

ஸ்ரீ:

நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த

திருவாய்மொழி

ஐந்து - ஆறு - ஏழு பத்துகள்

ஆரூயிரப்படி, இருபத்துநாலாயிரப்படி சப்தார்த்தம்,
த்ரமிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்னாவளி

பரிசோதகர் :

ஸ்ரீ. உ. வே. வித்வான் சிரோமணி,
ஆடூர் ஆஸூரி மாதவாசார்யன்

Published with Financial Assistance of the
Ministry of Human Resource Development
Department of Education
Government of India

by K. R. PADMANABHAN, I.R.A.S. (Retd.)

on behalf of

Srirangam Srimad Andavan Ashramam.

Copies : 1000]

1991

[விலை ரூ.

Printed at :

Elango Achukoodam,
166, R. H. Road, Mylapore, Madras - 4.
Phone : 74121

PREFATORY NOTE TO VOL. III & IV

श्रीमते श्रीरंगरामानुजमहादेशिकाय नमः श्रीमद्वेदान्तरामानुजमहादेशिकाय नमः

As stated in the prefatory note to Vols. I & II, this is a commentary on Nammalvar's Thiruvaimozhi which contains the essence of the teachings in the Upanishads. The commentator, Sri Vedanta Ramanuja Mahadesika (alias Sakshath Swami-meaning the self same great Ramanujacharya) has interpreted the Azhwar strictly according to the concepts of Ramanuja spelt in his Sri Bhashya and Gita Bhashya for which he relied to a great extent on Nammalvar's works. This contains also the sanskrit verses rendered by Sri Vedanta Desika, the greatest exponent of Visishtadwaita after Ramanuja, viz. Dramidopanishad Tatparya Ratnavali which bring out the purport of Azhwar's works and the qualities of the Lord referred to in each one of the thousand stanzas. Sri Sakshath Swamy has subscribed explanations to these verses of Sri Vedanta Desika also.

2. Thanks are due to Vidwan Adoor Madhavacharya and the late Sri P. S. Ramanujacharya for seeing through part of Vol. III, Sri V. Srivatsankacharya Swamy, Vice-Principal, Sanskrit College, Mylapore, for arranging for the transcription and reviewing the matter, Sri S. S. Rangan (Sriomani) for reading the proofs, requiring extra care and intimate knowledge of the work. I am grateful to Dr. Rajagopalan of D. T. E. A., New Delhi, Sri V. D. S. Varadan, Joint Director, Cost Accounts, Sri T. R. Srinivasan Madras-30 and Dr. P. Vedavalli, New Delhi, for helping in the transcription. Thanks are specially due to Sri Kumaravadi S. Varadachariar, Secretary, Sri Visishtadvaita Pracharini Sabha, Madras 4, for the great pains he had taken to coordinate the transcription, proof-reading, supply of paper, chasing the press and managing to complete the work despite periodical financial and other constraints.

3. Thanks are due to the Ministry of Human Resources Development, Govt. of India for the financial assistance extended by them.

4. My respects to Srimad Andavan Sri Vedanta Ramanuja Mahadesikan at whose command this work was undertaken and Sri Rangaramanuja Mahadesika with whose blessings this work has been completed.

K. R. PADMANABHAN, I.R.A.S. (Retd.)

ஸ்ரீ :

ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீமதாண்டவன்
ஸ்ரீவேதாந்த ராமானுஜ மஹாதேசிகள்
(திருக்குடந்தை)
பங்குனி - புஷ்யம்

ஸ்ரீ :

ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீமதாண்டவன்
ஸ்ரீரங்க ராமானுஜ மஹா தேசிகன்
(ஸ்ரீமுஷ்ணம்)
வைகாசி - திருவாதிரை

ஐந்தாம் பத்து

மு- கையார் சக்கரத்தென் கருமாணிக்கமே என்றென்று
பொய்யே கைம்மை சொல்லிப் புறமேபுற மேயாடி
பொய்யே பெற்றொழிந்தேன் விதிவாய்க்கின்று காப்பாரார்
ஐயோ கண்ணபிரான் அறையோ இனிப் போனாலே. ; (1)

திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே சரணம்

ஆ- (கையார் சக்கரம்) இப்படி எம்பெருமானை யாச்சரியுங்கோள்
என்று பரரைக் குறித்து அருளிச் செய்தருளித் தன்பக்கல் உள்ள

ज्ञानवैराग्यानुष्ठानशेषाधि श्रीमद्भेदान्तरामानुज महादेशिकाय नमः

दौर्जन्यमन्तरजहन्मधुनापि चित्ते यन्नाटयामि वहिरत्र सतां चरित्रम् ।

तत्पारमार्थिकमकल्मषञ्चलं च श्रीरङ्गनाथयतिराजकृपा विधत्ताम् ॥

இ- தீர்ப்பாரையாமிலியில் அனுவூத் தான பகவதிரஹாவஸ்யேலே தமக்குத்
துணையாவாருளரோ என்று பரமசித்த விடத்தில், அந்த நாட்டா
ரெல்லாரும் பகவஜ்ஞானசூன்யராய் அர்காம பவணராய் க்லேசப்படுகிறபடி
களைக் கண்டு, அத்தாலே அத்யந்தமாத்ராய், நண்ணுதார் முறுவலிப்
பவிலே வ்யஸனப்படும் தமக்கு இவர்களோடு ஸஹவாஸம் அவஜ்
நியமான பின்பு இவர்களை ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாக் கியாகிலும்
அவர்களோடே ஸஹவஸிப்போமென்று பார்த்தது துடக்கமாக,
ஒன்றுந்தேவிலெம் பெருமானுடைய சர்வஸ்வரத்வை அவர்களுக்கு
உபதேசித்த ஆழ்வாரிவ்வுபதேசத்தாலே இவர்கள் திருந்தினார்
களாகில், விரஹதசைக்கு இவர்களைத் துணையாக்கிக் கொண்டு
இவர்களோடே பகவத்குணசுலாபாடிகளைப் பண்ணி விஶ்ரமிப்புதல்
இவர்கள் திருந்தவில்லையாகில் இன்னும் சில அர்த்தங்களை இவர்
தளுக்கு உபதேசிப்புதல் செய்ய ப்ராப்தமாயிருக்க, இத்திருவாய்
மொழியிலே, சுலாபங்களைச் சொல்லிக் கொண்டு, ஸந்தோஷிக்கை
அஸங்கத மன்றோவென்ன, அவதரிப்பிக்கிருர் (இப்படி இத்யாதி
யால்) இப்படியென்றது, ஒன்றுந்தேவில் உகரித்யா என்றபடி. இதுக்கு

இ-அருளிச்செய்தருளின என்கிறதோடந்வயம், இப்படி **परप्रतिपादना**ஹ் மாம்படி தமக்கெம்பெருமான் **स्वविषयज्ञाना**திகளைப் பிறப்பித்த உபகாரங்களை இப்போது தாம் பண்ணின இப்பரோபதேச ப்ரஸங்கத்தாலே ஸ்மரித்து அவைகளைச் சொல்லி அநுபவிக்கை இங்கே ஸங்கதமென்றதாயிற்று. இப்படி **विरदानुवृत्ति**யன்றிக்கே, ஒன்றுந்தேவுக்கு முன் எம்பெருமானைக் கண்டு ஸந்தோஷித்து, அந்த ஸந்தோஷாதிசயத்தாலே பரரை நோக்கி, ஒன்றுந்தேவியில் எம்பெருமானுடைய ஸர்வேச்வரத்துவத்தை உபதேசித்தாரென்னும் பகஷத்தில் இந்த ஸம்ச்சேஷோபகாரமாத்ரத்தைச் சொல்லித் கொண்டு அநுபவிக்க ப்ராப்தமாயிருக்கத் தாம் ஸம்ஸாரியாய்ப் போந்த தசையிலே, தமக்கு **ज्ञाना**திகளை யுண்டாக்கின அந்த **प्रथमोपकार**ங்களை யுங் கூட இங்கே சொல்லுகையும் கூட **असङ्गत**மன்றோ என்ன, அதுதாம் பரர்க்குபதேசிக்க வல்லராய்ப்படி, தம்மைக் கடாக்கித்த அந்த **प्रथमोपकार**ங்களை யெல்லாநிப்போது தாம் பண்ணின இப்பரோபதேச ப்ரஸங்கத்தாலே, ஸ்மரித்தவற்றையுங் கூடச் சொல்லி அநுபவிக்கை ஸங்கதமென்று பரிஹாரம் சொல்லிற்றுகிறது. அருளிச்செய்தருளி என்கிறதற்கு, அருளிச்செய்கிரு ரென்கிறதோடே அவ்வயம். இப்பத்துக்கு **उपक्रम**மான இத்திருவாய் மொழியிலே இப்படி **रक्षकत्व** **प्रकारविशेष**ங்களைச் சொல்லுகிருரென்கையாலே இப்பத்து முழுவதும் **श्रेयस्तद्देतुदातृत्व**பரமாய்க் கொண்டு **परत्वः**ஹீகரணபரமென்று **सूचित**மாயிற்று. இங்கு **श्रेयस्** ஆவது **भगवदनुभव**சுலம். **तद्देतु**க்களாவன **तस्य सर्व्वस्वरत्व** **ज्ञाना**திகளாய் **प्राप्यन्व** **ज्ञाना**திகள். இத்தால் **द्वितीयशतक** **प्रतिपादित**மான **प्राप्यत्व**த்தை **बुद्धिस्थ**புமேநாலாம் பத்தாலே முற்பட **दृढी**கரித்து **प्रथमशतक**பரிபாதிமான **उपाय**வத்தை ஐந்தாம் பத்து முதலாக ஆறுபத்துக்களாலும் **दृढी**கரிக்க உபக்ரமிக்கிருரென்று கீழ்பத்தோடே மேல்பத்துகளுக்கு ஸங்கதியும் **सूचित**ையாய்த்து. இவ்வர்த்தத்தை,, **उपायत्वं यत्तत्प्रथमशतकेऽभाव्यत विमोहनन्योपायस्तत् दृढयति परं पञ्चममुखैः** என்று ஆசார்யரருளிச் செய்தார்.

சு. புறமே புறமேயாடி - பாஹ்ய விஷயங்களிலே ஸஞ்சரித்து, **अत्यन्तं विषयप्रवण**னாயிருந்து வைத்தென்றபடி. கையார் சக்கரத்து - திருக்கையிலே பூர்ணமான சக்ரத்தையுடையவனான. திருக்கைக்கு அநுரூபமான திருவாழியை யுடையவனான என்றபடி. என் கருமாணிக்கமே - **मदीयनीलरत्न**மே. என்றென்று - என்றிப்படி பலகாலும். பொய்யேகைம்மை - **अत्यन्तं** பொய்களையே. பொய்யென்றும் கைம்மையென்றும் **पर्याय**மாகையானது **द्विरुक्ति**யாய் **अत्यन्तं** பொய்களென்றதாகிறது. சொல்லி - **प्राकृतविषय**ங்களே **अत्यन्त**ப்ரியங்

ஆ-பாதிக்கூலங்கொன்றும்பாராதே நிஹ்நுகமாக எம்பெருமான், **ஸ்வசர்வ்வர** த்வஜ்ஞானத்தையும், **ஸ்வகேஹ்ய**ப்ராப்யத்வஜ்ஞானத்தையும் தமக்குக் கொடுத்தருளித் தம்மை **ஸ்வானுபவீக**தாரகபோஷக **போஷ்ய**ராக்கித் தம்பக்கல் **நிரதிசய**வ்யாமுஷ னாய்க் கொண்டு, தம்மோடு ஸம்சலேஷித்த படியை ப்ரித்யதி சயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார். **ஸ்வசுரணயு**கலஸநேஹந்நரஹிதனாய், **பாகுத** விபயபவணனாயிருந்து வைத்து, **ஸ்வவிசுலே**பத்தில் **ஆத்மதாரண**தாமரல்லா ரைப்போலே கையார் சக்கரத்தென் கருமானித்தமே யென்றென்று நான் சொல்ல என்னுடைய இந்த **அதிது**ஸ்ஸஹமான **பாதிக்கூல**த்தை ஒன்றும் பாராதே என்னை மெய்யாக **ஸ்வானுபவீக**போஷ்யனாக்கி என் னோடே கலந்தருளினான். எம்பெருமானுடைய **நிரவதிக** காருண்யசமுத்ரம் கரையுடைந்து பெருகப்புக்கால், எம்பெருமான் தன்னாலும் தடுக்க முடியாதாகாதோ? அவன் ஸர்வசக்தியல்லனோ? அவனால் முடி யாததுண்டோ? என்னில், வல்லனாகில் போவதினே என்கிறார். (1)

முதற்பாட்டு

இ-பொய்யே என்கிற பதத்தாலே ஸுசிதமான அந்ததத்தை அருளிச்செய்கிறார் (**ஸ்வசுரணயா**தியால்) புறமே புறமேயறடி என் - தா - ரார் (**பாகுதே**யாதியால்) **புறமராத**த்தில் **அபிபுர்தா**ய்மருளிச் செய்கிறார் (**ஸ்வவிசுலே**பத்தில் **இத்யா**தியால்) மெய்யே பெற்றெழுந்தேன் என் - தா - ரார் (என்னுடைய **இத்யா**தி கலந்தருளினான் **இத்யந்தே**) விதி வாய்க்கின்ற என் - தா - ரார் (எம்பெருமானுடைய **இத்யா**தியால்) காப்பாரார் என் - தா - ரார் (எம்பெருமான் தன்னாலும் **இத்யா**தியால்) இத்தாலித் திரு வாய்மொழிக்கு **த்யானி**தவ்மென்கிற **பகவத**ுணம் **புரிபா**தமென்று ஸுசிதமாயிற்று. எம்பெருமானாலும் தடுக்கப் போகாதென்னு மிடத்தைக் காப்பாராரென்று சொல்லியிருக்க, அய்யோ கண்ண பிரானித்யாதியாலேயத்தை விசேஷித்துச் சொல்லவேண்டுமானே னென்ன அவதரிப்பிக்கிறார் (அவன் ஸர்வசக்தி த்யாதியால்) **துரிய** பாத்துக்குத் தா - ரார் (வல்லனாகில் **இத்யா**தியால்) போவதினே யென்றது நடப்பதன்றோ என்றபடி. கார்யம் நடக்கலாம் என்று **புரிபா**தமாய்.

(1)

ச-களாய், எம்பெருமான் திறத்தில் **புரிபா**தமென்று முமின்றிக்கேரிருக்க என் கருமானித்தமே என்றவனை ப்ரியமாகச் சொல்லுகிற இவ்வுத்தியைப் பொய் யென்னலாமினே. மெய்யே - ஸத்யத்தையே. ஸத்யமாக எம்பெருமான் எனக்கு ப்ரியனாயிருக்கையை என்றபடி. பெற்றெழுந்த தேன் - அடைந்துவிட்டேன். விதி - விதியானது. **பகவத**ுபயாகிற

மு- போனாய் மாமருதின் நடுவே என்பொல் லாமணியே
தேனே இன்னமுதே என்றென்றேசில கூற்றுச்சொல்ல
தானேல் எம்பெருமான் அவனென்னு கியொழிந்தான்
வானே மாநிலமே மற்றுபுற்றுமென் னுள்ளனவே. (2)

அ- (போனாய்) தன் திறத்திலே **प्रेमगन्धरहित**னாயிருந்து வைத்து
निरतिशयप्रेमयुक्तர் சொல்லும் பாகரங்களை நான் சொல்ல, ஸர்வேச்
வரனான தான் **अत्यन्तनिहीनतर**னான என்னுள்ளே **सपरिकर**மாக
வந்து புகுந்தருளினென்கிருர். (2)

இரண்டாம் பாட்டு

இ- சில கூற்றென்கிறவித்தாலே ஸூசிதமான அர்த்தத்தை அருளிச்
செய்கிருர் (தன் திறத்தில் **इत्यादि**யால்) பூர்வார்த்தத்திற்கு **ता - ருர்**
(**निरतिशयेत्यादि**யால்) என்னுகியொழிந்தான் **என் - தா - ருர்** (**अत्यन्ते**
न्यादिயால்) அதில் **सपरिकर**மாக என்கிறவித்தாலே **तुरीयपादार्थ**மும்
सङ्गृहीतम् । (2)

9- பாக்யமானதென்றபடி, வாய்க்கின்று - பவிக்குமிடத்தில், காப்பா
ரார் - நிவாரணம் பண்ணுவார் ஆர், காக்கை - நிவாரணம்
பண்ணுகை, ஈர்வரன் ஸர்வசக்தனாகையாலே, நிவாரணம் பண்ண
மாட்டானே என்னில் சொல்லுகிருர். அய்யோவென்று, இது
इषोक्ति । தன்னாலேயாகிலு செய்து பார்க்கலாகாதோ என்றபடி,
கண்ணபிரான் - க்ருஷ்ணனாய் உபகாரகனாவன். இனி - க்ருபை
பலித்த பின்பு, போனால் - என்னைவிட்டுப் போனானாகில், அறை
யோ - அது காணேனோ என்றபடி, கண்ணபிரான் அறையோ
என்று **गवोक्ति** । தோற்றார் முன்னே ஜயித்தார் கோஷிக்கும் சப்தம்,
இங்கு அறையோவறையோ என்று **द्विरुक्त्यभिप्रेत** । எம்பெரு
மானுடைய க்ருபையை அண்டை கொண்டவனுடைய ஸ்வாதந்தர்
யத்தையறை கூவுகிருர். (1)

மாமருதினடுவே - மஹார்ஜுன வருஷங்களினுடைய மத்யத்
திலே, போனாய் - போனவனே, என்பொல்லா மணியே - **मदीय**
மானதுளையாத மணியே, பொல்லல் - துளைத்தல், **अनुपभुक्त**மா
யிருந்த மணிபோலே **दर्शनीय**னாவென்றபடி, தேனே - **मधुवद्भोग्य**
மான **सौकुमार्य**த்தையுடையவனே, இன்னமுதே - **स्वादु**வான
அம்ருதமே, **रसने**க்கு **रस**னாய் உஜ்ஜீவகனாவனே என்றபடி,
என்றென்றே - இப்படியே பலகாலம், சில கூற்று - **कतिपयनटन**ங்
களை, **अह्वयोक्ति**களை என்றபடி, சொல்ல - நான் சொன்னவாறே.

மு- உள்ளன மற்றும்ளவாய் புறமேசில மாயஞ்சொல்லி
வள்ளல் மணிவண்ணனே என்றென்றேயுனையும் வஞ்சிக்கும்
கள்ளமனம் தவிர்ந்தே யுனைக் கண்டு கொண்டியந்தொழிந்தேன்
வெள்ளத் தனைக்கிடந்தாய் இனியுன்னைவிட்டென் கொள்வனே.
(3)

ஆ- (உள்ளன) अन्तःकरणं प्राकृत विषयप्रवणमायிருக்கச் செய்தே
सर्वज्ञाने நீயுங்கூட மெய்யென்றிருக்கும் படி, வள்ளல் மணி
வண்ணனே யென்றென்று புறமே சில மாயஞ் சொல்லி வஞ்சிக்க
நானிப்போதுன்னுடைய ப்ரஸாதத்தாலே அந்தக் கள்ளத் தவிர்ந்து
अकृत्रिप्रतिवधिकभक्तियुक्तனானைக் கண்டு கொண்டொழிந்தேன்
வெள்ளத்தனைக்கிடந்தாயினி நான் ஆத்மாந்தமாக : உன்னையல்லது
மற்றொரு ப்ராப்யம் வேண்டேன் என்கிறார். (3)

மூன் ரும்பாட்டு

இ- உள்ளன மற்றும்ளவா என் - தா - ருர் (अन्तःकरणमित्याद்யால்)
உன்னையும் என் - தா - ருர் (सर्वज्ञानित्याதிபால்) கண்டு கொண்டு
ய்ந்து என்கிற இடத்தில் आर्थिकமான அர்த்தத்தை அருளிச்செய்
கிறார் (உன்னுடைய इत्याद்யால்) உய்ந்து என் - தா - ருர் (अकृत्रि
मेत्याद்யால்) (3)

4- எம்பெருமானவன் - ஸர்வஸ்வாமியான அவன். தானேல்-தானா
னால். என்னு கியொழிந்தான் - நானாகிவிட்டான். என்னுள்ளே
अन्तर्भूतனென்னலாம்படி. என்னோடே கலந்து விட்டானென்றபடி.
நான் செய்தது கைதவம். அவனானால் பாரமார்த்திகமே செய்து
விட்டானென்று வாக்ய தாத்பர்யம். अविभागेन दृष्टत्वात् என்கிற
अपृथक्सिद्ध साक्षात्कारத்தைத் தந்துவிட்டான் என்றபடி. வானே.
ஆகாசமும். மாநிலமே - மஹாபூமியும். மற்றும் - भूतान्तरமும்.
முற்றும் - कृत्स्नமும். நித்ய விபூதியுமென்றபடி. என்னுள்ளனவே-
मदन्तर्भूतங்களே. मत्तस्सर्वमहं सर्वमयि सर्वं सनातने । सर्वगत्वादनन्तस्य स
एवाहमवस्थितः इत्यादिवत् । (2)

உள்ளன - மனஸ்ஸிலேயிருக்குமவை. மற்றும்ளவாய் - त्वद्व्यति
रिक्तங்களான ப்ராக்ருதவிஷயங்களாயிருந்த மனஸ்ஸு ப்ராக்ருத
விஷய ப்ரவணமாயிருக்கச் செய்தே என்றபடி. புறமே - வெளி
யிலே. कण्ठादुपरि என்றபடி. இதுக்குச் சொல்லி என்கிறதோடே

மு- என்கொள்வனுள்ளினனிட்டு என்னும் வாககம் கஞ்சொல்லியும்
வன்கள்வனென் மனத்தை வலித்துக்கண்ண நீர் கரந்து
நின்கண் நெருங்கவைத்தே எனதானியை நக்ககிலேன்
என்கண் மலினமறுத் தென்னைக் கூவியருளாய் கண்ணனே. (4)

ஆ- (என்கொள்வன்) स्वप्राण्यपेक्षै உண்டாயிருக்கச் செய்தேயும்
स्वदुष्णानुसन्धानத் தா லே शिथिलमनश्चक्षுராदि சவ்஥ரணனாகையாலே,
அவைத்தை நிலைநிறுத்தி, स्वदेकप्रवणमाக்கி வைக்க நான் கூடமன
கிறிலேன். ஆன பின்பு, நீயே உன்னுடைய निरवधिकச் சூனாயாலே
என்னை இப்போது स्वदितरसकल विषयविमुखसंवकरणமும், स्वदेकधारक
மும் स्वद्विस्त्रेपासाहृणுவாம் படி பண்ணியருளினாய். நீ இந்த ப்ரதி
பந்தகத்தையும் போக்கி, உன் திருவடிகளிலே என்னை வாங்கி
யருளாயென்கிருர். (4)

நான்காம்பட்டு

இ- प्रथमपादத்துக்குத் தா - ருர் (स्वप्राण्यपेक्षையுண்டாயிருக்கச் செய்
தேயும் என்று) இதற்கு கூடமனகிறிலேன் என்கிறதோடே அந்வயம்.
द्वितीय तृतीयपादங்களாலே ஸூசிதமாய் அபேக்ஷிதமுமான ஹேது
வை அருளிச்செய்கிருர் (स्वदुष्णेत्याद்யால்) द्वितीयपादத்துக்குத் தா -
ருர் (அவைத்தை इत्याद்யால்) तृतीयपादத்துக்குத் தா - ருர் (स्वदेक
त्याद்யால்) இதற்குப் பரமதாத்பர்ய மருளிச்செய்கிருர் (ஆனபின்
பென்று) तुरीयपादத்துக்குத் தா - ருர் (இந்த ப்ரதிபந்தகத்தையும்
इत्याद்யால்) கண்டு கொண்டுய்ந்தொழிந்தேன் என்று அநுஸந்தத்
தவாறே, वाह्यसंश्लेषத்திலே அபேகைக் பிறந்து இப்படி ப்ரபந்திக்
கிருரென்று ஸங்கதி அபிப்ரேதே. (4)

8- அந்வயம். வள்ளல் - மஹோதாரனே. மணிவண்ணனே - மணி
ஸ்வபாவனே. என்றென்றே சில மாயஞ் சொல்லி - விலகாநா
னிக்ரஹ யுக்தனே என்றிப்படி பலகாலும் சில कुहनोक्तிகளைச்
சொல்லி. உன்னையும் - सर्वज्ञனான உன்னையும். 'வஞ்சிக்கும் -
வஞ்சியா நின்ற. கள்ளமனம் - कृत्रिमस्वभावமான மனஸ்ஸானது.
தவிர்ந்தே - निवृत्तமாயே. உய்ந்து - உஜ்ஜீவித்து निरवधिकभक्तियुक्तனா
யென்றபடி. உன்னைக்கண்டு கொண்டொழிந்தேன் - உன்னைக்
கண்டு கொண்டொழிந்தேன். வெள்ளத்தனை - கூரார்ணவசயனத்
திலே. வெள்ளம் - ஸமுத்ரம். அனை - சயனம். கிடந்தாய் -
शयितனே. உன்னைவிட்டு. என்கொள்வனே - எத்தைப்ராப்யமாகப்
பற்றுவேன். உன்னைவிட்டொன்றுமெனக்கு ருசிக்கிறதில்லை என்ற
படி. (5)

மு - கண்ணபிராணே விண்ணோர் கருமாணிக்கத்தையமுதை
நண்ணியும் நண்ணகில்லேன் நடுவேயோருடம்பிலிட்டு
திண்ணம் அழுந்தக்கட்டிப் பலசெய்வினைவன் கயிற்றால்
புண்ணை மறையவரிந் தென்னைபோரவைத் தாய்புறமே.

(5)

அ - (கண்ணபிராணே) ஸ்ரீவைகுண்ட நிலயனாய் அயர்வறுமமரர்களதி
பதியாயிருந்து வைத்து ஸர்வ போக்யமாம்படி வந்து **वसुदेवगृहे
ऽवतीर्ण** னான உன்னைக் கண்டுவைத்தும், உன் திருவடிகளை **प्रापि**க்க
பெறுகிறேன். எனதானென்னில், நடுவேயோருடம் பிலிட்டுப்
பல செய்வினைவன் கயிற்றால் திண்ணமழுந்தக் கட்டிப் புண்ணை
மறைய வரிந்து என்னைப் போரவைத்தாய்புறமே அதினாலே
என்கிறார்.

(5)

இ - விண்ணோர் கருமாணிக்கத்தை என் - தா - ருர் (ஸ்ரீவைகுண்டே
इत्यादियाல்) அமுதை என் - தா - ருர் (ஸர்வபோக்யமாம்படியென்று
கண்ணபிராணே என் - தா - ருர் (வஸுதேவ **इत्यादिया**ல்) நண்ணி
யும் நண்ணகில்லேன் என் - தா - ருர் (கண்டுவைத்தும் **इत्यादिया**ல்)
கீழ்ப்பாட்டிற் சொன்ன மலினமாவது இன்னதென்று விவரிக்
கிறாரிப்பாட்டிலே யென்று கருத்தாலே அவதரிப்பிக்கிறார் (என்
தானென்னிலென்று)

(6)

ச - வான்கள்வனைன் - **दृढचोर** னான நான். அநாதியான ஆத்மாபஹா
ரத்தால் அதிபாபிஷ்டனான நானென்றபடி. **बाह्यसंश्लेष**ம் **लभिय**ாத
துக்கத்தாலே தம்மை **गर्हि**க்கிறபடி. உன்னைவிட்டு - **निरतिशय भोग्य**
னான உன்னைவிட்டு. என்கொள்வன் என்னும் வாசகங்கள்
சொல்லியும் - எந்த ப்ரயோஜனத்தை ஸ்வீகரிப்பதென்கிற பாசுரங்
களைச் சொல்லியும். **त्वदेकप्राप्त्यपेक्षै**யுண்டாயிருந்து மென்றபடி.
இதற்கு நீக்ககில்லேன் என்கிறதோடே அந்வயம். மனத்தை
வலித்து - **त्वद्गुणानुसन्धान**த்தாலே நீராயுருகுகிற மனஸ்ஸை வலிக்கப்
பண்ணி. கார்யக்ஷமமாக்கி என்றபடி. கண்ணநீர் - **नयनजल**மானது.
கரந்து - ஒளித்து. கரக்கை - ஒளிக்கை. **निवृत्त**மாய் என்றபடி.
नयनजलத்தை **निवर्ति**ப்பித்தென்று தாத்தார்யம். நின்கண் - **त्वद्विषये** ।
கண்ணென்று **सप्तम्यर्थेऽव्ययम्** । நெருங்க - **गाढ**மாக. வைத்து -
மனஸ்ஸை ஸ்தாபித்து. எனதாவியை - **मदात्मा**வை. நீக்ககில்
லேன் - ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும் நிவர்த்திப்பிக்க மாட்டுகிறேனில்லை.
கண்ணனை - க்ருஷ்ணனை. என்கண் - என்னிடத்தில். மலினம் -
மலினத்தை. ப்ரதிபந்தகத்தை. அறுத்து - **छेदि**த்து. என்னைக்
கூவியருளாய் - என்னை அழைத்துக் கொண்டருளவேணும்.

(4)

மூ- புறமறக் கட்டிக்கொண் டிருவல்வினை யார்குமைக்கும்
முறைமுறை யாக்கைபுகல் ஒழியக்கண்டுகொண்டொழிந்தேன்
நிறமுடை நால்தடந்தோள் செய்யவாய்ச் செய்ப தாமரைக்கண்
அறமுய லாழியங்கைக் கருமேனியம் மான்றன்னேபே. (6)

ஆ- (புறமற) தம்முடைய இந்த தேஹஸம்பந்த ப்ரதிபந்தகம்
போய்த்தென்று தோற்றும்படி, தமக்கு எம்பெருமான் தன்னையுள்ள
படியே காட்டியருள, அப்படியே கண்டு ப்ரீதராய், அந்த ப்ரீதராய்
சயத்தாலே தாம்கண்டபடியைப் பேசுகிறார். (6)

ஆறும்பாட்டு

இ- இப்படி சோதித்த இவர் இப்பாட்டிலே தேஹஸம்பந்த ப்ரதி
பரை போய், அவனைக் கண்டொழிந்தேனென்று ஹ்ருதகக் கூடு
மோ என்ன அவதரிப்பிக்கிறார் (தம்முடைய இயாதியால்) **देहसम्बन्ध
प्रतिबन्धक**மென்றது, தேஹஸம்பந்தமாகிற ப்ரதிபந்தக மென்றபடி.
இவ்வாக்யம் **कृत्स्न**மும் அவதாரிகை. இதிலே (தேஹஸம்பந்த ப்ரதி
பந்தகம்போய்த்த தென்கிறவித்தாலே) **पूर्वाधत्ति**ன் அர்த்தமும் (தன்னை
யுள்ளபடி என்கிறவித்தாலே) **उत्तराधत्ति**ன் அர்த்தமும் ஸாசிதம் (6)

ச- விண்ணோர் கருமானிக்கத்தை - ஸ்ரீவைகுண்ட வாஸிக்கு நீல
ரத்னம் போலே போக்யனான. கண்ணபிரானை - க்ருஷ்ணனாய்
அவதரித்து உபகரித்தவனான. அமுதை - **वदनामपि सोम्य मू**ன ஸுன
வனை. நண்ணியும் - கிட்டியிருக்கச் செய்தேயும். நண்ணகில்
லேன் - கிட்டமாட்டுகிறேனல்லேன். **वाह्यसंश्लेष**ம் பெறுகிறேனில்லை
என்றபடி. நடுவேயொருடம்பினிட்டு **मये**வந்ததொரு சரீரத்திலே
வைத்து. **औपाधिक**மான தேஹத்தில் ப்ரவேசிப்பித்து என்றபடி.
பல - **बहु**க்களான. செய்வினை - **मनुष्यकर्म**ங்களாகிற. வன் கயிற்
ருல் - **प्रवृत्त**பாசங்களாலே. திண்ணம் - **दृढ**மாக. அழுந்த - **देहान्**மாக்
களை விவேகிக்கப் போகாதபடி. கட்டி, புண்ணை - **व्रण**த்தை. **देहान्त**
गतமான **मांसपूयशोणित**ாடிகளை என்றபடி. மறைய - கண்ணுக்குத்
தெரியாதபடி. வரிந்து - **चर्म**த்தாலே **आवरित**து. என்னை - அசக்
தனான என்னை, புறமே - **वहिर्द**த்திலே. உன்னைக் காணவொட்டாத
ஸம்ஸாரத்திலே என்றபடி. போரவைத்தாய் - மிகவும் வைத்து
விட்டாய். (5)

மு- அம்மானுழிப்பிரான் அவனெவ்விடத் தான் யானார்
எம்மா பானியர்க்கும் விதிவாய்க்கின்று வாய்க்கும்கண்டிர்
கைம்மா துன்பொழித்தாய் என்று கைதலைபூசலிட்டே
மெய்ம்மா லாயொழிந்தேன் எம்பிரானுமென்மேலானே. (7)

ஆ- (அம்மான்) ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் அந்யந்தநிஹிதனாய் கைம்மாதான்
பொழித்தாயென்று பொய்யே தொழுதலற்றுகையாகிற ப்ராதிகூல்ய
யுக்தனுமாயிருந்த என்னை சர்வப்ரகாரேணாபி நிரஸ்தசமாஹ்யதிகனாயிருந்த
தான் தன்னுடைய நிரவதிககாரணத்தாலே சுவபியநிரதிசயாகூத்ரிம
பகியுக்தனாக்கித் தானும் நிரதிசயாபிநிவేశயுக்தனாய்க் கொண்டு என்
னுள்ளே வந்து புகுந்தருளினு யென்கிறார். (7)

ஏழாம்பாட்டு

இ- யானார் என் - தா - ருர் (சர்வ்யாதியால்) மெய்ம்மாலாயொழிந்தே
னென்று மேலே மெய்யானமை சொல்லுகையாலே முன்பு பொய்
யே செய்தமை ஸூசிதமென்று நினைத்தருளிச் செய்கிறார் (பொய்யே
யென்று) கைதலை பூசலிட்டு என் - தா - ருர் (தொழுது இत्याடியால்)
எவ்விடத்தான் என் தா - ருர் (சர்வப்ரகாரேணாபித்யாடியால்) த்விதீயபாத்தில்
இதிசய்யாத்த்தை நினைத்தருளிச் செய்கிறார் (தன்னுடைய இत्याடி
யால்) மெய்ம்மாலா யொழிந்தேன் என் - தா - ருர் (சுவபியேத்யாடி
யால்) என்மேலானே என் - தா - ருர் (தானும் இत्याடி யால்) (7)

ச- புறமுற - வஹிநிஸ்தமான அம்சமில்லாதபடி. பிணைத்த பிணையலிலே
புச்சம் தெரியதாபடி யென்கை. மாதமிதி யாவத் | கட்டிக்கொண்டு
வந்நித்துக் கொண்டு. இருவல்வினையால் - புண்யபாபரூபாதிவிக்ரமங்
களாலே. குமைக்கும் - பீடிக்கத்தக்கவையான. இது தேஹங்
களுக்கு விசேஷணம். முறைமுறை - க்ரமம் க்ரமமாய்வருகிற.
ஆக்கை - தேஹங்களிலே. புகல் - ப்ரவீசிக்கை. ஒழிய - இல்லாமல்.
இதற்கு, கண்டு கொண்டொழிந்தேன் என்கிறதோடே அந்வயம்.
நிறமுடை - காந்தியுத்தங்களான. நால் - சதுஸ்சங்குங்களான.
தடந்தோள் - விபுலபுஜங்களை யுடையவனான. செய்யவாய் - அருண்
பரனான. செய்ய தாமரைக்கண், ஸ்பந்தம் | அறம் - தர்மத்திலே

மூ- மேலாத் தேவர்களும் நிலத்தேவரும் மேலித்தொழும்
மாலார் வந்தின நாள் அடிபென்மனத்தேமன்னிஞர்
சேலேய் கண்ணியரும் பெருஞ்செல்வமும் நன்மக்களும்
மேலாத் தாய்தந்தையும் அவரேயினி பாவாரே. (8)

ஆ- (மேலாத் தேவர்களும்) நित्यसिद्धपुरुषர்களாலும் கர்மபூமியிலே
वर्तमानராய் प्रकृतिसंस्पृष्टராயிருந்து வைத்து स्वानुभवैकभोगரான திவ்ய
புருஷர்களாலும் अभिवन्द्यमानனான எம்பெருமான் இன நாளடியேன்
மனத்தே மன்னினான். இனி ஸர்வகாலமுமெனக்கு சேலேய் கண்
ணியரும் பெருஞ் செல்வமும் நன்மக்களும் மேலாத் தாய்தந்தை
யும் மற்று மெல்லாமாவானவென்கிறார். (8)

எட்டாமாட்டு

இ- நிலத் தேவருமென்று பாகவதர்களைத் தேவர்களாகச் சொன்னத்
துக்குத் தா - ருர் (கர்மபூமியிலே इत्याद்யால்) யாதொரு நாளென்
றது लेखकस्खलनकृतम् । இனநாளென்று பாட்டினிருக்கிறபடியே
வ்யாக்யானத்திலும் பாடமாகை உசிதம். (8)

ச- என்றபடி. அறம் - தர்மம். முயல் - अभिनिवेशியாதிற்கிற. ஆழி
சக்தத்தை. அங்கை-அழகிய கையிலே யுடையவனான. கருமேனி
யம்மான் தன்னை - नीलविग्रहனான ஸ்வாமியை. தன்னையென்று
स्वार्थेऽनुप्रयोगம். கண்டு கொண்டொழிந்தேன் - கண்டு கொண்டு
விட்டேன். (6)

ஆழிப்பிரான் - चक्रधरனாய் उपकारகனான. அம்மான் - ஸர்வ
ஸ்வாமியான. அவன் - அந்த புருஷோத்தமன். எவ்விடத்
தான் - எங்கே இருக்கிறவன். எப்படிப்பட்ட மாஹாத்மயத்தை
யுடையவென்றபடி. யானார் - अत्यन्तनिहीनனான நான் எவ்
வளவாயிருப்பானெருவன். क्वाहं दरिद्रः पापीयान् क्व कृष्णः श्रीनिकेतनः
इतिवत् । கைம்மா - ஹஸ்தியினுடைய. ஸ்ரீகஜேந்த்ராமூவானுடைய
என்றபடி. கைம்மா - ஹஸ்தி. துன்பு - துக்கத்தை. ஒழித்தா
யென்று - நிவர்த்திப்பித்தவனே என்று. கைதலை - கையானது தலை
மேலேயாக. शिरस्यञ्जलिं कृत्वा என்றபடி. பூசலிட்டே - கூப்பிட்டே.
பூசல் - கூப்பிடுகை. कृत्रिमமான கூப்பாடு மர்த்ரத்தாலே என்ற
படி. மெய்ம்மாலாயொழிந்தேன் - पारमार्थिकप्रेमशालियாய் விட்டேன்.
மால் - प्रेमம். எம்பிரானும் - இப்படி உபகாரகனான தானும். என்,

மு- ஆவாராதுணை என்றலை நீர்க்கடலுள் அழுந்தும்
நாவாய் போல் பிறவிக் கடலுள்தின்று நான்துளங்க
தேவார் கோலத்தொடும் திருச்சக்கரம் சங்கிடுநெடும்
ஆவா என்றருள்செய் தடியேனெடுமானுனே. (9)

ஆ- (ஆவாரார்) ஆவாரார் துணையென்றலை நீர்க்கடலுள் அழுந்
தும் நாவாய் போல், பிறவிக் கடலுள்ளே அநித்யநியனும்படி நின்று
நான் நடுங்க எம்பெருமான் தன்னுடைய நிரவதிக காரணத்தாலே
ஆவாவென்றருளிச் செய்து, தன்னுடைய சர்வலோகேஸ்வரவசூகமான
நிரவதிக சௌந்தரத்தோடும் திருவாழி திருச்சங்கு துடக்கமாக உள்ள
திவ்யாயுதங்களோடும் கூட வந்து, அவர்களோடு கலந்தருளுமாப்
போலே அடியேனெடுங்கலந்தருளினென்கிருர். (9)

ஒன்பதாம் பாட்டு

இ- அடியேனெடு மென்கிற விடத்தில் சகாரத்தாலே ஸஞ்சிதமான
தருஷ்டாந்தத்தை அருளிச் செய்கிருர் (அவர்களோடு இயாதியால்)
(9)

ச- மேலானே - என் பக்கனிலே அபிநிவிஷ்ணுயிரா நின்றான். ஆதலால்
எம்மாபாவியர்க்கும் - எப்படிப்பட்ட மஹாபாபிகளுக்கும். விதி -
விதியானது. மகவக்ஷ்யாகிற பாக்யமானதென்றபடி. வாய்க்கின்று
பலிக்கும் போது. வாய்க்கும் கண்டர் - பலித்தே விடும் கிடிகோள்
(7)

மேலாத் தேவர்களும் - சர்வபகாரோக்ஷமூரிகளாலும். நிலத்தேவரும் -
பூமியில் தேவராலும். மகவக்ஷானபிரேமாதிகளாலே உஜ்யதஸ்வभावரான
பாகவதராலுமென்றபடி. மேலித் தொழும் - ஆதரித்து ஸேவிக்கப்
படுமவரான. மாலார் - ஸர்வாதிகரானவர். மாலென்று பெரிய
வனுக்குப் பேர். மாலார் என்று பூஜாய் வஹவனம் । வந்து - பரம
யோகிபிரவ்ஷணியானதான் நானிருந்த இடத்திலே வந்து. இனநாள் -
இப்போது. அடியேன் மனத்தே - டாசனான என்னுடைய மனஸ்
ஸிலே. மன்னினார் - ப்ரதிஸ்திராரார். இனி - இதுபரம் । சேலைய்
கண்ணியரும் - மீனஸத்ருச லோசனைகளான ஸ்தரீகளும். சேல் -

4- ஆனன் ஆளுடையான் என்றதே கொண்டுநித்துவந்து
தானையின்னருள் செய்தென்னை முற்றவும் தானானன்
மீனாயாமையுமாந் நரிங்கமுமாய்க்குறளாய்
கானு ரேனமுமாய்க் கந்தியாமின்னம்கார்வண்ணனே.

(10)

ஆ- (ஆனானாளுடையா னென்று) தானென்னோடே பண்ணின
ஸம்ச்சேஷத்தை அநுஸந்தித்த வித்தனையுமே கொண்டுநித்து வந்து
தானையின்னருள் செய்து, இதுக்கு முன்பென்னோடொன்றும்

பத்தாம் பாட்டு

இ- **प्रथमपादத்துக்குத் தா - ருர்** (தானென்னோடு **इत्यादियाல்**) தானே
இன்னருள் செய்து என்று **प्रतीकप्रहण்பண்ணி**, இதுக்குத் தா - ருர்
(இதுக்கு முன்பென்னோடு **इत्यादियाல்**) என்னை முற்றவுந்தானானன்

5- மீனம். ஏய்கை - **सदशमाकै**. பெருஞ்செல்வமும் மஹாஸம்பத்
தும். நன்மக்களும் - **ஸத்புத்ரர்களும்**. மேலாத்தாய் தந்தையும்-
प्रियहितप्रवर्तनங்களாலே மேல்பட்ட மாதாபிதாக்களும். அவரே -
அவர்தாமே. ஆவார் - இந்த பந்து ஜனங்களாலே பிறக்கும் ப்ரீதி
யெல்லாம் தம்முடைய அநுபவத்தாலே பிறக்கும்படி நிற்கிருர்
என்றபடி.

(8)

துணையாவாராரென்று-ரக்ஷகராவா ராரென்று சொல்லி. துணை-
ஸஹாயம். இங்கே துணை யென்றது ரக்ஷகரைச் சொல்லுகிறது.
அலைநீர் - உல்லோல ஜலமான. கடலுள் - ஸமுத்ரத்துக்குள்ளே.
அழுந்தும் - முழுகிப் போகாநிற்கிற. நாவாய் போல் - ஓடமானது
போல். **तत्रस्थजनங்கள் போலே** என்றபடி. **मन्त्राः क्रोशन्तीतिवल्लक्षणा** ।
நாவாய் - ஓடம். பிறவிக் கடலுள் - **भयान्वितத்துக்குள்ளே**. நின்று -
அகப்பட்டு நின்று. நான் - கரையேறிக் கொள்ள மாட்டாத நான்.
துளங்க-நடுங்காநிற்க. துளங்குகை - நடுங்குகை. தேவார் - அழ
காலே பூர்ணமான. தேவு - அழகு. ஆர் - **पूर्णम्** । **कल्याणतमமான**
என்றபடி. கோலத்தொடும் - **सौन्दर्य** த்தோடும். திருச்சக்கரம் சங்
கினொடும் - **ஸ்ரீசக்ரசங்கங்களோடுங் கூட**. ஆவாவென்று - ஹா
ஹா வென்று. அருள்செய்து -என்பக்கலிலே க்ருபையைப் பண்ணி.
அடியேனொடுமானான் - **दास**னான என்னோடுங் கலந்தான். சங்க
சக்ராதிகளோடே கலந்தாப் போலே அடியேனொடுங் கலந்தா
னென்றபடி.

(9)

ஆ -ஸம்ச்சேஷியாதானாய்க் கொண்டென்னை வேறு படக்காண
வொண்ணாத தொருபடி ஸம்ச்சேஷித்து இதுக்கு முன்பு தான்
பண்ணியருளின ஸர்வ திவ்யாவதாரங்களை யு மெனக்கு **भोग्यமாகக்**
காட்டியருளினான். ஆதலாலிதற்கு முன்பு தான் பண்ணியருளின
இந்த திருவவதாரங்களெல்லாம் என்பக்கலுள்ள அபிநிவேசத்
தாலே வேறு மெனக்காகப் பண்ண வெண்ணினதற்கும் முடிவு
உண்டோ என்கிறார்.

(10)

இ-என் - தா - ருர் (இதுக்கு முன்பு தான் **इत्यादि** யால்) உத்தரார்த்தத்தில்
அவதாரங்களைச் சொல்லுகையாலே முற்றவுமென்றது, **अवतार कास्व्य**
परமென்று கருத்து. இதுக்கு **परमतात्पर्यम्** | அருளிச்செய்கிறார் (ஆத
லால் **इत्यादि** யால்) இன்னம் கற்கியாம் என் - தா - ருர் (வேறுமெனக்
காக **इत्यादि** யால்)

(10)

ச - மீனாய் - மதஸ்யரூபனாய், ஆமையுமாய் - கூர்மரூபனாய். நரசிங்
கமுமாய் - நரஸிம்மரூபனுமாய். குறளாய் - வாமனனாய். குறள் -
வாமனன். கானூர் - காநநவ்யாபியான. வனவிஹாரியான என்ற
படி. கான் - காநநம். ஆருகை - பூர்ணமாகை. இங்கே வ்யாபிக்
கையைச் சொல்லுகிறது. ஏனமுமாய் - வராஹனுமாய். ஏனம் -
வராஹம். இன்னம் - **इतःपरम्**. கற்கியாம் கார்வண்ணன் - கர்க்
கியாகக் கடவனான மேகவர்ணன். இதுக்கு, தானானென்கிற
தோடே அந்வயம். ஆளுடையான் - ஆளுடையவனான. என்னை.
ஆளாக - சிங்கரனாக உடையவனான என்னை. ஆனன் - என்னோடே
ஸம்ச்சேஷித்தானென்றபடி. என்றோதே கொண்டு - இப்படி நான்
க்ருதக்ருனாய் அநுஸந்தித்த இத்தையே வ்யாஜமாகக் கொண்டு.
உகந்து வந்து - பரீதனாய் வந்து. தானே - **स्वयमेव** | நான் **अर्थ**யா
திருக்கச் செய்தே என்றபடி. இன்னருள் செய்து - **भोग्यतमै**யான
க்ருபையைப் பண்ணி. இன் - **भोग्यम्** | என்னோடே மிகவும் ஸம்ச்
சேஷித்தென்றபடி. என்னை உத்தேசித்துத்தான் ஸர்வாவதார
விசிஷ்டனுமானான். அந்த அவதாரங்களை யெல்லாம் எனக்குப்
போக்யமாகக் காட்டினென்றபடி.

§

(10)

மு. கார்வண்ணன் கண்ணபிரான் கமலத்தடங் கண்ணன்றனிலே
ஏர்வளஒண்கழலிக் குருகூர்ச்சடகோபன் சொன்ன
சீர்வண்ண ஒண்தமிழ்கள் இவையாயிரத்துள் இப்பத்தும்
ஆர்வண்ணத் தால்உரைப்பார் அடிக்கீழ்புகுவார் பொலிந்தே. (11)

ஆ. (கார்வண்ணன்) நிலமேக நிமனாய், புண்டரீகதலாமலாயதேஷனாய்
ஆத்ரித சுலபனான எம்பெருமானைச் சொன்ன இத்திருவாய் மொழி
யை ஆர் வண்ணத்தாலுரைப்பார் **भगवच्छेयैकरितिकளாய்க்** கொண்டு
அவன் திருவடிகளின் கீழே புகப்பெறுவென்கிருர். (11)

திருக்குருகைப் பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே சரணம்

நிகமனம்

இ. கண்ணபிரான் என் - தா - ருர் (ஆத்ரித சுலபனானவென்று)
பொலிந்து என் - தா - ருர் (**भगवद्व्यादियால்**) (11)

ச. கார்வண்ணன் - நிலமேகவர்ணனான. கமலத் தடங்கண்ணன்
कमलविशाललोचनனான. தடம் - விசாலம். கண்ணபிரான் தன்னை -
க்ருஷ்ணனாய் உபகாரகனானவனை. தன்னை யென்று **स्वार्थेऽनुप्रयोगम्**.
ஏர்வள - எருதுகளுடைய ஸம்ருத்திகளை யுடைய. ஏரென்று க்ருஷி
யிலே நியுத்தங்களான எருதுகள். வளம் - ஸம்ருத்தி. ஒண்கழலி-
விலக்ஷண கேதாரங்களை யுடைத்தான. ஒண் - விலக்ஷணம். குரு
கூர்ச் சடகோபன் சொன்ன - திருநகரியிலிருக்கிற சடகோபனருவிச்
செய்த. சீர்வண்ண - சீலாக்ஷமான ப்ரகாரத்தையுடைத்தான. சீர்-
சீலாக்ஷம். வண்ணம் - ப்ரகாரம். ஒண் - ஒள்ளியதான. தமிழ்களி
வையாயிரத்துள் - த்ரமிடருபங்களான இந்த ஸஷஸ்திர **सायै**களிலே.
இப்பத்தும் - இத்தசகத்தையும். ஆர் வண்ணத்தால் - பானம் பண்
ணுகிற ப்ரகாரத்தாலே. அருகை - பானம் பண்ணுகை. வண்ணம்-
ப்ரகாரம். பானம் பண்ணுமாப்போலே அதிபிரீதியுத்தமாய் என்ற
படி. உரைப்பார் - சொல்லுமவர்கள். பொலிந்து - **वर्धित्तु**. ஸ்ரீ
வைஷ்ணவஸ்ரீ ஸம்ருத்தராய்க் கொண்டு என்றபடி. பொலிகை-
वर्धित्तुக்கை. **शेषस्वरसिक**ராய் என்றபடி. அடிக்கீழ் - **भगवच्छरण**மூலத்
திலே. புகுவார்-ப்ரவேசிப்பார்கள். (11)

द्रमिडोपनिष तात्पर्यरत्नावलिः

(கையார் சக்கரம்)

चक्रस्फायत्करत्वात्स्वजनवशतया रक्षणोद्युक्तभावात्
भव्यत्वात्स्वात्मदानादमलतनुतया श्रीगजेन्द्रावनाच्च ।
नानाबन्धुत्वयोगाद्विपदि सखितया व्याजमात्राभिलाषात्
कारुण्याधीनवृत्ति कमलदृशमवैकारिसूनुः कृतार्थः ॥

(चक्रस्फायत्करत्वात्) கையார் சக்கரத்து - திருக்கைக்கு ஆபரணமாகக் குப் போரும் படியார்ந்த ஸந்திவேசத்தையுடையன திருவாழியை வரிக் கையாலும் (स्वजनवशतया) அவனென்னுகியொழிந்தான் - ஆச்ரிதரிட்ட வழக்காய் நிற்கையாலும் (रक्षणोद्युक्तभावात्) வெள்ளத்தனைக் கிடந்தாய் - அவர்களுடைய ரக்ஷணத்திலே உயுக்தனாய்க்கொண்டு திருப்பாற் கடலிலே வந்து கண் வளர்ந்தருளுகையாலும் (भव्यत्वात्) கூவியருளாய் கண்ணனே - அது பொய் என்னுதபடி அவதரித்து அநுஷ்டிக்கையாலும் (स्वात्मदानात्) கண்ணபிரானை விண்ணோர் கருமாணிக்கத்தை அமுதை - ஆச்ரிதர்க்கு ஸ்வாத்மாவை அநுபாவ்யமாகக் கொடுக்கையாலும் (अमलतनुतया) கருமேனியம்மான் றன்னையே - निर्मलमीलगात्रனாகையாலும் (श्रीगजेन्द्रावनाच्च) கைம்மா துன்பொழித்தாய் - जन्मवृत्तादிகளாலே குறைந்திருக்கிற பூரீகஜேந்த்ராத்வானை ரக்ஷித்தருளுகையாலும் (नानाबन्धुत्वयोगात्) சேலேய் கண்ணிபருமித்யாதி - त्वमेव माता च पिता 'त्वमेव' என்கிறபடியே ஆச்ரிதருக்கு அநுருபைகளான ஸ்த்ரீகளும், நிரவதிகமான ஸம்பத்தும் குணாधिकரான புத்ரர்களும் निरुपाधिकवत्सलரான மாதாபிதாக்களுமாகையாலும் विपदि सखितया ஆவாரார் துணையென்றித்யாதி - ஆபத்தில் தோழனைப் போலே வந்து உதவுமவனாகையாலும் (व्याजमात्राभिलाषात्) ஆனானுடையானித்யாதி - ரக்ஷிக்கைக்கு ஏதேனுமொரு வ்யாஜமாத்ரத்தை அபேக்ஷிக்குமவனாகையாலும் எம்பெருமானை க்ருபா பரவசனாக, கையார் சக்கரம் என்கிற தசகத்திலே அவனுடைய க்ருபைக்கு விஷயராகையாலே க்ருதார்த்தரான காரிஸூனு நிச்சயித்தருளினாரென்கிறார். (59)

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் சீரார் தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்

ஐந்தாம் பத்தில் முதல் திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

மு- பொலிக பொலிக பொலிக போயிற்று வல்லுயிர்ச் சாபம்
நலியும் நரகமும் னைந்த நமனுக்கிங்கியாதொன்றுமில்லை
கலியும் கெடும் கண்டுகொண்மின் கடல்வண்ணன் பூதங்கள்
மண்மேல்
மலியப் புகுந்திசை பாடி பாடியுழிதரக் கண்டோம். (1)

ஆ- (பொலிக) ஒன்றுந் தேவில் தம்முடைய உபதேசத்தால் வைஷ்ணவீக்ருதரான ஜனங்களைக்கண்டு, **निरतिशयहर्षयुक्तराभ्य**, அந்த **हर्षप्रकवृत्ता**லே அவர்களைத் திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறார். ஸர்வாத்மாக்களுடைய ஸர்வபாபங்களும் போய், **तत्फलभूमि** யான நரகங்களும் **तत्फलानुभवप्रयोजक** னான யமனும் **स्वकर्तव्यरहित** னாய், இனிமேலும் ரௌரவாதி நரகயாதனாஸ்பதமான **अवेणवजन्तु** க்கள் உளவாகாதபடியாகவும் எம்பெருமானுடைய **अपरिमितगाम्भीर्योदर्यादि** கल्याண **गुणानुभूतलब्ध** சக்தாகரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் இந்த ஜகத்தெல்லாம் நிறையும்படி வந்து புகுந்த எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபரூபகுண விபவ சேஷ்டிதங்களைப் பாடி ஆடி வர்த்திக்கக் காணப் பெற்றோம். இந்த ஸம்ருத்தி **नित्यसिद्ध** யாக வேணுமென்கிறார். (1)

இரண்டாம் திருவாய்மொழி

இ- இந்த லோகத்திலே ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஜனங்களில்லை யென்று, நண்ணுதார் முறுவலிப்பவிலே அலற்றின ஆழ்வார், இத்திருவாய்மொழியிலே ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ருத்தியை வர்ணிக்கக் கூடுமோ என்ன அவதரிப்பிக்கிறார் (ஒன்றுந் தேவிலித்யாதியால்)

முதற்பாட்டு

போயிற்று வல்லுயிர்ச் சாபம் என் - தா - ருர் (**सर्वामेय्या**டியால்)
நலியும் நரகமும் னைந்த என் - தா - ருர் (**तत्फलभूमि**யாடியால்)
நமனுக்கிங்கியா தொன்றுமில்லை என் - தா - ருர் (**तत्फलानुभव**யாடியால்)
கலியும் கெடும் என் - தா - ருர் (**इनिमे**லும் **इ**யாடியால்)
கடல்வண்ணன் என் - தா - ருர் (**गाम्भीर्य**யாடியால்) பூதங்கள் என் - தா - ருர் (**लब्ध**யாடியால்) பூதங்களென்றது, **भू** சக்தாய் என்கிற **भूधातु** வில் பிறந்த **भूतशब्द** துக்கு **पयाय** மாகையால், இதுக்கு இப்படி அர்த்தம் ஆகக் கூடுமென்று கருத்து. உழிதரக் கண்டோம் என்கிறதையுரைக்கிறார் (**वर्तित**கப்பெற்றோ மென்று) இத்தாலித்திருவாய்மொழிக்கு, **भक्तैर्यविमयनत्व**மென்கிற **भगवद्गुण**ம் **प्रतिपाद्य**மென்றதாயிற்று. பொலிக பொலிக பொலிக என் - தா - ருர் (இந்த ஸம்ருத்தி **इ**யாடியால்) (1)

மு- கண்டோம் கண்டோம் கண்டோம் கண்ணுக் கினியன கண்டோம்
தொண்டர் எல்லீரும் வாரீர் தொழுது தொழுது நின்றூர்த்தும்
வண்டார் தண்ணந் துழாயான் மாதவன் பூதங்கள் மண்மேல்
பண்தான் பாடிநின்றடிப் பரந்து திரிகின்றனவே. (2)

ஆ- (கண்டோம்) கண்டோம் கண்டோம் கண்டோம் கண்ணுக்
கினியன கண்டோம். தொண்டரெல்லீரும்வாரீர். தொழுது தொழுது
நின்றூர்த்தும் அதென்னென்னில், வண்டார் தண்ணந்துழாயான்
மாதவன் பூதங்கண் மண் மேல் பண்தான் பாடி நின்றடிப் பரந்து
திரிகின்றன என்கிறார். (2)

இரண்டாம்பாட்டு

இ- *

ச- வல் - ப்ரபலமான. உயிர்ச்சாபம் - ஆத்மாக்களுடைய பாப
மானது. போயிற்று - நசித்தது. ஶாபம் போலே **फलाविनाभूत**மாகை
யாலே பாபத்தைச் சாபமென்கிறது. நலியும் - பீடிக்கக் கடவதான
நரகமும், தைந்த - **शिथिल**மாய்ப் போயிற்று. நமனுக்கு, இங்கு -
இந்த லோகத்தில். யாதொன்றுமில்லை. ஒரு **कर्तव्य** முமில்லை. கலி
யும் கெடும் - **इतः परं कल्युग**மும் நஷ்டமாய்ப்போம். **अवैष्णव**ர்களெல்
லாரும் வைஷ்ணவர்களாவார் என்றபடி. கண்டு கொண்மின் -
இவ்வர்த்தம் நான் சொல்லவேண்டா. நீங்களே ப்ரத்யக்ஷித்துக்
கொள்ளுங்கோ ளென்றபடி. கடல்வண்ணன் - ஸமுத்ரஸ்வபாவ
னுடைய. வண்ணம் - ஸ்வபாவம். **गाम्भीर्योदायादि** குணநிதியானவ
னுடைய என்றபடி. பூதங்கள் - பூதங்கள். **भू सत्तायां**, **ब्रह्मज्ञान**த்தாலே
लब्धसत्ताகரான **पूनी**வைஷ்ணர்வகளுென்றபடி. மண்மேல் - பூமியி
லே. மேலென்று **सप्तम्यर्थेऽप्ययम्** | மலியப் புகுந்து - **समुद्र**மாக
வந்து ப்ரவேசித்து. இசை - **भावद्गुण**நாய்களை. இசை - நாய்
பாடி - கானம் பண்ணி. ஆடி - **हृदय**த்தாலே நர்த்தத்து. உழி
தரக் கண்டோம் - ஸஞ்சரிக்கக் கண்டோம். உழிதருகை - **सञ्चरि**
க்கை. பொலிக - வளர்ந்திடுக. ஸம்ருத்தமாக வேணு மென்றபடி.
विरावृत्तिயானது, **शान्तिःशान्तिःशान्तिः** என்கிற **श्रुतिच्छाया** யாலே **आदरा**
तिशयकृतै | (1)

மு- திரியும் கலியுகம் நீங்கித் தேவர்கள் தாமும் புகுந்து
பெரிய கிதயுகம் பற்றிப் பேரின்ப வெள்ளம் பெருக
கரிய முகில்வண்ணன் எம்மான் கடல்வண்ணன் பூதங்கள் மண்
மேல்
இரியப் புகுந்திசை பாடி எங்கும் இடங்கொண்டனவே. (3)

ஆ- (திரியும்) वृष्णवधर्मविषयं हेतुवान கலியுகம் நீங்கி ஸர்வ
காலமும் कलियुगाद्यव्यवहित மாய்க் கொண்டு केवलकृतयुगமேயாய்ச்
சொல்லும் படியாகவும், அபர்வறு மமரர்களும் புகுந்து பேரின்ப
வெள்ளம் பெருகும்படியாகவும் கரியமுகில் வண்ணனெம்மான் கடல்
வண்ணன் பூதங்கள் மண்மே லிரியப் புகுந்திசை பாடி எங்கு
மிடங்கொண்டன. இவர்களைத் தொழுது தொழுது நின்றூர்த்தும்.
தொண்ட ரெல்லீரும் வாரீ ரென்கிறார். (3)

பு ன் ரும்பாட்டு

இ- திரியும் என் - நா - ருர் (வைஷ்ணவேத்யாதியால்) பெரிய என் -
நா - ருர் (ஸர்வகாலமும் इत्यादियால்) मध्ये मध्ये कलिद्वारत्रेतायुगव्य
वधानरहितकेवलकृतयुगமேயாயென்றபடி. (3)

ச- வண்டார் - भृङ्गपूर्णமான. தண்ணம் துழாயான் - शीतल सुन्दर
तुलसीकனான. மாதவன் பூதங்கள் - மாதவனுடைய பூதங்கள். ஸ்ரீ
வைஷ்ணவர்களென்றபடி. மண்மேல் - பூமியிலே. தான் - स्वय
मेव, अन्यप्रेरितரன்றிக்கே என்றபடி. பண் - கானங்களை. பண்
தான் என்கிற இடத்தில் णकारात्परस्य तकारस्य टकारादेशः । நின்றுபாடி -
दीर्घमाकப்பாடி. ஆடி - प्रेमपारवश्यத்தாலே நர்த்தித்து. பரந்து -
எங்கும் வ்யாபித்து. திரிகின்றனவே - व्यापारियाநின்றார்கள். கண்
ணுக்கினியன கண்டோம்-चक्षुस्सुक्कளுக்கு भोग्यங்களைக் கண்டோம்.
இனியன - भोग्यங்கள். கொடுவுலகம் கண்டு முன்பட்ட நோவெல்
லாம் தீரக் கண்ணுக்கினியன ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கண்டோ
மென்றபடி. प्रीत्यतिशयात्पुनः पुनरुक्तिः । निरन्तरமாகக் காணப்பெற்றோ
மென்றதாகவுமாம். தொண்டர் - भगवद्भागवतவிषयத்தில் चपलरा
யிருந்துள்ளவர்களே. எல்லீரும் வாரீர் - நீங்கள் எல்லாரும் வாருங்
கோள். நின்று - अविच्छिन्नமாக. தொழுது தொழுது - ஸேவித்து
ஸேவித்து. ஆர்த்தும் - ஆரவாரிப்போம். हृषिकोलाहलம் பண்ணுவோ
மென்றபடி. (2)

மு- இடங்கொள் சமயத்தை யெல்லாம் எடுத்துக் களைவன போலே
தடங்கடல் பள்ளிப் பெருமான் தன்னுடைய பூதங்களேயாய்
கிடந்தும் இருந்தும் எழுந்தும் கீதம் பலபலபாடி
நடந்தும் பறந்தும் குனித்தும் நாடகம் செய்கின்றனவே. (4)

ஆ- (இடங்கொள்) ஸர்வ ஜகத்தையும் ஆக்ரமித்துக் கொண்டிருக்கிற வேதவாஹசமயங்களையெல்லாம் எடுத்துக்களைவனபோலே ஜகத்தெல்லாம் தடங்கடற் பள்ளிப் பெருமான் தன்னுடைய பூதங்களேயாய் **परमपुरुषनिरवधिककल्याण गुणामृतपान**த்தாலே **मत्तराय**க் கிடந்து மிருந்தும் எழுந்தும் கீதம் பல பல பாடி நடந்தும் பறந்தும் குனித்து மிங்ஙனே **दर्शनीय**மான **चेष्टित**ங்களைப் பண்ணு நின்றார். இவர்களைத் தொழுது தொழுது நின்றார்த்தும் தொண்டரெல்லீரும் வாரீரென்கிறார். (4)

நான்காம் பாட்டு

இ- இடங்கொள் என் - தா - ருர் (सर्वेत्यादि யால்) **अपेक्षित**பத்தை **अद्याहृ**க்கிறார் (ஜகத்தெல்லாமென்று) **उत्तरार्ध**த்தில் **अभिप्रेता**ய்மருளிச் செய்கிறார் (**परमेत्यादि** யால்) நாடகஞ்செய்கின்றனவே என் - தா - ருர் (இங்ஙனே இத்யாதியால்) (+)

ச- திரியும் கலியுகம் - திரியும்படியான கலியுகம். தர்மங்களெல்லாம் **विपर्यस्त**ங்களாம் படியான கலியுகமென்றபடி. நீங்கி - **निवृत्त**மாய். பெரிய - **अव्यय**மான. **कलियुगादिव्यवधानरहित**மான என்றபடி. கித்யுகம் பற்றி - க்ருத்யுகம் வந்து ப்ரவேசித்து. தேவர்களும் - நித்யஸூரிகளும், தாமும் புகுந்து - **स्वयमेव**வந்து ப்ரவேசித்து, பேரின்ப வெள்ளம் - மஹானந்த ப்ரவாஹமானது. இன்பம் - ஆனந்தம். பெருக - **वर्ध**ிக்கும் படியாக. இதற்கு இடங்கொண்டன என்கிற தோடே அந்வயம். கரிய முகில் வண்ணன் - நீலமேக வர்ணனான, எம்மான் - **अस्मत्स्वामि**யான. கடல்வண்ணன் - ஸமுத்ரஸ்வபாவனுடைய. **गाम्भीर्यौदायादिनिष्ठ**யானவனுடைய என்றபடி. பூதங்கள் - **भूत**ங்கள். ஸ்ருவைஷ்ணவர்க ளென்றபடி. மண்மேல் - பூமியிலே. மேலென்று **सप्तम्यर्थेऽव्ययम्** । இரிய - கோலாஹலம் பிறக்கும்படி. இரிகை - கோலாஹலம் பிறக்கை. புகுந்து - ப்ரவேசித்து. இசைபாடி - கானங்களைப் பண்ணி யென்றபடி. இசைபாடி யென்று **ओदनपाकं पचति**என்னுமாப்போலே **औपचारिकम्** ।

4- செய்கின்றதென்கண்ணுக் கொன்றே ஒக்கின்ற திவ்வாகத்து
வைகுந்தன் பூதங்களேயாய் மாயத்திலெங்கும் மன்னி
ஐயமொன்றில்லை அரக்கர் அகரர் பிறந்திருள்விரேல்
உய்யும் வகையில்லை தொண்டர் ஊழி பெயர்த்திடும் கொன்றே. (5)

ஆ- (செய்கின்றது) என் கண்ணுக்கொன்று செய்கிருப் போலே
யிராநின்றது. என்னென்னில், இந்த லோகத்தி லெங்கும் **आश्रय**
மாய்ப்படி வைகுந்தன் பூதங்களேயாய் எங்குமவர்களே மன்னுகை
யாலே, அவைஷ்ணவரான உங்களுக்கு உய்யும் வகையின்றியே
अतद्विषयप्रवणரான நீங்களெல்லாரும் **उपसंहृत**ராய் ஸ்ருஷ்டி பேருமாப்
போலேயிருந்தது. இது **निस्संशय** மென்கிரும். (5)

ஐந்தாம் பாட்டு

இ- மாயத்திலென்றது **प्रयोजने तृतीयै** என்று கருத்தாலே இதுக்குத்
தா - ரூர் (**आश्रय**மாய்ப்படியென்று) அரக்கரசரர் என் - தா - ரூர்
(**अवैष्णवरान**வென்று) தொண்டர் என் - தா-ரூர் (**अतद्विषयेत्यादिया**ல்)
भगवद्भागवतेतरविषयप्रवणரான என்றபடி. கொன்று என் - தா - ரூர்
(**उपसंहृत**ராயென்று) ஊழிபெயர்த்திடும் என் - தா-ரூர் (**सृष्टीत्यादिया**ல்)
(5)

3- எங்கும் - **सर्वत्र** । இடங்கொண்டன - தங்களுக்கு வாஸஸ்தானம்
பற்றிக்கொண்டார்கள். தொழுது தொழுது நின்றூர்த்தும் தொண்ட
ரெல்லீரும் வாரீரென்று **अनुप्राज्ञित्तु** அந்வயம். (3)

இடங்கொள் - ஸர்வ ப்ரதேசத்தையும் ஆக்ரமித்துக் கொண்டி
ருக்கிற. சமயத்தையெல்லாம் - **वेदवाह्यसमय**ங்களையெல்லாம். எடுத்து-
उत्पादनं. பண்ணி. களைவன போலே - களைந்து பொகிடுவாரைப்
போலே. நிரஸித்து விடுவாரைப் போலே என்றபடி. இதுக்கு
நாடகஞ் செய்கின்ற என்கிறதோடே அந்வயம். தடம் கடற்பள்ளி.
விஸ்தீர்ணமான ஸமுத்ரத்தை சயனமாக உடையவனான. பள்ளி-
சயனம். பெருமான்றன்னுடை - ஸ்வாமியினுடைய. தன்னென்று
स्वायंநுபயோகம். பூதங்களே - ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களென்றபடி. ஆய் -
எங்கும் தாங்களேயாய். கிடந்துமிருந்து மெழுந்தும் - **भगवद्गुणानु**
भवोन्मादத்தாலே யவ்வோ ப்ரதேசங்களிலேசயனித்தும் **आसिक्**பண்ணி
யும் நின்றும். பலபல கீதம்பாடி நடந்தும் - **बहुबहु**க்களான கானங்
களைப் பாடிக்கொண்டு ஸஞ்சரித்தும். பறந்தும் - தரையில் கால்

உ - கொன்றுபி குண்ணும் விராதி பகைபசி தீயன வெல்லாம்
நின்றின் அலகில் கடிவான் நேமிப் பிரான் தமர் போந்தார்
நன்றிசை பாடியும் துள்ளி யாடியும் ஞாலம் பறந்தார்.
சென்று தொழுநயம்மின்; தொண்டர்! சிந்தையைச் செந்நிறுத்தியே

ஆ - (கொன்று) ஸர்வாத்மாக்களுடைய சர்வாபரிஹாரம்மாக **शङ्खचक्रगदाशाङ्गादि दिव्यायुधोपेत परमपुरुषैकैक्यैकस्वरूप**ரான ஸ்ரீவைஷ்ணவ

ஆறும்பாட்டு

இ - கொன்றித்யாதி கடிவானித்யந்தத்துக்குத் தா - ருர் (சவ்யாதியால்) **परिहार**மாக என்கிறதற்கு பரந்தென்கிறதோடே அந்வயம். நேமிப்பிரான்றமர் போந்தார் என் - தா - ருர் (சவ்யாதியால்)

உ - தட்டாத படி மேலே கிளம்பியும், குனித்தும் - நர்த்தனம் பண்ணியும். நாடகம் - நாடகத்தை. **एवमादिक**ளான **दर्शनीयचेष्टित**ங்களை என்றபடி. செய்கின்றன - செய்யா நிற்கிறார்கள். இப்பாட்டிற்கும் கீழோடே அந்வயம். (4)

செய்கின்றது - இந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் செய்கிற வ்யாபாரமானது. என் கண்ணுக்கு ஒன்றே ஒக்கின்றது - ஒன்றுக்கு ஸத்ரு சமாகாநின்றது. என் கண்ணுக்கு ஒரு ஆச்சர்யமான கார்யம் போலே ப்ரகாசியா நின்ற தென்றபடி. ஒன்று போலே யென்று சொன்னதென்னில் இவ்வுலகத்து - **अवैणवप्रचुर**மாயிருந்தீ இந்த லோகத்திலே. மாயத்தினால் - **आश्चर्यवृत्ति**களாலே **प्रयोजने तृतीयै । भगवद्गुणकीर्तनायाश्चर्यवृत्तिक**ளுண்டாகைக்காக என்றபடி. வைகுந்தன் பூதங்களேயாய் - வைகுண்டனுடைய **भूत**ங்களேயாய். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களே **प्रचुर**ராயென்றபடி. எங்கும் மன்னி - ஸர்வப்ரதேசத்திலும் **प्रतिष्ठित**ராய். இதுக்கு கொன்று என்கிறதோடே அந்வயம். அரக்கர சுரர் - ராக்ஷஸராயும் அஸுரராயும் ராஜஸராயும் தாமஸராயு மென்றபடி. அவைஷ்ணவர்களாயென்கை. பிறந்தீருள்ளீரேல் - பிறந்தவர்க ளுண் டாயிருக்கிறீர்களாகில். உய்யும் வகையில்லை - உங்களுக்குஜ்ஜீவிக்கும் ப்ரகாரமில்லை. தொண்டர் - **चपल**ர்கள். தொண்டர் - **चपल**. தொண்டரென்றது **सम्बोधन**த்திலே

ஆ- ஜனங்கள் இந்த லோகத்திலே போந்து நன்றிசை பாடியும் துள்ளியாடியும் ஞாலம் பரந்தார். நீங்களுமிந்த தேவதைகளை விட்டு **अनन्यप्रयोजन**ராய்க் கொண்டு எம்பெருமானை ஆசிரித்து உஜ்ஜீவியுங் கோளென்கிறார். (6)

இ- சிந்தையைச் செந்நிறுத்தி என் - தா - ருர் (இந்த தேவதைகளை **इत्यादि** யால்) சென்று தொழுதுயம்மின் என் - தா - ருர் எம்பெருமானை **इत्यादि**யால்) (6)

ச- **रूपम्** | கொன்று - உங்களை **निरसि**த்து. ஊழி- யுகத்தை. பெயர்த்திடும் - **भेदि**த்துவிடுவார்கள். கலியை க்ருதயுகமாக்குவர் என்றபடி. ஐயமொன்றில்லை - இதில் ஸம்சயமொன்றுமில்லை. ஐயம் - ஸம்சயம். (6)

நேமிப்பிரான்றமர் போந்தார் - **चक्रधर** னாய் உபகாரகனான வனுடைய தமராய்ப் போந்தவர்கள். அவருக்குத் தாஸராயிருக்கையே யாத்ரையா யிருந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்க ளென்றபடி. இதுக்குப் பரந்தாரென்கிறதோடே அந்வயம். கொன்று - சரீரத்தை **नशि**ப்பித்து. உயிர் - ப்ராணனை, உண்ணும் - **असि**யாநிற்கிற. விசாதிவ்யாதியையும். பகை - **शत्रु**வத்தையும். **मत्सरादि**களான **आधिक**ளையு மென்றபடி. பசி - **अन्**தையும். தீயனவெல்லாம் - **एवमादि**களான க்ருர ஸ்வபாவங்களை எல்லாத்தையும். தீயன - க்ருரங்கள். இவ்வுலகில் நின்று - தாங்கள்இந்த லோகத்திலே **प्रतिष्ठित**ராயிருந்து. கடிவான் - **निरसि**க்கைக்கு இச்சையுடையவர் களாய். கடிகை - **निरसि**க்கை. கடிவானென்று **बहुवचन**த்துக்கும் ரூபமாயிருக்கும். நன்றிசை - நல்லதான கானங்களை. பாடியும். துள்ளியாடியும் - ஹர்ஷத்தாலே கிளம்பி நர்த்தனம் பண்ணியும். ஞாலம் பரந்தார் - பூமியெங்கும் வ்யாபித்தார்கள். தொண்டர் - **चपल**ர்கள். **प्रयोजनान्तर**ங்களிலும் **देवतान्तर**ங்களிலும் சபலரான ஜனங்காளென்றபடி. சிந்தையை - உங்களுடைய சித்தத்தை. செந்நிறுத்தி - செவ்வையாக நிறுத்தி - தேவாதாந்தர ப்ரயோஜனாந்தரங்களினின்றும் **निवृत्त**மாக்கி என்றபடி. சென்று - அவர்களோடே கூடப்போய். தொழுது - எம்பெருமானை ஸேவித்து. உயம்மின் - உஜ்ஜீவியுங்கோள். (6)

மு நிறுத்தி நூர் உள்வந்துக் கொள்ளும் தெய்வங்க ளும்மையுய்

யக்கொள்

மறுத்தும் அவனோடே கண்டீர்; மார்க்கண் டேயனும் கரியே.

கறுத்த மனமொன்றும் வேண்டா, கண்ணன் அல் லால்தெய்வ

மில்லை

இறுப்பதெல் லாவவர் மூர்த்தியாயவர்க் கேயி றுமினே

(7)

ஆ- (நிறுத்தி) மற்று நாங்கள் ஆச்ரயிக்கிற ब्रह्मद्रादिदेवதைகளெங்
களுக்கு ரக்ஷகராக மாட்டாரோ என்னில், உங்களாலே समाश्रितை
களான தேவதைகள் உங்களை எம்பெருமான் ரக்ஷிக்குமிடத்தில்
पुरुषकारமாமத்தனை. இப்பொருளில் மார்க்கண்டேயனும் ஸாக்ஷி.
ஆகையால் நாராயணனே ஸர்வேச்வரன். இதிலொன்றும் ஸம்ச
ரிக்கவேண்டா. ஆதலாலவனை ஆச்ரயியுங்கோள். अग्नीन्द्रादिदेवதை
களையும் आराध्यतया शास्त्रங்கள் प्रतिपाद்யா நின்றனவிதே என்னில்
அப்படியன்று சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லுகிறது. எங்ஙனே என்னில்,
अग्नीन्द्रादिसमस्त देवतान्तर्यामितया शरीरिभूतानां परमपुरुषेण सर्वकर्मसमा
राध्यते என்று ஆன பின்பு नित्यनैमित्तिककाम्यरूप सर्वकर्मங்களாலும்
अग्नीन्द्रादिसमस्तदेवतान्तर्यामியான பரமபுருஷனை ஆச்ரயியுங்கோ
ளென்கிறார். (7)

ஏழாம்பாட்டு

இ- ஸ்ரீவைஷ்ணவர் ஸம்ருத்தியை வர்ணிக்கிற இடத்திலே देवतापार
मार्थ्यसाधिकைக அஸங்கதமன்றோ என்ன அவதரிப்பிக்கிறார் (மற்று
நாங்கள் इत्याद்யால்) நிறுத்தி நும் உள்ளத்துக் கொள்ளும் தெய்வங்
கள் என் - தா - ரார் (உங்களாலேயித்யாதியால்) உம்மையுய்யக்
கொண்மறுத்துமவனோடே கண்டீர் என் - தா - ரார் (உங்களை इत्यादि
யால்) கரி என்கிறதையுரைக்கிறார் (ஸாக்ஷியென்று) கறுத்த மன
மொன்றும் வேண்டா என் - தா - ரார் (இதிலொன்றும் इत्याद்யால்)
எம்பெருமானே ஆராதியுங்கோள் என்றிவ்வளவே சொல்லலா
யிருக்க चतुर्थपादத்தாலே तत्तद्देवताशरीरकளை ஆராதியுங்கோளென்று
இப்படி சொல்லுவானெனென்ன அவதரிப்பிக்கிறார் (अग्नीन्द्रादीत्यादि
யால்) இச்சங்கைக்குப் பரிஹாரமாக तुरीयपादத்திலே अभिप्रेतार्थ
மருளிச் செய்கிறார் (அப்படியன்றித்யாதியால்) इष्टापूर्तं बहुधा जातं, जाय
मानं अहं हि सर्वयज्ञानां हव्यकव्यभुगोक्तत्वंஇத்யாதிகள் இங்கே अभिप्रेतங்கள்.
இறுப்பதெல்லாம் என் - தா - ரார் (नित्यनैमित्तिकेत्याद்யால்) அவர் மூர்த்
தியாயவர்க்கு இத்யாதிக்குத் தா - ரார் (अग्नीन्द्रादि समस्त देवतान्तर्या
मियान இத்யாதியால்) (7)

ஐ இறும்பும் இறையிறுத் துண்ண எவ்வுலகுக்கும் தன் புர்த்தி
நிறுத்தினான் தெய்வங்க ளாக அத்தெய்வ நாயகன் றுணை
மறுத்திரு மார்வன் அவன்றன் பூதங்கள் கீதங்கள் பாடி
வெறுப்பின்றி ஆவத்து மக்கார் மேனித் தொழு தயம்மி வீரே. (8)

ஆ- (இறுக்கும்) केवलेन्द्रादिकளையே स्वकर्मங்களாலே समाराधித்து स्वाभि
लपित पुत्रपश्वादिफलங்களை அவர்கள் பூக்களிலே பெற்றன்றோ எல்லாரும்
भुजிக்கிற தென்னில், इन्द्रादிகளை எல்லாரும் स्वाधिकारादुगुणकर्मங்
களாலே ஆராதித்து स्वाभिलपितங்களைப் பெற்று அநுபவிக்கும்படி

எட்டாம் பாட்டு

இ- देवतान्तरங்களை விட்டு ஸர்வகர்மங்களாலும் அவனையே ஆச்ர
யியுங்கோளென்று சொல்லுகிற இந்த ப்ரகரணத்திலே ஸ்வசரீர
பூதரான இந்த்ராதிக்களை அவன்றுணை அந்த கர்மங்களுக்கு आराध्य
ராக்கினுனென்று சொல்லுகை அஸங்கதமன்றோ என்ன அவதரிப்பிக்
கிருர் (केवलेत्यादियाல்) எவ்வுலகுக்கும் என் - தா - ருர் (எல்லாரு
மென்று) இறுக்குமிறையிறுத்து என் - தா - ருர் (स्वाधिकारेत्यादियाல்)
உண்ண என் - தா - ருர் (स्वाभिलपितங்களை இத்யாதியால்) அத்தெய்வ

ச- தும்முள்ளத்து - உங்களுடைய மனஸ்ஸிலே. உள்ளம் - மனஸ்
ஸு. நிறுத்திக் கொள்ளும் - உங்களாலே நிறுத்திக் கொள்ளப்படுகிற.
ரக்ஷகத்வேத த்யாவிக்கப்படுகிற என்றபடி. தெய்வங்கள் - தேவ
தைகள். உம்மை-உங்களை. உய்ப்பக் கொள் - ரக்ஷிக்கிறது. மறுத்
துமவனோடே கண்டிர் - திரும்பவும்வனோடே கூடியே கிடர்.
கண்டிர் என்றது இவ் அர்த்தம் निश्चितமென்று யோதிப்பிக்கைக்காக
நீங்கள் அவனை விட்டும் இவர்களை ஆச்ரயிக்க. இவர்கள் திரும்ப
வும் உங்களை யவன் பக்கலிலே கொண்டு போய்விட்டே கிடிகோள்
ரக்ஷிப்பதென்றபடி. மார்க்கண்டேயனும் கரியே-இவ்வர்த்தம் நான்
சொன்னதேயோ! இதுக்கு மார்க்கண்டேய பகவானும் ஸாக்ஷியன்
றோ! கரி - ஸாக்ஷி. கறுத்தமனமொன்றும் வேண்டா - ஸம்சய
மலினமான மனஸ்ஸீஷத்தும் வேண்டா. இதில ஸம்சயிக்க
வேண்டா என்றபடி, கண்ணனல்லாற் றெய்வமில்லை - ஸ்பஷ்டம்.
இருப்பதெல்லாம் - नित्यनैमित्तिकादிகளிலே நீங்கள் ஸமர்ப்பிக்கிற
हव्यकथ्यங்களை யெல்லாம். அவர் மூர்த்தியாயவர்க்கே - அவர்களை
மூர்த்தியாக உடையவரானவர்க்கே. மூர்த்தியாயுடையவர் - மூர்த்தி
யாயவர். पूजायां बहुवचनम् । तत्तद्देवताशरीरकानां நாராயணனுக்
கென்றபடி. இறுமின் - ஸமர்ப்பியுங்கோள். (7)

ஆ- அந்த ஸர்வேச்வரனான பரமபுருஷன்தானே ஸ்வசரீரபூதரான அந்த இந்த்ராதிதிகளை சர்வகர்மசமாராஹ்யராய் சமாராஹகாமிலபதபல பதான சமர்த் ராம்படி பண்ணியருளினான். ஆதலாலவனே ஸர்வேச்வரன். இப்படி ஸர்வேச்வரனாகையாலும் பகவதேகமோரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர் களாலே இந்த லோகம் பூர்ணமாகையாலும், நீங்களும் எம்பெரு மானையே அந்நயபயோஜனராய்க் கொண்டு ஆச்ரயித்து உஜ்ஜீவிபுங் கோள் என்கிறார். (8)

இ- நாயகன்ருனே என்கிறதையுரைக்கிறார் (அந்த ஸர்வேச்வரன் इत्याद்யால்) தன் மூர்த்தி என்கிறதை விவரிக்கிறார் (स्वशरीरेत्याद்யால்) தெய்வங்களாக என் - தா - ருர் (सर्वकर्मेत्याद்யால்) நிறுத்தினுனென் கிறதையுரைக்கிறார் (பண்ணியருளினுனென்று) இங்கு பலிதாய் மருளிச்செய்கிறார் (ஆதலாலித்யாதிபால்) तृतीयपादத்துக்குத் தா - ருர் (भगवदित्याद்யால்) ஞாலத்துமிக்கார் என் - தா - ருர் (இந்த லோகம் इत्याद்யால்) ஸர்வேச்வரன் தானே இந்த்ராதிதிகளை तत्तत्कर्मसमाराह्य ராக்கினானாகில் நாங்க ளவர்களை விடக் கூடுமோ? ஆனபின்பு நீர் அவர்களை விடச் சொல்லுவானெனென்ன இதுக்கு உத்தரம் மேவி என்கிற பதத்திலே अभिप्रेत மென்று காட்டுகிறார். (अन्येत्याद்யால்) इन्द्रादிகள் आराध्यरावतु प्रयोजनान्तरपरர்க்கே என்று கருத்து. தொழு துயம்மின் என் - தா - ருர் (आश्रयित्तिத்யாதியால்) (8)

ச- இறுக்கு - இறுக்கத் தக்கவையான. स्वाधिकारानुगुणமாக वातु शक्यங்களான என்றபடி. இறை - देयद्रव्यங்களை. हविसஸுக்களை என்றபடி. இறுத்து-तत्तदेवங்களுக்கு ஸமர்ப்பித்து. உண்ண-तत्तत्फलங் களை भुजிக்கைக்காக. அத்தெய்வநாயகன்ருனே - அந்த देवनायकன் தானே. தன்மூர்த்தி - தன்னுடைய - மூர்த்திகளை. स्वशरीरभूतரான இந்த்ராதிதிகளை என்றபடி. எவ்வலகுக்கும் - ஸர்வலோகங்களுக்கும். தெய்வங்களாக - आराध्यராக. நிறுத்தினான் - स्थापित்தான். மறுத் திருமார்பன் - மறுவை, திருமார்பிலே உடையவனான. அவன் தன் பூதங்கள் - அவனுடைய பூதங்கள். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களென்ற படி. கீதங்கள் பாடி - भगवद्विषय गीतங்களைப்பாடி. வெறுப்பின்றி सांसारिकदोषकृतविषादமின்றிக்கே. இஸ் ஸம்ஸாரத்திலும் भगवदनुभव லாபத்தாலே हृष्टராயென்றபடி. ஞாலத்து - பூமியிலே. மிக்கார் -

மு- மேவித் தொழுதுயர்மி வீர்கள்; வேதம் புனித இருக்கை
நாவிற்கொண் டச்சுதன் றன்னை ஞானவிதிபிழை யாமே
பூவில் புகையும் விளக்கும் சாந்தமும் நீரும் மலிந்து
மேவித் தொழுமடி யாரும் பகவரும் மிக்க துலகே. (9)

ஆ- (மேவித்தொழுது) भगवत्स्वरूप रूप गुण विभूति प्रतिपादकமாய் பரிசுத்
தமான ऋक् சூக்தங்களைச் சொல்லிக் கொண்டு பக்தி மார்க்கம் தப்பாமே
पुण्यप्राप्तिराप्तुतेन सति साधुकरणங்களாலே अन्यप्रयोजनராய்க்கொண்டு
எம்பெருமானுக்கு அடிமை செய்கிற परिजनங்களும் परमपुरुषगुणवेष्टि
தானुभवैकभोगரான திவ்யஜனங்களுமேயாயிற்று இந்தலோகம். நீங்
களும் அப்படியே अन्यप्रयोजनராய்க்கொண்டு எம்பெருமானுக்கு
அடிமை செய்து உஜ்ஜீவியுங்கோள் என்கிறார். (9)

ஒன்பதாம் பாட்டு

இ- வேத சப்தத்துக்குத்தா - ருர் (भगवत्स्वरूपेय्याद்யால்) புனித என்
கிறதையுரைக்கிறார் (பரிசுத்தமான என்று) நாவில் கொண்டென்
கிறதையுரைக்கிறார் (சொல்லிக் கொண்டென்று) ஞானவிதி பிழை
யாமே என் - தா - ருர் (भक्तीत्याद்யால்) துநியபாட த்துக்குத் தா - ருர்
(पुण्येय्याद்யால்) மேவித் தொழுமடியாரும் என் - தா - ருர் (अन्येत्यादि
யால்) பகவரும் என் - தா - ருர் (परमेत्याद்யால்) மேவித் தொழுதுய்
மின் என் - தா - ருர் (अप्यடியே इत्यादि யால்) (11)

ச- திரளானார்கள். நீர் - நீங்கள். மேவித்தொழுது - ஆதரித்து
ஸேவித்து. अन्यप्रयोजनராய்க் கொண்டு எம்பெருமானை ஆச்ரயித்
தென்றபடி. உய்ம்மின் - உஜ்ஜீவியுங்கோள். (8)

வேத - वेदங்களான. भगवत्स्वरूपरूपगुणायावेदकங்களான என்ற
படி. புனித - பரிசுத்தங்களான. இருக்கை - पुरुषसूक्तादिरूपகுக்களை.
நாவில் கொண்டு - जिह्वையில் கொண்டு. உச்சரித்துக் கொண்டு
என்றபடி. ஞானவிதி - பக்திருப ஞானத்தை விதிக்கிற சாஸ்த்ர
மர்யாதையை என்றபடி. பிழையாமே - தப்பாமல். பூவில் புகை
யும் - புஷ்பங்களையுடைத்தான புகையும். இல் என்று मत्वर्थीय
प्रत्ययம். புஷ்பங்களோடே தூபமும் என்றபடி. விளக்கும் - தீப்
மும். சாந்தமும் - சாத்துப்படியும். நீரும் - திருமஞ்சனமும். மலிந்து -
अभिवृद्धமாய். இவையித்தனையும் भूयिष्ठமாக ஸம்பாதித்துக் கொண்டு

மூ- மிக்க உலகுகள் தோறும் மேவிக்கண் ணன் திரு மூர்த்தி
நக்க பிரானோ டயனும் இந்திர னும்முத லாக
தொக்க அமரர் குழாங்கள் எங்கும் பரந்தன; தொண்டர்.
ஒக்கத் தொழுகிற்றி ராகில் கலியுக மொன்றுமில் லையே. (10)

ஆ- (மிக்க) चतुर्मुख पशुपति शतमुख प्रभृति समस्तदेवनिकरங்களும் பரமபுர
சமாசுரணத்தாலே லக்ஷ்மீலோகாதிபத்யரானார்கள். ஆன பின்பு நீங்களு
மவர்களைப் போல் எம்பெருமானை ஆச்ரயிக்க வல்லி கோளாகில்
இக்கலியுகமொன்றுமில்லை என்கிறார். (10)

பத்தாம் பாட்டு

இ- தொக்க அமரர் குழாங்கள் என்கிறதையுரைக்கிறார் (समस्तैत्यादि
யால்) கண்ணன் திருமூர்த்தி மேவி என்று அந்வயித்துத் தா - ருர்
(परमैत्यादियால்) மிக்க உலகுகள் தோறும் எங்கும் பரந்தன என்ற
ந்வயித்துத் தா - ருர் (लक्ष्मैत्यादियால்) ஒக்கத்தொழுகிற்றிராகில் என்-
தா - ருர் நீங்களும் இத்யாடியால்) (10)

ச- என்றபடி. அச்சுதன் தன்னை - अच्युतனை. மேவித் தொழுமடி
யாரும் - अनन्यप्रयोजनராய் ஆராதிக்கிற भगवत्किङ्करரும். பகவரும் -
பகவான்களும். ஜ்ஞாநாதிபத்யரும் என்றபடி. भगवद्गुणानुभवैकनिष्ठருமென்
கை. மிக்கதுலகு - லோகமானது இவர்களாலே பூர்ணமாய்த்
தென்றபடி. நீர்கள் - நீங்கள். மேவித்தொழுது - ஆதரித்து ஸேவித்து.
अनन्यप्रयोजनरாய் ஆச்ரயித் தென்றபடி. உய்மின் - உஜ்ஜீவியுங்
கோள். (9)

நக்கபிரானோடு-नग्ननाय स्वगोष्ठिக்கு உபகாரகனான சிவனோடே
கூட. அயனும் - अज्ञனும் இந்திரனும் முதலாக - इन्द्रனும் முதலாக
தொக்க - सङ्क्षिप्तர்களான. அமரர் குழாங்கள் - अमरसमूहங்களை.
மஹாஸமுஹமாய்க் கூடின देवता (अवा)न्तरसमूहங்களென்று घट्यार्थम् ।
கண்ணன் திருமூர்த்தி - க்ருஷ்ணனுடைய திவ்யமூர்த்தியை. மேவி
ஆதரித்து, ஆச்ரயித் தென்றபடி. மிக்கவுலகுகள் தோறும் - समुद्रங்
களான லோகங்கள் தோறும். எங்கும் - सर्वत्र । பரந்தன - ऐश्वर्य
த்தாலே विस्तृतரானார்கள். தொண்டர் - प्रयोजनान्तर चपलரானவர்கள்

ஆ- கலியுக மொன்றுமின் றிக்கே தன்னடி யார்க்கருள் செய்யும்.
மலியும் கடரொளி மூர்த்தி மாயப் பிரான் கண்ணன் றன்னை,
கலிவயல் தென்னன் குருகூர்க் காரிமா றன்சட கோபன்.
ஒலிபுக ழாயிரத் திப்பத்து உள்ளத்தை மாசறுக் குமே. (11)

ஆ- (கலியுகம்) **स्वाश्रित**ரபேக்ஷித்தால் கலியுகத்தையே க்ருதயுக
மாக்கியருளும் ஸ்வபாவனாயிருந்த எம்பெருமானைச் சொன்ன இத்
திருவாய்மொழி வைஷ்ணவத்வவிரோதி ஸகலவிரோதங்களையும்
போக்குமென்கிருர் (11)

திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே சரணம்.

நிகமனம்

இ- **प्रथमपादத்துக்குத்** தா - ருர் (**स्वाश्रितர்** **इत्याद்யால்**) உள்ளத்தை
மாசறுக்கும் **என் - தா - ருர்** (**வைஷ்ணவேத்யாத்யால்**) (11)

ச- ஒக்கத்தொழ - அவர்களோடே கூட எம்பெருமானை ஆச்ரயிக்க,
கிற்றிராகில் - வல்லீகோளாகில், கிற்கை- **समर्थ**ராகை. கலியுகமொன்று
மில்லையே - கலியுக தோஷமொன்று மில்லையாய்ப்போம் என்றபடி.
(10)

தன்னடியார்க்கு-**सदासजन**ங்களுக்கு. கலியுகமொன்றுமின்றிக்கே.
கலியுகதோஷ மொன்று மில்லாதபடி. அருள் செய்யும் -
க்ருபை பண்ணுமவனான. மலியுஞ்சுடர் - **बध्मानप्रभाशालि**யான.
ஒளி மூர்த்தி - **तेजोमयविग्रह**த்தை உடையவனான. மாயப்பிரான் -
ஆச்சர்யபூதனாய் உபகாரகனான. கண்ணன் தன்னை - க்ருஷ்ணனை.
उद्दिश्येति शेषः | கலிவயல். **कपंकजनादि कोलाहलसमृद्ध**மான கழனிகளை
யுடைத்தான. கலி என்று ஆரவாரத்துக்குப் பெயர். தென் - **दक्षि**
णस्थமான. அம் - ஸுந்தரமான. குருகூர் - திருநகரியிலிருக்கிற.
காரிமாறன் சடகோபன் - காரியுடைய குமாரராய் மாறன் என்று
குலக்ரமாகத நாமதேயயுக்தரான சடகோபருடையதான. ஒலி
புகழ் - ஒலிக்கப்படுகிற புகழையுடைத்தான. ஒலிக்கை - **घोषि**க்கை.
प्रसिद्धकीर्तिமான என்றபடி. ஆயிரத்து - **सहस्र**த்திலே. இப்பத்து -
இத்தசகமானது. உள்ளத்தை - மனஸ்ஸை. மாசறுக்கும் - மாசறும்
படி பண்ணும். மாசு- **मालिन्यम्** | **सर्वदोषरहित**மாக்குமென்றபடி. (11)

ज्ञानवैराग्यानुष्ठानशेवधि श्रीमद्देवान्तरामानुज महादेशिकाय नमः

द्रमिडोपनिष तात्पर्यरत्नावलिः

(பொலிக பொலிக)

प्राथोधिप्रौढकान्तौ सरसतुलसिकालङ्कृतौ दातृभावे
वैकुण्ठत्वे च चक्रप्रहरणवशितादेवतास्थापनादौ ।
स्नानामच्यावनादौ सकलनियमने सर्वकर्मज्यभावे
नित्यासक्तैः स्वभक्तैर्जगदघशमनं प्राह कृष्णं शठारिः ॥

(प्राथोधिप्रौढकान्तौ) கடல்வண்ணன் பூதங்கள் - கடல்போலே
சீரமஹரமான திருமேனி காந்தியிலும். (सरसतुलसिकालङ्कृतौ) வண்
டார் தண்ணத் துழாயான் மாதவன் பூதங்கள் - மதுசுந்தியான்
திருத்துழாய் மாலை அலங்காரத்திலும் (दातृभावे) கரியமுகில் வண்ண
னெம்மான் - वपुर्कवलाहकं போலே எல்லார்க்கு முபகரிக்கும் ஓளதார்
யத்திலும் (वैकुण्ठत्वे च) चகாரத்தால் அதுக்கும் சந்நிஹிதமான ஶ்ரீராக்ஷி
சாரியத்வஸங்க்ரஹிக்கப்படுகிறது தடங்கடற் பள்ளிப் பெருமான் - வை
குந்தன் பூதங்களேயாய் - திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற
திலும் திருநாட்டிலே ஸூரிகளோடே எழுந்தருளியிருக்கிற இருப்
பிலும் (चक्रप्रहरण) நேமிப்பிரான்றமர் போந்தார் - கையுந்திருவாழி
யுமான அழகிலும் (वशिता) மறுத்துமவலோடே கண்டிரித்யாதி-
सर्वभरत्वத்திலும் (देवतास्थापनादौ) நிறுத்தினான் தெய்வங்களாகவத்
தெய்வ நாயகன்ருளே - ஸகல தேவதைகளையும் தத்ப்பதங்களிலே
स्थापிக்கிறதிலும் आदिशब्दத்தாலே श्रियः पतित्वं सङ्गृहीतम् । (स्नानामच्या
वनादौ) நாவிற் கொண்டச்சதன் றன்னை - आश्रितரை न त्यजेयான்
பெருக்காலும் கைவிடாததிலும் (सकलनियमने सर्वकर्मज्यभावे) மேவிக்
கண்ணன் திருமூர்த்தி - நக்க பிராளுடையனும் இந்திரனு முதலாக
ஸர்வரையும் நியமிக்கிறதிலும் எல்லாருடைய கர்மங்களாலும்
ஆராதிக்கப்படுமதிலும் ஈடுபட்டிருக்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாலே
எம்பெருமான் லோகத்தில் दुरितங்களை எல்லாம் शमिப்பியா நிற்கிரு
னென்று, பொலிக பொலிக என்கிற தசகத்திலே ஆழ்வார் அருளிச்
செய்தாரென்கிறார்

(60)

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் சீரார் தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான்

திருவடிகளே சரணம்

ஐந்தாம்பத்தில் இரண்டாம் திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

பு- மாசறு சோதியென் செய்ய வாய்மணிக் குன்றத்தை.

ஆசறு சீலனை யாதி மூர்த்தியை நாடியே

பாசறு வெய்தி யறிவிழந் தெனைநா னையம்?

ஏசறும் ஊரவர் கவ்வை தோழி! என்செய்யுமே?

ஆ. (மாசறுசோதி) இப்படி **आश्रितवात्सल्याद्यनवधिक कल्याण विभूषित**னாயிருந்த எம்பெருமானோடே ஸம்ச்சேஷிக்க ஆசைப்பட்டுப் பெருதே **चिरकालम् अवसन्न**யாயிருந்தாளொரு பிராட்டி, தன்னுடைய வ்யஸனத்தைப் பொறுக்க மாட்டாமையாலே, மடலூர்ந்தாகிலும் அவனோடு ஸம்ச்சேஷிக்கவேணு மென்று மனோரதித்து மடலூருகையிலே **व्यवसित**யாயிருந்த இடத்தில், இவளுடைய தோழியானவள்

முன்னுந் திருவாய்மொழி

இ- ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ருத்தியைக் கொண்டாடின கீழ்த்திருவாய் மொழிக்கும் மடலூர **उद्योगिक**கையைச் சொல்லுகிற இத்திருவாய் மொழிக்கும் என்ன சேர்த்தியுண்டென்ன அவதரிப்பிக்கிருர் (இப்படி **इत्यादि**யால்) இப்படியென்றது, கீழ்ப்பாட்டில் **उक्तरीत्या** என்றபடி. 'கலியுகமொன்று மின்றிக்கே தன்னடியார்க் கருள் செய்யும்' என்று கீழ்ப்பாட்டிலே **आश्रितवात्सल्यम्** சொல்லிற்றிறே. **वात्सल्यादि**என்கிற விடத்தில் **आदिशब्द**த்தாலே மலியுஞ் சுடரொளி யென்று சொல்லப் பட்ட ஸௌந்தர்யாதிகள் **विवक्षित**ங்கள். இப்படி எம்பெருமானுடைய வாத்ஸல்ய ஸௌந்தர்யாதிகளை அநுஸந்தித்தவாறே பழைய படியே **वाह्यसंस्कारपेक्ष**பிறந்து, அது கைவாராமையாலே **अवसन्न**ராய், இந்த வ்யஸனம் பொறுக்க மாட்டாமையாலே **निदयत्वख्यापना**திகளாலே அவனுக்குப் பழியை விளைத்தாகிலும் அவனை முகங்காட்டி வைத்துக் கொண்டு, அவனோடே ஸம்ச்சேஷிப்போ மென்றிப்படி ஒரு ஸாஹஸத்தை அரிஸந்தி ண்ணி. தமக்கு அவ்வளவாகப் பிறந்த **दशविराज**த்தை மடலூர **उद्योगिक**கிற பிராட்டியினுடைய **वाक्यापदेश**த்தாலே பேசுகிறாள் விடத்திலென்று அபிப்ராயம். இத்தாலித் திருவாய் மொழிக்கு **प्रेमजनकत्व**மென்கிற **भगवद्गुणम्** **प्रतिपाद्य**மென்றதாயிற்று. இவ்வர்த்தம், ஊரவர் கவ்வை என்கிற பாட்டிலே **सुव्यक्तम्**। **अभिमतविषय**த்தைப் பிரிந்து ஆற்றமாட்டாதார்

ஆ- நீ ஆசைப்படுகைக்கீடான ஸௌந்தர்யாதி கல்யாண குணங்கள் அவனுக்குண்டோ? உண்டானால் தான் அவனை உद्दिश्यமடலூருகையுத்தமோ? இவ்வூரெல்லாம் உன்னைப் பழி சொல்லாதோ என்ன

இ- மடலூரக் கடவர் என்றொன்றுண்டு தமிழர் சொல்லுவது. அதாவது सर्वलक्षणसम्पन्नனாயிருப்பானொரு ராஜகுமாரனுக்கும், तुल्यशीलवयोवृत्ताभिजनादிகளை உடையவளாயிருப்பாளொரு ராஜகன்யகைக்கும் पुण्योद्यानादिस्थலத்திலே यादृच्छिकवशस्सङ्गத்தாலே. अन्योन्यं अनुरागातिशयம் பிறந்து, மேல் ஸம்ச்சலேஷம் கிடையாமே அவ்வளவிலே विश्लेषம் பிறந்து, இருவரும் विरहநसராயிருக்க, மேலும் ஸம்ச்சலேஷத்திற்குப் ப்ரதி பந்தகங்களேயாய் நிற்க, அந்த ராஜகுமாரனுக்கு விரஹதாபம் தலையெடுத்து, கண்ட भोगोपकरणமெல்லாம் अग्निकल्पமாய்த் தோற்ற, இந்த வ்யஸனத்தைப் பொறுக்க மாட்டாமையாலே, இருவருக்கும் யோக்யங்களல்லாத ப்ரவ்ருத்திகளைச் செய்தாகிலும் அவனைப் பெற வேணுமென்று பார்த்து அந்த ராஜகன்யகையை ஒரு படத்திலே எழுதி வைத்து, கண்வாங்காதே அதைப் பார்த்துக் கொண்டு, ஊனுமுறக்கமும் ஸ்நானாதிசளுமின்றிக்கே மயிரை விரித்துக் கொண்டு திரிகை. இப்படித் திரிந்தால் இத் தர்மஹாநியைக் கண்ட கூத்தரியாதி களிவனைதையையாலே அவளோடே கூட்டுதல், இல்லை யாகில் இதுவே ஹேதுவாக இரண்டு தலையிலுள்ள பந்துக்களும், கைவிட, தாங்களிருவரும் அந்யோந்ய ஸஹாயராய்க் கூடுதல், தோழிமார் கூட்டுதல், அந்த ராஜகன்யகையும் இப்படி ஆர்த்தையாய் தான்தானே வந்து கூடுதல் தனக்குப் பழி வருகிறதென்கிற பயத்தாலே வந்து கூடுதல் இவையித்தனையு மில்லையாகில் முடிந்து பிழைத்தல் செய்கையாயிருக்குமொரு सादृशवृत्तिविशेषமாயிருக்குமிது. இந்த மடலூருகையை புருஷன் செய்யுமத்தனை யொழிய, எத்தனை आतंரானாலும் ஸ்த்ரீகள் செய்யலாகா தென்று தமிழர் மர்யாதை கட்டினார்களேயாகிலும் या न शक्या पुरा द्रष्टुं भूतैरा काशगैरपि । तामद्य सीतां पश्यन्ति राजमार्गगता जनाः ॥ என்கிற ந்யாத் தாலும் ஆசைக்கொருவரால் வரம்பிட முடியா தென்னுமிடம் लोक सिद्धमाकையாலும் सर्वज्ञான ஆழ்வார் வாக்யத்தோடு விரோதித் தால் தமிழர் கட்டின கட்டு अनादरणीयமாகையாலும், இத் திருவாய் மொழியிலே பிராட்டி மடலூர उद्योगित்தாகப் பாடுகை उपपन्नமென்று பட்டரருளிச்செய்வர் என்பார்கள்.

ஆ- நிரதிசயநிர்மலஜ்யோதிஸ்ஸௌந்தர்ய சௌஸீல்யாஹஸங்குஹேய கல்யாண குண மஹோத்திரயா யிருந்த பரமபுருஷனை ஆசைப்பட்டுப் பெருதே அறிவிழந்தெத்தனை காலமுண்டு தோழி! ஆனபின்பெனக்கொரு யுகாயுகதையுண்டோ? என்னை ஏசுகையிலே தீர்ந்திருக்கிற ஊரவர் கவ்வைதானிப்படி அறிவழிந்திருக்கிற என்னையெத்தைச் செய்வது என்று தோழியைக் குறித்துச் சொல்கிறாள். (1)

முதற்பாட்டு

இ- மாசறு சோதி என்கிறதையுரைக்கிறார் (நிர்மலஜ்யோதிஸ்ஸௌந்தர்ய) நிரதிசயநிர்மலஜ்யோதிஸ்ஸௌந்தர்யம் । என் செய்ய வாய் மணிக்குன்றத்தை என் - தா - ரார் (சௌந்தர்யசங்குஹேய) ஆசறு சீலனை என்கிறதையுரைக்கிறார் (சௌஸீல்யாஹஸங்குஹேய) நாடியே பாசறவெய்தி என் - தா - ரார் (ஆசைப்பட்டு என்று) அறிவிழந்தெத்தனைநாளையம் என்கிறவிடத் தில்ஃபலிதாஃமருளிச் செய்கிறார் (ஆனபின்பென்று) (1)

ச- தோழி - வாராய் ஸகியே. மாசறு சோதி - மாலின்யரஹிதஜ்யோதிர்விசிஷ்ட னான. மாச - மாலின்யம் । என்செய்யவாய் - மதியனாய் அருணாஹரண மணிக்குன்றத்தை - மணிபர்வதத்தை. மணிபர்வதம் போலே எனக்கு போக்யனான என்றபடி. ஆசறுசீலனை - அவதரஹிதஸீலத்தையுடையவனான. ஆச - அவதம். என் பேருக என்னோடு ஸம்சலேஷிக்கையன்றிக்கே, தன் பேருக என்னோடே ஸம்சலேஷிக்குமவனாகையாலே நிர்வஹஸௌஸீல்யனான என்றபடி. ஆதி - முந்தினவனான. அதாவது என் பக்கலிலே ஸ்நேஹாதிசயத்தாலே, தான் முற்பட வந்து என்னோடே கலந்தவனான என்றபடி. மூர்த்தியை - ஸ்வாமியை. மூர்த்தியென்று ஸ்வாமிக்குப் பேர். நாடியே - தேடியே. அவதாரத்தாலே நிர்ந்தரத்வத்தோற்றுகிறது. நிர்ந்தரமாகத் தேடி என்ற படி. பாச - ஆசையை. அற - மிகவும். எய்தி-அடைந்து. அறி விழந்து - கृत்யாகृत்யவिवेकத்தையிழந்து ! என்நாளையம் - எத்தனை காலத்தை யுடையோமானோம். நமக்கு விவேகம் போய் எத்தனை காலமாய்த் தென்றபடி. ஏசறும் - ஏசுகையிலே அற்றவரான. ஏசுகை - அபவாதம் சொல்லுகை. என்னை ஏசுகையிலே துணிந்த வர்களான என்றபடி. ஊரவர் - ஊரிலிருக்கிறவர்களுடைய லௌகிகர்களுடைய என்றபடி. கவ்வை - அபவாதகோலாஹமானது. என் செய்யும் - என்னத்தைச் செய்யும். எனக்கும் அறிவுண்டாயிருந்து அவதாரமறிந்தாரும் அபவாதம் சொல்லிலன்றோ பாதகமாவது எனக்கு மறிவின்றிக்கேயிருக்க, அபவாதம் சொல்லுவாரும் லௌகிகராயிருக்க, இது ஶாஷக மாமோ? ப்ரயுதகீர்திகர மாமென்றபடி. (1)

மூ. என்செய்யும் ஊரவர் கவ்வை தோழி! இனிநம்மை
என்செய்ய தாமரைக் கண்ணன் என்னை நிறைகொண்டான்
முன்செய்ய மாமை யிழந்து மேனி மெலிவெய்தி
என் செய்ய வாயும் கருங்கண் னும்பயப் பூர்ந்தவே. (2)

ஆ. (என் செய்யும்) எம்பெருமான் தன்னுடைய அதிசிதலமாய்
சர்வசர்வமனோஹரமாய், அரணகமலசுடாமான அழகிய திருக்கண்களைக்
காட்டி என்னைத் தோற்பித்துப் போனான். அவனை ஸம்சுலேஷிக்கப்
பெருமையாலே, தர்சனலேஷனிடமான ஔவ்லமுமிழந்து மேனி மெலி
வெய்தி, தர்சனலேஷத்தாலே புதுக்கணித்த என் செய்யவாயுங்
கருங்கண்ணும் பயப்பூர்ந்த. இனி நம்மை என் செய்யுமுரவர்
கவ்வை தோழி என்கிறான். (2)

இரண்டாம் பாட்டு

இ. செய்ய தாமரைக் கண்ணன் என் - தா - ரார் (அதிசிதலமியாதி
யால்). 'ராம: கமலவாஹ: சர்வசர்வமனோஹர:' என்கிற வாக்யம் இங்கே
அபிபிரேதம். நிறைகொண்டான் என் - தா - ரார் (தோற்பித்துப்போனான்
என்று). உத்தரார்த்தத்தில் அபிபிரேதம்ருளிச் செய்கிறார் (அவனை
இரவாடியால்). முன் செய்ய மாமை என் - தா - ரார் (தர்சனலேஷாடியால்).
எத்தனை நீ சொன்னாலும் பழி பரிஹரிக்க வேணுங்கானென்று
சொன்ன தோழியைப் பார்த்து அப்படியானாலும், பழி பரிஹரிக்கு
மெல்லை கடந்தது காண் என்கிறாளென்று ஸங்கதி ஸூசிதை. (2)

ச. என் செய்ய தாமரைக் கண்ணன் - மடீயனாய் அரணதாமரசவிலோசன
னாவன், என்னை நிறை கொண்டான் என்கிற டிகம்கர்வ் டிமிட-
சுவாஹ்வாதுபபபம். என்னுடைய பூர்த்தியை அபஹரித்தானென்ற
படி. நிறை - பூர்த்தி, அதாவது மனஸ்ஸிலேயோடுகிறதொரு
வருக்கும் தெரியாதபடியிருக்கை. முன் - முன்னேயுண்டாயிருந்த,
பூர்வ் சர்சலேஷகாலத்திலே உண்டாயிருந்த என்றபடி. செய்ய மாமை -
சல்லாக்யமான காந்தியை, இழந்து - போக்கி, மேனி - சரீரமானது,
மெலிவு - காரியத்தை, எய்தி - அடைந்து, என் செய்ய வாயும் -
என்னுடைய அரணாபரத்தையும், கருங்கண்ணும் - நீலலோசனத்
தையும், பயப்பு - வ்யய்மானது, ஊர்ந்த - வ்யாபித்தது. தோழி -

மு. ஊர்ந்த சகடம் உதைத்தபாதத்தன் பேய்முலை

சார்ந்து சுவைத்த செவ்வாயன் என்னைநிறைகொண்டான்
பேர்ந்தும் பெயர்ந்தும் அவனோ டன்றியோர் சொல்லிலேன்
தீர்ந்தான் தோழி! என்செய்யும் ஊரவர்கவ்வையே.

(3)

ஆ. (ஊர்ந்த சகடம்) ஆகிலும் மடலூருகை நமக்குப் போராது
என்று தோழி சொல்ல தன்னுடைய அதிதீவாதிமானுஷதீவ்யவேதங்களை
லும் அழகாலும் என்னை நிறை கொண்டான். ஆனபின்பு பேர்ந்தும்
பெயர்ந்து மவன் திறமல்லது மற்றேதேனும் சொல்லிலுங்கேளேன்.
நானேதேனு மொன்றைச் சொன்னாலத்தைச் செய்கையிலே
எனக்கு முற்படவே துணிந்திருக்கக்கடவ நீ என்னை பரிவநிச்சுக்கலா
மோ? நீ பரிவநிச்சுகிறது ஊரவர் நம்மைப் பழிசொல்வார் என்றிறே.
அது தத்யுண்பராஜித்யான நம்மைச் செய்வதென்னென்கிறான். (3)

மூன்றாம் பாட்டு

இ. ஊர்ந்த இத்யாதி சுவைத்த இத்யந்தத்திற்குத் தா - ரூர் (தன்னு
டைய ட்யாடியால்). செவ்வாயன் என் - தா - ரூர் (அழகாலுமென்று).
ஊர்ந்த என் - தா - ரூர் (நான் ட்யாடியால்). என் செய்யுமென்கிற
தற்கு அபேக்ஷிதத்தை அடியாஹிக்கிறார் (தத்யுண்பராஜித்யால்). நாம் நம்
வசமாயிருக்கிலன்றோ அபவாதம் பரிஹரிக்கலாவதென்று கருத்து.
(3)

ச. வாராய் ஸகியே, இனி - இத்தனையான பின்பு, ஊரவர் கவ்வை-
ஊராருடைய அபவாத கோலாஹலமானது, நம்மை என் செய்யும்-
நம்மை என்றது தன்னோடு சமது:ஜியான ஸகியையுங் கூட்டிக்
கொண்டு சொன்னபடி. (2)

ஊர்ந்த சகடம் - அசுராவேஷத்தாலே ஊர்ந்து வந்த சகடத்தை,
உதைத்த பாதத்தன் - ஸந்யாசியாய்க் கிளர்ந்தழுகிற வ்யாஜத்தாலே
அது முறிந்து விழும்படி உதைத்த திருவடியை யுடையவனான,
பேய்முலை - பூதனையின் ஸ்தனத்தை, சார்ந்து - யசோதைப் பிராட்டி
முலையிலே யணைந்தாப்போலே யணைந்து, சுவைத்த - அந்நாசனம்
பண்ணின, செவ்வாயன் - சிவந்த திருப்பவளத்தை யுடையவன்,
என்னை நிறை கொண்டான் - என்னை பூர்த்தாரம் பண்ணினான்,
என்னுடைய பூர்த்தியை அபஹரித்தா - னென்றபடி. பேர்ந்தும்-

மு. ஊரவர் கவ்வை யெருவிட் டன்னெசொல் நீர்ப்படுத்து
 ஈரநெல் வித்தி முளைத்த நெஞ்சப் பெருஞ்செய்யுள்
 பேரமர் காதல் கடல் புரைய விளைவித்த
 காரமர் மேனிநங் அண்ணன் தோழி! கடியனே.

(4)

ஆ. (ஊரவர் கவ்வை) இப்படி தன்னைப்பிரிந்து வ்யந்தமவசன்யா
 யிருக்கச்செய்தே தன்னுடைய லிபத்தாலே தன்னை யுனக்குக்
 காட்டித்தாராதே யிருக்கிற அவனை, ஆசைப்படுகிறதுதானென்?
 என்று தோழி சொல்ல எதிர்வசனசதசஹங்களுவாயிருக்கச் செய்தே
 அவற்றையே வங்கமாகக் கொண்டு தன் திருவடிகளிலே நிரவதிக
 மான அபிநிவేశத்தை எனக்கு விளைவித்த காரமர் மேனி நங்கண்
 ணையே தோழி சூஷனென்று சொல்லுகிற தென்கிறுள்.

(4)

நாலாம் பாட்டு

இ. அவனுக்குப் பழியை விளைக்கக்காக மடலூர சயோகிக்கிற
 இப் பிராட்டி அவன் சூஷனல்லென்று இப்பாட்டிலே அவனுக்கு
 குணவசன் சொல்லுகை அசஹமன்றோ என்ன அவதரிப்பிக்கிறார்
 (இப்படியித்யாதியால்). பூர்வீத்திற்கு தா - ரார் (எதிர்வசனசதசஹா
 டியால்). சூரியபாதத்துக்குத் தா - ரார் (தன் திருவடிகளிலே டியா
 டியால்). கடிய
 னென்கிறதற்குத் தா - ரார் (சூஷனென்று சொல்லுகிறதென்று).
 கண்ணையே என்றது கண்ணையோ வென்றபடி. தன்பக்கலிலே
 எனக்கிப்படி ப்ரேமத்தைக் கொடுத்தவனை சூஷனென்று சொல்
 லுகை யுக்தமன்றென்றபடி.

(4)

ச. பெயர்ந்தும்-போயும் வந்தும், பேருகை - விட்டுப்போகை. பெய
 ருகை - திரும்பி வருகை, அவனைப் பிரிந்தாலும் பிரியாதிருந்தாலு
 மென்றபடி. அவனோடன்றி - அவனோடே கூடின வார்த்தை ஒழிய
 எதிர்வசமான வார்த்தை ஒழிய என்றபடி. ஓர் சொல்லிலேன் - வேறே
 யொரு வார்த்தையைக் கேளென்றபடி. தீர்ந்த - நானினைத்த
 கார்யத்திலே எனக்கு முன்பே துணிந்திருக்கு மவளான, என்
 தோழி - எதிர்வசனையே, ஊரவர் - ஊரிலிருப்பாருடைய, கவ்வை -
 அபவாத கோலாஹலமானது, என்செய்யும் - எதிர்பாராதிதராய்
 எதிர்வசனன்றிக்கேயிருக்கிற, நம்மை எதிர் வசன: ।

(3)

ஊரவர் கவ்வை - ஊரார் பண்ணுகிற அபவாத கோலாஹல
 மாகிற, எரு - எருவை, இட்டு - ஊரார் அபவாதம் சொல்லச்

மு. கடியன் கொடியன் நெடிய மால்உல கங்கொண்ட
அடியன் அறிவரு மேனிமா யத்தன் ஆகிலும்
கொடிய என் நெஞ்சம் அவனென்றே கிடக்கு மெல்லே
துடிகொள் இடைமடத் தோழி! அன்னையென் செய்யுமே?

(5)

ஆ. (கடியன்) நீ சொன்னபடியே அவன் லுஷன் நிஷ்ணன், துஷாபன்

ஐந்தாம் பாட்டு

இ. கடியனென்கிறதை யுரைக்கிறார் (நீ ஐயாடியால்). கொடியனென்
கிறதையுரைக்கிறார் (நிஷ்ணென்று). நெடிய மால் என் - தா - ரார் (துஷாப
னென்று). உலகங்கொண்டவடியன் என் - தா - ரார் (வசுகனென்று).

ச. சொல்லக் கழனிக்கு எருவிட்டாப் போலே என்னுடைய அபி
நிவேசத்துக்கு அதுவே வங்கமாயிற் றென்று கருத்து. அன்னை
சொல்நீர் - தாயாருடைய ஸகியாகிற நீரை, படுத்து - பாய்ச்சி
யென்றபடி. படுத்துகை - சங்கியப்பிக்கை. இங்கே பாய்ச்சுகையைச்
சொல்லுகிறது. நீயவன் பக்கலிப்படி மேல் விழுகை யுத்தமன்
றென்று தாயார் சொல்லுகிற வார்த்தைகளும் தனக்கு அபிநிவேச
வங்கங்களாயின என்று கருத்து. எருவாவது அடியிலே யொரு
காலிட்டு விடுமதிதே. நீர் மாறாமல் பாய்ச்சவேணும் ஆதலா
லொருக்கால் பழி சொல்லிப் போகிற ஊரார் வார்த்தைகளை எரு
வாகவும் அதுக்குள்ளே இருந்து கொண்டு எப்போது மொக்க
ஹிதம் சொல்லுகிற தாயார் வார்த்தையை நீராகவும் நிரூபித்தது. ஈர
நெல் வித்தி - ஈரமாகிற நெல்லுகளை விரைத்து, ஈரம் - சங்கம். ஸங்க
மாவது காமத்தினுடைய ஸுகுடிமாவஸ்தையாகையாலே இத்தை
விரையாக ரூபித்தது. முளைத்த - ஐகூரிரிமான, நெஞ்சப் பெருஞ்
செய்யுள் - நெஞ்சமாகிற பெரிய செய்யிலே, செய்யென்று கழனிக்குப்
பெயர். பேர் - பெரியதான, நிரவங்கமான என்றபடி. அமர் -
அமர்ந்த, நிஷ்ணமான என்றபடி. காதல் - தன் பக்கல் அபி
நிவேசத்தை, காதல் - அபிநிவேசம். கடல் புரைய - சமுத்திர
மாக, அதிசமுத்திரமாக என்றபடி. விளைவித்த - விளையப்பண்ணின
வனான, ஊரார் சொல்லுகிற அபவாதங்களும் தாய்மார் ஸ்திஷ்டிக்
கிறதுமே தன்னபிநிவேசத்துக்கு வங்கமாகையும் அல்பமான ஸங்கம்
அந்நாபிநிவேசமாய் பரிணமிக்கையும் அவன் க்ருபையாலேயிறே
என்று கருத்து. கார் - வாய்க்கவாங்கத்துக்கு, அமர் - சதுரமான

ஆ. வச்சகன், துரவகமஸ்வரூபஸ்வभावचेष्टितன், மற்றும் ஶதஸஹஸ்ததோஷங்களை யுடையவன். ஆகிலும் கொடிய வென்னெஞ்சம் அவனென்றே கிடக்கும். என்னே ஒரு நெஞ்சினுடைய அபிநிவேசமேயிது என்று பிராட்டியருளிச் செய்ய, தோழியானவள் இப்படி அபிநிவேசிக்கையீடோ? அன்னைமார் பொடியில் செய்வதென்னென்ன விரஹாக்கினியாலே ஶபராயிருக்கிற நம்மை யெத்தைச் செய்வதென்கிறாள். (5)

இ. அறிவருமேனி மாயத்தன் என் - சா - ரூர் (துரவகமேத்யாடியால்). தோழியானவள் கடியனென்றொரு தோஷஞ்சொன்னால் பின்னையும் நாலு தோஷங்களைப் பிராட்டி தான் சொல்லுகிற விதுக்கு அபிப்ராய மருளிச் செய்கிறார் (மற்றும் இत्याடியால்). எல்லையென்கிறதற்குப் ப்ரதிபதம் என்னெயென்று. ஶாஷ்யதோகமான இப்பதத்துக்கு அர்த்தம் (ஒரு நெஞ்சினுடைய இत्याதி). பொடியிலென்றது கோபிக்கிலென்றபடி. (5)

ச. மேனி - திருமேனியை யுடையவனான, அடியிலே எருவுமிட்டு நீரும் பாய்ச்சினாலும் மேல் வ்ஷியாதாகில், பயிர்த்தலைக் குளிரந்திரா திறே. இந்த அபிநிவேசத்தை வ்யூகவலாகரமணியமான தன் வடிவாலே பூஷமாக்கினென்று கருத்து. நங்கண்ணன் - நம்முடைய க்ருஷ்ணனென்றால் பெண்களுக்கு ஶேஷபூதென்று ப்ரஸித்தமன்றோவென்று கருத்து. தோழி - இது சாஷிராயஸ்வோதனம். அவன் பக்கலிலே என்னைப் பொருந்தவிட்ட நீயே மீட்கப் பார்த்தாலும் மீளாதபடியான ஶ்ராவண முண்டாம்படி பண்ணினாயிறே என்று கருத்து. கடியனே - சூஷ்ணே என்றபடி. கடியன் - சூஷன். (4)

கடியன் - ஶரீரானுர்க்குத் தன்னைக்கொடாத சூஷன், கொடியன் - கூர்ன், நிஷ்ணனென்றபடி. நெடிய - தூரபூதனான, மால் - பெரியவன், அத்யந்ததுஷ்பான் என்றபடி. உலகங் கொண்ட - மஹாபலி பக்கல் நின்றும் லோகத்தை அபஹரித்த, அடியன் - ஸ்ரீபாதத்தையுடையவன், வஞ்சக நென்றபடி. சிற்றடியைக் காட்டிப் பேரடியாலே யளந்து கொண்டானிறே. அறிவு - அறிகைக்கு, அரு - அருமையான, மேனி மாயத்தன் - விஶ்ரமாய்யுடையவன், சூஷன் க்ருஷ்ணனென்று விவேகிக்க அரிதாம்படி அழகாலே மயக்குமவனென்றபடி. ஆகிலும் - இத்தனையுமானாலும், கொடிய - கடினமான, அவன் பக்கல் குற்றஞ் சொல்லி மீட்கவரிதான வென்றபடி. என்னெஞ்சம் - ஏன்

மூ. அன்னையென் செய்யில் என் ஊரென் சொல்லில் என் தோழிமீர்
என்னையினியும்க் காசையில்லை அகப்பட்டேன்
முன்னையமரர் முதல்வன் வண்துவராபதி
மன்னன் மணிவண்ணன் வாசு தேவன் வலையுளே. (6)

ஆ. (அன்னை) स्वभावत एव निरस्तसमस्तसांसारिकस्वभावராய் அசுவலிதஜான
ரான ஶேஷேஷாஸனவீனதேயாஶஸஶ்யேயபரமசூரிகளாலே, அநவரதபரிவரிதவரணயுகவ
னாயிருந்து வைத்து அதிசூத்ரமநுஷ்யசஜாதியதயாஸவதீர்னாய் வண்டுவராவதித்
திருநகரியிலே அஶிதபரமசுலபனாய்க் கொண்டு எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீ
வஸுதேவர் திருமகனுடைய கல்யாண குணங்களாகிற வலையுள்ளே
அகப்பட்டேன். இனியென்னை அன்னை என் செய்யிலென்? ஊரென்
சொல்லிலென்? தோழிமீர் என்னையினியும்க்காசையில்லை என்கிறாள் (6)

ஆறாம் பாட்டு

இ. முன்னையமரர் முதல்வன் என் - தா - ரார் (स्वभावत इत्यादियால்).
வண்டுவராவதி மன்னன் என்கிற விடத்திலே அயிர்சித்திக்கிற அய்த்தை
யருளிச் செய்கிறார் (अतिशूद्रेत्यादियால்). மணிவண்ணன் என் - தா - ரார்
(अशितेत्यादियால்). (தோழிமீரித்யாதி) எப்படியானாலுமிவளை மீட்க
வேணுமென்று எல்லாருமாய்க் கூடிவந்த தோழிமாரைக் குறித்துச்
சொல்லுகிறாளென்று ஸங்கதி சூசி. (5)

ச. மனஸ்ஸானது, அவனென்றே கிடக்கும் - तदेकान्तमायே யிருக்கு
மென்றபடி. எல்லே - என்னே, இதென்ன ஆச்சர்யமென்றபடி.
துடிகொள் - துடிக்கு ஸத்ருசமான, இடை - மஶ்யத்தையுடையவளான,
துடி - தவகாஶ்யவாஶ்யவிசேஷம். தத்ஸ்மஸ்யயான என்றபடி. மட - மவ்யஸ்வபாவீ
யான, தோழி - ஸகியே, அன்னை - தாயானவள், என் செய்யும் -
நமக்கென்ன வாழ்கஞ்செய்யமாட்டுவாளென்றபடி. (5)

முன்னை - அநாதிகளான, அநாதிசர்வஜரான என்றபடி. அமரர் -
நித்யஸூரிகளுக்கு, முதல்வன் - ப்ரதானனான, ஸ்வாமியான என்ற
படி. வண் - மனோஜயான, துவராவதி - த்வாரவதிக்கு, த்வாரகா
நகரிக்கு என்றபடி. மன்னன் - ராஜாவான, மணிவண்ணன் -
மணிஸ்வபாவனான, மணிபோலே முந்தானியிலே முடிந்தாளலாம்
படி. ஸுலபனான என்றபடி. வாசுதேவன் - வஸுதேவநந்நனுடைய,

மு. வலையுள் அகப்படுத் தென்னை நல் நெஞ்சம் கூவிக்கொண்டு
அலைகடற் பள்ளி யம்மானை ஆழிப் பிரான்றன்னை
கலைகொள் அகல்குல் தோழி நம் கண்களால் கண்டு
தலையில் வணங்கவும் ஆங்கொலோ தையலார் முன்பே.

(7)

ஆ. (வலையுள்) இப்படி தன்னிலைமையை மெய்யாகச் சொன்ன
பின்பு இனியிவளாலொரு செயலில்லை யென்று கொண்டு இவளு
டைய அப்யவசாயத்தைத் தோழியிசைந்த பின்பு, அவளைக் குறித்துத்
தன்னுடைய ஸ்வரூபரூபகுணசேஷ்டிதங்களாகிற வலையுள்ளே
என்னையகப்படுத்தி என்னுடைய நெஞ்சைக் கூவிக் கொண்டு
ஆருஞ் சொல்ல வொண்ணாத தொரு திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்
தருளுகிற ஆழிப்பிரான்றன்னை கலைகொள்கல்குல் தோழி அவனுக்
குக் குணஹாநி சொல்லுகிற விற்த தையலார் கண்ணெதிரே நங்
கண்களாற் கண்டு தலையில் வணங்கவுமாகொலோ என்கிறாள். (7)

ஏழாம் பாட்டு

இ. அவன் பக்கலில் ஶாசக்தியை விடச் சொல்லுகையாலே விஷ்ணு-
பிராய்யாய் நிற்கிற தோழியைக் குறித்து நங்கண்களாற் கண்டு தலை
யில் வணங்கவுமாகொலோ வென்று சஹயரோடே சொல்லுமாப்
போலே சொல்லக் கூடுமோவென்ன அவதரிப்பிக்கிறார் (இப்படி
ஶ்யாடியால்). அவளைக் குறித்தென்கிறதற்கு ஆங்கொலோ வென்
கிறாள் என்கிறதோடே அந்வயம். ஆருஞ்செல்ல வொண்ணாத
வென்றது அவன்களுக்கு துர்மமான என்றபடி. (7)

ச. வலையுளே - ஶுபிடாயிதிருணங்களாகிற வலையிலே, ரூபகுணாதிகளைக்
கண்டார்க்குத் தப்பிப் போகவொண்ணாமையால் இவைத்தை வலை
யென்கிறது. ஶுபாதிசயோகி: 1 அகப்பட்டேன், இனி - இப்படி
அகப்பட்ட பின்பு, அன்னை - மாதாவானவள், என் செய்யிலென் -
என்ன செய்தால்தானெது, அவள் செய்யும் ப்ரியத்தோடப்ரியத்
தோடு வாசியில்லை என்றபடி. ஊர் - ஊரில் ஜனங்கள், என்
சொல்லிலென் - என்ன சொன்னால்தானெது, அவர் சொல்லும் குணத்
தோடு தோஷத்தோடு வாசியில்லையென்றபடி. தோழிமீர் - வாரீர்
ஸகிகாள், உமக்கு - உங்களுக்கு, என்னையாசையில்லை - என்னைக்
குறித்தாசையில்லை, இனி உங்களுக்கு என்னை மீட்க ஆசைப்பட
வேண்டுவதில்லை என்றபடி. (6)

மூ. பேய்முலை யுண்டு சகடம் பாய்ந்து மருதிடைப்
 போய்முதல் சாய்த்து புள்வாய் பிளந்து களிறட்ட
 தூமுறு வல்தொண்டைவாய்ப் பிராணையெந்நாள் கொலோ
 யாமுறு கின்றது தோழி அன்னை யர் நாணவே.

(8)

ஆ. (பேய்முலை) पूतनाशकटयम लार्जुनकुवलयपीडप्रभृत्याश्रितविरोधि

எட்டாம் பாட்டு

இ. பூதநாதிகள் க்ருஷ்ண விரோதியாயிருக்க, இங்கு இவர்கள்
 அश्रितविरोधिकளென்றது துணிக்ஜீவிதரானார்க்கு இவர்கள் ஜீவிதவிरोधि
 களாகையாலே, இத்தால் பூதநாதி க்ருதாபத்துக்களினின்றும்

ச. கலைகொள் - கலையைக் கொண்டிருக்கிற, கலை - வஸ்த்ரம்.
 ரமணியவசனशालியான என்றபடி. அகல் - விசாலமான, அல்குல் -
 नितम्बத்தையுடையவளான, அல்குல் - नितम्बम्. தோழி - ஸகியே,
 இவளிப்போது அநுக்ஷலிக்கையாலே இவளைக்கொண்டாடி சம்பாஷிக்
 கிறாள். வலையுள் - आकर्षकமான स्वस्वरूपगुणादிகளாகிற வலையிலே,
 என்னை - அபலையான என்னை, அகப்படுத்தி - சிக்கப்பண்ணி, நன்
 னெஞ்சம் - நல்ல நெஞ்சத்தை, தன்பேர் சொன்னாலென்னிற்காட்டிலும்
 சாவுத்தையுடைய வென்னெஞ்சத்தை யென்றபடி. கூவிக்கொண்டு -
 அழைத்துக் கொண்டு, आर्क्षित்துக் கொண்டென்றபடி. அலைகடற்
 பள்ளி - तरङ्गसङ्कुलसमुद्रशयनான, அம்மாளை - ஸ்வாமியான, கண்
 வளர்ந்தருளுகிற அழகாலே என்னை அடிமை கொண்டவனான என்ற
 படி. श्रीमद्भारक्ष्यிலிருக்கிற பெண்களுக்கு ஓலக்கம் கொடுத்து
 விடுவோமென்று प्राप्तिபையச் சொல்லிக்கொண்டு நான் வரப்புகுகிறே
 னென்று अवलைகளுக்குக் கிட்ட வொண்ணாதபடி तरङ्गसङ्कुलமான
 ஸமுத்ரத்திலே புகுந்தானென்று கருத்து. ஆனால் அவனை விட
 லாகாதோ வென்ன சொல்லுகிறாள். ஆழிப்பிரான் தன்னை - चक्रधर
 னான உபகாரகனை, நமக்குப்புகவொண்ணா நிலத்திலே புகுந்தா
 னென்று விட வொண்ணாதபடியாய்த்துக் கையுந் திருவாழியுமான
 அழகு, தையலார் முன்பே - ஸ்த்ரீகளுடைய முன்னே, தையலார் -
 ஸ்த்ரீகள், அவனுக்கு ஸுஹாதி சொல்லுகிற ஊரில் ஸ்த்ரீகளுடைய கண்
 முன்னே என்றபடி. நங்கண்களால் கண்டு - நாமிருவருங் கூட நம்
 முடைய கண்களால் கண்டு, தலையில் வணங்கவுமாகொலோ-
 ஸுஹாதி சொல்லுகிற இந்த ஸ்த்ரீகள் கண்முன்னே வந்து நின்ற
 உபகாரத்துக்கு நம்முடைய தலையாலே அவனை வணங்கவும்
 கிடைக்குமோ?

(7)

ஆ. நிரசனீகஸ்வभावயிருந்தவனை குணஹீனனென்று சொல்லுகிற அன்னை யர் அவனையாகாதே, ப்ரணவீதவாஸ்யகாஷ்யாதிபுரஹீதனென்று சொல்லுவது என்று ஸிஷ்த்துத்தலையை பெடுக்க மாட்டாதே யிருக்கும்படி எந்நாள் கொலோ யாமுறுகின்றது தோழி யென்கிறாள். (8)

இ. அவன் தப்பினது இவள் தனக்கு ஜீவீதப்ரதானமாகையால் இவ்வுபகாரத்துக்கு ஸ்வாத்மாவை அவனுக்கு எழுதிக் கொடுக்கிறு ளென்று ஸிஷிதமாய்த்து. நாணவே என் - னா - றார் (இவனையாகாதே ஐயாடியால்). இவனையாகாதே என்றது இவனையோ வென்ற படி. (தலையெடுக்க இத்யாதி) அவனுக்கு குணஹி சொல்லுவார் ப்ரஹீதராமதுவே நமக்கு முந்தின ப்ரயோஜன மென்கிறு ளென்று கருத்து. (8)

ச. பேய்முலையுண்டு - பூதனையினுடைய ஸ்தனத்தைப் பானம் பண்ணி, பூதனையால் வந்த ஆபத்தைத் தப்பியென்றபடி. சகடம் - சகடாஸுரனை, பாய்ந்து - உதைத்தென்றபடி. மருது - அர்ஜுன வ்ருக்ஷங்களினுடைய, இடை - மஃயத்திலே, போய் - ஐசுராவிஃடமாய் க்ருஷ்ணனை நெருக்கைக்காக அல்ப விவரமாய் நின்ற யமனார்ஜுனத்தின் நடுவே அகப்படாதே தப்பிப் போயென்றபடி. முதல் சாய்த்து - தப்பிப்போன அளவன்றிக்கே அவைத்தையும் வேரோடே விழப்பண்ணி, புள் - பக்ஷியினுடைய, வகாசூரனுடைய என்றபடி. வாய் பிளந்து - வாயைக் கிழித்து, களிற்று - ஈசத்தை, குவலயாபீடத்தை என்றபடி. அட்ட - ஸம்ஹரித்தவனான, தாமுறுவல் - சூசிஸ்மிதனான, தூ - சுத்தம், முறுவல் - ச்மிதம். இவ்விரோதிகள் தன் பராக்ரமலேசத்துக்குப் பற்றாமையாலே ஸ்மிதம் பண்ணினவனான என்றபடி. தொண்டைவாய் - விஷ்ணுவான, அந்த ஸ்மிதத்துக்குப் ப்ரபாசமாகச் சிவந்த அதரத்தையுடையவனான என்றபடி. தொண்டை - கோவைப்பழம், பிராணை - உபகார்களை, "यत्ते सुजात चरणांशुहं स्तनेषु भीताः शनैः प्रिय दधीमहि कर्कशेषु। तेनाऽऽवीमदसि तत् व्यथे न किञ्चित् कूर्पादिभिर्भ्रमति धीर्भवंदायुषां नः" என்கிறபடியே ததேகஜீவீதரான நம்முடைய ஜீவிதத்துக்கு வந்த இவ்வாபத்துக்களை யெல்லாம் தப்பிவந்த உபகார்களை என்றபடி. இதுக்கு, யாமுறுகின்றது என்கிற தோடே அன்வயம். தோழி - வாராய் ஸகியே, அன்னையர் - அவனுக்குக் குணஹாநி சொல்லுகிற தாய்மார்கள், நாணவே - லஜ்ஜிக்கும்படி, எந்நாள் கொலோ - எந்த காலமோ, யாமுறுகின்றது - நாம் கிட்டுவது, உறுகை - கிட்டுகை. (8)

மு. நாணும் நிறையும் கவர்ந்தென்னைநன்னெஞ்சம் கூவிக்கொண்டு
சேணுயர் வானத் திருக்கும் தேவ பிரான்றனை
ஆணையென் தோழி உலகு தோறலர் தூற்றி ஆம்
கோணைகள் செய்து குதிரியாய் மடலூர்துமே.

(9)

ஆ. (நாணும்) நாணும் நிறையும் கவர்ந்து, என்னை நன்னெஞ்சம்
கூவிக்கொண்டு, ஒருவருக்கும் செல்ல வொண்ணாத திருநாட்டிலே
எருந்தருளியிருக்கிற தேவபிரான்றனை, அயர்வறுமமரர்களும் கூடத்
தேருததொருபடி தோழி ஆணை அவனை யுலகுதோறலர் தூற்றி
மற்றும் செய்யலாம் மிறுக்குக்களெல்லாம் செய்து குதிரியாய்
மடலூர்து மென்கிறாள்.

(9)

ஒன்பதாம் பாட்டு

இ. சேணுயர் என் - ரா - ரார் (ஒருவர்க்கும் ஐயாடியால்). தேவ
பிரான்றனை என்கிறவிடத்தில் ஐமிர்தாய்மருளிச் செய்கிறார் (அயர்
வறும் ஐயாடியால்). தேருததொருபடி யென்றது தெளியாததொருபடி
என்கை. அதாவது, நான் சொல்லுகிற பழிகளித்தனையும் அவனுக்
குண்டென்று நித்யம் ஐமிக்கும்படியாக வென்கை. இதற்குத்
தூற்றி என்கிறதோடே அந்வயம். தோழியென்றது சம்புத்யந்தம் |
(குதிரி ஐயாடி) தன் நெஞ்சிலே மடலூரவேணுமென்று துணிந்த
துண்பை வ்யக்தமாகத் தோழிக்கு வாய் விடுகிறுளென்று ஸங்கதி
ஐமிர்தீ |

(9)

ச. என்னை - நாணும் நிறையும் நிரூபகமாக உடையவளான என்னை
என்றபடி. நாணும் - வாசல் விட்டு புறப்படக்கடவதல்லாத லஜ்
ஜையையும், நிறையும் - பூர்த்தியையும், ராஃமீய்த்தையுமென்றபடி.
அதாவது மனஸ்ஸிலே ஓடுகிறது தாய்மாருக்கும் சொல்லக்கடவ
தன்றிக்கே இருக்குமடக்கத்தை என்றபடி. கவர்ந்து - அபஹரித்து,
என்னை நாணும் நிறையும் கவர்ந்தென்கிற டிகம்கரயோகம் ஐமித-
சுபாவ்யாதுபபம் | நன்னெஞ்சம் - நல்ல நெஞ்சையும், ஸ்நேஹோதரமான
நெஞ்சையுமென்றபடி. கூவிக்கொண்டு - அழைத்துக்கொண்டு, அப
ஹரித்துக் கொண்டென்றபடி. சேணென்றும் உயரென்றும் பத
த்வயமும் ஐசுவரவாசி | சேணுயர் - ஐசுவரமுஐசுவரமான என்றபடி, நாம்
(திருப்பாற்கடலிலே கிடக்கில் இவள் தன் த்வரையாலே திரைகள்

மூ. யாம்மடலூர்ந்தும் எம்மாழி யங்கைப் பிரானுடை
 தூமடல் தண்ணந் துழாய்மலர் கொண்டு குடுவோம்
 ஆம்மடம் இன்றித் தெருவு தோறயல் தையலார்
 நாமடங் காப்பழி தூற்றி நாடும் இரைக்கவே. (10)

ஆ. (யாமடலூர்ந்தும்) யாமடமின்றித் தெருவுதோறயல் தையலார்
 நாவுங் கூட மடங்காத பழிகளைத் தூற்றி நாடுமிரைக்க யாம் மடலூர்ந்
 தாகிலும், எம்மாழியங்கைப் பிரானுடைத் தூமடல் தண்ணந் துழாய்
 மலர்கொண்டு குடுவோமென்கிறாள். (10)

பத்தாம் பாட்டு

இ. *

ச. மேலே அடியிட்டு, கையும் மடலுமாய் வந்து நின்றாலும் நிற்கு
 மென்று பார்த்து எட்டாத நிலத்திலே போயிருந்தானென்று கருத்து.
 வானத்து - ஈரமஹித்திலே, இருக்கும் - இரானிற்கிற, தேவபிரான்
 றன்னை - நித்யஸூரிநாயகனை, தன்னையென்றது சுவாஸூரயோகம்.
 இதுக்கு அலர் தூற்றி என்கிறதோடே அந்வயம். ஆணை - உன்
 னாணை, இவள் மடலூர் நினைக்கில் நினைக்கப்புகா நின்றதோவென்று
 தோழி நினைத்திருக்க அவளைக் குறித்தாணையிடுகிறாள். என் தோழி-
 இது சுகிசாரமாய்ப் போகாதே, இவளித்தனையுஞ் செய்து தலைக்
 கட்டப் பெறுவளே பென்று தோழியுகந்துநிற்க, என் தோழியென்று
 அவளை அணைத்துக் கொள்கிறாள். உலகுதோறு - லோகங்கள்
 தோறும், அலர் - பழிகளை, தூற்றி - தூறி, ஈரஹித்யாம்படி
 எங்குஞ் சொல்லி என்றபடி. ஆம் கோணைகள் செய்து - ஆகத்தக்க
 கோணைகளையெல்லாம் செய்து, கோணை - வக்ரங்கள், என்னால்
 செய்யலான வக்ரங்களை எல்லாம் செய்து, அதாவது, நான் மடலுங்
 கையுமாய்ப் புறப்பட்டவாறே அவன் வந்து அநுகூலித்தாலும்,
 பின்னையுமவனுக்குப் பழியாம்படி நான் அநுகூலியாதே திரிந்தென்ற
 படி. குதிரியாய் - ஒருவர்க்கும் அடங்காதவளாய், குதிரி - நாணாத
 பெண், மடலூர்தும் - மடலூரக்கடவேன். (9)

யாமடம் - யாதேனுமொரு மடப்பமும், சுவாஸூரமான் ஏதேனு
 மொரு ஒடுக்கமுமென்றபடி. மடம் - ஈரம். இங்கே ஈரஹி

மூ. இரைக்கும் கருங்கடல் வண்ணன் கண்ணபிரான்றன்னை
விரைக்கொள் பொழிற்குரு கூர்ச்சடகோபன் சொன்ன
நிரைக்கொளந்தாதி யோரா யிரத்துள் இப்பத்தும்
உரைக்கவல்லார்க்கு வைகுந்த மாகும்தம் ஊரெல்லாம். (11)

ஆ. (இரைக்கும்) ஓதங்கிளருகிற கடல் போலே யிருந்த திருமேனியை
யுடைய கண்ணபிரான்றன்னை விரைக்கொள் பொழில் குருகூர்ச்
சடகோபன் சொல் நிரைக்கொளந்தாதி ஆயிரத்துளிப்பத்துமுரைக்க
வல்லார்க்கு இத்திருவாய்மொழியைச் சொல்ல தாங்களிருந்த தேசமே
தங்களுக்குத் திருநாடென்கிறார். (11)

திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே ஸரணம்.

நிகமனம்

இ. இரைக்கும் என் தா - றார் (ஓதம் ஐயாடியால்). ஓதம் - ஐலம். (11)

ச. ஒடுக்கத்தைச் சொல்லுகிறது. இன்றி - இல்லாமலே, ஒடுக்கத்தை
யெல்லாம் விட்டென்றபடி. தெருவுதோறு - உலகுதோறென்று கீழ்ச்
சொன்னவளவன்றிக்கே எஃகலோகங்களில் தனித்தனியே வீதிகள்
தோறுமென்றபடி. இதுக்குப் பழி தூற்றி என்கிறதோடே அந்வயம்.
அயல் - அசலாரான, தையலார் - ஸ்திரீகளுடைய, நா - நாக்கானது,
மடங்காப்பழி - மடங்காதபடியான பழிகளை, மடங்குகை - வசிக்கை,
மருவசிக்கை என்றபடி. அசலாருடைய நாக்குங்கூட இப்பழிகளைச்
சொல்லுகைக்குப் ப்ரவ்ருத்திக்க மாட்டாதபடி. அதிக்ருங்களான
பழிகளை யென்றபடி. தூற்றி - தூறி, அபயாசியாம்படி எங்குஞ்
சொல்லி என்றபடி. நாடுமிரைக்க - ஸகலலோகங்களுமவனுடைய
நெய்யத்தைக் கண்டு கூப்பிடும்படி, யாம் - நாம், மடலூரததகாத
ஸ்ரீவத்தை யுடையவர்களான நாம், மடலூர்ந்தும் - மடலூர்ந்தா
கிலும், இதுக்கு மலர்கொண்டு தடுவோமென்கிறதோடே அந்வயம்.
எம் - அசமதீயனான, ஆழியங்கைப் பிரானுடை - வசுந்தரகருண
உபகாரகனுடைய, தூ - சுத்தமான, ரமணீயமான என்றபடி.
மடல் - டசங்கையுடைத்தான, தண்ணந்துழாய் மலர் - சிவசுந்தர-
சுலசிடலத்தை, கொண்டு - அவன் பக்கல் நின்று வாங்கி, தடுவோம் -
சிரசா வரப்போம். (10)

ச. இரைக்கும் - ஸரஜ்ஜம்பணத்தாலே ஞோஷியா நிற்கிற, கருங்கடல் - நீலவர்ணமான ஸமுத்ரத்தினுடைய, வண்ணன் - வர்ணத்தைப் போலே தக்க வர்ணத்தை யுடையவனான, கண்ணபிரான்றன்னை - க்ருஷ்ணனாய் ஞாஸிதர்க்குத் தன்னை அநுபவிக்கக் கொடுத்த உபகாரகனை, விரைக்கொள் - பரிமளசாலியான, விரை - பரிமளம், பொழில் - உத்யானங்களை யுடைத்தான, குருகூர்ச்சடகோபன் சொன்ன - ஸ்பஸ்டம் । நிரைக்கொள் - பஃகிஷாலியான, நிரை - பஃகி: । ஷட்குணாஃபஃகிஷாலியான என்றபடி. அந்தாதி - ஞந்தாதிருபமான, ஓர் - லோகவிலக்ஷணமான, ஆயிரத்துள் - ஸஹசுத்திலே, இப்பத்தும் - இந்த பத்து பாட்டுகளையும், உரைக்க வல்லார்க்கு - சொல்ல வல்லார்க்கு, தம்முரெல்லாம் - தாங்களிருந்தவூரேதேனும் ஒரு குறுச்சியானாலும் அவ்வூரெல்லாம், வைகுந்தமாகும் - ஸ்ரீ வைகுண்டமாகும், ஸ்ரீ வைகுண்டவத் ஆனந்தாவஹமாமென்றபடி. (11)

ज्ञानवैराग्यानुष्ठानशेषविश्रीमद्वेदान्तरामानुजमहादेशिकाय नमः

மு. ஊரெல்லாம் துஞ்சி யுலகெல்லாம் நள்ளிருளாய்
 நீரெல்லாம் தேறியோர் நீளிரவாய் நீண்டதால்
 பாரெல்லாம் உண்டநம் பாம்பணையான் வாரானால்
 ஆரெல்லே வல்லினையேன் ஆவிகாப்பாரினியே.

(1)

நாலாந் திருவாய்மொழி

ஆ. (ஊரெல்லாந்துஞ்சி) இப்படி மடலூருகையிலே அய்யவசித்
 திருந்த பிராட்டி மடலூர கூடிமையல்லாதபடி அத்யந்தமவசனீயாய்,
 ஊரெல்லாம் துஞ்சி ஸர்வஜந்துக்களும் ஸ்ரீமாய் ஸர்வலோகமும்
 அங்காரபரிபூரிதமாய்ப்படி ஒரு நீளிரவு வந்தெங்கும் முடிகிறதில்லை.
 இந்த டசீயில் அந்த பரமகாருணிகனான பாம்பணையான் வாரா
 தொழிந்தால், இனி நானெங்ஙனே வரக்கும்படி என்கிறான். (1)

இ. நித்யவ்யாபனாடிகளாலே அவனுக்குப் பழியை விளைத்தாகிலும்
 அவனை முகங் காட்டிவைத்துக் கொண்டு, அவனோடு ஸம்சலே
 ஷிக்க வேணுமென்றிப்படி உத்யோகித்த இவர் அது செய்யாதே
 இத்திருவாய் மொழியிலே விரஹினியினுடைய ப்ரலாபங்களைப்
 பேசுகை அஸங்கதமன்றோ என்ன, நாமுத்யோகித்த கார்யத்துக்கு
 கூடிமரன்றியே அத்யந்தமவஸந்நராய் தம்முடைய அந்த தைன்ய
 தசையை மத்யராத்ரத்தில் ஃகாகினியாய் ஃகவதீரஹத்தாலே நோவு
 படுகிற பிராட்டியினுடைய வாக்யாபேஷத்தாலே பேசுகிறாராகையாலே
 ஸங்கதமென்று நினைத்து அவதரிப்பிக்கிறார் (இப்படி இத்யாடியால்).
 அவசனீயாயித்யந்தம் அவதாரிகை. தத: பரம் பாட்டுக்கு வ்யாக்யானம்.
 அவசனீயாய் என்கிறதற்கு மஹாவாக்யாந்தத்தில் க்ரியையோடே அந்வயம்.

முதற்பாட்டு

ஊரெல்லாம் துஞ்சி என் - தா - றார் (சர்வஜ்ஞ இத்யாடியால்). நீண்ட
 தால் என் - தா - றார் (முடிகிறதில்லையென்று). பாரெல்லாமுண்ட
 என் - தா - றார் (அந்த பரமேத்யாதியால்). (1)

ச. ஊரெல்லாந்துஞ்சி - பழி சொல்லுவாரோடு ஹிதஞ் சொல்லு
 வாரோடு வாசியற, ஊரிலிருந்தாரெல்லாரும் நிஃதராய், இத்தால்
 சிலருடன் வார்த்தை சொல்லிப் போது போக்கவும் பெற்றிலே
 னென்ற தாய்த்து. ஊரெல்லாமுறங்கிறருகில புறம்பே லோகத்திலே
 போய் இத்தசையில் துணையாவாருண்டோ வென்று பார்த்தாலோ

மூ. ஆவிகாப்பாரினியார் ஆழ்கடல்மண் விண்முடி
 மாவிகாரமாய்ஓர் வல்லிரவாய் நீண்டதால்
 காவிசேர் வண்ணன்னன் கண்ணனும் வாராநால்
 பாவியேன் நெஞ்சமே நீயும்பாங்கல்லையே. (2)

ஆ. (ஆவி காப்பார்) ஆழ்கடல் மண் விண்முடி மாவிகாரமாயோர்
 வல்லிரவாய் நீண்டது. காவிசேர் வண்ணன்னன் கண்ணனும்
 வருகிறிலன். பாவியேன் நெஞ்சமே நீயுமெனக்குத்துணையன்றியே
 போனாய். ஆவிகாப்பாரினி யாரென்கிறாள். (2)

இரண்டாம் பாட்டு

இ. *

ச. என்ன சொல்லுகிறாள். உலகெல்லாம் நள்ளிருளாய் - லோக
 மெல்லாம் ராட்சசகாரமாய், நள் என்று நிவிஃம். இத்தால் ஒரு
 வஸ்துவைக் கண்ணுலே கண்டு காலகேஷபம் பண்ணவும் பெற்றி
 லேனென்றதாய்த்து. நீரெல்லாம் தேறி - ஐசுவரஸ்வங்களினுடைய
 கோலாஹலமில்லாமையாலே அலையடங்கி நதிதடாகாதிசுளங்களெல்
 லாம் தெளிந்து, தேறுகை - தெளிகை, இத்தாலொரு சப்தத்தைக்
 கேட்டு காலகேஷபம் பண்ணவும் பெற்றிலேன் என்றதாய்த்து.
 ஓர் - ஈகாரமான, அஹஸ்ஸுக்கு அனந்தர் ராத்ரி, ராத்ரிக்கநந்தரம்
 அஹஸ்ஸு என்கிற ப்ரஸித்த ராத்ரிகள் போலன்றிக்கே அஹ்வயநரஹித
 மான என்றபடி. நீள் - ஐத எவ தீர்ஷீபூதமான, இரவாய் - ராஜ்யாய்,
 நீண்டது - उत्तरावि காண வொண்ணாதபடியாய்த்து, இந்த ராத்ரி
 யானது மேல் அஹஸ்ஸில்லாதபடி கெவரராத்ரியேயாய் நீண்டதென்ற
 படி. ஆல் - ஷே. பாரெல்லாம் - பூமியெல்லாத்தையும், உண்ட -
 प्रलयापத்திலே வயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்த காருணிகனான, நம் -
 अस्मदीयனான, இங்கு நம் என்றது ஸம்ச்லேஷதசையிலே தனக்கு
 அவன் ஸ்வனாயிருந்தபடியை நினைத்துச் சொன்னபடி. பாம்பணை
 யான் - शेषशयनனானவன், வாரான் - வருகிறானில்லை, ஆலெனறது
 पुनरुक्तமாகையாலே अत्यन्तखेदपरமாதல் வாக்யபூரணமாதலாகக் கடவது.
 பூமியைப் போலே வயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷிக்க வேண்டா;
 சேஷனைப் போலே உடம்போடணைய வேண்டா, வந்து முகங்
 காட்டினாலமையுங்கிடென்று கருத்து. 'हृष्ट एव हि नः शोकमपनेष्यति

மூ. நீயும்பாங் கல்லைகாண் நெஞ்சமே நீளிரவும்
 ஓயும் பொழுதின்றி யூழியாய் நீண்டதால்
 காயும் கடுஞ்சிலையென் காருத்தன் வாரானால்
 மாயும் வகையறியேன் வல்வினையேன் பெண்பிறந்தே. (3)

ஆ. (நீயும்) மடநெஞ்சமே நீயும் துணையன்றியே போனாய். நீளி
 ரவுமோயும் பொழுதின்றி யூழியாய் நீளானின்றது. பரிகூலதஹ

மூன்றும் பாட்டு

இ. காயும் என் - தா - ருர் (பரிகூலத்யாடியால்). மாயலாகாதோ என்று
 இவனைக் குறித்தொருவரும் சொல்லாரிறே. ஆனபின்பு மாயும்
 வகையறியே னென்கை அபசக்பரிகூலமன்றோ என்ன அருளிச்

ச. 'ராவ:' என்றார்களிறே. எல்லே என்று தோழிக்கு சம்பவம்.
 மேலே அன்னையருந் தோழியரும் என்று தோழியு முறங்கினாள்
 என்கிறாளேயாகிலும், இப்போது தன்னுடைய ஆபத்து நிவந்த
 மாக, தோழி உறக்கந் தெளிந்திருக்க சம்பவந் உண்டென்று
 பார்த்து அவளை சம்பவிக்கிறாள். இனி - ரக்ஷகனுதவாத பின்பு,
 வல்வினையேன் - வலியதான பாபத்தை யுடையவளான என்னு
 டைய, காருணிகனான அவனும் வந்து உதவாதபடி பண்ணுகிற
 மஹாபாபத்தையுடையவளான என்னுடைய வென்றபடி. ஆவி -
 ஆத்மாவை, காப்பார் ஆர் - ரக்ஷிப்பார் ஆர், அபாபந்நயான நான்
 காக்கவோ? உறங்குகிற ஊரார் காக்கவோ? இருள் விழுங்கின
 லோகம் காக்கவோ என்று கருத்து. (1)

ஆழ்கடல் - அராவசமுத்தத்தையும், மண் - பூமியையும், வின் -
 ஆகாசத்தையும், முடி - அவர்த்து, மாவிகாரமாய் சமுதாதிமாநத்
 திலே நில்லாதே அபிலலோகங்களையும் வ்யாபரிக்கும்படி பெரிய
 விகாரத்தை யுடைத்தாயென்றபடி. ஓர் வல்லிரவாய் - லோகவிலாச -
 துஷமராவியாய், வல் - துஷம். அபித்யசஹத்தாலும் ஸேதிக்கவொண்ணாத
 ராத்ரியாயென்றபடி. வ்யசனமோஹித்யாகையாலே ராத்ரிக்கும் அங்காரத்
 துக்கும் பேதமறிய மாட்டாமையாலே அங்காரத்தையே ராத்ரியென்
 கிறாள். நீண்டது - உத்தராவதி காணவொண்ணாதபடியாயிற்று, காவி
 சேர் - குவலயசஹமான, காவி - குவலயம், சேருகை - சஹமானை,
 வண்ணன் - காந்தியையுடையவனான, என் கண்ணனும் - எனக்கு
 அப்யனான க்ருஷ்ணனும், வாரான் - வருகிறானில்லை, ஆல் - விஷாடே.

ஆ. ஸ்வभावமான ஸ்ரீசார்ங்கத் திருவில்லையுடைய என் காருத்தன் வருகிறிலன். வாராதொழிந்தால் தான் முடியலாமிறே. முடிவன் என்றால் முடியவொண்ணாதபடி பாபத்தினால் பராசீனையாய்ப் பிறந்தேனென்கிறான். (3)

இ. செய்கிறார் (வாராதொழிந்தால் ஐயாடியால்). தானேயிப்படி ஸ்ரேஷ்டதுச் சொல்லுகிறுளென்றதாயிற்று. பெண் பிறந்து என் - தா - ரார் (பராசீனையாடியால்). (3)

ச. கண்ணனுமென்கிற விடத்தில் அய்யத்திக்குக் கருத்தென்னில், இருளோடொத்த நீலவர்ணனாகையாலே கருப்புடுத்து வருவாரைப் போலே ஸப்திகள் காணவொண்ணாதபடி வரலாமே. எனக்கு ஈயனாகையாலே இவ்வாபத்திலே வருகை தப்பானே, இப்படியிருக்கச் செய்தேயும் வருகிறானில்லையென்று கருத்து. பாவி யேன் நெஞ்சமே - ஈயனும் ஈயனும்படி பாபத்தையுடைய என்னுடைய நெஞ்சமே, நீயும் பாங்கல்லையே - அவனைப் போலே நீயும் எனக்கு அநுகூலமல்லாதொழிந்தாய், பாங்கு - அநுகூலம். வரவேணுமென்று ப்ரார்த்தித்தாலும் அவன் வாராதாப்போலே தையத்திலே நிறுத்தினாலும் நீ நிற்கிறாயில்லையென்றபடி. என்னோட்டை ஸம்பந்தத்தாலே ஈயஸ்வபாவனும் ஈயனானான். என் நெஞ்சாகையாலே நீயும் இங்ஙனையானென்று கருத்து. இனி அவனுமுதவாதே நீயும் துணையாகாதே ஒழிந்த பின்பு, ஆவி - ப்ராணனை, காப்பார் ஆர் - ரக்ஷிப்பார் ஆர்? ஒருவருமில்லை என்றபடி. (2)

நெஞ்சமே = என்னுடைய மனஸ்ஸே, நீயும் - ஸர்வ கார்யத்துக்கும் ப்ரதான காரணமான நீயும், பாங்கல்லையே காண் - பாங்கல்லாதொழிந்தாய் கிடாய், பாங்கு - அநுகூலம், இங்கு துணையைச் சொல்லுகிறது. நீளிரவும் - பண்டே நீண்டதான ராத்ரியும், ஓயும் பொழுதின்றி - ஓய்கிற காலமில்லாமல், ஊழியாய் - கல்பமாய், நீண்டது - வளர்ந்தது, ஆல் - ஷே. காயும் - ஈசுவரவிருத்திகளை டிஹிக்கும் ஸ்வபாவமான, கடும் - கடுமையான, சிலை - சார்ங்கத்தை யுடையவனான, என் காருத்தன் - என்னுடைய காருத்தஸ்தனும், தயரதர்க்கு மகன் தன்னையன்றி மற்றிலேன் தஞ்சமாக என்று, நான் தஞ்சமாக நினைத்திருக்கு மவனுமென்றபடி. வாரான் - வருகிறானில்லை. ஆல் - பூர்வத். ஈதர்ஷணத்துக்கு முடி துடின கருத்தஸ்த குலத்திற் பிறந்தவனுமித் தசையில் வாராதொழிவதே யென்று காருத்தனுமென்கிற விடத்தில் அய்யத்திக்குக் கருத்து.

மூ. பெண்பிறந்தார் எய்தும் பெருந்துயர் காண்கிலேனென்று
ஒண்குடரோன் வாரா தொளித்தான் இம்மண்ணளந்த
கண்பெரிய செவ்வாய் எங்காரேறு வாரானால்
எண்பெரிய சிந்தைநோய் தீர்ப்பார் ஆர் என்னையே.

(4)

ஆ. (பெண் பிறந்தார்) நான் படுகிற இந்த மஹாதுக்கத்தைக் காண்
கையில், முடிகையே நன்றென்று பார்த்து ஆதித்யன் வாராதே
தன்னைக் கொண்டு முடிந்தான். இந்த தசையில் தன்னுடைய காஷ்ய-
சுசீல்யசுசுந்த்யாதிசுங்களாலே என்னைத் தோற்பித்தெனக்குப் பரமபுரு
யிருந்தவன் வருகிறிலன். வாராதொழிந்தால் அளவிறந்த சிந்தை
நோய் தீர்ப்பாராரென்னை என்கிறான்.

(4)

நான்காம் பாட்டு

இ. ஒளித்தான் ஐயந்தத்திற்குத் தா-ருர் (நான் ஐயாடியால்). பராசீனஜம்
மாகையாலே முடியவும் பெறுதே சூட்சுமாவமாகையாலே வ்யஸனம்
பொறுக்கவுமாட்டாதே யிருக்கிற என்னுடைய துக்கத்தை சூட்சுமாவ
னான ஆதித்யனுங் கண்டு ஸஹிக்கமாட்டானென்று வ்யஸிப்பிகைக்
காகப் பாட்டிலே நான் படுகிற துக்கமென்று சொல்லாதே பெண்
பிறந்தாரெய்து மென்று சாமான்ய பெண் சப்தம் ப்ரயுக்தமாயிற்றென்று
கருத்து. (முடிகையித்யாதி) ஆதித்யனிவள் துக்கத்தைக் கண்டு
பொறுக்கமாட்டானாகில் வாராதொழியுமத்தனை போக்கி, முடிய
ப்ரஸக்தியுண்டோ வென்னில், 'சிவோதி சூர்' என்று ஐயராஜ்யாலே திரிகிற
நான், தன் ஆக்ஞையைத்தப்பினால் ஈசுவரன் வேணுமாகில் தலையறுத்து
வைக்குமத்தனையன்றோ. இவள் படுகிற பாடு என் கண்ணால் காணப்
போகாதென்று பார்த்து, இனி நமக்கு முடிகை ஸம்பாவிதமென்று
நிச்சயித்தானென்று கருத்து. தன்னைக் கொண்டென்றது ப்ராசுதானத்
தாலே தனக்கு ரக்ஷிக்க வேண்டின லோகங்களைக் கைவிட்டுத் தன்
காய்மாவத்தைப் பார்த்துக் கொண்டென்றபடி. முடிந்தான் - சூர ப்ராசு
னான். ஸர்வேசுவரனுடைய ஸடர் வந்து தேடினாலுங் காணவொண்
னாதபடி ஒளிந்தானென்றபடி. இம்மண் அளந்த என் - தா - ருர்
(காஷ்யசுசுசீல்யசுசுந்த்யாதிசுங்களாலே). கண் பெரிய ஐயாடியை சூட்சுமகிருர்
(சுசுந்த்யாதிசுந்த்யாலே). எங்காரேறு என் - தா - ருர் (என்னை ஐயாடியால்). (4)

ச. வல்வினையேன்-பராசீனயாய்ப் பிறக்கும் படியான வலிய பாபத்தை
யுடையவளான நான், பெண் பிறந்து - பெண்ணாகப் பிறந்து,
பிறருக்காகவே ஜீவிக்கவேண்டும்படி பராசீனதீகஸ்வபாவான ஸ்திரீ

மூ. ஆரென்னை யாராய்வார் அன்னையரும் தோழியரும்
நீரென்னை என்னுதே நீளிரவும் துஞ்சுவரால்
காரன்ன மேனிநங் கண்ணனும் வாரானால்
பேரென்னை மாயாதால் வல்வினையேன் பின்னின்றே.

(5)

ஆ. (ஆரென்னை) அன்னையரும் தோழியரும் நீரெனனை யென்னுதே
நீளிரவுந் துஞ்சினால் ஆரென்னையாராய்வார். சர்வீச்யியிலும் எனக்குத்
துணையாயிருக்கக் கடவ காரன்ன மேனி நங்கண்ணனும்

ஐந்தாம் பாட்டு

இ. நங்கண்ணனு மென்கிற விடத்தில் அப்யத்யூசூதமான அர்த்
தத்தை அருளிச் செய்கிறார் (சர்வீச்யாடியால்). சர்வீச்யியிலுமென்றது
தோழிமார் முதலான பந்துக்கள் உதவாத டய்யிலு மென்றபடி.
பேர் கூட முடியலாமே என்றிவனைக் குறித்து சத்ருக்களுங்கூட

ச. ஐன்மத்திலே பிறந்தென்றபடி. மாயும் வகையறியேன் - மரிக்கும்
ப்ரகாசத்தை யறியேன், மாய்தல் - மரிக்கை, பெண் பிறந்தாருக்கு
நினைத்தபோது முடியப்போமோ என்று கருத்து. (3)

பெண் பிறந்தார் - பெண்ணாகப் பிறந்தவர்கள், பராதினமாகை
யாலே முடியவும் மாட்டாதே, சூதுசுவாஸகளாகையாலே விரஹத்தைப்
பொறுக்கவும் மாட்டாதே இருக்கிறவர்களென்றபடி, எய்தும் -
அடைகிற, பெருந்துயர் - சஹாது:ஃத்தை, காண்கிலேனென்று -
என் கண்ணாலே காணமாட்டே னென்று, ஒண் - ஒள்ளியதான,
தன்னுடைய வரவாலே நமக்கு ஆச்வாஸகரமான என்றபடி. சுட
ரோன் - தேஜஸ்ஸையுடையவனான ஆதித்யன், வாராது - உதய
காலத்திலும் வாராதே, ஒளித்தான் - ஆக்ஞையைத் தப்பினா
னென்று ஈச்வர ஈடர் தேடி வந்தாலும் காணவொண்ணாதபடி
ஒளித்துப் போனான். இம்மண் - இந்த பூமியை, பசுபாயனபூமி:ஃ-
மான பூமியை என்றபடி. அளந்த - த்ரிவிக்ரமனாயளந்தவனான,
சூனாசூனிரூபம் பண்ணுதே எல்லார் தலைகளிலும் தன் திருவடிகளை
வைத்தவனான என்றபடி. பெரிய கண் என்று மாறி அந்வயிப்பது,
எல்லாரோடுங் கலந்த ப்ரீதியாலே விசாலானனான என்றபடி.
செவ்வாய் - அந்த ப்ரீதியாலே சிவத் பண்ணுகையாலே மிகவும்

ஆ. வருகிறிலன், வாராதொழிந்தால் இவ்வயஸனத்துக்கு அச்யமான என் பேர் முடியப் பெறலாமிதே. நான் முடிந்த பின்பும் என்னுடைய பேரானது முடிகிறதில்லை என்கிறான். (5)

இ. நினைக்கமாட்டாதிருக்கப் பேரென்னைமாயாதென்கை அபசகபரிவேஷ மன்றோ என்ன அருளிச் செய்கிறார் (வாராதொழிந்தால் இत्याடியால்). தானே இப்படி உபேஷித்துச் சொல்லுகிறுளென்றதாயிற்று. அச்யமான என்றது பேருக்கு விசேஷணமன்று. என்னென்பதற்கு விசேஷணம் (பேரித்யாதி). பேருங்கூட நசிக்கும்படி எனக்கு முடிவு வரலாமிதே என்றபடி. நாலாம் பாதத்துக்கு ரா - ருர் (நான் இत्याடியால்). அத்யந்தாவசாத் பிறந்தவளவிலுமெனக்கு முடிவு வராதே யொருத்தி இங்ஙனே வ்யஸனப் படுகிறுளென்கிற ப்ரஸித்தி யொன்றுமே போகாதே நின்று என்னுடைய சத்பாவத்துக்கு ஸூசகமாகிறதென்று கருத்து. (5)

ச. சிவந்த அஃரத்தையுடையவனான, எம் - அசுமதீயனான, அவ்வழகாலே என்னை அடிமை கொண்டவன் என்றபடி. கார் - நீலவர்ணனான, ஏறு - வருஷபம் போலே செறுக்கனானவன், வாரான் - வருகிறுளில்லை. ஆல் - உதே. என்னை - அநீயான என்னை, எண் பெரிய - நினைவை விஞ்சின, எண் - நினைவு, மனசாப்யபரிச்சேஷமான என்றபடி. சிந்தைநோய் - மனோரமமாகிற வ்யாதியை, தீர்ப்பாரார் - தீர்க்கத்தக்க பேர் ஆர், என்னை நோயைத் தீர்ப்பார் என்று திக்மகபயோகம் வாரணத்தை மருப்பையொசித்தான் இत्याதிவத் த்ரிமத-ஸ்வாபாவாதுபபநம். (4)

அன்னையரும் - ஆபத்தில் உதவக் கடவ தாய்மார்களும், தோழியரும் - என்னோடு சமானசுபது:களான ஸகிகளும், நீரென்னே என்னுடே - நீரென்ன செய்கிறீரென்று விசாரியாதே, ஷடா, நீர் - நீர்மை, இவளுடைய ஸ்வபாவ மென்றபடி. என்னே - என்ன ஆச்சர்யம், என்னுடே - என்று சொல்லாதே, அவன் தன்னை விட்டுப்போய் வேறே சிலவற்றாலே போது போக்கச் செய்தேயும், தானவனையொழிய போது போக்கமாட்டாதிருக்கிற இவளுடைய இந்த ஸ்வபாவம் என்னே ஆச்சர்ய மென்று சொல்லாதே என்றபடி. நீளிரவும் - நீண்ட ராத்ரியெல்லாம், துஞ்சவர் - உறங்குகிறார்கள், ஆல் - உதே. என்னை - இப்படி துஷாபநீயான என்னை, ஆராய்வாரார் - விசாரிப்பாரார், ஒரு வருமில்லை யென்றபடி. காரன்ன - காலமேஷசதஷமான, கார் - காலமேஷம்,

மு. பின்னின்ற காதல்நோய் நெஞ்சம் பெரிதடுமால்
முன்னின் நிராவூழி கண்புதைய முடிற்றால்
மன்னின்ற சக்கரத்தெம் மாயவனும் வாரானால்
இன்னின்ற நீளாவி காப்பாரார் இவ்விடத்தே.

(6)

ஆ. (பின்னின்ற) முடிந்த பின்புஞ் சொல்லுகிற விச்சேஷவ்யஸந
மொன்றும் பொறுக்கலாயிருக்கிறதில்லை. இந்த ராத்ரியான யுக
மானது அவன் வரிலுமவனைக் காணவொண்ணாதபடி என் கண்ணை
மறைத்துக் கொண்டு நில்லா நின்றது. இவ் ஈசுவகாரமெல்லாம்
போம்படி நிரதிசயதீபியுகமான திருவாழியை ஏந்திக் கொண்டவன்
வருகிறிலன். இந்த ஔயிலின்னின்ற நீளாவி காப்பாரா ரென்
கிறான்.

(6)

ஆறும் பாட்டு

இ. பெரிதடும் என் - ரா - ரூர் (ஒன்றும் பொறுக்கல் ஔயாடியால்).
கண் புதைய என் - ரா - ரூர் (அவன் வரிலும் ஔயாடியால்).

(6)

ச. அன்ன - சடதம், மேனி - திருமேனியையுடையவனான, நம் -
நம்முடையவனான, பெண்களுக்கே உதவிப் போந்தவனான என்ற
படி. கண்ணனும் - கருஷ்ணனும், தோழி முதலானருதவாத ஔயிலும்
உதவக் கடவ க்ருஷ்ணனானவனு மென்றபடி. வாரான் - வருகிற
னில்லை, ஆல் - ஸ்வத் ! பேர் - என்னுடைய ப்ரஸித்தியானது,
வல்வினையேன் - நான் முடியச் செய்தேயும் என்னை முடிந்தேனாகாத
படி பண்ணும்படியான பேரைப் படைக்கும் படியான மஹாபாபத்
தைப் பண்ணின எனக்கு, பின்னின்று - பின்பிருந்து, நான் முடிந்த
பின்பும் ஔயியாய் நின்றென்றபடி. என்னை மாயாது - மரித்ததனாக
வொட்டுகிறதில்லை, மாய்கை - மரிக்கை. நான் முடிந்த ஔயாகச்
செய்தேயும் என்னுடைய சடதத்துக்கு ஸஞ்சகமாகிற தென்ற
படி. அவனைப் போலே என் பேருமெனக்கு விபரிதாசரண பண்ணப்
புகுந்தது, அவன் வருகிறிலன் - இது போகிறதில்லை.

(5)

பின்னின்ற - நான் முடிந்த பின்னும் நிற்குமதான, விடாதே
துடருகிற என்றபடி. காதல் நோய் - ஔயாடியானது, காதல் -
ஔம். நெஞ்சம் - என் மனஸ்சை, பெரிது - பெரிதாக, மிகவும்
என்றபடி. அடும் - ஹிம்ஸியா நின்றது, அடுகை - ஹிம்ஸிக்கை

மூ. காப்பாரார் இவ்விடத்து கங்கிருளின் நுண்துயொய்

சேட்பால தூழியாய்ச் செல்கின்ற கங்குல்வாய்

தூப்பால வெண்சங்கு சக்கரத்தன் தோன்றானால்

தீப்பால வல்வினையேன் தெய்வங்காள் என் செய்கேனோ.

(7)

ஆ. (காப்பாரார்)மஹாநகரவர்ப்பெய்யாய் முடிவில்லாததொரு யுகமாய்க் கொண்டு செல்லா நின்ற ராத்ரியில் தூப்பால வெண்சங்கு சக்கரத்தன் தோன்றா தொழிந்தால் காப்பாராரிவ்விடத்து. தீப்பாலவல்வினையேன் தெய்வங்காள் என் செய்கேனென்று தன்னுடைய நிரவதிகவ்யசனத்தாலே கூப்பிடுகிறான்.

(7)

ஏழாம் பாட்டு

இ. கங்கிருளும் என் - தா - றார் (மஹாநகரவர்த்தாலே). நுண்டுளியாயென்கிறதை யுரைக்கிறார் (வர்த்தாடியால்). சேட்பாலது என் - தா - றார் (முடிவில் இயாடியால்).

(7)

ச. அந்நாளைப் போலே தன்னிருப்பிடத்தை யழியா நின்றதென்ற படி. இராபூழி - ராத்ரியான கல்பமானது, முன்னின்று - என்னுடைய முன்னே நின்று, கண் புதைய - கண்ணானது புதையும்படி, வஹி: ப்ரஸர்க்க மாட்டாதே போம்படி யென்கை. முடிற்று - அவரித்தது, உள்கண்ணைக் காதல் மறையா நின்றது, வெளிக் கண்ணை ராத்ரி மறைத்தது, இவையிரண்டும் ஸங்கேதித்து வந்தாப்போலே யிருக்கிறது. மன் - ஸ்வாமியாக, நின்ற - திருக்கையிலே நில்லா நின்ற, சக்கரத்து - சக்கரத்தையுடையனான, “பாது ப்ரஸரகாயா விஸ்வ மஸஹிவ । சதா ப்ஷாயுஷி விப்ரஸ ந: ஶ்ரீரக்ஷநாயக:” என்கிறபடியே அந்நாளுக்கு விரோதியுண்டான போதாக ஆயுதமெடுக்கப் பார்த்திராதே எப்போது மொக்கக் கையிலே திருவாழியை வரித்திருக்குமவனான வென்றபடி. எம் - அஸ்மதீயனான, தன் குணங்களாலே நமக்குத் தன்னை ச்வமாக்கினவனான என்றபடி. மாயவனும் - அந்நாளுடைய வனும், அந்நாடையத்தினன்று அந்நாடையமான திருவாழியைக் கொண்டு பகலை இரவாக்கின அந்நாளுடைய மென்றபடி. வாரான் - வருகிறானில்லை. தமோநிவர்த்தத்தையிட்டு தமஸ்ஸையுண்டாக்கினவனுக்கு அத்தைக் கொண்டு தமஸ்ஸை நிவர்த்தப்பிக்கத்தட்டில்லையிறே. தான் வரவே இத் தமஸ்ஸெல்லாம் தன்னடையே போமிறே. அப்படியிருக்கிறவனும்

மூ. தெய்வங்காள் என் செய்கேன் ஓரிரவேழ ஊழியாய்
மெய்வந்து நின்றென தாவி மெலிவிக்கும்
கைவந்த சக்கரத்தென் கண்ணனும் வாரானால்
தைவந்த தண்தென்றல் வெஞ்சுடரில் தானடுமே. (8)

ஆ. (தெய்வங்காள்) ஓரிரவேழூழியாய் வந்தெனதாவியை மெலிவிக்கும். கருதுமிடம் பொருது கைந்நின்ற சக்கரத்தென் கண்ணனும் வருகிறிலன். ஹேமந்தகாலத்தில் அதிசீதளமான தென்றல் வெஞ்சுடரிற்றானடும் தெய்வங்காளென் செய்கேனென்கிறாள். (8)

இ. கருதுமிடம் பொருது என்றது நினைத்தவிடத்திலே யுத்தம் பண்ணியென்றபடி. கைவந்தவென்கிறதையுரைக்கிறார் (ஹ்மந்த்யாடியால்). (8)

ச. வருகிறானில்லை என்று மாயவனுமென்கிற இடத்தில் அவ்யத் துக்குக் கருத்து. இவ்விடத்தே - ஸர்வரக்ஷகனானவனுமுதவாத இவ் அவச்யயிலே, இன்னின்ற நீளாவி - நின்ற இந்நீளாவி என்று அந்வயிப்பது. நின்ற - நிரந்தரம் துக்கப்படச் செய்தேயும் முடியேனென்று ஸ்யாயியாய் நின்ற, 'அஃஞ்சோஷமதாஹோஷ்' என்கிற வசனத்தைக் கொண்டு நின்று வழக்குப் பேசாநின்றதாயிற்று ஆத்மவஸ்து. நீள் - நீண்டதான, நித்யமான என்றபடி. இவ் அவச்யயிலும் முடியாதவிது, நியத்யு:காநுபவத்துக்குறுப்பாம்படி நித்யமாயிருக்குமதொழிய இனி முடியப் புகுகிறதோ என்று வெறுப்பாலே சொல்லுகிறாள். இவ்வாவி - இந்த ஆத்மாவை, காப்பாரார் - துக்கத்தைப் போக்கி ரக்ஷிப்பாரார், யதா, இவ் அவச்யயிலும் முடியாதே என்னை நோவுபடுத்துகிற இவ் வுயிராகிற சத்ருவை முடித்து ரக்ஷிப்பாராரென்னுமாம். அவன் வாராத பின்பு இவ் ஆத்மாவுக்கு முடிகையேயிறே ஸுகமென்று கருத்து. (6)

கங்கிருளும் - எல்லையான இருளும், இதுக்கு மேலில்லை யென்றும்படி. அத்யந்தாதிக்கமான அந்நகரமுமென்றபடி. கங்கு - எல்லை, நுண்ணுளியாய் - அதிசூட்சுமான வர்ணவீரங்களை யுடையதாய், நுண் - அதிசூட்சுமம். நுண்ணுளியாய் என்கிற இடத்தில் ஸகாராத்மாவை தகாராதே: | சேட்பாலது - அதிதூரத்வஸ்வभावத்தையுடைத்தான,

மு. வெஞ்சுடரில் தானமொல் வீங்கிருளின் நுண்துளியாய்
அஞ்சுடர வெய்யோன் அணிநெடுந்தேர் தோன்றூதால்
செஞ்சுடர்த் தாமரைக்கட் செல்வனும் வாராணஸ்
நெஞ்சிடர்தீர்ப்பார்இனி யார் நின்றுருகுகின்றேனே.

(9)

ஆ. (வெஞ்சுடரில்) வெஞ்சுடரில் தானடா நின்றது வீங்கிருளி

ஒன்பதாம் பாட்டு

இ. நெஞ்சிடரித்யாதி வேறு ரக்ஷகரில்லை யென்றித் திருவாய்

ச. ஐதிவீழமான என்றபடி. சேண் - டூஸ்வம். பால் - சுவாவம். பாலை யுடைத்தானது பாலது. சேண்பாலென்கிறவிடத்தில் ஷகாராஸூர்வஸ்ய ஷகாரஸ்ய டகாராதேஃ. ஊழியாய்ச் செல்கின்ற - கஸ்யமாய்ச் செல்லா நிற்கிற, ஊழி - கஸ்யம். கங்குல்வாய் - ராத்ரியிலே, கங்குல் - ராத்ரி, வாயென்று சப்தமய்யேஷ்யம். தூப்பால் - நிர்மலத்வஸ்வாவமான, தூ - ஐதம். வெண் - ஷவஸமான, மஸராஹ்யமும் ஷவஸ்யமும் பிஷமா கையாலே ஸுநரிக்யில்லை. இது சங்கத்துக்கு விசேஷணம். சங்கு சக்கரத்தன் - சங்கசக்ரங்களையுடையவன், தோன்றான் - தோற்று கிறானில்லை. இவ்விடத்து - இத் தசையிலே, காப்பாரார் - ரக்ஷிப் பார் ஆர், தீப்பால் - ஐநிஸ்வாவமான, தீ - அக்னி, அதிக்ருரமான என்றபடி. வல்வினையேன் - ஷவஸபாபத்தையுடையவளான நான், தெய்வங்காள் - தேவதைகள், என் செய்கேன் - எத்தைச் செய் வேன், தோழிமாருங் கூட உறங்கா நிற்கச் செய்தேயும், தேவதை களுறங்காதிருக்கையாலே அவர்களைக் காட்டிலும் இவர்களைக் கிட்டின உறவாக நினைத்துச் சொல்லுகிறான். தன் டீயைக் கண்டு துக்கத்தாலே அவர்களுறங்காதே யிருக்கிறார்களாகக் கொண்டு அவர்களைத் தஞ்சமாக நினைத்துச் சொல்லுகிறான்.

(7)

ஓரிரு - ஒரு ராத்ரியானது, ஏழுழியாய் - ஏழு கல்பமாய், மெய் வந்து நின்று - மெய்யாக வந்து முன்னே நின்று, ஐஹஸு - க்கு அனந்தரம் ராத்ரி என்கிற காலமர்யாதையாலே வந்தது இந்த ராத்ரி என்கிறது பொய்யே, என்னை ஷாஷிக்கைக்காக வந்ததே மெய்யென்று கருத்து. எனதாவி - மடியாணனை, மெலிவிக்கும்-

ஆ. இன்னுளியாய் அஞ்சுடர் வெய்யோனணி நெடுந்தேர் தோன்று
கிறதில்லை. செஞ்சுடர் தாமரைக்கண் செல்வனும் வருகிறிலன். இனி
நெஞ்சிடர் தீர்ப்பாரார்? முடியப் பெறுதே காலதத்வமெல்லாம்
நின்றுருகா நின்றேனென்கிறான். (9)

இ. மொழியிலே அசக்து சொல்லுகையாலே ஐரவாதிதவமென்கிற
மகவத்யுமித் திருவாய்மொழிக்கு பரிபாடிமென்று ஸூசிதம். (9)

ச. துஷமாக்கா நிற்கும், மெலிகை - துஷமாகை, கைவந்த -
அத்யந்தவித்யமான, கைவருகை - நினைத்தபடி கார்யம் கொள்ள
லாகை, சக்கரத்து - சக்ரத்தையுடையவனான, என் கண்ணனும் -
என்னுடைய க்ருஷ்ணனும், வாரான் - வருகிறானில்லை, தை
வந்த - ஹேமந்த காலத்திலே வரா - நின்ற, தை - மகர்மசம்,
தண் - சீதளமான, தென்றல் - மந்தமாருதமானது, வெம் - அத்
யுஷ்ணமான, சுடரில் - அக்னியிற் காட்டிலும், தான் - ச்வயம்,
அடும் - சுடா நின்றது, அடுகை - பசிக்கை, தெய்வங்கான் -
தேவதைகான்; என் செய்கேன் - எனன் செய்வேன். (8)

தான் - கீழ்ச் சொன்ன ராதிரியானது, வீங்கிருளின் - வீங்கின
இருளையுடைத்தான, பவதமஸ்ஸோடே கூடின என்றபடி. நுண் -
சூக்ஷ்மமான, துளியாய் - பவதித்யுக்களையுடைத்தாய், வெம் - அயுன
மான, சுடரில் - அக்னியிற்காட்டில், அடும் - தத்யுர நின்றது,
அம்சுடர் - அழகிய ஸோதிஸ்யையுடையவனான, இவ் அங்காரத்தைப்
போக்கி நம்முடைய க்லேசஹானியைப் புண்ண வல்ல அழகிய
ஸோதிஸ்யையுடைத்தான என்றபடி. வெய்யோன் - ஸ்ரீமாத்வினுடைய,
வெம்மை - ஸ்ரீமயம். வெம்மையுடையவன் வெய்யோன், இச்சப்தம்
யோகமாய்க் கொண்டு ஸூரியனைச் சொல்லும். அணி - ஸூந்தர
மான, நெடும் - ஸூக்ஷ்மமான, தேர் - ரதமானது, தோன்றுது - காண
வருகிறதில்லை. செஞ்சுடர் தாமரைக்கண் - அரணகாந்தாமரசவிலிசு
னான, சுடர் - காந்தி, செல்வனும் - ஸ்ரீமானும், கண் செல்வன்
என்கிற விடத்திலே சந்நியிலே ஸகாரச்ய ஸகாரச்யமாகையாலே கட
செல்வனென்று ஸூம். வாரான் - வருகிறானில்லை, இனி - இத்
தசையிலும் அவன் வாராத பின்பு, நெஞ்சிடர் - மனோதூஷத்தை,
இடர் - து:ஷம். தீர்ப்பாரார் - போக்குவார் ஆர், நின்று - முடியாதே
காலதத்வ மெல்லாம் து:ஷியாய் நின்று உருகுகின்றேன். (9)

மு. நின்றுருகு கின்றேனே போல நெடுவானம்
சென்றுருகி நுண்ணுளியாய்ச் செல்கின்ற கங்குல்வாய்
அன்றொருகால் வையம் அளிந்திரான் வாரானென்று
ஒன்றொருகால் சொல்லாதுலகோ உறங்குமே.

(10)

ஆ. (நின்று) நின்றுருகுகின்றேனே போல நெடுவானம் சென்று
ருகி நுண்ணுளியாய்ச் செல்கின்ற கங்குல்வாய் அன்றொருகால் வைய
மளந்த பிரான் வாரானென்னுகிலும் அவன் திறமாக ஒன்றொரு
கால் சொல்லாது உலகோவுறங்குமே என்கிறான்.

(10)

பத்தாம் பாட்டு

இ. *

ச. நின்று - ஒருக்காலொழியாமே துணிகளாய் நின்று, உருகு
கின்றேனே போல - உருகாநிற்கிற என்னைப் போல, நெடு
வானம் - விசாலமான ஆகாசமானது, சென்று - பூர்வீசய் விட்டுப்
போய், உருகி - தவமாய், நுண்ணுளியாய் - நுண்ணிய துளியை
யுடையதாய், நுண் - ஸூக்ஷ்மம், நுண்துளி என்கிற இடத்திலே
ஸகராஸரஸ்ய தகரஸ்ய டகராடேஃ । பூர்வீசய்க்குணை அகாசதவபூர்வீசய்க்குணாக வ்யஸநா-
திசயத்தாலே ஈமித்துச் சொல்கிறான். செல்கின்ற - நடவாநிற்கிற,
கங்குல்வாய் - ராத்ரியிலே, வாயென்று - சௌமய்யே஽வ்யம் । இதுக்கு
சொல்லாதென்கிறதோடே அந்வயம். அன்றொரு கால் - மஹா
பலி பூமியை அபஹரித்த அன்றொருக்கால், வையமளந்த - திரு
வடிகளாலே லோகத்தையளந்தவனான, வையம் - லோகம், பிரான் -
ஓபகாரகன், வாரான் - வரப்புதுகிறானில்லை. அநானிசிதகுணாசுற மாக
எல்லார் தலையிலும் தன் திருவடிகளை வைத்த ஓபகாரகனல்லதோ,
அவன் வாராதிருக்குமோ என்று நீ நினைபாதே கிடாய், அன்றைக்
கொருக்கால் யாதேஃசுகமாகச் செய்தானத்தனை போக்கி அது அவனுக்கு
ஸ்வபாவமன்று, ஆதலாலவன் வரப் புகுகிறதில்லை பென்றபடி.
என்று - என்னுகிலும், வருமென்று சொல்லவேண்டா, வாரா
னென்னுகிலும் சொல்லவமையும், இன்னம் வருமென்றும் நசை
கொண்டு ஜீவிக்கவிருப்பார்க்கிறே வருமென்றே சொல்ல வேண்டுவ
தென்று கருத்து. ஒன்று - ஒரு வாதத்தைய, ஒருகால் - ஒருக்
கால், இருக்கால் சொல்லவேண்டாமென்றபடி. ஒருக்கால் சொன்
றால் பின்னை ஜீவிப்பார்க்கிறே இருக்கால் சொல்ல வேண்டுவ

ழ. உறங்குவான் போல்யோகு செய்த பெருமாளை

சிறந்த பொழில் சூழ்குரு கூர்ச்சடகோபன்சொல்

நிறங்கிளர்ந்த அந்தாதி யாயிரத்து ளிப்பத்தால்

இறந்துபோய் வைகுந்தம் சேராவா ரெங்ஙனேயோ.

(11)

ஆ. (உறங்குவான்) स्वात्मानुभवजनितनि रविकानन्दमहिप्रसक्तस्त्वैमित्यத்
தாலே, निस्तरङ्गमहान्वसदृशान्न என்பெருமாளைச் சொல்லியலற்றின
இத்திருவாய்மொழியில் சொன்ன ஶீதியை அநுசந்தித்தார் எங்ஙனே
ஶரிக்கும்படி என்கிறார்.

(11)

திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே ஸரணம்.

நிகமனம்

இ. யோகு சப்தத்துக்குத் தா - றார் (स्वात्मत्याद்யால்). உறங்குவான்
போல் என் - தா - றார் (प्रसक्त्याद்யால்). வரவு தாழ்ந்தவாறே
அவன் स्वात्मानुभववृत्तனாய் நம்மை உபேக்ஷித்தானென்கிறாரென்று
கருத்து. இப்பத்தால் என் - தா - றார் (இத்திருவாய்மொழியில்
इत्याद்யால்). सूर्यपादத்துக்குத் தா - றார் (எங்ஙனே इत्याद்யால்). (11)

ச. தென்று கருத்து. உலகு - லோகமானது, ஒன்று - பேச்சை,
சொல்லாது - சொல்லுகிறதில்லை, ஓ என்று விஷயதொகம் ! உறங்
கும் - நித்ரை பண்ணுகிறதற்கு.

(10)

உறங்குவான் போல் - நித்ரை பண்ணுவான் போல், निश्च
மாக என்றபடி. யோகு - स्वात्मानुभवத்தை, செய்த - பண்ணுகிற,
பெருமாளை - ஸ்வாமியை, उद्दिश्येति शेषः ! சிறந்த பொழில் - समृद्ध
மான உத்யானத்தையுடைத்தான, குருகூர்ச் சடகோபன் - திரு
நகரிக்கு निर्वाहकरान ஆழ்வாருடைய, ஆழ்வாரருளிச் செய்த
தான என்றபடி. நிறம் கிளர்ந்த - गानं विஞ्छिन, நிறம் - गानम्,
அந்தாதி - अन्ताதி ரூபமான, ஆயிரத்து - सहस्रத்திலே, இப்
பத்தால் - इतत्तसकத்தாலே, இத் தசகத்தில் சொன்ன अत्यंति-
शयानुसन्धानத்தாலே என்றபடி. இறந்து - सूर्यம் விட்டு, போய் -
अचिरादिगतियாலே போய், வைகுந்தம் - வைகுண்டத்தை, சேரா
வார் - अदையாதவர்கள், எங்ஙனேயோ - எப்படி अदையாதிருப்
பார்கள், அவச்யமடைவர்களென்கை. இவ்வார்த்தியைக் கேட்டவர்
களுக்குச் சரீரம் நில்லாது, சரீரம் விட்டால் அவர்களுக்குப் பரம
பதப்ராப்தியும் தப்பாதென்று கருத்து.

(11)

ज्ञानवरायानुष्ठानशेवधिश्रीमद्वेदान्तरामानुजमहादेशिकाय नमः

द्रमिडोपनिषत्तात्पर्यरत्नावलिः

(ஊரெல்லாம் துஞ்சி)

आपद्बन्धुत्वकीर्त्या यदुकुलजननाद्धीरवीरत्वकीर्त्या

लोकानां विक्रमाच्चाश्रितदुरितहृतेरद्भुतैश्चेष्टितैश्च ।

चक्राद्यस्त्रान्वितत्वात्कमलनयनतासम्पदा वामनत्वात्

क्षीराब्धौ शेषशायी जगदवनमहादीक्षितोऽज्ञायि तेन ॥ ६२ ॥

(आपद्बन्धुत्वकीर्त्या) பாரெல்லாமுண்ட நம் பாம்பணையான் - ப்ரளய காலத்திலே எல்லாரையும் திருவயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்தருளின ப்ரய்யாலும், (यदुकुलजननात्) காவிசேர் வண்ணனென் கண்ணனும் - யதுகுலதிலகனும் வந்தவதரிச்சையாலும், (धीरवीरत्वकीर्त्या) காயுங் கடுஞ்சிலையென் காருத்தன் - சக்ரவர்த்தித் திருமகனாகப் பிறந்து படைத்த மஹாवीரவகீர்தியாலும், (लोकानां विक्रमाच्च) இம்மண்ணாளந்த கண் பெரிய செவ்வாய் - எல்லா லோகங்களையும் திருவடிகளாலே யளந்தருளுகையாலும், (आश्रितदुरितहृतेः) காரன்ன மேனி நங்கண் ணனும் - ஆசிர்தருடைய வ்யஸனங்களை யெல்லாம் ஹரிக்கையாலும், (अद्भुतैश्चेष्टितैश्च) எம்மாயவனும் வாரானால் - அத்யாச்யைச்செய்தங்களாலும், (चक्राद्यस्त्रान्वितत्वात्) தூப்பால வெண்சங்கு கைவந்த சக்கரத்தென் திருவாழி திருச்சங்குகளை திவ்யாயுதமாக வுடையனாகையாலும், (कमलनयनतासम्पदा) செஞ்சுடர் தாமரைக்கட்செவ்வனும் - திருக்கண் மலரையுடைத்தாகையாகிற ஸம்பத்தினாலும், (वामनत्वात्) அன்றொரு கால் வையமளந்த பிரான் - ஆசிரதாய்மாகத் தானிரந்து வருகை யாலும், எம்பெருமான் திருப்பாற்கடலிலே திருவனந்தாழ்வான் மேலே கண்வளர்ந்து கொண்டு ஜகத்பலத்திலே ஜாக்ருகனாயிருக்கிறு னென்று ஊரெல்லாமென்கிற தசகத்திலே ஆழ்வாராலே उपपादि க்கப்பட்ட தென்கிறார்.

(62)

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் சீரார் தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான்
திருவடிகளே ஸரணம்

ஐந்தாம் பத்தில் நான்காம் திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

மு. எங்ஙனேயோ அன்னைமீர்காள் என்னை முனிவதுநீர்
நங்கள் கோலத் திருக்குறுங்குடி நம்பியை நான் கண்டபின்
சங்கினோடும் நேமியோடும் தாமரைக் கண்களோடும்
செங்கனிவாய் ஒன்றினோடும் செல்கின்ற தென் நெஞ்சமே.

(1)

ஐந்தாம் திருவாய்மொழி

ஆ. (எங்ஙனேயோ) அநுபூதபரமபூரணஸ்மரணத்துக்குங் கூட கூடிமை
யல்லாதபடி ராத்ரியிலே மதியெல்லா முள் கலங்கி அत्यந்தமவசந்
யாய் விடிந்தவாறே சிவசங்கீர்த்தனம் பண்ணி கண்டநுபவித்த நம்பி
யுடைய திருநகரியுடைய அழகையும், நம்பி தம்முடைய சौन्दर्य-
சौगन्ध्यசீகாமாய்நவணயௌவநாசனவதிகாதிசயாசங்குலயக்லாணகுணங்களையும் दिव्यभूषण-
दिव्यायुधजनितமான அழகையும் ஸ்மரித்து அந்த ஸ்மரண-

இ. இப்படி மாத்ஸானுபவமும் கலங்க அत्यந்தமவசந்ராயிருந்த ஆழ்வார்
இத்திருவாய்மொழியில் செங்கனிவாயொன்றினோடும் செல்கின்ற
தென்னெஞ்சமே நெஞ்சள்ளும் நீங்காவே இत्याடியாலே மானஸா
நுபவம் நடக்கிற பிராட்டியினுடைய பேச்சைப் பேசுகை அஸங்கத்
மன்றோ? கீழ்ச்சொன்ன மஹாநகரமான தீர்த்தாபுரம் போய் விடிந்த
வாறே துக்கம் நீங்கி மானஸாநுபவம் பெற்றதென்னில் அப்
போது நிரவதிகாதிசயம் பரமாத்மாவால், நின்றிடும் திசைக்
கும் நையும் நீங்கவில்லாக் கண்ணாநீர் இत्याடியாலே துக்கத்தைப்
பேசுகை விருத்தமாகாதோ? மாத்ஸானுபவம் நடவாநின்றாலும் வாஹு-
சங்குலயமில்லாமையாலே துக்கமும் நடக்கிறதென்னில் அப்போது
இந்த துக்கத்தாலே அவசரம் பிறந்து மானஸாநுபவமும்மழியப்
புரையாதோ என்ன அவதரிப்பிக்கிருர் (அநுபூதேत्याடியால்). தம்முடைய
தசையைப் பிராட்டி வாக்யாபதேசத்தாலே பேசுகிறாளென்று கருத்து.
(ராத்ரி இत्याதி) காலாராத்ரியுமாய் அநுகூலஜனங்களெல்லாம் நிதிராநு
மாய் தாம் ஓகாகியுயிருக்கையாலே ஸ்வபூதேசத்தால் கரை புரண்டு
சுதஸ்மரணத்துக்கும் கூட கூடிமரல்லரம்படி அत्यந்தமவசந்ரானார்.
அந்த ராத்ரியும் போய் அநுகூல ஜனங்களும் சங்கீர்த்தனம் இவர்
தம்முடைய துக்கம் மறந்து ஹிதேதாபதேசம் பண்ணவேண்டும்
படி ஸ்ரீராமன் பரிகூலோதாசினங்களும் ஸஞ்சரிக்கத்துடங்கின
வாறே சிறிது துக்கம் நீங்கி நம்பியினுடைய கல்யாணகுணாதி
ஸ்மரணத்துக்கு கூடிமரானாரென்று கருத்து. இத்தால் செங்கனிவா
யொன்றினோடும் இत्याதிகளைப் பேசுகை சப்தமென்றதாயிற்று. (திரு
நகரியினுடைய இत्याதி) ஸ்மரணத்துக்குங் கூட கூடிமரன்றிக்கே கிடந்த

ஆ. ஜனதமான ப்ரீதியாலும், த்ஸ்ஸேஸாலாபநிவ்ஸநமான அப்ரீதியாலும் விசிஷ்ட்யாய், த்ஸ்ஸேஸாய்மாகவிருந்து நோவுபடுகிற பிராட்டி பரமப்ரணயி யான வெம்பெருமான் பக்கல் நீ உன்னுடைய அபிநிவேசம் தோற்ற இருத்தல், அந்த விசேஷஜனதமான அவசாத் தோற்ற இருத்தல், அவன் எழுந்தருளியிருந்த திருக்குறுங்குடியிலே போக உத்தேசித்தல் செய்யில் தன்னை உத்தேசித்து இவளிப்பாடு படை நிற்கச் செய்தே வாராதொழி வதே ஒருவனுடைய கொடுமையிருந்தபடியென்னென்று கொண்டு இந்த லோகம் அவன் பக்கல் நீஞ்ஞாதிதோஷத்தை எதிர்க்கும். இது வல்லது நம் குடிக்குப் பழியில்லை. ஆன் பின்பு, அவன்தானே ஸம்ச்சேஷிக்கக் கண்டிருக்குமத்தனையல்லது இப்படிப் படுகை யீடல்லவென்று தன்னைப் பொடிந்து தனக்கு முகங்காட்டாதே யிருந்த தன்னுடைய அன்னைமாரைக் குறித்து நம்பியுடைய சுவத:சிட்மாயும் அந்யோந்யஸ்சர்ஸிட்மாயும் சடானுபூயமானமாயிருக்கச் செய்தே, அபூர்வத்விசயமாததான முமாயிருந்த நிரவதிகதிவ்யசௌந்த்ரியம் திவ்யாவயவதிவ்யபூஷணதிவ்யாபூஷங்களு

இ. இவர்க்கு நம்பியுடைய கல்யாணதமகுணவிபூத்யாதிகளை யெல்லாம் ஸ்மரிக்கப் பெற்றவாறே ஒரு ப்ரீதி விசேஷம் பிறக்கையால் பாஹு- ச்ஸேஸாலாபத்தாலே அத்யந்தாவசாதம் உண்டாய்த்தில்லை யென்று கருத்து. ச்ஸேஸாலாப மென்கிற விடத்தில் ச்ஸேஸசப்தம் பாஹுச்ச்ஸேஸபரம். அப்ரீதியாலு மென்றது துக்கத்தாலுமென்றபடி. இத்தால் நின்றிடும் திசைக் கும இத்யாதிகளைப் பேசுகை விசுடமாகாதென்றதாயிற்று. பிராட்டி என்கிறதற்குச் சொல்லுகிறுளென்கிறதோடே அந்வயம். தனக்கு ப்ரஹ்மவிஷயாபிநிவெசவிருத்திகளான் அன்னைமாரைத் தோழி அன்னையென செய்யும் இத்யாதிகளாலே துணிபுரித்திருந்த இப்பிராட்டி இப்போது என் னெஞ்சினால் நோக்கிக் காணீர் என்னை முனியுாதே இத்யாதிகளாலே அவர்களைக் குறித்து சானுநயமாக வார்த்தை சொல்லுவானென்ன அவதரிப்பிக்கிறார் (பரமேத்யாடியால்). இது அன்னைமார் வாக்யம். (நீஞ்ஞேத்யாதி) இப்படி அவன் பக்கல் ஆதரம் தோற்ற அன்னைமார் பேசு கையாலே இவளும் அவர்களைக் குறித்து சானுநயமாக வார்த்தை சொல்லுகிறுளென்று கருத்து. முன்பு போலே கெவலது:வமேயாயிராதே நம்பியுடைய ஸ்மரணலாபத்தாலே ப்ரீதியும்—கலசி நடந்தவாறே தம்மை பாஹாசிப்பதாக உத்தேசித்த ஸஹ்ருத்துக்களையும் பரிவரையும் அன்னைமாரென்று அந்யாபேசத்தாலே சொல்லுகிறுளென்று கருத்து. யதா, இங்கு அன்னையென்கிறது உபாயத்வாத்வயவசாயத்தை அன்னைமீர்கா ளென்கிற வஹ்வசனத்தாலே, 'गजं वा वीक्ष्य' என்கிற ச்லோகத்தில் சொன்ன ரக்ஷகாபேக்ஷத்தாலுண்டான தோற்றத்தையும் 'असंदेशात् रामस्य' என்கிற படியே சுவக்யத்துக்குத் தன் யதனமற்றிருக்கையும் 'शरैस्तु सङ्कुलं' என்கிற

ஆ. மெல்லாம் என்னெஞ்சுள்ளும் புகுந்து நிறைந்திருக்கிற இருப்பும், அவைத்திலே என்னெஞ்சு விழுந்து, அவையல்லதறியாதேயிருக்கிற இருப்பும் உங்களுக்குத் தெரியாமையிறே நீங்கள் என்னைப் பொடிகிற தென்று சொல்லுகிறாள். என்னுடைய சக்தியறிந்திருக்கிற தாய்மாரான நீங்கள் என்னுடைய அவசாதத்திற்கு அடியான நம்பியுடைய அழகை இன்னுதாகாதே என்னைப் பொடிகிறபடியெங்ஙனே? நமக்காக நிரதிசயசீந்த்யத்தோடே திருக்குறுங்குடியிலே நின்றருளின நம்பியை நான் கண்ட பின் சங்கு சக்கரங்களோடும் தாமரை போன்ற திருக்கண்மலர்களோடும் சிவந்த கனிபோலேயிருக்கிற திருப்பவள மொன்றோடும் மிகவும் புணரா நின்றதென்னுடைய அந்நகரமென்கிறாள். (1)

இ. படியே ஷட்பாசியும் அநிஷ்டநிவृத்தியும் ததவீனமென்றிருக்கையும் விவசிதங்கள். குறித்து என்கிறதற்கு சொல்லுகிறுளென்கிறதோடே அந்வயம், நம்பியுடைய என்கிறதற்கு நிரவவிகேத்யாடியோடே அந்வயம். (என் நெஞ்சுள்ளும் இயாதி) பண்டு கண்ணுக்கு விஷயமாயிருந்த வளவேயன்று, கண்ட வன்று துடங்கி என்னெஞ்சுள்ளும் புகுந்தன என்றபடி. இத்தால் சநேகிகளுக்கு சுவயமேவ சமூதிசோசரனாய் மறக்கவும் ஒண்ணுதபடி நிற்கையாகிற ஸ்வதீபுளம் இத்திருவாய்மொழிக்கு சரிபாடிமென்றதாயிற்று. இத்தையே சமூதிவிஷயம் என்று சமூதிசுஷ் என்றும் ஆசார்யரருளிச் செய்தார்.

முதலாம் பாட்டு

அன்னைமீர்காளென்கிறவிடத்தில் அபிபிரதாய்மருளிச் செய்கிறார் (என்னுடைய இயாதிபால்). எங்ஙனேயோ என்கிற வித்தாலே ஸூசிதமான அர்த்தத்தை யருளிச் செய்கிறார் (என்னுடைய அவசாதத்துக்கு இயாதிபால்). இன்னுதாகாதே ஸபாஸ்சியாதே முனிவது என் - ரா - ரார் (பொடிகிறபடியென்று). பொடிகை - ஸர்சன் பண்ணுகை. நங்கள் என் - ரா - ரார் (நமக்காக வென்று). தாமரை போன்ற - பஹுசஹமான, புணரா நின்றது - ராஹசுவஹமாக நின்றது. (1)

ச. அன்னைமீர்காள் - தாய்மார்காள், நீர் - என் சக்தியை யறிந்திருக்கிற நீங்கள், என்னை - நம்பியுடைய அழகிலே அகப்பட்டிருக்கிற என்னை, முனிவது - கோபிப்பது, முனிவு - கோபம். எங்ஙனேயோ - எப்படியோ, நங்கள் - நம்முடையவரான நமக்காக

மூ. என்னெஞ் சினால்நோக்கிக் காணீர் என்னை முனியாதே

தென்நன் சோலைத் திருக்குறுங்குடி நம்பியை நான்கண்டபின்

மின்னும் நூலும் குண்டலமும் மார்னில் திருமறுவும்

மன்னு பூணும் நான்குதோளும் வந்தெங்கும் நின்றிடுமே.

(2)

ஆ. (என்னெஞ்சினால்) நம்பி திருவழிகை நாங்கள் அநுபவித்தோ மல்லோமோ, நாங்கள் பேசாதிருக்க நீ இங்ஙனே படுகிற தென் னென்றவர்கள் பொடிய, என்னை நீங்கள் பொடியாதே உங்களுக்குக் காணவேணுமாகில் என்னைப்போலே ஸ்நேஹ்யுத்தமான நெஞ்சையுடைய ராய்க் கொண்டு அநுசந்தித்தறியுங்கோள். தென்னாட்டுச் சோலை தழ்ந்த திருக்குறுங்குடி நம்பியை நான் கண்ட பின், மின்னாகின்றதுள்ள திரு யஜ்ஞபீதமும், திருக் குண்டலங்களும், திருமார்வில் திரு மருவும், திரு வுடம்போடு பொருந்தின திருவணிகலன்களும், திருத்தோள்கள் அழகும் சுற்றும் வந்தென்னை நெருக்கா நின்றன வென்கிறாள். (2)

இரண்டாம் பாட்டு

இ. இப்பிராட்டி தன்னுடைய மனஸ்சிலே தான் அநுபவிக்கிற மின்னு நூலும் குண்டலமும் முதலானவற்றை என் நெஞ்சினாலே நீங்கள் காணுங்கோளென்று பிறரை நோக்கிச் சொல்லுகை அநுபவமன்றோ வென்ன இதுக்குத் தாப்ய் சொல்லுகைக்காக அவதாரப்பிக்கிறார் (நம்பி திருவழிகை இயாதியால்). என்னை முனியாதே என்கிறதற்குத் தாப்ய் மருளிச் செய்கிறார் (என்னை இயாதியால்). பொடியாதே யென்றது ஸ்நேஹம் பண்ணாதே என்றபடி. ப்ரபவாதத்தில் அபிப்ரேத்யம்மருளிச்செய்கிறார் (உங்களுக்கு இயாதியால்). என்னெஞ்சினாலென்கிறதற்குத் தாப்ய்மருளிச் செய்கிறார் (என்னைப்போலே இயாதியால்). நோக்கிக்காணீர் என்கிறதை யுரைக்கிறார்(அநுசந்தித்து இயாதியால்). மன்னு பூணுமென்கிறதற்குத் தாப்ய்மருளிச் செய்கிறார் (திருவுடம்போடு இயாதியால்). (2)

ச. அவதரித்தவரான என்றபடி. கோல - சூந்ரமான, திருக்குறுங் குடி - திருக்குறுங்குடியிலிருக்கிற, நம்பியை - பூர்ணை, கல்யாணபூர்ணை என்றபடி. நான் கண்ட பின் - ஸ்பந்தம். என்னெஞ்சம் - என்னுடைய மனஸ்சானது, சங்கினேடும் - ஶ்ரீபாஷ்வஸ்யத்தோடும், நேமியோடும் - வசுத் தோடும், தாமரைக்கண்களோடும் - ஸ்பந்தம். செங்கனிவாயொன்றி னேடும் - அரணவிஸ்வசஹமான அஹமொன்றோடும், செல்கின்றது - சரத் மாய் நடவா நின்றது. செங்கனிவாய் ஒன்றினேடுமென்கையாலே நெஞ்சு ஶஹ்வகாடிகளை அநுபவிக்கும் ட்ஷ்யில் இரண்டு மூன்றுகளைக் கூட அநுபவிக்குமாப் போலன்றிக்கே ட்ஷ்யாஹரத்தை அநுபவிகதும் ட்ஷ்யில் மறறென்றையும் காண்கிறதில்லையென்று தோற்றுகிறது. (1)

மூ. நின்றிடும் திசைக்கும் நையுமென் றன்னைய ரும்முனிதிர்
குன்ற மாடத் திருக்குறுங்குடி நம்பியை நான்கண்ட பின்
வென்றி வில்லும் தண்டும் வாளும் சக்கரமும் சங்கமும்
நின்று தோன்றிக் கண்ணுள் நீங்கா; நெஞ்சுள்ளும் நீங்காவே. (3)

ஆ. (நின்றிடும்) நம்பியுடைய சூரியர்களிலே யகப்பட்டமையறிந்த
தாய்மாரான நீங்களும் ஸ்வையாகா நின்றாள், அறிவு கெடா நின்றாள்,
சிவிலையாகா நின்றாளென்று பொடியா நின்றிகோள். குன்றம் போலே
நெடுமாடங்களை யுடைய திருக்குறுங்குடி நம்பியை நான் கண்டபின்,
வெற்றியைக் கொடுக்கும் வில்லு முதலான दिव्यायुधவம் புறம் புள்ளு
மொக்க நிரந்தரமாகத் தோற்றா நின்றனவென்கிறாள். (3)

மூன்றாம் பாட்டு

இ. அன்னையருமென்கிறவிடத்தில் ஸ்யந்தத்துக்குத் தாத்ரயம்ருளிச்
செய்கிறார் (நம்பியுடைய இயாதியால்). வென்றிவில் இயாதியாலே
दिव्यायुधங்களைச் சொல்லுகையால் இங்கே சூய்த்தைச் சொல்லுகை
उचितமென்று கருத்து. ப்ரதமபாத்தை யுரைக்கிறார் (ஸ்வேத்யாதி
பொடியா நின்றிகோள் इत्यन्ते). வெற்றி - ஜயம். துரியபாத்தத்துக்குத்
तात्पर्यம்ருளிச் செய்கிறார் (புறம்பும் இயாதியால்). (3)

ச. என்னை முனியாதே - என்னைக் கோவியாதே, என்னெஞ்சினால்
நோக்கி - என்னுடைய மனஸாலே பார்த்து, என்னுடைய நெஞ்சை
இரவலாக வாங்கிக் கொண்டு பார்த்து என்றபடி. என்னெஞ்சு
போலே ஸ்நேஹயுத்தமான நெஞ்சாலே பார்த்து என்று தாத்ரயம். காணீர் -
நம்பியுடைய அழகின் விலகலத்தை அறியுங்கோள், தென் - दक्षिण-
देशியங்களான, அம் - सुन्दरங்களான, சோலை - उद्यानங்களை யுடைத்
தான, திருக்குறுங்குடி - திருக்குறுங்குடியிலே யிருக்கிற, நம்பியை -
पूण்பை, நான் கண்ட பின் - आभरणச் சேர்த்தியும் சோலைவாசியுமறிந்த
நான் கண்ட பின்பு, பாட்டுதோறும் நான் என்கிறது चापलातिशयத்
தாலே. மின்னு - வடிவுக்குப் பரபரமாய் மின்னு நிற்கிற, நூலும் -
திரு யज्ञோபवीतமும், குண்டலமும் - திரு மகரகூடலங்களும், மார்வில் -
वक्षसि, திரு மருவம் - श्रीवत्सமும், மன்னு - स्थिरங்களான, திருமேனி
யோடு பொருந்தின வென்றபடி. பூணும் - आभरणங்களும், பூண் -
आभरणम्. நான்கு தோளும் - நாலு ஸூதங்களும், எங்கும் வந்து -
நான்போன இடமெங்கும் வந்து, நின்றிடும் - நிலா நின்றன. (2)

மு. நீங்கநில்லா கண்ண நீர்கள்என் றன்னையரும் முனிதிர்
தேன்கொள் சோலைத் திருக்குறுங்குடி நம்பியைநான்கண்டபின்
பூந்தண் மாலைத் தண் துழாயும் பொன்முடி யும்வடிவும்
பாங்கு தோன்றும் பட்டும்காணும் பானியேன் பக்கத்தவே. (4)

ஆ. (நீங்கநில்லா) நம்பியைப் பிரிந்தார் வரிக்கமாட்டான் என்ற
றிந்த தாய்மாரான நீங்கனும், கண்ணநீர் மாறுகிறதில்லை யென்று
பொடியா நின்றுகோள். தேன்களைச் சொரியா நின்ற திருச்
சோலையையுடைய திருக்குறுங்குடி நம்பியை நான் கண்ட பின்,
தர்சனியமாய்க் குளிர்ந்திருந்த திருத்தோள் மாலையும், நிரதிசயதீபியுக்
மான திரு அபிஷேகமும், திருவுடம்பும், திருவரைக்குத் தகுதியாய்த்
தோற்றுகிற பட்டும், விடுகாணும் கண்டு வைத்து அநுபவிக்கப் பெறாத
பாபத்தைப் பண்ணின வென்னுடைய பாஷ்த்திலே கின்றென்னை
நலியா நின்றன வென்கிறாள். (4)

நாலாம் பாட்டு

இ. அன்னையரு மென்கிறவிடத்தில் அப்யந்ததுக்குத் தாப்யம்ருளிச்
செய்கிறார் (நம்பியை இயாடியால்). நீங்க நில்லாவென்கிறதை
யுரைக்கிறார் (மாறுகிறதில்லை யென்று). நிவृத்தமாகிறதில்லை யென்ற
படி. பாங்கு தோன்றுமென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார்
(திருவரைக்கு இயாடியால்). பானியேன் என்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்
செய்கிறார் (கண்டு வைத்து இயாடியால்). பெறாத பாபத்தைப்
பண்ணினவென்றது பெறாதபடியான பாபத்தைப் பண்ணினவென்ற
படி. பக்கத்தவே யென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (பாஷ்த்த
திலே இயாடியால்). (4)

ச. அன்னையரும் - தாய்மாரான நீங்கனும், நம்பியுடைய சூரியதிருநங்
களிலே நானகப்பட்டபடியை யறியும்படி அந்ரங்களான நீங்களு
மென்றபடி. இதுக்கு முனிதிரென்கிறத்தோடே அவ்யம். என்னுடைய
சுபாசுமறியாதார்க்கிறே இப்படி முனியலாவதென்று கருத்து.
நின்றிடும் - ஒரு வ்யாபாரசூயன்றியே சூஷ்யாகாநின்றாள், திசைக்கும் -
சொல்லித்துச் செய்யாதபடி சூஷ்யா நின்றாள், நெய்யும் - சிஷ்யையாகா
நின்றாள், என்று - இப்படிச் சொல்லி, முனிதிர் - சூஷ்யா நின்றிகோள்,
குன்றமாட - சிரிவதுதுஜ்ஜவநசாலியான, குன்றம் - பவ்தம், திருக்குறுங்
குடி நம்பியை - ஸ்படம். நான் - வீரவேஷங்கண்டுகக்கும் சுபாசு
யான நான், கண்ட பின் - ஸ்படம். வென்றி - ஐயபுதமான, வில்லும் -

மூ. பக்கம்நோக்கி நிற்கும் நையும்என் றன்னைய ரும்முனிதிர்
தக்ககீர்த்தித் திருக்குறுங்குடி நம்பியை நான்கண்டபின்
தொக்கசோதித் தொண்டை வாயும் நீண்ட புருவங்களும்
தக்கதாமரைக் கண்ணும் பாவிபேன் ஆவியின் மேலனவே. (5)

ஆ. (பக்கம்நோக்கி) தன் டசையை அநுசந்தித்து, சவ்ந்தா அருகே வரக்கூடு
மென்று வரசம்பாவையுள்ள ஈரவந்தைப்பார்த்து நில்லா நின்றான்.
பின்னை யிங்ஙனே நிற்க மாட்டாதே சிவிலையாகா நின்றாளென்
றென்னோடு பழகியிருக்கிற தாய்மாரான நீங்களும் பொடியா நின்றி
கோள். திருக்குறுங்குடிக்குக் கீர்சி தகுதியானுப்போலே யொன்றுக்
கொன்று தகுதியாய்த் திரண்ட சோதியையுடைத்தாய், தொண்டை
போலே சிவந்திருக்கிற வாயும், புருவத்துக்குத் தகுதியாய் தாமரைப்
பூப்போலே இருக்கிற திருக்கண்களும், அவனழகை நினைத்தால்
நோயுபடுகைக் கீடான பாபத்தைப் பண்ணின வென்னையுயிர்
நிலையிலே நலியா நின்றன வென்கிறான். (5)

ஐந்தாம் பாட்டு

இ. பக்கம் நோக்கி நிற்குமென்கிறதற்குத் தாழ்மருளிச்செய்கிறார்
(தன் டசையை இயாடியால்). நெய்யுமென்கிறதற்குத் தாழ்மருளிச்
செய்கிறார் (பின்னை இயாடியால்). அன்னையருமென்கிறவிடத்தில்
அப்யந்தத்துக்குத் தாழ்மருளிச்செய்கிறார் (என்னோடு இயாடியால்). தக்க
கீர்த்தியென்கிறதற்குத் தாழ்மருளிச் செய்கிறார் (திருக்குறுங்குடிக்கு
இயாடியால்). தொக்கவென்கிறதையுரைக்கிறார் (திரண்டவென்று).
உயிர் நிலையிலே - அரம்ஸ்வரூபத்திலே, நலியாநின்றன - ஹிசியா நின்றன,
சரீரத்திலே ஹிசிக்கிற வஹ்யாதிபதாய்ங்களைப் போலன்றிக்கே இவை
அரம்ஸ்வரூபத்திலே ஹிசிக்கிறன வென்றபடி. (5)

ச. வநுஸூம், தண்டும் - ருடையும், வானும் - வரூமும், சக்கரமும் - சக்
மும், சங்கமும் - சங்கமும், கண்ணுள் - என் கண்ணுக்குள்ளே,
நின்று தோன்றி - சிவரமாக ஸ்ரூஷித்து, நீங்கா - போகிறனவில்லை,
நெஞ்சுள்ளும் - மனசிலேயும், நீங்கா - போகிறனவில்லை, நெஞ்சை
யும் விட்டுப் போகிறனவில்லை யென்றபடி. (3)

அன்னையரும் - தாய்மாரான நீங்களும், நம்பியைப் பிரிந்தால்
சரிக்கமாட்டேனென்றறியும்படி அந்ரங்காளான நீங்களுமென்றபடி.
என்னுடைய சுவாமிமறியாதாரைப்போலே நீங்களும்படி முனியலாமோ

ஐ. மேலும் வன்பழி நங்குடிக்கிவள் என்றனை காண்கொடாள்
சோலைகுழ்தண் திருக் குறுங்குடி நம்பியை நான் கண்டபின்
கோலநீள்கொடி மூக்கும் தாமரைக் கண்ணும் கனிவாயும்
நீலமேனியும் நான்கு தோளும்என் னெஞ்சம் நிறைந்தனவே.

(6)

ஆ. (மேலும் வன்பழி) இப்போதன்றிக்கே மேலும் நங்குடிக்கு நிலை
நிற்கும் பழியை விளைக்கு மிவனென்று தாயார் நம்பியைக் காண
விடங்கொடாதே நோக்கா நின்றாள். சோலைகளாலே துழப்பட்ட
திருக்குறுங்குடி நம்பியை நான் கண்ட பின் கோலங்கொழுந்துவிட்ட
தொரு கொடி போலேயிருக்கிற திரு மூக்கு முதலான டிவ்யாடிவங்களி
னுடைய வழுகளென்னெஞ்சம் நிறையப்புகுந்து நலியா நின்றன
வென்கிறாள்.

(6)

ஆறும் பாட்டு

இ. மேலும் வன்பழியென்கிறதற்குத் தாழ்வும் அருளிச்செய்கிறார்
(இப்போது ட்யாடியால்). அன்னை காண்கொடாள் என்கிறதற்குத்
தாழ்வுமருளிச்செய்கிறார் (தாயார் ட்யாடியால்).

(6)

ச. வென்று கருத்து. கண்ணநீர்கள் - இவளுடைய கண்களில் நீர்களா
னவை, நீங்கநில்லா-போய் நிற்கிறனவில்லை, பின்னையும் பின்னையும்
பவஹ்யா நிற்கிறன வென்றபடி. என்று முனிதிர் - இப்படிச் சொல்லிக்
கொடியா நின்றிகோள், தேன்கொள் - மதுவையுடைத்தான, சோலை -
சயானத்தையுடைத்தான, திருக்குறுங்குடி நம்பியை - ஸ்பஹ், நான் -
நம்பியுடைய அதிசயத்தைக் கண்டுக்கட்கும் சுவாமியான நான், கண்ட
பின்- ஸ்பஹ். பூம் - தர்சனியமான, தண் - சித்தமான, மாலை-மாலாஹ்மான,
தண் - அர்ஹ்மான, ஸ்ஹிதமான வென்றபடி. துழாயும் - சூத்சியும், பொன்
முடியும் - கனககிரிமும், வடிவும் - மம்மயசுந்தரமான திருமேனியும்,
பாங்கு தோன்றும் - திருவரைக்குப் பாங்காகத் தோன்றுகிற, அதிசுந்தர
மான கஹிதத்துக்கு அநுரூபமாக விளங்குகிறவென்றபடி. பட்டும் -
பஹ்வரமும், பட்டு மென்கிறவிடத்தில் மகாரம் சந்நியிலே ஸூதம். நாணும் -
விடு நாணும், அதாவது காவனகுணாவலஹ்யான ஹம் விசேஷம். பாவியேன்
பக்கத்தவே - கண்டுவைத்து அநுமவிக்கப் பெருதபடி பாபத்தைப்
பண்ணினவென்னுடைய பாஹ்வஹிதகளாகிறன, பக்கம்-பாஹ்வம், பக்கத்திலே
இருக்குமவை - பக்கத்தவை, பக்கத்தவென்கிறவிடத்தில் சந்நியிலே
வகாராஹ்வம், பக்கத்திலேயிருக்கிறுப்போல் தோற்றுகின்றதென்றபடி. (4)

ச. பக்கம் - பார்வத்தை, அவன் வரசம்பாவனையுண்டான பார்வப்பிரதேசத்தை யென்றபடி. நோக்கி-பார்த்துக் கொண்டு, நிற்கும் - நில்லாநிற்கின்றான், நெய்யும் - அவன் வரக்காணாமையாலே சிவிலையாகா நின்றான், என்று- இப்படிச்சொல்லி, அன்னையரும்-என்னோடு பழகின தாய்மாரான நீங்களும், முனிதிர் - கோபியா நின்றிகோள், தக்க கீர்த்தி - அநுரூபமான கீர்த்தியுடைத்தான திருக்குறுங்குடி நம்பியை, நான் கண்ட பின் - ஸ்ரீமத். தொக்க-சமூகிபூதமான, சோதி - ஜ்யோதிஸ்சீ, கான்தியையுடைத்தான, தொண்டைவாயும்-விவாஹமும், தொண்டை-கோவை, நீண்ட புருவங் களும் - ஸ்ரீமத். தக்க - அந்த புருவங்களுக்கு அநுரூபங்களான, கர்ணாந்திவ் வங்களானவென்றபடி. தாமரைக் கண்ணும் - தாமரசசுடசவிலோசனங்களும். பாவியேன் - அவனழகை நினைத்தால் நோவு படும்படி பாபத்தைப் பண்ணினவென்னுடைய, ஆவியின் மேலன - ஆத்மாவின் மேலே யிரா நின்றன, எனக்கு மறக்க முடியாதபடி ஸ்மृதிபோலங்களாய் நின்று வாழ்க்கிறன வென்றபடி. (5)

நங்குடிக்கு-நம்முடைய துஷத்துக்கு, அவன் தானாக வருகிறதை பரிசீலித்துக்கொண்டு சுவரணமற்று அடக்கத்தோடேயிருக்கும் சுவாஹ மான நம்முடைய துஷத்துக்கென்றபடி. இவள்-வழியில்லா வழியாலே யாகிலும்வணக்காண சுவரணவியை, மேலும் - வர்மானகாலத்தி லன்றிக்கே உத்தரகாலத்திலும், வன்பழி - துஷமான அபவாதம், ஒருவராலும் பரிஹரிக்கவொண்ணாதபடி துஷமான பழிதானொரு பெண் வடிவாயிருக் கிறது என்னும்படியானவென்றபடி. என்று - இப்படி நினைத்து, அன்னை - மாதாவானவள், காண்கொடாள்-நம்பியைக்காண அவகாசம் கொடுக்கிறாளில்லை, சோலை தழ்-உதானாவூதமான, தண் - சிவந்தமான, திருக் குறுங்குடி நம்பியை - ஸ்ரீமத். நான் - பழியெனக்குப் புகழாம்படி நம்பி பக்கலிலே அபிபிராயத்தையுடையவளான நான், கண்ட பின் - ஸ்ரீமத். கோல நீள் கொடி - கோலத்தினுடைய நீண்ட கொடியான, கோலம் - சௌந்தர்ய, கொழுந்துவிட்டு நீண்டதொரு கொடி போலேயிருக்கிற வென்றபடி. முக்கும் - திவ்யநாசிக்யும், தாமரைக்கண்ணும் - சௌந்தர்யரவீ யின் பூ வென்றலாம்படியாய் தாமரசசுடசங்களான லோசனங்களும், கணீ வாயும் - அதின் பழமென்னலாம்படியான திவ்யாஹமும், நீலமேனியும் - அதுக்குப் பரமாமான நிறத்தையுடைய திருமேனியும், நான்கு தோளும் - பச்சிலை மரம் கிளைத்தாப்போலே யிருக்கிற நாலு தோள் களும், என்னெஞ்சம் - என்னுடைய மனஸ்சிலே நிறைந்தன, விஷயாவரத் திற்கிடமில்லாதபடி நெஞ்செல்லாம் அக்மித்தன வென்றபடி. (6)

ழ. நிறைந்த வன்பழி நங்குடிக்கிவள் என்றன்னை காண்கொடாள்
சிறந்தகீர்த்தித் திருக்குறுங்குடி நம்பியை நான் கண்ட பின்
நிறைந்தசோதி வெள்ளஞ் சூழ்ந்த நீண்டபொன் மேனியொடும்
நிறைந்தென் னுள்ளே நின்றொழிந்தான்; நேமி அங் கையுளதே. (7)

ஆ. (நிறைந்த) ஒருவராலும் போக்கவொண்ணாத வன்பழியை
நங்குடிக்கு விளைக்கு மிவளென்றன்னை காண்கொடாள். சிறந்த
கீர்த்தித் திருக்குறுங்குடி நம்பியை நான் கண்ட பின் நிறைந்த ஸ்யோதி
வெள்ளஞ் சூழ்ந்த ஸ்யோதி மிக்கு விசுஷமான திருமேனியழதம்,
அல்லாத வழகிற்காட்டில் கையுந் திருவாழியுமான வழகுமென்
னெஞ்சிலே வேர் விழுந்ததென்கிறான். (7)

ஏழாம் பாட்டு

இ. நிறைந்தவென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச் செய்கிறார் (ஒருவராலும்
இத்யாதியால்). நீண்டவென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச் செய்கிறார்
(ஸ்யோதி மிக்கு என்று). பொன்னென்கிறதற்கு தாஸ்யம்ருளிச் செய்
கிறார் (விசுஷமானவென்று). பொன்மேனியோடு நிறைந்து என்னச்
செய்தே நேமியங்கையுளதே யென்று விசேஷித்துச் சொன்னதுக்குத்
தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (அல்லாத இத்யாதியால்). (7)

ச. நம் குடிக்கு - நம்முடைய குலத்துக்கு, வழியல்லா வழியைத்
தவிர்த்து அவர் கையைப் பார்த்திருக்கும் சுவாமிமான நம்முடைய
குலத்துக்கு என்றபடி. இவள் - தானாக தவிரக்கிறவிவள், நிறைந்த - ஸ்ரீ
மான, ஒருவராலும் பரிஹரிக்கப் போகாதபடியான வென்றபடி.
வன் - டீமமான, ஒரு காலத்திலும் போகாதபடியான, பழி - அபவ்யாதி
தானொரு வடிவு கொண்டு இருக்கிறதென்னலாம்படியானவள்,
என்று - இப்படி நினைத்து, அன்னை - தாயானவள், காண்கொடாள் -
நம்பியைக் காண்கைக்கு அவகாசங்கொடுக்கிறாளில்லை, சிறந்த
கீர்த்தி - ப்ரஹ்மகீர்த்திசாலியான, திருக்குறுங்குடி நம்பியை - ஸ்ரீமத்.
நான் - அந்த கீர்த்திசயத்துக்ககப்பட்ட நான், கண்ட பின் - ஸ்ரீமத்.
நிறைந்த - பரிஸ்ரீமான, சோதி வெள்ளம் - காலிப்ரவாஹத்தாலே, சூழ்ந்த -
பரிஸ்ரீமான, தீசஸ்ரீமஹே ஸ்ரீமாய்த்து தீவ்யஸ்ரீமஹிஸ்ரீமாய்த்து.
நீண்ட - ஸ்ரீமமான, ஸ்யோதியா அதிசயிதமான வென்றபடி. பொன்மேனி
யொடும் - ஸ்ரீமஸ்ரீமமான திருமேனியோடே, ஸ்ரீவாசியான பொன்
ஸ்ரீமமிங்கே ஸ்ரீமாய்த்து ஸ்ரீமஸ்ரீமஹே. என்னுள்ளே - என்னுடைய
மனஸிலே, நிறைந்து - உங்களுடைய ஹிதவன் புகிருகைக்கு என்னெஞ்

மு. கையுள் நன்முகம்வைக்கும் நையும்என் றன்னைய ரும்முனிதிர்
மைகொள் மாடத் திருக்குறுங்குடி நம்பியை நான் கண்டபின்
செய்யதாமரைக் கண்ணும் அல்குலும் சிற்றிடை யும்வடிவும்
மொய்யநீள்குழல் தாழ்ந்த தோள்களும் பானியேன் முன்னிற்குமே. (8)

ஆ. (கையுள்) கைதொடப் பொருத சுகுமாரமான சூரத்தை
விஷ்ணியாய் கையிலே வைக்கும் மிகவும் ஈசுவர்யாமென்று ஈசுவரைப்
போலே தாய்மாரான நீங்களும் பொடியா நின்றிகோள். நம்பி
யுடைய திருமேனியில் நீலவர்ணமான தீர்த்தாலே மை கொள்
மாடமான திருக்குறுங்குடி நம்பியை நான் கண்ட பின், செய்ய
தாமரைக்கண்ணும், அகன்ற நிதம்பமும், சிறுத்தவிடையும், நிர்ப்ப
மான வடிவும், அழகிய குழல் தாழ்ந்த தோள்களும், இவற்றை
அநுபவித்துப் பிரிகைக்கீடான பாபத்தைப் பண்ணின வென்னுடைய
முன்னே நின்று நலியா நின்றன வென்கிறார். (8)

எட்டாம் பாட்டு

இ. நன் முகமென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (கைதொட ஈயாடி
யால்). கையுள்வைக்குமென்கிறவிடத்தில் அபிபிரையம்ருளிச் செய்கிறார்
(விஷ்ணியாயென்று). நெய்யுமென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார்
(மிகவும் ஈயாடியால்). அன்னையருமென்கிறவிடத்தில் ஈயந்ததுக்குத்
தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (ஈசுவரைப் போலே ஈயாடியால்). மை கொள்
என்கிறவிடத்தில் அபிபிரையம்ருளிச் செய்கிறார் (நம்பியுடைய ஈயாடி
யால்). முன்னிற்குமென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (முன்னே
நின்று ஈயாடியால்). (8)

ச. சிலே யிடமில்லாதபடி யெங்கும் நிறைந்து, நின்று - இப்படியே
स्थிரஞய், ஒழிந்தான் - தனக்கினி ருத்தவதெனில்லாதவனாய் விட்டான்.
அவனை யென்னுள் நின்றும் புறப்படச் சொல்ல மாட்டிகோளோ
நானென்பழி றிஹிக்க. கேமி - ஈசுவர்யமானது, அங்கையுளதே -
அழகான கையிலேயிரா நின்றது, வடிவழகெல்லாமொரு தட்டும்
கையுந்திருவாழியுமான வழகு ஒரு தட்டுமாயிருப்பது அவன் கையில்
திருவாழி பிடித்ததிலனாகில நான பழி றிஹித்து மீளேனோ, அவன்
கையில் திருவாழியிருக்கவென்னாலே பழிக்கஞ்சி மீளப்போமோ. (7)

நன் முகம் - நல்லதான சூரத்தை, கைதொடப் பொருதபடி ஈசுவர்-
சுகுமாரமான சூரத்தையென்றபடி. கையுள் - தன்னுடைய கையிலே,
வைக்கும் - ஈசுவர்யத்தாலே வையா நிற்கிறார், இத்தனை சாஹத்தைப்

மூ. முன்னின்றயென்று தோழிமார்களும் அன்னைய ரும்முனிதிர்
மன்னு மாடத் திருக்குறுங்குடி நம்பியை நான் கண்டபின்
சென்னி நீண்முடி யாதியாய உலப்பில் அணிகலத்தன்
கன்னல் பால்அமு தாகிவந்தென் நெஞ்சம் கழியானே. (9)

ஆ. (முன்னின்றயென்று) ஒருவராலுங் காணவொண்ணாதபடி வரிக்
கும் ச்ரீதேவதையுடையவளான நீ கண் காண நிற்பதே, என்று
தோழிமாரும் தாய்மாரும் திரள நின்ற நலியா நின்றீர்கள். நித்யமாய்ச்
செல்லுகிற மாடங்களை யுடைய திருக்குறுங்குடி நம்பியை நான் கண்ட
பின், சென்னி நீண்முடியாதியாய் முடிவில்லாத திவ்யபூஷணபூஷங்

ஒன்பதாம் பாட்டு

இ. முன்னின்றயென்கிறதற்குத் சாஸ்யம்ருளிச் செய்கிறார் (ஒரு
வராலும் இत्याடியால்). மன்னு என்கிறதை யுரைக்கிறார் (நித்யமா
யென்று). உலப்பிலென்கிறதை யுரைக்கிறார் (முடிவில்லாத
வென்று). அணிகலத்தன் கன்னல் பால் என்கிற சமபிவ்யாஹரத்தால்

ச. பண்ணுகிறாள். நெய்யும் - தன் கையுங்கூடப் பொருமையாலே
சிதிலியாகா நிற்கிறாள், என்று - இப்படிச் சொல்லி, அன்னையரும் -
தாயாரான நீங்களும் நம்பியுடைய சौन्दर्यம்மறியாதாரைப் போலே
யாகவேணுமோ, அதறிந்த நீங்களுமென்று கருத்து. முனிதிர் -
கோபியா நின்றிகோள், மை கொள் - மையைக் கொண்டிருக்கிற, நம்பி
யுடைய திருமேனியொளியாலே நீல வர்ணமான வென்றபடி. மாட -
மகனங்களை யுடைத்தான, திருக்குறுங்குடி நம்பியை - ஸ்டேம். நான் -
நெய்யும் பக்தியான நான், கண்ட பின் - ஸ்டேம். செய்யதாமரைக் கண்
னும் - அருணாமரசசதுவிலோசனங்களும், அல்குலும் - விசாலநிதம்பும்,
அல்குல் - நிதம்பம், சிற்றிடை யும் - தனதுதரமான மய்யமும், வடிவம் - இவ்
வவயவசோமீக்கு அபாயமான திருமேனியும், மொய் கொள் - மொய்யைக்
கொண்டிருக்கிற, நிவிடதவயுத்தங்களான வென்றபடி. மொய் - நிவிடத்,
நீள் - அதிதிவங்களான, குழல் - குந்தங்கள், தாழ்ந்த - தவிர்த்து,
பலம்தாலகாவலிவயூரமானவென்றபடி. தோள்களும் - பூசலிசுரங்களும்,
பாவியேன் முன் - அநுமதித்துப் பிரியும்படி. பாபத்தைப் பண்ணின
வென்னுடைய முன்னே, நிற்கும் - நில்லா நிற்கிறது. (8)

முன் - எல்லாருடைய கண்முன்னே, நின்றயென்று, 'या न शक्या
पुरा द्रष्टुं भूतैराकाशगैरपि' என்னும்படியிருக்கிற நீ யென் கண்முன்னே

மு. கழியமிக்கதோர் காதலன் இவனென் றன்னை காணகொடாள்
வழுவில் கீர்த்தித் திருக்குறுங்குடி நம்பியை நான் கண்டபின்
குழுமித் தேவர் குழாங்களைகொழிச் சோதிவென் ளத்தினுள்ளே
எழுவ தோருரு என்னெஞ்சுள்ளெழும் ஆர்க்கும் அறிவரிதே. (10)

ஆ. களுடைய சேர்த்தியாலே ஷடசக்ரையும் பாலுங்கலந்தாப் போலே
நிரதிசயமோயனா யென்னெஞ்சில் புகுந்து எனக்கு மறக்க வொண்ணாத
படி யொரு ஷமும் என் னுத்யத்தெவிட்டுப் போகிறிலனென்
கிறான். (9)

(கழிய) லோகத்தில் தங்களுக்கு அபிமதரைப்பிரிந்தால் நாட்செல்ல

இ. சமீபத்தவர்த்தத்தையருளிச்செய்கிறார் (மூஷணத்யாடியால்). மூஷங்கள் -
தீவ்யாவயங்கள், என்னெஞ்சங்கழியா னென்கிறதற்குத் தாத்யம்ருளிச்
செய்கிறார் (என்னெஞ்சில் த்யாடியால்). (9)

பத்தாம் பாட்டு

கழியமிக்கதோர் காதலென்பதற்குத் தாத்யம்ருளிச்செய்கிறார்
(லோகத்தில் த்யாடியால்). 'शोकश्च किल कालेन गच्छता ह्यगच्छति । मम

ச. வந்து நின்றயென்று, தோழியருமன்னையரும் - ப்ரியபவர்கோடு
ஹிதபவர்கோடு வாசியற எல்லீரும்கூட, முனிதிர் - கோபியா நின்றிகோள்,
மன்னுமாட - சிவரங்களான பவனங்களையுடைத்தான, திருக்குறுங்குடி
நம்பியை-ஸ்டம். நான் - நம்பியென்றால் லஜை குடிபோம்படியானவளான
நான், கண்ட பின் - ஸ்டம். சென்னி - உதமாஜத்திலே, சென்னி - சிரஸு,
நீள் - உதுஜமான, முடியாதியாய - கிரிதீ முதலாய், முடி - கிரிதீ,
உலப்பில் - அவதிரஹிதங்களான, அசங்க்யங்களான வென்றபடி. உலப்பு -
அவதி, அணிகலத்தன் - அபரணங்களையுடையவன், அணிகலன் - அபரண,
அணிகலனையுடையவன் அணிகலத்தன். கன்னல் பாலமுதாகி -
ஷடசக்ராமிததீரமாய், தத்யந்தமோயனென்றபடி. கன்னல்-இசுரஸவிகாரம்
இங்கே ஷடசக்ரையைச் சொல்லுகிறது. பாலமுது என்று நெய்யமுது
தயிரமுது என்னுமாப்போலே உபாசாரிதயாய் தீரத்தைச் சொல்லுகிறது.
வந்து - என் மனஸிலே சந்திஹிதாய், என்னெஞ்சம் - என்னுடைய
மனஸ், கழியான் - விட்டுப்போகிறிலன். (9)

இவள் - இந்தப் பெண்ணானவள், கழிய - அவனைப் பிரிந்து
நான்போக நான்போக, மிக்கது - ப்ரஹ்மான, ஓர் - விலக்ஷமான,
காதலன் - ப்ரேமத்தையுடையவன் என்று, அன்னை - தாயானவள்,

ஆ. நாட்செல்ல ச்நேங்குறையக்கடவதாயிருக்க, இவளுக்கு வீதியானின்ற தென்று தாயாரானவள் நம்பியை அநுசந்திக்க வொட்டுகிறிலள். ஸ்ரீ யான கிரீதியையுடைய திருக்குறுங்குடி நம்பியை நான் கண்ட பின் அயர்வறுமமரர்களுடைய சமூகங்கள் திரண்டநுபவிக்க, அழகு வெள்ளத்தினடுவே ஸ்வரமாய்த் தோற்றுகிற விசயமான நம்பியுடைய திருமேனி என்னெஞ்சிலே புகாவிக்கிறபடி யொருவர்க்கும் ரோசமன்று என்கிறாள். (10)

இ. चापश्यतः कान्तां अह्न्यहनि वधते' इत्यादिवत् என்று கருத்து. அன்னை காணகொடாளென்கிறதற்குத் तापयंमरुளிச்செய்கிறார் (தாயார் இत्याதியால்). அநுசந்திக்கவென்றது स्मरिक्कவென்றபடி. நெஞ்சையுங் கூட வாய்க்கட்டா நின்றாள் என்கிறாளென்று கருத்து. வழுவில் என்கிறதை யுரைக்கிறார் (ஸ்ரீயானவென்று). குழுமியென்கிறதை யுரைக்கிறார் (திரண்டென்று). கை தொழ வென்கிறதற்குத் तापयं मरुளிச்செய்கிறார் (அநுசந்திக்கவென்று). சோதி வெள்ளத்தினுள்ளே யென்கிறதை யுரைக்கிறார் (அழகு இत्याதியால்). (10)

ச. காணகொடாள் - அநுசந்திக்கவொட்டாள், நம்பியை स्मरिक्कவுங்கூட வொட்டுகிறாளில்லை யென்றபடி. வழுவில் - குறைவில்லாத, வழுவ - குறை, கீர்த்தி - யசஸ்யுடைத்தான, திருக்குறுங்குடி நம்பியை - स्पष्टम्. நான் - प्रेमातिशयशालिनि यान நான், கண்ட பின் - स्पष्टम्. தேவர் குழாங்கள் - नित्यसूरिसङ्घங்கள், குழுமி - परस्परसङ्घीभूतங்களாய், महा-प्रवाहத்திலிழிவாரைப்போலே परस्परसहायாளாய்க் கொண்டென்றபடி. கை தொழ - शेषवृत्ति பண்ணி அநுசந்திக்கும்படி, சோதி வெள்ளத்தினுள்ளே - कान्तिप्रवाहத்துக்குள்ளே, எழுவது - स्वரமாய்த் தோற்றுகிற, तेजसिन् நடுவிலே उन्नेयமாயிற்று வடிவிருப்பது. ஓர் - वाङ्मनसा-रोचरமான, உருவு - दिव्यरूपமானது, என்னெஞ்சுள் - என்னுடைய मनसिलே, எழும் - प्रकाशिया நிற்கும், ஆர்க்கும் - ஒருவர்க்கும், அறிவு - அறிகை, அரிது - अशक्यम्. எனக்கவனை மறக்கை अशक्यமானாப்போலே யிருக்கிறது பிறர்க்கவனை யறிகையும் என்று கருத்து. (10)

மூ. அறிவரிய பிராணை யாழியங் கையனை யேயலற்றி

நறிய நன்மலர் நாடிநன்குரு கூர்ச்சடகோபன் சொன்ன

குறிகொளாயிரத் துள்ளிவைபத்தும் திருக்குறுங் குடியதன்மேல்

அறியக் கற்றுவல்லார் வைட்டணவர் ஆழ்கடல் ஞாலத்துள்ளே.

(11)

ஆ. (அறிவரிய) கையுந்திருவாழியுமாயிக்கிற தன்னுடைய திருவழி கொருவர்க்குமறிய வொண்ணாதபடி யாயிருக்கிற மஹோபகாரகனை, அவ் ஓபகாரஜனிடமிருமிருந்தாலே பரவசராய் அலற்றி, மிகவும் பரிமலத்தை யுடைய செவ்விப்பூவைக் கொண்டு நம்பியுடைய திருவழிகை முட்டக் காண்கைக் கீடான பரிமலத்தையுடைய ஆழ்வாரருளிச் செய்த பரிமலவ்ய- னா஽னவிபயமான ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும் சிந்தய்சிந்தியாதிகளால் திருநாட்டிலும் அவதாராதிகளில் காட்டிலும் பரிமலமுள்ள நம்பி பக்கலிலே யென்று ஓபாதித்தவித் திருவாய்மொழியை வ்யக்தமாக வ்யசித்தவர்கள் ச்சாரத்திலிருந்து வைத்தே வ்யவர்களென்கிறார்.

(11)

திருக்குருகைப் பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே சரணம்.

நிகமனம்

இ. ஆழியங்கையனை யென்கிறதற்குத் தாத்யம்ருளிச் செய்கிறார் (கையும் இயாதியால்). அறிவரிய பிராணை யென்கிறதற்குத் தாத்யம்ருளிச் செய்கிறார் (ஒருவர்க்கும் இயாதியால்). நிதியுடையார்க்கு அதை மறைத்து வைக்கை பரி ஆகிறுப்போலே தமக்கு நிரதிசயமாய் னான சர்வரன், மற்றொருவருக்கும் தெரியாதபடியிருக்கையைத் தமக்கு ஓபகாரமாகக் கொண்டாடுகிறாரென்று கருத்து. நறிய நன்மலர் நாடி யென்கிறதையுரைக்கிறார் (மிகவும் இயாதியால்). பூவைக் கொண்டென் றது பூபத்தைப் போலே ஆராய்ந்தென்றபடி. இதுக்கு அருளிச்செய்த வென்கிறத்தோடே அவ்யம், எம்பெருமானுக்குகப்பாம்படி நல்லபூபங்களை த்தேடுமாப்போல மனசாலே சாவதானமாக நிரூபித்தருளிச் செய்த வென்ற படி. நன்குருகூரென்கிறவிடத்தில் நன் சதத்துக்குத் தாத்யம்ருளிச் செய்கிறார் (நம்பியுடைய இயாதியால்). குறிகொள் என்கிறதையுரைக் கிறார் (பரிமலவ்யாதியால்). னா஽னவிபயமானவென்றது வாயுதாபரணாதிகளை பூயிதமாகப் பரிபாதிக்கிறவென்கிறபடி. இவை பத்தும் வல்லாரென் றிவ்வளவு சொல்லாதே அறியக் கற்று வல்லாரென்கையாலே சூசித மாயிவைபத்துமென்கிற விடத்தில் விவதிதமான சய்த்தை அருளிச் செய்கிறார் (சிந்தய்யாதியால்). அறியவென்கிறதையுரைக்கிறார் (வ்யக்த மாக வென்று). ஆழ்கடல் ஞாலத்துள்ளே வைட்டணவரென்று அவ்யித்துத்தாத்யம்ருளிச் செய்கிறார் (ச்சாரத்திலே இயாதியால்).

(11)

ச. ஆழி - சூதர்ந்தை, அம் கையனை-அழகிய திருக்கையிலேயுடைய வனா, அம் - சூதர், அறிவரிய-அல்லார்க்குமறிகைக்கு அசக்யனா, பிராணையே - ஁பகாரகணையே, மதியதனமான தன்னழகை இதரர்க்குக் காட்டாதேயொளித்து வைத்த ஁பகாரகணையேயென்றபடி. அலற்றி - ஁ரீத்யதீசயத்தாலே ஁ரொரு குளங்களை அசகூதாவூதி சோல்லி, நறிய - ஁ரிமதசாலிகளான, நறி - ஁ரிமத, நறியையுடையது நறியது. நறிய நன்மலரென்றது சமஸ்தபதம். நன் - நல்லதான, அபினவங்களான வென்றபடி. மலர் நாடி - ஁ஷங்களைத்தேடி, ஁ஷங்களைத் தேடுமாப் போலே மனஸாலே ஆராய்ந்தென்றபடி. இதுக்குச் சோன்னவென்கிறத் தோடே அந்வயம். இப்பவத் 'சோகத்யூகத்வமாगत:' என்கிற கணக்கிலே ஁ரீதிவேக஁ரிவா஁மாய்ப் பிறந்ததாயிருக்க ஆராய்ந்து சோன்னதென்று சோல்லக்கூடுமோவென்னில், ஁த்ரோத்ரர் வரப்புகுகிற பாட்டுகள் எம்பெரு மானுக்கு ஁சித்தங்களாம்படி ஁த்யங்களாக வேணுமென்று ஁வ்஁வ்ஷளங் களிலே அபிலாஷமாக நடக்கிறவளவைக் கொண்டு ஆராய்ந்து சோன்ன தென்கிறார். நன் - ஁த்யரான, நம்பியுடைய திருவழகையெல்லாத்தை யும் காணும்படியான ஁பாவத்தையுடையவரான என்றபடி. குருகூர்ச் சடகோபன் சோன்ன - ஁ஸ்தம். குறிகொள் - சி஁஁ங்களைக் கொண் ஁ருக்கிற, குறி - சி஁஁, ஁காவ஁வ்ய஁ஷளாயுதாதிசி஁஁ங்களை ஁யிஷமாகப் ஁ரிபாடியா நிற்கிற என்றபடி. ஆயிரத்தில் - ராசாச஁தத்தில், திருக்குருங் குடியதன் மேல்-திருக்குறுங்குடி விஷயமான, இத்திருவாய்மொழி நம்பி விஷயமாயிருக்க அவனிருந்த஁ரில் ஁ரீத்யதீசயத்தாலே இத்திருவாய்மொழி திருக்குறுங்குடி விஷயமென்கிறார். இவை பத்தும் - இந்தப் பத்துப் பாட்டுக்களையும், அறியக் கற்று - நன்றாகத் தெரியும்படி அந்யசித்து, வல்லார் - இவைத்தினுடைய அய்ங்களை அறிந்தவர்கள், ஆழ் கடல் ஁ரூலத்துள்ளே - அகாஷமான சமுதத்தையுடைய ஁மியிலே, சமுதாவூதமான ஁மியிலேயென்றபடி. ச்ஸாரமண்டலத்திலேயிருந்து வைத்தே என்று தாத்யம். வைட்டணவர் - வீணவர்கள், ஁கவ஁த்யேகரசிகராயிருப்பரென்றபடி. (11)

ज्ञानवैराग्यानुष्ठानशेवधिश्रीमद्वेदान्तरामानुजमहादेशिकाय नमः

ஆறாம் திருவாய்மொழி

மு. 'கடல்ஞாலம் செய்தேனும் யானே' என்னும்;
 'கடல்ஞாலம் ஆவேனும் யானே' என்னும்
 'கடல்ஞாலம் கொண்டேனும் யானே' என்னும்;
 'கடல்ஞாலம் கீண்டேனும் யானே' என்னும்
 'கடல்ஞான முண்டேனும் யானே' என்னும்;
 கடல்ஞாலத் தீசன்வந் தேறக் கொலோ?
 கடல்ஞா லத்தீர்க் கிவைபென் சொல்லுகேன்
 கடல்ஞா லத்தென் மகள்கற் கின்றவே?

(1)

ஆ. (கடல் ஞாலம்) இப்படி யெம்பெருமானைப் பிரிந்த வ்யசனமே மிக்கு அந்த வ்யசனாதிசயத்தாலே அாத்மதாரணசமீபயன்றிக்கேயிருந்த பிராட்டி, அாத்மதாரணாஃமாக ஶ்ரீகுபிகளைப் போலே வண்டுவரைப் பெருமானுடைய திவ்யவேஷ்டங்கனையும் மற்றும் ஜகத்சுஷ்டாதிவ்யாபாரங்கனையும் அனுகரித்து ஶரிப்போம் என்றதிலே ஒருப்பட, இவள் படியைக் கண்ட திருத் தாயார் இவள் சொல்லுகிற பாசுரங்கள் அாஶ்யமாயிரா நின்றன, இவள் பக்கல் எம்பெருமான் அவேசித்தானாகாதே, இவளுடைய அதிலாக மான ஶ்ரவத்திகள் இன்னபடி யென்று அடியவசிக்க முடிகிறதில்லை என்று வினவ வந்தவர்களை நோக்கிச் சொல்லுகிறாள். கடலோடு

ஆறாம் திருவாய்மொழி

இ. வாத்ஸஸ்லேஸாலாபத்தாலே அத்யந்தாவசாத் வரவொண்ணாதபடி ஶ்ரீத்யஶ்ரீதி கள் சமமாக நடக்கிற தென்று கீழ்த்திருவாய்மொழியிலே சொல்லி இருக்க இத்திருவாய் மொழியில் அத்யந்தாவசாததஸீயில் போலே தாய் சொல்லைப் பேசுகை அசஶ்ரவமன்றோ வென்ன அவதரிப்பிக்கிறார் (இப்படி இயாடியால்). ஆழ்வார் தம்முடைய தஸீயை அந்யாபதேஸத்தாலே பேசுகிறாரென்று கருத்து. இப்படி என்றது கீழ்த்திருவாய்மொழி யில் ஁கரீத்யா என்றபடி. இதுக்குப் பிரிந்த என்கிறத்தோடு அவ்யம். வாத்ஸஸ்லேஸமன்றிக்கே பிரிந்த என்றபடி. கீழ்த்திருவாய்மொழியில் வாத்ஸஸ்லேஸாலாபநிவ்வநமான துஃஶமும் நடக்கிறதாகச் சொல்லிற்றிறே. (வ்யசனமே மிக்கு இயாதி) ஁ரெல்லாம் துஞ்சியிலே ஶ்ரமணத்துக்குங்கூட ஁மரன்றிக்கே கிடந்த இவருக்கு ததனந்தர் வந்த நம்பியுடைய திவ்யாவ்யவாதிஶ்ரமண இழந்து பெற்றதாகையாலே தாத்காலிகஶ்ரீதிஜனகமாயிருந்ததே யாகிலும் அந்த ஶ்ரமண ஶாதிமத்தவாதே பழயபடியே வாத்ஸஸ்லேஸாலாபவ்யசனமே மிக்கதென்று கருத்து. இத்தாலிங்கு தாய் சொல் சொல்லக்

ஆ. கூடின ஜகத்தை சहायान्तरनिरपेक्षமாக சृஷ்டித்தேனும் நானென்னும், இஜ்ஜத்து மதாत्मகம், स्वतन्त्रமாயிருப்பதொரு பதாய்மில்லை என்னும், இத்தை महाबलि अपहरिர்க்க நான் அளந்து கொண்டேனென்னும், प्रत्यार्णव த்திலே அழுந்தின இத்தை सहायनिरपेक्षமாக எடுத்தேனும் நானென்னும், भूमितான் प्रत्यம் வாரானின்றதென்றறியாதிருக்க நானே அறிந்து வயிற்றிலே வைத்து परिपालித்தேனென்னும், இவள் பக்கல் கடல் ஞாலத்தீசன் வந்து आवेशித்தானே; இந்த பூமியிலே இருந்து வைத்து என்மகள் மேன்மேலெனச் சொல்லுகிற இவைத்தை லோகிகரான உங்களுக்குச் சொல்ல உபாயமுண்டோவென்கிறாள். (1)

இ. திருத்தாயார் கலங்கி இப்படி அநுகரித்து வரிக்கிறாளென்று அறிய மாட்டாதே இவள் பக்கல் எம்பெருமான் आवेशித்ததாகச் சொல்லுகிறாளென்று கருத்து. आवेशித்தானாகாதே என்றது आवेशித்தானன்றோ வென்றபடி. வினவ வந்தவளை யென்றது உன் பெண் என்ன செய்கிறாளென்று கேட்க வந்த பஞ்சுநங்களை யென்றபடி. வினவுகை - प्रश्न பண்ணுகை. भगवदपृथक्सिद्धविशेषणत्वनिबन्धनமான அஹ்ஹாவநீ யினுடைய பகர்த்தாலும் ஶ்ரீஶோபிகளைப் போலே आत्मधारणாய்மான அநுகரணசத்தாலும் ஆழ்வார் தான் செய்கிற வ்யாபாரங்களைத் தம்முடைய பஞ்சுக்கள் வினவ வந்த நங்களுக்குச் சொல்லுகிறபடியைப் பிராட்டி திருத்தாயாருடைய वाक्यापदेशத்தாலே பேசிக் கொண்டெம்பெருமானுக்கு இந்த வ்யசனங்களை வெளியிடுகிறாள் என்று கருத்து.

முதற்பாட்டு

செய்தேனும் யானே என்கிற இடத்தில் अवधारणத்துக்குத் तात्पर्य மருளிச்செய்கிறார் (सहायेत्यादियால்). கடல் ஞாலமாவேனும் யானே என்கிற सामानाधिकरणத்திற்குத் तात्पर्यமருளிச்செய்கிறார் (இஜ்ஜதி-த்யாடியால்). இவ்விடத்தில் யானே யென்கிற अवधारणத்திற்குத் तात्पर्यमருளிச்செய்கிறார் (स्वतन्त्रमित्यादियால்). உண்டேனும் யானே என்கிற இடத்தில் अवधारणத்திற்குத் तात्पर्यमருளிச்செய்கிறார் (लोकिकर् इत्यादियால்). என் சொல்லுகேனென்கிறதற்குத் तात्पर्यमருளிச்செய்கிறார் (சொல்ல உபாயமுண்டோவென்று). (1)

ச. கடல்ஞாலம் - கடலோடு கூடின பூமியை, சவ்ஜத்தையுமென்ற படி. செய்தேனும் - சृஷ்டித்தவனும், யானே என்னும் - நானே, மற்றொரு सहायமுமில்லை யென்று சொல்லா நின்றாள். கடல்ஞாலமா

மு. 'கற்கும்கல் விக்கெல்லை யிலனே' என்னும்

'கற்கும்கல்வி ஆவேனும் யானே' என்னும்

'கற்கும்கல்வி செய்வேனும் யானே' என்னும்

'கற்கும்கல்வி தீர்ப்பேனும் யானே' என்னும்

'கற்கும்கல்விச் சாரமும் யானே' என்னும்;

கற்கும்கல்வி நாதன்வந் தேறக் கொலோ?

கற்கும் கல்வியீர்க் கிவையென் சொல்லுகேன்-

கற்கும் கல்வியென் மகள் காண்கின்றவே?

(2)

ஆ. (கற்கும்) நான் கற்ற விஞ்களுக்கு ஒரு முடிவில்லையென்னும்,

இரண்டாம் பாட்டு

இ. ப்ரமவாக்யத்திற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (நான் கற்ற இत्याடியால்).
கற்குங் கல்வியாவேனும் யானென்கிற சாமாநாபிகரணத்திற்குத்

ச. வேனும் - சமுத்சஹிதஜகத்தாகிறவனும், யானே என்னும் - நானே என்று சொல்லும், 'ததனுபவிச்ய, சச்ச த்யச்சாபவத்' என்கிறபடியே ததததரீரக னாய்க்கொண்டு தததததவாக்யனாயிருப்பேனும் நானே, மச்சரீரமாகாமல் சவதந்ரமாயிருப்பதொரு பதாய்முமில்லை யென்று சொல்லா நின்றாள் என்றபடி. கடலஞாலம் - சமுத்சஹிதபூமியை, கொண்டேனும் - மஹாவி பக்கல் நின்றும் வாங்கினவனும், யானே என்னும் - நானே என்று சொல்லா நின்றாள், கடலஞாலம் - ஸ்படம். கீண்டேனும் - ப்ரதயாந்வமநீ யாய், அஃபித்தியிலே ஒட்டிக்கிடக்கச் செய்தே மஹாவாஹனாய்க் கீண்டெடுத்தவனும், யானே என்னும் - நானே என்று சொல்லா நின்றாள், கடல் ஞாலம் - ஸ்படம். உண்டேனும் - ப்ரதயத்திலே வயிற் றிலே வைத்து ரகித்தவனும், யானே என்னும் - நானே என்று சொல்லாநின்றாள், கடல் ஞாலத்தீசன் - சவ்ஜகத்தையும் உடையவ னான இசுவரன், ஞாலமுடையவன் - ஞாலத்தன். சமாசதசீயில் சகத் தண்ணலை யென்னுமாப்போலே ஞாலத்தீசனென்று ருமாயிருக்கும். வந்தேறக்கொலோ - வந்தேறினானே, இவன் பக்கல் அவேசித்தானே, அறியேன் என்றபடி. கடல்ஞாலத்து - சமுதாவூதமான பூமியில், என் மகள் - என்னுடைய பெண்பிள்ளை, கற்கின்ற - அப்யசியாநின்ற, அடிக்கடி சொல்லாநின்ற என்றபடி. இவை - இந்த வாத்களை என்றபடி. இதுக்கு என் சொல்லுகேனென்கிறத்தோடே அந்வயம். கடல்ஞாலத்தீர்க்கு - சமுதாவூதபூமியிலே இருக்கிற உங்களுக்கு, விண் ணோர் என்று நியதூரிகளுக்கு சுவீகூண் நிரூபகமாமாப்போலே கடல் ஞாலத்தீர் என்று ப்ரகூதிமண்டலமே நிரூபகமாயிருக்கிற உங்களுக்கு, ப்ரகவத்யத்திலே புதியதுண்டறியாதே நியதூரியாய்ப் போருகிற உங்களுக்கென்றபடி. என் சொல்லுகேன் - என்னவாகச் சொல்ல வேன், ப்ரகவத்யத்தில் ஒன்றும் அறியாத உங்களுக்கு இவை சொன் னால் தான் தெரியுமோ வென்று கருத்து. (1)

ஆ. எல்லாரும் விரும்பிக் கற்கிற விதிகள் நான் இட்ட வழக்கென்னும், அவைத்தையுண்டாக்கினேன் நானென்னும், அவைத்தினுடைய தாத்ரயநிர்ணயம் என்னுலையென்னும், விதிகள்தான் நானேயென்னும், அப்யஸிக்கப்படும் சகலவிதாப்யாசன சர்வசுரன் வந்தேறினானே, அறிவில்லாத உங்களுக்கு அறியத்துடங்கும் பருவத்தையுடைய இவள் அநுசந்திக்கிற வற்றைச் சொல்ல விரகுண்டோவென்கிறாள். (2)

இ. தாத்ரயமருளிச்செய்கிறார் (எல்லாருமியாதியால்). இஸ்சாமானாபிகரணம் அப்யாஸிதவிசேஷணதவநிவந்தனமென்று கருத்து. செய்வேனும் என்கிறதை உரைக்கிறார் (உண்டாக்கினேனென்று). தகாலத்திலே அவிசுரத்தென்ற படி. தீர்ப்பேனுமென்கிறதற்குத் தாத்ரயமருளிச்செய்கிறார் (அவைத்தினுடைய இயாதியால்). கல்விச்சாரமுமென்கிறதற்குத் தாத்ரயமருளிச்செய்கிறார் (விதிகள்தான் நானேயென்று). கற்குங்கல்விநாதன் வந்தேறக் கொலோ என்கிறதற்குத் தாத்ரயமருளிச்செய்கிறார் (அப்யஸிக்கப்படும் இயாதியால்). கற்குங்கல்வியீர்க்கென்கிறதற்குத் தாத்ரயமருளிச்செய்கிறார் (அறிவில்லாதவர்களுக்கென்று). கற்குங்கல்வியென்மகள் என்கிறதற்குத் தாத்ரயமருளிச்செய்கிறார் (அறியத்துடங்கும் இயாதியால்). இவை என் சொல்லுகேன் என்கிறதற்குத் தாத்ரயமருளிச்செய்கிறார் (அநுசந்திக்கிற இயாதியால்). (2)

ச. கற்குங்கல்விக்கு - சாந்திபிளி பக்கல் நான் அப்யஸித்த விதிகளுக்கு, கல்வி - விதிகள், எல்லை இலையென்னும் - அப்யாஸுடையேனல்லேனென்று சொல்லா நின்றாள். கற்குங்கல்வியாவேனும் - எல்லாராலும் அடர்த்து அப்யஸிக்கப்படுகிற சதுர்ஷவிதிகளாயிருக்கிறவனும், ததவிதாபகாரனாயிருக்கிறவனுமென்றபடி. யானே என்னும் - நானே என்னும், நானே என்று சொல்லா நின்றாள். கற்குங்கல்வி - எல்லாராலும் அப்யஸிக்கப்படுகிற விதிகளை, செய்வேனும் - உண்டாக்குகிறவனும், இவற்றை உண்டாக்குகையாவது, வேதங்களை சூட்சுமயங்களிலே பகாசிப்பிக்கையும், பூரணாதிகளைப் பண்ணுகையும், யானே என்னும் - ஸ்படம். கற்குங்கல்வி - எல்லாராலும் அப்யஸிக்கப்படுகிற விதிகளை, தீர்ப்பேனும் - நிர்ணயிக்கிறவனும், அவற்றுக்குத் தாத்ரயத்தை நிர்ணயிக்கிறவனுமென்றபடி. யானே என்னும் - ஸ்படம். கற்குங்கல்வி - எல்லாராலும் அப்யஸிக்கப்படுகிற விதிகளுக்கு, சாரமும் - சாரமும், பதமும் என்றபடி. யானே என்னும் - ஸ்படம். கற்குங் கல்விநாதன் - எல்லாராலும் அப்யஸிக்கப்படுகிற விதிகளுடைய நாயன், விதாபரிபாசன சர்வசுரன்

மூ. 'காண்கின்ற நிலமெல்லாம் யானே' என்னும்

'காண்கின்ற விசும்பெல்லாம் யானே' என்னும்

'காண்கின்ற வெந்தீயெல்லாம் யானே' என்னும்

'காண்கின்ற இக்காற்றெல்லாம் யானே' என்னும்

'காண்கின்ற கடலெல்லாம் யானே' என்னும்;

காண்கின்ற கடல்வண்ணன் ஏறக் கொலோ?

காண்கின்ற உலகத்தீர்க் கென்சொல்லுகேன்-

காண்கின்ற என் காரிகைசெய் கின்றவே?

(3)

ஆ. (காண்கின்ற) அபரிच्छேதமான பூயிவ்யாதிபூதபஞ்சகமும் நானிட்ட வழக் கென்னு நின்றாள். கடல் போலே எப்போதும் தர்சனியமான திரு நிறத்தையுடையவன் வந்தேறினானே; நமக்குத் தெரியாத நிலத்திலே புக்கு அவாடித்து என் மகள் பண்ணுகிற சேஷங்கள் நீங்கள் காண்கிறபடிக்கு மேற்படவென்னால் சொல்லலாவதில்லை யென் கிறாள்.

(3)

மூன்றாம் பாட்டு

இ. பூர்வீகத்திற்கும் தृतीयபாடத்தில் அஃத்திற்கும் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (அபரிच्छேத்யாடியால்). அபரிच्छேதமான வென்கிறவித்தாலே காண்கின்ற வென்கிற பதபஞ்சகமும் வ்யாப்யம். காண்கின்றவென் காரிகையென்கிற தற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (நமக்குத் தெரியாத இயாடியால்). காண்கின்றவுலகத்தீர்க்கிவையென் சொல்லுகேன் என்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (நீங்கள் இயாடியால்).

(3)

ச. என்றபடி. வந்தேறக்கொலோ - இவள் பக்கல் வந்து அவேசித்தானே, அறியேன், கற்குங்கல்வி - இத:பர் அப்யசிக்க வேண்டும் விசேகனை யுடையவளான வென்றபடி, லீகிகவீதிகர்களுல்லாம் இத:பர் அறிய வேண்டும்படி வால்யதஷாபநீயான வென்றபடி. என் மகள் - என்னுடைய பெண்ணானவள், காண்கின்ற - கண்டு சொல்லுகிறதான, இவை - இந்த வாக்னை, கற்குங்கல்வியீர்க்கு - அப்யசிக்க வேண்டும் விசேகனையுடைய உங்களுக்கு, இப்போது கற்றறிய வேண்டும்படி இத: பூர்வ் பரவதவ்வாங்களுன்று மறியாத உங்களுக்கென்றபடி. என் சொல்லுகேன் - என்னவாகச் சொல்லக் கடவேன், சொன்னால் தான் உங்களுக்குத் தெரியுமோ.

(2)

காண்கின்ற-காணப்படா நிற்கிற, காணப்புகார்க்குக் கண்டு முடியாததான வென்றபடி. அபரிच्छேதமான வென்கை. நிலமெல்லாம் - பூமியெல்லாம், யானையென்னும் - நானென்று சொல்லா நின்றாள்,

மு. 'செய்கின்ற கிதியெல்லாம் யானே' என்னும்
 'செய்வான்நின் றனகளும் யானே' என்னும்
 'செய்துமுன் இறந்தவும் யானே' என்னும்
 'செய்கைப் பயன் உண்பேனும் யானே' என்னும்
 'செய்வார்களைச் செய்வேனும் யானே' என்னும்;
 செய்யகம் லக்கண்ணன் ஏறக் கொலோ?
 செய்யவுல கத்தீர்க் கிவையென் சொல்லுகேன் -
 செய்ய கனிவாய் இளமான் திறத்தே? (4)

ஆ. (செய்கின்ற) वर्तमानक्रियைகளும் மேல் வருவதான क्रियைகளும் பண்டுசெய்த क्रियைகளும் क्रियाकर्ताக்களை யவற்றில் प्रवर्तिப்பிப்பேனும் நானென்னும், இவள் கண்ணினழகாலுமவன் அவேசித்தாப்போலே யிரா நின்றது. சிவந்த கனிபோலேயிருக்கிற வாயையுடையவளா யிருக்கிற சிறுபெண்பிள்ளையிடையாட்டத்திலாழங்காணமாட்டாதே படுபாடரான உங்களுக்கெத்தைச் சொல்லுவேனென்கிறாள். (4)

நாலாம் பாட்டு

இ. செய்கின்ற கிதியெல்லாமென்கிறதையுரைக்கிறார் (वर्तमानेत्यादि யால்). செய்வானின்றனகளுமென்கிறதை யுரைக்கிறார் (क्रियाकर्त-
 त्यादियால்). செய்ய கமலக்கண்ணனேறக்கொலோவென்று கண்
 ணழகாலே அவனை நிரூபித்ததற்குத் तात्पर्यமருளிச்செய்கிறார் (இவள்
 கண்ணின் इत्यादियால்). இளமானென்கிறதற்குத் तात्पर्यமருளிச்
 செய்கிறார் (சிறு பெண் பிள்ளையென்று). திறத்தென்கிறதை யுரைக்
 கிறார் (இடையாட்டத்திலென்று). இவள் விஷயத்திலென்றபடி. செய்ய
 வுலகத்தீர்க்கென்கிற விடத்தில் செய்ய வென்கிற பதத்திற்குத்
 तात्पर्यमருளிச்செய்கிறார் (ஆழங்காண इत्यादियால்). (4)

ச. कृत्स्नभूमिशरीरकனும் நானேயென்று சொல்லா நின்றாள் என்றபடி.
 காண்கின்ற - पूर्ववत्. விசும்பெல்லாம் - आकाशமெல்லாம், யானே
 யென்னும் - कृत्स्नाकाशशरीरकன் நானே என்று சொல்லா நிற்குமென்றபடி.
 காண்கின்ற-पूर्ववत्. வெம்-उणस्पृशिश्रयமான, தியெல்லாம்- अग्नियெல்லாம்,
 तेजஸ்ஸெல்லாம் என்றபடி. யானே என்னும்-स्पष्टम्. காண்கின்ற पूर्ववत्,
 இக்காற்றெல்லாம் - இந்த वायुக்களெல்லாம், யானே என்னும் - स्पष्टम्.
 காண்கின்ற - पूर्ववत्. கடலெல்லாம் - समुद्रங்களெல்லாம், ஐங்களெல்லா
 மென்றபடி. யானே என்னும் - स्पष्टम्. காண்கின்ற - காணப்படா
 நிற்கிற, கண்டு முடியாதவனான வென்றபடி. सदा दर्शनीयனான
 வென்கை. கடல்வண்ணன் - समुद्रवर्णनானவன், ஏறக்கொலோ - இவள்

ச. பக்கல் அவேசித்தானோ, காண்கின்ற - நமக்குத் தெரியாத ஞானாவநம் களெல்லாம் தான் காணு நிற்கிற, என் காரிகை - என்னுடைய பெண்ணானவள், காரிகை - பெண், செய்கின்ற - செய்யா நிற்கிற, இவை-இந்த சேஷதங்களை, இதுக்கு என்சொல்லுகேன் என்கிறத்தோடே அவ்யம். காண்கின்ற-இவள் செய்கிற சேஷதங்களையெல்லாம் கண்ணாலே காணுகிற, உலகத்திற்கு - லோகரான உங்களுக்கு, என் சொல்லுகேன்-எவைகளைச் சொல்லக் கடவேன். நீங்கள் எல்லாத்தையும் காணு நிற்கச் செய்தே இனி நான் சொல்ல வேண்டுவதுண்டோ வென்றபடி.

செய்கின்ற - செய்யப்படா நிற்கிற, வர்மானங்களான வென்றபடி. கிதியெல்லாம் - கியைகளெல்லாம், கிதி - கியை, யானையென்னும் - வர்மான-சங்கியாகாரகன் நானையென்னு நின்றான் என்றபடி. செய்வானின்றன களும்-இனிமேல் செய்யப்படுகிற கியைகளும், யானையென்னும் - ஞானியாகாரகனும் நானையென்று சொல்லாநின்றாளென்றபடி. முன் - பூர்வ, செய்து இறந்தவும்-பண்ணித் தலைக்கட்டினவையும், யானையென்னும் - அநாதியாகாரகனும், யானையென்று சொல்லா நின்றாளென்றபடி. செய்கைப் பயன் - ததிகியாகாரகனை, செய்கை - கியை, பயன் - ஫ல், உண்பேனும் - ஞானிக்கிறவனும், யானையென்னும் - ஸ்ரீமத். 'அஹ் ஹி சர்வஜ்ஞானா் ஞானா ச' 'ஞானார யஜ்நதபா' இயாகூதிகளை அநுகரியா நின்றாளென்றபடி. செய்வார்களை - கியாகாரிகளை, செய்வேனும் - பண்ணுகிறவனும், ததிகியைகளிலே யவர்களைப் பவர்த்திக்கிறவனும், யானையென்னும் - ஸ்ரீமத். செய்ய கமலக்கண்ணன்-அஹ்மலவிலாசன், ஏறக்கொலோ-இவள் பக்கல் அவேசித்தானோ, செய்ய கனிவாய் - அந்யந்தா-ஹ்விஸ்வ஫லாஹ்யான, செய்ய - சிறந்தது, கனி-பழம், வாய் - அஹ், விரஹ்ஷயாகையாலே அஹ் விரண்மாகப் ப்ராத்மாயிருக்க அநுகாரஸத்தாலே ச்ரீஸேஷ்ஷயிற்ஹாலே யிருக்கையால் செய்ய கனிவாயென்கிறது. இளமான் - வாலஹ்ரிநியினுடைய, த்ருத்யந்தமுஷ்யான விவருடைய வென்றபடி. திறத்தே - விஷயத்திலே, செய்ய-செவ்வையான, ஞானவூதிகளான, மேலே காண்கிறவை யொழியவுள்ளாழங்காண மாட்டாத வர்களானவென்றபடி. இவளின்ன சவபாவே யென்று நிஷயிக்கமாட்டா தவர்களான வென்கை. உலகத்திற்கு - லோகரான வங்களுக்கு, இவை - இந்த இவருடைய சேஷதங்களை, என் சொல்லுகேன்-எத்தைச் சொல்லக் கடவேன், சொன்னாலுமங்களுக்குத் தெரியாதென்று கருத்து.

மூ. 'திறம்பாமல் மண் காக்கின்றேன் யானே' என்னும்

'திறம்பாமல் மலையெடுத்தேனே' என்னும்

'திறம்பாமல் அசுரரைக்கொன்றேனே' என்னும்

'திறங்காட்டி யன்றைவரைக் காத்தேனே' என்னும்

'திறம்பாத கடல்கடைந் தேனே' என்னும்;

திறம்பாத கடல்வண்ணன் ஏறக் கொலோ?

திறம்பாத உலகத்தீர்க் கென்சொல்லுகேன் -

திறம்பாதென் திருமகள் எய்தினவே?

(5)

ஆ. (திறம்பாமல்) ஒருவர்க்குந் தப்பச் செய்ய வொண்ணாதபடியித்தாவையெல்லாமொருதுணையன்றிக்கே காக்கின்றேன். சலியாதபடி **गोवर्धनोद्धरणம்** பண்ணினேன். தப்பாதபடி கோலி **असुरரை**

ஐந்தாம் பாட்டு

இ. திறம்பாமலென்கிறதற்குத் **तापयं** மருளிச்செய்கிறார் (ஒருவர்க்கும் **इत्यादियால்**). மண் காக்கின்றேனென்று **भूमியைச்** சொன்னது **लोकங்களுக்கெல்லாம் उपलक्षणமென்று** காட்டுகிறார் (இத்தாவை யெல்லாமென்று). தாவு - **स्थानम्**. யானையென்கிறவிடத்தில் அவதாரத்துக்குத் **तापयं** மருளிச்செய்கிறார் (ஒரு துணையன்றிக்கே யென்று). திறம்பாமலென்கிறதற்குத் **तापयं** மருளிச் செய்கிறார் (**चलियாதபடி** யென்று). **गो** **गोपादिकளை** **क्लेशப்படாதபடி** யென்கை. மூன்றாம் திறம்பாமல் **असुरரையென்பதையுரைக்கிறார்** (**தப்பாதபடியென்று**). திறங்காட்டி

ச. திறம்பாமல் - தப்பாமல், ஒருவரும் அனீயை **अतिल्चियாதபடி** யென்கை. மண் - **भूमியை**, இது **उपलक्षणம்**, **सर्वजगत्तையுமென்றபடி**. யானே - **सहायान्तरनिरपेक्षமாக** நானே, காக்கின்றேனென்றும் - **रक्षिया** நிற்கிறேனென்று சொல்லா நிற்கிறான், திறம்பாமல் - தப்பாமல், ஒரு **गो**வின் மேலே யாதல் ஒரு **गोप**ன் மேலேயாதல் ஒரு துளி **वर्धजलं** வீழாதபடியென்கை. மலை - **गोवर्धनத்தை**, எடுத்தேனே யென்னும் - **स्पष्टम्**. திறம்பாமல் - தப்பாமல், ஒரு **असुरர்களும்** தப்பிப்போகாதபடியென்கை, **असुरரை** - **अरिःअधेनुकाःअसुरரை**, கொன்றேனே யென்னும் - **संहर्तित்தேனே** யென்று சொல்லா நின்றான். அன்று - **अन्त** **भारतयुद्धகாலத்திலே**, திறம் - **प्रकारங்களை**, என்னுடைய **माहात्म्यங்களை** யென்றபடி. காட்டி - **श्रीगीतोपदेशादிகளாலே** **प्रकाश**ப்பித்து, ஐவரை - **पञ्चपाण्डवர்களை**, காத்தேனே யென்னும் - **रक्षित்தேனே** யென்று சொல்லா நின்றான். திறம்பாமல் - தப்பாமல், **मन्दरपर्वत** மாகிற மத்தானது **क्रीड** முழுகிப் போகுதல், மேலே கிளம்பிப்

மு. 'இனவேய்மலை யேந்தினேன் யானே' என்னும்

'இனஏறுகள் செற்றேனும் யானே' என்னும்

'இனஆள்கன்று மேய்த்தேனும் யானே' என்னும்

'இனஆநிரை காத்தேனும் யானே' என்னும்

'இனஆயர் தலைவனும் யானே' என்னும்

இனத்தேவர் தலைவன்வந் தேறக் கொலோ?

இனவேற்கண் நல்லீர்க் கிவையென் சொல்லுகேன்-

இனவேற் கண்ணி மென்மக னுற்றனவே?

(6)

ஆ. முடித்தேன். ஒருவர்க்கு மறியவொண்ணாதவென்படியை லோகத் திலை ஆவிசுரத்து வம்முநாடிகள் ஐவரையுங் காத்தேன். நினைத்தபடி தப்பாமற் கடலைக் கடைந்தேனையென்னும் ஒருவர்க்குந்தன் ஶாசனத் தைத் தப்பவொண்ணாதபடியான சவ்வரன் அவேசித்தானே. லக்ஷ்மீசமீ யான வென்மகள் ஶ்ரீவத்ஸுநங்களிலே தப்பாமே யகப்பட்ட படிகளைக் கேட்டல்லது போகோமென்று நிவ்விக்கிறவுங்களுக்கென்னென்று சொல்லுகேனென்கிறாள்.

(5)

இ. யென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (ஒருவர்க்குமறிய இत्याதி யால்). ஶ்ரீமதோபதேசாபிகளாலே தன்னுடைய சாஹாய்யத்தை ஆவிசுரத்து என்றபடி. திறம்பாத கடல்வண்ணென்பதற்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (ஒருவர்க்கும் தன் ஶாசனத்தை இत्याதியால்). திருமக ளென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (லக்ஷ்மீசமீயாதித்யால்). திறம்பாது எய்தியென்று அவ்வித்துத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (ஶ்ரீவத்ஸுநாதித்யால்). திறம்பாதவுலகத்தீர்க்கு என்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (கேட்ட ல்லத்யாதித்யால்).

(5)

ச. போகுதல் செய்யாதபடி யென்கை. கடல் கடைந்தேனே யென்னும் - ஶ்ரீசமூதத்தை சயந் பண்ணினேனென்று சொல்லா நின்றாள். திறம் பாத - தன்னுடைய ஶாசனத்தையொருவர்க்கும் தப்பவொண்ணாதபடி யிருக்கிறவனான, கடல்வண்ணன் - சமூதஸ்வபாவன், அபரிஷ்டசாஹாய்ய னென்றபடி. ஏறக்கொலோ - இவள் பக்கல் அவேசித்தானே, என் திருமகள் - என்னுடைய லக்ஷ்மீசமீயான பெண்ணானவள், திறம்பாத - ஶ்ரீவத்ஸுநங்களிலே யொன்றும் தப்பாமல், எய்தின - அடைந்ததுகளை, ஶ்ரீவத்ஸுநங்களெல்லாத்தையும் அநுபவித்துப் பெற்றபடிகளையென்கை. திறம்பாத - தப்பாதவர்களான, நீ சொல்லக்கேட்டல்லது போகோ மென்றிருக்கிறவர்களான வென்றபடி. உலகத்தீர்க்கு - லோகரான வுங்களுக்கு, அபாகுதஸ்வபாவியான விவருடைய ரீதிகளைச் சொன்னால் தெரியுமோவென்றபடி.

(5)

ஆ. (இனவேய்மலை) திரள் திரளான முங்கிலையுடைத்தான சிவதீப-
 கிரிதாரண முதலான கணவீரதங்கனெல்லாம் நானே பண்ணு நின்றே
 னென்னு நின்றான். (இனத்தேவர்) தனித்து இனி அநுபவிக்க முடியாமை
 யாலே திரண்டிருக்கிற அயர்வறுமமரர்கள் அபிபதியானவன் அவேசித்
 தானே. வேல்போலேயிருக்கிற கண்ணையுடையீராய் அவதாரா
 யிருக்கிற வுங்களுக்கு, தான் படுகிற பாட்டைப் பிறரைப்படுத்த
 வல்ல கண்ணழகையுடைய விவருற்றவிவற்றை யென்சொல்லுகே
 னென்கிறான். (6)

ஆறாம் பாட்டு

இ. இனவேய்மலை இயாதி தலைவனும் யானேயென்னும் இயந்தத் துக்குத்
 தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (திரள் இயாதியால்). வேலின் கண்ணென்று
 மாறி அந்வித்துரைக்கிறார் (வேல் போலே இயாதியால்). நல்லீரென்கிற
 தற்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (அவதாராய் இயாதியால்). உங்
 களுக்கு என்கிறதற்கு என் சொல்லுகேனென்கிறத்தோடு அந்விதம்.
 இனவேல் கண்ணீரென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (தான்படுகிற
 இயாதியால்). இவருற்ற வென்கிறது இவளடைந்த வென்றபடி. (6)

ச. இனவேய் - கூட்டமான முங்கிலையுடைத்தான, இனம் -
 கூட்டம். வேயென்று முங்கிலுக்குப் பெயர். மலை - சிவதீபத்தை,
 ஏந்தினேன் - ஈர்த்தவன், யானேயென்னும் - நானேயென்று சொல்லா
 நின்றான். இனம் - கூட்டமான, ஒன்றிரண்டன்றியே கூட்டமா
 யிருந்த வென்றபடி. ஏறுகள் - வடிவங்களை, செற்றேனும் - சந்திரத்
 தவனும், யானேயென்னும் - ஸ்ரீமத். இன - சதுரங்களான, 'வசமத்யகத்
 வால்' என்கிறபடியே என்னோடொத்த வாலத்தையுடையவையான
 வென்றபடி. வான் - சதுரத்துக்களான, அந்விதங்களானவென்றபடி.
 கன்று - வசங்களை, மேய்த்தேனும் - வந்தாவந்திலே மேய்த்தவனும்,
 யானேயென்னும் - ஸ்ரீமத். இன - கூட்டங்களான, ஆனிரை - சிவதீப
 களை, அந்விதம் திரளான சிவதீப யென்றபடி. காத்தேனும் - ரகித்த
 வனும், முன்பு சதுரம் அந்விதத்துப் பின்பு சதுரம் அந்விதப்பாரைப்
 போலே வாலத்திலே கன்றுகளை மேய்த்துப் பின்பு சதுரங்களை மேய்த்
 தவனுமென்றபடி. யானேயென்னும் - ஸ்ரீமத். இன - சதுரமான,
 எனக்கு சவசகரான வென்றபடி. ஆயர் - சிவசுமாரருக்கு, தலைவ
 னும் - நாயகனாயிருப்பானும், யானேயென்னும் - ஸ்ரீமத். இன - சிவதீப-

மூ. 'உற்றார்கள் எனக்கில்லை யாரும்' என்னும்
 'உற்றார்கள் எனக்கிங்கெல் லாரும்' என்னும்
 'உற்றார்களைச் செய்வேனும் யானே' என்னும்
 'உற்றார்களை அழிப்பேனும் யானே' என்னும்
 'உற்றார்களுக் குற்றேனும் யானே' என்னும்
 உற்றாரிலி மாயன்வந் தேறக் கொலோ?
 உற்றீர்கட் கென்சொல்லிச் சொல்லு கேன்யான்
 உற்றென் னுடைப்பேதை யுரைக்கின்றவே?

(7)

ஆ. (உற்றார்கள்) இஜ்ஜத்திலென்படியை யறிந்து எனக்கு வ்ஸுக் களாயிருப்பாரொருவருமில்லை. அவர்களப்படியிருந்தமை யறிந்து வைத்தே, எனக்குறவாக நினைத்திராதாரொருவருமில்லை. சிலரென்னை

ஏழாம் பாட்டு

இ. எனக்குற்றாரொருவருமில்லை யென்றும் எல்லாருமெனக்குற்றா ரென்றும் சொல்லுகை பரஸ்பரவிரூடமன்றோவென்ன. இதில் ப்ரயமவாக்யத் துக்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (இஜ்ஜத்திலே ஐத்யாடியால்). ட்விதீயவாக்யத் துக்குத் தாஸ்யம்ருளிச் செய்கிறார் (அவர்களப்படி ஐத்யாடியால்). எனக்குற வாக வென்னால் நினைக்கப் படாதாரொருவருமில்லை யென்றபடி. அவர்களறியாவிட்டாலும் ஸ்வரூபத: நமக்கு பூத்வென வ்ஸுக்களாயிருப்பா ரெல்லாரு மென்றால் குணாபிக்யசிஃடியில்லையென்று கருத்து. "ஐவஃஸ்யமஸ்ய" "ஐவ்ஸ்மேஹ் மெ" ஐத்யாடிகளையிங்கே அநுஸந்திப்பது. உற்றார்களைச் செய்வேனு மென்கிறதர்க்குத் தாஸ்யம்ருளிச் செய்கிறார் (சிலரென்னை ஐத்யாடியால்).

ச. குணங்களைத் தாங்கள் தனித்தனியே அநுபவித்தால் ப்ரீதியுள்ளடங் காமையாலே கூட்டமாயிருக்கிற, தேவர் - நியத்யூரிகளுக்கு, தலைவன்- நாயகனுன சர்வீசரன், வந்தேறக்கொலோ - வந்து அவேசித்தானோ, வேலின கண்ணியென்று மாறி அவ்விப்பது. வேல் - வேலென்கிற அயுதத்துக்கு, இன - ஒத்திருக்கிற, சஃஷமாயிருக்கிறவென்றபடி. கண்ணி - கண்களையுடையவளான, தன்னைப் பிரிந்த நாயகனுக்கு வேல்போலே பாஷகமாகத்தக்க கண்களையுடையவளான வென்றபடி. என் மகள் - என்னுடைய பெண்ணானவள், உற்றன் - அடைந்தவை யான, இவை - இந்த சேஷதங்களை, வேலின கண் - வேலென்கிற அயுதம் போலே பாஷகமாகத் தக்க கண்களையுடையவர்களான, நல்லீர்க்கு - நல்லவர்களான வுங்களுக்கு, இவளுடைய நன்மைகளைக் கேட்கைக்கு அவஹீத்களாயிருக்கிற வுங்களுக்கென்றபடி. என் சொல்லு கேன் - ஸ்பந்தம்.

(6)

ஆ. அஹயிக்கும்படி பண்ணுவேன் நான், அஹயிக்குமவர்களில் பயோனான்தர-
பரர்க்கு அவர்கள் வேண்டினவற்றைக் கொடுத்தகற்றுவேன் நான்,
அநயபயோனரானவர்களுக்கெல்லா வஸூக்யமும் பண்ணுவேன் நானென்
னும் எத்தனையேனும் அளவுடையார்க்கும் முட்டக்காணவொண்ணாத
அத்யாஹ்யயூதனவன் அவேசித்தாடே. ஈடுபட்டு, அயந்தவாலையான வென்
மகள் சொல்லுகிறவற்றை, உறவுமுறையாரானவங்களுக்கென்ன
பாசுரத்தாலே சொல்லுவேன் நானென்கிறான். (7)

இ. உற்றார்களை அழிப்பேனு மென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார்
(அஹயிக்குமவர்களில் இயாடியால்). உற்றார்களெனக்கு இங்கெல்லாரு
மென்று என்னை நினையாதாரையும் நானெனக்கு வஸூக்களாக நினைத்தி
ருப்பேனென்று கீழ்ச் சொல்லியிருக்க, உற்றார்களுக்குற்றேனும் யானே
யென்கிறதுமொரு குணமாவென்ன இதுக்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார்
(அநயபயோனர் இயாடியால்). என்னை யறியாதாரை நான் வஸூக்களாக
நினைத்திருக்குமத்தனை என்னையறிந்தவர்களுக்கு வஸூக்யமும் செய்
வேன் என்கையால் குணாஹ்யமுண்டென்று கருத்து. உற்றாரிலிமாய
னென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (எத்தனையேனும் இயாடியால்).
உற்றென்னுடைப் பேதை என்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார்
(ஈடுபட்டு இயாடியால்). உற்றார்களுக்கென்கிறதை யுரைக்கிறார்
(உறவு இயாடியால்). (7)

ச. இங்கு - இந்த ஐரத்திலே, எனக்குற்றார்கள் - எனக்கு வஸூக்கள்,
மதஸ்வந்தரஸிகரென்றபடி. யாருமில்லை யென்னும் - ஒருவருமில்லை
யென்று சொல்லா நின்றான். இங்கு - இந்த ஐரத்திலே, எல்லாரும் -
என்னையறியாத ஐனங்களும், எனக்குற்றார்களென்னும் - எனக்கு
வஸூக்களென்று சொல்லா நின்றான், எனக்கு வஸூக்களாக நான்
நினைத்திருப்பேனென்கிறுளென்றபடி. உற்றார்களைச் செய்வேனும் -
சிலரென்னை அஹயிக்கும்படி பண்ணுகிறவனும், யானேயென்னும் -
ஸ்படம். உற்றார்களை - என்னை அஹயித்திருப்பார்களை, அழிப்பேனும் -
அவர்களுக்கு பயோனான்தரவியுண்டானால் பயோனான்தரத்தைக்கொடுத்து
தாப்யசரஹிராய்ப் பண்ணுகிறவனும், யானே யென்னும் - ஸ்படம்.
உற்றார்களுக்கு - அநயபயோனராய் என்னை அஹயித்தார்க்கு, உற்றேனும்
- சர்வவிவவஸூக்யம் பண்ணுகிறவனும், யானே யென்னும் - ஸ்படம். உற்றா
ரிலி - உற்றாரில்லாதவனான, தன்னைக்கிட்டினரில்லாதவனான, தன்னு
டையஸ்வரூபாஹிகளில் துன்னமு மறிவாரில்லாதவனான என்றபடி. மாயன்

மூ. 'உரைக்கின்ற முக்கட்பிரான் யானே' என்னும்

'உரைக்கின்ற திசைமுகன் யானே' என்னும்

'உரைக்கின்ற அமரரும் யானே' என்னும்

'உரைக்கின்ற அமரர்கோன் யானே' என்னும்

'உரைக்கின்ற முனிவரும் யானே' என்னும்

'உரைக்கின்ற முகில்வண்ணன் ஏறக் கொலோ?

உரைக்கின்ற உலகத்தீர்க் கென்சொல்லுகேன்-

உரைக்கின்ற என்கோமள ஒண்கொடிக்கே?

(8)

ஆ. (உரைக்கின்ற) ஐத்யாநாக ஶாஸ்வங்களிற் சொல்லப்படுகிற
 ஶதுமுகமுமும் நானிட்ட வழககென்னு நின்றான். காலதவமுள்ளதனை
 யும பேசினாலும் பேசி முடிக்கவொண்ணாத வழகையுடையவன் அவேசித்
 தானே. அதிலொகமான பேச்சைப் பேசுவதும் செய்து, டு:ஶசஹ்ய
 மன்றிக்கே யிருக்கிற இவ்விலக்ஷணயான பெண் பிள்ளைக்குப் பிறந்த
 அவசாதத்தை "சொல்லு சொல்லு" என்று நிரந்தரமாகச் சொல்லுகிற
 லோகரான வங்களுக்கு எதென்று சொல்லுவேன் நான் என்கிறான். (8)

எட்டாம் பாட்டு

இ. இரண்டரை பாடத்துக்குத் தாத்யம்ருளிச் செய்கிறார் (ஐத்யாடியால்).
 உரைக்கின்றவென்கிற ஶ்ரீமானநிதேசத்துக்குத் தாத்யம்ருளிச் செய்கிறார்
 (காலதவமியாடியால்). முகில்வண்ணனென்கிறதற்குத் தாத்யம்ருளிச்
 செய்கிறார் (அழகையுடையவனென்று). உரைக்கின்றவென்கோமள
 வென்கிறவிடத்தில் உரைக்கின்றவென்கிற பதத்துக்குத் தாத்யம்ருளிச்
 செய்கிறார் (அதிலொகமியாடியால்). கோமளசுதத்துக்குத் தாத்யம்ருளிச்
 செய்கிறார் (டு:ஶத்யாடியால்). ஒண் ஶுதத்தையுரைக்கிறார் (விலக்ஷணயான
 வென்று). கொடிக்கென்கிற விடத்தில் ஶணியானது சம்பவமாவபர
 மன்றிக்கே சம்பவியந்தமாய் இவன் பக்கல் அவசாதத்தைச் சொல்லுகிற
 தென்கிறார் (பெண் பிள்ளைக்கு ட்யாடியால்). உரைக்கின்ற வுலகத்
 தீர்க்கென்கிறதற்குத் தாத்யம்ருளிச் செய்கிறார் (சொல்லு சொல்லு
 ட்யாடியால்). (8)

ச. - ஶாஸ்வம்ருனவன், வந்தேறக்கொலோ - வந்து அவேசித்தானே, என்
 னுடைப்பேதை - என்னுடைய வாலியானவன், உற்று - நன்றாக
 ஶ்ரீசித்து, ஶவத்யுணங்களை யுள்ளுரக்கண்டென்றபடி. உரைக்கின்ற -
 சொல்லுகிற வாக்யங்களை, யான் - நான், உற்றீர்கட்கு - வந்தூக்களான
 வங்களுக்கு, என் சொல்லி - என்ன பாசுரத்தைச் சொல்லி, சொல்லு
 கேன் - சொல்லக்கடவேன், இவன் சொல்லுகிற ஶ்ரீங்களை யென்னு
 டைய வாக்யங்களாலே ஶபாதிக்கமுடியாதென்று கருத்து. (7)

- மூ. 'கொடிய வினையாது மிலனே' என்னும்
 'கொடியவினை யாவேனும் யானே' என்னும்
 'கொடியவினை செய்வேனும் யானே' என்னும்
 'கொடியவினை தீர்ப்பேனும் யானே' என்னும்
 'கொடியான் இலங்கைசெற் றேனே' என்னும்
 'கொடியபுள் உடையவன் ஏறக் கொலோ?
 கொடிய வுலகத்தீர்க் கிவையென் சொல்லுகேன் -
 கொடியேன்கொடி யென்மகள் கோலங்களே? (9)

ஆ. (கொடியவினை) கம்வச்யரை நலியுமாப்போலே நலியக்கடவதாய் கொடிதான கம்ங்களெனக்கொன்றுமில்லையென்னும், அவை நானிட்ட வழக்கென்னும், பரிகூலர்க்குக் கொடிதான பாபத்தை விளைப்பேனும், நானென்னும், அநுகூலர்க்குக் கொடிதான வினையைத் தீர்ப்பேனும் நானென்னும், கொடியானிலங்கையை ஒருபடியழித்தேனென்னும், பரிபக்ஷத்துக்குக் கொடியனான பெரிய திருவடியை வாஹனமாகவுடைய வன் வந்தேறினானே; இப்படி படுகைக்கீடான பாபத்தைப் பண்ணின

ஒன்பதாம் பாட்டு

இ. கொடிய என்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (கம்வச்யரையி த்யாடியால்). கொடியவினையாவேனுமென்கிற சாமானாபிகரணத்துக்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (அவை இत्याடியால்). கொடிய வினைசெய்வேனும் யானென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (பரிகூலர்க்கீத்யாடியால்). ஒருபடியென்றது லக்ஷ்ணஸ்வரூபம் யதாவஸ்யதமாயிருக்க தவ்யதுஷ்டராசசம்ஹநமுக ததாலே என்றபடி. கொடியேனென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (இப்படிப்படுகைக்கு இत्याடியால்). இநதப் பெண்ணினுடைய ஷோகம்

ச. உரைக்கின்ற - ஷாஸ்த்ரங்களிலே ஜகத்ப்ரதானனாகச் சொல்லப்படுகின்ற, முக்கண் - த்ரிலோਚனனான, பிரான் - சுவரீஷ்டக்கு ஸபகாரகனான ஷ்ரீ, யானே யென்னும் - ஷ்ரீசரீரகன் நானே யென்று சொல்லா நின்றான் என்றபடி. முக்கண்பிரானென்கிற விடத்தில் ஸபகாரஸ்ய பகாரே பரே டகாராदेश: உரைக் கின்ற - ஜகத்ப்ரதானத்வென ப்ரதானனாகச் சொல்லப்படுகிற, திசைமுகன் - திசுஸ்யாகமுகன், சதுர்முகனென்றபடி. யானே யென்னும் - சதுர்முகன் நானே யென்று சொல்லுகிறானென்றபடி. உரைக்கின்ற - ஷ்ரீத்வென புராணங்களிலே சொல்லுகிற, அமரரும் - தேவர்களும், தக்ஷகாஸ்யபாதிதேவீ களுமென்றபடி. தத்ஸர்வமரீக்யத்வென சொல்லப்பட்ட அந்யாதி தேவர்களு மென்னவுமாம். யானே யென்னும் - தத்ஸர்வதேவசரீரகனும் நானேயென்று சொல்லா நின்றானென்றபடி. உரைக்கின்ற - 'ந கிரிந்ர த்வதுதர:' இत्याதி

ஆ. என்னுடைய மகளுடைய ஒருப்பாடுகளை, சொல்லு சொல்லு, என்று மிகவுமலைக்கிறவுங்களுக்கென்னென்று சொல்லுவேனென்கிறாள். (9)

இ. களைக் காண்கையாகிற இப்பாடுபடுகைக் கென்றபடி. கோலங்களை யென்கிறதையுரைக்கிறார் (ஒருப் பாடுகளையென்று). एकतावृत्ति களையென்றபடி. भगवद्वापारங்களைச் சொல்லுகையொழிய வேறென்று மறியாதிருக்கிறபடிகளையென்றபடி. கொடியவுலகத் தீர்க்கென்கிற தற்குத் ताप्यம்ருளிச் செய்கிறார் (சொல்லு சொல்லு इत्याद்யால்). (9)

ச. களாலே स्तुதிக்கப்படா நின்ற, அமரர்கோன் - தேவன், யானே யென்னும் - स्पष्टम्. உரைக்கின்ற - “देवर्षीणां च नारदः” इत्यादிகளாலே சொல்லப்படா நின்ற, முனிவரும் - ऋषிகளும், யானே யென்னும் - स्पष्टम्. உரைக்கின்ற - சொல்லப்படா நிற்கிற, சொல்லிமுடியாதபடியிருக்கிறவனான வென்றபடி. முகில்வண்ணன் - नीलमेघवर्णன், ஏறக்கொலோ - இவள் பக்கல் आवेशित்தானோ, உரைக்கின்ற - लोको-त्तीर्णங்களான வாக்களைச் சொல்லா நிற்கிற, என் - मदीयैयान, கோமள - सुकुमारैयान, ஒண் - सुन्दरैयान, கொடிக்கு - लतैக்கு, சுகுமாரலதே போலேயிருக்கிற விவளுக்கு வந்த அவசாதங்களை யென்றபடி. உரைக்கின்ற - சொல்லு சொல்லென்றெண்ணுக்குறித்துச் சொல்லா நிற்கிற, உலகத்தீர்க்கு - लौकिकரानவுங்களுக்கு, என் சொல்லுகேன் - என்ன சொல்லக்கடவேன். (8)

கொடிய - கூர்ங்களான, வினை - கம்ங்கள், யாதும் - ஒன்றும், இலனே என்னும் - இல்லாதவன் நான் என்று சொல்லா நிற்கும், ‘न मां कर्माणि लिप्सन्ति’ என்று அவன் சொல்லுகிறத்தைச் சொல்லுகிறு ளென்றபடி. கொடிய வினையாவேனும் - कूरकर्मங்களாகிறவனும், तत्तत्कर्तृद्वारा तत्प्रकारकனாகிறவனு மென்றபடி. யானேயென்னும் - स्पष्टम्. கொடியவினை - कूरपापங்களை, செய்வேனும் - பண்ணிவிக்கிற வனும், பதிகூலர்க்கு इति शेषः. யானேயென்னும் - स्पष्टम्. கொடிய வினை தீர்ப்பேனும் யானேயென்னும் - स्पष्टम्. अनुकूलர்க்கு என்று शेषः. ‘मोक्षयिष्यामि’ என்று அவன் சொல்லுகிறத்தைச் சொல்லுகிறு ளென்று கருத்து. கொடியான் - अतिकूरனான ராவணனுடைய, இலங்கை - लङ्का, செற்றேனும் - அழித்தவனும், யானேயென்னும் - स्पष्टम्. கொடிய - शत्रुக்களுக்கு अतिकूरனான, புள்ளுடையவன் - गृहद्वैत्यுடைய வன், ஏறக்கொலோ - இவள் பக்கல் आवेशित்தானோ, கொடி - लतै

மூ. 'கோலங்கொள் சுவர்க்கமும் யானே' என்னும்
 'கோலத்தில் நரகமும் யானே' என்னும்
 'கோலம்திகழ் மோக்கமும் யானே' என்னும்
 'கோலங்கொள் உயிர்களும் யானே' என்னும்
 'கோலங்கொள் தனிமுதல் யானே' என்னும்
 'கோலங்கொள் முகில்வண்ணன் ஏறக் கொலோ?
 கோலங்கொள் உலகத்தீர்க் கென்சொல்லுகேன் -
 கோலந்திகழ் கோதையென் கூந்தலுக்கே!

(10)

ஆ. (கோலங்கொள்) கலப்பற்ற சுகரூபமான சுவர்மும், சுகரூபமின்றிக் கே
 து:சுகரூபமான நரகமும், அபரிசித்தசுகரூபமான மோகமும், கர்மானுபாபமாக
 தோஷசரிசரிபவென் பண்ணக்கடவ அநாமக்களும், விசித்தகாரியனநசகியுத்தையான

பத்தாம் பாட்டு

இ. கோலங்கொள் என்கிறதற்குத் தாத்மியமருளிச் செய்கிறார் (கலப்
 பற்ற இत्याடியால்). கலப்பற்ற வென்றது து:சாசம்மிதமான வென்றபடி.
 கோலமில் என்கிறதற்குத் தாத்மியமருளிச்செய்கிறார் (சுகரூபமியாடியால்).
 கோலந்திகழென்கிறதற்குத் தாத்மியமருளிச் செய்கிறார் (அபரிசித்தமியாடி
 யால்). கோலங்கொளையிர்களு மென்கிறதற்குத் தாத்மியமருளிச் செய்
 கிறார் (கர்மானுபாபமியாடியால்). கோலங்கொள் தனிமுதலென்கிறதற்குத்
 தாத்மியமருளிச் செய்கிறார் (விசித்தமியாடியால்). யானே யென்கிற

ச. போல சுகுமாரையான, இது மகளுக்கு விசேஷம். கொடியேன் - கரீ
 யான, கரீய்த்தையுடையவளான வென்றபடி. இவளுடைய வ்யசநங்
 களைப் பார்க்கப் பண்ணின பாபங்களுடையவளான என்றபடி.
 என்-என்னுடைய, மகள்-பெண்ணுடைய, கோலங்களிவை - ஒருப்பாடு
 களான விவைகளை, கோலம் - ஒருப்பாடு, அதாவது ஓகதானத்வ்,
 இந்த ஓகதானவூத்திகளை என்றபடி. வேறென்றையுமறியாதே சர்வசுரன்
 செய்கிறவற்றையெல்லாம் தான் செய்ததாகச் சொல்லுகிறவிற்த
 வ்யாபாரங்களை என்கை. கொடிய - கடுகிகளான, இவள் சுவாவம்
 நமக்கறிய அசுவயமென்னுமிடமறியாமே இத்தைச் சொல்லு சொல்
 லென்று வாடிக்கிற என்றபடி. உலகத்தீர்க்கு - லூகிகரான உங்க
 ளுக்கு, என் சொல்லுகேன் - என்னவாகச் சொல்லக்கடவேன். (9)

கோலங்கொள் - கோலத்தைக் கொண்டிருக்கிற, கோலம்-சோமநத்வ்,
 சோமநத்வசாலியான வென்றபடி. சுகரூபமானவென்கை. சுவர்க்கமும் -
 சுவர்மும், யானேயென்னும் - சுவர்மியசுகரூபமும் நானே என்னு

கூந்தல் - “வாசஞ்செய்பூங்குழலான்” என்கிறபடியே சுவ்வ
னாவனுக்குங் கூட பரிமத்தை யுண்டாக்கத்தக்கதான மயிர்
முடியை யுடையவளான, மலர் மங்கைக்கும் - தாமரைப் பூவிலே
பிறந்தவளாய் நியயைவநசுவாவையான ஸுமிக்கும், மங்கை - யுவதி,
மண்மடந்தைக்கும் - ஸ்ரீஸ்மிப் பிராட்டிக்கும், மடந்தை - பெண்,
குலவாயர் - சதுலபசூதரான ஸோபாலர்க்கு, கொழுந்துக்கும் - ஸிரோஸ்
யான நிகா பிராட்டிக்கும், கேழ்வன்றன்னை - வல்லநுனவனை,
உத்யைதி ஸே: இதுக்குக் குற்றேவலென்கிறத்தோடே ஸ்வயம். வாய்ந்த-

ச. கிட்டினவரான, அநுகாரத்தாலே சுவ்வரனைக் கிட்டினவரான, வாய்க்கை - கிட்டுகை, வழுதிவள நாடன் - திருவழுதியென்று திருநாமமாய் சம்பவூகமான திருநாட்டையுடையவரான, வளம் - சம்பு, நாடுடையவன் நாடன். மன்னு குருகூர்ச்சடகோபன் - சுஸ்திரமான திருநகரியிலே சதகோபரானவர், குற்றேவல் - அந்தரங்குயங்களை யென்றபடி. செய்து ஆய்ந்த - ஆராய்ந்து சொன்ன, தமிழ் மாலை - த்ரிமலசுந்தரங்களுடைய, ஆயிரத்து - சதசுத்திலே, இவையுமோர் - இவையுமொரு பத்தோ வென்றபடி. விலகலமானவென்றபடி. பத்தும் - இத்தகத்தையும், இசையோடும் வல்லார் - அத்தோடே அறிந்தவர்கள், உலகில் - லோகத்தில், ஏய்ந்த - எல்லாராலும் சிரசா வஹிக்கும்படியான, ஸூக்யமான வென்றபடி. பெருஞ்செல்வத்தராய் - பெரிய சம்பவூகமானவர்களாய், திருமாலடியாரை - ஸ்ரீ:பதிக்கு அந்தரங்கான ஸாகவதர்களை, ரஜிப்பிக்கப் பெறுவரென்றபடி. யதா, பூகலசமூஹியை யுடையவராய்க் கொண்டு ஸ்ரீவீணவர்களை அராதிக்கப் பெறுவரென்றபடி. (11)

ज्ञानवैराग्यानुष्ठानशेवभिः श्रीमद्वेदान्तरामानुजमहादेशिकाय नमः

தமிழோபநிஷத்தாத்தியர்நதாவலி:

(கடல் ஞாலம்)

ஸ்ட்ரூவா஁ர்ஜத்யாஸஸகலவிதகலாவர்தகத்வெந ஸூதா-
ந்ரீயாமித்வெந க்ருத்யுதரணபரதயா ஸூதராபாகுதேஸ்ர ।

ஸூலேந்ரூதாரணா஁ஸ்ஸவஜநஹிததயா ஸ்ரஹ்ரேந்ரஸாவாத்

துஷ்கமூஸ்மூலநா஁: ப்ரஸுரநிஸஹ்ஹுதூவோதூதூதூஸ்வஸாவி ॥ ௨௪ ॥

(ஸ்ட்ரூவா஁ர்ஜத்யா:) கடல் ஞாலமித்யாதி - ஸூமியினுடைய ஸ்ட்ரூவநியந்ருதாதி
களாலும், (ஸகலவிதகலாவர்தகத்வெந) கற்குங்கல்வி இத்யாதி - ஸர்வவிதோத்பாடகத்வ-
ப்ரவர்தகதாதிர்களாலும், (ஸூதாந்ரீயாமித்வெந) காண்கின்ற நிலம் இத்யாதி - பூமிவ்யாதி-
ஸூதபஹ்காந்ரீயாமித்வத்தாலும், (க்ருத்யுதரணபரதயா) ஸெய்கின்ற கிதி இத்யாதி -
ஸூதஸவிஷ்யதர்த்மானகிரியாப்ரவர்தகத்வகாரயிதூதாதிர்களாலும், (ஸூதராபாகுதேஸ்ர) திறம்பாமல்
இத்யாதி - ஸூமிஸாரநிராகரணாதிர்களாலும், (ஸூலேந்ரூதாரணா஁:) இனவேய்மலையேந்
தினேணீத்யாதி - ஸூவர்த்நூதரணவூஷகணமர்த்நாதிர்களாலும், (ஸவஜநஹிததயா) உற்றார்
கனெனக்கு இத்யாதி - ஸாஸிதஜநஹிதத்வாதிர்களாலும், (ஸ்ரஹ்ரேந்ரஸாவாத்) உரைக்
கின்ற இத்யாதி - ஸ்ரஹ்ரேந்ரநிர்வாஹகத்வாதிர்களாலும், (துஷ்கமூஸ்மூலநா஁:) கௌடிவினை
இத்யாதிதுஷ்கமநிவாரணாதிர்களாலும், ஸாதிஸதத்தாலே மேலிற்பாட்டில் “கோலங்
கொள்” இத்யாதிஸாலே ஸொல்லப்படுகிற ஸுஸாஸுஸபலப்ரதத்வ் ஸங்ரஹிக்கப்படு
கிறது. இப்படிகளால் எம்பெருமான் ஸ்ரீஸூபிமார்கல் ஸநுகரித்து ஸநு-
ஸவித்த க்ரமத்தாலே “கடல் ஞாலம்” என்கிற தஸகத்திலே ஸூழ்வாராலே
ஸஹ்ஹுதியாலே ஸநுஸவிக்கப்பட்டானென்கிறார்.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்ரஸஹாதிஸகாய நம:

ஸூழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஐந்தாம் பத்தில் ஸூருந்திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

ஏழாந் திருவாய்மொழி

மூ. நோற்ற நோன்பிலேன்; நுண்ணறி விலேன்;

ஆகிலும் இனி யுன்னைவிட்டு ஒன்றும்

ஆற்றகிற் கின்றிலேன்; அரவினனை யம்மானே!

சேற்றுத் தாமரை செந்நெ லூடுமலர் சிரீவர மங்கலநகர்

வீற்றிருந்த எந்தாய்! உனக்கு மிகையல்லேன் அங்கே.

(1)

ஆ. (நோற்றநோன்பு) இப்படி யெம்பெருமானுடைய स्वरूपरूपचेष्टित-
सर्वश्रयोक्तிகளை அநுகரித்ததினாலும் ஓர் அவலம் அவமானரான ஆழ்வார்
தன்னை விசுலேசித்து நானிப்பாடு பட்டு நிற்கச் செய்தே என்னை
எம்பெருமான் உபேகித்திருக்கிறது स्वसंश्लेषोपायरूपकर्मयोगज्ञानयोगங்களில்

ஏழாந்திருவாய்மொழி

இ. செய்ய கனிவாயினமானென்று சொல்லும்படி ஸ்ரீமதுநகரத்தாலே
சுலேஷதரீயில் போலே ஆழ்வாருக்கு ரசவிசேஷ நடக்கிறதாகக் கீழ்த்திருவாய்
மொழியிலே சொல்லியிருக்க இத்திருவாய்மொழியில் தமிழேனுக்கருளா
யென்றும், எங்கெய்தக் கூவுவனே என்றும், அடியேன் தொழ
வந்தருளே யென்றும், அடியேனை அகற்றேலே என்றும் இத்தனை
கூப்பிடுவானென்ன அவதரிப்பிக்கிறார் (இப்படி இயாடியால்). ஓர்
அவலம்மென்றது ஒரு சித்தியை யென்றபடி. அதாவது மேல் அவசாதம்
வராத சூயியான சூதத்தையென்றபடி. அநுகரத்தாலே தக்காலமாத்
திலே ரசமுண்டானாலும் சூயியான ரசம் லபியாமையாலே அவசாதம்
அதிகமாயிப்படிக்க கூப்பிடுகை சூதமென்றதாயிற்று. ஆனாலும் மாசறு
சோதி துடங்கி நாலு திருவாய்மொழியளவும் நாயிகாபாவன அநுவதமாய்
நடக்க அதிலே ரசாதிசயமுள்ளதாயிருக்க அந்த ரீதியை விட்டுத்
தம்முடைய பாசுரமாகப் பேசுவானென்ன அவதரிப்பிக்கிறார் (தன்னை
விசுலேசித்து இயாடியால்). என்று பார்த்து இயஸ்த் அவதாரிகை. மேல்
முதற்பாட்டுக்கு வ்யாடியாஸ்த். கர்மயோகேத்யாதிபதங்களாலே நோற்றநோன்பி
லேன் நுண்ணறிவிலே னென்கிறதின் அங்மும் தர்சனம். இத்தால்
இத்திருவாய்மொழிக்கு தினசரணஸ்வமென்கிற ஸ்ரீமதுநகரம் பரிபாசமென்று
சூசனம்.

ச. நோற்ற - அநுஸித்தகப்பட்ட, லலவ்யாஸ்தமாய்ப்படி நன்றாக அநுஸித்தகப்
பட்ட என்றபடி. நோன்பு - வ்ரதங்களை, தர்மங்களை என்றபடி. இலேன் -
கர்மயோகமெனக்கு உண்டாயிருக்கிறேனல்லேன் என்றபடி. நுண் - சூதம்

ஆ. லாமையாகாதே யென்று பார்த்து, எனக்கிவை யொன்றுமில்லையே யாகிலும், நிரவதிகமோக்யமூதனாயிருந்த உன்னைவிட்டு ஒரு படியாலும் நான் ஷரீக்கமாட்டாமையாலும் அடியேனை விஷயிகரிக்கைக்காக நீ சிரீவரமங்கலநகரிலே வந்து புகுந்தருளுகையாலும் உனக்கடிமையான இவ் வரமாவை நீ போகவிடில் இழவு உன்னதாகையாலும் அடியேனைப் போகட்டருளவொண்ணாது; ஆகையால் அடியேனை விஷயிகரித்தருளவேணு மென்கிறார். (1)

முதற்பாட்டு

இ. ஆகிலு மென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (எனக்கியாதியால்). உபாயங்களொன்றுமில்லையாகில் தம்மை அஹிகரிக்கச் சொல்லுகிறது எத்தாலே என்ன உன்னைவிட்டொன்று மாற்றகிற்கின்றிலேன் இயாதிவாக்யங்களிலே அபிபிரேதங்களான ஹேதுக்களைக் காட்டுகிறார் (நிரவதிகேத்யாதிவாக்யங்களாலே). அதில் ஒன்று மாற்றகிற்கின்றிலே னென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (ஒருபடியாலுமியாடியால்). சிரீவரமங்கலநகர் வீற்றிருந்தவென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (அடியேனை இயாடியால்). எந்தாய் என்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (உனக்கடிமை இயாடியால்). உனக்கு மிகையல்லேனங்கே என்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (அடியேனைப் போகட்டருளவியாடியால்). (1)

ச. மான, அறிவு - ஜானம், இலேன் - ஜானயோமும் எனக்கு உண்டாயிருக்கிறதில்லை யென்றபடி. இங்கே மக்தியோமில்லையென்னுமிடம் கிபுநவ்யியிசிடம். ஆகிலும் - எனக்கிவை ஒன்றுமில்லாவிட்டாலும், இனி - உன்னுடைய சூளங்களை அறிந்த பின்பு, உன்னை விட்டு - நிரதிசயமோசன உன்னைவிட்டு, ஒன்றும் - இஃத்தும், ஆற்ற - சஹிக்க, கிற்கின்றிலேன் - மாட்டுகிறேனில்லை. அரவினனை - சப்தத்தினுடைய சயனத்திலே, அரவு - சப்தம், அனை - சயனம், சேசயனத்திலே இருக்கிற வென்றபடி. அம்மானே - சவ்ஸாமியான, இது எந்தாயென்கிறதற்கு விசேஷம். சேற்று - சேற்று நிலங்களிலே, ஜலசமூஹமான சேற்று நிலங்களிலே என்றபடி. தாமரை - தாமரசபூஷங்களானவை, சென்னெலாடு - நியாரங்களுடைய நடுவே, சென்னெல் - நியாரம், சிவந்த நெல்லாகவுமாம். ஊடு - மஃயம், மலர் - விகசியா நிற்கிற, சிரீவரமங்கலநகர் - சிரீவரமஜ்ஜலமென்கிற திருநாமத்தை யுடைத்தான திவ்யநகரியிலே, வீற்றிருந்த - வீறுதோன்றும்படி யெழுந்தருளியிருந்த, வீறு - உத்கர்ஷ,

மு. அங்குற்றே னல்லேன்; இங்குற்றே னல்லேன்;
 உன்னைக் காணும் அவாவில் வீழ்ந்து நான்
 எங்குற் றேனுமல் லேன்; இலங் கைசெற்ற அம்மானே!
 திங்கள் சேர்மணி மாடம் நீடு சிரீவர மங்கல நகருறை
 சங்கு சக்கரத் தாய்!தமிழேனுக் கருளாயே. (2)

ஆ. (அங்குற்றேனல்லேன்) உன் திருவடிமலர்களைப் பெற்றேனல் லேன், பெறுகைக்கீடான ஸாயமுடையேனல்லேன்; உன்னைக்காணு மவாவில் வீழ்ந்து நானினிமேல் ஓர் ஸாயம் அநுநெக்க ஐமனல்லேன்; ஆகிலும் அசோகவனிகையில் பிராட்டியுடைய பரிவாசலத்தை அன்று போக்கிடுப்போலே அடியேனுடைய பரிவாசலத்தையும் நீயே நிஹ்துக மாகப்போக்கி தமிழேனுக்கு அருளாயென்கிறார். (2)

இரண்டாம் பாட்டு

இ. அங்குற்றேனல்லேனென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (உன் திருவடிகளை ஐயாடியால்). இங்குற்றேனல்லேனென்கிறதற்குத் தாப்யம் ருளிச்செய்கிறார் (பெறுகைக்கீடாடியால்). இவ்வாசலத்துக்கிப்படி அய்மாமோவென்னில் ஆழ்வாரிந்த லோகத்திலிருக்கச்செய்தே இங்குற்றே னல்லேனென்கை யதாசுத்தத்தில் பரிவாசலமாயாவில் வாசலத்துக்கிப் படி தாப்யம் கொள்ளுகை சுவீகரித்து கருத்து. எங்குற்றேனு மல்லேனென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (இனிமேலியாடியால்). இலங்கை செற்றவம்மானையென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (அசோகையாடியால்). நிஹ்துகமாகவென்றது கர்மயோகாதிபுத்தரஹ்துக்களினறியே யென்றபடி. இத்தால் உம்மை அஹ்நிகரிக்கைக்கு பரிவாசலமிருக்கிறதே யென்ன அதையும் நீயே போக்கியருளவேணுமென்கிறாரென்று சங்கதி சுவீகரித்தே. (2)

ச. சவீகரீதவ் தோற்றும்படி எழுந்தருளியிருந்த, எந்தாய் - மதவாமிந், இது சாமிபாயவிசேஷம். உன் சுவீகரித்தான என்னுடைய ஹி உனக்கு ஹி யாகையாலே என்னைவிடவொண்ணுதென்று அபிபாயம். அங்கே - ரஹ்நாய்மாக நீ வந்திருந்த விடத்தில், உனக்கு மிகையல்லேன் - உனக்கு வஹ்நீதனல்லேன், உன்னுடைய ரஹ்நங்களிலே அந்நீதனென்றபடி. என்னை அஹ்நிகரித்தருள வேணுமென்கை. (1)

அங்குற்றேனல்லேன் - அங்கே யிருக்கிறவனாகிறேனல்லேன், மக்தனாகிறேனில்லை என்றபடி. நிபந்நோபாயனாய் மக்தபாயனாய் இருக்கி

மூ. கருளப் புகொடி சக்கரப்படை

வான நாட! எங் கார்முகில் வண்ண!

பொருளல் லாத என்னைப் பொருளாக்கி யடிமை கொண்டாய்

தெருள்கொள் நான்மறை வல்லவர் பலர்வாழ்

சிரீவர மங்கலநகர்க்கு

அருள்செய் தங்கிருந் தாய்; அறி யேன் ஒரு கைம்மாறே.

(3)

ஆ. (கருளப்புள்) இப்படி நிஹ்துகமாக உம்முடைய அபேஷிதத்தைச் செய்தால் ப்ரயோஜனமென்னென்னில்; ஸ்வபரிச்சரணபொகஷேஷேஷாஸநகரஃப்ரமுஹநாநா-விதானந்தபரிஜநபரிச்சாரிகாபரிச்சரிதச்சரணயுக்தனாய், ஸ்வானுரூபாச்சிந்த்யசக்திசஹ்நக்ரகதாசி-ஷாஹ்நித்யசஹ்நித்யவித்யாபுத்யோபேதனாய், நித்யநிர்வஹநிர்வித்யகல்யாணபரமவ்யோமநிலயனாய் இருந்த நீ, த்வஹித்யஜ்ஞானரஹிததயா அவஸ்துபூதனானவென்னை த்வஹித்யஜ்ஞானவத்தயா வஸ்துவாய் த்வத்கீஹ்யீகரத்யுமாய் இருக்கும்படி பண்ணியருளிற்றென் பக்க லென்ன ப்ரயோஜனங்கொள்ளுநகைக்காக; ஒரு ப்ரயோஜனாபேஷீயால் செய் தருளினாயில்லையிறே, உன்னுடைய நிர்வித்யயோதாய்காரணாபேஷாபேஷாபேஷா செய் தருளினாயத்தனையிறே. இன்னும் குறையும் அப்படியே செய்தருளா யென்கிறார்.

(3)

மூன்றாம் பாட்டு

இ. அறியேனொரு கைம்மாறென்கை அப்ரஸக்தபரிச்சேஷமன்றோவென்ன அவதரிப்பிக்கிறார்(இப்படி இத்யாதியால்). கருளப்புகொடி யென்று ஸ்ரஹினைச் சொன்னது பரிஜநங்களுக்கெல்லாம் ஸ்ப்ரஹ்நமென்று காட்டு கிறார் (ஸ்வபரிச்சரணத்யாதியால்). சக்ரப்படையென்றதும் ஸ்ப்ரஹ்நமென்று காட்டுகிறார் (ஸ்வானுரூபத்யாதியால்). வானநாடவென்கிறதற்குத் தாத்ஸ்ய மருளிச்செய்கிறார் (நித்யநிர்வஹத்யாதியால்). த்வீத்யபாத்ததுக்குத் தாத்ஸ்ய மருளிச்செய்கிறார் (த்வஹித்யத்யாதியால்). அறியேனொரு கைமாறே என்கிறதற்குத் தாத்ஸ்யமருளிச்செய்கிறார் (என்ன ப்ரயோஜனம் இத்யாதியால்). எங்கார்முகில் வண்ண என்கிறதற்குத் தாத்ஸ்யமருளிச்செய்கிறார் (உன்னுடையவித்யாதியால்).

(3)

ச. நேனல்லேனென்றபடி. அங்கேயிருக்கிறவன்-அங்குற்றான், இங்கே யிருக்கிறவன் - இங்குற்றான், தன்னைச் சொல்லிக் கொள்ளும்போது அங்குற்றேனங்குற்றேனென்று ரூபமாயிருக்கும். இங்குற்றேனல் லேன் - இங்கேயிருக்கிறவனுமல்லேன், அதாவது ஸ்பாயம் அநுஷித் கிறேனுமல்லேன் என்றபடி. ஸ்பாயமநுஷிக்க வேண்டிருக்க அநுஷியாதே யிருக்குமவன் இங்கிருந்தாரோடு கூட்டன்றிறே அஸத்ஸாயனிறே அவன்,

மூ. மாறு சேர்ப்படை நூற்றுவர் மங்க ஓரைவர்க்
காய்அன்று மாயப்போர் பண்ணி
நீறு செய்த எந்தாய்! நிலங்கீண்ட அம்மானே!
தேறு ஞானத்தர் வேத வேள்வியருச் சிரீவர மங்கலநகர்
ஏறிவீர் நிருந்தாய்! உன்னை எங்கெய்தக் கூவுவனே? (4)

ஆ. (மாறுசேர்ப்படை) இப்படி. स्वप्रयोजननिरपेक्षமாகவன்றோ आश्रितसंरक्षणं பண்ணி யருளிற்று, ஆன பின்பு அடியேனுடைய அபேஷிதத்தையும் அப்படியே செய்தருளாயென்கிறார். (4)

நாலாம் பாட்டு

இ. பூர்த்திக்குத் தாழ்மருளிச்செய்கிறார் (இப்படி. स्वप्रयोजनेत्याद்யால்). எங்கெய்தக் கூவுவனென்கிறதற்குத் தாழ்மருளிச்செய்கிறார் (அடியேனுடைய இत्याடியால்). கீழே தம் பக்கல் செய்தருளினத்தைப் போலே பாடிவர் பக்கல் செய்தருளினத்தையும் प्रयोजननिरपेक्षமாகக் செய்தருளுகிறதற்கு उदाहरणமாகக் காட்டித் தமக்குமப்படி செய்யவேணுமென்று அபேஷிக்கிறாரென்று சங்கதி சூचितை. (4)

ச. உன்னை - निरतिशयभोग्यான வுன்னை, காணாமவாவில் - காணவேணுமென்கிற அபிநிவేశத்தில், அவாவென்று அபிநிவేశம். வீழ்ந்து - मग्नனாய், நான் - अत्यन्तार्தனான நான், எங்குற்றேனுமல்லேன் - எங்கேயிருக்கிற வனுமல்லேன், உபாயம் அநுசேக்க க்ஷமனுமல்லேனென்றபடி. उपायानुष्ठानक्षमனாயிருந்தாலு மெங்கேனுமொருவிடத்திலே யிருந்தாரோடே கூடினனாவேன், உன்னைக் காணவேணுமென்கிற அபிநிவేశத்தாலே अत्यन्तार्தனாய் उपायानुष्ठानक्षமனல்லாமையாலே अत्यन्तासत्करणाநென்றபடி. இலங்கை - लङ्का, செற்ற - छेदित்தவனான, பிராட்டிக்கு स्वसंश्लेष-प्रतिबन्धकங்களைப் போக்கினவனான வென்றபடி. அம்மானே - स्वामியான, இது चक्रத்தாயென்கிறதுக்கு विशेषणம். திங்கள்சேர் - चन्द्रன்வந்து சேரானிற்கிற, திங்கள் - चन्द्रன், மணிமாடம், மणिமயபவனங்கள், நீடு - उन्नतங்களாயிருக்கிற, சிரீவரமங்கல நகர் - श्रीवरमङ्गलமாகிற நகரத்திலே, உறை - वसிக்கிறவனான, சங்குசக்கரத்தாய் - शङ्खचक्रமுடையவனே, தமிழேனுக்கு - असहायனான வெனக்கு, தமிழேன் - एककि, அருளாயே - कृपं பண்ணவேணும். (2)

கருள - गरुडனாகிற, புள்-पक्षியை, கொடி - ध्वजமாகவுடையவனான, சக்கரப்படை - चक्रायुधனான, படை - आयुधம், வானநாட - வானத்தை நாடாகவுடையவனான, परमव्योमनिलयனான வென்றபடி. எம் - अस्मदीय

மு. எய்தக் கூவுதல் ஆவதே எனக்கு? எவ்வ

தெவ் வத்துள் ஆயுமாய் நின்று

கைத வங்கள்செய் யும்கரு மேனியம் மானே!

செய்த வேள்வியர் வையத் தேவர்அருச் சிரீவர மங்கலநகர்

கைதொழ இருந்தாய்! அதுநானும் கண்டேனே.

(5)

ஆ. (எய்த) ப்ரதிகூலர்க்கன்றோ அவர்கள் நடுவே புகுந்து வைத்தே உன்னைக் காட்டிக் கொடா தொழிவது, உன்னை ஷாஸ்ப்பட்டார்க்கு மரியையோ, ஆனபின்பு அடியேனுடைய அபேஷித்ததைச் செய்தருளாய், உம்முடைய அபேஷிதம் பெறுகைக்கு உடலான ஸபாயத்தை நீர் செய்யலாகாதோ வென்னில்; உன் திருவடிகளைக் கிட்டுகைக் கீடாயிருப்பதோர் ஸபாய மென்றாற் செய்யமுடியாது, இனித்தான் செய்ய வேண்டிய தொன்றுண்டோ, மடேகமோராயிருப்பாரெல்லார்க்கும் கண்ணுலே கண்டு அநுபவிக்கலாம்படி சிரீவரமங்கலநகரிலே புகுந்திருந்தோ மிறேயென்ன, அது நானுங்கண்டேன், எனக்கதமையாதென்கிறார். (5)

ஐந்தாம் பாட்டு

இ. எவ்வதெவ்வத்துளியாதி செய்யும் ஐத்யந்தத்துக்குத் தாத்பயம்ருளிச் செய்கிறார் (ப்ரதிகூலர்க்கு ஐத்யாடியால்). அரியையோ - அரிமையானவனோ, இதுக்குப் பரமதாத்பயம்ருளிச்செய்கிறார் (ஆனபின்பியாடியால்). எய்தக் கூவுதலாவதே யெனக்கென்று கீழ்ப்பாட்டிலே சொன்ன அய்த்தைப் பின்னையும் சொல்லுவானென்னென்ன அவதரிப்பிக்கிறார் (உம்முடைய ஐத்யாடியால்). எய்தக் கூவுதலாவதே என்கிறதற்குத் தாத்பயம்ருளிச்செய்கிறார் (உன் திருவடிகளை ஐத்யாடியால்). பரீபூர்ணாநுபவம் பெறவேணுமென்று ஷாஸ்திராய்க் கூப்பிடுகிறவிவர் அது நான் கண்டேனே என்று சிரீவரமங்கலநகரிலிருப்பைக் கண்டதே பூரூபாய்மாகச் சொல்லக் கூடுமோவென்ன அதுக்குத் தாத்பய் சொல்லுகைக்காக அவதரிப்பிக்கிறார் (இனித்தானியாடியால்). இவ்வவதாரிகையில் மடேகமோர் ஐத்யாடியாலே தூதிரபாடாய்மும் டீசிதமாயிற்று. அது நான் கண்டேனே என்கிறதற்குத் தாத்பயம்ருளிச்செய்கிறார் (எனக்கு அது அமையாதென்று). அது நான் கண்டேனே என்கிறதற்கு இப்படி தாத்பயமாகையாலே பூரூபாய்ம் பெற்றதாகச் சொன்னதல்லாமையாலே கீழ்ச் சொன்ன விருவமில்லையென்று தாத்பயம். (5)

ச. ஏறி-அவர்களோடொக்கக் கூடியேறி, வீற்று - வீறுபெற்று, வீறு - ஸகலம். இவர் நடுவே யிருக்கப்பெற்றோமென்று பெருப்பேறு பெற்று

மூ. ஏன மாய்நிலங் கீண்டஎன் அப்பனே! கண்ணு!

என்றும் என்னை யானுடை

வானநா யகனே! மணிமா ணிக்கச் சுடரே!

தேன மாம்பொழில் தன்சிரீ வரமங்கலத்-

தவர்க்கை தொழஉறை

வான மாமலை யே! அடி யேன்தொழ வந்தருளே.

(6)

ஆ. (ஏனமாய் நிலங்கீண்ட) மற்றும்க்குச் செய்யவேண்டுவதென்

ஆறும் பாட்டு

இ. சர்வவிதக்ஷயீ நான் பெறவேணுமென்று கீழ்ப் பாட்டுக்குத் தாஸ்ய மிருக்க இப்பாட்டிலும் அடியேன் தொழுவந்தருளென்று சாரீயப் பாணெனென்ன அவதரிப்பிக்கிருர் (மற்றுமித்யாதியால்). கீழ்ப்பாட்டிலே

ச. கृतாய்னயென்றபடி. இருந்தாய் - எழுந்தருளியிருந்தவனே, உன்னை - நிரதிசயமாய்னான உன்னை, எய்த - அடையும்படி, எங்கே கூவுவன் - எங்கே கூப்பிடப் புகுகிறேன், கூவுதலொழிய மற்றொன்றும் நான் செய்ய சக்தனல்லேன், இக்கூவுதலாலே உன்னையடையக் கூடுமோ வென்றபடி.

(4)

எவ்வ - எவ்வகைப்பட்ட, சர்வவிதங்களான வென்றபடி. தெவ்வத் துளாயுமாய் நின்று - ஶ்ருசமூஹத்துக்குள்ளே புகுந்தவனுமாய் நின்று, தெவ்வரென்று ஶ்ருக்கள், தெவ்வமென்று ஶ்ருசமூஹம். தெவ்வத்துக்குள்ளே புகுந்த - தெவ்வத்துளான, இஷஷ்டம் அபிசுஷணைச் சொல்லும்போது தெவ்வத்துளா யென்று ஶ்ருமாயிருக்கும். எவ்வதெவ்வத்துளாயு மென்கிறவிடத்தில் அப்யர்த்தத்தாலே அநிபவலஶ்ருசமூஹங்களிலும் புகுந்தமை தோற்றுகிறது. நானாவிதங்களாய் அநிபவலங்களான அசுரசமூஹங்களிலும் வுடாதிருஷண அநுபவிஷணாய் நின்று என்றபடி. கைதவங்கள் - க்ருமிசங்களை, வுடிகங்களை விட்டு வாக்ஸதங்களை அவர்கள் பற்றும் படியான க்ருட- யுக்திகயனங்களை யென்றபடி. செய்யும் - பண்ணுமவனான, ஶ்ருக்களுக் கன்றோ நீ உன்னைத் தெளியக் காணவொட்டாதபடி மறைப்பதென்று கருத்து. கருமேனி - நுலவிஷ்ணுன, அம்மானே - சுவாமிந், எனக்கு - த்வதேகரஶ்யமான சுவரூபத்தைபுடையவெனக்கு, எய்த-உன்னையடையும்படி, கூவுதல் - கூப்பிடுகை, ஆவதே - ஆமோ, கூப்பிடுகை யொழிய வேறொரு ஶ்ருயமென்னால் அநுஷேக்க முடியாது, இந்தக் கூப்பிட்டா லுன்னை யடையப் போமோவென்று கருத்து. செய்த வேள்வியர் -

ஆ. னென்னில்; அடியேன் தொழ வந்தருளவேணும். அது நிஹ்துகமாகச் செய்யக்கடவதோ வென்னில், நிஹ்துகமாகவன்றோ ரசாதலஸ்யமான ஜகத்தையெடுத்தருளிற்றும் இதுக்கு முன்பு அடியேன்றிறத்தில் செய்தருளின செயலும்; இன்னும் குறையுமிப்படியே யெனக்குச் செய்தருளாயென்கிறார். (6)

இ. அபிப்ரேதமாயிருந்த அய்த்தை வெளியிடுகைக்காக இப்பாட்டென்றதாயிற்று. அடியேன் றொழ வந்தருளே யென்றது பாட்டுக்கு प्रधानம். மற்றது ததுபாடகமென்று காட்டுகைக்காக அத்தை முன்னே யெடுத்தருளுகிறார் (அடியேனியாடியால்). நிலங்கீண்ட வம்மானேயென்று கீழே நாலாம்பாட்டிலே சொல்லி இருக்க இப்பாட்டிலும் அவ்அய்த்தைச் சொல்லுகை புனர்நியன்றோ வென்ன அவதரிப்பிக்கிறார் (இது நிஹ்துகமாக இயாடியால்). பயோஜனநிரபேக்ஷமாகச் செய்ததுக்கு உதாஹரணமாகச் சொன்னார் கீழ். இங்கே நிஹ்துகமாகச் செய்ததுக்கும் அத்தையே உதாஹரணமாகச்சொல்லுகிறாரென்றதாயிற்று. ஏனமாய் நிலங்கீண்ட வென்னப்பனே யென்கிறதற்குத் தாத்பயம்ருளிச்செய்கிறார் (நிஹ்துகமாகவன்றோ இயாடியால்). கண்ணு இயாதி மாமலையே இயந்தத்துக்குத் தாத்பயம்ருளிச்செய்கிறார் (இதுக்கு முன்பியாடியால்). அவனிருந்ததெல்லாம் தமக்காக வென்றே நினைத்திருக்கிறாரென்று கருத்து. வந்தருள் இயந்தத்துக்குப் பரமதாத்பயம்ருளிச்செய்கிறார் (இன்னும் குறையுமியாடியால்). (6)

ச. செய்யப்பட்ட வேள்வியையுடையவரான, வேள்வி, ஐகவதாராஹம். 'விது: குணம் ஐகாஸ்தவதோ யே தீபா ராஜந் சர்வயஜாஸமாப்தா:' என்கிறபடியே கதகத்யராய் என்றபடி. வையத்தேவர் - ஐதேவர், வையம் - ஐமி, ஐமியிலேயிருந்தே நியசூரிசததராயிருந்த | ஐவீணவர்களுன்றபடி. அரு - விசுதீதியாத, சவ்தா ஐவீணவர்கள் வசிக்கும் தீசமான என்றபடி. சிரீவரமங்கலநகர் - ஐவர-மங்கலநகரமானது, கைதொழ - சேவிக்கும்படி, அந்த நகரமெல்லாம் கீதூய் பண்ணும்படியென்கை. இருந்தாய் - அங்கேயெழுந்தருளியிருந்தாய், அது - அந்த விருப்பை, நானும் கண்டேன் - எனக்கது போதாது, நியசூரிகளைப் போலே சர்வவிதகீதூய் நான் செய்யவேணுமென்று தாத்பயம்.

ஏனமாய் - வராஹாய் - ஏனம் - வராஹம், நிலம் - ஐமியை, கீண்ட - பரயாணத்தில் அண்டிதியினின்றும் கீண்டெடுத்தவனான, என்னப்பனே - மதுபகாரகனான, பரசமூதிபயோஜனராகையாலே ஐமியை யெடுத்தது தமக்கு உபகாரமாக நினைக்கிறார். கண்ணு - கணனான, ஐமியை

மு. வந்தருளி யென்னெஞ் சிடங்கொண்ட வானவர்

கொழுந்தே! உலகுக்கோர்

முந்தைத் தாய்தந்தையே! முழு ஏழுலகு முண்டாய்!

செந்தொழிலவர் வேத வேள்விஅருச்

சிரீவர மங்கலநகர்

அந்தமில் புகழாய்! அடியேனை அகற்றேலே.

(7)

ஆ. (வந்தருளி) வானவர் கொழுந்தாய் வைத்து வந்தருளி யென்னெஞ்சிடங் கொண்டருளினவனே உலகுக்கோர் முந்தைத்தாய் தந்தையே, சர்க்காரத்தையுமுன் றிருவயிற்றிலே வைத்து ரசித்தருளின பரமகாஷிகனே, கீட்யைகரதீவநிரூபணியஸ்வரூபரான ஜனங்களாலே அநவரத-

ஏழாம் பாட்டு

இ. துதியபாடத்துக்குத் தாழ்மருளிச் செய்கிறார் (கீட்யைதாடியால்).

ச. யெடுக்கைக்கு வராதுனாப் போலே என்னையெடுக்கைக்காக கண்ணாய் அவதரித்தவனான வென்றபடி. என்றும் - சர்க்காரமும் என்னையாளுடை-
என்னை தாசனாகவுடையவனான, வானநாயகனே - பரமவ்யோமநாயகனான
வனே, வானம் - பரமவ்யோமம். தான் பரமபதத்திலேயிருக்கச் செய்தேயும்
என்னையே தனக்கு அந்தரங்கமாக அபிமானித்திருக்கிறானென்று கருத்து.
மணி - ஷேஷமான, மேல் மாணிக்க சுவமிருக்கையாலே இங்கு மணி
சுவம் ஷேஷபரம். மாணிக்கச் சுடரே - மாணிக்கத்தினுடைய கान्तिபோலே
தக்க கान्தியையுடையவனான, சுடர் - கान्ति, தேன் - தேன்களையுடைத்
தான, மாம் பொழில் - சூதவனங்களை யுடைத்தான, தேன்களை யுடைத்
தானது தேனது, தேனமாம் பொழிலென்றது சமஸ்தபதம். தன் - சித்த
மான, அமரமான வென்றபடி. சிரீவரமங்கல நகர் - சிரீவரமங்கலத்திலே
யிருக்கிறவர்கள், கை தொழ - கையாலே தொழும்படி, சேவதி பண்ணும்
படியென்கை. உறை - வசிக்கிற, வானமாமலையே - பரமவ்யோமத்திலே
மஹிமையே, சங்கீதம், வானம் - வ்யோமம், நியதூரிகளுக்கு அநுபாஷனாய்
அபரிஷேஷமான மலையேபோலே சூதிரமான வடிவையுடையவனே
என்றபடி. யதா, வானமாமலையென்றது அகாஷத்தைக் கிடும்படி.
சங்கீதமான கிரி போலேயிருக்கிறவனே என்றபடி. அடியேன் தொழ -
தாசனான நான் சேவிக்கும்படி, சர்க்காரக்கீட்யைங்களையும் பண்ணும்படி
யென்கை. வந்தருள் - நீ வரவேணும், உன்னுடைய நடையழகைக்
கண்டு உனக்குப் பணி செய்யும்படி நடந்து வந்தருள் வேணும்
மென்கை.

(6)

ஆ. परिचरितचरणयुगलஞயக்கொண்டு சீரீவரமங்கலநகரிலே யெழுந்தருளி யிருந்த அச்ஷேயகல்யாணகுணங்களை யுடையவனே, அடியேனை யகற்றேறலென் கிறார். (7)

இ. அந்தமில் புகழாயென்கிறதை யுரைக்கிறார் (அச்ஷேயேயாதியால்) வந்தருளையென்று பரிசுக்கச் செய்தேயும் வரக்காணாமையாலே தம்மை ஸ்பேஷித்தானாக நினைத்து அடியேனை யகற்றேறலையென்று அபேஷிக்கிறாரென்று சங்கதி சூचित. (7)

ச. வந்தருளி - உதேயனான நியிருந்த விடத்திலே நான் வருகை உரிச மாயிருக்க சிவனான நானிருந்த விடத்திலே நீயே வந்தருளி, என் னெஞ்சு - உன் பக்கல் அபேஷிப்பிற்க்கே விஷயபரணமாயிருந்த வென்னு டைய ஈனஸ்ஸை, இடம் - தனக்கு வாசஸ்தானமாக, கொண்ட - கொண்ட வனான, "அயாசம் தவஹிச்சாமி" என்கிறபடியே தானாய் வந்து வேண்டி இடங்கொண்டவனான வென்றபடி, வானவர் கொழுந்தே - நியசூரி களுக்குத் தலையானவனான வென்றபடி. கொழுந்து - சரீயினுடைய சிரோமம், நியசூரிகளுக்கு சுவாமியானவென்றபடி. உலகுக்கு - லோகங் களுக்கு, ஓர் - விசக்ஷமான, முந்தை - அநாதிகளான, தாய் தந்தையே- மாதாவும் பிதாவுமான, முழு - கூர்னங்களான, ஏழுலகும் - ஏழு லோகங்களை யும், உண்ட - பரணத்திலே வயிற்றிலே வைத்து ரசித்தவனான, எந்தாய் - சுவாமியான, இது புகழாயென்கிறதற்கு விசேஷம். செந் தொழிலவர் - செவ்வையான தொழிலையுடையவரானவர்களுடைய, தொழில் - வியாபாரம். 'देहि मे', 'ददामि ते' என்னுதே அநவ்யயோஜனமான கீத்யுத்தையுடையவர்களுடைய என்றபடி. வேதவேள்வி - வேதபரிபாஷங் களான வாராசுரங்கள், வேள்வி - யஜனம். அரு - விஷ்டையாத, சர்வதா நடக்கிறவென்றபடி. சீரீவரமங்கலநகர் - சீவரமங்கலநகரத்திலே, அந்தமில் - அஸ்தமில்லாத, அச்ஷயாதங்களான என்றபடி. புகழாய் - குணங்களை யுடையனானவனே, புகழையுடையவன் புகழான். இஷ்டம் சங்குதியில் புகழாய் என்றிருக்கும். சீவரமங்கலநகரத்திலே அச்ஷயாதகல்யாண - குணங்களை யுடையவனாயிருக்கிறவனே யென்றபடி. அடியேனை - என் னெனவென்னை, அகற்றேல் - விசேஷிப்படியாதே, அகலுகை விசேஷி க்கை. (7)

மு. அகற்ற நீவைத்த மாயவல் ஐம்புலன்க

ளாம்அவை நன்கறிந்தனன்

அகற்றி யென்னையும் நீஅருஞ் சேற்றில் வீழ்த்தி கண்டாய்

பகற்கதிர் மணிமாடம் நீடு சிரீவர மங்கை

வாணனே! என்றும்

புகற்கரிய எந்தாய்! புள்ளின்வாய் பினந்தானே!

(8)

ஆ. (அகற்ற) உம்மையகற்றினோமோ வென்ன; स्वप्नाप्तिविरोधितया परिहरிக்கக்கடவதான ஷடாதிவிபயங்கள் கையிலேயென்னை விட்டுவைத்த போதே யகற்றினாயல்லையோ; இப்படி நீ யரியையாவது பரிகூலர்க்கு கன்றோ; अनुकूलர்க்குமரியையோ வென்கிறார். (8)

எட்டாம் பாட்டு

இ. என்னையகற்றாதே யென்று பார்த்தவிவர் இப்பாட்டிலே அகற்றி யென்னை நீ யருஞ்சேற்றில் விழப்பண்ணுவாயென்று நிர்ணய ரைச் சொல்லுமாப் போலே சொல்லுகை असङ्गतமன்றோவென்ன அவதரிப்பிக்கிறார் (உம்மையித்யாதியால்). அகற்றினோமோவென்றது विश्लेषிப்பித்தோமோ வென்றபடி. அகற்ற நீ வைத்த வென்கிறதர்க்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (त्वत्प्राप्तिर्याதியால்). வல்லென்புலன்களினித்யாதி வீழ்த்தி கண்டாய் इत्यन्तத்துக்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (शब्दादी-त्याதியால்). சூரியபாடத்துக்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (இப்படி இத்யாதியால்). அரியையாவது என்றது, நீ அசக்யனாயிருப்பது, दृश्यापनாயிருப்பது என்றபடி. (8)

ச. பகர்க்கதிர் - விளங்குகிற கிரணங்களைபுடையவைபான, பகர்-சஞ்ஞம், கதிர் - கிரணம், மணிமாடம் - ரத்னமயனங்கள், நீடு - உயரங் களாயிருக்கிற, சிரீவரமங்கை வாணனே - ஶ்ரீவரமங்குலமென்கிற நகரத் துக்கு விவாஹகனாவனே, வாணன் - நிவாஹன், என்றும் - சர்க்காரமும், புகற்கு - ப்ரேஷிக்கைக்கு, கிட்டுகைக்கு என்றபடி. அரிய - அசக்யனான, பரிகூலர்க்கு इति शेषः. எந்தாய் - स्वामिन्, புள்ளின் - पक्षिणीனுடைய, பகாசுர னுடைய வென்றபடி. வாய் - வாயை, பினந்தானே - विदारणं பண்ணினவனே, சந்தி, அகற்ற - विश्लेषிக்க, அபராதிகளை உன் பக்கல் கிட்டாதபடி பண்ணுகைக்காக வென்றபடி. நீ வைத்த - सर्वशक्तिपान நீ யுண்டாக்கிவைத்தவைபான, மாய - आश्रयங்களான, ஜானவான்களை யும் விபயப்ரவணராக்கவற்றான வென்றபடி. வல்-दुर्जनங்களான, ஐம்புலன் களாமவை - पञ्चेन्द्रियங்களானவைகளை, நன்கு - நன்றாக, இவை வாழ்க

மூ. புள்ளின்வாய் பிளந்தாய் மருதிடை போயினாய்!

எருதேழ் அடர்த்த என்

கள்ள மாயவனே! கருமாணிக்கச் சுடரே!

தெள்ளியார் திருநான் மறைகள் வல்லார்

மலிதண் சிரீவர மங்கை

யுள்ளிருந்த எந்தாய்! அருளாய் உய்யுமா நெனக்கே.

(9)

ஆ. (புள்ளின்வாய் பிளந்தாய்) உன்னுடைய அதிமனோஹரவியேஷிதங் களாலும் நிரவதிகசீந்தய்த்தாலும் என்னைத் தோற்பித்துனக்கடிமை யாக்கி யருளினவனே, சாஹசகலவேதிவதிரேசராய் த்வச்சரணாரவிந்நயுக்ஷகோபாய ராயிருந்த திவ்யஜனங்களாலே சமூஹமான சிரீவரமங்கை யுள்ளிருந்த வெந்தாய், அருளாய்யுய்யுமானெனக் கென்கிறார். (9)

ஒன்பதாம் பாட்டு

இ. புள்ளின் வாய் இत्याதி கள்ளமாயவன் இत्यந்ததுக்குத் தாத்யம்ருளிச் செய்கிறார் (உன்னுடைய இत्याதியால்). கருமாணிக்கச் சுடரே என்கிறதற்குத் தாத்யம்ருளிச்செய்கிறார் (நிரவதிகேத்யாதியால்). இவ் வாக்கங்களெல்லாம் ஹேதுமங்களென்று கருத்து. எங்கள் மாயவனே யென்று தம்மோடு சங்க் சொன்னதுக்குத் தாத்யம்ருளிச்செய்கிறார் (என்னை இत्याதியால்). தெள்ளியா ரென்கிறதற்குத் தாத்யம்ருளிச் செய்கிறார் (த்வச்சரணேத்யாதியால்). (அருளாயித்யாதி). அருஞ்சேற்றில் வீழ்த்தி கண்டாய் என்றஞ்சின உமக்கு நரனென்ன செய்யவேணு மென்ன சந்நிஹிதாய் சுவாமியான நீ உய்யுமாயருளாயென்கிறா ரென்று சஹ்தி அபிபிரேதை. (9)

ச. கிற ஶ்காரங்களொன்றும் தப்பாதே யென்றபடி. அறிந்தனன் - அறிந்தேன், அபராதிகளையகற்றுகைக்காக இन्द्रியங்களை வைத்தோமாகில் உமக்கென்னென்னில்; என்னையும் - அநந்யாதிக்குன வென்னையும், அகற்றி - உன் பக்கல் நின்றும் விசேஷிப்பித்து, அருஞ்சேற்றில் - அருமையான சேற்றிலே, வைத்த கால் வாங்கவொண்ணாதபடியான மஹாஶக்திலே யென்றபடி. ஶ்வாதிவிஷயங்களிலேயென்றபடி. நீ - சுவந்ந னான நீ, வீழ்த்தி கண்டாய் - விழப்பண்ணுவாய் கிடாய், கண்டா யென்றது இவ்வுத்தில் சந்தேஹமுண்டோ வென்றபடி. இல்லையாகில் இந்த இन्द्रியவிஷயங்கள் நடுவே என்னை வைப்பாயோ வென்று கருத்து.

எருது - வுஷமங்கள், ஏழ் - ஏழுகளையும், அடர்த்த - சஹித்தவனான, என் - மதியான, மஹாமியான வென்றபடி. இந்த திவ்யேஷிதங்

மு. ஆறெனக்குநின் பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்
தாய்உனக் கோர்கைம்-

மாறு நானென் றிலேன்; என தாவியும் உளதே

சேறு கொள்கரும் பும்பெருஞ் செந்நெலும்

மலிதன் சிரீவர மங்கை

நாறு பூந்தண் துழாய்முடி யாய்! தெய்வ நாயகனே!

(10)

ஆ. (ஆறெனக்கு) பாய்ப்பாகங்களிரண்டும் உன் திருவடிமலர்களே
பென்றிருக்க, இவ் அவ்யவசாயத்தை யெனக்கு சுவாவமாம்படி தந்தருளி
னாய், இதுவே யமையாதோ, இம்மஹோபகாரத்துக்குனக்கொரு கைமாறு
செய்யப்பெறுகிறிலேன். இவ் அரமாவைக் கைமாறுகத் தந்தாலாகாதோ
வென்னில், எனதாவியுமுனதே, சர்ப்பகாரத்தாலும் பரிபூரண உனக்
கென்றோ செய்யலாவதொன்றுண்டோ வென்கிறார். (10)

பத்தாம் பாட்டு

இ. பாய்ப்பாகத்துக்குத் தாத்யம்ருளிச்செய்கிறார் (பாய்யாதியால்). ஆறு
சரணென்கிற இரண்டு அவங்களும் உபாயவாகங்களாகையாலே
புனஸ்தியாகாமெக்காக பஜாத் ஷுதமான சரண அவம் பாய்ப்பரமென்று
கருத்து. உதார்த்தத்துக்குத் தாத்யம்ருளிச்செய்கிறார் (சரீயாதியால்).
இப்படி நான் கூப்பிடச் செய்தேயும் அவன் தம்முடைய அபேஷம்
செய்யாதிருந்தவாறே பாய்ப்பாகங்களிரண்டும் அவன் திருவடி
களென்கிற அவ்யவசாயத்தைத் தந்த உபகாரத்தை அநுபவித்து சந்தோ
ராகிறார் என்று சங்கதி. (10)

ச. கள்ளலே என்னை அடிமை கொண்டவனான வென்கை. கள்ள -
ஒருவர்க்குத் தெரியவொண்ணாத சுவாவத்தையுடையவனான, மாயனே -
அவ்யவசூதனே, கருமானிக்கச் சுடரே - நிலமாநிவ்யயோதிசுதவ்யயோதிஸ்தை
யுடையவனே, தெள்ளியார் - தெளிந்தவர்களான, சுவரணாவிந்நங்களை
உபாயமென்கிற அவ்யவசாயத்தையுடையவரான வென்றபடி. திருநான்
மறைகள் - சிரீமச்சுந்தங்களை, பரவரஸ்வரூபபுணதஸ்மாராபநாதிபரிபாடமாகிற
சிரீயையுடைத்தான நாலு வேங்களையுமென்றபடி. வல்லார் - அறிந்த
வர்கள், வேங்களுடைய பரமதாத்யங்களை அறிந்தவர்களென்றபடி.
மலி - மலிந்திருக்கிற, சமூஹாய் வசிக்கிற வென்றபடி. தன் - அந்
யிதம்மான், சாஸாரிகதாபாநதிகரமான என்றபடி. சிரீவரமங்கையுள் -
ஸுஷ்ட். இருந்த - என்னை அநுபவிக்கைக்காக எழுந்தருளியிருந்தவனான,
எந்தாய் - உபகாரகனே, சந்தி. உய்யுமாறு - உணவிக்கும்படி,
எனக்கருளாய் - தூய் பண்ணவேணும். (9)

மு. தெய்வ நாயகன் நாரணன் திரிவித்-

கிரமன் ஆயிரணமிசை

கொய்கொள் பூம்பொழில் குழுகுரு கூர்ச்சட கோபன்

செய்த ஆயிரத் துள்ளிவை தன்சிரீ வரமங்கை

மேய பத்துடன்

வைகல் பாட வல்லார் வாணோர்க் காரா வழதே.

(11)

ஆ. (தெய்வநாயகன்) த்ரிவித்நாயகாவதஸர்வரவத்தை யுடையனாயிருந்த நாரணனுடைய திருவடிகளிலே கொய்கொள் பூம்பொழில்தும் குருகூர் ச்சடகோபன் செய்த ஆயிரத்துள்ளிவை தன் சிவரமங்கை மேயபத்துடன் வைகல் பாட வல்லார் வாணோர்க்கு காலதரமெல்லாம் சூரித்தாலும் ஆராத மோரென்கிறார்.

(11)

திருக்குருகைப் பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே சரணம்.

நிகமனம்

இ. த்ரிவித்நாயகன் தீவநாயகன் நாரணனென்று ஸ்வயித்துக் தாத்யம்ருளிச் செய்கிறார் (த்ரிவித்நாயகனாடியால்).

(11)

ச. சேறுகொள் - சேறுகளைக் கொள்ளா நிற்கிற, சேற்றுநிலங்களிலே இடங்கொள்ளா நிற்கிறவென்றபடி. கரும்பும் - இளங்கரும்பும், பெருஞ் செந்நெலும் - பெருக வளருகிற நீவாரங்களும், செந்நெல் - சிவார், சிவந்த நெல்லாகவுமாம். மலி - மலிந்திருக்கிற, சமூஹாயிருக்கிற வென்றபடி. தண் - சிவந்தமான, ஸமஹமான வென்றபடி. சிவ்வர மங்கை - க்ருபாஸ்தமிக் பதம். சிவரமங்கையிலே யிருக்கிறவனான வென்றபடி, இது தீவநாயகனுக்கு விசேஷம். நானு - சூரமியான, பூம் - சூந்ரமான, தண் - சிவந்தமான, துழாய் - சூசிசையையுடைத்தான, முடி - கிரீடத்தையுடையவனான, தெய்வநாயகனே - தீவநாயகனே, நியசூரி- நியதினே என்றபடி, சந்தி. எனக்கு - ஸ்வயதிகனான எனக்கு, நின் பாதமே - உன்னுடைய திருவடிகளையே, ஆறு - ஸாயமாக, ஆறு - வழி, இங்கே ஸாயத்தைச் சொல்லுகிறது. சரணாக - ஸரணமாகவும், ஸாயமாகவும் என்றபடி. சரண் ஸதம் இங்கே ஸரணா ஸாயமாகவுமென்ற படி. சரண் ஸதமிங்கே ஸரணா ஸாயபரம். தந்தொழிந்தாய் - கொடுத்து விட்டாய், உன் திருவடிகளே ஸாயமும் ஸாயமும் என்று நான் ஸயாசிக் கும்படி பண்ணினு யென்றபடி. உனக்கு - இப்படி ஸஹோகாரகனான உனக்கு, ஓர் - ஓர்மான, இரண்டு முன்று வேண்டா, ஒன்றுமென்று மென்று கருத்து. கைமாறு - ஸத்யுபகாரம், நான் - ஸத்யந்தாகிவனான

ச. நான், ஒன்றிலேன் - ஒன்றுடையேனல்லேன் என்றபடி. சரீரமாக ஒரு ப்ரஸுபகாரமில்லாவிட்டால் அஸ்யமாயிருப்பதொன்றாகிலும் செய்யப் பெறுகிறிலேன் என்றபடி. உம்முடைய அர்மாவைத் தந்தாலோ வென்னில், எனதாவியும் - சதாஸ்மாவும், உனதே - சுவீயமே, அநாதியாக உன்னதாகையால் இதுவும் ப்ரஸுபகாரமாக மாட்டாதென்று கருத்து. (10)

திருவிக்கிரமன் - த்ரிவிக்ரமனான, சுவசுத்தைப் பிறர் கொண்டு போகாதபடி மீட்டுக கொள்ளுமவனான வென்றபடி. தெய்வநாயகன் - தேவநாயகன், த்ரிவிக்ரமணவூதாந்தத்தாலே ஶ்ரஹ்ரதாசகலதேவநாயகஸ்தேன வ்யாதனான என்றபடி. நாரணன் - நாராயணனுடைய, அடியிணைமிசை - பாடஹ்நுத் தின் மேலே, பாடஹ்நுவிஷயமாக வென்றபடி. இதுக்குச் செய்த என்கிற தோடே அந்வயம். கொய்கொள் - கொய்கையைக் கொள்ளும்படியான, கொய்கை - பறிக்கை, எல்லாருக்கும் பறிக்கலாம்படி ப்ரவங்கனாய் சமூஹங்கனான வென்றபடி. பூம் - பூஷங்கனையுடையவையான, பொழில்- உதானங்களாலே, தூழ் - ப்ரவீரதமான, குருகூர்ச்சடகோபன் - திருநகரக்கு நிவாஹகரான ஆழ்வார், செய்த - பண்ணினதான, ஆயிரத்துள் - ராசாசஹ்நுத்திலே, இதுக்கு இவை பத்துமென்பதிலே அந்வயம். தண் - சீதலமான, சந்தாரதாபஹ்ரமான வென்றபடி. சிரீவரமங்கை - ச்ரீவரம ஶ்ரீ- நகரத்தை, மேய - மேவினவையான, மேவுகை - அடரிக்கை, ச்ரீவர- மஶ்ரீவத்தை ஸ்துதித்தவையான வென்றபடி. இவை பத்தும் - இந்த பத்து பாட்டுக்களையும், உடன் - அபிப்ராயத்தோடே கூட வென்றபடி. வைகல்- சவ்நா, இதுக்கு காலநியமம் வேண்டா வென்றபடி. பாட வல்லார் - பாட சமயீரானவர்கள், வாடுஞர்க்கு - நியதூரிகளுக்கு, ஆரா - ஆராத தான, எத்தனை காலம் அநுபவித்தாலும் துஸ்தி வாராதபடியான என்றபடி. அமுதே - அமூதம் போலே ஶோகரென்றபடி.

ज्ञानवैराग्यानुष्ठानधेवविश्रीमद्वेदान्तरामानुजमहादेशिकाय नमः

ब्रमिडोपनिषत्तात्पर्यरत्नावलिः

(நோற்ற நோன்பு)

सर्पाधीशे शयत्वादरिदरभरणात्सानुकम्पत्वयोगात्

सत्साहाय्यादशेषान्तरनिलयतया भूसमुद्धृत्युवन्तैः ।

सर्वेषां तातभावादितरजनदुराधर्षतादेशशरण्यं

दीनानां प्राह विष्णुं शठजनमथनो देवतासार्वभौमम् ॥ ६५ ॥

(सर्पाधीशे शयत्वात्) அரவினணையம்மானே - திருவனந்தாழ்வான் மேலே கண்வளர்ந்துருளுகையாலும், (रिदरभरणात्) உறை சங்கு சக்கரத் தாய் : திருவாழி திருச்சங்குகளை ஧ரிக்கையாலும், (सानुकम्पत्वयोगात्) அருள்செய்தங்கிருந்தாய் - நிரவதிககாஷ்யத்தை யுடைத்தாகையாலும், (सत्साहाय्यात्) ஐவர்க்காயன்று மாயப்போர் பண்ணி சதுக்களான பாண்டவர்களுக்கு சஹாயமாய்க்கொண்டு னாரதயுத்தைப் பண்ணுகையாலும், (अशेषान्तरनिलयतया) எவ்வதெவ்வத்துளாயுமாய் நின்று கீசவங்கள் செய்யும், सर्वान्तर्यामिभार्याமிருக்கையாலும், (भूसमुद्धृत्युवन्तैः) ஏனமாய் நிலங்கீண்ட வரஹ்யத்தைக் கொண்டு னுமியை ச஢ரித்த வுதானங்களாலும், (सर्वेषां तातभावात्) உலகுக்கோர் முந்தைத் தாய்தந்தையே - சாதிபிதாக்களைப் போலே எல்லாருக்கும் ஸ்ரியஹிதங்களைப் பண்ணுகையாலும், (इतरजनदुराधर्षतादेः) என்றும் புகற்கரிய வெந்தாய் - சுவாஸிதரஜனத்தாலே துஷ்ரயைகை யாலும், आदिशब्दத்தாலே आश्रयंचेष्टितत्वात्यन्तोपकारकरावங்கள் சஹ்யஹிக் கப்படுகிறது. புள்ளின் வாய் இதுவி- குணனாய் அவதரித்தருளி வகாசுர நிரசனாஶாஸ்யச்சேஸ்டிதங்களைப் பண்ணுகையாலும், ஆறெனக்கு இதுவி- ஸ்ரதுபகார மில்லாதபடி வாஸிதர்க்கு ஸபகரிக்கையாலும் வானமாமலெயம் பெருமானை அஸரண்யஸரணகை 'நோற்ற நோன்பு' என்கிற ஢ங்கத்திலே ஆழ்வார் அருளிச் செய்தாரென்கிறார். (65)

श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

எட்டாந் திருவாய்மொழி

மு. ஆரா அமுதே! அடியேன் உடலம் நின்பால் அன்பாயே

நீராய் அலைந்து கரைய உருக்குகின்ற நெடுமாலே

சீரார் செந்நெல் கவரிவீசும் செழுநீர்த் திருக்குடந்தை

ஏரார் கோலம் திகழக் கிடந்தாய்! கண்டேன் எம்மானே.

(1)

ஆ- (ஆராவமுதே) இப்படி ஶீவரமங்குலநாளிலே அஷ்டமனோராய்
அத்யந்தமவசரான ஆழ்வார் தமக்கு ப்ராயமும் ப்ராகமும் எம்பெருமான்
திருவடிமலர்களே என்றுள்ள திவ்யஜ்ஞாததைப் பெற்ற இந்த லாபத்தை
அநுசந்தித்து அதனாலே விஜ்ஞாநாய் திருக்குடந்தையிலே போய் புக்கு
அங்குமெம்பெருமானோடு ச்லேஷிக்கப் பெருமையாலே கிடந்தலற்று

எட்டாந்திருவாய்மொழி

இ. உனக்கோர் கைமாறு நானொன்றிலேனென்று ப்ரத்யுபகாரமொன்றும்
கிடையாதபடியிருக்கிற மஹோபகாரத்தைச் செய்தாயென்று சந்துரான
ஆழ்வாரித்திருவாய்மொழியிலே சாந்ராய்க் கூப்பிடுகை அசங்கமன்றோ
வென்ன அவதரிப்பிக்கிரார் (இப்படியித்யாதியால்). ப்ராய்ப்ராகங்குகிரண்டும்
அவன் திருவடிகளென்கிற அஃயவசாயத்தைத் தமக்குத் தந்தருளின
மஹோபகாரமாதத்தைக் கொண்டு கிவ்வித் சந்துரானோரையாகிலும் சர்வவிதகீங்குய்
பண்ணவேணுமென்று கீழ்ப்பிறந்த மனோரயம் தலைக் கட்டாமையாலே
இங்கு சாந்ராய்க் கூப்பிடுகை சங்கதமென்றதாயிற்று. மாசறுசோதி
துடங்கி விரஹாத்ரான வாழ்வார் நோற்ற நோன்பிலே அத்யந்தாந்ராய்க்கூப்
பிடச் செய்தேயும் தாம் அபேஷித்தபடி ச்லேஷிக்கைக்கவன் வாராதொழிந்
தவாறே துஃகம் கரைபுரண்டு மூலாபசரம்படியான சுவாவத்தையுடைய
ராயிருக்க, இவரிப்போது வரித்து நின்று திருக்குடந்தையிலே
போயலற்றும்படி யெங்ஙனையென்ன அவதரிப்பிக்கிரார் (தமக்குப்
ப்ராயமுமித்யாதி). அந்த சந்தோஷம் விஜ்ஞாநிமாதத்துக்கு ஸபயுக்தமாய்
அத்தாலே வரித்து நின்றாரென்று கருத்து. திருக்குடந்தையிலே
போய் புக்கு என்றது சுவுத்தியை சதேகசர்வநீயாக்கி யென்றபடி. பொலிந்து
நின்ற பிரான் கோயில் திருப்புளியாழ்வார் கீழே அபர்வதநிவிலகரணவ்யாபார
ராய் அநுமவீகதானமானசராய்க்கொண்டு யாவந்மோகமேகாசிகீயாயெழுந்தருளியிருந்
தாரத்தனை யொழிய மற்றையாழ்வார்களைப்போலே இவா ஶேஷாந்ரங்க
ளிலே சவ்வித்தாரென்று ப்ரசித்தியில்லையிறே. ஶாவநாபகஸ்த்தாலே ஆழ்வார்
தாம் திருக்குடந்தையிலே போய்ப் புகுந்ததாகவே இருந்தவிருப்பை

ஆ. கிருர். உன்னோடு பிறரோடு வாசியின்றியே பெல்லாருக்கு மொக்க சர்க்காரமும் அநுபவித்தாலும் ஆராத மோகமே, உன்னுடைய நிரவதிகசௌ-
யாதிக்ஷாணபுணங்களாலே அடியேனுடைய அநேகமான இந்த வேதமும்
கூட உன் பக்கலுள்ள நிரதிக்ஷாணபுணத்தாலே நீராய் உருகும்படி
பண்ணிவைத்து எனக்கு அரியையாயிருக்கிறவனே, சீரார் செந்நெற்
கவரிவீசுந் செழுநீர் திருக்குடந்தையேரார் கோலந் திகழக் கிடந்தாய்
கண்டேன் என்னை உன் திருக்கண்களாலே பார்த்தருளுதல் ஒரு வாரீ
அருளிச் செய்தருளுதல் காண்கிறிலேனென்கிருர். (1)

இ. நினைத்து போய்ப் புக்கென்கிறது. இன்னம் தாம் சொல்லவேண்டின
தெல்லாம் வுடிசைமான வானமாமலையைக் குறித்தே சொல்லலாயிருக்க
திருக்குடந்தையிலே சகலசம்ஸ்காரங்களோடே தாம் கண்வளர்ந்தருளுகிற
வழகை இவர் திருவுள்ளத்திலே சாஷாங்குமாமம்படி காட்டியருளக் கண்டு
இவ்வாபத்திலே தோற்றின இவர் நம்முடைய மனோரமெல்லாம் கலைக்
கட்டித்தருவரென்று பார்த்துத் திருக்குடந்தையிலே போனாரென்று
கருத்து. எம்பெருமானோடே சர்வலோகப் பெருமையாலே என்றது
எம்பெருமான் திருக்கண்களாலே தம்மைக் குளிரப் பார்த்தருளுதல்,
திருப்பவளத்தைத் திறந்து தம்முடைய வாரீ தீர ஒரு வாரீயருளிச்
செய்தல், அந்நேரம் அனைத்துத் தழுவினாப்போலே தம்மையனைத்துத்
தழுவியருளுதல் செய்யக்காணாமையாலேயென்றபடி. அந்நேரம் அந்நேரம்
தாலே அவன் அனுகூலபாதிக்கைச் செய்யாதிருந்தாலிவர் கிடந்து
அலற்றக் கூடுமோ வென்னில்; சந்நித்யசுரீ சந்நிதியாய் நோவு பட்டுத்
தாயுடைய கால் கீழே செல்ல அவன் காரியந்தரவாசத்தாலே வஜ்ஜிகரி
யாதே உபேசித்தால் அந்த சுவை அவருடைய காரியந்தரமீரவத்தை அறிவா
மையாலே கதறுமாப்போலே தம்முடைய அபேசிதம் பெருமையாலே
கலங்கி அந்நேரம் அந்நேரம் மறந்து து:கிராய் கிடந்தலற்றுகிருரென்று
கருத்து.

முதற்பாட்டு

இன்னார்க்காராவமுதென்று விசேஷியாதே ஆராவமுதே என்று
பொதுவிலே சொன்னதுக்குத் தாத்நீமருளிச் செய்கிருர் (உன்னோடு
இத்யாடியால்). அடியேனுடைய மரியாதையுடையத்திலே அந்நேரமான திருவைக்
காட்டுகிருர் (உன்னுடைய நிரவதிக்ஷாடியால்). நெடுமாலே என்கிற
தர்க்குத் தாத்நீமருளிச் செய்கிருர் (எனக்கரியை இத்யாடியால்). அந்
நேரம் கூப்பிடுகிறவர் து:கிராயிலே சொல்லுமாப் போலே கண்டே
னென்று சொல்லக்கூடுமோ வென்ன இதுக்குத் தாத்நீமருளிச் செய்
கிருர் (என்னையுன் திருக்கண்களாலே இத்யாடியால்). (1)

ச. எம்மானே - நிஷாபிக்ஸ்வாமியானவனே, சந்தி. ஆரா - ஆராததான, காலதவமெல்லாம் வஸுவித்தாலும் சூரி வாராதபடியான என்கை. அமுதே - அமுதமே, நிரதிசயமோயனே என்றபடி. இதுவும் சந்தி. அடியேன் - தாசனானவென்னுடைய, மயர்வறமதி நலமருளப்பெற்று சுவஸ்யம் தெளிந்தத்தால் அடியேனென்கிற தன்றிங்கே. “சுருஷ்யமுபா-
 ரத:” என்கிறபடியே ஆராவமுதே என்று வஸுவித்த நிரதிசயமோயனைக் குத் தோற்று அடியேனென்கிறார். உடலம் - தேஹமானது, ஜானாத்மசுரு-
 ளைகையாலே நிராயுருகைக்கு யோசனா நான் சாசனமன்றிக்கே அசேத-
 மான தேஹங்கூட என்றபடி. நின்றால் - உன் விஷயத்தில், பாலென்று சந்தமயேஷ்யம். அன்பாயே - ப்ரேம் தானேயாய், அன்பு - ப்ரேம், ப்ரேமத்துக்கு
 சாசனமாகையன்றிக்கே ப்ரேமந்தானொரு வடிவு கொண்டாப் போலேயா
 யென்றபடி. நிராய் - ப்ரமாய், உடம்பு ப்ரமாய் பரிணமித்து, அதுவும்
 வஸுவித்தமாயிருக்கையன்றிக்கே ப்ரமாயென்றபடி. அலைந்து - நின்ற
 விடத்திலே நில்லாதே வ்யாகுலப்பட்டென்றபடி. ப்ரமானாலும் வஸுவித்த
 போலே நிஷலமாயிருக்கையன்றிக்கே நிலையில்லாதே அலைந்தென்கை.
 கரைய - நீர் தானொரு வஸுவித்தமென்னலாம்படி ததோபி ப்ரமாய்ப்படி
 யென்கை. உருக்குகின்ற - உன்னுடைய சௌந்தரியைக்கே காட்டி
 யென்னுடைய தேஹத்தையுங்கூட இப்படியிருக்கா நிற்கிற, நெடுமாலே -
 நெடியனான, ப்ரபலான வென்றபடி. சீர் - சூன், ஆர் - பூர்வங்களான,
 யதா, சீரென்று அழகாய், அழகாலே பூர்வங்களான என்னவுமாம்,
 செந்நெல் - சிவந்த நெல்லுக்களானவை, நெல்லுக் கதிர்களானவை
 யென்றபடி. கவரி வீசும் - சாமரம் வீசுகிற, கவரி - சாமரம், சூரபாரவஸு-
 பவேசிகமமசுஜரிபூசகங்கள் ஆராவமுதாழ்வார் கண் வளர்ந்தருளுகிற
 அழகைக் கண்டு சாமரம் செவிக்கிருப் போலே அசையாநிற்கிற என்ற
 படி. இது திருக்குடந்தைக்கு விஷேஷம். செழு - சமூஹங்களான, நீர் -
 வளங்களையுடைத்தான, திருக்குடந்தை - திருக்குடந்தையிலே, ஏர் -
 அழகாலே, ஏரென்று - அழகு, ஆர் - பூர்வமான, கோலம் - வளக்காரமாய்-
 பூஷணவஸாநிகளானவை யென்றபடி. திகழ-விளங்கும்படி நிஷலமான,
 வஸுவித்தமாயிருக்கையன்றிக்கே கனகமாநிகையாநிகைப் போலே ப்ரபலம் பெறும்படி
 யென்கை. பூஷாநிகைகள் தத இதவஸிக்கும்படியான வஸுவித்தமாயில் காட்டில்
 நிஷலமாகக் கண் வளர்ந்தருளுகிறபோது வஸுவித்தமாயிருக்கிற திருமேனி
 யாலே அவைத்துக்கு ப்ரபலமாயிருக்கிற தென்று கருத்து.
 “சமயாவோததஸ்ரீமான்சுபஸு” என்கிறபடியே இவனுணரிற் செய்வதென்
 னென்று வாயிறு பிடிக்க வேண்டியிருக்கிறதென்கை. கிடந்தாய்-
 கண்வளர்ந்தருளினாய், கண்டேன் - கண்ணாலே காணப் பெற்றேன்

ச. என் - மதீயனா, மதீயனானவென்றபடி. வெள்ளைமூர்த்தி -
 சூதவிதழை, அசேஷபரிவர்த்தகவியுமுடையவனையென்றபடி, சந்தி.
 எம்மாணே - உன்னுடைய சிந்தையினாலே பெண்ணை வசிகரித்தடிமை
 கொண்டவனையென்றபடி. என்னையாள்வானே - என்னை ஆளா
 நிற்கிறவனே, உத்தரோத்தரமாக உன்னுடைய குணங்களைக்காட்டி அந்த
 குணகூலாசுரத்தை விரிப்பித்து என்னை நியமாக அடிமை கொள்ளா
 நிற்கிறவனே பென்றபடி, சந்தி. வேண்டுமாற்றால் - இச்சிக்கும் பிரகாரத்
 தாலே, வேண்டுகை - இச்சிக்கை, ஆறு - பிரகாரம், உன்னுடைய
 இச்சாவிசேஷங்களாலே, கம்மூலமனறிக்கே கெவலமாசிரத்யங்களான இச்சி
 களாலேயென்றும்பாஸ்யம். இதுக்கு ஆவாயென்கிறதோடே அந்நயம்.
 எம் - எவ்வகைப்பட்ட, நானாவிதங்களானவென்றபடி. மா - மஹத்துக்
 களான, சிந்தையிதிரிதிரிதங்களான வென்றபடி. உருவம் - ரூபங்கள்,
 ஆவாய் - ஆகிறவனே, எனக்காகவும், அபிதர்க்காகவும் தேவமனுஷ்யமரூப-
 கமீதினானாவிதாதிசுந்தரவியுமுடையவனையென்றபடி. எனக்
 கும்-அபிதர்க்கும், முன்பு கீழித்தனை உபகாரங்களைச்செய்தாயாகையாலே
 இன்னமென் காய்மெல்லாம் நியே செய்ய வேணுமென்று கருத்து.
 எழில் - உத்தரனா, அவதாரவசீயிலே புன் இச்சிதாபஹரியான வென்றபடி.
 யதா, 'ச ச ஶ்வாந் பவதி பாயமான:' என்கிறபடியே அவதாரத்தாலே பரவசீயில்
 காட்டிலும் அதிசயிதகுணவுத்தை யுடையவனான என்னவுமாம்.
 ஏறே - பூசமே, சந்தி. அபிதர்க்காகப் பிறந்த பெருமையாலே "சாட்வ-
 பூசமோபமீ" என்கிறபடியே இச்சிபூசம் போலே மஹிதனாயிருக்குமவனே,
 செம் - அந்நங்களான, மா - மஹத்துக்களான, ரமணீயம்மதீயந்
 களாகையாலே அதிமஹத்துக்களானவென்றபடி. கமலம் - தாமரபூசங்
 கள், இதுக்கு மலருமென்கிறதோடே அந்நயம். செழு - செழுத்தவை
 யான, அதிசமூகங்களானவென்றபடி. செழு - ரமணீயங்களானவென்னவு
 மாம். நீர்மிசைகண் - அந்நங்களின் மேல்களிலே, மலரும் - விகசியா
 நிற்கிற, திருக்குடந்தை - திருக்குடந்தையிலே, அவதாரகாலத்தி
 லுதவாதார்க்கு மிழக்க வேண்டாதபடியிறே இங்கே கண்வளர்க்
 தருளுவதென்று கருத்து. அம்மாமலர் - அந்த மஹத்தான கமலபூசங்
 களான, அந்த பெரிய செந்தாமரைப் பூப்போலையிருக்கிறவென்ற
 படி, யதா, அம் - அழகான, மா - பெரியதான, மலர் - பூவும் போலே
 யிருக்கிற, கண் - நயனங்கள், வளர்கின்றனே - நிமிலிதங்களாயிருக்கிற
 வனே, சந்தி. இங்கு வளர்கின்றவென்றது விபரிதலபவா நிமிலிதபரம்.
 பூசவிசயத்திலே நித்யான நயநிமிலிதத்தை கண்வளர்கின்றருளுகிறதாக
 உபகாரிதயாலே சொல்லக்கடவதிறே. திருக்குடந்தையிலே தாமரைப்
 பூவெல்லாம் மலரானிறக அவைத்தோடு சபாசியங்களான
 உன்னுடைய கண்களாகிற இரண்டு பூவும் மலரக்காண்கிறிலே
 னென்று கருத்து. நான் - உன்னுடைய கதாசுமொழியத் தரிக்க

மூ. என்னான் செய்கேன் ? யாரே களைகண் ? என்னையென் செய்கின்றாய்
உன்னால் அல்லால் யாவ ராலும் ஒன்றும் குறைவேண்டேன்
கன்னாச் மதிள்குழ் குடந்தைக் கிடந்தாய்! அடியேன் அருவாணன்
செல்நான் எந்நான் ? அந்நா னுனதான் பிடித்தே செலக்கானே. (3)

ஆ. (என்னுன் செய்கேன்) என்னுலொரு செயலில்லை. நீயல்லதெனக்கு
மற்றொரு ராசி இல்லை. என்னுடைய யனத்தாலே உன் திருவடிகளைப்
பெறக்கடவனாகவே பார்த்தருளுகிறது, உன்னுடைய சூய்யாலே உன்
திருவடிகளைப் பெறுகையொழிய வேறொரு சபாயத்தால் பெறிலும்
வேண்டா; ஆனபின்பு இனி இவ்வாறா உள்ள காலமும் உன் திருவடி
களைப் பிரியாதேயிருக்கும்படி பார்த்தருளவேணுமென்கிறார். (3)

மூன்றாம் பாட்டு

இ. என்னுன் செய்கேனென்கிறதற்குத் தாத்ரயம்ருளிச்செய்கிறார் (என்னு
லொரு இயாதியால்). யாரேகளைகணென்கிறதற்குத் தாத்ரயம்ருளிச்
செய்கிறார் (நீயல்லது இயாதியால்). என்னையென் செய்கின்றாயென்
கிறதற்குத் தாத்ரயம்ருளிச் செய்கிறார் (என்னுடைய இயாதியால்).
இத்யாபாத்தக்குத் தாத்ரயம்ருளிச் செய்கிறார் (உன்னுடைய சூய்யாலே
இயாதியால்). ஒன்றுங்குறைவேண்டேனென்று சாமான்யமாயிருந்ததே
யாகிலும் ஒரு நாயகத்திலிவர்க்கு பூஷாயந்தரம் தூரதி நிரஸ்தமாயாகையாலே
இங்கவற்றை நிஷேஷிக்க வேண்டாமையாலே ஸ்வச்சரணாபித்யும் சபாயந்தரத்
தாலே வந்தால் வேண்டாவென்கையாலே இதுக்குத் தாத்ரயமாகை
சசிதமென்று கருத்து. இவ்வளவாலே சஜ்ஜதியும் சூய்யதை. எங்ஙனே
யென்னில்; தாமிரண்டு பாட்டுகளாலே கூப்பிடச் செய்தேயும் குளிரக்
கடாசித்தல் ஒரு வாரீ சொல்லுதல் செய்யாமையாலே ஈலம் பெறுவாரும்
சில செய்யவேணுமென்று நினைத்திருந்தானாகக் கொண்டு என் மேலே
சுமத்தியிருக்கிறாயோ பிறர் மேலே சுமத்தியிருக்கிறாயோ வென்று
விக்ஷித்திப்பாட்டாலே உதரம் சொல்லுகிறாரென்று சஜ்ஜதி. அடியே
னருவாணனியாதிக்குத் தாத்ரயம்ருளிச் செய்கிறார் (ஆனபின்பு இயாதி
யால்.) (3)

ச. மாட்டாத நான், என்செய்கேன் - என்னசெய்யக்கடவேன். திருக்
குடந்தையிலே தாமரைகள் அலர்ந்தால் மதுபான் பண்ணக்கடவ
வண்டுகளெல்லாம் மதுபான் பண்ணிக் களியாநிற்க வித்தாமரைகளலர்ந்
தால் மதுபான் பண்ணக் கடவ வண்டிங்ஙனே பட்டினி கிடந்து
பேடிமித்தனையோ. (2)

ச. கன் - தொழிலாலே, ஆர் - வ்யாப்தமான, கன்னென்று தொழில், அதாவது வேலைகள், விசிவரவன்களையுடைத்தான வென்றபடி. யதா, கன் - தாத்ர்த்தாலே, ஆர் - பூர்மான, கன் - தாத்ர்த்த, அந்யந்தஃ மான வென்றபடி. மதிள் - சாகாரத்தாலே, தும் - பரிவூதமான, குடந்தை - திருக்குடந்தையிலே, கிடந்தாய் - கண் வளர்ந்தருளுகிற வனே, சந்தி. நான் - அந்யந்தாகிஷ்ணுன நான், என் செய்கேன் - என்னத் தைச் செய்வேன், எந்த ஸபாயத்தை அநுஷிக்க மாட்டுவேனென்றபடி. எந்த ஸபாயமும் அநுஷிக்க மாட்டேனென்றபடி. களைகண் - ரக்ஷகர், யாரே - ஆருண்டு, உன்னைப்பொழிந்த சேதனில் ரக்ஷராவரொருவருமில்லை பென்ற படி. என்னை - இப்படி அந்யந்திகனுவென்னை, என் செய்கின்றாய் - என்ன செய்யா நிற்கிறாய், “மதாஜி ம் நமஸ்கு” என்னப் பார்க்கிறாயோ, “மா சூசு” என்ன நினைக்கிறாயோ, அசகனான என்னை பூஷகோபாயங் களிலேறிட்டுக் கைவிடப்பார்க்கிறாயோ; உனக்கே மரமாக வேறிட்டுக் கொள்ள நினைத்திருக்கிறாயோ வென்றபடி. நீர் ஸபாயந்தரத்துக்குச் சாக்ரல்லராகிலுமதுக்கு சாக்ரையையும் தந்து ஸபாயந்தரத்தையும் தருகிறே மென்ன சொல்லுகிறார். உன்னுலல்லால் - அகிஷ்ணர்க்கு நிரபேஷனான வுன்னுலேயொழிய, யாவராலும் - மற்றையொருவராலும், மற்றொரு ஸபாயங்களாலுமென்றபடி. யாவையாலு மென்னுதே யாவராலுமென்று சேதனரைச் சொல்லுமாப்போலே சொல்லுவானென்னெனில், இந்த பரமசேதனர் ரக்ஷியா தொழிவரோ வென்று ஸபாயந்தரத்தாலே சேதனராகச் சொன்னபடி. பரமசேதனனாகையாலே ப்ரதானோபாயமூதாய் அகிஷ்ணர்க்கு நிரபேஷரக்ஷனாகக் கடவனாயிருக்க அசேதனமாகையாலே அப்ரதானமான ஸபா- யந்தரத்திலெனக்கு சாக்ரையத் தரவேண்டாவென்று பரமதாத்ர்த்தம். ஒன்றும் குறை - ஒரு குறையையும், குறையென்று குறை தீர்க்கிற வஸ்துவைச் சொல்லுகிறது. எனக்கு ஸக்யமாகாதே குறை தீர்க்கிற வொரு பூஷாய்த்தையுமென்றபடி. வேண்டேன் - அபேஷியேன், உன் னுடைய சரணரவிந்நங்களையாகிலும் உன்னுலே வருகிறதானால் அபேஷிப்பன், மற்றென்றால் வருகிறதென்றால் அவற்றையும் அபேஷியே னென்றபடி. ஸபாயந்தரத்தாலே வரும்போது நான் அபேஷியாமெக்கு உன்னுடைய சரணரவிந்நங்களோடு சூத்பூஷாய்ங்களோடு வாசியில்லை பென்கைக்காக ஒன்றும் குறை வேண்டேனென்று பொதுவிலே சொல்லுகிறது. அடியேன் - நியதாசனுவென்னுடைய, அரு - ஸ்வரூபமானது, அஸ்யவஸ்துவாசியான அரு சக்யமிங்கே அரமஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறது. வாணன் - வாழ்கிற நான், சத்யோடேயிருக்கிற

மூ. செலக்காண் கிற்பார் காணும் அளவும் செல்லும் கீர்த்தியாய்!
உலப்பி லானே! எல்லா வுலகும் உடைய ஒருமூர்த்தி
நலத்தால் மிக்கார் குடந்தைக் கிடந்தாய்! உன்னைக் காண்பான் நான்
அலப்பாய் ஆகா சத்தை நோக்கி அழுவன் தொழுவனே. (4)

ஆ. (செலக்காண்கிற்பார்) அனவதிகாதிசயாசங்க்யைக்யாணகுணமஹோதயே, சவரிமா
க்களையு முன்னழகாலே தோற்றித்தடிமையாக்கிக் கொள்ளவல்ல
திருவுடம்பையுடையவனே, நலத்தான்மிக்கார்குடந்தைக் கிடந்தாய்
உன்னைக் காண்பானுனலமர்ந்து ஶ்ரீகஜேந்தாவானுக்கு வந்து தோற்றி
யருளிநாப் போலே வந்து தோற்றியென்று கொண்டு ஶாகாசத்தை
நோக்கியழுவன் தொழுவன் என்கிறார். (4)

நாலாம் பாட்டு

இ. உலப்பிலானே இत्याதிக்குத் தாஸ்யம்ருளிச் செய்கிறார் (அனவதிகேத்யாதி
யால்). எல்லாவுலகுமுடைய பொரு மூர்த்தி யென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்
மருளிச் செய்கிறார் (சர்வீத்யாதித்யால்). (நலத்தானீத்யாதி). ஶாஸிதர்க்காகத்
திருக்குடந்தையிலே சந்நிஹிதனாயிருக்க நான் அபேஷித்தபடி சங்கேபிக்கப்
பெறுமையாலே நோவு படுகிறேனென்கிறாரென்று சங்கேதி சூசிதை.
ஶாகாசத்தை நோக்கி யென்கிறவிடத்தில் ஶபிரேதாய்மருளிச் செய்கிறார்
(ஶ்ரீகஜேந்தேத்யாதித்யால்). (4)

ச. காலத்திலே யென்றபடி. வாழ்நாள் என்கிறவிடத்திலே முகாராதரே
நகாரே ஶகார ஏகாदेशः. சென்னாள் - செல்லுகிறநாள், எந் நாள் - எத்தனை
தினங்களுண்டு, அந்நாள் - அத்தனை தினங்களும், உனதாள் - உன்
னுடைய திருவடிகளை, பிடித்தே செல - பிடித்துக் கொண்டே செல்லும்
படி, நிரந்தரமாக ஶநுபவித்துக் கொண்டே நடக்கும்படியென்கை.
காணே - காணவேணும், கடைசித்தருள வேணுமென்றபடி. (3)

செல - செல்லும்படி, மேன்மேலே போம்படி, உத்தரோத்தரமாகவுண்
டான உக்யங்களை யெல்லாம் தங்களுடைய வுடிகள் ஶவாஹிக்கும்படி
யென்கை. காண் - காண்கைக்கு, அறிகைக்கு என்றபடி. கிற்பார் -
ஶக்ரானவர்கள், சர்வரான ஶ்நாடிகளும் அவர்களுக்கும் மேலே காணத்
தக்க நிரத்யூரிகளுமென்றபடி, காணுமளவும் - அவர்களெவ்வளவு
காணப்படுக்கால் அவ்வளவுக்குமேல், செல்லும் - போகாகிற்கிறதான,
அவர்கள் ஶவூதியை விழுவாக்கிப் பார்க்கப்படுக்காலவ்வளவும் ஶாண்
மாயிருக்கிற வென்றபடி. கீர்த்தியாய் - கீர்த்தியை யுடையவனே, கீர்தி

மு. அழுவன் தொழுவன் ஆடிக் காண்பன் பாடி அலற்றுவன்
தழுவல் விளையால் பக்கம் நோக்கி நாணிக் கவிழ்ந்திருப்பன்
செழுஒண் பழனக் குடந்தைக் கிடந்தாய்! செந்தா மரைக்கண்ணா!
தொழுவ னேனை யுளதாள் சேரும் வகையே சூழ்கண்டாய். (5)

ஆ. (அழுவன்) அழுது காண்பன், தொழுது காண்பன், ஆடிக் காண்பன், பாடிக்காண்பன், அலற்றிக்காண்பன், பின்னையும் நீ வரக்காணேன். காணுதொழிந்தவாறே, இந்த சிகத்தார் உன் பக்கமிலே ருளையையச் சொல்லா நிற்கிறாரேயென்று கனித்துத் தலையெடுக்க மாட்டாதே என்னுடைய பாபமென்றிருப்பன். செழு வொண் பழனக்குடந்தைக் கிடந்தாய், செந்தாமரைக் கண்ணா, உன் திருவடிகளைச் சேர்வதொரு விரகு பார்த்தருளாயென்கிறார். (5)

ஐந்தாம் பாட்டு

இ. காண்பன் காண்பனென்று प्रतिपத் சொன்னது சத்பதங்களுக்குத் சாபய் சொன்னபடி. அல்லது ஆடிக் காண்பனென்கிற விடத்தில் காண்பனென்கிற பதத்தை சत्येकमन्वयित்தபடியன்று. அழுவன் தொழுவன் इत्यादिபதங்கள் स्यबन्तங்களல்லாமையால் அப்படி अन्वयியாதிதே. प्रथमपादத்தில் कवितार्थमருளிச் செய்கிறார் (பின்னையும் इत्याद்யால்). உன்னைக் காணவேணுமென்னும் चापसत्ताலே कृपणवृत्तிகள் பலவும் பண்ணியும் காணப்பெறுகிறிலேன். ஆதலால் நானான் திருவடிகளைப் பெறும் வழி நீயே பார்த்தருள வேணுமென்கிறாரென்று सङ्गति சூचितை. द्वितीयपादத்துக்குத் सारथ्यमருளிச்செய்கிறார் (காணுதொழிந்தவாறே इत्याद்யால்). (5)

ச. யுடையவன் कीर्तिയാണ്, संबुद्धियிலே कीर्तियாய் என்று रूपमायிருக்கும். உலப்பிலானே - अवधियில்லாதவனே, உலப்பு - अवधि, गुणविभूतिकளுக்கு अवधियில்லாதவனே பென்றபடி. எல்லாவலகும் - सर्वलोकங்களையும், உடைய-தனக்குச் शेषமாகவுடைத்தான, ஒரு-सर्वलोकविलक्षणமான, மூர்த்தி-दिव्यमङ्गलविग्रहமுடையவனே, சிந்தயிடிகளாலே सर्वजनங்களையும் தனக்குச் शेषமாக்கிக் கொள்ளும்படி अतिमनोहरமான வடிவையுடையவனே பென்றபடி, संबुद्धि. நலத்தால் - नलम् स्नेहम्, रवद्विषयस्नेहத்தாலே பென்றபடி. மிக்கார் - अधिकरानவர்களுடைய, “स्नेहो मे परमो राजन्” “सकृत्त्वदाकारविलोकनाशया” इत्यादிகளிற்படியே கரைபுரண்ட स्नेहமுடைய श्रीवैष्णवர்களுடைய பென்றபடி. குடந்தை - திருக்குடந்தையிலே, வானவர் - நாடென்னுமாப்போலே திருக்குடந்தை श्रीवैष्णवர்களுடைய

ச. தாய் அத்தால் இங்கே வந்திருக்கிறமாதமாக நினைத்திருக்கிற மகவத்
 வுடியாலே சொல்லுகிறார். கிடந்தாய் - கண் வளர்ந்தருளுகிறவனே,
 பிராட்டிக்குப் பிறந்தகமான கீரமூர்த்தியில் போலே தவியுணங்
 களுடையவென்கிற அசுதியாலே இங்கே வந்து கண்வளர்ந்தருளு
 கிறவனே யென்றபடி, சம்புதி. உன்னை-கீழ்ச் சொன்ன நிரதிசயமொய்த்
 யுடைய உன்னை, காண்பான்-காணவேணுமென்றசையுடையவனாய்,
 அலாபாலிஷ்டாடிகள் நடக்கும்படி காண்கையில் உருகியுடையனா
 யென்றபடி. நான் - தவிகமொன நான், காண்கிறவன் நானாய்,
 காணப்பட்ட விஷயமும் நியானுலொரு ஷயம் மாறியிருக்கப் போமோ
 வென்று கருத்து. அலப்பாய் - வாகுருளாய், அகாசத்தை நோக்கி -
 “एवस्मिन्तरे विष्णुस्वयातो महावृतिः” என்று நீ யெழுந்தருளுகிற சம்பவந்
 யுண்டான அகாசத்தைப் பார்த்து, அழுவன் - வாலரைப்போலே அழா
 நின்றேன், தொழுவன் - தொழாநின்றேன். (4)

அழுவன் - வாலரைப்போலே யழுது பார்ப்பன், தொழுவன் -
 வேதாந்தானிகளைப்போலே தொழுது பார்ப்பன், ஆடிக்காண்பன் - வாலாதி-
 ஷயத்தாலே என் செய்தால் கிடைக்கு மென்றறியாதே கூத்தாடிப்
 பார்ப்பன், பாடி - மீமத்தாலே கஸ்யாணுங்களைப்பாடி, அலற்றுவன் -
 வாதியாலே பரபித்துப் பார்ப்பன், தழு - தழுவிக்கொண்டிருக்கிற,
 என்னைவிடாமலிருக்கிற வென்றபடி. வல் - துங்களான, உன்னு
 லொழிய நிவர்த்திக்கப் போகாததான வென்றபடி. வினையால் - கம்த்
 தாலே, தவ்ஸ்ஸேவிரோசியான என்னுடைய பாபத்தாலே என்றபடி.
 இதுக்கு நாணிக்கவிழ்ந்திருப்பனென்கிறதோடே அவ்யம். பக்கம்-பாஷம்.
 பாஷ்ஸவனங்களை யென்றபடி. நோக்கி - இவர்களுன்பக்கல் குறாவி
 சொல்லப்புகுகிறுரென்று பாஷ்ஸவனங்களைப் பார்த்தென்றபடி. நாணி -
 சஜித்து, கவிழ்ந்திருப்பன் - தலையை யெடுக்கமாட்டாதிருப்பன்,
 செழு - செழுத்திருக்கிற, ஒண் - ஒள்ளியதான, தர்சியமான வென்ற
 படி. பழன - கழனிகளையுடைத்தான, குடந்தை - திருக்குடந்தை
 யிலே, கிடந்தாய் - கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே, சம்புதி. செந்தாமரைக்
 கண்ணு - ஸ்பந்தம். உன்னுடையவழிகிய திருக்கண்களாலே யென்னைப்
 பார்த்தருளவேணுமென்று கருத்து. தொழுவனெனை - குறானு
 வென்னை, தொழுவன் - குறான். இச்சுவத்தாலே தன்னைச் சொல்லிக்
 கொள்ளும்போது தொழுவனெனென்று ஸாமாயிருக்கும். இதுக்கு
 துழ்கண்டாயென்கிறதோடே அவ்யம். உனதான் - உன்னுடைய
 திருவடிகளை, சேரும் வகை - அடையும்படி, துழ்கண்டாய் - நீ ஸபாயம்

மூ. குழகன் டாயன் தொல்லை வினையை அறுத்துன் அடிசேரும்
ஊழ்கன் டிருந்தே தூராக் குழிதூர்த் தெனைநான் அகன்றிருப்பன் ?
வாழ்தொல் புகழார் குடந்தைக் கிடந்தாய்! வாணோர் கோமானே!
யாழி னிசையே! அழுதே! அறிவின் பயனே! அரியேறே! (6)

ஆ. (தழ்கண்டாய்) என்னுடைய பரிவந்தத்தைப் போக்கி உன் திருவடிகளைச் சேர்வதோருபாயத்தைச் செய்தருள வேணும்; செய்தருள மிடத்தில், நீ செய்தருளுகிற சபாப்தத்தையறிந்து அதிலகப்படாதே தப்பிலும் நானறியாததொருபடி செய்தருள வேணும்மென்று அபேசித் தபடியே செய்தருளக் காணுமையாலே வாசிதவாஸ்யசௌல்யசௌல்யமோக்யதா- பரிமிதகல்யாணகுணரணயுகிருந்தவன் திருவடிகளோடுள்ள சர்வலேமமாகிற மஹாசத்தையறிந்து வைத்தே துஷ்டமான இந்நியங்களாலே இந்த பாகுதவிஷயங்களைப் பூசித்து இன்னமெத்தனை காலம் உன் திருவடிகளை யகன் றிருக்கக் கடவேனென்கிறார். (6)

ஆளும் பாட்டு

இ. என் தொல்லை வினையறுத்து தழ்கண்டாயென்று அவ்வித்துத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (என்னுடைய இत्याடியால்). சூழ் கண்டாயென்று கீழ்ப்பாட்டிலே சொன்னதையிங்கும் சொன்னதுக்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (செய்தருளும் இत्याடியால்). இதுவே இப்பாட்டுக்கு சங்கதியுமாயிற்று. காணாமையாலே யென்கிறதற்கு சகாவாகத்தில் கியேயோடே ஈவ்யம். குடந்தைக் கிடந்தாயென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (அபிதேயாடியால்). துரியபாத்ததுக்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (சோக்யதேயாடியால்). உன்னடி சேரு முழ்கண்டிருந்தே யென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (உன் திருவடிகள் இत्याடியால்). தூராக்குழி தூர்த்தென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (தூரேயாடியால்). பூரயித் தப்யமல்லாதது தூரம். எனை நாளாகன்றிருப்பனென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (இன்னம் இत्याடியால்). (6)

ச. பார்க்க வேணும் கிடாய், சூழ்ச்சி - உபாயம் பண்ணுகை, என்னுடைய பவுச்சிகளால் சித்திக்கக் காணேன், நீயே சங்குத்பக்க வேணுமென்ற படி. சேரும்வகையே யென்கிற விடத்தில் அவதாரம் நீயே செய்யவேணுமென்று வ்யக்ஷிப்பிக்கைக்காக. கண்டாயென்கிற வ்யயம் அவத்யத்வதொதநாயம். துழென்கிற யானாஸ்வभावத்தாலே தொழுவனேனையென்று திரிதீய்யாயிருந்தாலும் தொழுவனானவெனக்கு நீ உபாயம் பண்ணவேணுமென்று வாக்யாய்மாம். 'வயஸ்வ மா் குணமய ரஜ்ஜமந்நிர' என்கிறவிடத்திலே 'மா'

மு. அரியேதே! என் அம்பொற் கடரே! செங்கட் கருமுகிலே!

எரியே! பவளக் குன்றே! நாற்றோள் எந்தாய்! உனதருளே
பிரியா அடிமை யென்னைக் கொண்டாய் குடந்தைத் திருமாலே!
தரியேன் இளியுள் சரணந் தந்தென் சன்மம் களையாயே.

(7)

ச. என்று திரியீயாயிருந்தாலும் என்னிடத்திலே டய் பண்ணென்று
வாயாய்மாகிருப்போலே.

(6)

வாழ் - வாழ்கையாலே, சூதரூபாயாக் படம். வாழ்கையாலே யுண்
டானவென்றபடி. வாழ்கை - மகவதநுமவகீத்யங்கனாலே சுவிக்கை.
தொல் - சுவாமிவகமான, புகழார் - கீர்த்தியையுடையவர்களான சீவீசுவர்
களுடைய, புகழ் - கீர்த்தி, புகழையுடையவர்கள் புகழார்.
குடந்தை - திருக்குடந்தையிலே, கிடந்தாய் - கண்வளர்ந்தருளுகிற
வனை, சந்தி. வாழோர் - நியமூரிகளுக்கு, கோமானே - நிவீகனை,
சந்தி. யாழின் - வீணையினுடைய, இசையே - சானமே, சந்தி. யாழ் -
வீணை, கேட்கைக்கு நிரதிசயமாயினுன வென்றபடி. அமுதே - அமூதமே,
“குருகூர் நம்பியென்னக்காலண்ணிக்கு மழுதூறு” மென்னுமாப்
போலே சொல்லுகைக்கு மாயினுவனை யென்றபடி. செவிக்கு
சாநமன்றிக்கே நாக்குக்கும் மாயினுவனை யென்கை. அறிவின் -
சானத்தினுடைய, அறிவு - சான, பயனை - கருமே, சந்தி. மனஸுக்கும்
மாயினுவனை யென்றபடி. அரியேதே - சிந்துஜ்ஜன, அரி - ஹி,
சிந்துமென்றபடி. ஏறு - பூஜ்ஜம், மஹேசுவரனாகிறவனை யென்றபடி.
என் - என்னுடைய, தொல்ல - அநாதியான, வினை - கமங்களை,
அறுத்து - கிடித்து, தழுகண்டாய் - நீ உபாயம் பண்ணவேணுங்கிடாய்,
நானுந்திருவடிகளை யடையும்படி நீயே சந்திசுக்கவேணுமென்கை.
உன்னடி - உன்னுடைய திருவடிகளை, சேருமழ் - சேருகையாகிற
ஊழை, ஊழ் - சுவாவம், சேருகையே இவ் வாசாவுக்கு சுவாவமாயிருக்
கிறபடியை யென்கை. கண்டிருந்தே - அறிந்திருக்கச் செய்தேயே,
தூரா - ஒன்றிலுந்தூர்க்கப் போகாதவையான, ‘ந ஜாது காம: காமானாமு-
பமோன சாஸ்யதி’ என்கிறபடியே விஷயநுமவங்கனாலே பொருக்காலும்
சூதமாகாதவையானவென்றபடி. குழி - குழிகளை, இவியங்களை யென்ற
படி. தூர்த்து - விஷயங்கனாலே பூர்த்துக்கொண்டு, இவியங்களை
ஹேவிஷயங்களை அநுமவித்துக் கொண்டு என்றபடி. எனை நான் - எத்தனை
நான், அகன்று - விசேஷித்து, இருப்பன் - இருக்கக்கடவேன்.

(6)

ஆ. (அரியேதே) உன்னுடைய சூர்யாலே யுன்னழகைக்காட்டி யென்னை சாஸ்தாஸீகரத்யாகப் பண்ணியருளினாய், இனியுன் திருவடிகளைப் பிரிந்து ஷமாமுமம் ஷரிக்கமாட்டேன், ஆன பின்பு முந்தறவுன் திருவடிகளைத் தந்து பின்னையென்னுடைய பரிவந்தத்தைப் போக்கி யருளவேணுமென்கிறார். (7)

ஏழாம் பாட்டு

இ. உனதருளே யென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச் செய்கிறார் (உன்னுடைய சூர்யாலேயென்று). பூர்வீகத்தை சரஹிக்கிறார் (உன்னழகையென்று). பிரியா வடிமையென்னைக் கொண்டாயென்கிறதை யுரைக்கிறார் (என்னை இவ்விதமாக). தரியேனென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச் செய்கிறார் (இனி இவ்விதமாக). இத்தாலே எனை நாள்கன்றிருப்பனென்று கீழ்ப் பாட்டிலே சொன்னவர் சாஸ்தாஸீகரத்யான பின்பு ஒரு ஷமாமுமம் நான் ஷரிக்கமாட்டேனாகையாலே இப்போதேயுன் திருவடிகளைத் தந்தருள வேணுமென்கிறாரென்று சரஹி சூததை. (7)

ச. அரியேதே - சிஹ்நேம, நிரஹ்நேவாஸ்யத்தாலே சர்வோபநிபுக்கிற வனை யென்றபடி, ச்வுஹி. என் - சரீயனா, அம்பொற்சுடரே - அழகிய பொன்போலேயிருக்கிற கான்தையுடையவனை, அதிஸூஹியகான்தையுடையவனையென்றபடி. அம் என்று அழகியது. பொன் சுடர் என்கிற விடத்திலே ச்வுஹிதே நகாரஸ்ய ரேகாदेश: செங்கண் - 'சோஹிதாச் சஹாஹி' என்கிறபடியே கோகநத் போலே சிவந்த கண்ணையுடையதான, கரு முகிலே - கான்தேம, செங்கண் கருமுகிலென்கிறவிடத்திலே நகாரஸ்ய ககாரே ஷரே டகாராदेश: அரியேய - அநிசஹ்நேம, அரி - அநி, ஏய்கை - சஹ்நேமகை. பவனக்குன்றே - பவானிசிரியே, பவனம் - பவானி, குன்று - நிரி, அஸூஹனாய் அதிஸூஹனவென்று இப்படித்தேயுக்கும் தாஸ்யம். நார்த்தேன - நார்த்த தோள்களையுடையவனா, எந்தாய் - சுவாமிந், கஸ்கஸர பனைத்தாப்போலே யிருக்கிற திருத்தோள்களினழகாலே யென்னையடிமை கொண்டவனே யென்றபடி. உனதருளே - சுவாமிந் யாலே, என்னை - சுவாமிந்ரஸிகனவென்னை, பிரியாவடிமை - பிரியாத படியான வாகை, நிஸ்வாஸ்யரஸிகனா வென்றபடி. கொண்டாய் - சுவாமிந்ரஸிகன, குடந்தைத்திருமாலே - திருக்குடந்தையிலே திருமாலே, திரு - சுவாமி, மால் - சுவாமி, திருவோடே கூடின மால் திருமால், என்னையடிமை கொள்கைக்காகத் திருக்குடந்தையிலே பெரிய பிராட்டியா ரோடே கூட்டிவந்து கண்ணளர்ந்தருளுகிறவனே யென்றபடி. இனி -

மூ. களைவாய் துன்பம்; களையா தொழிவாய்; களைகண் மற்றிலேன்
 வளைவாய் நேமிப் படையாய்! குடந்தைக் கிடந்த மாமாயா!
 தளரா உடலம் எனதானி சரிந்து போம்போது!
 இளையா துனதான் ஒருங்கப் பிடித்துப் போதஇசை நீயே. (8)

ஆ. (களைவாய் துன்பம்) களைவாய் துன்பம், களையாதொழிவாய், திருவுள்ளமானபடி செய்தருளாய். எனக்கு நீ யல்லது மற்றொரு ரதியில்லை, அடியேனுடைய து:ஷங்களைப் போக்குகைக்காகவன்றோ திருவாழியையேந்திக் கொண்டிருந்தருளுகிறதும் திருக்குடந்தையிலே புகுந்தருளிற்றும். ஆன பின்பு உடலந்தளர்ந்து என்னாவி சரிந்து போகா நின்றது; இவ் வாசா முடிவதற்கு முன்னே ஈண்ட உன் திருவடி களிலே வாங்கியருள வேணுமென்கிறார். (8)

எட்டாம் பாட்டு

இ. களைகண்மற்றிலே னென்கிறதற்குத் சாத்யம்ருளிச்செய்கிறார் (எனக்கு இயாதியால்). தீதீயபாடத்துக்குத் சாத்யம்ருளிச்செய்கிறார் (அடியேனுடைய இயாதியால்). இளையாதென்கிறதற்குத் சாத்யம்ருளிச் செய்கிறார் (இவ் வாசா இயாதியால்). உனதான் இயாதிக்குத் சாத்யம்ருளிச்செய்கிறார் (உன் திருவடிகளிலே இயாதியால்). கீழ்ப்பாட்டிலே தரியேனென்று தாம் சொல்லச் செய்தேயும் அவனென்றும் செய்யக் காணுமையாலே இப்படி வதுஷமாக அலற்றுகிறாரென்று சங்கதி எவனிக்கிறது. (8)

ச. இப்படி நான் வாசனா பின்பு, தரியேன் - உன்னைவிட்டு வரக்க மாட்டேன், உன் சரணந்தந்து - முந்தற வுன்னுடைய திருவடிகளைத் தந்து, என் சன்மம் - என்னுடைய ஸ்மத்தை, ச்ஸாரத்தை யென்றபடி. களைவாய் - நிவர்த்திக்க வேணும், சிஷுக்களை முலையைக் கொடுத்து விகிதப்பாரைப்போலே முற்பட திருவடிகளைத் தந்து பின்பு ஸ்ம-ஸ்வத்தையறுக்க வேணுமென்றபடி. (7)

துன்பம் - து:ஷங்களை, உன்னை ஸ்மவிக்கப் பெருமையாலே யெனக்கு வந்த து:ஷங்களை யென்றபடி. களைவாய் - போக்கியருள் வாய், களையாதொழிவாய் - போக்காதே தானிருந்தருள்வாய், மற்று - ச்வதிரிதமான, களை கண் இலேன் - ஸ்யாமுடையேனல்லேன், களை கண் - ஸ்யாம். வேறெனக்கு ஸ்யாமில்லாமையாலே யென்னை ரசிக்கை யுன் காரியமாகையால் ரக்ஷாரக்ஷணங்களில் ஸாஹானிகளிரண்டுமுன்னதே

ஆ. என்னை சுவதிப்பித்து என்னை த்வரணரவிந்நயுகதஸ்ச்லேவியொகசுசுபுது:ஊக் கினவனே, சேஷேஷாசநகரஃமுநநானாவிதாஸ்யேயதீவ்யபரிஜநபரிசரிததரணயுகதஸ்ய சவ்நரனாயிருந்து வைத்து சவ்ஸமாப்யுநியரவாய்மாகத் திருக்குடந்தையிலே கண் வளர்ந்தருளுகிறவனே காண வாராயென்கிறார். (9)

இ. தடிமையாக்கினு யென்றித் திருவாய்மொழியிலே பலவிடங்களிலே சொல்லுகையாலுமிங்கே இவ் வாசா உனக்கே அடிமை யென்னு மிடத்தை சுவதிப்பித்தென்கையாலும் இத்திருவாய் மொழிக்கு த்வரஸகூதவாஸ்யாப்யுபகமத்வமென்கிற னகவத்யும் பரிபாசமென்றதாயிற்று. உனதாளினைக் கீழிருத்து மென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (த்வரணேத்யாதியால்). அசைவிலமரர் தலைவரென்கிறதற்குத் தாஸ்ய ம்ருளிச்செய்கிறார் (சேஷேத்யாதியால்). ஆதிபெருமூர்த்தி யென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (சவ்நரனாயித்யாதியால்). அசைவிலுலகம் பரஸ் வென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச் செய்கிறார் (சவ்நரனாயித்யால்). (காண இத்யாதி). உமக்குச் செய்யவேண்டினதுதானெது என்ன காணவேணு மென்கிறாரென்று சங்கதி சூचितை. (9)

ச. என்னை - த்வ் மெ என்றால் அஹ் மெ என்று கொண்டு வாசாபஹாரியாய் அநாதிகாலம் விபயபவணாய்க் கிடந்தவென்னை, இசைவித்து - இசையப் பண்ணி, நீ னகவதிக்ஹரென்னெருலோம் என்றொப்பும்படி பண்ணுவித்து, உன் தாளினைக் கீழ் - த்வரணயுகதமூலத்திலே, இருத்தும் - இருத்தா நிற்குமவனான, பரிசரிதனாக் கா நிற்கிறவனான, த்வரணரவிந்நயுகதத்திலே நிரவதிக்ஹரத்தை யுண்டாக்கா நிற்கிறவனான என்னை. அம்மாளே - சுவாமியானவனே, சுவதி. அசைவில் - அசைவில்லாத, அசைவு - வசனம், "சதா பத்யந்தி" என்கிறபடியே னகவத்யுபவத்திலே ஒரு காலத்திலும் வசனமில்லாதவர்களான வென்றபடி. அமரர் - தேவர்களுக்கு, நிரயசூரி களுக்கு கென்றபடி. தலைவர் - பதானரான அநந்தகரஃவிவ்வேசனாடிகளுக்கு, தலைவர் - பதானனே, சதாஸ்தித்யாதிநிர்வாகனே யென்றபடி, சுவதி. ஆதி - னகவதிக்ஹரமூலான, பெருமூர்த்தி - சவ்நரனாயித்யாதியானவனே, திசை - திக்குகளிலே, வில் - தேவஸ்தை, வில்லென்று தேவஸ்தைக்குப் பேர், வீசும் - வீசா நிற்கிற, பரப்பா நிற்கிற வென்றபடி. செழு - ரமணிய ன்களான, மா - மஹத்துக்களான, வஹ்ய்மதங்களான வென்றபடி. மணிகள் - ரத்னங்கள், திசுநிவியாதிரான திருமழிசைப்பிரான் முதலான பூரவரஸங் களை நினைக்கிறது. சேரும் - வந்து சேருகிற த்வரமான, திருக் குடந்தை - திருக்குடந்தையிலே, இதுக்கு கிடந்தாயென்கிறதேதோடே

மூ. வாரா அருவாய் வருமென் மாயா மாயா மூர்த்தியாய்!

ஆரா அமுதாய் அடியேன் ஆவி அகமே தித்திப்பாய்!

தீரா வினைகள் தீர என்னை ஆண்டாய்! திருக்குடந்தை

ஊரா உனக்காட் பட்டும் அடியேன் இன்னம் உழல்வேனோ? (10)

ஆ. (வாராவருவாய்) கண்களுக்கும்படி வாராதே என் நெஞ்சுக்குத் தோற்றும்படி வருமவனே, உன்னுடைய நிரவதிகசௌந்தரியினியான வடிவைக் காட்டி எனக்கு நிரதிசயமொயமானவனே, த்வதெகமொகவிரோதயா ஒருவராலும் தீர்க்கவொண்ணாத விரோதிகளைத் தீர்த்தருளினவனே, உனக்காட்பட்டும் அடியேனின்னம் உழல்வேனோ வென்கிறார். (10)

பத்தாம் பாட்டு

இ. வாராயென்கிறதற்குத் தாத்யம்ருளிச்செய்கிறார் (கண்கள் இत्याடியால்). அருவாய் வருமென்கிறதற்குத் தாத்யம்ருளிச்செய்கிறார் (என்னெஞ்சுக்கு இत्याடியால்). என் மாயாமயமூர்த்தியாய் என்கிறதற்குத் தாத்யம்ருளிச்செய்கிறார் (உன்னுடைய இत्याடியால்). திதியபாதத்தை சங்கீர்க்கிறார் (எனக்கு நிரதிசய இत्याடியால்). (உனக்காட்பட்டும் இत्याதி). திருக்குடந்தையிலே புக நம் மனொரயமெல்லாம் சிதிக்ருமென்று வந்து தாமித்தனை யலற்றச் செய்தேயும் தம் மனொரயம் சிதிக்ருக்கரணமையாலே இன்னமெத்தனை திருவாசல் தட்டித்திரிவேனென்று சங்கீதி அமிசுதை. (10)

ச. அவயம். அசைவு - சவலயம், சவ்ஷரன் துல்மென்கிற சங்கீயால் வந்த சித்சவலயமென்றபடி. இல் - இல்லாமல், உலகம் - லோகமானது, சவ்ஷனங்களுமென்றபடி. பரவ - துதிக்கும்படி, பரவுகை - துதிக்கை, துதியாதிமுனை அாதிக்கும்படி பென்கை. கிடந்தாய் - கண் வளர்ந்தருள்கிறவனே, காண் - நான் கண்ணாலே காணும்படி, வாராய் - வந்தருளவேணும், கண் வளர்ந்தருளுகிற அழகு கண்டு அநுபவித்தேன், இனி நடையழகு கண்டு நான் வாழும்படி நடந்து வந்தருளவேணும். (9)

வாரா - வாராதவனான, எனக்குக் கண்ணாலே கண்டு அநுபவிக்கலாம்படி வடிவழகோடே நடந்து வாராதவனான வென்றபடி. அருவாய் வரும் - அருடியாய் வருமவனான, மனஸ்ஸுக்கு மாஜ்தோன்றும்படி பகாசிக்கிறவனானவென்கை. என் மாயா - என்னுடைய அாஜய்மூனே, சௌந்தரியாஜயங்களை எனக்குக் காட்டினவனே பென்றபடி, சவ்வி. மாயா - மாயாததான, தியாததான வென்றபடி. மாய்கை-

மூ. உழலை யென்பின் பேய்ச்சி முலையு டவளை யுயிருண்டான்

கழல்கள் அவையே சரணாகக் கொண்ட குருகூர்ச் சடகோபன்

குழலின் மலியச் சொன்ன ஓராயிரத்து ளிப்பத்தும்

மழலை தீர வல்லார் காமர் மாணேய் நோக்கியர்க்கே.

(11)

ஆ. (உழலை) ஶாஷிதவிருஷினிரசனேகமொருயிருந்தவெம்பெருமானுடைய திருவடி மலர்களை யே பாய்மும் பாய்கமுமாகக் கொண்ட குருகூர்ச்சட கோபன் வண்ணவரைப்பெருமானுடைய திருக்குழலோசையிற் காட்டிலு மினியவாகச் சொன்ன ஆயிரத்து ளிப்பத்தும் மழலை தீரவல்லார் மாணேய் நோக்கியர்க்கு ப்ரியதமர் மொயராமாப்போலே எம்பெருமானுக்கு மொயராவரென்கிறார்.

(11)

திருக்குருகைப் பிரான் பின்னான் திருவடிகளே சரணம்.

நிகமனம்

இ. ப்ரதமபாதத்துக்குத் தாத்ரயம்ருளிச் செய்கிறார் (ஶாஷிதேவாதியால்). சரணாகக் கொண்ட வென்கிறதற்குத் தாத்ரயம்ருளிச்செய்கிறார் (பாய் மும் ட்யாதியால்). சரணாகவென்று பாய்கத்வத்தைச் சொன்னது பாய்வுத் துக்கும் ப்ரபலசுணமென்று கருத்து. குழலின் மலியவென்கிறதற்குத் தாத்ரயம்ருளிச்செய்கிறார் (வண்ணவரை ட்யாதியால்). காமர் மாணேய் நோக்கியர்க்கென்கிறதற்குத் தாத்ரயம்ருளிச்செய்கிறார் (மாணேய் ட்யாதி யால்). யுவதிகளுக்குக் காமுராவரென்று யதாஷுதாயம் கொள்ளுகை தூராக்குழி தூர்த்தெனை நாளகன்றிருப்பனென்ற இவரித்தைப் ப்ருமாகச் சொல்லும்போது கீழோடே விடாமாகையால் ப்ரதமன் றென்று கருத்து.

(11)

ச. நசிக்கை. முர்த்தியாய் - டிவ்யமங்ளவிப்ரஹத்தையுடையாய், ஆரா - ஆராததான, எத்தனை காலம் அநுபவித்தாலும் த்ருதியுண்டாகாததான வென்றபடி. அமுதாய் - அமுதமாய், அமுதசுடசுனாய் என்றபடி. அடியேன் - உன் அழகுக்குத் தோற்றடிமையான வென்னுடைய, ஆவி யகமே - ஆவிக்குள்ளே, மனஸ்ஸுக்குள்ளே யென்றபடி. ப்ரணவாதியான ஆவி ஶ்ர஢்மிங்கே மனஸ்ஸை ளசிக்கிறது. அகம் - உள்ளு, தித்திப்பாய் - தித்திக்கிறவனே, அபிமொயனாக நிற்கிறவனையென்றபடி. தீரா - தீராதவையான, உன்னுல்லாது நிவ்ரதமாகாதவையான வென்றபடி. வினைகள் - த்விஷ்யமானசானுபவப்ரதிபக்ஷங்கனான கர்மங்கள், தீர - நிவ்ரதங் களாம்படி, என்னையாண்டாய் - என்னை ளசித்தவனே, என்னிடத்தில் டயே

ச. யைப்பண்ணினவனே யென்றபடி. திருக்குடந்தையூராய் - திருக்குடந்தையை உனக்கு வாசுதேவமாகவுடையவனே, ஊருடையவன் ஊரான், சங்கடமில்லே ஊராயென்று ஸுமாயிருக்கும். உனக்கு - இப்படி சீலமயசீந்தியாதிவிஷிஷ்டனானவனுக்கு, ஆட்பட்டும் - தாசுததைப் பெற்றும், சந்தாரிகளை விசயிகரிகைக்காகத் திருக்குடந்தையிலே வந்து சிசிஹ்னாயிருக்கிற உனக்கு தாசனாயிருக்கப்பெற்று மென்றபடி. அடியேன் - அந்நியாஹ்நாய் அந்நியஸ்தியான நான், இன்னம் - இஃதரமும், உழல்வேடு - கலேசப்படக்கடவேடு, இன்னமெத்தனை திருப்பதிகளிலே தட்டித் திரியக்கடவேனென்று கருத்து. (10)

உழலையென்பில் - உழலைத்தடிபோலே யிருக்கிற எலும்புத்தடிகளை யுடையவளான, சீரஸரீரயானவென்றபடி. பேய்ச்சி - பிளாபிஷினுடைய, பூசனையினுடைய வென்றபடி. முலைபூடு - ஸ்நமஸ்யத்திலே, ஊடு - மஃய், ஸ்நதாரா வென்றபடி. அவளை - அந்த பூதநையை, உயிர் - ஷாணை, உண்டான் - ஸித்திவனுடைய, அவளையுயிரென்று திக்மகஸ்ய் த்மிதஸ்தாஸ்யா, கழல்களையே - அந்தக் கழல்களையே, ஆறெனக்கு யின்பாதமே சரணாகவென்று தமக்கு அவன் முன்பு ஸகாசிப்பித்தவையான அந்தத் திருவடிகளையென்றபடி. சரணாக - ஸ்யாமாக, கொண்ட - ஸித்திவரான, ஸ்நஸித்திவரான வென்றபடி. குருகூர்ச்சடகோபன் - ஸ்பஹ். இதுக்குச் சொன்ன வென்கிறதோடே ஸ்வயம். குழலில் - வேனுதத்திற்காட்டில், மலிய - ஸித்திமாக, குணனுடைய வேனுதத்திற்காட்டிலும் ஸபூரமாகவென்றபடி. சொன்ன - அருளிச்செய்ததான, இது பத்துக்கு விசேஷம். ஓர் - ஸித்திமான, ஆயிரத்துள் - ஸாயாஸஹ்யத்தில், இப்பத்தும் - இந்த பத்து பாட்டுகளையும், மழலை தீர - மீரய் தீரும்படி. மழலை - மீரய், மீரய்யில்லாமலென்றபடி. அதாவது ஸாயிவிசேஷங்களோடே கூட வென்கை. வல்லார் - ஸாயித்திவர்கள், மாணைய் நோக்கியர்க்கு - மாணோடொத்த நோக்குகளையுடையவர்களுக்கு, மான் - ஹரிமம், ஏய்கை - ஸஹ்மாகை, நோக்கு - ஹித, நோக்கையுடைய ஸ்ரீகள் நோக்கியர், ஹரிஸித்திக்குக் கென்றபடி. காமர் - காமுகர், காமுகராவென்றபடி. இது ஸகாதிஸயோகி, ஹரிஸித்திக்குக் காமுகர் மீரய்ராமாப்போலே இத்திருவாய்மொழி வல்லார் எம்பெருமானுக்கு மீரய்ராவென்று தாஸ்யம். (11)

தமிழ்ப்பனிபத்தாப்யர்தநாவலி:

(ஆராவமுதே)

நிஸ்சிஹித்யாமுதத்வாஸ்வவசஜனதயாஸ்நந்யபாவப்ரதானாட்

மயாதிதகித்யா நலினநயநதோ நாயகத்வாஸுராணாம் ।

சர்வஸ்ரீஸ்தாதித்யோபநிதரநிதாநாநவாஸநநாநா-

ஹாஸ்யே சுவே சயாபயேஸ்வாஹ்ரிரிதி சதஜித்யாபயாநாஸ குணம் ॥ 66 ॥

(நிஸ்சிஹித்யாமுதத்வாட்) ஆராவமுதே - சர்வகாலமும் அநுபவித்தாலும் சூரிக
வாராதபடியான பரிபாதித்ய தந்தையுடைய குகையாலும், (ஸ்வவசஜனதயா)
எம்மாவருவும் வேண்டுமாற்றாலாவாய் டிவ்யாதித்யாபரிபாதித்யா
யாலும், (அநந்யபாவப்ரதானாட்) உன்னாலல்லால் யாவராலுமொன்றும் குறை
வேண்டேன் - அபிதர்க்கு அநவரதமநந்யபாவத்தாக் கொடுக்கையாலும்,
(மயாதிதகித்யா) செலக் காண்கிறபார் காணுமளவுத் செல்லுங் கீர்த்தி
யாய் - ஒருவராலும் பரிசுதிக்க வொண்ணாத நுபவதாப்யர்தய யுடத்
தானையாலும், (நலினநயநத:) செந்தாமரைக்கண்ணா - சரசிவசுந்த
களான திருக்கண்மலையுடைய குகையாலும், (நாயகத்வாஸுராணாம்) வானோர்
கோமானே - அயர்வறுமமரர்களுக்கு அதிபதியாகையாலும், (சர்வ -
ஸ்ரீஸ்தாதித்யோ) அரிதியே டிவ்யாதி-திவ்யேச் போலே அநபரிபாதித்ய
நிரதித்யாதித்யுத்தயா சூரீயமான திவ்யவித்யத்தையுடைய மாயப் பெரிய
யிராட்டியாரோடு யிரிவில்லாதிருக்கையாலும், (அபிதரநிதாநாநவாஸ)
வாய் துன்பங்களை யாதொழிவாய் களைகண் மற்றிலேன் - அநந்யபாவத்
த்தை யுண்டாக்குகையாலும், அபித்யத்தாலே இசைவித்தென்னை
யென்ற ஒன்பதாம் நாயகிற் சொல்லுகிற அநந்யபரிபாதித்ய சர்வஸ்ரீஸ்தா
(அபித்யபாவாட்) தீரவினைகள் தீரவென்னையாண்டாய் திருக்குடந்தை
பூராய் வருத்தமற வெல்லாரும் வந்து அபித்யக்கும்படி விரிவிகளை
நிரதித்துக்கொண்டு மஹிதமான திருக்குடந்தையிலே கண் வளர்ந்
தருளுகையாலும், ஆராவமுதப் பெருமான் அபிதரை சுவாஸ்யத்திலே
அநந்யபரிபாதித்யாகப் பண்ணு நிற்கிருரென்று ஆராவமுதே யென்கிற டிவ்ய
த்திலே யாழ்வாரருளிச் செய்தாரென்கிறார். (66)

श्रीमते नियमान्तमहादेशिकाय नमः

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஐந்தாம் பத்தில் எட்டாந்திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

ஒன்பதாம் திருவாய்மொழி

மூ. மாணேய் நோக்குநல்லீர்! வைகலும்வினை யேன்மெலிய

வானூர் வண்கழுதும் மதுமல்லிகை யுங்கமழும்

தேனூர் சோலைகள்கூழ் திருவல்ல வாழுறையும்

கோனூரை அடியேன் அடிகூடுவ தொன்றுகொலோ?

(1)

ஆ. (மாணேய் நோக்கு) திருக்குடந்தையில் புக்கவிடத்திலும் தம் முடைய அபேஷம் சிடையாமையாலே திருவல்லவாழிலே செல்லில் தம்முடைய மனோரங்களைப் பூரிக்குமென்றங்கே போகப்புக்கு வசுவாநியாலே முட்டப்போகமாட்டாதே அந்நமவசுவரான ஆழ்வார் எம் பெருமானோடே விரைவித்த ஒரு பிராட்டி டீயை யுடையராய் தம் முடைய டீயை அந்நமவசுத்தாலே பேசுகிறார். எம்பெருமானோடு கலந்து பிரிந்தாளொரு பிராட்டி இவ்வாற்றாமையாலே திருவல்லவாழைக் கணித்தாக இருந்த ஊரில் திருச்சோலையும் அங்குற்றை பரிமலத்தைக் கொண்டு புறப்படுகிற தென்றலும் அங்குற்றைச்சோலைகளில் மதுமல்லிகை மான வண்டுகளுடைய இனிதானமிடற்றோசைகளும் வீடிக்ரியாகொலையுங் களும் டீயமங்கலங்களும் மற்றுமுண்டான சங்கங்களுமெல்லாம் உள்ளே புகப்பெறுதேயிருக்கிற தன்னை மிகவும் நலிய அத்தாலும் நோவு பட்டுத் திருவல்லவாழிலே புக்குப்பரிமாற ஆசைப்பட அவைத்தைக் கண்டு, நீ நினைக்கிற இது ஈடல்லவென்று தோழிமார் நினைவியா கிற்க தன் அந்நியை அவிசுரித்து அவர்களை அந்நியை நின்று கொண்டு திருவல்லவாழிலே புக்கு நினைத்தபடி பரிமாறவல்லேனென்று அவர்களைக் குறித்துச் சொல்லுகிறார்.

ஒன்பதாம் திருவாய்மொழி

இ. இப்படி ஆராவமுதாழ்வாரோடே கலந்து பரிமாறவாசைப்பட்டுப் பெருமையாலே கிடந்தலற்றின ஆழ்வார் இத்திருவாய்மொழியிலே ஒரு பிராட்டியானவன் திருவல்லவாழிலே எழுந்தருளியிருக்கிற வெம்பெருமானோடே நான் சந்திப்பதென்றே வென்று தோழி மாரைக் குறித்துச் சொல்லுகிறதாகப் பாடுகை அந்நமவசுவரான வென்ன அவசுரிப்பிக்கிறார் (திருக்குடந்தையிலே டீயாடியால்). உனக் காட்டப்படும் அடியேனின்னமுழல்வேனோ வென்று தாம் கூப்பிடச் செய்தேயும் ஆராவமுதாழ்வாரொன்றும் பேசாதிருந்த வளவிலும் மூர்த்தியாகாதே, கழல்களவையே சரணாகக் கொண்ட வென்றிற்

ஆ. அழகிய நோக்கையுடையீர்! தன்னைப்பெறுதே து:ஷப்படும்படி
 மஹாபததைப் பண்ணின நான் நான்தோறும் வ்யசநபரஃபர்களாலே
 மிகவும் அவசந்யாக, வாணர் வண் கமுகும் மதுமல்லிகை கமழும்
 தேனார் சோலைகளாலே சூழப்பட்ட திருவல்லவாழிலே நிரந்தரவாசம்
 பண்ணுகிற எம்பெருமானுடைய திருவடிகளிலே அடியேன் போய்ப்
 புதுவது என்றோ என்கிறான். (1)

இ. படியே சச்சரணகசங்களை ப்ராய்ஸாபகங்களுன்கிற அப்யவஸாயஸாததாலே
 ஐர்த்து நின்றவாழ்வார், சவ்ஃரன் அதிவஹுநிரதிஸயகவ்யாவஹுவிபவிவஸஸூஹ
 னாயக்கொண்டு திருவல்லவாழிலே தான் வாழுகிற வாழ்வைத்
 தம்முடைய திருவுள்ளத்திலே சாஸாஹுதமாம்படி காட்டியருளக் கண்டு
 அந்த திருவல்லவாழிலே புகவே தம்முடைய சரீரவங்களுல்
 லாம் பூர்ணங்களாம் என்று பார்த்துத் தாம் திருவல்லவாழிலே
 போக சஹித்துத் தம்முடைய அஸ்தஸுகுமாரமான திருமேனியிலே பரி
 வாலே தம்மை நிவேதிக்கிற வஸுவங்களைக் குறித்துத் தாம் தம்முடைய
 வஸ்யைச் சொல்லுகிறதை அஸ்யாபததாலே பேசுகிறாராகையாலே
 சஹுசமென்றதாயிற்று. ஆனாலும் முன்போலத் தம் பேச்சாகப்
 பேசாதே அஸ்யாபததாலே பேசுவானென்ன அவதரிப்பிக்கிறார்
 (வஹுநியாலே ஐஸாடியால்). ப்ரயதமனான வெம்பெருமானெழுந்தருளி
 யிருக்கிற திருவல்லவாழிக்குப் போக வொண்ணாதபடி வஹுநி
 பிறந்ததுக்கு அஸுஸமாக அவஸ்யினுடைய வஸ்யை அஸுகரிக்கிற ரென்று
 கருத்து. ஆழ்வார் பாதி வழி போனதுண்டாகிலன்றோ முட்டப்
 போகமாட்டாதே அவசநராண ரென்றலாவதென்னில்; திருப்புளியில்
 நின்றும் திருவல்லவாழிக்குக் கொன்று நாலடி நடந்தவாறே வஹுநி பிறந்து
 அவசநராண ரென்கிறதாகவுமாம். அன்றிக்கே ஆழ்வாருக்கிப்படியு
 மொரு சாவநாவிசேஷம் நடக்கிறதைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். அணித்
 தாக வென்றது சஹிஹுமாக வென்றபடி. விரஹாஸ்யான பிராட்டி
 திருவல்லவாழில் சஹானமவமாஸாடிகளை வணிகக்கண்டுமோ வென்ன
 அருளிச்செய்கிறார் (அவ்வூரில் திருச்சோலையும் ஐஸாடி). விரஹத்தாலே
 முன்பே து:ஷியா நின்ற தன்னை அவ்வூரில் சஹானமவமாஸாடிகளும்
 சஹியா நிற்கச் செய்தே தன்னை நிரோஷியா நிற்கிற சஹிகளைக்
 குறித்துத் தன் சாஸ்யை சாவிஹுரிக்கக்காக சஹாடிகளைச் சொல்லு
 கிறாராகையாலே விரோதமில்லை யென்றதாயிற்று.

முதற் பாட்டு

மானேய் நோக்கு நல்லிரென்கிறதற்குத் சாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார்
 (அழகிய ஐஸாடியால்). வினையேன் என்கிறதற்குத் சாஸ்யம்ருளிச்
 செய்கிறார் (தன்னை ஐஸாடியால்). வைகலுமென்கிறதற்குத் சாஸ்யம்
 மருளிச்செய்கிறார் (நான்தோறுமென்று). மெலியவென்கிறதற்குத்
 சாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (வ்யசநஸாடியால்). (1)

ச. மானேய் கோக்கு - மாணோடொத்த கோக்கையுடையீர்களான, ஹரிஸிவர்களான வென்றபடி. மான் - ஹரிஸம், ஏய்கை - சதுரமாகை, கோக்கு - ஹி, நல்லீர்-சுநேஹாசிகளான சபிகான், நன்மை-சுநேஹம், நன்மையுடையார் நல்லார், நல்லீரென்று சந்திரன். நான் திருவல்லவாழிலே போய்ப் புகும்படி உங்கள் கண்ணாலே குளிர கோக்கி பசாவிக்க வேணுமென்று கருத்து. யதா, விரஹத்தாலே கோவுபட்டுச் சோலையழுகிலேயிடுபட்டும் நம்முடைய ஹிஸிவங்களாலே சாநீயாயுமிருக்கிற விவரங்கு நம்முடைய நிபேஷவனம் செவிப்படுமாகிலிவன் மோஹிக்குமென்று நிபேஷாய் தோன்றும்படி காதாசிகளாய்க் கொண்டிருக்கக் காண்கையாலே மானேய் கோக்கு நல்லீரென்கிறான். விஜையேன் - எம்பெருமானோடே சர்வலெவிகப்பெறுதே வு:வப்பும்படி பாடிக்கொண்டிருப்பவனான நான், விஜையுடையவன் - விஜையான், தன்னைச் சொல்லிக்கொள்ளும் போது விஜையேனென்று சுபமாயிருக்கும். வைகலும் - சந்திரன், மெலிய-வ:வாதிசயத்தாலே சந்திரன், மெலிகை - சந்திரன், இதுக்கு மல்லிகை கமழும் சோலைகள் தூழ் என்ற இரண்டிடத்திலும் 'அவ்யம்'. அவ்வூரில் பூஷபரிசுதங்களுமெனக்கு விரஹபத்தை விரிப்பிக்கிறன வென்று கருத்து. வான் - வாகாசமெல்லாம், ஆர் - வாயுங்களான, அபூஷங்களான, அசர்வையங்களான வென்றபடி. வண் - வடாங்களான, அதாவது தங்களைச் சேர்க்க மல்லிகைக் கொடிகளுக்குத் தங்களுடம்பைக் கொடுக்கையாகிற விதாய்த்தையுடையவையான வென்றபடி. இத்தால் கமக்குமவ்வூரி லெம்பெருமான் தன்னுடம்பைத் தரவேணுமென்று அபிபிராயம் தோற்றுக்கிறது. கமுகும் - கமுகுக்களும், மதுமல்லிகை - மதுபூசமான மல்லிகைகளும், கமுகோட்டைச் சேர்த்தியாலே மதுபூசிக்களான மரிககாலகைகளுமென்றபடி. இத்தாலே நானெம்பெருமானோடு சர்வலெவிகப்பெறுதே வாடாநின்றேனென்கை தோற்றுக்கிறது. கமுகும் - பரிமதியா நிற்கிற, கமுகங்களும் மரிககளும் சுவஸ்துபங்களாலே பரிமதியாநிற்கிற வென்றபடி. இது திருவல்லவாழ்க்கும் விசேஷம். தேன் - மதுக்களாலே, ஆர் - பூங்களான, சோலைகள் - வானங்களாலே, தூழ் - பரிபூசமான, திருவல்லவாழ் - திருவல்லவாழென்கிற விசேஷத்திலே, உறையும் - வசிக்கிறவனான, கோனாரை - சுவாமியை, கோன் - சுவாமி, கோனாரென்று பூஜாய் பூஷவனம். வசுதிகளாயல்லது வசிக்கவொண்ணாதபடி வசிரமணியமான தேவத்திலே தாமொருவராய் நிற்கவல்ல பெரியவர் கிடரென்று கருத்து. அடியேன் - கஸ்யாபுஜித்யாயடியேனென்கிறான். அடி - திருவடிகளிலே, கூடுவது - சர்வலெவிகப்பது, என்கொலோ - என்றைக்கோ, இன்ன

மூ. என்னுகொல் தோழியீர்காள்! எம்மைநீர்நலிந் தென்செய்தீரோ?

பொன்திகழ் புன்னைமகிழ் புதுமாதவி மீதணவி

தென்றல் மணங்கமழும் திருவல்ல வாழ்நகருள்

நின்றபி ராள் அடிநீ றடியோங்கொண்டு சூடுவதே?

(2)

ஆ. (என்னுகொல்) என் புகுதியை யறிந்திருக்கிற நீங்கள் என்னை வாழ்சிப்பியாதே நலிந்தென்ன வுதி பண்ணுகிறீர்களோ; பொன் திகழ் புன்னை மகிழ் புதுமாதவி மேலே அணைந்து தென்றல் மணங்கமழும் திருவல்லவாழிலே நின்றருளின மஹோபகாரகனுடைய பாதேயுவைச் சூடுவ தென்றோ வென்கிறாள்.

(2)

இரண்டாம் பாட்டு

இ. எம்மை நீர் நலிந்தென் செய்தீரோவென்கிறதற்குத் தாய்மருளிச் செய்கிறார் (என் புகுதியை இத்யாடியால்). இத்தால் தன்னுடைய உயோகத்தை யிசையாமே யிருக்கிற தோழிமாரை அநுயித்து நான் திருவல்லவாழிலே போயவன் பாதேயுவைச் சூடுவதென்றோவென்கிறு ளென்று சங்கதி சூचितை.

(2)

ச. மெத்தனை நாளைக்குப் பின்பாயிருக்கிறதோவென்று உக்கிரத்தை யாய்ச் சொல்லுகிறபடி.

(1)

தோழியீர்காள் - வாரீர் சங்காள், எம்மை - எம்பெருமானைப் பிரிந்திருக்க மாட்டாத புகுதியான என்னை, எம்மை யென்று ஆத்மநி புவனம். நீர் - என்னுடைய புகுதியை யறிந்திருக்கிற நீங்கள், நலிந்து - வீழ்ந்து, திருவல்லவாழிலே போகவிசையாதே வீழ்ந்து என்றபடி. என் செய்தீரோ - என்ன செய்கிறீர்களோ, எனக்கு சங்க களான உங்களுக்கு உத்தமனென்று கருத்து. பொன் - சுவர் போலே, திகழ் - விளங்கா நிற்கிற, பொன் திகழென்கிற விடத்தில் நகராபரஸ்ய தகராச்ய ரகராசை: கனகோலகிங்காலியான, புன்னை - பூவாழை, மகிழ் - வகுப்பை, புது - அபிநவமான, மாதவி - குருக்கத்தி பூ, மீது - மேலே, இந்த பூவாழைகளுடைய மேலே யென்றபடி. அணவி - அணைந்து, சரலித்து என்றபடி. பூவாழைக்குள்ளே யிழிந்தால் பூவில் வெக்கை அதிகமென்றால் தன் மேலே தாக்குமென்று தென்றலானது மேன் மேல் வீசுகிறதென்று கருத்து. தென்றல் - மலயமாஸ்தமானது, மணம் - பரிமலத்தை, கமழும் - பரிமலியா நிற்கிற, பரப்பா நிற்கிறவென்றபடி. மணங்கமழுமென்றது அபிநவாக் புகுதி என்னுமாப்போலே. திருவல்ல

மு. குடு மலர்க்குழலீர்! துயராட்டியே (ன்)மெலிய

பாடுநல் வேதவொலி பரவைத்திரை போல்முழங்க

மாடுயர்ந் தோமப்புடை கமழும்தண் திருவல்லவாழ்

நீடுறை கின்றபிரான் கழல்காண்டுங்கொல் நிச்சலுமே.

(3)

ஆ. (துடுமலர்) நாங்கள் நோவுபடிவெள்ள மிகவும் நோவுபடும் என்று தரிப்புத் தோற்ற வொப்பித்திருக்கிற உங்கள் சலிவியுமென்னை நலியா நின்றது. பண்டே துடிப்படுகிற நான் மெலியும்படி பாடா நின்றுள்ள சாமவேதவநி கடலில் திரை போலே முழங்க, பார்வங்களில் யாசங்களிலே உயரவெழா நின்றுள்ள ஹோமமும் நாறுவதும் செய்ய நிரதிசயமாயமான திருவல்லவாழிலே யெத்தனையேனும் பிற்பட்டார்க்கும் அநுபவிக்கலாம்படி நியமாக வதிக்கிற மஹோபகாரகனுடைய திருவடிகளை என்று காணவல்லோமென்கிறார்.

(3)

முன்றும் பாட்டு

இ. துடுமலர்க் குழலீரென்கிறதற்குத் தாச்யம்ருளிச்செய்கிறார் (நாங்கள் இயாதியால்). ஒப்பித்திருக்கிறவென்றது அசுரத்திற்குக் கொண்டிருக்கிறவென்றபடி. ஒப்பினை - அசுரம், துயராட்டியேன் மெலிய வென்கிறதற்குத் தாச்யம்ருளிச்செய்கிறார் (பண்டேய் இயாதியால்). பாடுநல்வேதவொலி யென்கிறதை யுரைக்கிறார் (பாடா நின்றுள்ள இயாதியால்). பரவைத்திரை போல் என்கிறதையுரைக்கிறார் (கடல் இயாதியால்). மாடுயர்ந்தோமப்புடை யென்கிறதற்குத் தாச்யம்ருளிச்செய்கிறார் (நிரதிசயமாயமானவென்று). நீடுறைகின்ற வென்கிறதற்குத் தாச்யம்ருளிச்செய்கிறார் (எத்தனையேனும் இயாதியால்). கழல் காண்டுகொல் என்கிறதற்குத் தாச்யம்ருளிச்செய்கிறார் (என்று காணவல்லோமென்று).

(3)

ச. வாழ் நகருள் - திருவல்லவாழுகிற நகரத்திலே, திருவல்லவா மென்கிற விடத்திலே, முகாராசுரே நகரே நகர எகாदेश: . நிறை - எழுந்தருளியிருக்கிற வனுள், பிரான் - அபகாரகனுடைய, அடி நீறு - பாடேயுவை, கொண்டு - சூகரித்து. அடியோம் சேவமூசீகளான நாமெல்லாரும், அடியோமென்று வடிவம்மாகச்சொன்னது தோழிமாரையுங் கூட்டிச் சொன்னபடி. துடுவது - சிரசா வடிப்பது, என்று கொல் - எந்த நாளோ, எனக்கிது கிடைக்கப் புகுகிறதோ வென்று சிவசுவத்தாலே சொல்லுகிறார். (2)

துடு - துடப்பட்ட, மலர் - பூசங்களை யுடைத்தான, குழலீர் - குழலையுடையவர்களான சலிகாள், குழல் - கந்தன், குழலையுடையார்

மூ. நிச்சலும் தோழியீர்களா! எம்மைநீர்நலிந் தென்செய்தீரோ?

பச்சிலை நீள்கழுகும் பலவும்தெங்கும் வாழைகளும்
மச்சணி மாடங்களினை தணவும்தன் திருவல்லவாழ்
நச்சர வினாஅணமேல் நம்பிரானது நன்னலமே.

(4)

ஆ. (நிச்சலும்) பச்சிலை நீள் கழுகும் பலவும் தெங்கும் வாழைகளும் மச்சணி மாடங்களின் மேலே யணவா நின்ற ஜமஹுமான திருவல்ல வாழிலே நின்றருளின வெம்பெருமான் திருவனந்தாழ்வானைப்போலே யென்னை அந்யாஹ்மாக்கிக் கொண்டான். தோழிமாரான நீங்கள் நியமமாக வென்னையலைத்தென்ன ஸ்ரீ பண்ணுகிறீர்களோ என்கிறார்.

நாலாம் பாட்டு

இ. நச்சரவினையென்று திருவனந்தாழ்வானைச் சொன்னது டுஷாந்தர்மென்று காட்டுகிறார் (திருவனந்தாழ்வானைப் போலே யென்று). நம்பிரானது நன்னலமே என்றதற்குத் தரயம்மருளிச் செய்கிறார் (என்னை டுஷாடியால்). இத்தாவிப்படி மனோரயிக்கிறது யுகமன்றென்று நிவேஷிக்கிற தோழிமாரைக் குறித்து என்னுடைய ஜிவன் தவநியாயிற்று, உங்களுடைய ஜலம் ஷ்யம்மென்கிறுளென்று சஜ்ஜதி சூசிதை.

(4)

ச. குழலார், குழலீரென்று சந்திரன். துயராட்டியேன் - விரஹு:வினியான நான், துயர் - து:ஷ், துயரையுடையவன் துயராட்டி, தன்னைச் சொல்லிக் கொள்ளும் போது துயராட்டியேனென்று ஷ்யமாயிருக்கும். மெலிய - பின்னையும் ஷ்யமாய்ப்படி, மெலிகை - ஷ்யமாகை, விரஹி யான தனக்கு அவ்வூரில் சாமசானவணத்தாலும் தாமசமாய் தே- மசயன் ஷ்யமாய்ப்படியாகிறதென்று கருத்து. பாடு - பாடப்படா நிற்கிற, மரங்களிலே ஏன் பண்ணப்படா நிற்கிற வென்றபடி, து:ஷங்களாலே நான் மெலிகைக்காகவே ஷ்யனர்கள் சாமங்களைப் பாடுகிறார்களென் றிருக்கிறார். நல்வேத - "வேதாந் சமவேதோஸ்மி" என்னும்படி நல்லதான சாமவேதத்தினுடைய, இப்படி நல்வேதமன்றிக்கே ஒழிந்ததாகில் நானாறியிரேனோ. ஒலி - ஷ்யங்களானவை, பரவைத்திரை போல் - சமுதரஜம் போலே, பரவை - சமுத், திரை - தரஜம், முழங்க - சமுதரமாகா நிற்க, இதற்குக் கமழுமென்கிறதோடு ஷ்யம். சாமவநிகளும் முழங்க ஓமப்புகையும் கமழா நிற்கிற வென்றபடி. இவையிரண்டுமெனக்கு மிகவும் ஷ்யமாகிறதென்று கருத்து. மாடு - திருவல்லவாழின் ஷ்யங்களிலே, மாடு - ஷ்யன், உயர்ந்து - ஷ்யுஷ்யமாய், ஓமப்புகை -

ச. ஹிமபூசங்களானவை, கமழும் - பரிமலியா நிற்கிற, தண் - சீதலமான, அவ்வூரில் புகுந்தார்க்குத் தாபஹமான வென்றபடி. திருவல்லவாழ் - திருவல்லவாழிலே, நீடு - நீண்டதாக, நியமாக வென்றபடி. உறையின் தவசியா நிற்கிற, பிரான் - உபகாரகனுடைய, அவதாரங்கள் போலே சீர்த் பரிமலியாதே நியமாக வசிக்கிற உபகாரகனுடைய வென்றபடி. கழல் - திருவடிகளை, நிச்சலும் - நியமும், காண்டுங்கொல் - காண்ப் போமோ, நியமாக அநுபவிக்கப் பெறுவோமோ வென்றபடி. (3)

பச்சிலை - பச்சையான இலைகளை யுடைத்தான, சடா அபிநவபரிமாணிகளான வென்றபடி. நீள் - அநுபவங்களான, கமுகும் - கமுகுவுடைய கனும், பலவும் - பலாமரங்களும், தெங்கும் - தென்னை மரங்களும், வாழைகளும் - கவழிவுடையனும், இதுக்கு மீதணவுமென்கிறதோடே அவயம். மச்சணி - மச்சகனுடைய பஹுமையையுடையவைபான, மச்ச - மேல் தளம், அணி - பஹு, உபயோக நிமித்தமாய்தலசந்திதானிகளான வென்றபடி. மாடங்கள் - மனங்களுடைய, மீது - மேலே, அணவும் - அணியா நிற்கிற, பரஸ்பர் மாதோபகாரங்களாயிருக்கிறவென்றபடி. தண் - அத் தவ பஹுமையதயா சூசீதலமான, திருவல்லவாழ் - திருவல்லவாழிலே, நச்சரவு - நஞ்சையுடைத்தான நாகத்தினுடைய, நஞ்சு - விஷம், அரவு - நாகம், நஞ்சையுடைத்தான - அரவு நச்சரவு. ஸ்ரீஹ்ருஷ்யத்திலே மஹாதீர்த்திலே பெருமானும் பிராட்டியும் கண் வளர்ந்தருளின போது இளையபெருமான் ஸ்ரீஹ்ருஷ்யம் நின்று காத்துக் கொண்டு இருந்தாப்போலே சதுக்கள் கிட்ட வொண்ணாதபடி விஷயராயிருக்கிற திருவனந்தாழ்வானுடைய வென்றபடி. அணை - ஸயனத்தினுடைய, திருவனந்தாழ்வானாகிற ஸயனத்தினுடைய வென்றபடி. மேல் - மேலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவான வென்றபடி. நம்பிரானது - அம்மஹாபகாரகனுடையது, நன் - நல்லதான, வானவாதிமுமான வென்ற படி. நலம் - சிவனுடைய, என்னுடைய ஸ்வரூபமானதென்றபடி. மஹாஸ்வரூபமானது திருவல்லவாழிலெம்பெருமான் அபிநவமாயிற்று என்று வாய்மையுடையது. நன் நலமென்கிறவிடத்திலே பரிமலிகாரைய உகாரே பரிமலிகாராதி. தோழிமீர்கள் - சகிதர்கள், நீர் பரிமலிகாரையோ ஸ்வரூபமான நீங்கள், எம்மை - உங்கள் வாத் கேளாதபடி விஞ்சிப்போனவென்னை, தான் சகிதர்கள் வாத் கேளாதே அபிகாந்தையானபடி தோற்றுகைக்காக எம்மை யென்கிற பஹுமனம். நிச்சலும் - நியமும், நலிந்து - வாடித்து, திருவல்லவாழ்க்குப் போகவொட்டோமென்று வாடித்தென்றபடி. என் செய்தீரோ - என்ன காரியம் செய்கிறீர்கள், இத்தாலொரு பரிமலி மில்லையென்று கருத்து. (4)

அ. நன்னலத் தோழியீர்காள்! நல்ல அந்தணர் வேள்விப்புறக்
மைநலங் கொண்டு யச்னின் மறைக்கும் தன்திருவல்லவாழ்
கன்னலங் கட்டிதன்னைக் கனிமையின் னமுதந்தன்னை
என்னலங் கொள்குடரை என்னுகொல்கண்கள் காண்பதுவே? (5)

ஆ. (நன்னலம்) நானொன்றை ஆசைப்பட்டாலத்தை முடிக்கும்
சுவாவமன்றோ வுங்களது. (நல்லவந்தணர்) அவையயொன்றான வாழ்வு
ருடைய வாங்கனிலை கறுத்தெழுகிற ஹோமமங்கள் அகாசாவகாசமெல்
லாம் மறைக்கும்படியான திருவல்லவாழிலை யிருந்து நிரிசயசமீப
னுமாயென்னை சர்வஹ்ரண் பண்ணின வழகையுமுடையவனை யென்
னுடைய கண்கள் விடாய் தீரக் காணப் பெறுவதென்றோவென்கிறான்.

ஐந்தாம் பாட்டு

இ. நன்னலத் தோழியீரென்கிறதற்குத் தாச்யம்ருளிச்செய்கிறார்
(நானொன்றை ஐவாடியால்). மைநலங்கொண்டியர் என்கிறதை
சங்கீத்கிறார் (கறுத்தெழுகிறவென்று). சூரியபாதத்துக்குத் தாச்யம்
மருளிச்செய்கிறார் (நிரிசயசேவாடியால்). என்னலங்கொள் குடரை
யென்கிறதற்குத் தாச்யம்ருளிச்செய்கிறார் (என்னை சர்வஹ்ரணாடியால்).
என்னுடைய கண்களையாடியாலே நானிருந்தபடியிருக்கிறேன், என்
னுடைய கண்கள் விடாய் தீரும்படி யவனைக் காண்பதென்றோ
வென்கிறாளென்று சங்கீத்யும் சூதிகை. (5)

ச. நன்னல - நல்ல நல்லவர்களான, ஹிஸ்திபாலே அவ்யம் நல்லவர்க
ளான வென்றபடி. தோழியீர்காள் - சங்கீத்காள், நல்ல - ஹோமமரான,
அவ்யயயொன்றான வென்றபடி. அந்தணர் - வாழ்வுருடைய, வேள்வி-யாழ்
திலே, இதுக்கு உயரென்கிறதோடே அவ்யம். மை - அஹ்ரத்தினுடைய,
நலம் - நன்மையை, நல்ல நிறத்தை யென்றபடி. கொண்டு - ஸ்ரீத்து,
நீதவன்யுதமாயென்றபடி. உயர் - கிளம்பாநிற்கிற, புறக-ஹோமமமானது,
விண் - அகாசத்தை, மறைக்கும் - அஹ்ரடியா நிற்கிற, இங்கே ஸூயங்களை
அநுஸித்து சூக் கலசாதே ஹோமம் வேணுமென்று சுவர்த்திலே போய் அவ்ய
ஸஸுக்களோடே அநுஸித்திற வீமானகரை சூகத்தோடே சூக் தெரிய
வொட்டாதபடி மறைக்கிற வென்று கருத்து. மித்யுமாகக்கலப்பாணை
சூகத்தோடு சூக் காணவொட்டாமை அவ்ஞூரிலுள்ளார்க்கு சுவாவம்
காணுமென்று கருத்து. தண் - ஹோமமம் அகாசமெல்லாம் சூகித்து
கிழலிடுகையாலே சூகிதமான, திருவல்லவாழ் - திருவல்லவாழிலே,
கன்னல் - ஹிஸ்திபாலே, அம்கட்டி தன்னை - அழகான கட்டியை,

மு. காண்பதென்கு ஞான்றுகொலோ-வினையேன் கனிவாய் மடவீர்!

பாண்குரல் வண்டினொடு பசுந்தென்றலும் ஆகியெங்கும்
சேன்சின் போங்குமரச் செழுங்கானல் திருவல்லவாழ்
மாண்குறள் கோலப்பிரான் மலர்த்தாமரைப் பாதங்களே. (6)

ஆ. (காண்பது) (வினையேன் கனிவாய் மடவீர்) இப்போது நான்
நோவுபடாநிற்க, நீங்களுருவுதல் தீர்ந்து பண்டு போலையிருப்பதே;
மதுபாசமசுமாதையாலே, கல்லமிடற்றோசையையுடைய வண்டுகளோடு
கூட வெங்குமிளந்தென்றலுண்டாய் அத்தாலே பரவுயர்ந்த பணைகளை
யுடைத்தாய்க் கொண்டு வளரானின்றள்ள வழகிய சோலையையுடைய
திருவல்லவாழிலே கின்றருளின சிவாமனனுடைய மிகவும் சூதுசியமான
திருவடிகளை நான் காண்பதென்றோ வென்கிறான். (6)

ஆறும் பாட்டு

இ. வினையேன் கனிவாய் மடவீர் என்று சரீரவதும் பண்ணி அதுக்
குத் தாசம்மருளிச்செய்கிறார் (இப்போது டீவாடியால்). இருப்பதே
யென்றது இருக்கை சுகமே என்றபடி. தாங்களுருவினாவிகள்
மிகவும் சிவிக்ருமென்று பார்த்துத் தோழிமாரெல்லாரும் வீர்த்தை
அவனிவத்து டீசுதமுங்களாயிருக்கக் கண்டு இப்படிச் சொல்லு
கிறுளென்று கருத்து. பாண்குரலென்கிறதற்குத் தாசம்மருளிச்
செய்கிறார் (மதுபாசையாடியால்). சேன்சினையென்கிறதை யுரைக்கிறார்
(அறவுயர்ந்த டீவாடியால்). பணை - சாவி, செழுங்கானலென்கிறதை
யுரைக்கிறார் (அழகிய சோலையென்று). மலர்த் தாமரையென்கிற
தற்குத் தாசம்மருளிச்செய்கிறார் (மிகவும் டீவாடியால்). நான்
காண்பதிடீவாடியாலே சூதுசிகளத்திலே தன் சரீரம் தானும் விடாய்த்
தவன், சரீ பட்டது படுகிறது, நான் விடாய் தீவதன்றோவென்று
தன் சாவிசையத்தாலே சொல்லுமாப்போலே, தன் கண் பட்டது
படுகிறது, அவன் திருவடிகளை நான் காண்பதென்றோ வென்கிறு
ளென்று சரீதி சூதிதை. (6)

ச. கோதற்ற கட்டியை யென்றபடி. அம் - அழகியது. தன்னையென்று
சாவிசுமாரம், சூதுசனம்போலே சாவிசுமாரங்களில் சாவிசுமார எங்குமொக்க
சூதுசனனுடையனை யென்றபடி. கனியை சூதுசனம் போலே கண்டபோதே
சூதிக்கும்படி யிருக்கிறவனை, கனி - கனம். இன் - மிசுமான, அழதற்
தன்னை - சமூதத்தை, டீவனிகத்தில் சமூத உப்புச்சாறெல்லலாம்படி சூதுச-
மிசுமான சமூதம் போலே யிருக்கிறவனை யென்றபடி. என்னலம் -

மூ. பாதங்கள் மேலணிபூர் தொழக்கூடுங்கொல்-பாவைநல்லீர்!

ஒதநெடுந்தடத்துள் உயர்தாமரை செங்கழுநீர்

மாதர்கள் வண்ணமுகமும் கண்ணும்எந்தும் திருவல்லவாழ்

நாதன் இங் ஞாலமுண்ட நம்பிரான்றன்னை நாடொறுமே.

(7)

ஆ. (பாதங்கள்) தன் மனாரயத்தை நிவெய்யாமையாலே தோழிமாறையுக்குச் சீவோசிக்கிறான். கடல் போலே பெருத்திருந்துள்ள பொய்கை

ஏழாம் பாட்டு

இ. தன்னை நிரோசிக்கிற தோழிமாறைய் பாவை நல்லீரென்று சய்யாசுமாக சீவோசிக்கக் கூடுமோ வென்ன அவதரிப்பிக்கிறார் (தன் மனாரயத்தை இत्याடியால்). தோழிமார்களிலுடைய நிவ்யத்தை நன்றாகக் கண்டவாறே இவளை நிவெய்க்கமாட்டாதே சிவமீசிகளாயிருக்க உகந்திப்படி சீவோசிக்கிறுளென்று கருத்து. ஒத நெடுந்தடத்துளென்கிறதை யுரைக்கிறார் (கடல்போலே இत्याடியால்). உயர்தாமரை யென்கிறதை யுரைக்

ச. என்னுடைய நலத்தை, என்னுடைய சுவரத்தை யென்றபடி. கொள் - அபுரையா மிற்கிற, கூடரை - சுவரனை, தன்னுடைய காசியாலே பென்னை யடிமை யாக்கிக் கொண்டவனை யென்றபடி. கண்கள் - என்னிலும் விடாய்த்த வென்னுடைய கண்களானவை, காண்பது, என்று கொல் - என்றைக்கோ?

(5)

கனிவாய் - விவோசிகளான, கனி - பன், இங்கு விவோசல் விவோசம். வாய் - அபுரம், மடவீர் - அபுரவோசிகளான சங்கரன், மடவார் - அபுரன், சீவோசத்திலே மடவீரென்று சயம். பாண்குரல் - அபுரமான குரலையுடையவையான, பாண் - அபுரன், அபுரவோசிகளான வென்றபடி. வண்டிமுண்டு - அபுரங்களோடே கூட, எங்கும் - சயன், பகற்கு தென்றலுமாகி - இளந்தென்றலுமாகிய, பகற்கு தென்றல் - இளந்தென்றல், சேண் - தூங்குகளான, சேண் - தூர், அபுரங்களிலே தூர்வோசிகளான வென்றபடி. சினை - அபுரவோசிகளையுடையவையான, சினை - அபுரன். ஓங்கு - அபுரவோசிகளான, மர - அபுரவோசிகளையுடையவையான, செழும் - அபுரவோசிகளான, செழுமென்று அபுரவோசிகளான. கானல் - அபுரவோசிகளையுடையவையான, கானல் - அபுரவோசிகளான, திருவல்லவாழ் - திருவல்லவாழ். வாழிலே, மாண் - மாணவகனான, அபுரவோசிகளானவென்றபடி. குறள் - அபுரவோசிகளான, கோல் - அபுரவோசிகளான, பிரான் - அபுரவோசிகளான, மலர்த்தாமரைப் பாதங்களே - அபுரவோசிகளையுடையவையான, வினையேன் - அவனைக் காணவொண்ணாதபடி அபுரவோசிகளையுடையவையான நான், காண்பது - அபுரவோசிகளையுடையவையான, எங்குநான்றுகொலோ - என்றைக்கோயிருக்கிறதோ?

(6)

ஆ. களிலே வளர்ந்த தாமரைப்பூவும் செங்கழுநீர்ப்பூவும், சூகளுடைய வழகிய முடிங்களோடும் கண்களோடு மொக்கும்படியான திருவல்ல வாழுக்கு நாயகனாய், அரத்தைபெல்லாம் ஸதயத்தில் தன் வயிற்றிலே வைத்து விரித்தருளி, அவ்வளவுமன்றிக்கே அயிரர்க்கு மிகவு முபகாரகனுனவனுடைய திருவடிகளிலே நிரமாகப் பூவையணிந்துத் தொழ வல்லோமோ வென்கிறான். (7)

இ. கிறார் (வளர்ந்த இயாடியால்). சூரிவாத்ததுக்குத் தாச்யம்ருளிச் செய்கிறார் (சூகளுடைய இயாடியால்). இஞ்ஞாலமுண்ட வென்கிறதர்க்குத் தாச்யம்ருளிச் செய்கிறார் (அரத்தை இயாடியால்). நம்பிரானென்கிற தற்குத் தாச்யம்ருளிச் செய்கிறார் (அவ்வளவும் இயாடியால்). (பூவையணிந்து இயாடி). கண்ணிலே கண்டு அசுவதிப்பதெப்போதோ வென்றார் கீழ், காயிகக் கீழ் பண்ணுவ தெப்போதோ வென்கிறான் இப்பாட்டில் என்று சந்தி சுவதை. (7)

ச. பாவை - பரிசுக்கள் போலேயிருக்கிற, விநாயகைகள் போலே அதிசுந்தரமான அவயவசீவத்தையுடையவர்களாய் சிமிசைகளாயிருக்கிற வர்களான வென்றபடி. நல்லீர்-நல்லவர்களே, கல்யாணசுவாசிகளான சுவிகளே பென்றபடி, சீவனம். ஓத நெடுந்தடத்துள் - சமுதம் போலே விபுலங்களான சடாகங்களுக்குள்ளே, ஓதம் - சமுதம். நெடியது - விபுல, தடம் - சடாகம், சஞ்ஞமமாக வளர்ந்தவையான வென்றபடி. தாமரை - சாமரசுபங்களும், செங்கழுநீர் - கஜாங்கங்களும், இதுக்கு ஏந்துமென்கிறதோடே சுவயம். மாதர்கள் - அவ்ஞரில் சூகளுடைய, மாதர் - சூகன். வாண்முகமும் - கானிசாசிகளான முடிங்களையும், வாள் - கானி, வாண்முகமென்று சாகபாசியவசமாசா. கண்ணும் - கண் களையும், முடித்தழகையும் கண்ணழகையும் என்றபடி. சமரீ. ஏந்தும் - வரிக்கும்படியான, கண்கள் சடகோஹங்களாயிருக்கையாலே கண்ணழகை செங்கழுநீர் வரிக்குமென்னக்குறையிலையிறே. திரு வல்லவாழ்நாதன் - திருவல்லவாழுக்கு சுவாமியான, திஞ்ஞாலம் - இந்த அரத்தை, உண்ட - ஸதயத்திலே வயிற்றிலே வைத்து விரித்தவனான, நம்பிரான் தன்னை - அசுமதபகாரகனை, இதுக்குத் தொழ என்கிறதோடே சுவயம். நாடோறும் - நாள்நாள், வாடங்கள் மேல் - சிவாடங்களின் மேலே, பூம் - சூவங்களையும், அணி - அணிந்து, சமரீத்தென்றபடி. அணிந்து என்கிறது அணி பென்று சுவசுவமாயிருக்கிறது. தொழக்கூடுங்கொல் - சேவிக்கக் கூடுமோ? (7)

மு. நாடொறும் வீடின்றியே தொழக்கூடுங்கொல்கன்னுதலீர்!
ஆடுறு தீங்கரும்பும் விளைசெந்நெளம், ஆகியெங்கும்
மாடுறு பூந்தடஞ்சேர் வயல்குழ்தண் திருவல்லவாழ்
நீடுறை கின்றபிரான் நிலந்தாவிய நீங்கமுலே. (8)

ஆ. (நாடொறும்) (நன்னுதலீர்) ஸ்ரீமதாஸ்தபராயணசுந்தராக உங்களைக் காண்பதென்றே எப்போதுமருகையிருக்கிற பூத்த பொய்கைகளோடு சேர்ந்த வயல் தழ்ந்து அமரமான திருவல்லவாழிலே, அநுபூதிசனாய்க் கொண்டு நிரந்தரவாசம் பண்ணுகிறவனுடைய சூராயுசுநிபுண் பண்ணுதே பெல்லாரையும் அழிகரிக்கக்கடவதாய், அநிதரிருந்தவிடத்திலே செல்லுந் திருவடிகளை சங்காசமுமிடைவிடாதே தொழக்கூடவற்றே வென்கிறான். (8)

எட்டாம் பாட்டு

இ. நன்னுதலீரென்று ஸ்ரீமதாஸ்தபராயணசுந்தராக உங்களைக் காண்பதென்றே எப்போதுமருகையிருக்கிற பூத்த பொய்கைகளோடு சேர்ந்த வயல் தழ்ந்து அமரமான திருவல்லவாழிலே, அநுபூதிசனாய்க் கொண்டு நிரந்தரவாசம் பண்ணுகிறவனுடைய சூராயுசுநிபுண் பண்ணுதே பெல்லாரையும் அழிகரிக்கக்கடவதாய், அநிதரிருந்தவிடத்திலே செல்லுந் திருவடிகளை சங்காசமுமிடைவிடாதே தொழக்கூடவற்றே வென்கிறான். (8)

ச. நன்னுதலீர் - நல்ல நுதலையுடையவரான சங்கரன், நுதல் - சங்கரன், சங்கரன்சங்கரன்சங்கரன்சங்கரன் வர்ணியமாம்படியவரான சங்கரத்தையுடையீர் காளென்றபடி. நுதலையுடையார் நுதலார், அநிதரியுமாயிருப்பாரைச் சொல்லும்போது நுதலீரென்று. ஸ்ரீமதாஸ்தபராயணசுந்தராக உங்களைக் காண்பதென்றே எப்போதுமருகையிருக்கிற பூத்த பொய்கைகளோடு சேர்ந்த வயல் தழ்ந்து அமரமான திருவல்லவாழிலே, அநுபூதிசனாய்க் கொண்டு நிரந்தரவாசம் பண்ணுகிறவனுடைய சூராயுசுநிபுண் பண்ணுதே பெல்லாரையும் அழிகரிக்கக்கடவதாய், அநிதரிருந்தவிடத்திலே செல்லுந் திருவடிகளை சங்காசமுமிடைவிடாதே தொழக்கூடவற்றே வென்கிறான். (8)

ஞ. கழல்வனை பூரிப்பயாம் கண்டுகைதொழக் கூடுங்கொளோ?

குழலென்ன பாழுமென்னக் குளிர்சோலையுள் தேனருந்தி
மழலை வரிவண்டுகள் இசைபாடும் திருவல்லவாழ்
கழலின் மலிசக்கரப் பெருமானது தொல்லைருளே.

(9)

ஆ. (கழல்வனை) குளிர்ந்த சோலைகளிலே புக்கு மதுபானத்தைப்பண்ணி
குழலோசை பென்னவும் யாழோசை பென்னவுமாய்ப்படி. முடிமாய்க்
கண்ணுக் கழகியவான வண்டுகள், சிரித்திசைத்தாலே இசை பாடா
கின்றன. திருவல்லவாழிலே பதிகுலநிரசனவர்யாலே மிகவும்
கழன்று வாராநின்றன. திருவாழியை வரித்துக் கொண்டு கின்ற
சுவசரனை நம்முடைய கழலுகிற வளைகள் பூர்மாகக்கண்டு தொழலாம்
படி யவனருள் கூடவற்றோவென்கிறான்.

(9)

ஒன்பதாம் பாட்டு

இ. தேனருந்தியென்கிறதை யுரைக்கிறார் (மது ட்யாடியால்). மழலை வரி
வண்டென்கிறதற்குத் தாப்யம்மருளிச் செய்கிறார் (முகமியாடியால்).
கழலின் மலியென்கிறதற்குத் தாப்யம்மருளிச் செய்கிறார் (பதிகுலையாடி
யால்). அவனருள்கூட ட்யாடியாலே சகலவேசுக்களும் அவன் சூழ
யில்லாதபோது வரியாமையாலே நமக்கவனைக் கண்டு தொழும்படி.
அவன் சூழ் கிடைக்குமோ வென்கிறாரென்று சங்கதி சூழிதை.

(9)

ச. கருமாயென்றபடி. இதுக்குத்தடஞ்சேரென்கிறதோடே அவ்யம். மாடு
-பரிசுரத்தை, உறு-கிட்டியிருக்கிற, உறுகை-சரிசுக்கை, திருவல்லவாழின்
பரிசுரத்தைக் கிட்டியிருக்கிற வென்றபடி. பூந்தடம் - புஷ்பதடாகங்கள்,
தாமரையோடைகளை யென்றபடி. சேர் - சேர்ந்திருக்கிற, வயல் - கழனி
களாலே, குழ் - பரிசுரமான, தண் - சீரணமான, ஊரைத் தடாகங்கள்
குழந்து தடாகங்களை வயல் குழந்திருக்கையாலே குளிர்ந்திருக்கிற
என்றபடி. திருவல்லவாழ் - திருவல்லவாழிலே, நீடு - வீழ்மாக,
நிரந்தரமாக வென்றபடி. உறைகின்ற - வசியாநிற்கிறவனான, பிரான்-
அநுபூதிவனானவனுடைய, நிலந்தாவிட - மூமியை யளந்ததான, நீன் -
வாசியிருந்த விடத்திலே நீண்டு வாத்தக்கதான, கழல் - திருவடிகளை,
இதுக்குத் தொழக்கூடுங்கொலென்கிறதோடே அவ்யம். நாடொறும் -
நாள்தோறும், இத்தால் வசுபூர்மாகளை வ்யாதிப்பிக்கிறது. அவை படித்
துக்கொருக்காலிறே. நாள்தோறும் என்கிறவிடத்தில் எகராசுரே தகாரே
டகார எகாடே. வீடு - விஷ்டம், இன்றியே - இல்லாமல், ஊவாழும்
விஷ்டமில்லாமலென்றபடி. இத்தால் அநிஹிதத்தை வ்யாதிப்பிக்கிறது.

மு. தொல்லருள் நன்னியையால் சொல்லக்கூடுங்கொல் தோழியீர்காள்!

தொல்லருள் மண்ணும்விண்ணும் தொழுவின்ற திருநகரம்

நல்லரு ளாயிரவர் நலனேந்தும் திருவல்லவாழ்

நல்லருள் நம்பெருமான் நாராயணன் நாமங்களே.

(10)

ஆ. (தொல்லருள்) தோழியீர்காள், தன்னுடைய கண்ணழிவற்ற சூயை சீசாரமும் திருநாடுமொக்க அநுசவிக்கலாம்படியான திருநகரியாய் எம்பெருமான் தன்னிற் காட்டில் அநுபுஷிதரான ஆயிரவர் தன்னுடைய கலாபுரணத்தைக் கொண்டாடும்படியான திருவல்லவாழிலே நின்றருளி நல்லருளுடையனாய்க் கொண்டு நமக்கு சுவாமியான நாராயணனுடைய திருநாமங்களை அவனுடைய சுவாமிசூரியாலே நாம் மீதிசீரெதிராய்க் கொண்டு சொல்லக்கூடவற்றோ வென்கிறாள். (10)

பத்தாம் பாட்டு

இ. திரிபாத்தத்துக்குத் தாய்மருளிச் செய்கிறார் (தன்னுடைய இயாதியால்). கண்ணழிவு - வீகரம், கண்ணழிவற்ற - வீகரவீரமான், பரிபூரணமான வென்றபடி, நல்லரு ளாயிரவரென்கிறதற்குத் தாய்மருளிச் செய்கிறார் (எம்பெருமான் தன்னில் இயாதியால்). நலனேந்து மென்கிறதற்குத் தாய்மருளிச் செய்கிறார் (தன்னுடைய கலாபுரணத்தால்). தாய்மருளிச் செய்கிறார் (தன்னுடைய சுவாமிசூரியால்). சொல்லக்கூட இயாதியாலே முன்பு காவிக் கீழ்க்களை அபேசித்தவளிப்பாட்டிலே யாவிக் கீழ்க்களை அபேசிக்கிறாள் என்று சந்தி சூசிதை. (10)

ச. அது சாய்ந்தாய்ந்தவியிதே. ராசாஸ்தமாய் மோகமான சேவையிதே இவள் பாவிக்கிறது. இது ஒழிவில் காலமெல்லாம் செய்ய வேண்டுமிதே. தொழக்கூடுங்கொல் - சேவிக் கடிக்குமோ, நமக்குமிது கிடைக்குமோ வென்று உக்கையாலே சொல்லுகிறபடி. (8)

குளிர் சோலைபுள் - குளிர்க்கு சுவாமிசூரியானார், தேன் - மதுகை, சோலைபுள்தேனென்கிறவிடத்தில் காராசுரே சகாரே தயோசனானே சகாரதீவாதிசை. அருந்தி - மூலித்து, அருந்துதல் - மூலித்தல், குழலென்ன - குழலென்னும்படியாக, யாழ்மென்ன - வீணையென்னும்படியாகவும், யாழ் - வீணை, வேளாநமும் வீளாநமும் சமிதிசுமாயிருக்கிறதென லாம்படி அதிமதுரமாயென்றபடி. இதுக்கு இசைபாடுமென்கிறதேதோடே அவ்யம், மழலை - மூலங்களை, வரிவண்டுகள் - வரிகளை யுடையவையான

ச. வண்டுகள், சாகபாபிவவரஸமாச: வரி-ரேகை, ரேகாவிசேஷங்களாலே டர்ஷனியங்
களான வண்டுகளென்றபடி, இசைபாடும் - சானங்களைப்பாடா நிற்கிற,
இசை - சானம். திருவல்லவாழ் - திருவல்லவாழிலே, சுழலில் - சுழலாலே,
சமணத்தாலே, மணி - மணிந்திருக்கிற, திருக்கையிலே யிருக்கச்செய்
தேயும் அதிகூலநிரசநவரையாலே தான் தானே சுழலா நின்ற வென்றபடி.
சக்கரப் பெருமானது - சக்கரானுன சுவாமியனுடையதான, சக்கரப்
பெருமானென்று சாகபாபிவவரஸமாச: தொல் - சுவாபாவிகமான, அருள் -
கூர்யானது, இதுக்குக் கூடுங்கொலோ என்கிறதோடே ஸ்வயம்.
கழல்வளை - கழலா நிற்கிற வளைகள், விரஹத்தாலே விரிமயஸ்தகூலமானாக
யாலே கராத்தினின்றும் வலிதமாகா நிற்கிற வலயங்களென்றபடி.
பூரிப்ப - பூரிக்கும்படி, சிரிதமடர்ஷனஷோதமூதஹ்ஸகஸ்தகஜைவரையான வென்
னுடைய முன்கைகளாலே பூவலயமயவிரங்களெல்லாம் நிவிதபூரித
ங்களாம்படி பென்கை. யாம் - சிரோக்ஷிதரான நாம், கண்டு - திரு
வல்லவாழிலெம்பெருமானைக் கண்ணாலே கண்டு, கைதொழ - நம்மு
டைய கைகளாலே சேவிக்கும்படி, கூடுங்கொலோ - வடிக்குமோ? (9)

தோழிமீர்கான் - சங்கான், தொல் - சுவாபாவிகமான, சுவாபாவிகதயா
பரிபூர்மான வென்றபடி. அருள் - தன்னுடைய சூர்யை, மண்ணும் -
பூமியும், இது சபலசனம். சிவாவிமூதிசவனங்களெல்லாரு மென்றபடி.
விண்ணும் - வாகாஷமும், பரமஸ்யோமும், நியவிமூதிசவனங்களெல்லாரு
மென்கை, தொழ - சேவிக்கும்படி, கொண்டாடும்படி பென்கை. நின்ற -
அவன் வந்து நின்ற, திருநகரம் - சிமத்தான வரமான, திருவல்ல
வாழுக்கு விசேஷம். நல்லருள் - நல்லதான சூர்யையுடையவர்களான, ஷீர
னைப்போலன்றிக்கே நிரஹம் கலசாத சூர்யையுடையவர்களான வென்றபடி.
ஆயிரவர்கள் - அனேகசஹ்ஸரவர்கள், நலன் - சுவரக்யாணபுஷங்களை,
ஏந்தும் - உயர வடிக்கும்படியான, கொண்டாடிக் கொண்டிருக்கும் சய
மானவென்றபடி. திருவல்லவாழ் - சூதஸ்தமிக் பதம். திருவல்லவாழிலிருக்
கிறவரான வென்றபடி. நல்லருள் - நல்லருளை யுடையவரான,
நல்லருளாவது வரஸ்யம். நம்பெருமான் - நமக்கு சுவாமியான, நல்லருள்
நம்பெருமானென்கிற விடத்திலே ககாராஸரே நகாரே னகார ஷகாஸ:
நாராயணன் நாமங்களை - நாராயணனுடைய திருநாமங்களை, இதுக்கு
சொல்லக்கூடுங்கொலென்கிறதோடே ஸ்வயம். தொல்லருள் - சுவாபாவிக-
சுவரகூர்யாலே, நல்வினையால் - நல்ல கமத்தாலே, வினை - கமம், இங்கே
சானசகமத்ததைச் சொல்லுகிறது. அவனைக் காண சிதியாலே என்றபடி.
சொல - சொல்லுகைக்கு, கூடுங்கொல் - வடிக்குமோ, இது கிடைக்
குமோ வென்று ஸக்ஷாதிசயத்தாலே சொல்லுகிறான். (10)

மு. நாமங்கள் ஆயிரம் உடையநம்பெரு மானடிமேல்

சேமங்கொள் தென்குருகூர்ச் சடகோபன் தெரிந்துரைத்த
நாமங்க ளாயிரத்துள் இவைபத்தும் திருவல்லவாழ்

சேமங்கொள் தென்னகர்மேல் செப்புவாச்சிறந் தார்பிறந்தே. (11)

ஆ. (நாமங்கள்) நாமங்களாயிரத்தைபுமுடையனாய், சுவேசரவேன பரிசு
னாவன் திருவடிகளிலே தமக்கு ரஜ் பார்த்துக் கொண்ட ஆழ்வார்
ஆராய்ந்தருளிச் செய்த ஆயிரந்திருநாமங்கள் போலே முஷேஷிதாதி
களுக்குப் பரிபாடகமான ஆயிரத்திலும் இத்திருவாய்மொழியைத்
திருவல்லவாழாகிற சேமமுடைத்தான தென்னகரிலே கூட்டிச் சொல்ல
வல்லவர் ச்ஸாரத்திலேயிருந்து வைத்தே பெல்லாரிலும் சிறந்தார்
ரென்கிறார் (11)

திருக்குருகைப் பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே சரணம்.

நிகமனம்

இ. நம்பெருமானென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச் செய்கிறார் (சுவேசரவேத்யாதி
யால்). சேமங்கொனென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (தமக்கு
இத்யாதியால்). நாமங்களாயிரத்துனென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச் செய்
கிறார் (ஆயிரந்திருநாமங்கள் இத்யாதியால்). பிறந்தே என்கிறதற்குத்
தாஸ்யம்ருளிச் செய்கிறார் (ச்ஸாரத்திலே இத்யாதியால்). (11)

ச. ஆயிர நாமங்களுடைய - "தேவோ நாமசஹ்ஸவாந்", என்கிறபடியே
முஷேஷிதாதிதாசகங்களான நாமசஹ்ஸத்தைபுமுடையவனான, நம்பெருமான்.
அஸ்ஸுவாமியினுடைய, அடிமேல் - திருவடிகளிலே, மேலென்று சுவேசர
வ்யயம். சேமங்கொள் - ஷேத்தைக் கொண்டவரான, அவன் திருவடி
களிலே தமக்கு இஷ்டாப்தியை அப்யவசித்தவரான வென்றபடி, தென்
குருகூர் - அழகிய திருநகரிலே, தென் - அழகியது, சடகோபன் -
சுதகோபரானவர், தெரிந்து - மகவத்யுணங்களை நன்றாக நிரூபித்து,
உரைத்த - அருளிச்செய்ததான, நாமங்கள் - திருநாமங்களைப் போல,
மகவத்யுணங்களான என்றபடி. ஆயிரத்துள் - நாயாசஹ்ஸத்திலே, இப்பத்
தம - இந்த பத்து பாட்டுக்களையும், திருவல்லவாழ் - திருவல்லவாழா
கிற, இது தென்னகருக்கு விஷேஷம். சேமங்கொள் - ஷேத்தையுடைத்
தான, தென் - அழகியதான, நகர்மேல் - நகரவிஷயமாக, செப்புவர் -
சொல்ல வல்லார், பிறந்தே - ச்ஸாரத்திலே பரித்திருந்தே, சிறந்தார் -
சர்வாधिकர், சிறப்பு - அधिकம். (11)

मानवैराग्यानुष्ठानशेवविश्वीमद्वेदान्तरामानुजमहादेविकाय वमः

ब्रमिडोपनिषत्तात्पर्यरत्नावलिः

(மானேய் கோக்கு)

स्वामित्वात्संश्रितानामुपकरणरसात् स्वेष्टसंश्लेषकत्वात्

सर्वास्वादत्वभूम्ना कपटवद्भुतया दारुणापत्सखत्वात् ।

दिव्यस्थानोपसत्या भ्रमदरिभरणाच्चापि नारायणत्वा-

दस्यासन्नशिखतानां भवति हरिरिति प्राह कारेस्तनूजः ॥ ६७ ॥

(स्वामित्वात्) திருவல்லவாமுறையுங் கோளுரை - எல்லாருக்கும்
 स्वामியாகையாலும், (संश्रितानामुपकरणरसात्) திருவல்லவாழ் நகருள்
 கின்றபிரான் - திருவல்லவாழ் நீடுறைகின்ற பிரான் - ஆயிதர்க்கு
 अनेकविधமாக उपகரிக்குமவனாகையாலும், (स्वेष्टसंश्लेषकत्वात्) நச்சரவினனை
 மேல் நம்பிரான் - தனக்கு அபிமதனான திருவனந்தாழ்வான் பிரிந்து
 கோவு படாதபடி அவனோடு ச்லேஷிக்கையாலும், (सर्वास्वादत्वभूम्ना)
 கன்னலங்கட்டி தன்னைக் கனியை யின்னமுதந்தன்னை - கன்னல்
 போலவும் கனி போலவும் அமுத் போலவும் நிரதிசயமொழைதையயுடைத்
 தாகையாலும், (कपटवद्भुतया) மாண்குறள் கோலப்பிரான்-மனோஹ்மான வாமன
 - ரூத்தை உடையவனாகையாலும், (दारुणापत्सखत्वात्) இஞ்ஞாலமுண்ட
 கம்பிரான் தன்னை-பதயாதத்திலே எல்லாரையும் திருவயிற்றிலே வைத்து
 ரசித்தருளுமவனாகையாலும், (दिव्यस्थानोपसत्या) ஆடுறு தீங்கரும்பும்
 இவ்வி - எங்கும் பவபலமாயிருக்கையாலே திவ்யமாயிருக்கிற திருவல்ல
 வாழிலே நியவாசம் பண்ணுநாகையாலும், (भ्रमदरिभरणात्) சுழலில் மனி
 சக்கரப்பெருமான் - விரோதநிரசனவரையாலே மிகவும் சுழலா நிற்கிற
 திருவாழியை திருக்கையிலே வரித்தருளுநாகையாலும், (नारायणत्वात्)
 நல்லகுள் நம்பெருமான் நாராயண் சர்வாதரவசர்வநியந்தூதிகளையுடைய
 வனாகையாலும், திருவல்லவாமெம்பெருமான் ஆயிதர்க்கு ஆதி
 யெல்லாம் தீரும்படி அணித்தாக வந்திரா நிற்கிருனென்று "மானேய்
 கோக்கு நல்ல" ரென்கிற வசுத்திலே மாறன் அருளிச்செய்தருளின
 ரென்கிறார்.

(67)

श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

ஐந்தாம் பத்தில் ஒன்பதாம் திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

பத்தாந் திருவாய்மொழி

ஞ. பிறந்த வாறும் வளர்ந்த வாறும்

பெரிய பாரதம் கைசெய்து ஐவர்க்குத்
திறங்கள் காட்டி யிட்டுச் செய்து போன மாயங்களும்
நிறந்த னூடுபுக் கெனதாவியை நின் றுநின்
றுருக்கி யுண்கின்ற இச்

சிறந்த வான்கடரே! உன்னை யென்றுகொல் சேர்வதுவே?

(1)

ஆ. (பிறந்தவாறும்) இப்படி ஶீவரமஜ்ஜனரர் திருக்குடந்தை திரு வல்லவாழ்களில் எம்பெருமானோடு யயாமனோரய் சந்திப்பைப் பெருமை யாலே அவசரமான ஆழ்வார் எம்பெருமான் ஶீமமூர்த்தியே வந்து வசுதேவர் திருமகனாய்ப் பிறந்தருளின படியையும், சகசமனுஜநயந- விஷயதா் வதனாய்க்கொண்டு வளர்ந்தருளின படியையும், ஶஷமனோநயநஹரி யாய், ஶதிதேவாதிமானுஷங்களான திவ்யசேஷிதங்களைப் பண்ணின படியையும் மற்றும் மத்யகூர்மாதிரியே வந்து வதனாய்க்கொண்ட செய்தருளின திவ்யசேஷித ங்களையும் காணப் பெற்றிலேன்; இனியிவைத்தை அநுசந்திக்க வேணு மென்று புக்கு மிகவும் சிந்தித்தனாக நின்றேன், அந்த சிந்தித்ததைப் போக்கி அநுசந்திக்கவல்லேனும்படி பண்ணியருள வேணுமென்றெனப் பெருமானை வரமமாகப் பற்றி முடிக்கிறார்.

பத்தாந் திருவாய்மொழி

இ. திருவல்லவாழில் எம்பெருமானோடே கலந்து பரிமாறவேணுமென்ற லற்றின ஆழ்வார் இதைவிட்டு இத்திருவாய்மொழியில் துணாவதாராதி- வதாரங்களைச் சொல்லி அலற்றுகை அசாத்தமன்றோவென்ன அவதரி ப்பிக்கிறார் (இப்படி ஶ்யாதியால்). இப்படியென்றது கீழ் மூன்று திருவாய்மொழியிலும் உத்தரீத்யா என்றபடி. இங்கே ஶீவரமஜ்ஜனரரையும் திருக்குடந்தையையும் எடுத்தது திருவல்லவாழில் எம்பெருமானும் ஶஷிவதாரரையுண்கையால் இவருக்கு யயாமனோரய் சந்திப்பைக் கொடாமையுக்கு வரமமாயிலேயோடும் ஆராவமுதாழ்வாரோடும் ஒத்தவரென்று ஶ்ஷிவ ப்பிக்கைக்காக. யயாமனோரய்மென்றது திருக்கண்களாலே குளிரக் கதாவிக்க வேணும், திருப்பவளத்தைத் திறந்து என்னுடைய ஶதி தீர ஒரு வார்த்தை அருளிச் செய்ய வேணுமென்று தாம் மனோரதித்த படியே என்றபடி. அசாத்தமாய்க்கு உத்தரமென் சொல்லிற்றாய்த்தென் னில்; திருவல்லவாழிலே போக உத்தரித்து தமக்குக் கால்களை தாரா

ஆ. அகம்வயனாயிருந்துவைத்துத்தான் அபிதசர்வவாய்மாக அபாகுததிக்ஷயம்

இ. மையாலே நடுவழியிலே விழுந்து கிடந்தலற்றின ஆழ்வார் வான் மாமலையையும் ஆராவமுதாழ்வாரையும் போலே திருவல்லவாழிலெம் பெருமானும் அர்ச்சாரகூனாகையாலே தாமெங்கு போனாலும் தம்முடைய அபேஷம் சிவியாதொழியவும் சம்பாவிதமென்று சிந்தித்து இப்படி அர்ச்சாரங்களிலே அலங்காரவாய் இனி விசுவமுள்ள இடத்தில் சென்றால்லது தம்முடைய அபேஷம் சிவியாதென்று பார்த்து இப்போது சிவியாதமான விசுவாதாரமென்று சிவியத்தவிடத்தில் சர்வரன் ஸ்ரீராய் வந்து திருவவதாரம் பண்ணி திருவாய்ப்பாடியிலே வளர்ந்தருளா கின்றான் என்று கேட்டு வாய்மாரை நமக்குக் கலந்து பரிமாறலாமென்று அங்கே போகப் புக இப்போது புறப்பட்டுத் தன்னுடைச் சோதிக் கெழுந்தருளினுனென்று சொல்லக் கேட்டு விழுந்து கிடந்து, பாவி யேன்; தவந்தரவியாதமான கணாவதாரமும் சிராதிதமான அவதாரங்கள் போலாவுதே; என்று இப்படி அவதாரங்களையும் மற்றுமுள்ள சிவியங்களையும் ச்மிர்த்து இவை எல்லாவற்றையும் காணப் பெற்றிலேனென்றலற்றுக்கிராகையாலே இத்திருவாய்மொழி இங்கே ச்ஞானமென்ற தாயிற்று. ஆனாலும் பரமமாக அவனை அனுமதிக்கப் பெற்றிலேனென்றலற்று நிற்கிற இவர் உன்னை எங்ஙனம் நினைகிற்பன் இவையாலே நான் சிவியனாகாதே நின்று வானசானுசவம் பெறவேணுமென்றலற்றுக்க அச்ஞானமன்றோவென்ன அவதரிப்பிக்கிறார் (இனி இவையால்). இனி யென்றது காணப்பெறுதொழிந்த பின்பென்றபடி. வானசானுசவம் பெறுவிட்டால் வானசானுசவத்தையாகிலும் நான் சிவியனாகாதே நின்று பெறவேணுமென்றலற்றுக்கே ச்ஞானமென்றதாயிற்று. இத்தால் இத்திரு வாய்மொழிக்கு சிவியதவமென்கிற பவதருள் சிவியமென்றதாயிற்று. (அசைவியாதி). பிறந்தவாறும் வளர்ந்தவாறு மென்கிறதற்கு கணாவதாரத் திலே பரமாவே நோக்காயிருந்ததேயாகிலும் இது சாஸ்திரவையிருக் கையாலே அவதாரங்களுக்கும் இதுக்கு நோக்குண்டென்கிற கருத் தாலே வரையாடிகளை எடுத்தது. இவ்வாயத்தாலேயிறே பிறந்தவாறு மென்கிறவிடத்தில் அபியுகி 'ததவ தாதவ சாசை' என்று ராமாவதாரத்தில் ஸ்ரீகந்தை எடுத்தது.

முதற் பாட்டு

பிறந்தவாறு மென்கிறதற்குத் தாய்மருளிச் செய்கிறார் (அகம்வய-
னியையால்). வளர்ந்தவாறு மென்கிறதற்குத் தாய்மருளிச் செய்கிறார்

ஆ. த்தோடே கூட வந்தவதரித்ததும், பூதநாடிபுரதிபகம் மாயும்படியாகவும் நவனிதவியாதிதவ்யசேஷிதங்களாலே அனுகூலர் வாழும்படியாகவும் வளர்ந்த படியும் பாஷவர்களுக்காக அபரிசேஷமான மாரதசேனையை அணிவகுத்தும் மாயுஷமெடெனென்று மாயுஷமெடுத்தும் பகலையிரவாக்கியும் தூய-சாரவாதிதகளைப் பண்ணியும் அப்படிச் செய்த சீர்மையறியாத துஷ்ணத்தி லிராதே யெழுந்தருளின அபயங்கனும் விரதவ்யசனத்தாலே அவசனமான என்னுடைய ஆத்மாவை மயத்திலே புக்கு விடாதே நின்று சிவிய மாக் கி முடியாகின்றது; அபரிசேஷமான அழகையுடையவுன்னைக் கிட்டு வதென்றோ வென்றெம்பெருமானைக்குறித்துக் கூப்பிடுகிறார். (1)

இ. (பூதநேத்யாடியால்). பிறந்தவாறும் வளர்ந்தவாறும் என்கிற இரண்டு பதங்களுக்கும் இத்தனை தாப்யம் கொள்ளாத போது இவை சத்யம்-சாபாரணங்களான அஃமாதிகளைச் சென்னதாய் முடிகையாலே 'அபாயமான' தூயாதி ப்ரமணவிரதங்களுமாய் இவைத்தின் சமரணத்தாலே தமக்கு சீவிய வ்ருகிறதென்று சொல்லவும் கூடாதொழியுமென்று கருத்து. ஐவர்க்கு என்கிறதையுரைக்கிறார் (பாஷவர்களுக்காக வென்று). பெரியபாரதம் கை செய்து என்கிறதையுரைக்கிறார் (அபரிசேஷத்யாடியால்). அணிவகுத்தும் என்றது தூயவ்யும், தூயவ்யும் என்றும்போலே வ்யூகித்து மென்றபடி. திறங் கள் காட்டியிட்டு யென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (மாயுஷ-மியாடியால்). திறங்கள் என்கிற தூயம் தூயரமாய் அபிதர் பக்கல் அவனிருக்கும் தூயங்களைச் சொல்லுகிறதென்று கருத்து. செய்து போன மாயங்களும் என்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (சீர்மை தூயாடியால்). எனது ஆவியை என்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (விரதூயாடியால்). நிறந்தனாடு புக்கு என்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய் கிறார் (மயத்திலே புக்கென்று). உண்கின்ற என்கிறதற்குத் தாப்ய ம்ருளிச்செய்கிறார் (முடியா நின்றதென்று). வான் கூடரே என்கிற தற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (அபரிசேஷத்யாடியால்). (1)

ச. பிறந்தவாறும் - பிறந்த தூயமும், ஆறு - தூயம். பிறந்த ஆறும் என்கிற இடத்தில் தூய தூயாதிதவ்ய: வளர்ந்தவாறும் தூயாதிதகளிலும் இப் படியே கண்டு கொள்வது. 'தமதூயத் தாலக் தூயதூயத் தூயதூயத் தூயதூயதூயதூய' என்கிறபடியே தூயாதிதவ்யதூயத்தோடே பிறந்த தூயமுமென்றபடி. இது தூயாகத்தில் பிறப்பு தூயலன்றிக்கே அபிதாதிதவ்யமாயிருக்கத் தூய றினவாறு மென்றோதே பிறந்தவாறு மென்பானென்னென்னில்; தூயாதி கள் பத்து தூயம் தூயதூயம் பண்ணுவார்களாகில் 'தூய தூய

ச. மாசே' என்கிறபடியே பன்னிரண்டு மாசம் மஹாசம் பண்ணுகையாலும்
 கிரியா தேவிகளுக்கு முலை சுரக்கையாலும் முலையுண்ணாவிடில்
 அவன் தானே நோவு படுகையாலும் தன்னைக் கட்டவும் பிடிக்க
 வுமாம்படி. எனியனாக்கிவைக்கையாலும் பிறந்தவாறு மென்கிறார்.
 தாய்மார்சளுக்கு பூநாநுபவரத்தில் குறைவற்றிருக்கையாலே அவதாரத்
 தைப் பிறப்பாகவே சொல்லுகிறாரென்று கருத்து. பிறந்தவாறு
 மென்றது விசுவாதிசயத்தாலும் காணப்பெறாத சுகவேத்தாலும் விசு
 ராய்ச் சொல்லுகிறபடி. எத்திறமென்றங்கே ஆறு மாசமும் பிறந்த
 வாறுமென்றிங்கே ஆறு மாசமும் மொஹித்துக் கிடந்தாரென்று
 ப்ரிசிடமிதே. வளர்ந்தவாறும் - விசிவசரிசங்கனோடே வளர்ந்த ப்ரிசிடமி
 களும், ஐவர்க்கு - ஐந்து பேர்களுக்கு, பாண்டவர்களுக்காக வென்ற
 படி. பெரிய - அபரிசுஷமான, பாரதம் - பாரதத்திலே, பாரதசேனத்திலே
 என்றபடி. கைசெய்து - சுவய் வ்யாபரித்து, சேனாப்யூஹாதிசைப் பண்ணி
 யென்றபடி. திறங்கள் - ப்ரிசிடமிதே, காட்டியிட்டு - ப்ரிசிடமிதே,
 தான் அபரிசுஷத்திலிருக்கும் ப்ரிசிடமிதே சாரவ்யகரணாதிசை
 ப்ரிசிடமிதே, செய்து - இப்படி விசிவசரிசங்களை எல்லாம் செய்து,
 போன மாயங்களும் - உன் குணங்களுடைய சீர்மையை அறியமாட்
 டாத இந்த பூதத்திலே யிராதே 'பூதஸ்வ் ச்யானமூர்தம்' என்கிறபடியே சுவ
 ருணாசுவாதிசைருடைய தேவமாயையாலே உத்தமமான தன்னுடைச் சோதி
 யிலே எழுந்தருளின அபரிசுஷங்களும், நிறந்தன் - மஹத்தினுடைய, நிறம்
 - மஹம். தன் என்று சுவய் அனுபவம். ஊடு - மஹத்திலே, புக்கு - ப்ரிசிட
 த்து, மஹமான பூதபூதத்திலே ப்ரிசிடத்தென்றபடி. என்னுடைய
 சூரியிலே சாதசுருங்களாய் என்கை. நின்றனின்ற - என்னுடைய
 சூரியிலே சிவமாய் நின்ற, எனது - மஹமான, ஆவியை - அரமாவை,
 சுவரூபத்தை என்றபடி. உருக்கி - பூதபூதமாக்கி, உண்கின்ற - ப்ரிசிட
 நின்றன, இச்சிறந்த வான்குடரே - இந்தச் சிறந்த வான்குடரே, இந்த
 என்றது சிவஹிதவாசி, சிவஹிதமான சிறந்த வான்குடரே என்றபடி. பூத-
 காலமாயிருக்கச் செய்தேயும் இவர்க்கிது சமகாலமாய்க் கண்ணுக்கு
 விசயமானாப் போலே தோற்றுகையாலே இச்சிறந்த வான்குடரே என்
 கிறார். சிறந்த - அநூபமான, வான் - அபரிசுஷமான, வான் சுவம் விபுல-
 வாசி. குடரே - காவியை உடையவனே, உன்னை - இப்படி காவியை
 உன்னை, சேர்வது - அடைவது, என்று கொல் - என்றைக்கோ, இது
 கிட்டுவதென்றேவென்று சுவரூபமாயே சொல்லுகிறபடி. (1)

மு. வதுவை வார்த்தையுள் ஏறுபாய்ந்ததும்

மாய மாவினை வாய்பி ளந்ததும்

மதுவைவார் குழலார் குரவை யினைந்த குழகும்

அதுஇது உதுவென்ன லாவன அல்ல;

என்னையுள் செய்கை நைவிக்கும்

முதுவைய முதல்வா! உன்னை யென்று தலைப்பெய்வனே?

(2)

ஆ. (வதுவை) விவாஹசங்கத்திலே யேறுகளிலே பாய்ந்தபடியும் வங்க மாய் வந்த குதிரை வாய் பிளந்தபடியும் மயூச்யநிட்யான குழலையுடைய வர்களோடே திருக்குரவையிலே கலந்த கலப்பும் உன் செயலாகையாலே எல்லா சேஷங்களும் உன் குணசங்கத்திலே கையும் மூலியான என்னை மிகவும் சிவியமாக்கா கின்றன, ப்ரதயத்திலமுந்தின ப்ரதத்தை உண்டாக்கிடுப்போலே என்னைத் தீர்ப்பித்து உன்னை வசுமவிக்க வல்லே னும்படி பண்ணவேணு மென்கிறார். (2)

இரண்டாம் பாட்டு

இ. மதுவை வார்த்தையுள் ஏறுபாய்ந்ததும் என்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச் செய்கிறார் (விவாஹேத்யாத்யால்). மாய மாவினை வாய்பிளந்ததும் என்கிற தையுரைக்கிறார் (வங்கம் த்யாத்யால்). மதுவை வார் குழலார் குரவை யினைந்த குழகும் மென்கிறதை யுரைக்கிறார் (மயூச்யநிட்யாத்யால்). திருக் குரவை - ராசசுதீ. இவ்வளவாலே வளர்ந்தவாறு மென்று கீழ்ச்சொன் னதை விவரிக்கிறது இப்பாட்டென்று சங்கதி சூழ்தையாயிற்று. உன் செய்கை என்கிறது ஹேசுமம்மென்று காட்டுகிறார் (உன் செயலாகையாலே என்று). அதுவிதுவுது வென்னலாவனவல்ல என்கிறதை சங்கதிக்கிறார் (எல்லா சேஷங்களும்மென்று). என்னை என்றது சர்வநாச- ஷதமாகையாலே வுடிஸாகாரவிசிஷேரமாகையாலே இங்கு விவரிதமான ஶாகாரத்தைச் சொல்லுகிறார் (உன் குணசங்கத்திலே த்யாத்யால்). கைவிக்கு மென்கிறதை உரைக்கிறார் (மிகவும் த்யாத்யால்). முதுவையமுதல்வா என்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (ப்ரதயத்தில் த்யாத்யால்). உன்னை என்று தலைப் பெய்வனே என்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச் செய்கிறார் (என்னைத் தீர்ப்பித்து த்யாத்யால்). (2)

ச. வதுவை வார்த்தையுள் - விவாஹத்தில், வதுவை - விவாஹம். ஒருது களேழையும் நிரசித்தார்க்கு இவனைக் கொடுக்கக் கடவோம் என்று விவாஹாத் பிறந்தவளவிலே என்றபடி. ஏறு - வசுமங்களை, பாய்ந்ததும் - மேலே விழுந்து கொன்றதும், இவ் வசுமங்களைக் காணப்பெற்றிலேன் என்று விசமயசுகம்மாய்ச் சொல்லுகிறபடி. மாய - வங்கமான, இவன்

மு. பெய்யும் பூங்குழல் பேய் முலையுண்ட
பின்னைத் தேற்றமும் பேர்தோர் சாடிற்
செய்ய பாதமொன் றுலசெய்த நின்சிறுச் சேவகமும்
நெய்யுண் வார்த்தையுள், அன்னை கோல்கொள்ள
நீயுன் தாமரைக் கண்கள் நீர்மலக
பையவே நிலையும், வந்தென் நெஞ்சை யுருக்குங்களே. (3)

ச. அசுரனாயிருக்கச் செய்தே மேலே அவ் போலே காண்பித்துக் கொல்ல
வந்ததான என்றபடி. மாவினை - அஷத்தை, மா-அஷம், மா என்கிறதற்குத்
மேலே சுவாய் டுஸ் ஸ்யயமாய் மாவினை என்றிருக்கிறது. வாய் - வாயை,
பிளந்ததும் - விதாரண பண்ணினதும், க்ருமிமமான அஷவேதத்தைக் கொண்டு
வாய் திறந்து கொண்டு ஒரு அசுரன் வந்து தோன்ற, சிறு பிள்ளைகள்
ஈர் கண்ட விடத்திலே கை நீட்டும் வாசனையாலே கையை அதன்
வாயிலே நீட்டி 'யாதிதாஸ்யி மஹாரிதஸோஸூர: துணாஹுநா । நிபபாத் திபா பூதீ
வீஷுதேன யதா டும:' என்றும்படி பண்ணின அஷய்முமென்றபடி. மது
வை - மதுவை, வார் - வாரா நிற்கிற, பூலாஸகதவங்களாகையாலே
மகரந்நச்யந்நிகளான என்றபடி. குழலார் - க்ருந்தலங்களை யுடையவர்க
ளான சிபிகைகளுடைய, குழல் - க்ருந்தலம், குழலையுடையார் - குழலார்.
குரவை - ராசமண்டத்திலே, பிணைந்த குழகும் - அபக்ருணா மூலவ்யாபாரமும்,
சுமிமாலையிலே மணி கோர்த்தாப் போலே பெண்களுடைய மாலையிலே
தன்னையும் அவர்களிலே ஒருவனுக்கிக் கோர்ப்புண்டு நின்ற ரமணிய-
னிலையுமென்றபடி. உன் செய்கை - உன்னுடைய சரிசமானது, ஏறு
பாய்ந்ததும், மாவினை வாய் பிளந்ததும், குரவை பிணைந்த குழகும்
கிற உன்னுடைய சரிசமானதென்றபடி. என்னை - உன்னுடைய
சுபசக்தத்திலே பெய்யும் பூங்குழலான வென்னை, நெய்விக்கும் - சிபிக
மாக்கா நிற்கிறன, அது - விபகூடம், இது - சநிஹிதம், உது - மஹேசம்,
என்னலாவன வல்ல - என்று சொல்லத் தக்கவை அல்ல, உன்னு
டைய சரிசமென்னவே விபகூடசநிஹிதவாதிவிசேஷானாதரேண எல்லாமென்னை
சிபிகனுக்கா நின்றது என்றபடி. இங்கு விபகூடசரிசமானது ப்ரதிகூஸ-
நிரசன, மஹேசப்ரதிகூஸர் தமக்கு தூதஸ்யாஸ்யராகையாலே ததோசரமான நிரசன
த்தை விபகூடசரிசமாகச் சொல்லுகிறார். சநிஹிதமாவது அநுகூலசந்தேசம்,
மஹேசமாவது அநுகூலப்ரதிகூலரஹிதமஹேசனரணம். இப்பாட்டில் மஹேசபாதத்
திலே ப்ரதிகூலநிரசனமும், திதீயபாதத்திலே அநுகூலசந்தேசமும், முதுவைய
முதல்வா என்று மஹேசரணமும் சொல்லிற்றிறே. முதியதான - மஹே-
காலத்திலே அழிந்ததான என்றபடி. வைய - அமத்திற்கு, முதல்வா -
காரணமூலே, உன்னை - நிரதிசயமோயனான உன்னை, என்று - எந்தகாலத்
தில், தலைப்பெய்வன் - கிட்டக்கடவேன், சிபிகனுக்காதே நின்று அநு-
பவிக்கக் கடவேன் என்றபடி. (2)

ஆ. (பெய்யும் பூங்குழல்) பூப்பெய்த குழலையுடைய பூநீயுடைய முலையுண்ட பிள்ளைத்தனத்திலே உண்டாயிருக்கிற ரசநாமும், அதுக்கு மேலே அசுரவேதத்தாலே ஊருகிறதொரு ஏகதத்தைச் சிவந்த திருவடி யொன்றாலே உதைத்த சிறுமையிலுண்டான ஆண்பிள்ளைத் தனமும் நெய்யைக் களவு கண்டான் என்னும் வாரீரஸ்தாவத்திலே ஸ்ரீபாண தாயார் கையிலே பொரு துரும்பைக் கொள்ள அரஸ்துர னான நீ யுனக்குத் தகுதியாய்த் தாமரைப் பூப்போலே யிருக்கிற கண் களச்சத்தினாலே நீர் மல்கும்படி அடிபடுகிறதென்று பேசுவித்து நின்ற நிலையும் வந்தென்னெஞ்சை நீராக்கா கின்றனவென்கிறார். (9)

மூன்றாம் பாட்டு

இ. முலையுண்ட வென்கிறதற்கு ரசநாமுமென்கிறத்தோடே சுவயம். ஸ்வாஸ்தவந் பண்ணுகையாகிற ரசநாமுமென்றபடி. பிள்ளைத்தேற்ற முமென்கிறதற்குத் தாழ்மருளிச் செய்கிறார் (பிள்ளைத் தனத்திலே ஸ்வாஸ்தவந்). பிள்ளைத்தனம் - சீவந். ரசநாமென்றது இது தாழ்மருளி மல்ல, வேறொருத்தியுடைய ஸ்வமென்று ஸ்வத்திலே ரசவீரமறிக்க யென்றபடி. பேர்ந்தென்கிறதையுரைக்கிறார் (அதுக்கு மேலேயென்று). ஓர் சாடென்கிறதற்குத் தாழ்மருளிச்செய்கிறார் (அசுரவேதத்தால்). சிறுச் சேவகமுமென்கிறதை யுரைக்கிறார் (சிறுமை ஸ்வாஸ்தவந்). அன்னை கோல்கொள்ள வென்கிறதற்குத் தாழ்மருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீபாண ஸ்வாஸ்தவந்). அடிக்கப் புகுகிறவன் ஸ்ரீபாண தாயாயிருக்க எடுத்த தொரு துரும்பாயிருக்க "சிவாஸ்தவந் வா: பவதே" என்னும்படி சுவரஸ்தவ வாயிருக்கிற நீ இத்தனை காரியம் செய்தாயே; இதென் சீரீரய் தான் என்று விவராய்ச் சொல்லுகிறு ரென்று கருத்து. தாமரைக்கண்க ளென்று விவரித்ததுக்குத் தாழ்மருளிச் செய்கிறார் (உனக்குத்தகுதியா யென்று). அச்சத்தினாலே - மயத்தினாலே, பெய்யவே நிலையுமென் கிறதற்குத் தாழ்மருளிச் செய்கிறார் (அடிபடுகிறது ஸ்வாஸ்தவந்). பேசு வித்து என்றது சிவனையொடுங்கியென்றபடி. இப்பாட்டும் வளர்ந்த வாறு மென்று கீழ்ச்சொன்னதை விவரிக்கிறதென்று கருத்து. (3)

ச. பெய்யும் - பெய்யப்பட்ட, சுவிக்கப்பட்ட - சுவரமாகச் சூழப்பட்ட வென்றபடி. பூம் - பூங்குழலையுடையதான, குழல் - குழலையுடைய தான, ஸ்வாஸ்தவந் வேஷத்தைப் பரிசுதித்துக்கொண்டு வருகையாலே பூங்குழலையுடைய வென்றபடி. பேய் - பிளையுடைய, முலை - ஸ்தன ததை, உண்ட - ஸ்வாஸ்தவந் பண்ணின, பிள்ளைத் தேற்றமும் - பிள்ளை

மு. கள்ள வேடத்தைக் கொண்டுபோய்ப் புரம்

புக்க வாரும் கலந்தகரரை

உள்ளம் பேதம்செய் திட்டுவி குண்ட உபாயங்களும்

வெள்ள நீர்ச்சடை யாலும் நின்னிடை

வேறாமை விளங்க நின்றதும்

உள்ளமுள் குடைந்தென் உயிரை யுருக்கி யுண்ணுமே.

(4)

ஆ. (கள்ளவேடத்தை) கண்டாருடைய நெஞ்சை அவ்ஹிக்கும்படி யான வழகிய வேதத்தைக் கொண்டு திரூரத்திலே புக்கபடியும் அசுர ரோடே சேர்ந்து வீதிகைகளைப் போக்கியவர்களுக்கு பாணஹி பண் ணின விரகுகளும், எஜ்ஜைத் திரித்த உன் உவவின்னென்று எசிடமாம் படி நின்றதுவும், அசு:கரணத்தைபுள்ளே புக்குக் குடைந்தென் அரமாவை நீராக்கி முடியா நின்றன வென்கிறார்.

(4)

நாலாம் பாட்டு

இ. கள்ளவேடத்தை யென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (கண் டாருடைய உவாடியால்). பேதஞ்செய்திட்டு என்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளி ச்செய்கிறார் (வீதிகையாடியால்). உயிருண்ட உபாயங்களுமென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (பாணையாடியால்). துரியபாத்ததுக்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (எஜ்ஜை உவாடியால்). துரியபாத்ததுக்குத் தாப்யம்ருளிச்செய் கிறார் (அசு:கரணத்தை உவாடியால்).

(4)

ச. யாயிருக்கச் செய்தே யுண்டான தெளிவும், பின்னை - விசு, பேய் முலையை அசுவாதன் பண்ணுகையாகிற தெளிவுமென்றபடி. அதா வது பூசன் உசுதீ வடிவைக் கொண்டு வந்திருக்கச் செய்தேயும் இது மாரூதநாமல்ல வேறொருத்தியுடைய உவ்யமென்று உவவியமறிகை யுமென்றபடி. பேர்ந்து - அதின்மேலே, அந்த விவிரவிரத்தின் மேலே, இதுக்குச் செய்த நின் சிறுச்சேவகமுமென்கிறதோடே அவ்யம். செய்ய - சிவந்ததான, பாதமொன்றால் - ஒரு பாத்தாலே, இதுக்குச் செய்த வென்கிறதோடே அவ்யம். ஓர் - விவிரமான, அசுராவத்தாலே உளர்ந்து வருகிறதான வென்றபடி. சாடு - உகமமானது, இற - நசி க்கும்படியாக, இறவு - நாமம், செய்த - பண்ணுகையாகிற, நின் சிறுச் சேவகமும் - உன்னுடைய வாரபாகமும், நெய்யுண் வார்த்தையுள் - நெய்யைத் திருடியுண்டானென்கிற வாரிபுத்தாலே, அன்னை - வார வானவன், கோல் - கோலை, கொள்ள - எதிர்த்து, உன்னைப் படிமுறுத்து கைக்காக வொரு சிறு கோலைக் கையிலே யெடுத்தவாறே யென்றபடி.

ழ உண்ண வானவர் கோனுக் காயர்
 ஒருப்ப டுத்த அடிசி லுண்ட தும்
 வண்ணமால் வரையெ யெடுத்து மழைகாத்ததும்
 மண்ணை முன்படைத் துண்டுமிழந்து கடந்தி டந்து
 மணந்த மாயங்கள்
 எண்ணுந் தோறும்என் னெஞ்செரி வாய்மெழு கொக்கும்நின்றே. (5)

ஆ. (உண்ண) உண்ணவானவர் கோனுக்காயரொருப்படுத்த அடிசி லுண்ட தும், ஈடன் ஈடுறாய் வீதிக்க நானாவுமான பெரியமலையையெடுத்து மழை காத்ததும், ஈவசூட்சாதிக்கிளப் பண்ணின துவும், இப்படிச் செய் தருளின ஈவயங்களை அநுசவிக்குந்தோறுமென்னுடைய ஸநஸ்ஸு நெருப் பிலே புக்க மெழுகுபோலே யொருகாலே முடியாதே நின்றிருகா நின்றதென்கிறார். (5)

ஐந்தாம் பாட்டு

இ. வண்ணமால்வரை யென்கிறதை யுரைக்கிறார் (நானேத்யாடியால்). இத்தால் ஈதிமானுஷங்களான உன்னுடைய சேதங்களைண்ண யருக்கா நின்றன வென்கிறாரென்று சங்கதி சூதிதை. துதீயபாதத்தை சங்கதிக்கிறார் (ஈவத்யாடியால்). எண்ணுந்தோறு மென்கிறதை யுரைக்கிறார் (அநுசவி க்குந்தோறு மென்று). எரிவாய் மெழுகொக்கும் நின்றே என்கிற தற்குத் தாபய்மருளிச்செய்கிறார் (நெருப்பிலே த்யாடியால்). மெழுகு போலே என்கிறதற்கு நின்றிருகா நின்றதென்கிறதோடே ஈவயம். (5)

ச. நீ - ஈவசுந்தரான நீ, இதுக்கு நிலையுமென்கிறதோடே ஈவயம். உண் தாமரைக் கண்கள் - உனக்கே ஈசாஈரணமாய்த் தாமரைப்பூப் போலே யிருக்கிற திருக்கண்கள், நீர் மல்க - ஈன் ஈவதிக்க, பெய்யவே - ஈதனா யொடுங்கினபடியாகவே, நிலையும் - நின்றதாவும், வந்து - சிராதிதமாய்ப் போனவையெல்லா மிப்போதென்னெஞ்சிலே வந்து, என்னெஞ்சை - என்னுடைய ஸநஸ்ஸை, உருக்குங்கள் - உருக்கா நிற்கிறதுகள். (3)

கள்ளவேடத்தை - எல்லாருடைய ஸநஸ்ஸையும் ஈபஈரிக்கிற வே ததை, விஈசனியமாய்ப்படி விதாஈங்கமான வுதஈபத்தையென்றுபடி. கொண்டு - ஈரிஈதித்து, போய் - 'ஈஈசா ஈரமோ ஈம்:' என்று கொண்டு காலுக்குட் பட்ட வுதஈபுக்கள் நோவு படுகிறதென்று ஈயந்தோற்ற ஈதுபத்யாஈமாக நடந்துபோய், புரம் - ஈசுரர்களுடைய விபுரத்தை, புக்கவாறும் - ஈவதி த்த படியும், ஈசுரரை உள்ளங்கலந்து - ஈசுரரை ஈவ:ஈவதித்து, ஈந்த

ஞ. நின்ற வாறும் இருந்த வாறும்

கிடந்த வாறும் நினைப்பரியன

ஒன்றலா வருவாய் அருவாயநின் மாயங்கள்

கின்று கின்று நினைக்கின்றேன்; உன்னை

எங்ஙனம் நினை கிற்பன் பாவியேற்

கொன்றுநன் குரையாய், உலக முண்ட ஒண்கடரே!

(6)

ஆ. (நின்றவாறும்) ராமகுணாவதாரங்களில் நின்றருளுகை தொடக்க மாயுண்டான சேஷதங்களை யும், மற்றும் நினைக்கவரியவாய் அநேகபகார மாயெனக்குத் தோற்றாதிருக்கிற வுன்னுடைய வாய்மான சேஷதங்களை யும், நினைக்கும்படி நின்று நின்று ஆராயாநின்றேன்; உன்னை யெங்ஙனம் நினைப்பன். பசுபத்தில் சரத்துக்கு வந்த ஆபத்தை கீக்கி சண்டல னுன நீ உன்னுடைய சூரபசுபத்திலே வியசனாகைக் கீடான வாய்த்தைப் பண்ணின வென்னுடைய சீவியப் போய் நான் வரப்பொரு நல்விரகு சொல்லவேணுமென்கிறார்.

(6)

ஆறும் பாட்டு

இ. கிடந்தவாறும் இயைத்துக்குத் தாபய்மருளிச்செய்கிறார் (ராமையாதி யால்). ஒன்றலா உருவாயென்கிறதற்குத் தாபய்மருளிச் செய்கிறார் (அநேகையாடியால்). அருவாய என்கிறதற்குத் தாபய்மருளிச் செய்கிறார் (எனக்கையாடியால்). உலகமுண்ட வொண்கடரே என்கிறதற்குத் தாபய் மருளிச்செய்கிறார் (பசுபத்தில் இயையால்). பாவியேற் கென்கிறதற்குப் பசுபாநுசூரமாகத் தாபய்மருளிச் செய்கிறார் (உன்னுடைய இயையால்). அவசாரசேஷதங்களைக் கண்ணுலே காணப் பெறுத து:சத்தாலே எவ்வியமே- ஹுசுசுதங்களைப் வாய்மென்று வெறுக்கிறுரென்று கருத்து. ஒன்று நன்குரையா யென்கிறதற்குத் தாபய்மருளிச்செய்கிறார் (சீவியப் போயி யாடியால்). கீழ் இரண்டு மூன்று பாட்டுகளாலே சீவியத்தைச் சொல்லி இந்த சீவியப் போயுன்னை அநுபவிக்கும்படி சபாய் சொல்லவேணு மென் கிறார் இப்பாட்டில் என்று சங்கதியும் சொல்லிற்றுயிற்று.

(6)

ச. நின்றவாறும் - நின்றருளின பகாரத்தையும், “அவதேவ ச திஷத் தவத் தநுர்தித்” என்கிறபடியே வாலிவதானந்தர் கையும் வில்லுமாய் நின்ற ருளின பகாரத்தையும் என்றபடி. ஆறு - பகார், இருந்தவாறும் - “சு வ்அவதஸ்காசமுபவித் தவலதத” இயைக்கிறபடியே இருந்தருளின பகார த்தையும், கிடந்தவாறும் - கண்வளர்ந்தருளின பகாரத்தையும், “அவதலி பாகமு: கதா பதிசியே மஹிதே:” என்கிறபடியே ஒரு கடலொருகடலோடே

ஐ. ஒண்கடரோ டிருளுமாய் நின்ற வாறும்

உண்மையோ டின்மையாய் வந்து என்

கண்கொ ளாவகை நீகரத் தென்னைச் செய்கின்றன

எண்கொள் சிந்தையுள் கைகின்றேன்; என்

கரிய மாணிக்கமே! என் கண்கட்டுத்

திண்கொள்ள ஒருநாள் அருளாய், உன் திருவுருவே.

(7)

ஆ. (ஒண்கடர்) ஞாநிதர்க்கு மெய்யனாய்த் தோற்றியும் ஞாநிதர்க்குப் பொய்யனாய்க் கைவாராதேயிருக்கிற படியையும் ஐயத்திலே சநிதிர னாய் வைத்தேயென் கண்ணுக்குக் காணவொண்ணாதபடி மறைந் தென்னை நலிகிற நலிவுகளையும் மனாரித்க்கிற மனாரிதத்திலே சிவில னாகா நின்றேன். உன் வடிவழகையெனக்குப் சூசிக்கத் தந்தருளின நீ, நான் ஐமமாகக் காணலாம்படி என்னுடைய கண்களுக்குன்னு டைய திருவுருவை பொருநாள் அருளவேணுமென்கிறார். (7)

ஏழாம் பாட்டு

இ. உண்மையோ டின்மையாய் ஒண்கடரோ டிருளுமாய் நின்றவாறு மென்றதுக்குத் தாழ்மருளிச்செய்கிறார் (ஞாநிதர்க்கு ஐயாடியால்). மெய் யனுயென்றது உண்மையோ டென்கிறதற்கு அஃம். தோற்றியென் றது ஒண்கடரோ டென்கிறதற்குத் தாழ்ம். பொய்யனு யென்பது இன்மையாயென்கிறதற்கு அஃம். கைவாராதே யென்பது இருளு மாயென்கிறதற்குத் தாழ்ம். கைவாராதே யென்றது ஐயமாகாதே யென்றபடி. ஞாநிதனுயென்கை. வந்து என்கிறதற்குத் தாழ் மருளிச்செய்கிறார் (ஐயத்திலே ஐயாடியால்). என் கண்கொள வகை யென்கிறதற்குத் தாழ்மருளிச்செய்கிறார் (என் கண்ணுக்கு ஐயாடியால்). எண்கொள் சிந்தையுள் கைகின்றே னென்கிறதற்குத் தாழ்மருளிச் செய்கிறார் (மனாரித்க்கிற ஐயாடியால்). என் கரியமாணிக்கமே யென் கிறதற்குத் தாழ்மருளிச் செய்கிறார் (உன் வடிவழகை ஐயாடியால்). சூரியபாதத்துக்குத் தாழ்மருளிச் செய்கிறார் (நான் ஐமமாக ஐயாடியால்). நான் சிவிலனாகாதே உன்னை அநுசரிக்கப் பண்ண வேணுமென்றார் கீழ்; கண்ணாலே காணவேணு மென்கிறு ரிப்பாட்டிலென்று சூசியும் இங்கு சூசிகை. (7)

ச. ஸ்ரீக்கக்கி டந்தாப்போலே கடற்கரையிலே கண்வளர்ந்தருளின ப்ரகாரத் தையுமென்றபடி. இதுக்கு நினைக்கின்றேனென்கிறதோடே ஸ்வயம். சூனாவதாரத்திலே ரோவநோதரண பண்ணின ப்ரகாரமும், ராசகீதேக்கு முன்னே ஸ்ரீகையிலே ரோபிஸ்தலமய்யனாய்க் கொண்டு யமுநாபுஜினத்திலே யிருந்தருளின ப்ரகாரமும், அப்போது ஒருத்தி மடியிலே கண்வளர்ந்தருளின ப்ரகாரமும், நின்றவாறும் ஸ்யாதிபதங்களிலே விவசிதம். நின்றவாறும் இருந்தவாறும் கிடந்தவாறு மென்றழுவார் திருவரங்கப் பெருமா ளரையர் பரடாநிற்க இவையெல்லாம் தொட்டிலிலே யென்றருளிச் செய்தாரெம்பெருமானார். தொட்டிற்பழுவைப் பிடித்துக் கொண்டு நிற்கும் படியும் ஸ்ரீர்த்து நிற்கமாட்டாதே விழுந்திருக்கும் படியும் அது தான் பொறுக்கமாட்டாதே சாய்ந்து கிடக்கும்படியும் சொல்லுகிறது. நினைப்பு - நினைக்கைக்கு, அரியன - ஸ்ரீகயங்களான, நினைப் பார்க்கு ஸ்ரீவில்கரங்களாகையாலே நினைக்க ஸ்ரீகயங்களான வென்ற படி. ஒன்றலாவுருவாய் - ஒன்றல்லாத ஸ்ரீபத்தை யுடையனவாய், ஸ்ரீபுருஷங்கையுடையனவாயென்றபடி. ஸ்ரீப்ரகாரங்களாயென்கை. அருவாய் - ஸ்ரீமங்களான, எனக்கு விஷயமாகாதவையான வென்றபடி. நின் மாயங்கள் - உன்னுடைய ஸ்ரீய்வேதங்களையும், நின்றவாறு மிருந்தவாறுங் கிடந்தவாறுகளையும் மற்றும் ஸ்ரீவிஷங்களான ஸ்ரீய்வேதங்களையுமென்று ஸ்ரீயம். நின்று நின்று நினைக்கின்றேன் - மெல்ல மெல்ல நினைபா நிற்கிறேன், ஸ்ரீவில்த்தாலே எனக்கு நினைக்கை ஸ்ரீகயமாயிருக்கையாலே மெல்ல மெல்ல நினைக்கப் பாரா நின்றேனென்றபடி. உன்னை - நிரதிஷயஸ்யவேதனான உன்னை, எங்ஙன நினைகிற்பன் - எங்ஙனே நினைக்க மாட்டுவேன், உலகமுண்ட ஸ்ரீயாபத்திலே ஸ்ரீகத்தை வயிற்றற்றலே வைத்து ரசித்தவனான, ஒண்கடரே - ஒள்ளிய ஸ்ரீஸ் உடையவனே, அந்த ரக்ஷணய்ஹ்ந்தாலே ஸ்ரீவலனானவனே யென்றபடி. பாவியேற்கு - பாயத்தைப் பண்ணினவெனக்கு, ஒன்று நன்கு - ஒரு நன்மையை, ஸிவிலனாகாதே நின்று நினைக்கும் படியொரு நல்ல ஸ்யாத்தை யென்றபடி. உரையாய் - அருளிச் செய்யவேணும். (6)

உண்மையோடு - ஸ்ரீயேயோடே, இன்மையாய் - ஸ்ரீயுமாய், இன்மை - இல்லாமை. ஸ்ரீய்வேதமான இச்சுஷ்டமிங்கே ஸ்ரீய்பரம். ஸ்ரீய்-கியாகாரியாகாதவனுமாயென்றபடி. அதாவது ஸ்ரீயிதர்க்கு ஸ்ரீயித்காரியாய் ஸ்ரீயிதர்க்கு ஸ்ரீயித்காரியாகாதவனுமாயென்றபடி. ஒண் - ஒள்ளியதான, ஸ்ரீய்வேதமான வென்றபடி. ஸ்ரீயோடு - ஸ்ரீயிதஸ்யோடே, ப்ரகாஸ்தோடே என்றபடி. இருளுமாய் - ஸ்ரீய்வேதமாய், ஸ்ரீய்வேதமாய் யென்றபடி. இதுக்கு எண்கொளென்கிறதோடே ஸ்வயம். வந்து - என்னுடைய ஸ்ரீயத்திலே வந்து, ஸ்ரீயானுஸ்வயாஸ்யோசரனுமாயென்றபடி. என்-கண் - என்னுடைய ஸ்ரீயஸ்யானது, கொளாவகை - ஸ்ரீயாதபடி, உன்

ஊ. திருவுருவு கிடந்த வாறும், கொப்பூழ்ச்
 செந்தா மரைமேல் திசைமுகன்
 கருவுள்வீற் திருந்து படைத்திட்ட கருமங்களும்
 பொருளில் உன்தனி நாயகமவை கேட்குந்
 தோறும்என் னெஞ்சம் நின்றுநெக்கு
 அருவி சோரும் கண்ணீர்; என்செய்கேன் அடியேனே! (8)

ஆ. (திருவுருவு) அழகிய வடிவோடே ஏகாந்தத்திலே கண்வளர்ந்த
 ருளினபடியும், திரு நாமிகமலத்திலே சதுர்முகாகிற அபிஷேகத்தினுள்ளே
 வீற்றிருந்து சூட்சும கமங்களும் ஒப்பின்றிக்கே விசயாதிமமான உன்
 னுடைய குணவெண்களைக் கேட்குந்தோறு மென்னெஞ்சம் நெகிழ்ந்து
 நிற்பதும் செய்து கண்ணீரருவி போலே சோராநின்றதென்கிறார். (8)

எட்டாம் பாட்டு

இ. கமங்களுமென்கிறதற்குச் சேஷங்களை யென்கிறதோடே அவ்யம்.
 கமங்களுமாகிற குணவெண்களை யென்றபடி. பொருவிலுன் தனி
 நாயகமவை யென்கிறதற்குத் தாழ்மருளிச்செய்கிறார் (ஒப்பின்றிக்கே
 இत्याடியால்). நெக்கென்கிறதற்குத் தாழ்மருளிச்செய்கிறார் (நெகிழ்ந்து
 இत्याடியால்). (8)

ச. னைக்காணமாட்டாதபடியாக வென்கை. கரந்து-ஒளித்து, நீ - அசி-
 மாயான நீ, என்னை - தவ்வுணர்ச்சுத்திலே சிவிலனாகக்கடவவென்னை,
 செய்கின்றன - செய்யா நிற்கிறதையும், நீ யென்பக்கலிலே செய்-
 கிற விசுவசேஷங்களை யென்றபடி. எண் கொள் - எண்ணக் கொள்
 கிற, அநுசந்திக்க வேணுமென்று மனோரயிக்கிற வென்றபடி. சிந்தையுள்
 - சிந்தையிலே, மனோரயமாகத்திலேயே யென்றபடி. நைகின்றேன் - சிவில-
 னாகா நின்றேன், என் கரியமாணிக்கமே - என்னுடைய நிரமாணிகமே,
 எனக்கு அநமாய் மூலமாய் மோகமுமானவனே யென்றபடி. தின்
 - துடிமாய், யோகசுரதாமன்றிக்கே சாஷாஸுரதாமாகவென்றபடி. கொள்ள -
 அறிக்க, நன்றாக அநுசந்திக்கும்படியென்கை. என் கண்கட்கு - சிவகாமம்
 அயாசீப்பட்டுக் கிடக்கிற வென்னுடைய கண்களுக்கு, உன் திரு-
 வுருவு - உன்னுடைய சிவத்தான ரூபத்தை, ஒருநாள் - ஒரு நாளாகிலு
 மென்றபடி. தாபாத்ன் ஒருக்கால் நாக்கு நனைக்கவமையு மென்னுமாய்
 போலே சொல்லுகிறார். அருளாய் - அபிஷேகத்தருளவேணும். (7)

மு. அடியை முன்றை யிரந்த வாரும், அங்கேயின்

முழ்கடலும் மண்ணும் விண்ணும்

முடிய ஈரடியால் முடித்துக் கொண்ட முக்கியமும்

கொடிய மாறவை கேட்குந் தோறும்என்

நெஞ்சம் நின்றனக்கே கரைந்துகும்

கொடியவல் வினையேன்-உன்னை யென்றுகொல் கூடுவதே?

(9)

ஆ. (அடியை) महाबलि பக்கலிலே முன்றடியை யிரந்த படியும், அந்நிலையிலே கின்றே யிரண்டடியாலே त्रैलोक्यத்தையகப்படுத்திக்கொண்டு நீ நினைத்ததை முடித்துக் கொண்ட வேண்டற்பாடும், அவற்றைச் சொல்லக்கேழ்க்குந் தோறுமென்னுடைய अन्तःकरणமுன்னுடைய प्रस्ताव-मात्रத்திலே கரைந்துருகும், உன்னை अनुसन्धித்தால் विविचित्रமாகக் கீடான महापापத்தைப் பண்ணின நான் உன்னை என்று வரித்து अनुभविப்பதென்கிறார்.

(9)

ஒன்பதாம் பாட்டு

இ. முடிய முடித்துக் கொண்ட முக்கியமுமென்று அந்நித்தத்துத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (அகப்படுத்தி யித்யாதி). வேண்டற்பாடுமென்றது प्राधान्य முமென்றபடி. வேண்டற்பாடென்று प्राधान्यத்துக்குப்பேர். நின்தனக் கென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச் செய்கிறார் (உன்னுடைய प्रस्तावमात्रத்திலே என்று). கொடிய வல்வினை யென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச் செய்கிறார் (உன்னை अनुसन्धித்தால் इत्याद்யால்). உன்னை யென்று கொல் கூடுவதே என்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச் செய்கிறார் (உன்னை யென்று इत्याद்யால்).

(9)

ச. திருவுருவு - श्रीमत्तान ரூமானது, கிடந்தவாரும் - सृष्टिदश्याயில் एकाग्रத்திலே கண்வளர்ந்தருளின प्रकारமும், கொப்பூழ் - அந்த दिव्य-रूपத்தினுடைய नाभியில், கொப்பூழ் - नाभि, செந்தாமரைமேல் - சிவந்த தாமரைப்பூவின் மேலுண்டான என்றபடி. திசைமுகன் - दिक्स्थंभमुख னாகிற, चतुर्मुखனாகிற வென்றபடி. கருவுள் - अविष्टानத்திலே, கரு - अविष्टानम्. 'सृष्टिं ततः करिष्यामि त्वामाविश्य' என்கிறபடியே चतुर्मुखனாகிற स्वशरीरத்துக்குள்ளே யென்றபடி. வீற்றிருந்து - अन्तरात्मாவான उत्कर्ष் தோற்றும்படியிருந்து, வீறு - उत्कर्षம், வீற்று என்றது வீறு பெற்று என்றபடி. படைத்திட்ட - सृष्टिத்த, படைப்பு - सृष्टि. இட்ட என்றது स्वायंनुप्रयोगம். கருமங்களும் - कर्मங்களும், வியாபாரங்களுமாகிற வென்றபடி. இதுக்குத் தனி நாயகமவை யென்கிறதோடே अवयம். பொருவில்-

ச. பொருவில்லாதவையான, பொரு - சடங்கம், சடங்குரஹிதங்களான வென்றபடி. உன் - உன்னுடைய, தனி - லோகவிலகலங்களான, சடங்குரஹிதத்தை சபாதிக்கைக்காக லோகவிலகலம் சொல்லுகிறது. நாயகமவை - நாயகவழிகாண்களாகிறவற்றை, சர்வரவழிகாண்களான வேதங்களை வென்றபடி. கேட்குந்தோறும் - கேட்கிறபோதெல்லாம், என்னெஞ்சம் - என்னுடைய சுவஸ்தானது, நின்று - சுவாசியாய், நெக்கு - நெகிழ்ந்து, சுவீகரமாய் என்றபடி. சுவாசியாய் நெகிழ்வாவதென்னில்; மலை நெகிழ்ந்தாற்போலே திரும்பி சுவீகரமாகைக்குச் சிவகாசு செல்லவேண்டும்படி அந்நேரமாய். கண்ணீர் - சுவசனமானது, அருவி சோரும் - நிதர் போலே சுவசியா நிற்கும், அருவி - நிதர்ம, சோருகை - அபிமுகமாக சுவசிக்கை. அடியேன் - சாஸனம் சரணான நான், என் செய்கேன் - என்னத்தைச் செய்யக் கடவேன்? (8)

அடியை முன்றை - முன்றடியை, இரத்தவாரும் - யாவித்த பகாரமும், இரண்டடியை யாவித்து சாவாழிவிகளை அகமித்தால் சாவாழிபைச் சிறையிட வழியில்லை வென்று பார்த்து அதுக்காக முன்றடியை யாவித்த அந்நேரம் என்றபடி. அங்கே நின்று - அந்த சாவாழி சுவசனத்திலே நின்று, இதுக்கு முடித்துக் கொண்ட என்கிறதோடே சுவசனம். ஆழ்கடலும் - அந்நேரமும், மண்ணும் - சுவசியான சுவசியும், விண்ணும் - சாவாழிசுவசனமான அந்நேரம், சாடியால் - இரண்டடியாலே, முடிய - முடியும்படி, இரண்டடியிலே அடங்கும்படி வெண்ணை. முடித்துக் கொண்ட - தலைக்கட்டிக் கொண்ட, சாவாழிசுவசனத்தான நினைத்த கார்த்தைத் தலைக்கட்டிக் கொண்ட வென்றபடி. முக்கியமும் - சுவசனமும், தலைக்கட்டிக் கொள்ளுகையாகிற சாவாழிசுவசனமாகிற வென்றபடி. அவை - அந்த வேதங்களை, கொடியுமாறு - சொல்லும் பகாரங்களை, கொடிதல் - சொல்லுதல், ஆறு - பகாரம், சாசாசிகள் சுவசனங்களிலே சொல்லும் பகாரங்களை வென்றபடி. கேழ்க்கும்தோறும் - கேழ்க்கும் போதெல்லாம், என்னெஞ்சம் - என்னுடைய சுவஸ்தானது, நின் தனக்கே - தன்னென்று சுவசு சுவசு, உனக்கே வென்றபடி, உன் விஷயத்திலே என்கை. மனக்கே வந்திடை வீடின்றி மன்னியென்கிற விடத்தில் மனக்கே வென்கிறதைப் போலே நின் தனக்கே என்கிற துவும் சுவசனம். கரைந்து - சுவீகரமாய், உகும் - உருகும், பெருகிப் போகா நிற்கிறது, கொடிய - கடுமையான, சாவாழிசுவசனமான என்றபடி. வல்-பவசமான, சுவசனத்துக் கழிக்கவும் ஒண்ணுத வென்றபடி. வினை யேன் - சாவாழி யுடையவனான நான், சாவாழிசுவசனமாகிற சாவாழிசுவசனம்.

மூ. கூடி நீரைக் கடைந்த வாறும் அமுதம்

தேவர் உண்ண அகரரை

வீடும் வண்ணங்க ளேசெய்து போன வித்தகமும்

ஊடு புக்கென தாவியை யுருக்கி

யுண்டிடு கின்ற நின்றன்னை

நாடும் வண்ணம் சொல்லாய், நச்சுநா கணையானே!

(10)

ஆ. (கூடிநீரை) அசுரர்களோடே கூடி நின்று கடலைக் கடைந்தருளிண படியும், அதின் கனமான அமுதத்தைத் தேவர்கள் ஐவிக் அசுரர்களத்தை விடும்படியாக ஒரு வடிவைக்கொண்டுபோன விசுவமும் உள்ளே புக்கு என் அர்மாவை யுருக்கி முடிக்கிறன். திருவனந்தாழ்வானுன்னோடு நிரயசந்தேசம் பண்ணுமாப்போலே நானுன்னைப் பூர்மாக ஐர்த்து நின்று அநுபவிக்கும் விரகு சொல்ல வேணுமென்கிறார்.

(10)

பத்தாம் பாட்டு

இ. அகரரை வீடும் வண்ணங்களே செய்து போன வென்கிறதற்குத் தாத்ரயம்ருளிச்செய்கிறார் (அசுரர்கள் இயாடியால்). ஒரு வடிவைக்கொண்டென்றது 'மாயயா மோஹிதா தாந் விஸுஸ்வரூபமாஸ்யத:' என்கிறபடியே சுவீகேதத்தைக் கொண்டென்றபடி. நச்சு நாகணையா என்கிறதற்குத் தாத்ரயம்ருளிச்செய்கிறார் (திருவனந்தாழ்வான் இயாடியால்). நாடும் வண்ணம் சொல்லா வென்கிறதற்குத் தாத்ரயம்ருளிச் செய்கிறார் (பூர்மாக இயாடியால்). அமுதமயநவீகிதத்தை அநுபவித்து மிகவும் சிவிலனாகா நின்றேன், அந்த வீகிதம் போய் உன்னை அநுபவிக்கும்படி என்னைப் பண்ணவேணுமென்று ஐவிக்கிறாரென்று சஜ்ஜி சூகிதை.

(10)

ச. பவனான நானென்றபடி. உன்னை - அர்மய்விரங்களை புடையவனான உன்னை, கூடுவது - சிவிலனாகாதே ஐர்த்து நின்று அநுபவிப்பதென்றபடி. என்று கொல் - என்றைக்கோ? விஷாடோகி.

(9)

கூடி - அசுரர்களோடே கூடி, சமமாக அமுதத்தைப் ஐவிப்போமென்னு சொல்லி அசுரர்களோடே கலந்து நின்று என்றபடி. நீரை - சிராந்தத்தை வென்றபடி. கடைந்தவாறும் - மயம் பண்ணின மகாரமும், அமுதம் - அமுதத்தை, தேவருண்ண - தேவர்களே ஐவிக்கும்படி, அகரரை - அசுரர்களை, வீடும் வண்ணங்களே செய்து - வீடும் மகாரங்களைப் பண்ணி, வண்ணம் - மகாரம், அசுரர்களை சுவீகேதத்தைக் கொண்டு மோஹிப்பித்து அமுதத்தை விடும்படியே பண்ணிவித்தென்ற

மு. நாகணீசமிசை நம்பிரான் சரணே

சரணமக் கென்று நாடொறும்

ஏக சிந்தைய னாய்க்குரு கூர்ச்சடகோபன் மாறன்

ஆக நூற்றஅந் தாதி ஆயிரத்துள்

இவையுமோர் பத்தும் வல்லார்

மாக வைகுந்தத்து மகிழ்வெய்துவர் வைகலுமே.

(11)

ஆ. (நாகணீசமிசை) சரணம் புக்காரை யெம்பெருமான் உபேசிக்க
கினைக்கிலும் உபேசிக்க வொட்டாதே விஷயிகரிக்கப் பண்ணும் சுவாஸ
னான திருவனந்தாழ்வான் மேலே கண் வளர்ந்து ஞானவிஷயத்தில்
சுபகாரகனாயிருந்துள்ள எம்பெருமானுடைய திருவடிகளே நமக்கு சரண
மென்று நாள்தோறும்பொரு மனோரமமே யுடையரான ஆழ்வார், தாமுள
ராகைக்காக ஸ்வயம்புருஷேந்திரராய்க் கொண்டு சொன்ன வாயிரத்திலும்
இப்பத்தும் கற்றார் சீவீசுந்தரத்திலே போயெம்பெருமானை நியாயமுபயம்
பண்ணப் பெறுவரென்கிறார்.

(11)

திருக்குருகைப் பிரான் பின்னான் திருவடிகளே சரணம்.

நிகமனம்

இ. நாகணீசமிசை நம்பிரானென்கிற விசேஷத்துக்குப் பயோஜனம் காட்டு
கிறார் (சரணம் இவையால்). ஏகசிந்தையனா யென்கிறதற்குத் தாத்ரயம்ரு
ளிச்செய்கிறார் (இதொரு மனோரமமே இவையால்). ஆக நூற்றவென்கிற
தற்குத் தாத்ரயம்ருளிச் செய்கிறார் (தாமுளராகைக்காக இவையால்).
தாமுளராகைக்காக - தாம் விசுவாநராகைக்காக. இப்படி வாய்மையே பரி-
வாகும் நடவாவிட்டால் ஞானசாரணமலமமானவரென்று கருத்து. மகிழ்
வெய்துவர் வைகலுமென்கிறதற்குத் தாத்ரயம்ருளிச்செய்கிறார் (எம்பெரு
மானை இவையால்).

(11)

ச. படி. போன வித்தகமும் - அந்த அசுரர்களெல்லாம் தன் பின்னே
துடர்ந்து வரும்படி சோஹீனரூபனாய்க்கொண்டு நடந்துபோன விசுவயநிய-
சேஷமும், வித்தகம் - விசுவயநியம், ஊடு - மயத்திலே, என்னுடைய
மனஸ்ஸுக்குள்ளே யென்றபடி. புக்கு - ப்ரேசித்து, சமரணத்துக்கு நாடு-
விஷயிபூதங்களாய்க் கொண்டென்றபடி. எனதாவியை - மதாநாமவை,
மதஸ்வரூபத்தை யென்றபடி. உருக்கி - ப்ரவ்ரத்யமாக்கி, உண்டிடுகின்ற -
புஷ்யா நிற்கிறன, நச்சு நாகு - விஷரநாமமாகிற, நஞ்சு - விஷம், நஞ்சை
யுடைத்தான நாகம் - நச்சு நாகம், ஞானவிசேஷினாசாய்ம் விஷரனான திரு
வனந்தாழ்வானாகிறவென்றபடி. அணையானே - சயநமுடையவனே,

ச. அஜீன-சயனம், அஜீனையயுடையவன் - அஜீனயான், அஜீனயானே என்று சங்கி. கின் தன்னை - விசிவ்விசுனனவன்னை, தன்னை யென்று சுவாசீ அநுபயோகம். நாடும் வண்ணம் - தேடும் பகாரத்தை, நிரந்தரீ சிந்திக்கும் பகாரத்தையென்றபடி. நாடுகை - தேடுகை, சொல்லாய் - சொல்ல வேணும், சிவிலனாகாதே கின்று அநுபவிக்கும்படி செய்தருள வேணுமென்றபடி. (10)

நாகஜீன - நாகசயனத்தினுடைய, மிசை - மேலே, நாகசயனத்தின் மேலேயிருக்கிற வென்றபடி. நம்பிரான் - அசம்புபகாரகனுடைய, சரணை - வரணங்களே, அவதாரத்தாலே உபாயநீர்பெய் சொல்லுகிறது. நமக்கு - அத்யந்தாதிசயனரான நமக்கு, சரணென்று - வரணமென்று, உபாயமென்றென்றபடி. நாடொறும்-நான் தோறும், சிவியிலே ளகார தகாரங்களுக்கு டகார-மேகாதிசயமாயிற்று. சவ்வா என்றபடி. ஏகசிந்தையனாய் - ஓகசிந்தையையே யுடையவராய், சிந்தானரங்களை விட்டு இந்த சிந்தையையேயுடையவராயென்றபடி. இதுக்கு நூற்றவென்கிறதோடே அசுவம். மாறன் - மாறனென்கிற குடிப்பேருடையவரான, குருகூர்ச்சடகோபன் - ஸ்பந்தம், ஆக-ஆம்படி, ஆகை - சதாயிருக்கை, பகவத்புணவிதரான தாம் அசம்பாரண பெறுகைக்காக வென்றபடி. நூற்ற - பண்ணின, நூற்கை - பண்ணுகை, அந்தாதி - அந்தாதிசயமான, ஆயிரத்துள் - நாயாசஹத்தில், ஓர் - அதிசயமான, இவை பத்தும் - இந்த பத்து பாட்டுக்களையும், இவை யுமென்கிற அப்யந்தத்தாலே இப்படியுமொரு பத்துண்டோ வென்று விசுவசராகிறபடி. வல்லார் - அப்யசிக்குமவர்கள், மாக - மாகாசமான, மா - மஹத்து, கம் - அகாசம், பரமயோமசஹவாக்யமானவென்றபடி. வைகுந்தத்து - சிவீசுந்தத்திலே, வைகலும் - சர்காலத்திலும், மகிழ்வு - அநந்தத்தை, பகவதநுபவானந்தத்தை யென்றபடி. எய்துவர் - அடைவர்கள். (11)

நானவீரானுநுதானசேவ விசுவீமத்வெதான்தராமானுஜமஹாதிசயகாய நம:

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் தேசிகன் திருவடிகளே சரணம்.
திருக்குருகைப் பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே சரணம்.

ஆறும் பத்து முதல் திருவாய்மொழி

மூ. வைகல்பூங் கழிவாய் வந்து மேயும் குருகினங்காள்
செய்கொள் செந்நெல் உயர்திரு வண்வண் டுருறையும்
கைகொள் சக்கரத் தென்கனி வாய்ப்பெரு மாணைக்கண்டு
கைகள் கூப்பிச் சொல்லீர்-வினையாட்டியேன் காதன்மையே. (1)

ஆ. (வைகல்பூங்கழிவாய்) எம்பெருமானோடு கலந்து பிரிந்தாளொரு

ज्ञानवैराग्यानुष्ठानशेवधिश्रीमद्वेदान्तरामानुजमहादेशिकाय नमः
शान्तिर्न संस्पृशति कर्म न वीक्षते मां दूरेऽपसर्पति मतिः क्व नु भक्तिवार्ता ।
शोच्योऽहमेवमगतिप्रशरणं श्रितोऽस्मि श्रीरङ्गनाथयतिशेखरपादमूलम् ॥

ஆறும் பத்து — முதல் திருவாய்மொழி

இ. அஞ்சிறைய மடநாரை துடங்கி னன்கசையங்களில் சொன்ன ந்யாயத்
தாலே இத்திருவாய் மொழிக்கு स्वापदेशமும் சதநுபுத்தியும் தாங்களே
கண்டுகொள்ளலாமென்கிற அபிபிராயத்தாலே அவையிரண்டையும் சொல்
லாதே அந்நியபுத்தியைத் துடங்கிக்கொண்டு முதற்பாட்டுக்கு வ்யாஸன்
செய்தருளுகிறார் (எம்பெருமானோடு ஐயாடியால்). ஆனால் அவையிரண்டு
யிருக்கும்படி யெங்ஙனே யென்னில்? நோற்ற நோன்பு துடங்கித்
தாம் கூப்பிடச் செய்தேயும் எம்பெருமான் தமக்கு ययामनोरथं ச்ஞேஷிக்
கலாம்படி யெழுந்தருளா தொழிந்தவாறே வடகமுகத்தாலே தம்முடைய
தனைய யெம்பெருமானுக்கு விண்ணப்பஞ் செய்கிறாரென்றித திருவாய்
மொழிக்கு स्वापदेशமும் ச்ஞேஷியமிருக்கும்படி. இத்தாலித்திருவாய்
மொழிக்கு गुरुद्वारोपेत्यत्वमेன்கிற भगवद्गुणं प्रतिपाद्य मेன்றதாய்த்து.
இப்படி யிப்பத்தின் उपक्रमத்திலே வடகரை முன்னிடுகையாலே
வடகபுரஸ்சரமான | प्रपदनं இப்பத்திலே प्रतिपाद्यமாய் அத்தாலே सर्वेश्वरன்
प्रपदनसूक्तमென்னுமிடம் இப்பத்துக்கெல்லாம் प्रधानप्रतिपाद्यமென்று
சூচিতமாய்த்து. இப்பத்துக்குக் கீழ்ப்பத்தோடே ச்ஞேஷியை 'यनाद्यन्तानन्द-
स्वरसकलनाकन्दजनितः प्रणेतुर्व्यापारः प्रपदनविपाकाहं उदितः । तमाचार्योपज्ञं चिरविद्य-
दितस्वात्मघटनस्फुरच्छक्तिं यष्टे मुनिरश्वरणो याति शरणम्' என்று आचार्यர் அருளிச்
செய்தருளினார்.

ஆ. பிராட்டி, தன்னுடைய நிர்வகிசீவ்யத்தாலே என்னுடைய சர்க்கரங்களையும் அபஹரித்துப்போய் திருவண்வண்டுரிவள்ள நிர்வகிசீவ்யத்தாலே என்னை மறந்திருக்கிற வெம்பெருமானைக் கண்டு எனக்காக அவனைக் கைகள் கூப்பிச்சொல்லீர் வினையாட்டியேன் காதன்மையென்று சில குருகுகளை நோக்கி அருளிச்செய்கிறாள். (1)

முதற் பாட்டு

இ. கைகொள்சக்கரத் தென்கனிவாய் பெருமானையென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளி செய்கிறார் (தன்னுடைய த்யாவியால்). திரிபாபத்துக்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (திருவண்வண்டுரித்யாவியால்). இத்தானிப் பிராட்டியானவள் தானித்தனை வலையப்படச்செய்தேயும் அவன் வாராதொழிந்தவாறே சூனியாய் சர்வனாய் சர்வநிவ்ஹயமாய் சந்நிவ்ஹயமாய் அநுக்ஷாயகனாயிருக்கிற வெம்பெருமானைத் திருவண்வண்டுரில் சமீபநம்மை நினைபாதபடி பண்ணுகையாலே நம் தீயை யறியாமையால் வாராதொழிந்தான்; இந்த தீயையறிவித்தால் வருமென்று பார்த்துத் தூது விடுகிறாள் என்று சூசிதம். (சில குருகுகளையித்யாவி). தன் பரிசுநங்கனெல்லோரும் தன் வலையத்தைக்கண்டு மிகவும் வலையாராயிருக்கையாலே அவர்களிலே யவன் பக்கல் போய் வர வல்லாரொருவரையுங் காணாமையாலே த்யான்து:விரையாய் தன்னுற்றமையாலே இருந்த விடத்திலிருக்கமாட்டாதே கழிக்கரையிலே சென்றங்கே யளவன்றிக்கே யிருக்கிற சில பசிகளைக் கண்டு தான் விரஹ்யசநாபிமூரீயாயிருக்கையாலே அவை தன் வாய் அறியாவென்று விவேகிக்க மாட்டாதே அவைத்தைத் தூதுவிடுகிறாளென்று கருத்து. (1)

ச. பூம் - ரமணியமான, யதா, பூஷிதமான, பசுலபநிவாசியான என்ற படி. அவன் பிரிந்து போய் வாழக்கிறவளவன்றிக்கே இருந்த தீயமுமென்னைப் வாடியா நிற்கிறதென்று கருத்து. கழிவாய் - கழியிலே, வாயென்று சந்தஸ்யம்:வ்யம். கழி - சமூகவரவரிவாஹம். வைகல் - சர்வதா, ஒருக்கால் சந்திவித்து என்னை விட்டுப் போனவனைப் போலன்றிக்கே நீங்கனெப்போதுமிங்கே வந்திருக்கப்பெற்றேனே என்று கருத்து. வந்து-ஆளிட்டறிக்கவேண்டின இத்தீயையிலே நீங்களே வந்து, வழிபறியுண்டவிடத்திலே பெற்ற தாய் சூன் காட்டினாப்போலே இத்தீயையிலே நீங்கள் சூன் காட்டப்பெற்றேனே என்று கருத்து. 'பஸ்பாதிरे हनुमन् सङ्गतौ वानरेण ह' என்று விரஹ்யாபாதிபகமான தீயத்திலே பெருமானுக்கு ஹனுமலாபத்தை ஐயி கொண்டாடினாப்போலே தனக்கு இவைத்தினுடைய

ச. அசைக்கை, வினையாட்டியேன் - விசேஷத்துவான பாயத்தை உடையவளான என்னுடைய, வினையையுடையவள் வினையாட்டி, தன்னைச் சொல்லிக் கொள்ளும்போது வினையாட்டியேனென்று ருமாயிருக்கும். காதன்மை - மனநிவ்ஷாதிசயத்தை, சொல்லீர் - சொல்லுங்கோள். (1)

காதல் - மெய்துக்கு அடியமாயிருக்கையன்றிக்கே மெய்தான் வடிவு கொண்டாப்போலிருக்கிற, காதல் - மெய்து, மெய்து - மெய்துக்களான, மெய்துசுவாசு களான என்றபடி. பெடையோடு-சுரிபகிகளோடே, உடன் - கூட, சூயினுடைய காதலையறிந்து கூடத்திரியும் சேவலு (மெய்து) முண்டாவுதே யென்று விசுமீயாய்ச் சொல்லுகிறாள். மெய்து-மெய்து நிற்கிற, 'இதம் மெய்யமிதம் சுவாது' என்னுமாப்போலே பெடைக்குத்தானாட்டித் திரிகிற வென்று கருத்து. கரு-கருத்திருக்கிற, பெடையோடே கூடத்திரிகையாலே உடம்பு வெளுக்காதே காதல் பெற்றிருக்கிற வென்றபடி. என்னைப்போலே விரகிகளாய் இருப்பார்க்கிறே! உடம்பு வெளுப்பதென்று கருத்து. நாராய் - நாராயணியே, இதுக்குப் பணியீர் என்கிறத்தோடே அந்யம். முன்பு போகவிட்ட தூர் அழைத்துக் கொண்டு வருகிறார்களென்றறியிருக்கமாட்டாமையாலே பின்னையும் பின்னையும் தாது விடுகிறாள், வேதவேள்வி - வேதங்களுடையவும் யசங்கலினுடையவும், ஒலி - ஓசமானது, வேள்வி - யசம், வேதஓசமும் - யசத்தில் ஸ்தோதஸாதிஓசங்களுமென்றபடி. முழங்கும் - முழங்கா நிற்கிற, தண்-சூசகமான, சாஸாரிகதாயம் தட்டாதிருக்கிற என்றபடி. திருவண்வண்ணர் நாதன் - திருவண்வண்ணருக்கு நாதனா, நூலமெல்லாம் - அசுத்தை எல்லாத்தையும், உண்ட - வயிற்றிலே வைத்து ரசித்தவனான, நம்பெருமானைக் கண்டு - நம்முடைய சுவாமியைக் கண்டு, பாதம் - பாடங்களை, கை தொழுது - கையாலே தொழுது, தீர்ப்பணம் பண்ணி என்றபடி. கைகள் கூப்பியென்னுமது போதாது, அவர் மிகவும் பெரியவராயிருப்பார் கிடிகோள்? சாவனமாக தீர்ப்பணம் பண்ணுங்கோளென்றபடி. அடியேன் திறம் - என்னை அவனோடேகூடப்பண்ண விரும்புகிற உங்களுக்கு தாசமூத்யான என்னுடைய விசயமாக, திறம் - விசயம், பணியீர் - மனிக்கவேணும், வாத் சொல்லவேணுமென்றபடி, பணியீரென்று துருவனமாகச் சொன்னது பெடைகளையும் கூட்டிச் சொன்னபடி. (2)

மூ. திறங்க ளாகியெங்கும் செய்க னுமூல் புள்ளினங்காள்
சிறந்த செல்வம் மல்கு திருவண்வண் டுருறையும்
கறங்கு சக்கரக்கைக் கனி வாய்ப்பெரு மாணக்கண்டு
இறங்கி நீர் தொழுது பணியீர்-அடியே னிடரே.

(3)

ஆ. (திறங்களாகி) ஶாஸிதவிருவிநிரஸநாய்மான த்வரீயாலே சுழலா நின்ற
திருவாழியைத் திருவணிகலனாகவுடையனாய் இவ்வுநிசுபதரவிந்நச டுஷாவிசுவதர
னான வெம்பெருமாணக் கண்டு இறங்கி நீர் தொழுது பணியீரடியே
னிடரென்கிறான்.

(3)

மூன்றாம் பாட்டு

இ. கறங்கு சக்கரக்கையென்கிறதற்குத் தாஸ்ய் அருளிச்செய்கிறார்
(ஶாஸிதேயாடியால்). கனிவாயென்கிறதற்குத் தாஸ்ய்மருளிச்செய்கிறார்
(இவ்வித்யாடியால்). இங்கு வதன மென்றது திருப்பவளத்தை. (3)

ச. திறங்களாகி - கூட்டங்களாய், திறம் - கூட்டம், எங்கும் -
சுய், செய்கள் - கழனிகளுடைய, ஊடு - சபுத்திலே, உழல் - சுவரீயா
நிற்கிற, புள்ளினங்காள் - பசிக்கூட்டங்காள், புள் - பசி, இனம் -
கூட்டம், பிராட்டியைப் பிரிந்து பெருமான் நோஷபடுகிற சமயத்திலே
வாரமுதனிகளடங்கலும் திரண்டு நாலு दिசுதும் புதுந்து அங்குமிங்கும்
திரிந்தாப்போலே இவையும்திரிகிறன என்றிருக்கிறான். சிறந்த -
அநுரூபமான, தன்னுடைய சாஶாஸ்யத்துக்கு அநுரூபமான என்றபடி.
சிறக்கை - அநுரூபமாகை, செல்வம் - சபுத்தானது, மல்கு - வீசுத்திருக்
கிற, திருவண்வண்ணார் - சூதசுதமீகமிவ் பத், திருவண்வண்ணாரிலே, உறை
யும் - வசியா நிற்கிற, இது பெருமானுக்கு விசேஷம். கறங்கு - சுழலா
நிற்கிற, ஶாஸிதவிருவிநிரஸநத்வரீயாலே சுழலா நிற்கிற என்றபடி.
சக்கரக்கை - சகத்தைக் கையிலே உடையவனான, கனிவாய் - दिस्वफस-
சுதூசமான திருப்பவளத்தை உடையனான, பெருமாண - சுவாமியை,
கண்டு, நீர் - நீங்கள், இறங்கித்தொழுது - அபிமானத்தை விட்டு நன்றாக
வணங்கி பரிமாசத்தைப் பண்ணி, அடியேனிடர் - என்னுடைய காய்
உங்கள் ஶயிநமாம்படி உங்களுக்குப் பரதநீயான என்னுடைய
பசேசத்தை, இடர் - பசேசம், பணியீர் - சொல்லவேணும். (3)

மூ. இடரில் போகம் முழுகி யிணைந்தாடும் மடவன்னங்காள்!
விடலில் வேத ஒலிமுழங் கும் தண் திருவண்வண்டு
கடலில் மேனிப் பிரான் கண் ணனை நெடு மாலைக்கண்டு
'உடலம்மைந் தொருத்தி யுருகும்' என் றுணர்த்துமினே. (4)

மூ. உணர்த்தல் ஊடல் உணர்ந்துடன் மேயும் மட அன்னங்காள்!
திணர்த்த வண்டல்கள்மேல் சங்கு சேரும் திருவண்வண்டு
புணர்த்த பூந்தண் துழாய்முடி நம்பெரு மானைக்கண்டு
புணர்த்த கையினராய், அடியே னுக்கும் போற்றுகினே. (5)

ஆ. (இடரில்) சौन्दर्यसौलभ्यवात्सल्यकल्याणगुणगणनिविद्याன அவனைக்கண்டு
அய்யோ! ஒருத்தி படும் பாடே யிதுவென்று சொல்லுங்கோளென்று
சில அன்னங்களைக் குறித்துச் சொல்லுகிறாள். (4)

(உணர்த்தல்) நாங்களுமுன் திறமாகச் சொல்லும் வாயை

நாலாம் பாட்டு

இ. சூரியபாதத்துக்குத் தாத்ய அருளிச்செய்கிறார் (சौन्दर्याद்யால்).
சூரியபாதத்துக்குத் தாத்ய அருளிச்செய்கிறார் (அய்யோ ட்யாடியால்). (4)

ஐந்தாம் பாட்டு

கீழ்ப்பாட்டிலே அன்னங்களைச் சொல்லியிருக்க இப்பாட்டிலு
மவைத்தைச் சொல்லுவானேனென்ன வவதரப்பிக்கிறார் (நாங்களிட்யாடி

ச. இடரில் - விசேஷங் களில்லாத, இடர் - விசேஷம், போகம் - போத்
திலே, முழுகி - அவகாஹித்து, நான் செய்தபடி செய்கிறேன்? இப்படி
சர்வஸித்திருப்பாரையும் காணப்பெற்றோமிதே சிகத்திலே என்று
கருத்து. இணைந்து - கூடிக்கொண்டு, பிரியமாட்டாதே என்றபடி.
ஆடும் - சுவரிகாசிற, மட - ஸ்வங்களான, அன்னங்காள் - ஸ்வங்காள்.
விடல் - விசேஷம், இல் - இல்லாத, வேதவொலி - வேதவொலி, முழங்
கும் - முழங்கா நிற்கிற, தண் - சித்தமான, சந்தரதாபஹமான என்றபடி.
திருவண்வண்டு - சூட்சுமசூட்சுமீக பத, திருவண்வண்டுரிவிருக்கிற என்றபடி.
கடல்மேனி - சமூகம் போலே ஸாமகமாய் அஹமான திருமேனியை
உடையவனான, பிரான் - ஸபகாரகனான, கண்ணனை - கண்ணாய் வவதரி
த்தவனான, நெடுமாலை - ஸாஸிதவிஷயத்தில் தீவ்வாமோஹாஸியானவனை,
மால் - வாமோஹம், கண்டு - இதுக்கு உணர்த்துமின் என்கிறத்தோடே
அவயம். ஒருத்தி - ஒரு ஸ்ரீயானவள், உடலம் மைந்து - ஸரீரம் விவிச
மாய், உருகும் - உருகா நிற்கிறாள், என்று உணர்த்துமின் - அறிவிப்புக
கோள். (4)

ஆ. அவன் கேட்டருளாதொழியிற் செய்வ தென்னென்னில்? உங்களுடைய சேவல்கள் உங்களோடுள்ள ஊடலாலே தொழுது உங்களை யூடல் தீர்த்தாப்போலே நீங்களுமெனக்காக அவனைத்தொழுது என்கொடுள்ள ஊடல் தீர்த்துப் பின்னை யென் திறஞ் சொல்லுவது உங்களுக்குத்தானித்தனை வருத்தம் வேண்டுவதில்லை. அவன் தானித்தனை போதிங்கே யெழுந்தருளுகைக்காக வொப்பித்தருளா நிற்கும், சொல்லுமித்தனையே வேண்டுவ தென்கிறான். (5)

இ. யால்). கீழ் தான் சொல்லச்செய்தேயும்வை போகாதிருந்தவாறே “அவன் நாங்கள் சொல்லும் வாய்க் கேளா தொழியிற்செய்வதென்” என்று போகாதிருந்தனவாக உபேசித்துச் சொல்லுகிறுளென்று கருத்து. ப்ரமபாத்ததுக்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (உங்களுடைய ட்யாடியால்). சேவல் - பூஷபசி, ஊடல் - ப்ரயகலஹம். உங்களோடுள்ள ஹடலாலே யென்றது - உங்களாலே தங்களுக்குண்டான ப்ரயகலஹத்தாலே யென்றபடி. ஊடல் தீர்த்தாப்போலே ட்யன்ட் ப்ரமபாத்தாஸ்யம். இப்பாத்ததுக்கிப்படி தாஸ்யம்மாமோவென்னில், அடியேனுக்கும் போற்றுமினை என்கிறவிடத்தில் அப்யந்தாலே சமூச்சயம் தோற்றுகையாலிப்பாத்ததுக்கிப்படி தாஸ்யமாகக் கூடுமென்று கருத்து. சூரியபாத்ததுக்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (நீங்களுமித்யாடியால்). புணர்த்த பூந்தண் குழாய் முடியென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (உங்களுக்குத் தானித்யாடியால்). வருத்தம் - ப்ரயசம். ஒப்பித்தருளாநிற்குமென்றது - ஸலஹித்துக் கொள்ளா நிற்குமென்றபடி. சொல்லுமித்தனையே வேண்டுவதென்றது நீங்கள் போய் என் டீசையை யவனுக்கு ஒருக்காலறிவிப்பிக்கிற சாதமே வேண்டுவதென்றபடி. (5)

ச. உணர்த்தல் - உணர்த்தலையும், ஊடல் - ஊடலையும், உணர்ந்து - அறிந்து, அதாவது, முற்பட ஊடலை அநுபவித்து க்ஷேசித்துப் பின்பு உணர்த்தலைச் செய்தறிந்தென்றபடி. ஊடலாவது - சிலபோது நாயிகியினுடைய சசிவானத்தை விட்டிருந்து வந்து கூடின ப்ரயசமனுக்கு நிஹ்ருகமாக அவளால் வரும் ப்ரயகலஹிவ்ஷம், அதாவது நானில்லா திருக்க நீ சூனாஸனாய், பூஷங்களைப் பார்த்தாய், உன்னுடம்பு பூஷபரிமஹ்யுக்மாயிரா நின்றது என்னுப்போலே வரும் கலஹம், உணர்த்தலாவது இத்தைத் தெளிவிக்கை. அதாவது உனக்காக ஸ்நாஸனானேன், உனக்கு வேணுமென்று பூஷங்களைப்பார்த்தேன் என்னுப்போலே தெளிவிக்கை. இந்த டீசயுவாக்களும் தங்களுடைய யுவதி

மூ. போற்றி யானிரந்தேன், புன்னை மேலுறை பூங்குயில்கான்!

சேற்றில் வானை துள்ளும் திருவண்வன் ருறையும்

ஆற்ற லாழியங்கை யமர்பெரு மாணக்கண்டு

மாற்றங் கொண்டருளிர்-மையல் தீர்வ தொருவண்ணமே.

(6)

ஆ. (போற்றியான்) ஆதிதர்க்கு ஆத்யதன் பண்ணினாலும் ஒன்றும் செய்யாதானாய் நிற்கும் சுவாதனாய், ஆதிதவிருதிருதிருதாய்மாக அனவரத-மூலதாயுதனாய், ஆதிதசர்சுவேகமோனாயிருந்த வெம்பெருமானைக் கண்டு மாற்றங்கொண்டருளிர் மையல் தீர்வதொரு வண்ண மென்கிறான். (6)

ஆறும் பாட்டு

இ. ஆற்றல் என்கிறதற்குத் தாத்யமருளிச் செய்கிறார் (ஆதிதர்க்கு ஆதிதயால்). ஆழியங்கை யென்கிறதற்குத் தாத்யமருளிச் செய்கிறார் (ஆதிதவிருதிருதிருதயால்). அமரர் பெருமானை யென்கிறதற்குத் தாத்யமருளிச் செய்கிறார் (ஆதிதசர்சுவேகமோனாயால்). (6)

ச. கனோடே இவ்வூடலையுமுணர்த்தலையும் அநுமதித்திருக்கிறவென்று கருத்து. உடன் மேயும் - கூட மேயா நிற்கிற, இப்படி ஊடலை அநுமதித்து அநுமதிப்பட்டுப்பின்பு உணர்த்தலைச் செய்தறிந்து இனி ஒருக்காலுமிப்படி ஊடல் வாராதிருக்க வேணுமென்று கூடவே திரியா நிற்கிற என்றபடி. மட - பரஸ்பரமங்கனான, அன்னங்கான் - ஹ்ஸங்கான், இதுக்குப் போற்றியின் என்கிறத்தோடே அவ்மம். தணர்த்த - நிவிடமான, வண்டல்கள் மேல் - வதிவிரத்தில் வண்டல்மேல், சங்கு - சங்கங்கள், சேரும் - வரஹ்வேத்தாலே வந்துசேரா நிற்கிற, திருவண் வண்டுர் - சூதசர்சுவேகம் வத், அவ்வூரிருக்கிற வென்றபடி. இது நம் பெருமானுக்கு விசேஷம். புணர்த்த - தொடுக்கப்பட்டதான, பூம் - ரமணியமான, தண் - சிவதமான, துழாய் - சூதசியை உடைத்தான, முடி - கிரிதத்தை உடையவரான, நம்பெருமானை - வசுதசர்சுவேகம், கண்டு, புணர்த்த - பரஸ்பரமங்கனான, கையினராய் - கைகளை உடையவர்களாய், வசுதசர்சுவேகம் யென்றபடி. கைகளையுடையவர் கையினர். அடியேனுக்கும் - உங்களுக்கு சேஷமூத்யான எனக்காகவும், போற்றியின் - போற்றுங்கோள், போற்றுகை - சூதசிக்கை, சூதசு மாம்படி விரித்து வாத் சொல்லுங்கோளென்றபடி. உங்களுடைய பிதமர்க்கு பிதமர்க்குதவியிலே உங்களைக் கிரிவித்து வாத் சொன்னுப் போலே நீங்களுமெனக்காக எம்பெருமானைக் கிரிவித்து ஒரு வாத் சொல்ல வேணுமென்று கருத்து. (6)

ஐ. ஒருவண்ணம் சென்றுபுகுக் கெனக் கொன்றுரையொன் கினியே!
செருஒண் பூம்பொழில்கூழ் செக்கர் வேலைத் திருவன்வண்டுர்
கருவண்ணம்செய்யலாய் செய்யகண் செய்யகை செய்யகால்
செருஒண் சக்கரம்சங் கடையாளம் திருந்தக்கண்டே.

(7)

ஆ. (ஒருவண்ணம்) திருவன்வண்டுரிற் சோலைகளுடையவும்
தாமரைத்தடாகங்களினுடையவும் அதிமனோஹமான வழிகுகளிலே புகப்
படாதே யொரு வண்ணஞ்சென்று புகு, என்னோடுள்ள கலவியாலே

ஏழாம் பாட்டு

இ. திவ்யபாடயந்தை சூசிப்பித்துக் கொண்டு ஒரு வண்ணமென்கிற
தற்குத் தாபயம்ருளிச் செய்கிறார் (திருவன்வண்டுரினியாடியால்). உ-
ராய்த்துக்குத் தாபயம்ருளிச் செய்கிறார் (என்னோடுள்ள இயாடியால்).

ச. புன்னைமேலுறை - புன்னைமேலே வசிக்கிற, இப்படி சிவமான
அடியத்திலே சுவமாக வசியா நிற்கிற உங்களைப்போகவிடுகை
வய்ஹியா யிருந்தது, ஆகிலும் என்னுற்றமையாலே செய்கிறேன்,
ராய்த்திலே இருந்தால் ஏகாந்த் கிடையாதென்று பெருமானும் பிராட்டியு
மாகக் காட்டிலே ஏகாந்தமொத்துக்குப்போகா நிற்கச் செய்தே நடுவே
ராவன் வந்து தோற்றினுப்போலே உங்கள் மொத்துக்கு நான்
விஷ்ணும் பண்ணத்தோற்றினே னென்று கருத்து. பூம் - வய்ஹியங்
களான, குயில்கான் - கோகிலங்கான், யான் - அந்நயவிக்யான நான்,
போற்றி - உங்களுக்கு மஹாநாசன பண்ணி, இரந்தேன் - ராஜித்தேன்,
உங்களை இதி சேவ: நியமிக்கிறேனல்லேன், ராஜிக்கிறே னென்றபடி.
சேற்றில் - சேறுகளிலே, வாளை - மரையங்கள், துள்ளும் - அந்நத்தாலே
துள்ளாநிற்கிற, மரையங்கள் கரிகடவங்கள் போலே மவோகத்தாலே
அவாசனங்களையும் சேருக்கி அதிலே துள்ளா நிற்கிறனவென்று
கருத்து. திருவன்வண்டுர் - லுத்தசுத்தமிக் படி, திருவன்வண்டுரிலே,
உறையும் - வசியா நிற்கிற, இது பெருமானுக்கு விசேஷம். ஆற்றல்-
ஆற்றவேண்டுமவனான, ஆற்றுகை - அந்நசிப்பிக்கை, அந்நசிப்பிக்க
வேண்டுமபடி கோவுபட்டிருக்குமவனான என்றபடி. அதாவது அந்நிசர்க்கு
அந்நவான் பண்ணினாலும் ஒன்றும் செய்திலேனென்று கோவு பட்டிருக்கு
மவனான என்றபடி. ஆழி - வந்தத்தாலே, அம் - சுவரமான, அந்நக
மான என்றபடி. கை - இசுத்ததை உடையவனான, அமரர் பெருமானை-
நித்யசூரிநாயகனை, கண்டு, இதுக்குக் கொண்டருளிர் என்கிறதோடே

ஆ. புதுக்கணித்த திருநிறத்தையும், திருப்பவளத்தையும் திருக்கண் களையும் திருக்கைகளையும் திருவடிகளையும் திருவாழியையும் திருச்சங் கையும் தனக்கு டிஷ்விஹமாக வுடையனாயிருந்தவனைத் திருந்தக் கண்டு, எனக்கொன்றுரை யொண்கிளியே பென்கிறான். (7)

இ. புதுக்கணித்தவென்றது சுவீகृतமானவென்றபடி. இது திருப்பவளம் முதலானவைத்திலும் அந்நிகழ்ந்தது. இப்படி உவ்வங்களான அந்நிகழ்வுகள் அந்நிகழ்வுகளைப்போலே அவனுக்கே அந்நிகழ்வுகளாகையாலே இவைத் தையும் விஹங்களாகச் சொல்லக் குறையில்லையென்று கருத்து. இத்தால் அவனுக்கடையாளமெதென்று கேட்ட கிளியைக் குறித்து அடையாளம் சொல்கிறுளென்று சங்கதி சூचित. (7)

ச. அந்நிகழ்வு. மையல் - சிவமானது, இந்த விஹத்தால் வந்த என்னு டைய சிவமான தென்றபடி. தீர்வதொரு வண்ணம் - தீரும்படியான தொரு பிரகாரத்தாலே, வண்ணம் - பிரகாரம், எப்படியானாலந்த சிவம் தீரும் அந்தப்படியாக என்றபடி. மாற்றம் கொண்டு - பரஸுதரர் கொண்டு வந்து, மாற்றம் - வாய், அங்கே இச்சுவம் பரஸுதரத்தைச் சொல்லுகிறது. அருளிர் - தீர் பண்ணவேணும், சாதித்தருளவேணும் என்றபடி. (8)

ஒண் - விசயமான, ஸ்யாமவந்தாலும் வாயில் சிவப்பாலும் அவனோடொத்திருக்கிற என்றபடி. கிளியே - சுகமே, இதுக்கு உரை என்கிறத்தோடே அந்நிகழ்வு. செரு - ஸ்வித்யா நின்ற, செருதக - ஸ்விதக்கை, இது பொழிலுக்கு விசயம். ஒன்பது - ஒன்றிய புண ங்களை உடையவையான, பரஸுதரஸுவத்தின் போலே இசையிசை பூண்டமாகப் புணியா நின்றவையான என்றபடி. பொழில் - உவ்வங் களாலே, தூழ் - பரிசுதமான, இது ஊருக்கு விசயம். செக்கர் - சிவந்ததான, சாஸ்யஸ்ய: பரிபுடபரிபுடசுகுமுகிஷ்ணு: அந்நிகழ்வு என்றபடி. வேலை - காசாரதீரங்களை உடைத்தான, காசாராணி் சமுதஸுதரஸுவஸாய் சமுதரீரவாசியான வேலாதத்தாலே காசாரதீரத்தை உபசரிக்கிறது. திருவண்ணாண்டு - சூதஸஸமீகம் பத, திருவண்ணாண்டிலே என்றபடி. இதுக்குச் சென்று புக்கு என்கிறத்தோடே அந்நிகழ்வு. ஒரு வண்ணம் - ஒரு பிரகாரம், சென்று புக்கு - போய் பரிசுதித்து, அங்குரில் உவ்வாடி. சிவந்தத்திலே அகப்பட்டு நில்லாதே ஒரு பிரகாரம் போய் அவன் சிவியியில் பரிசுதித்து என்றபடி. கருவண்ணம் - திருமேனியில் சிவவந்தும், செய்ய வாய் - சிவந்த வாயும், செய்ய கண் - "ரமோ ரக்ஷா- ஸிவந:" என்கிறபடியே சிவந்த கண்களும், செய்ய கை - சிவந்த கை

மு. திருந்தக் கண்டெனக் கொன்றுரை யாய்-ஒன் சிறுபூவாய்!
செருந்தி ஞாமல் மகிழ்புன்னை குழ்தன் திருவண்வண்ணர்
பெருந்தன் தாமரைக்கண் பெருநீண்முடி நால்தடந்தோள்
கருந்தின் மாமுகில்போல்திரு மேனி யடிகளையே.

(8)

ஆ. (திருந்த) சுவசஸேஷஜனிடமான அழகு தானிருக்கும்படியைச்
சொல்லுகிறான்.

(8)

ச. களும், செய்ய கால் - சிவந்த திருவடிகளும், செரும் - ஸ்பர்ஷுவான,
அச்யானி மயசக்ஷ்யாலே சதா யுதோம்ஸுமான என்றபடி. ஒண் - சோமமான,
சக்கரம் - வகமும், சங்கு - வஜ்ஜமுமாகிற, அடையாளம் - அவனுடைய
விஜ்ஞங்களை, திருந்தக் கண்டு - ஸ்பரீமமாகக் கண்டு, ஸ்ரீமமாகக்கண்டு
என்றபடி. எனக்கு - அவனைக்காண ஆசைப்பட்டு வசிக்கிற
எனக்கு, ஒன்று - ஒரு வாரீ, அவனருளிச் செய்ததொரு வாரீயை
என்றபடி. உரை - நீ அருளிச்செய்யவேணும்.

(7)

ஒண் - அழகியதான, சிறு - சிறியதான, தூது போம்படி கஞ்சரீர
மான என்றபடி. பூவாய் - சாரிகீயே, இதுக்கு உரையாய் என்கிற
தோடே ஐவ்யம். செருந்தி - வுஷவிசேஷம், ஞாமல் - பச்சையாயிருப்ப
தொரு ஸதாவிசேஷம், மகிழ் - வசுதவசம், புன்னை - பூஜாமம், குழ் - இவை
களாலே பரிவூதமான, தன் - சித்தமான, சந்தாரஸாபஹமான என்றபடி.
திருவண்வண்ணர் - ஸுப்தஸ்தமிகமிதம் பதம், திருவண்வண்ணருக்கிற
என்றபடி. இது ஸ்வமிக்கு விசேஷம். பெரும் - வதிவிசாலங்களான,
தண் - வதிசித்தங்களான, தாமரைக்கண் - பசுபதவசங்களான லோகங்
களை உடையவரான, பெரு நீள் - மிகவும் நீண்ட, விஷாமிராஜ்யசூவகமாம்
படி வதிபூஜமான என்றபடி. முடி - கிரீடத்தை உடையவரான,
நால் தடந்தோள் - விபூசங்களான நாலு பூசங்களை உடையவரான,
தடம் - விபூசம், கரும் - நீலவண்மான, தின் - வுஷமான, காசுமே வண்மேதம்
வாராதே சவ்வா ஈகவண்மான என்றபடி. மாமுகில் போல் - மஹிமம்
போலையிருக்கிற, கருந்தின் மாமுகில் போலென்று அமூதோமீ. திரு
மேனி - வியமஜ்ஞவிபரீதத்தை உடையவரான, அடிகளை - ஸ்வாமிகளை,
அடி - ஸ்வமி, திருந்த - நன்றாக, பிறர்க்குச் சொல்லத் தெரியும்படி
விசதமாக என்றபடி. கண்டு - சாசுதகரித்து, எனக்கு - அவர் வசி-
ஸாதத்தை அறிய ஆசைப்பட்டிருக்கிற வெனக்கு, ஒன்று - ஒரு வாரீ,
அவர் சொன்னதொரு வாரீயை என்றபடி. உரையாய் - சொல்ல
வேணும், எனக்காக அவனுக்கொரு வாரீ சொல்லவேணும் என்று
மாம்.

(8)

மு. அடிகள் கைதொழு தலர்மேல் அசையும் அன்னங்காள்!
விடிவை சங்கொலிக்கும் திரு வண்வண் ருறையும்
கடிய மாயன்தன் னைக்கண்ண னெருடு மாலைக்கண்டு
கொடிய வல்வினை யேன்-திறம் கூறுமின்-வேறுகொண்டே. (9)

ஆ. (அடிகள்) சென்னுலெங்களுக்குக் காலமாயிருக்குமோ வென்ன;
நீங்கள் செல்லுமளவிலே திருப்பள்ளி யுணர்ந்தருளுங்காலமாம்
திருப்பள்ளி யுணர்ந்தருளினவாதே அஃதருடைய சமஸ்தது:கங்களையும்
ஒரு ஈனத்திலே போக்கியருளும் சவாவனாய், அஃதசுஷமனையிருந்த
அவனைக்கண்டு, கொடிய வல் வினையேன் திறம் கூறுமின் வேறு
கொண்டென்கிறான். (9)

எட்டாம் பாட்டு -

ஒன்பதாம் பாட்டு

இ. முன்பு இரண்டு பாட்டுக்களிலே ஸ்ரீங்களைச் சொல்லியிருக்க இப்
பாட்டிலும் ஸ்ரீங்களைச் சொல்லுவானென்ன அவதரப்பிக்கிறார்
(சென்னுலெங்களுக்கிடையால்). முன்பு போகச் சொன்ன ஸ்ரீங்கள்
பின்னையும் போகாதிருந்தவாதே நாங்கள் போனால் காலமாயிருக்குமோ
வென்று போகாதிருந்தனவாக ஸ்ரீகித்து அவைத்தைக் குறித்து
சிவாவலகனியத்தாலே ஸ்ரீச் சொல்லுகிறுளென்று கருத்து. சங்கொலிக்கும்
விடிவையென்று அந்வித்துத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (நீங்கள் ஸ்ரீதி
யால்). திருப்பள்ளி யுணர்ந்தவாதேயென்கிறதற்குக் கண்டு என்கிற
தோடே அந்விதம். கடியமாயன் தன்னை என்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்
செய்கிறார் (அஃதருடைய ஸ்ரீதியால்). கண்ணனை யென்கிறதற்குத்
தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (அஃதசுஷமனையிருந்த வென்று). (9)

ச. அலர்மேல் - பூஷங்களின் மேலே, சர்வசில் தாமரபூஷங்களின் மேலே
என்றபடி. அசையும்-அசையா நிற்கிற, அன்னங்காள் - ஸ்ரீங்காள்,
தூங்கு மெத்தையில் போலே வரவினங்களிலே பள்ளிகொண்டு
மந்தமாஸ்தாந்நவதையில் அசையாநிற்கிற ஸ்ரீங்காளென்றபடி. இதுக்குக்
கூறுமின் என்கிறத்தோடே அந்விதம். நான் பூஷங்களைக் கண்டால்
தாயாகா நிற்க உங்களுக்குப் பூஷங்களிலே கால் பொருந்துகை ஸ்ரீசமோ
என்று கருத்து. சங்கு - ஸ்ரீமானது, ஒலிக்கும் - ஸ்ரீயா நிற்கிற,
விடிவை - ப்ரபாதம், விஷுக்களை அஹ்ந பண்ணுகைக்காக ஸ்ரீயம் ஸ்ரீயா
நிற்கிற ப்ரபாதசமயமாமென்றபடி. நீங்கள் சொல்லுகிற போதென்று
ஷேம். திருவண்வண்டு - திருவண்வண்டுரிலே, உறையும் - ஸ்ரீயா
நிற்கிற, கடிய - வரவானை, அஃதவிருதிநிரசனத்திலே அதிசீப்காரி

மு. வேறு கொண்டும்மை யாளிரந் தேன்; வெறி வண்டினங்காள்!
தேறு நீர்ப்பம்பை வடபாலைத் திருவண்வண்டுர்
மாறில் போரரக் கன்மதிள் நீறெழச் செற்றுகந்த
ஏறு சேவக ஞர்க்கென்னை யும்உளள் என்மின்களே.

(10)

ஆ. (வேறுகொண்டு) தன்னுடைய மூலவலத்தாலே சகலஜ்ஞாதமும்
சுபரிவாதமாய்ச் செல்லாநிற்கச்செய்தே, திருவண்வண்டுரிலுள்ள
தன்னுடைய நிரததிக்ஸமூஹியாலே என்னை மறந்திருந்த அவனுக்குத்,
தனக்கு ரக்ஷணியாயிருப்பாள் நானுமொருத்தியுள்ளென்று சொல்ல
வேண்டுமென்று சில வண்டுகளை அபேஷிக்கிறாள்.

(10)

பத்தாம் பாட்டு

இ. இடமாளிலியாதி சேவகஞர்க்கியந்தத்துக்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார்
(தன்னுடைய இயாடியால்). டிதீயபாதத்துக்குத் தாப்யம் அருளிச்செய்கிறார்
(திருவண்வண்டுரியாடியால்). என்னை யுமுளளென்மின்களென்கிற
தற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (தனக்கியாடியால்).

(10)

ச. யான் என்றபடி. மாயன்தன்னை - அக்ஷய்மூலஞான, அக்ஷிதவிருவிவிஷயத்
தில் தாபியமற்றிருக்கையாகிற அக்ஷய்த்தை உடையவஞான என்றபடி.
கண்ணனை - கணஞய் அவதரித்து சூலமஞான, நெடுமாலை - தீவ்யாமோஹத்தை
உடையவஞானவனை, கண்டு, அடிகள் - திருவடிகளை, கை தொழுது -
கைகளாலே சேவித்து, வேறு கொண்டு - விவித்ததை சபாதித்து,
ஏகாந்தஸ்தத்தைப் பார்த்து என்றபடி. வேறு - விவித்தம், கொடிய - கூர
மான, அத்யந்தபரிதாபஹுவான என்றபடி. வல் - பவலங்களான, வினை
யேன் - பாபங்களை உடையவளான என்னுடைய, திறம் - விஷயமாக,
கூறுமின் - வாத் சொல்லுங்கோள்.

(9)

வெறிவண்டினங்காள் - பரிமதசாலிஸ்மரஸமூஹங்காள், வெறி -
பரிமதம், வெறிவண்டென்று சாகுபாதிவவத் சமாச:. இனம் - சமூஹம்,
உம்மை - யாதித்தாருடைய காயம் செய்தல்லது நிற்கமாட்டாத
உங்களை, வேறு கொண்டு - வ்யாவூதி பண்ணி, வேறு - வ்யாவூதி, 'விசேஷ
வ் சூயிவோ ஹுமத்யய்முகவான்' என்னுமாப்போலே கீழ்ச்சொன்ன குருகு
முதலானவை எல்லாவற்றிலும் காட்டிலும் உங்களை அதிசயிவராக
எண்ணி என்றபடி. யான் - உங்களை யொழிய ரதி இன்றிக்கே
இருக்கிற நான், இரந்தேன் - பரிதித்தேன், தேறு - பசுதங்களான,
நீர் - வலங்களை உடைத்தான, பம்பை - பஸ்யினுடைய, வடபாலைத்

மூ. மின்கொள் சேர்புரி நூற்குற ளாயகல் ஞாலம்கொண்ட
வன்கள்வன் அடிமேல் குரு கூர்ச்சட கோபன் சொன்ன
பன்கொள் ஆயிரத்துள் ளிவை பத்தும் திரு வண்வண்ணர்க்கு
இன்கொள் பாடல் வல்லார் மதனர், மின் னிடைவவர்க்கே. (11)

ஆ. (மின்கொள்) இப்பிராட்டி ஒருபடியாலும் விரஹ்யசனமாற்றவும்
முடியாதொரு வன் வரச்செய்தேயும் எம்பெருமானெழுந்தருளா
தொழிந்தவாதே, தன்னழகாலே மஹாவலியைத் தோற்பித்து அவனகல்
ஞாலங் கொண்ட வன்கள்வனடிமேல் சொன்ன வித்திருவாய்
மொழியை வல்லார் மின்னிடையவர்க்கு மதன் ன் னிய்யராமாப்போலே
எம்பெருமானுக்கும் ஶிவீனவர்க்கும் னிய்யமாவரென்கிறார். (11)

திருக்குருகைப் பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே சரணம்.

நிகமனம்

இ. இத்திருவாய்மொழி திருவண்வண்ணரினெம்பெருமான் விஷயமா
யிருக்க இதை 'குறளாயகல் ஞாலம் கொண்ட' இய்யாடியாலே வாமனவிஷய
மாகச் சொல்லுவானெனென்ன இதுக்குத் தாழ்மருளிச்செய்கிறார்
(இப்பிராட்டியிய்யாடியால்). ஒழிந்தவாதே என்கிறதற்குச் சொன்ன
என்கிறதோடே ஶ்வயம். இப்பிராட்டி தான் மிகவும் வசைப்படச்
செய்தேயும் திருவண்வண்ணரி லெம்பெருமான் வாராதொழிந்தவாதே
அவன் மஹாவுகனென்று கிஷ்விநயரோஷயுதையாய்க் கொண்டு தூது
விட்டாளென்றுமிடம் தோற்றுகைக்காகத் திருவண்வண்ணரினெம்பெ
ருமானுக்கு வசைத் தோற்றும்படி அவனை வசைகனாக வசைவித்து
இத்திருவாய்மொழியை வாமனவிஷயமாகச் சொன்னதாக அருளிச்
செய்கிறாரென்று கருத்து. 'கைகள் கூப்பிச் சொல்லீர்' 'பாதங்
கை தொழுது பணியீர்' என்குப்போலே பாட்டுதோறும் ஶயரோஷம்
தோற்றும்படி சில ஶபாஸம்விசேஷங்கள் ஶவியா நின்றனவிறே. (தன்
னழகாலே மஹாவலியைத் தோற்பித்து) என்றது மின் கொள்
சேர்புரி நூற்குறளாய் என்கிறதின் தாழ்மர், அவனகல்ஞால
மென்றது அவனுடைய அகல் ஞாலமென்றபடி. அந்த மஹாவலியி
னுடைய மஹாவுகியை யென்கை. (வன்கள்வனிய்யாடி). இத்
திருவாய்மொழி ஆழ்வார் அருளிச்செய்ததாயிருக்க இதைப் பிராட்டி
சொன்னதாகச் சொல்லக் கூடுமோவென்னில்; இத்திருவாய்மொழி
யின் ஶயம் பிராட்டி சொன்னதாகையாலே இப்படிச் சொல்லக் குறை
யில்லை. மதனர் மின்னிடையவர்க்கே என்கிறதற்குத் தாழ்மருளி
செய்கிறார் (மின்னிடையவர்க்கு இய்யாடியால்). மதனர் மின்னிடைய

இ. வார்க்கு என்றது ஸ்காதிசயோகியென்று கருத்து. இங்ஙனன்றிக்கே யுவதிகளுக்கு ஸோமராவொன்று யதாபுத் பரீம் கொள்ளில் “பல நீ காட்டிப்படுப்பாயோ, புறத்திட்டெம்மையின்னும் கெடுப்பாயோ” என்று காமபூதவாய்த்தை நிந்நிக்கிற சுவசனத்தோடு விரதமாமென்று கருத்து.

ச. திருவண்வண்ணிர் - उत्तरभागस्यவமான திருவண்வண்ணிரிலிருக்கிற என்றபடி. பாலை ஸ்வம் ஸாஸாவி. இது சேவகனார்க்கு விசேஷம். மாறில் - ப்ரிதந்நமில்லாத, மாறு - ப்ரிதந்நம், போர் - யுத்தத்தை உடைய வனான, போர் - யுதம், அரக்கன் - ராசசனையும், ராசசனையுமென்றபடி. மதிள் - அவன் பட்டணத்தின் ஸாகாரத்தையும், நீறெழ - நீராக எழும் படி, நீறு - ஸூரி, ஸூரிபாகக் காற்றிலே பறந்து போம்படியாக என்ற படி. செற்று - ஷெதித்து, உகந்த - ஹ்ஸ்தான, ஏறு சேவகனார்க்கு - ஏறு நிற்கிற சேவகத்தை உடைவார்க்கு, சேவகம் - பராசமம், ‘ஸோக் விஸ்யாதபூஸம்’ ‘ஸவோ: ப்ரியாதவியஸ்ய ரக்ஷனியஸ்ய விக்ரம்:’ என்கிறபடியே ஸநுகூலப்ரதிகூலவிஸாகமற எல்லாருடைய மெஞ்சிலுமேறி ஸப்ரதபஸமாகா நிற்கிற பராசமாதிசயத்தையுடைய பெருமானார்க்கு என்றபடி. என்னை யும் - ஸநந்ரதய்யான என்னையும், உளளென்மின்கள் - உளளென்னுங் கோள், உளள் - விசமானீ, பராசமாதிசயத்தாலே ஸோகமெல்லாம் ரசிக்கிற உமக்கு இன்னுமொருத்தி ரக்ஷனிய்யாயிருக்கிறாளென்று என்னையுமெம் பெருமானார்க்குச் சொல்லுங்கோள் என்றபடி. (10)

மின்கொள் - மின்னலைக் கொள்ளா நிற்கிற, கொள்ளுகை - ஸயிக்கை, கான்தியாலே பவதவிசூலதீபை ஸயியா நிற்கிற என்கிறபடி. சேர் - ஸநூஸமான, ஸயாமதமான திருமேனிக்குப் பரஸாமாய்க்கொண்டு ஸநூஸமான என்றபடி. புரிநூல் - ஸஸோபவீரத்தை உடையவனான, குறளாய் - ஸாமனனாய், குறள் - ஸாமனன், அகல் ஞாலம் - ஸஹாபூதிவியை, கொண்ட - ஸஹாஸி பக்கல் நின்றும் ஸஹித்தவனான, வன்கள்வன் - ஸஹாஸகனனுடைய, அடிமேல் - திருவடிகளின் விஸயமாக, குருகூர்ச் சடகோபன் சொன்ன - ஆழ்வார் அருளிச்செய்ததான, பண்கொள் - பண்ணுலே கொள்ளப்பட்டிருக்கிற, பண் - ஸான், பண்ணுலே தன் னுள்ளே அடக்கிக் கொள்ளப் பட்டிருக்கிற என்றபடி. அதாவது, ஸானமே ஸநூரமாய்ப் பாட்டுக்கள் அதில் ஸகதேஸமாய்ப்படி இருக்கிற என்ற படி. ஆயிரத்துள் - ஸஹதத்திலே, திருவண்வண்ணிர்க்கு - இங்குற்ற ஸஸி தாத்ஸ்யரீ. திருவண்வண்ணிருடைய ஸநூவியாகையாலே ஸக்ஷேஸநூலு

ச. களான என்றபடி. இன்கொள் - இனிமையைக் கொண்டிருக்கிற, இன்னென்று இனிமை, அதாவது ஸோமத், ஸோமங்களான என்றபடி. பாடல் - பாட்டுக்களான, இவை பத்தும் - இந்த பத்துப் பாடலும், இந்த பத்துப் பாட்டுக்களையுமென்றபடி. வல்லார் - அப்யஸித்தவர்கள், மின்னிடையவர்க்கு - மின்போலே இருக்கிற இடையை உடையவர்களுக்கு, விசுவக்சாசுதசமயபாத்தை உடையவர்களான யுவதிகளுக்கு என்றபடி. மதனர் - மதநாவர், இது ரூபகாதிசயோகி. யுவதிகளுக்கு மதன் போலே எம்பெருமானுக்கும் சீவணவர்களுக்கும் ஸோமாவ ரென்றபடி. (11)

ज्ञानवैराग्यानुष्ठानशेवभिः श्रीमद्देवान्तरामानुजमहादेशिकाय नमः

தமிழ்ப்பனிவதாப்யரதாவலி:

(வைகல் பூங்கழிவாய்)

चक्रित्वात्स्वामिभावाद्विपदि सखितया बिम्बदृश्याघरत्वात्
अविश्यामात्मकान्त्या धृततुलसितया निर्जराधीशभावात् ।
रक्ताभास्याङ्घ्रिभावात् पृथुमकुटतयाऽऽश्रयचर्याविशेषैः
लङ्काध्वंसाच्च कृष्णं शठजिदकथयदेशिकद्वारगम्यम् ॥ ७० ॥

(चक्रित्वात्)கைகொள் சக்கரத்தென் கனிவாய் பெருமாணக்கண்டு -
திருவாழியைக் கையிலே உடையவனாகையாலும், (स्वामिभावाद्विपदि
सखितया) நாதன் ஞாலமெல்லாமுண்ட நம்பெருமாண ப்றயாபத்திலே
சகலலகங்கனையும் திருவயிற்றிலே வைத்து ரகித்தருளின சர்வரனாகை
யாலும், (बिम्बदृश्याघरत्वात्) கனிவாய் பெருமாண - கோவைப்பழம் போலே
தர்னியமான திரு அரத்ததை உடையவனாகையாலும், (अविश्यामात्मकान्त्या)
கடன்மேனிப்பிரான், சமுத்ரம் போலே ஸ்யாமலமான திருநிறத்தை உடைய
வனாகையாலும், (धृततुलसितया) புணர்த்த பூந்தண்டுழாய் முடி - திருத்
துழாய் மாலையாலே அலகூதமான திருமுடியை உடையவனாகையாலும்,
(निर्जराधीशभावात्) அமரர்பெருமாண - அயர்வறுமமரர்களைதிபதியாகை
யாலும், (रक्ताभास्याङ्घ्रिभावात्) செய்ய வாய் செய்ய கண் செய்ய கை
செய்யகால்-சிவந்ததிருப்பவளம் திருக்கண்கள் திருக்கைகள் திருவடிகள்
இவைகளை உடையவனாகையாலும் (पृथुमकुटतया) பெருநீண்முடி நாற்ற
டந்தோள் - தனக்குத் தகுதியான திரு அபிஷேகத்தை உடையவனாகை
யாலும், (आश्रयचर्याविशेषैः) கடிய மாயன்றனைக் கண்ணனை - அரயாஸ்யங்
களான ஷேடதங்களைச் செய்தருளுமவனாகையாலும், (लङ्काध्वंसाच्च)
மாறில் போரரக்கன் மதிணீறெழச் செற்றுகந்த 'ந சமேய்' என்றெதிரம்பு
கோத்த ராவுனுடைய லக்ஷ்மைய அழித்தருளினவனாகையாலும், திரிவண்
வண்டுரெம்பெருமாண தேசிகர் புரஸ்காரமாக அடையப்படுமவனாக
'வைகல்பூங்கழிவாய்' என்கிற தசகத்தில் வகுடாபரணர் அருளிச் செய்தா
ரென்கிறார்.

(70)

श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆறும் பத்தில் முதல் திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

இரண்டாந் திருவாய்மொழி

ஆ. மின்னிடைய மடவார்கள் நின்னருள் குடுவார் முன்புநா னதஞ்சுவன்
மன்னுடைய இலங்கை யரண்காய்ந்த மாயவனே!
உன்னுடைய சுண்டாயம் நானறிவன்; இனி யதுகொண்டு செய்வதென்?
என்னுடைய பந்தும் கழலும் தந்து போகு நம்பீ! (1)

ஆ. (மின்னிடைய மடவார்கள்) இப்படித் தன்னை நான் நெடுங்காலம்
விசேஷித்திருக்கச் செய்தேயும் தூதரெனப் பண்ணச் செய்தேயும் எம்பெரு
மான் எழுந்தருளா தொழுகிறது என்னுடைய நிகர்நுசுவாதத்தாலே
என்னை ஸேஷித்து அவர்கள் பக்கலுள்ள ரேமாதிசயத்தாலே அவர்களை
விசேஷிக்கில் ஸரிக்கமாட்டாமையாலேயென்று நினைத்து ஸத்யஸமவசன்
யாய் ஸநயகோபயுத்யுமாயந்த ஸநயகோபத்தாலே தோழிமாரோடும் கிளிகள்
பூவைகளென்றுள்ள தன்னுடைய சீலோபகரணங்களோடுங்கூட, 'இனி
நாமவன் வந்தாலுமவனைக் கடைசிக்கவுங்கடவோமல்லோ' மென்று
சமயமிட்டுக்கொண்டு அவனெழுந்தருளினாலும் வந்தனாக வொண்ணாத
தொருபடி ஸநிஸிவநியையாயிருக்க எம்பெருமானுமிவனைப் பிரிந்த நிர்வகி-
யசனத்தாலே ஸத்யஸமவசனஞாய் வந்திவளுடைய தோழிமார் ஸநிஸிவநி
களாயிருக்கையாலே அவர்களைச் சென்றனுதி அவர்களைப் பூசகார
மாக்கிக் கொண்டு இவளுடைய திருவடிகளிலே விழுந்து ஸ்வாபராதத்தை
கடிமிப்பித்து ச்லேஷித்து ஸாரண பண்ணுதல்? தன் திருநாமங்களைக்
கற்பித்து வளர்த்த இவளுடைய கிளிகள் பூவைகளென்றுள்ள சீலோ-
பகரணங்களினுடைய ஸநிஸிவநியையாலே அவற்றைச் சென்றடுத்துத்தன்
திருநாமங்களைச் சொல்லிவைத்து அவை சொல்லக் கேட்டு ஸாஷித்தல்?
இப்பிராட்டி தன்னுடைய ஸநிஸிவநியையாலே இவனை வந்தனுதி
இவளோடே ச்லேஷித்து ஸாரண பண்ணுதல்? செய்யப்பெறுமையாலே ஸாஸ-
ஸாரணஸமனன்றியே ஸாஸஸாரணாய்மாக ஸவஸஸஸிவஸிவாஸஸமான் இவளுடைய
பந்து கழல்களென்ற ஸசெதனமான சீலோபகரணங்களை யெடுத்து அவற்றை
ஸாஸஸாரணங்களாலும் ஸாஷித்தும் ஸேஷண பண்ணியும் ஸாஸித்து ஸஸாஸஸாரண

இரண்டாம் திருவாய்மொழி

இ. எம்பெருமானோடு ச்லேஷிக்க வேணுமென்று பிறந்த ஸகஸாஸிசயத்
தாலே கீழ்த்திருவாய்மொழியிலே ஸடகரை நோக்கி எம்பெருமானுக்
கென்னுடைய ஸத்யை யறிவிக்கவேணுமென்று ஸாஷித்ததாயிருக்க
இத்திருவாய்மொழியிலே 'பந்துங்கழலுந்தந்து போகுநம்பீ' 'எம்மை
நீ கழறேலே' 'கழகமேறேல் நம்பீ' என்றப்போலே எம்பெருமானை

இ. அநாதரித்து வாரீ சொல்லுகை வசஃஸமன்றோ வென்ன வவரபிப் பிக்கிரூர் (இப்படியியாதியால்). ஸ்ரயகோபத்தாலே சொல்லுகிறதாகை யாலே ஸஃஸமென்றதாய்த்து. இப்படி யென்றது - மாசறுசோதி துடங்கி வைகல் பூங்கழிவாயுள் படக்கீழ் ஸ்ரீரீயா என்றபடி. அவர்கள் பக்கலென்றது என்னை யொழிய வேறே சில ரோபிமார் பக்கலென்றபடி. 'ஆகல் போகவிட்டுக்குழலாத போயிருந்து' ஸ்யாதியாலே துணுதைய வேறுமானாவிவாஸ்யவரிமிறே இங்கு சொல்லுகிறது. இத்தாலிங்கு ஸ்ரயகோபித் யாயிருக்கிறவனுமொரு ரோபகூமாரிகியென்று ஸூத்ரமாய்த்து. ஆழ்வார் தாம் மாசறுசோதி துடங்கி இவ்வளவாக விரஹத்தாலே வஹிவஸ்யஸந ங்களை அநுஸந்திக்கச் செய்தேயும் வடகமூலத்தாலே ஸாயிக்கச் செய்தேயும் எம்பெருமானெழுந்தருளா திருந்தவாறே வ்யஸ்தவஸ்யஸராய் ஸ்ரயகோபயுக்த ருமாய் இனியவன் வந்தாலுமவனைக் கட்டாவித்தல் அவனோடு சம்பாவித்தல் செய்யக்கடவோமல்லோமென்று ஸ்ரயகோபத்தாலே துணுந்து நிற்க எம்பெருமானும் 'வேறு கொண்டும் மையானிரந்தேன்' என்று முன்பு தாம் அக்ஷன் பண்ணின அர்த்வநியைக் கேட்டு ரோபதியை துஷாஸனாதி கள் ஸஃயிலே நனியாநிற்க அவள் 'ரோபிந்தா?' வென்று அக்ஷன் பண்ணின அர்த்வநியைக் கேட்டபோது போலேயும் ஸ்ரஸ்த்யஸரான ஸ்ரீமீமார் ஸ்ரீயை அநுஸந்தித்தபோது போலேயும் மிகவும் கலங்கி 'நம்மைப் பிரிந்தவ ரிங்ஙனே நோவு படாநிற்க நாமுதவப்பெற்றிலோமே நமக்கு ஸ்ரீஸ்தவ மாவதென்!' என்று ஸ்ரயாஸ்யங்களினாலே விஹ்லாஸம் மிகவும் விஸ்ராய் தம்மோடே ஸ்ரஸ்தித்தல்லது ஸ்ரீக்கமாட்டாதவனாய் 'வஸ்யாஸ்யஸ்யஸ்ய ஸ்யானி விஹ்லாஸ்யஸ்யஸ்யஸ்ய' என்கிறபடியே தாமிருந்தவிடத்தே வ்ரீஸ்தவரீயோடே வந்து தாம் ஸ்ரயகோபத்தாலே கிட்டவொண்ணாதபடி யிருக்கிற விருப்பைக் கண்டு 'ஸ்யஸ்யி தே வ்ரீஸ்தவரீஸ்திஸ்தவஃ' என்கிறபடியே மிகவும் வர்த்ராய், தம்மை அநுஸந்தித்துத் தம்முடைய ஸ்ரயத்ததை வ்ரீஸ்திக்க அவனைக் குறித்துத் தாம் ஸ்ரயகோபாதிஸ்யத்தாலே அநாதரித்துச் சொன்ன படியினையும் பின்னையுமவன் தன்னுடைய ஸ்ரீஸ்திதிகளையும் தன்னு டைய வ்ரீஸ்திஸ்யத்தையும் வ்ரீஸ்தரித்துத் தம்மைப் ஸ்ரயிப்பித்துத் தம்மோடு ஸ்ரஸ்தித்துக் கரை கண்டபடியையும் வ்யாஸ்தத்தாலேயருளிச் செய்கிறாதித் திருவாய்மொழியிலென்று கருத்து. இத்தால் ஸ்வமஸிஸ்தவ மென்கிற வஸ்யஸ்யமித் திருவாய்மொழிக்குப் ஸ்ரீஸ்திஸ்யமென்றதாயிற்று.

வேவியான ஸ்வஸ்தரின அநாதரித்து வார்த்தை சொல்லுகையு மதுக்கடி யான ஸ்ரயகோபமும் ஸ்ரீஸ்தரிஸரான இவர்க்குக் கூடுமோவென்னில்? 'ஸ்ரயாஸ்யாமிமானாஸ்ய ஸ்ரீஸ்தரிஸ ராஸ்யம்' 'கி ஸ்வாஸ்யஸ்த வ்ரீஸ்த: பிதா மே மிஸ்திஸ்தரிஸ: 1

ஆ. ஞாயிருந்தவிவணை அபாங்ஜவீக்ஷணத்தாலே பார்த்து, நிரவவிகசிந்நவ்யுக்ஸ்களாயுன்னருள் தூடப் பிறந்தவர்களுடைய பந்துங்கழலுமல்லகாண்

இ. தீர்க்கலாமேயென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அந்த ஸ்ரீயக்ஷத்தாலே இत्याதி). இதுபிரேஷணம் பண்ணச் செய்தேயும் வாராதிருந்தவனிப்போது வாராநின்றானோ? இவளிடத்தினை சர்வம் பண்ணுகைக்கென்னில்? நான் தன்னை விசுலேபித்து நெடுங்காலம் து:கப்படுகையாலும் பெரிய ஸாதித்யோடே தூது விடுகையாலும் அவன் வரவை சூசிப்பிக்கிற சூமினிமத்தங்களாலுமவன் தான் நமக்கு விசுலேபம் அநிமித்தமாயிருக்க விசுலேபித்துப் போனாப்போலே நமக்கு சர்வலேபம் அநிமித்தமாயிருக்க சர்வலேபிக்க வருவானோரு விபரிதனாகையாலும் நம்முடைய ஸாஸ்த்ரவீக்யத்தாலுமவன் வரவு தப்பாதென்று பார்த்தானென்று கருத்து. சமயம் - சங்கீதம், அணுகுதலை - கிட்டுகை, அநிமித்தவநியையா யென்றது - சாஸ்த்ரவதனாடிகளாலே நிவர்த்திப்பிக்கவொண்ணாத நிவர்த்ததையுடையவனா யென்றபடி. அநிமித்தவநியைகளாயிருக்கையாலே என்கிறத்துக்கும் அநிமித்தவநியையாலே யென்று மேலிரண்டிடத்தைச் சொன்னதுக்கும் பெருமையாலே என்கிறதோடே அவ்யம். இப்படி சமய மிட்டுக் கொண்டிருந்தாளாகில் இவளவனோடே வரீ சொல்லுவானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அத்மதாரணாய்மாக இत्याதி). அத்மதாரணாய்மாக என்கிற தற்கு எடுத்தும் ஸ்ரீசித்தும் பிரேஷணம் பண்ணியுமென்கிற முன்றிடத்திலும் அவ்யம். விசுவாதம் - அந்நிகாரம், அச்சுதநமாகையாலே விசுவாதவசம் மென்று கருத்து. பிரேஷணம் பண்ணியுமென்கிறவிடத்திலே “பூதீதா பிரேஷமாஸா சா பர்து: கர்விபூஷம் | பர்தரிவ சப்ராஸா ஜானகி மூதிதாஸவத்” என்கிற வ்யாயம் ப்ரத்யிபிதாபிதமாகிறது. (அபாங்ஜவீக்ஷணத்தாலே பார்த்து என்கிறார். பார்த்து இत्यந்த் அவதாரிகை. மேற்றமுதற்பாட்டுக்கு வ்யாயாநம்.

முதற் பாட்டு

என்னுடைய என்கிற பதத்தாலே சூசிதமாய் ப்ரத்யபாதத்தில் அபிப்ரேதமான அய்த்ததை அருளிச்செய்கிறார் (நிரவவிகேத்யாடியால்)! அவர்கள் முன்னே இப்பந்தையும் கழலையும் நீ எடுக்கிற தற்கு நானஞ்சா நின்றேனென்று சொல்லும்போது இவை அவர்களுடையவையல்ல வென்னுமிடமும் என்னுடையவையென்னுமிடமும் சித்தித்தாலல்லது சொல்லவொண்ணாமையால் இவ்வயம் இப் ப்ரத்யபாதத்திலே அபிப்ரேதமென்று கருத்து. இப்பந்தும் கழலும் இவ் ளுடையவையென்னுமிடமறிந்தே அவனிவற்றை எடுத்தவனுயிருக்க

ஆ. இவை என்னுடைய பந்துங்கழலுமென்ன? ஆனாலென்னென்ன? என்னுடைய பந்துங்கழலுமெடுத்து விளையாடுகிற வித்தையவர்கள் காணில் செய்வதென்னென்ன? அசநிஹிதீகளாயிருக்கிற அவர்கள் காண்கைக்கு ஸபாயமென்னென்ன? நான் அசநிஹிதீயாயிருக்கச் செய்தே

இ. இவ்வயம் சொல்லவேணுமோவென்னில்? இவனித்தை இத்தனை அடரெக்கிறது நம் பக்கல் சநேத்தாலேயாகிலித்தனை காலம் நம்மை இவனிப்படி ஸபேஷித்து வாராதிருக்கக்கூடாது. ஆதலாலவனிங்கு நின்றும் போனபின்பு வேறே சிலர் பக்கலிலே சநேத்தைப் பண்ணி அவர்களோடே கலந்து விஸேஷித்து விடும் சநிஹிதீமாட்டாமையாலே கலங்கி நம்முடைய பந்து கழல்களை அவர்களுடையவையாக ஐமித்து இவற்றைக்கொண்டிங்ஙனே அநிஹிதீகளென்று நிஷயித்து அப்படிச் சொல்லுகிறுளென்று கருத்து. சநிஹிதீ ச நுஷாஸ்தே தந். இங்கு நுஷாஸ்தம் ப்ரேமபவ்யதாதுமநுஷாஸ்தம். சநிஹிதீசநேத்தாலே மின்னிடை சநிஹிதீமும் நுஷாஸ்தத்தாலே மடவார்களென்கிறதின் அய்யம் தநிஹிதீ. இவனை இத்தனை கலங்கப்பண்ணுகையாலே அமரர்களுடைய சநிஹிதீயங்கள் நிரவநிகங்களென்று அநிஹிதீயச் சொல்லுகிறுளென்று கருத்து. அவர்களிங்கே அநிஹிதீகளாகாதிருக்க நின்னருள் துடுவார் முன்பு என்று சொல்லக்கூடுமோவென்ன இதுக்குத் தநிஹிதீ சொல்லுகைக்காக அவதரிப்பிக்கிறார் (ஆனால் இதுதான் ஸபாயமென்னென்ன என்னு மளவாலே). என்னுடைய பந்துங்கழலுமெடுத்து விளையாடுகிறவித்தை என்கிற வித்தாலே அதென்கிற ஸநேத்தின் அய்யம் தநிஹிதீ. (அநிஹிதீகளாயிராதி). இப்பந்து கழல்களை எடுத்ததெல்லாம் உன் பக்கல் சநிஹிதீயாலே என்று சொல்ல வேண்டி இருக்கத் தனக்கு வேறே சில ப்ரேமபவ்யதாதுளராக ஒப்புக் கொண்டு தநிஹிதீ சொல்லுவானென்னில்? ஒரு தநிஹிதீயோடே தலைக்கட்டிப் போகாதே ஸநிஹிதீ இவனுடைய தநிஹிதீயைக் கேட்க வேணுமென்கிற தநிஹிதீத்தாலே இப்படிச் சொல்லுகிறுள். அது மின்னிடை மடவார்கள் நின்னருள் துடுவார் முன்பு என்று நிஷயித்து இதுக்குத் தநிஹிதீயுள்ளிச் செய்கிறார் (நான் அநிஹிதீயாயிராதிதான்). நீ அநிஹிதீயென்று

ச. அது - அந்த ஸபாயமானது, பந்தையும் கழலையுமெடுத்து நீ விளையாடுகிற அந்த ஸபாயமான தென்றபடி. இதுக்கு முன்பு என்கிறத்தோடே நிஷயம். இதென்ன வேண்டி இருக்கவதென்கிறுள் யுஷ் பாராதே தநிஹிதீயாயிருந்து சொல்லுகிறுளாகையாலே. மின்னிடை-மின்போலே இருக்கிற இடையை உடையவர்களான, தநிஹிதீ போலே தநிஹிதீயாய் தநிஹிதீயான தநிஹிதீ உடையவர்களான என்றபடி.

ஆ. நியவர்களோடு வந்து பறிமாற்றெல்லா மெங்ஙனே கண்டபடி? அப்படியே அவர்களும் காண்பர்களிறே யென்ன? கண்டால் தான் வருவதென்னென்ன? தங்கள் கடைசியாரையிருந்த உன்னை சபேசிப்பாரென்று பார்த்து நானஞ்சா நின்றேனென்ன? உனக்கென் னெடுறவில்லையாகில் வருவதென்னென்ன? என்னுடைய க்ரீ யாலே உனக்கு அநீத வருகிறதென்றஞ்சுகிறேனத்தனை? உறவி னால்ல என்றிவள் சொல்ல; இப்படி அசம்பாவிதங்களை அசங்கிக்

இ. சொல்லவேண்டியிருக்க நானஞ்சுவனென்பானென்ன அவதரப் பிக்கிறார் (கண்டால் தானியாடியால்). அவன் தானஞ்சாதே துணிந்து இருக்கையாலே இவன் நான் அஞ்சாநின்றேன் என்கிறுளென்றதா யிற்று. நான் அஞ்சுவனென்கிறதற்குத் தாச்யம்ருளிச்செய்கிறார் (தங்கள் கடைசியாடியால்). நாயகன் செய்த கௌரவத்துக்குத் தன்னையவர்கள் வெறுப்பாரென்றிவளுக்குஞ்ச பசவிஇல்லாமையாலே நானஞ்சுவனென் கிறத்துக்கிப்படியே தாச்யமாகை உচিতமென்று கருத்து. அஞ்சுவ னென்கிற சமஸ்பூஷணலே நானென்று தோற்ற நிற்க இவ்விடத்திலே நானென்கிற பதம் வ்யம்மன்றோவென்ன விதுக்குத் தாச்யம் சொல்லுகைக் காக அவதரப்பிக்கிறார் (உனக்கு இயாடியால்). உன்னருள் துடப் பிறந்தவர்கள் அவர்களென்று தனக்கவனோடு உறவில்லாததாகச் சொன்னுளிறே. நானென்கிறது சர்வநாமசுத்தமாகையாலே வுதிஸ்தாகார- விசிஷ்டபரமாகையாலிங்கு க்ரூபாவிசிஷ்ட்யானஇவனைச் சொல்லுகிறது என்று நினைத்து இதுக்குத் தாச்யம்ருளிச் செய்கிறார் (என்னுடைய க்ரீயாலே இயாடியால்). க்ரீயாலே என்கிறதற்கு அஞ்சுகிறேனத்தனை என்கிற தோடே அந்நயம். க்ரூபனைக் குறித்து இலங்கையரண் காய்ந்த மாய வனை என்று ராமவ்யாசத்தாலே விசேஷிக்கை அசங்குதமன்றோ வென்ன அவதரப்பிக்கிறார் (இப்படி அசம்பாவிதங்களை இயாதி வஜ்ஜைய அழிக்கக்

ச. மடவார்கள்-அவர்களான, மடப்பம்-அவதே, அவதே முதலான குணங்களை உடையவர்களான என்றபடி. ஐயோ? அவர்களுடைய சௌந்தரியங்க ள் உன்னை இங்ஙனே பிச்சேறப் பண்ணிறே என்கிற அபிபிராயத் தாலே அவற்றை நினைக்கிறபடி. நின்னருள் - உன்னுடைய க்ரீயை, துடுவார் - திரிசா வதிக்கத்தக்கவர்களுடைய, உன்னுடைய க்ரூபாரிவாஹ் மான சபாநங்களை அடையப் பிறந்த உன்னுடைய ப்ரியதக் களுடைய என்றபடி. ப்ரியதகுபித்யாய்ச் சொல்லுகிற இவள் உன் தலையில் கால் வைப்பாரென்று சொல்ல ப்ரியமாயிருக்க நின்னருள்

ஆ. கிறதென்? அந்நாடு வருகைக்கு ப்ரஸா முண்டோ? உன் பக்கலுள்ள ப்ரமாதியத்தாலே உன்னைப் பிரிந்து வரக்க மாட்டாமையாலே வந்தே னத்தனை யென்றருளிச் செய்ய; என் பக்கலுனக்கு ஸ்நேஹமானது பொய் யிறேயென்ன நாளுரேனுமொருவரோடே பரிமாறினாலவர்கள் பக்கல் பொய்யான ஸ்நேஹத்தைப் பண்ணுமவனோவென்றருளிச் செய்ய, உனக் காரேனுமொருவர் திறத்திலே மெய்யான ஸ்நேஹமுண்டாகிலவர்களை இன்னாரென்று சொல்லிக்காணென்ன? அசோகவரிகையிலே யிருந்த ஸ்ரீராமகரணநய திறத்து நான் பண்ணின ஸ்நேஹம் மெய்யன்றோவென்றருளிச் செய்ய, அதுவும் பொய்யென்றிவள் சொல்ல அவள் பக்கலுள்ள ஸ்நேஹம் பொய்யாகில் அவளுக்காக சங்கீதைய அழிக்கக்கூடுமோ வென்றருளிச் செய்ய அதென்னை அகப்படுத்துகைக்குச் செய்த வசனம் யென்னுமிடமறி யேனோ? ஆதலால் என்னுடைய பந்துங்கழலும் தந்தங்கே போன நம்பி என்று சொல்லுகிறான். (1)

இ. கூடுமோ வென்னுமளவாலே). தன் பக்கல் மெய்யுண்டென்று காட்டுகைக்காக ராமாயதாரவ்யுத்தத்தை இவன் உதாஹரித்தவாறே அதுவும் வசனமென்று சொல்லுகைக்காக இவளத்தை அபுவிக்கிறாளாகையாலே சங்கீதமென்றதாயிற்று. தூதிர்பாடித்துக்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (அதென்னை இயாடியால்). (1)

ச. தூதிரார் என்பானென்னில்? அப்படிச் சீர்ப் தோற்ற வாரீ சொன்னாளாகில் அவனுக்கு அவகாசம் கொடுத்ததாயாமே அவனோடு உறவு தோற்றத்திருக்கிற இவளப்படிச் சொன்னாளிரே. முன்பு - கண்முன்னே, பந்து கழல்களை எடுத்து நீ பண்ணுகிற வ்யாபாரமானது அவர்கள் கண்முன்னே என்றபடி. அவர்களித்தை வசனம் கண்டுபிடிப்பார் களென்று தாப்யம். நான் - கூபாபரவசியான நான், உன்னைப்போலே நிஷ்ணரல்லோம் காண் நாங்கள். நீ இங்கே சிறிதுபோது விசுவித்துப் போனால் அவர்கள் உன்னை அரை வள முடி பாராதே இருந்தால் நீ பொறுக்கமாட்டாதே கிடந்து துடிக்கும் துடிப்பு நான் காண் மாட்டேன். கலந்து பிரியவல்லனும் துடிப்புக்காணவல்லனும் நீயே காணென்று கருத்து. அஞ்சவன் - அஞ்சாமின்றேன், அவர்க ளுன்னை உபேகிப்பாரென்று பார்த்து என் கூபையாலே நான் வயப்படா மின்றேன் என்று வாக்யதாப்யம். மன்னுடை - ஸ்நேஹத்தை உடைத்தான், மன் - ஸ்நேஹம், வசுமிமேது அசக்யமான என்றபடி. இலங்கை - கங்கையாகிற, அரண் - ரங்கைய, ராணன் தனக்கு ரங்கையாகப் பண்ணிக் கொண்ட

ஊ. போகுநம் பீ! உன் தாமரை புரை கண்ணினை யும், செவ்வாய் முறுவலும்
ஆகுலங்கள் செய்ய அழிதற்கே நோற்றோ மேயாம்
தோகைமா மயிலார்கள் நின்னருள் குடுவார் செவியோசை வைத்தெழ
ஆகள் போகணிட்டுக் குழலுது போயிருந்தே. (2)

ஆ. (போகுநம்பி) இப்படி யெம்பெருமானை உதிரிய தான் சொன்ன
வார்களுகிற அமூலவர்த்தாலே யவன் உஜிவித்து நிரதிசயபிரியுகனுமாய்

இரண்டாம் பாட்டு

இ. அவர்களே உன்னுடைய துபுக்கு விஷயமூர். நாங்கள் அதுக்கு
விஷயமூர்ல்லோமென்று கீழ்ப்பாட்டிலே சித்தித்திருக்க இப்பாட்டிலு
ச. பட்டணத்தை என்றபடி. காயந்த - பதபித்தவனான, மாயவனே -
வசுகனே, சம்புதி. அசோகவனிகைப் பிராட்டிக்காக நீ செய்தவை எல்லாம்
என்னை அகப்படுத்திக் கொள்ளுகைக்காகச் செய்த வசனமன்றோ
வென்று கருத்து. உன்னுடைய சுண்டாயம் - உன்னுடைய
சுவாஃபரவத்தை, தன்னை அடியித்த பெண்பிள்ளைகளை இவன் கைவிடா
னென்று வாயியை உண்டாக்கிக் கொண்டு நீ என்னை வசிகரிக்கைக்
காகச் செய்த வ்யாபாரத்தை என்றபடி. சுண்டாயம் - சுவாஃபரவம்.
நான் - நீ செய்கிறவை எல்லாம் மெய்யென்றிருக்கும் அனநகராஜன்
திருமகள் போலன்றிக்கே உன்னுடைய குடிமங்களை அறியத்தக்க
வளான நான், அறிவன் - முன்பே அறிந்திரா நின்றேன், இனி -
இப்படி நான் அறிந்திருந்த பின்பு, அது கொண்டு செய்வதென -
அத்தைக் கொண்டு செய்யத்தக்கது எது? அத்தை அவிசுரித்து உன்
னாலே என்னை வசிகரிக்க முடியாதென்றபடி. நம்பி-பூர்ணே, இது சம்புதி.
முகப்பழக்கமுமின்றிக்கே பூசுருமாயிருப்பாரைச் சொல்லுமாப்போலே
நம்பி என்று சம்புதிக்கிறான் உன்னை நான் கண்டறிவோமோ என்றிப்
படி சிரவிலேயம் வசிக்கைக்காக. என்னுடைய பந்தும் கழலும் - என்னு
டைய பந்தையும் கழல்களையும், என்னுடைய பந்தென்று தனக்கவ
னோடுவறுத்துச் சொல்லுகிறான். பரவிகள் ருசியிலே உன்னதென்ன
தென்று விமரம் நினைக்கையிறே! உறவறுக்கையாவது. தந்து -
எனக்குக் கொடுத்துவிட்டு உயிரை வைத்துப்போ என்பாரைப் போலே
இவனிவற்றைவிட்டுப் போகமாட்டானென்றிந்த மரணியாகையாலே
தந்துபோகு என்கிறான். போகு - அவர்களுன்னை உபேசிக்கத்துடங்கு
வதற்கு முன்னே அங்கே போ, சிதநிரவரவதனதுவிரவிரவமான பந்தையும்
குமாரிக்களுடைய சீலாவிசேஷாய்மாகையாலே பவசங்குளாயிருக்கிற
கழல்களையும் அவன் அடர்த்தான் என்றது சுவாபேசத்திலே ஆழ்வாரு
டைய குணவாசகமான வரிரத்தையும் இந்நியபவகத்தையும் அவன் தன்
விஷயமாக அமிமாதித்து விரும்பினபடியைச் சொன்னபடி. இவர
வற்றைத்தரச் சொன்னது உன்னைக் கிடையாவிட்டால் பழைய
வரிரேந்நியங்களை அமையுமென்னும் கருத்தாலே. (1)

ஆ. புதுக்கணித்த திருக்கண்களையும் திருப்பவளத்தையு முடைய வனுமாயிருந்தவிடத்து, இது எல்லாமவர்களாகக் கருதி இவனுக்கு வந்ததாகக் கொண்டு “இவ்வழகையாசைப்பட்டும் பெருதே வவசன்

இ. மத்தைச் சொல்லுவானென்ன வவதர்ப்பிக்கிறார் (இப்படியிய்யாடியால்). புதுக்கணித்தவென்றது நவீகவசௌந்தரியமான என்றபடி. உன் தாமரையிய்யாடி நோற்றோமே யாமிய்யந்தத்துக்குத் தாழ்மருளிச்செய்கிறார் (இவ்வழகையிய்யாடியால்). மாயவென்றது மரிக்க வென்றபடி. போரு

ச. உன் - உன்னுடைய, தாமரைபுரை - தாமரச்சுடையமான, புரை - சுடையும், கண்ணிணையும் - லிசனந்நுமும், செவ்வாய் - சிவந்த திருப்பவளத்தில், முறுவலும் - மந்தஸிமமும், ஆகுலங்கள் செய்ய - வாகுலங்களைப் பண்ண, ஆகுலம் - டு:ஊம், உன்னை ஆசைப்பட்டுப் பெருதே கிடக்கிற எங்களுக்கு டு:ஊங்களைப் பண்ண என்றபடி. அழிதற்கு - அத்தாலே அழிந்து போகைக்கு, சிவிலராய்ப் போகைக்கு என்றபடி. நோற்றோமேயாம் - நோற்று வைத்தவர்களே நாங்கள், நோன்பு - கர்மானுதானம், சிவிலராகைக்கு வ்மான்ரத்திலே கம்ம் பண்ணி வைத்தவர்களே நாங்கள், அல்லது உன்னோடு ச்லேஷித்து ரசிக்க நோற்றவர் களான வந்த ஸோபிகளல்லோ மென்றபடி. எங்களை அவர்களாக ஸ்மி யாதே கொள்ளென்று கருத்து. இப்படி என்னுடைய அழகைக் கண்டுங்களுக்கு ஸ்மியல் வருகிறது என்னோடு ச்லேஷாய்மன்றோ? ஆத லால் இந்த ஸ்மியல் போம்படி மேல் காய்ம் செய்து கொள்ளினோன் என்னச் சொல்லுகிறான் அழிதற்கே நோற்றோமென்று. நாங்கள் ஸ்மியலானந்தர் ச்லேஷிக்கப் பிறந்தோமல்லோம், இங்ஙனே சிவிலராய்ப் போகப்பிறந்தோ மென்றபடி. இப்படிச் சொல்லிவிட்டு இவளவனைப் பாராதே பராஹ்மியாயிருக்க இவளுடைய துந்தமாரத்தைப் பார்த்து, இந்த துந்தங்களிருக்கிற வ்மான்மென்னென்று இவன் சொல்ல இதுவும் சடியத்வப்ரான்தியாலே சொல்லுகிறுனென்று பார்த்து, கண்டார்களை எல்லாமவர்களாக ஸ்மிக்கும்படி உன்னை இங்ஙனே பிச்சேறப்பண்ணி னார்களிறே என்கிற வ்மிபாயத்தாலே சொல்லுகிறான். தோகைமா மயிலார்களிய்யாடி. தோகைமா - தோகையாலே மஹத்துக்களான, தோகை - வஹ்ம், ஸ்மீதாயதனிலவஹ்நிவிடவஹ்ஸாலிகளான என்றபடி. மயிலார்கள் - மயூரிகளாயிருக்கிறவர்கள், இது ரூபகாதிசயோகி, விரதவஹ்மயூரிகள் போலே வ்தினிலவியுலகேசகலாபீகளாயிருக்கிற ஸோபிகளென்றபடி. நின் னாருள் - உன்னுடைய கீழைய, துடுவார் - சிரசா வஹிப்பார்கள், தங்கள்

ஆ. களாய் மாயப் பிறந்தவர்கள் காண் நாங்கள்; இவ்வழகைக் கண்டு வாழப்பிறந்தவர்களல்லோம். தோகைமாமயிலார்கள் நின்னருள் துவொள்; நீயுமங்கே போயவர்களோடே கலந்து பரிமாறு" என்றிவள் சொல்லப் பின்னையுமவன் எழுந்தருளாதே நின்றவாதே போனாலவர் களைச் சந்திக்கைக்கு ஸாயமறியாமே நிற்கிறாயோ? ஆகில் நல்லதொரு ஸாயமுண்டு, அதென்னென்னில்? பசுக்களைக் கழியப்போகவிட்ட வற்றை யழைக்கிறாயாய்ச்சியர்க்கே ஊதுமத்திங்குழலைப்போயி ருந்தாது என்று சொல்லுகிறாள். (2)

இ. நம்பி என்கிறதற்குத் தாய்மருளிச் செய்கிறார் (நீயுமிரையியால்). அவர்களோடே சரேஷி என்று சொன்னவள் பசுக்களைப் போகவிட்டுக் குழலாது என்று வேறே ஒரு கார்த்தைச் சொல்லுகை அசங்கமன்றோ வென்ன அவரீர்ப்பிக்கிறார் (பின்னையுமிரையி அதென்றென்னிலென்னு மளவாலே). நின்றவாதே என்கிறத்துக்குச் சொல்லுகிறாளென்கிற தோடே ஸ்வயம். சந்திக்கைக்கு என்கிறது காண்கைக்கு என்றபடி. ஆகள் போகவிட்டு என்றதையுரைக்கிறார் (பசுக்களை இரையியால்). குழலாதென்றிவ்வளவே சொல்லவமைந்திருக்க ஆகள் போகவிட்டுக் குழலாதென்றித்தனைச் சொன்னத்துக்குத் தாய்மருளிச்செய்கிறார் (அவற்றை அழைக்கிறாயா என்று). பெண்களையழைக்கக் குழலாது கிறுன்னென்றெல்லாரும் சொல்லுவார்கள், அது எனக்கு யுகமன்று என்றிவள் சொல்ல அதுக்குப் பரிசுரம் சொல்லுகைக்காக ஆகள் போக விட்டுக்குழலாது என்றித்தனை சொல்லுகிறாளென்றதாய்த்து. குழ லாதின மாதத்திலே நாட்டாரப்படி ஏகூக்கை சமாவிரமோவென்ன? அந்தக்குழலின் சமாவிரத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஆய்ச்சியர்க்கே இரையி யால்). துணன் குழலாதுகிறதென்றால் சோபிகளுக்கே என்று பரிசுரமா யிருக்கையாலே அப்படி ஏகூக்கை சமாவிரமென்று கருத்து. (2)

ச. னுடைய ஸ்வரூப அநுபந்தத்துக் கொண்டு உன்னுடைய கீழ்க்கு விபவமூராயிருக்கிறவர்களென்றபடி. நாங்களவர்களல்லோம்? வேறே சிலர் கிடாய் உன் கீழ்க்கு விபவமூராயிருப்பாரென்று உன் தாமரை புரை இரையியாக இவ்வளவுக்கும் ஏதாவும். நம்பி - பூர்ணே, உனக்கு வியசங்கள் பரஸஹமுளராயிருக்க எங்களாலுனக்கு ஏதேன் உண்டோ என்று கருத்து. போகு - நீயுமங்கே போ, அவர்களை விரைவித்து நோவு பட்டிராதே அவர்களோடே போய் சரேஷி என்றபடி. அவர்களைக் காண்கைக்கு எனக்கு ஸாயமுண்டோ என்னச் சொல்லுகிறாள். ஓசை -

மூ. போயிருந்து நின் புள்ளுவம் அறியா தவர்க்குரை நம்பி! நின்செய்ய
வாயிருங் கனியுங் கண்களும் விபரீதம் இந்நாள்
வேயிருந்தடந் தோளிஞர் இத் திருவருள்பெறு வார்பவர்கொல்
மாயிருங் கடலைக் கடைந்த பெருமானுலே.

(3)

ஆ. (போயிருந்து) இப்படி இவன் மேன்மேலான விவளுடைய
அமூலமான வாத்களைக் கேட்டதினாலே வந்த நிரவிக்ரிதியாலே
அத்யத்யுதநிரவிக்ரிதியாலே திருப்பவளத்தையும் திருக்கண்களையு
முடையனாய்க் கொண்டு வினிதனாயருளிச் செய்ய இவற்றையெல்லாம்

முன்றும் பாட்டு

இ. உன்னுடைய சுண்டாயம் நானறிவன் என்று கீழ்ச்சொன்னத்
தாலே இப்படியுமாயும் கண்ணினையும் செவ்வாய் முறுவலுமென்று
கீழ்ப்பாட்டிலே சொன்னத்தாலே ஐதீயுமாயும் நின்னருள் துவா
ரென்று கீழ்ச்சொன்னத்தாலே இவ் உதாரத்தின் அய்யும் புனதம்மன்றே
வென்ன அவதரப்பிக்கிறார் (இப்படி ஐதீயுமாய்). வினிதனாயருளிச்
செய்தவென்றது நான் அந்நித்யுதித்யாகையாலே குழலாதுகிறேனத்
தனை போக்கிப் பெண்களை அழைக்கக்காகவோ நான் குழலாது
கிறது, உன்னையல்லது நானறிவேனோ? குழலாது போயிருந்தென்று
நீ சொல்லுவானேன்? என்னுப்போலே சில வாத்களை அருளிச்செய்த
வாதே என்றபடி. பூவீதத்தைக்காட்டிலும் அத்யத்யுதநிரவிக்ரிதியால் அவ
னுக்குப் பிறக்கையாலும் வினிதனாயருளிச்செய்கையாலும் முன்பு
சொன்னவற்றையே பின்னையுமிப்பாட்டிலே பகாரந்தரே சொல்லுகிறா
ளென்று கருத்து. அய்யுதத்தை உரைக்கிறார் (இவற்றையெல்லாம்
ஐதீயுமாய்). உன்னாலே என்னவேண்டியிருக்க பெருமானாலேயென்று

ச. வேறுவையே, செவி - தங்கள் காதுகளிலே, வைத்து - சாஷாநமாகக்
கேட்டு, அவர்கள் குழலோசை கேழ்ப்பது எப்போதோ என்று காது
கொடுத்துக் கொண்டே இருக்கிறவர்களாகையாலே யத்யத்யுதநிரவிக்ரிதியால்
கேழ்க்கையன்றிக்கே இப்படி. சுவயந்நிரவிக்ரிதியால் கேழ்ப்பாரென்கிற அநி-
த்யுதத்தாலே வைத்து என்கிறது. எழ - எழும்படி, குழலோசை கேட்ட
உதாரணமே இருந்த இடத்திலே நின்றும் சந்திரமமாகக் கிளம்பி ஓடிவரும்
படி என்கை. இதுக்குக்குழலாது என்கிறதோடே அய்யம். சந்திரத்
திலே சந்திரங்கள் வந்து விழுமாப்போலே நீ குழலாதவே பெண்க
ளெல்லா முன் காற்கீழே வந்து விழுவார்கள் காண் என்று கருத்து.
ஆகக் - சாஷாந, ஆவென்று சாஷாநுக்குப் பேர். போகவிட்டு - மறியாதே

ஆ. முன்னுடைய சுவீசமறியாதார்க்குப் போயிருந்து சொல்லென்ற
வனை ஏழாமித்து வைத்து உன்னுடைய திருக்கண்களினுடையவும்
திருப்பவளத்தினுடையவு மழகிருந்தபடியென் ? கண்டுங்கேட்டு
மறியாததொருபடியான இவ்வழகு திருப்பாற்கடலிலே ஸமூதமயநசமயத்
திலே அவதீய்யாய் ஸமூதசீகராலகூதீயாய் சௌந்த்யசௌந்த்யசௌந்த்யசௌந்த்ய
சௌந்த்யசௌந்த்யசௌந்த்யசௌந்த்ய சௌந்த்யசௌந்த்யசௌந்த்யசௌந்த்ய
பிராட்டியாரோடன்று கலந்த கலவியாலும் பிறந்ததில்லை. இப்படிப்
பெரிய பிராட்டியிற் காட்டிலுமுனக்கு அசிமதீகளாய் உன்னைப் பூஜிக்கப்
பிறந்தவர்களாரோவென்கிறான். (3)

இ. பரோதத்தில் போலே சொல்லக்கூடுமோ என்ன? அவன் சொன்ன
துக்கு உத்தரத்தைச் சொல்லிப்பின்னையும் பராசுமூர்த்தியாய்க்கொண்டு தானாக
அநுசந்திக்கிறான் என்று சூசிப்பிக்கிறார் (உபாஸித்து வைத்து என்று).
இதீயபாடத்துக்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (உன்னுடைய இயாடியால்).
அமூர்த்தத்தைச் சொல்லுகிற துரியபாடத்துக்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார்
(திருப்பாற்கடலிலேயாவியால்). இத்திருவருள் பெருவார் யவர் என்கிற
தற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (இப்படிப் பெரிய இயாடியால்). இவனுக்
கிந்த நயனவிகாசாடிகளெல்லாம் நம்மை அவர்களாக அறித்து வந்தென்று
நினைத்துச் சொல்லுகிறான் என்று கருத்து. (3)

ச. தூத்திலே போம்படி விட்டு விட்டுப்பசுக்களை அழைக்கிறோமென்று நாட்டார்க்கு சாவுனை பண்ணுகைக்காக அவற்றை தூத்திலே போக விட்டென்றபடி. குழலூது - ஸ்ரீமத். குழலூதவே பெண்களெல்லாம் உன் காற்கீழே வந்து விழுவாரென்றிவள் சொன்னதைக் கேட்டவன் இங்கே இருந்தே ஊதத்துடங்கினவாறே சொல்லுகிறாள். போயிருந்து - உன்னுடைய பிரியசமீகன் வந்து சேரும்படியான சூனங்களிலே போயிருந்து என்றபடி. குழலூதென்று கீழோடே ஸ்வயம். உன்னுடைய பிரியசமீகன் வந்து சேருகைக்கிறே நான் ஸ்ரீயம் சொன்னது, உனக்கிங்கு பிரியர்களில்லையே என்று கருத்து. (2)

மின் புள்ளுவம் - உன்னுடைய கள்ள வாரீகளை, புள்ளுவம் - கள்ள வாரீ, அறியாதவர்க்கு - புதிதாக உன்னோடு கலந்தவர்களாகையாலே அறியாதிருக்கும் பெண்களுக்கு, இதுக்கு உரை என்கிறத்தோடே ஸ்ரீராமம். போயிருந்து - உன் பொய்களை அறிந்திருக்கிற எங்கள் ரிஷி யினின்றும் போய் அவை அறியாத பெண்கள் ரிஷியிலே இருந்து, உரை - சொல்லு, நீ சொல்கிறவை எல்லாம் சொல்லு என்றபடி, கம்பி -

மு. ஆலினீளிலை யேழுலகு முண்டன்று நீகிடந்தாய் உன் மாயங்கள்
மேலை வானவரும் அறியார்; இனியெம் பரமே?
வேலி னேர்தடங் கண்ணினார் வினையாடு குழைச் குழவே நின்று
காலி மேய்க்கவல் லாய்! எம்மைநீ கழறேலே.

(4)

ஆ. (ஆலினீளிலை) நம்முடைய விஷயமிதே இவளுடைய இவ்
அதிசங்கீதக் காரணமென்று பார்த்து நான் பரதநனல்லனோ?
எனக்குப் பசுமேய்க்கப் போக வேண்டாவோ? நீ நினைத்தபோதே
வரலாயிருக்குமோ ஆகையால் விசுவத்தேன். மற்றொன்றால்
விசுவத்தேனல்லேன் என்றிவனருளிச் செய்ய சவ்லகங்கனையு

நாலாம் பாட்டு

இ. துணைக் குறித்து வரீ சொல்லா நிற்கச்செய்தே வடவநாயிவூதான
த்தைச் சொல்லுகை அசங்கமன்றோவென்ன அதுக்குத் தாபயீ சொல்லு
கைக்காக அவதரிப்பிக்கிறார் (நம்முடைய இயாடியால்). பரதநனல்லனோ
வென்றது பிதாபிகளுக்கென்று கருத்து. பூவீந்ததுக்குத் தாபயீமருளிச்
செய்கிறார் (சவ்லகங்கனையுமிதாதி அபயீமோ என்று மளவாலே).

ச. பூனே, உனக்கு எங்களால் அபேஷீ உண்டோ என்று கருத்து. நின் -
உன்னுடைய, செய்ய வாய் - அநாவரமாகிற, இரும் - பெரியதான,
ஆயுமான என்றபடி. கனியும் - கனமும், விஷயமுமென்றபடி. கண்
களும் - சிவனங்களும், இந்நாள் - இப்போது, விபரீதம் - பூவீ ஒருக்
காலத்திலுமில்லாத அய்யதூதோலாசவாகியாய் இரானின்றது. வேய் -
மூங்கிலிற்காட்டிலும், இரும் - அதிசயிதமான, சயலவங்காத்திற்
காட்டிலும் வரூதையாலே அதிசயிதமான என்றபடி. தடம் - விபுலமான,
மாசலமான என்றபடி. தோளினார் - தோள்களை உடையவராய்,
இதுக்குப் பெறுவார் என்கிறத்தோடே அநவம். மா - மஹத்தான, அநா
மான என்றபடி. இரும் - விபுலமான, அதிவிசாலமான என்றபடி.
கடலை - சமூஹத்தை, கடைந்த - மயன் பண்ணினவனான, பெருமானாலே -
சவாயாலே, இத்திருவருள் - இந்த அகபீயை, தங்கள் தோளழகைக்
கண்டால் அமூதமயன்சமயசமூஹதஸ்மிசீவ்யசந்வநத்திற் காட்டிலும் அதிவிச-
லிதவநனினனாய்க் கண்டு உகந்தருளுகையாகிற இந்த கபீயை என்றபடி.
பெறுவார் - அடைந்திருக்கிறவர்கள், யவர்கொல் - எந்த அநவதிகளோ,
நாமவர்கள் அல்லோமே, இவனினங்வே அமிக்கிறுனென்றபடி. (3)

ஆ. மமுது செய்து ஓராலிலையிலே கண்வளர்ந்தருளின இம்மஹாசுத்தையுடையவுனக்குப் பசுமேய்க்கப் போனேனென்றொரு பொய்யைக்கேட்டார்க்கு மெய்யென்றிருக்கும்படி சொல்லுகை ஞாநீமோ? பசுமேய்க்கப்போனமை பொய்யோவென்னில்? வேலினேர் தடங்கண்ணினார் விளையாடும் மணல்குன்றுகளிலே நின்றன்றோ காலி மேய்ப்பது, இந்தப் பொய்களெங்களுக்குச் சொல்லவேண்டா வென்கிறான். (4)

இ. பொய்யை என்கிறதற்குச் சொல்லுகை யென்கிறதோடே ஸ்வயம். நீ பசுமேய்த்தது பொய் என்று சொன்ன இவன் காலி மேய்க்க வல்லா யென்று சொல்லுகை ஸஹஸ்ரமன்றோவென்ன ஸவதர்ப்பிக்கிறார் (பசுமேய்க்கப் போனமை பொய்யோ வென்னிலென்று). எம்மை நீ கழறேலென்கிறதற்குத் தாஸ்யமருளிச்செய்கிறார் (இந்தப் பொய்களினியால்). (4)

ச. ஏழுலகும் - ஸ்ரலோகங்களையும், உண்டு - வயிற்றிலே வைத்துக் கொண்டு, அன்று-அந்த ஸத்யகாசத்திலே, ஆலின் - வடவூதத்தினுடைய, நீள் - நீளா நிற்கிற, ஸஹஸ்ரவசீ கழிந்து அப்போதுதான் நீளாநிற்கிற என்றபடி. ஆலின் நீள் என்கிறவிடத்தில் ஸகாரச்ய நகரே பரே பூவ் ஸகாரச்ய ஸோப: (ஸத்யஸ்ய பூவ் ஸகாரச்யஸ்ய ச). இலை - பருத்திலே, நீ - ஸத்யாஸ்யத்தில் விழுமோமென்றறிய மாட்டாதபடியான ஸத்யத்தை உடையவனான நீ, கிடந்தாய் - கண்வளர்ந்தருளினாய், உன் மாயங்கள் - உன்னுடைய க்ருமிசங்களை, மேலைவானவரும் - ஸஹாடிகளைக் காட்டிலும் மேலான நியத்யூரிகளும், அறியார் - அறியமாட்டார்கள், இனி - அவர்களும் கூட அறியமாட்டாத பின்பு, எம்பரமே - எங்களுடைய ஸரமோ, எங்களுக்கு கறியப்போமோ என்றபடி. வேலின் - வேலுக்கு, வேலென்கிற ஞாயுஷவிசேஷத்துக்கு, வேலென்று ஈகாஸகமான ஸுதத்துக்குப் பேர். ஏர் - ஸத்யமான, வேல் போலே ஸஹஸ்ரயோகத்தாலே பூஸ்யனை அழிக்கத்தக்கதான என்றபடி. தடம் - விசாலமான, கண்ணினார் - கண்களை உடையவர்களான பெண்களானவர், விளையாடு - விளையாடுகிற ஸத்யமான, துழலை - ஸஹஸ்ரங்களை, பூஸ்யஸஹஸ்ரங்களை என்றபடி. துழவே நின்று - அவ்விடங்களை விட்டுப் போகமாட்டாதே அவற்றைச் சுற்றிக் கொண்டே நின்று என்றபடி. காலி - ஸூக்களை, மேய்க்க வல்லாய் - வயிறு நிறைக்கைக்கு சமய்னானவனே, இது ஸபாஸ்யஸம்மான சங்கீத, ஸுஸயம் கிடையாத பூஸ்யங்களிலே பசுக்களை மேய்க்கை சங்கீதமோ வென்று கருத்து. நீ - ஸத்யவாதியமே ஸ்வபாவமான நீ, எம்மை - உன்னுடைய க்ருமிசங்களை அறிந்திருக்கிற எங்களை, கழறேலே - ஸபிஸவித்து வாத் சொல்லாதே கொள், கழறுகை - ஸபிஸவித்து வாத் சொல்லுகை. (4)

மூ. கழறேல் நம்பி! உன் கைதவம் மண்ணும் விண்ணும் நன்கறியும் தின்சக்கர
 நிழறு தொல்படையாய்! உனக் கொன்றுணர்த் துவன்நான்
 மழறு தேன்மொழி யார்கள் நின்னருள் குடுவார் மனம் வாடி நிற்க எம்
 குழறு பூவையொடும் கிளியோடும் குழகேலே. (5)

ஆ. (கழறேல்) இப்படித் தன்னை உதிரடி மேன்மேலிவள் சொன்ன வா
 களையே தனக்குப் பற்றாசாகக் கொண்டு இவளுடைய கிளிகளையும்
 பூவைகளையுமெடுத்து அவற்றைக் கொண்டு திருநாமங்களைச் சொல்லு
 வித்து அாசியா நின்று கொண்டு 'என்பக்கல் பொய்யுண்டோ' என்று
 தான் அருளிச்செய்ய உன்னுடைய பொய்யையறியாதாருண்டோ?
 பகலையிரவாக்கவல்லவனல்லையோ? அது நிற்க ஒரு தீர் சொல்லக்கேள்.

ஐந்தாம் பாட்டு

இ. உன் மாயங்களிசாடியாலே உனக்குக் கும்பங்கள் எவ்வளவுண்டு
 டென்கிற அய்ம் கீழ்ப்பாட்டிலே சொல்லி இருக்க உன் கீதவியாதி
 யாலே இப்பாட்டிலும் இவ்வுய்த்தைச் சொல்லுகையும் இவளுடைய
 பூவைகளிகள் அநிசுவநியங்களாயிருக்கையாலே இவன் அவற்றை
 எடுக்க மாட்டிற்றிலன் என்று ப்வேத்திலே சொல்லியிருக்கக் 'குழறு
 பூவை யொடுங்கிளியோடுங்குழகேலே' என்கையும் சங்கீதமோவென்ன
 அவர்ப்பிக்கிறார் (இப்படி டிசாடியால்). ப்மபாடித்துக்குத் தாச்யம்ருளிச்
 செய்கிறார் (உன்னுடைய டிசாடியால்). தின்சக்கர நிழறுதொல்
 படையாய் என்கிறதற்குத் தாச்யம்ருளிச்செய்கிறார் (பகலை டிசாடியால்).

ச. நான் சொன்னதெல்லாம் பொய்யை மெய்யாக உபாதித்ததாக்கி
 என்னை இப்படி கும்பனாகச் சொல்லலாமோ என்றிவன் அருளிச் செய்த
 வாரே சொல்லுகிறார் (கழறேல் நம்பியென்று). நம்பி - பெரியவனே,
 கழறேல் - அநிசவித்து வாரீ சொல்லாதே கொள், பெரியவனென்று
 கொண்டு எங்களை அநிசவித்து வாரீ சொல்லாதே கொள் என்றபடி.
 உன் கைதவம் - உன்னுடைய பொய்யை, மண்ணும் - மூலமும்,
 விண்ணும் - சுவர்க்கமும், நன்கு - நன்றாக, அறியும் - அறிந்திருக்கும்,
 தின் - துமான, அநிசுவநித்தினன்று பகலை இரவாக்க வேணுமென்று
 நீ ஒரு பொய்யிலே துணிந்தால் அதைத் தலைக்கட்டித்தரவல்ல
 வாதத்தை உடைத்தான என்றபடி. நிழறு - தை:பசாரியான, நிழறுகை -
 தை:சூகன் பசாரிக்கை, சக்கர - சகமாகிற, தொல்படையாய் - சுவாஸிக
 மான அயுத்தை உடையவனே, தொல் - சுவாஸிக், படை - அயுத்,
 படை உடையவன் படையான். படையாயென்று சங்கீதத்தில் உபம்.

ஆ. அதெதென்னில்? உன் திருநாமங்களைக் கேட்க விரும்ந்தாயாகில் நின்னருள் சூடுவார் மனம் வாடி நிற்க இங்ஙனே நின்று எங்களுடைய பூவைகளையும் கிளிகளையும் உன் திருநாமங்களைச் சொல்லிவித்துக் கொண்டு கேளாதே உன்னுடைய மழறு தேன்மொழியார்களைச் சொல்லி வித்துக்கொண்டு கேளென்கிறாள். (5)

இ. உனக்கொன்றுணர்த்துவன் நான் என்கிறதற்குத் தார்பயம்மருளிச் செய்கிறார் (அது நிற்க இயாடியால்). குழறுபூவைபென்றும் மழறு தேன்மொழியென்றும் பரஸ்பரபரியோகமாக விஷென் வைத்ததுக்கு அபிராய மருளிச்செய்கிறார் (எங்களுடைய இயாடியால்). ஷெய்ம் ஸ்பஷம். (5)

ச. பகலை இரவாக்கின உன் ஞாயிறமே உன் பொய்க்கு சாஷியன்றோ வென்று கருத்து. ஜயத்யவதூதம் இந்த கோபிகைக்கு மவிஷத்தானாலும் “ந ஸ்நு கோபிகாநந்தனோ மவாநஸிலதேஹிநாமந்தராत्मदृक् । विखनसाथितो विश्वगुप्तये सख उदेयिवान् सात्वतां कुले” என்று கண்ணனுடைய சர்வாத்வீதாत्मவாதிகளையும் ஆலின்னிளிவை என்றிவனுடைய வரததஸ்யநாதிகளையும் அவனுடைய ப்ரஸாதவிசேஷத்தாலே அறிந்து சொல்லுகிறார்போலே இந்த மவிஷவத் தையுமப்படியே அறிந்து சொல்லுகிறாளாதல். ப்ராச்சீனகல்பத்தில் கணாவதாரத்திலே உண்டான ஜயத்யவதூதத்தை அறிந்து சொல்லுகிறாளாதல்? ஆகையாலே விருஷ மில்லை. உனக்கு - எங்கள் பூவைகளிகள் முடித்தாலே உன் திருநாமங் களைக் கேட்க ஆசைப்படுகிற உனக்கு, ஒன்று - ஒரு ஹிதத்தை, நான் உணர்த்துவன் - நான் அறிவிக்கிறேன், சாவதானமாகக்கேள் என்றுகருத்து. மழறு-மழலைபாண, த்வஸ்தேஷஜநிதரசாவேஷதீயாலே வடிவமான என்றபடி. தேன்மொழியார்கள் - தேன்போலே மதிசுவாதுவான உத்திகளை உடையவர் களான, மொழி - உத்தி, நினைநுள் துடுவார் - உன்னுடைய கற்பையை ஶிரசா வஹிக்கிறவர்கள், சுவாत्मना वन्यतानुसन्धानपूर्वकं त्वत्कृपापात्रभूतான பெண்களென்றபடி. மனம் வாடி விற்க - நீ விலங்கித்தால் மனசு வாரும் படி இருக்க, இதுக்குக் குழகேலென்கிறத்தோடே ஈவ்யம். அவர்கள் மனசு வாரிவிட்டால் பின்னை நீ அதைக்கண்டு பொறுக்கமாட்டாய் திடாய் என்று கருத்து. எம் - எங்களுடைய, குழறு - நன்றாக வாடு சொல்ல அறியாததான, பூவையொடும் - ஶாரிகைகளோடேயும், கிளியோ டும் - வுக்கங்களோடேயும், குழகேல் - ஶீலாரசம் கொண்டாடாதே கொள், குழகுதை - ஶீல பண்ணி ரசிக்கை, எங்குழறுபூவை, நினைநுள் துடுவார், தேன்மொழியார்கள் என்கிற இவை சாமிபாயநிதீஷங் கள். இப்பூவைகளிகள் எங்களதாகையாலும் இவை உனக்கு மோக

ம. குழகியெங்கள் குழமணன் கொண்டு கோயின்மை செய்து கன்மமொன்றிற்
பழகி யாமிருப் போம்பர மேயித் திருவருள்கள்?

அழகி யார்: இம் விலக மூன்றுக்கும் தேவிமை தருவார் பலருள்
கழக மேறேல் நம்பி! உனக்கு யினதே கன்மமே.

(6)

ஆ. (குழகி) முற்படவிவளையணுகக் கூசி யிருந்த எம்பெருமான் இப்
படியிவள் தன்னைக்குறித்துச் சில வாரீகளைச் சொன்னவாறே அதுவே
பற்றாசாக நிர்மயனாய்ச் சென்றணுகி இவள் பாடேயிருந்த குழமணனை
எடுத்தருள் 'குழகியெங்கள் குழமணன் கொண்டு அடிக்கழிவு செய்தா

ஆறும் பாட்டு

இ இப்பிராட்டி விசுவயாயிருக்கையாலே கிட்டி வரமாட்டாதே மீத
னாயிருந்த இவன் இப்போதும் இவள் அபிமுகு அன்றிக்கே இருக்க
இவளுடைய குழமணனை எடுக்க ப்ரஸகி இல்லாமையாலே இப்ப்ரஸபாத
த்தில் ஸகி அசங்குதமன்றேவென்ன அவதரிப்பிக்கிரார் (முற்பட ஸ்யாடியால்).
பாடே - சமீபத்திலே, ப்ரஸபாதத்தை உரைக்கிரார் (குழகி ஸ்யாடியால்).

ச. மாம்படி வாரீ சொல்ல அறியாமையாலும், அவர்கள் நின்னருள் துடு
வாராகையாலும் தேன்மொழியாராகையாலும் இவற்றைப் போகட்டு
விட்டு அவர்கள் ஸ்விதிக் கே போகையே உனக்கு ஸ்விமென்று அபிபாயம்.
இங்கு பூவையும் கிளியுமென்கிறது ஸ்வாபேசத்திலே ஆழ்வாருக்கு
உசாத்துணையாகைக்கு யோசமான வ்யவஹாரத்தை உடைய அநுகூலனத்தை
யும், ஸ்விசுராய் ஆழ்வாருக்கு ரக்ஷணியரான மஹாநாதிகளையும் ஸூசிப்பிக்
கிறது.

(5)

குழகி - எங்களை வசிகரிக்கக்காகச் சில முடிவெடுத்தங்களைப் பண்ணி,
எங்கள் குழமணன் - எங்களுடைய சிவாய்மான ப்ரதிமையை, குழமணன் -
வாலாந் சிவாய்மான ப்ரதிமே. கொண்டு - ப்ரதித்துக் கொண்டு, கோயின்மை-
மேன்மையை, நாம் ஸ்வித்தோமென்றிருக்கையை, செய்து - ஸ்ரேஸு.
கன்மம் - கம்ம், ஸ்ரணயா கம்மஜமான ப்ரயோஜனமென்றபடி. ஒன்றில்லை,
யாம் - நாங்கள், பழகி இருப்போம் - உன்னுடைய பொய்களிலே பழகி
இருப்போம், வஹார் அறிந்திருப்போமென்றபடி. இத்திருவருள்கள் -
இந்த ஸ்ரிக்ஷணானவைகள், நீ செய்கிற இந்த ப்ரமகாய்ங்களெல்லா மென்
றபடி. பரமே - எங்களுக்கு ப்ரமோ, எங்களுக்கு ம்ரத்யங்களோ -
எங்களுக்கு ஸ்மிக்கக்கக்கவைகளோ என்றபடி. இவ்வுலக மூன்றுக்
கும் - இந்த ஸ்கங்கள் மூன்றுகளுக்கும், ஸ்ரீஸக்யஸ்யதரான யுவதிகளில் காட்

ஆ. லுனக்கென்ன ஸ்ரோத முண்'டென்றிவள் சொல்ல என்னுடைய
 ஶ்ரோதாரணாய்மாக எடுத்தேனென்று அவன் அருளிச்செய்ய நாங்களிப்
 பொய்களுக்குப் பழகியோமல்லோமே? உன்னுடைய இந்த நிரவிக
 மான ஶ்ரோதவிஷத்துக்கு நாங்கள் விஷயமாகப் போதுவோமோ என்றிவள்
 சொல்ல நியல்லது மற்றெனக்கு ஶ்ரோதவிஷமுண்டோ? என்றவ
 னருளிச் செய்ய, ஶ்ரோதத்திலுள்ளாரிலுமழகியாருனக்கே தேவிமைக்
 குறுப்பாயிருப்பார் எத்தனைவருளர், அது நிற்க நீ முந்தறவெங்கள் ஶ்ரோ
 தத்தில் வந்தேறாதே கொள், இது உனக்கும் இளையதான கம்மென்
 கிருள். (6)

இ. அடிக்கழிவு - மூலச்சேதம். அதாவது, இவர்களுடைய சர்வமும் நம்
 முடைய கையிலே அகப்பட்ட பின்பு விவாதம் தீர்ந்ததென்று ஶ்ரீத்த
 வனாகை, ஶ்ரீவிபாதம் பூர்வீரவாக்யங்களொன்றோடும் ஶ்ரீவிக்கவிலையே
 பென்ன ஶ்ரீவரப்பிக்கிருர் (என்னுடைய ஶ்ரீவிபாதம்). பழகியா
 மிருப்போ மென்கிறதற்குத் தாழ்மருளிச்செய்கிருர் (நாங்களிவிபா
 தம்). பரமே இத்திருவருள்களென்கிறதற்குத் தாழ்மருளிச்செய்
 கிருர் (உன்னுடைய இந்த நிரவிகமான ஶ்ரீவிபாதம்). உனக்குப்
 ஶ்ரீவிதம்கள் ஶ்ரீவரென்று ஶ்ரீவிவர்த்தி கீழே ஶ்ரீவித சொல்லி இருக்கப்
 பலருளர் என்றிப்போது ஶ்ரீவிக்கிருப்போலே சொல்லுகை ஶ்ரீவிதமன்றோ
 பென்ன ஶ்ரீவரப்பிக்கிருர் (நீ அல்லது ஶ்ரீவிபாதம்). இவ்வுலக முன்றுக்
 கும் அழகி யாரென்று ஶ்ரீவித்துக்கொண்டு ஶ்ரீவிபாதத்துக்குத் தாழ்
 மருளிச்செய்கிருர் (ஶ்ரோதத்தில் ஶ்ரீவிபாதம்). எத்தனைவருளரென்றது
 எத்தனை பேருண்டாயிருக்கிருர்களென்றபடி. ஶ்ரீவிவரன்றோ என்று
 தாழ்மரு. கழகமேறேல் என்கிறதை உரைக்கிருர் (எங்களிவிபாதம்).

ச. ஶ்ரீவிதமென்றபடி. அழகியார் - ஶ்ரீவிதத்தை உடையவர்களாய்,
 தேவிமை - ஶ்ரீவிதமாகைக்கு, உனக்கு ஶ்ரீவிதமாயிருக்கைக்கு என்றபடி.
 தருவார் - ஶ்ரீவிதமானவர்கள், பலர் - ஶ்ரீவிதிகள், உளர் - உளராயிருக்கிரு
 கள், அங்கே போவென்று தாழ்மரு. இவளிப்படிச் சொன்னவாதே
 இவளிவர்களுடைய ஶ்ரீவித்திலே வந்து புகிரப்புக்கான், அதனைக்
 கண்டு சொல்லுகிருள். நம்பி - ஶ்ரீவிதே, கழகம்-எங்களுடைய ஶ்ரீவிதத்தை,
 கழகம் - ஶ்ரீவித, ஏறேல் - ஏறாதே கொள்ளீர், பெரியவராகையாலே
 ஶ்ரீவிதமான எங்கள் ஶ்ரீவிதிலே ஏறாதே கொள்ளுமென்றபடி. 'தீமை
 செய்யும் சிரிதரா' என்று எனக்கு ஶ்ரீவிதமாகையாலே நாலு பெண்கள்
 இருந்தவிடத்தே தீம்பு செய்கை எனக்கு ஶ்ரீவிதமன்றோ பென்னச்சொல்

மு. கன்மமன் நெங்கள் கையில் பாவை பறிப்பது;
கடலுஞ் சூல முண்டிட்ட
நின்மலர்! நெடியாய்! உனக்கேலும் பிழைபிழையே
வன்மமே சொல்லி யெம்மைநீ வினையாடுதி;
அதுகேட்கில் என்னைமார்
தன்ம பாவமென் னார்; ஒரு நான்று தடிபிணக்கே. (7)

ஆ. (கன்மமன்று) இப்படியவன் நிவாய்மானனாயிருக்கச் செய்தேயும் இவ
ளுடைய பரிசுத்திலேயேறி இவளுடைய கையில் பாவையைப்பறித்
தருள, எங்கள் கையிற்பாவையைப்பறிப்பது உனக்கு அவயாவதுமாம்,

ஏழாம் பாட்டு

இ. கழகமேறேல் நம்பி என்றித்தனை அநாதரித்திருக்கச் செய்தே அவன்
இவள் கையில் பாவையைப் பறிக்கை சம்பாவிதமல்லாதிருக்க 'கன்ம
மன்றெங்கள் கையில் பாவையைப்பறிப்பது' என்கை அசங்கு மன்றோ
வென்ன அவதரிப்பிக்கிறார் (இப்படி ஐயாடியால்), கழகமேறேல் என்றி
வள் நிஷிங்கையாலே இவளுடைய ரிஷியில் புகிரப்பெறுதொழிந்த
எம்பெருமான் செய்யலாவதொன்றும் காணாமையாலே இவளுடைய
லிஸிப்கரணமான பாவையைச் சென்றெடுப்போமென்று பார்க்க, இவ
ளுடைய ஐயுத்தையறிந்து பிராட்டியும் தோழிமாருமாகப் பாவை
யைக் சென்று தாங்கள் எடுத்துக் கொள்ள, இவர்கள் கையில் பாவை
யைப் பறித்தாரென்று கருத்து. கன்மம் என்று என்கிறதற்குத்
தாபய்மருளிச்செய்கிறார் (உனக்கு அவயாவதுமாமென்று). நின்மலர்

ச. லுகிறார். உனக்கும்-தீமையே சுவாவமான உனக்கும், இளைத -
வாலிசமேயான, கன்மம் - கம்ம், எங்கள் ரிஷியிலே புகிருகை உனக்கும்
வாலிசமான கத்யமென்றபடி. இவ்விடத்தே மதர் அருளிச் செய்வதோர்
வா உண்டு. 'சமஸ்கர்யாணுஸாஸ்கனாய் சமயவிமூதியுஸனாய் சர்வாஸ்கனாய்
சர்வநியந்தாவாயிருக்கிற சர்வரன் நாலு இடைப்பெண்களிருந்த இடத்தே
புக்கல்லது நிற்கமாட்டாத வுஸுக்யாதிசயம் வினைய அவர்கள், நீ இங்கு
புகிராதே கொள் என்ன, விலங்கிட்டாப்போலே போகவும் திரியவும்
மாட்டாதே தடுமாறு நின்றான் என்கிற சிஸிஸ ஆறறிந்து கொண்டாட
வாசாடிகள் எழுதி இட்டு வைத்துப் போனார்களோ' என்றருளிச் செய்
வர். இங்கு குழமணனென்றது சுவாபேசத்திலே ஆழ்வார் வாய்மையிலே
வாலிலைகளொன்றும் செய்யக்காணப்பெற்றிலோமென்று ஆற்றாமை
யாலே பூசுநெலால்களான உடைய நங்கையார் முதலானார் இவர் எழுந்
தருளி இருக்கிற திரிப்புளியின் கீழே கொண்டு வந்திட்டு வைத்திருக்
கிற குழமணன் முதலான வாலிலிப்கரணங்களை சூசிப்பிக்கிறது. (6)

ஆ. அந்நியபிரயாசையாகக் கொண்டு சர்வமாக் களையும் வயிற்றிலே வைத்து மஹாபுத்தைவிளைத்தாப்போலே இத்தீமையுமுனக்கு மஹாவயத்தையினைக்கு மென்றிவள் சொல்ல அதின் மேலே பனி மொழிகளை யிவனருளிச் செய்ய இங்ஙனே அதிசுசுமமான வாகையே சொல்லி யெம்மை நீ விளையாடுதி அது கேட்கில் என்னைமார் இது கூடும் கூடாது என்று பாராதே உன்னை அபேசித்து ஒருநாளும் கடைசிப்பதும் செய்யார் என்கிறாள். (7)

இ. என்கிறதற்குத் தாபயம்ருளிச்செய்கிறார் (அந்நியாடியால்). ஞாலமுண்டிட்ட என்கிறதற்குத் தாபயம்ருளிச்செய்கிறார் (சுரேயாடியால்). உனக்கேலும் பிழை பிழையே என்கிறதற்குத் தாபயம்ருளிச்செய்கிறார் (இத்தீமையுமித்யாடியால்). பாவையெடுத்து விளையாடுதி யென்கையே இங்கு சங்கதமாயிருக்க வன்மமே சொல்லி விளையாடுதி என்பானே னென்ன அவதரிப்பிக்கிறார் (அதின்மேலே இத்யாடியால்). பனிமொழிகளை - சித்தமான உக்திகளை, வன்மமே சொல்லி இத்யாதிக்குத் தாபயம்ருளிச்செய்கிறார் (இங்ஙனே இத்யாடியால்). தன்மபாவமென்றார் என்கிறதற்குத் தாபயம்ருளிச்செய்கிறார் (இது கூடுமித்யாடியால்). ஒரு நாளும் தடிபிணக்கு என்கிறதற்குத் தாபயம்ருளிச்செய்கிறார் (உன்னை இத்யாடியால்). (7)

ச. எங்கள் கையில் - எங்களுடைய கையிலே இருக்கிற, பாவை - பரிசையை, பறிப்பது - எங்களைத் தீண்டிப்பறிக்கை, கன்மமன்று - கம்மமன்று, கர்மமன்று, உனக்கு அவயாவதுமாமென்றபடி. கடல் ஞாலம் - சமுதாவதமான மூமையை, உண்டிட்ட - சூசித்தவனான, வயிற்றிலே வைத்து உசித்தவனான என்றபடி. நின்மலா - நிசீலனே, அந்நியபுத்தாக் கொரு ப்ரியனத்தை அபேசிக்கையாகிற லோபமற்றவனே என்றபடி. இப்படி கர்மபுணாபிகளுன எனக்கிது அவயமாமோ என்னச் சொல்லுகிறாள். உனக்கேலும் - உனக்காளுலும், அந்நியபுணாபிவிசைனான உனக்காளுலுமென்றபடி. பிழை பிழையே - அவசீகனான எங்களைத் தீண்டிப்பறிக்கையாகிற அவயமானது அவயமையாயிருக்கும். இப்போது உங்களைத் தீண்டலாகாதென்கிறதென்? பூர்வ சந்தேசமயத்தில் நாலும் நீங்களும் இங்ஙனையன்றோ என்னாப்போலே சில மம்ங்களை அவனருளிச் செய்தவாறே சொல்லுகிறாள். வன்மமே - மமத்தையே, எம்மைச்சொல்லி - எங்களை மோக்கிச் சொல்லி, நீ விளையாடுதி - நீ விளையாடா நிற்கிறாய், அவன் மெய்யாக ஒரு மம்ம் சொல்ல இவன் அதை விளையாட்டாக்குகிறாள். அது - அந்த விளையாட்டை,

மு. பிணக்கி, யாவையும் யாவரும் பிழையாமல்

பேதித்தும் பேதி யாதது ஓர்

கணக்கில் கீர்த்தி வெள்ளக் கதிர்ஞான மூர்த்தியினாய்

இணக்கி யெம்மையெந் தோழிமார் 'வினையாடப்

போதுமின்' என்னப் போந்தோமை

உணக்கி நீவளைத் தால்என் சொல்லாருகவாதவரே?

(8)

ஆ. (பிணக்கி) இப்படியிவன் துரிசு செய்து நம்மை இங்கிருந்து வினை யாடவொட்டானாகில் நாமிங்கு நின்றும் போவோமென்று பார்த்துத் தன் தோழிமாரோடே கூப்பிடப்போகப்புக நான் போகவொட்டேன் என்றவன் தங்களை வளைத்தருள அறியாதே வினையாடப்போந்த

எட்டாம் பாட்டு

இ. கழகமேறேல் நம்பியென்று தோழிமாருந்தானுமாய் அவனைக் கிட்டவொட்டாதபடி ஷூமிட்டுக் கொண்டிருக்கிற இவள் உணக்கி நீ வளைத்தாலென்று தங்களை அவன் வளைக்கிறதாகச் சொல்லுகை வசநாமன்றோவென்ன வசரிப்பிக்கிறார் (இப்படி இயாதியால்). வினை யாடப் போதுமின் என்னப்போந்தோமை என்கிறதற்குத் தாய்மருளிச் செய்கிறார் (அறியாதே இயாதியால்). உணக்கி என்கிறதற்குத் தாய்

ச. என்னைமார் - என்னுடைய ஆணுடன் பிறந்தவர்கள், என்னுடைய பரிசுதொடரிகளென்றபடி. என்னைமாரென்று பரிசுதொடரிகளுக்குப்பெயர். கேட்கில் - கேட்பார்களாகில், தன்மபாவமென்றார் - சமீபம் பாய் என்று பாரார்கள், உன்னை மிகவும் வாசிப்பென்றபடி. அவர்களித்தைக் காணார்களிறே என்ன சொல்லுகிறான். ஒரு நான்கு-ஒன்றேனுமொரு நாள் வரையிலே, தடிபிணக்கு - தடியாலே கசுதாமம், உன்னை வளந் டெயிப்பென்றபடி.

(7)

யாவையும் - சகலசெய்தங்களையும், யாவரும் - சகலசெய்தாரையும், பிணக்கி - பிணைத்து, ஒருமாக்கி என்றபடி. மதயகாசத்தில் விவசயநாம- ருங்களைக்கி என்கை. பிழையாமல் - தப்பாமல், அவ்வோசெய்தருடைய கசங்களிக்கு சாக்ஷி பிறவாமலென்றபடி. பேதித்தும் - மெதித்தும், சூட்சுமம் வந்தவாறே விவசயநாமருங்களைக்கினாலு மென்றபடி. பேதி யாதது - மெதியாததான, தத்யகாசசகலசெய்தங்களாலே சய் சஸ்பூர மல்லாததான என்றபடி. ஓர் - அநிதீயமான, இது சானத்துக்கு விசேஷம். கணக்கில் - சய் இல்லாத, கீர்த்திவெள்ள - கிரிசம்வாதத்தை

ஆ. எங்களை உன்னுடைய நிரவதிகசீவ்யத்தாலே விழுவித்துக்கொண்டு
சர்வரனா நீ வளைத்தால் உன்னை உகவாதாருனக்கென்ன பழி
சொல்லார், உனக்கெங்களோடு சர்வலே வுத் மென்றும் சொல்லுவாரிறே.
ஆன பின்பு இதீடல்லவென்று அவனை உபாஸிக்கிறான். (8)

இ. மருளிச்செய்கிறார் (உன்னுடைய இயாதியால்). பூர்வீத்தின் ஈய்த்தை
சக்யதிக்கிறார் (சர்வரனத்தாலே). என் சொல்லாருகவாதவரென்கிற
தற்குத் தாத்யம்ருளிச்செய்கிறார் (உன்னை யுகவாதார் இயாதியால்).
சர்வலே வுத்மென்றால் இது அவனுக்கு இஷ்டாதியன்றேவென்ன இதுக்குப்
பரமதாத்யம்ருளிச்செய்கிறார் (அவனை உபாஸிக்கிறாளென்று). நாங்க
ளமக்கு அத்யந்ததிக்யைகளன்றே? எங்களோடு சர்வலே வுத்மென்றால்
உமக்கு மதாத்யமன்றேவென்று உபாஸத்யத்யமாகச் சொல்லுகிறாளென்று
கருத்து. (8)

ச. உடைத்தான, கதிர் - திவ்யாத்மசுவரூபத்துக்கு த்யாத்யமான, ஞானமூர்த்தி
யினாய் - சக்யரூபத்யானத்தை மூர்தியாக சுவரூபமாக உடையனே, த்யானத்தை
சுவரூபநிஷதமாக உடையவனே என்றபடி, சந்தி. எம் தோழிமார் -
எங்களுடைய சதிகளானவர்கள், எம்மை - எங்களை, இணக்கி -
கூட்டிக்கொண்டு, நாங்கள் விளையாட இசையும்தபடி வரீ சொல்லி
எங்களையும் தங்களோடு கூட்டிக்கொண்டென்றபடி. விளையாட -
விளையாடுகைக்கு, போது மின் என்ன - போருங்கோள் என்ன, தகாத்
களாய் வாருங்கோளென்று சொல்லுகையாலே என்றபடி. போந்
தோமை - போந்த எங்களை, நீ இங்கிருக்கிறதை அறியாதே வந்த
எங்களை என்றபடி. உணக்கி - உணங்கும்தபடி பண்ணி, உணங்
குதை - ஶோஷிக்கை, உன்னுடைய சிந்ததாதிகளைக்காட்டி தலேதப்படுத்தி
என்றபடி. நீ - சர்வரனா நீ, பூர்வீத்தில் சர்வரனச் சொல்லிற்றிறே.
வளைத்தால் - போகவொட்டோமென்று தகைந்தால், உகவாதவர் -
உன்பக்கல் திரிதி இல்லாதவர்கள், மத்சரிகளும் மத்யத்யருமென்றபடி. என்
சொல்லார் - எந்த தத்யத்தைச் சொல்லார். சர்வரனாதிருக்கிறவன்
இடைப்பெண்களோடே சர்வலேத்தானென்று இப்படி மதாத்யத்தைச்
சொல்லுவார்களென்றபடி. இங்கு இணங்கின தோழிமாரென்றது
சாதாத்யத்தாலே கலந்து சிசாரத்யாத்யத்தாலே தத்யதத்யத்திலே மூட்டும்
தாத்யதரை சூசிப்பிக்கிறது. (8)

மு. உகவையால் கெஞ்சல் உள்ளருகி உன்

தாமரைத் தடங்கண் விழிகளின்

அகவலைப் படுப்பான் அழித்தாயுள் திருவடியால்

தகவு செய்திலை; எங்கள் சிற்றிலும் யாம் அடு

சிறுசோறுங் கண்டு நின்

முகஒளி திகழ முறுவல் செய்து நின்றிலையே.

(9)

ஆ. (உகவையால்) தன்னை யெம்பெருமானிப்படி வளைக்கச் செய்தே யும் அவனைக் கடாசியாதே யிருந்து தான் தோழிமாரோடே கூடச் சிற்றிலிழைத்துச் சிறு சோறுட்டு விளையாடா நிற்க இவளது கடாசுமல்லது தனக்கு ஈசுவாரணமில்லாமையாலே ஏதேனுமொரு படியாலிவள் கம்மைக் கடாசிக்க அமையுமென்று பார்த்து இவள் தன்னைப் பார்த்தருளும்படியாக இவளுடைய சிற்றிலைத் தன்னுடைய திருவடிகளாலே யழித்தருள இவளுமவனுடைய திரு முகத்தைப் பார்த்து அவனுடைய திருக்கண்களின் அழகாலே வசிகூர்பாய் உன் பக்கலுள்ள சூரியதிசயத்

ஒன்பதாம் பாட்டு

இ. அவனை முஃ பாராதே ஈசாதித்திருக்கிற இப்பிராட்டி தடங்கண் விழிகளின் கவலைப்படுப்பான் என்று தான் அவனுடைய கண்ணழகிலே அகப்பட்டதாக இப்பிராட்டிலே சொல்லுகை ஈசஹ்மன்றே வென்ன ஈசாதித்திருக்கிறார் (தன்னை ஈசாதித்யால்). சிற்றிலிழைத்து என்றது மாடங்கட்டி என்றபடி. சிறுசோறுட்டென்றது திப்பிச் சோறு சமைத்தென்றபடி. சிற்றில் - சிறியவையான மூங்கள், இழைக்கை - விகசித்தகளாலே ரவிக்கை, சிறு சோறு - சிறிய பாகங்களிலே சமைக்கும் சோறு, அடுகை - வாகம் பண்ணுகை, இவன் போக வெரட்டேனென்று வளைத்தவாறே போகமாட்டாதே நின்ற இவள் இனி இவனுடைய முஃ பாராதே இருப்போமென்று ஈசாதித்திருப்பேசாதே இருந்தவாறே தன்னை நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறாளென்று எண்ணி இருக்குமிவனென்று பார்த்து ஈசாதித்தே தோற்றச் சில வாசனிகளைச் செய்யத் துடங்கினாளென்று கருத்து. ஏதேனுமொருபடியாலென்றது கோத்தாலேயாகிலுமென்றபடி. (அவனுடைய திரு முகத்தை ஈசாதித்யாதி). சிற்றிலையழித்தவாறே கோப் பிறந்து தன்னுடைய ஈசஹ்மத்தை மறந்து அவன் முகத்தைப் பார்த்துவிட்டாளென்று கருத்து. உகவையால் என்கிறதற்குத் தாச்யம்ருளிச்செய்கிறார் (உன் பக்கலிசாதித்யால்). கண்டு நின் முகவொளி ஈசாதித்யாதிக்குத் தாச்யம்ருளிச்

ஆ. தாலே நெஞ்சருகிக் கொண்டு உன் தாமரைத்தடங்கண் விழிகளா கிற வலையிலே நாங்கள் அகப்படுகைக்காக எங்கள் சிற்றிலும் யாமடு சிறு சோறும் உன் திருவடியால் அழித்தருளினாய், நாங்கள் விளையாடு கிறபடியைக்கண்டு உகந்து கொண்டு நிற்க மாட்டிற்றில்லை, ஒன்றும் துயில்லை யாகாதேயென்று கொண்டு தன்னுடைய அய்யவசாயத்தை யெம்பெருமான் தன்னழகாலே யழித்ததாக அவனையின்னதாகிருள்.

இ. செய்கிறார் (நாங்கள் விளையாடுகிற இயாதியால்). தரவிலையே யென்கிறதை உரைக்கிறார் (ஒன்றும் துயில் இல்லையாகாதே என்று). இவளை அவன் தன்னுடைய திருக்கண்களினழகிலே அகப்படும்படி செய்து கொண்டதே கृபாகாய்மாயிருக்க துயில் இல்லை என்கிற தெங்ஙனே யென்ன இதுக்குப் பரமதாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (தன்னுடைய இயாதி யால்). அய்யவசாயத்தை என்றது இவனோடே நாம் ச்ரேஷ்டப்போமல்லோ மென்கிற நிஷயத்தை என்றபடி. அழித்ததாக என்றது விநில மாக்கினதாக என்றபடி. மேல்பாட்டிலேயிறே ஸ்ரீகோபம் நிஷேபநிவ்ரு மானதாகச் சொல்லுகிறது. இன்னதாகிருளென்றது வெறுக்கிறு ளென்றபடி. தன் அய்யவசாயத்தை அழித்தானென்கிற இத்தை மனஸ்சிலே ஸோபன பண்ணிக் கொண்டு சிற்றிலே அழித்ததற்கு வெறுக் கிறுப்போலே வெளிக்கு சாவித்து வெறுக்கிறுளென்று கருத்து. அவனோடு ச்ரேஷ்டம் விசேஷாந்தமாயல்லதிராமையாலே அவனோடு ச்ரேஷ்டத்து மீளவும் விசேஷத்து து:ஸ்பர்பரீகளை அநுபவிப்பதிற்காட்டில் ச்ரேஷ்டியாதே இருப்பதே நமக்கு ஹிமென்று பார்த்துப் பண்ணின இவ் அய்யவசாயத்தைக்கலக்கினால் அவனை இவன் வெறுக்கவேணுமிறே. அகமம் பண்ணி இவன் சிற்றிலே அழித்தவாறே சிற்றம் அவிசுமாய் மிகவும் பேசாதிருக்கப் ப்ராதமாயிருக்க அவனைக் குறித்து வரீச் சொல்லு கையும் நின் முகவொளி திகழ முறுவல் செய்து நின்றலை என்று அவனுடைய சौन्दर्यத்திலே தனக்கு அபிசாரம் தோற்றும்படி வர்ணக் கையும் இவனுடைய அய்யவசாயம் அழிந்ததற்கு ஸாக்ஷென்று கருத்து.

க. உகவையால் - உன் பக்கல் ப்ரீதியாலே, உகவை - ப்ரீதி, நெஞ்சம் - னங்களுடைய மனஸ்தான்து, உள்ளருகி - உள்ளங்கூட உருகி, இதுக்கு அகப்பட என்கிறத்தோடே அந்வயம். உன் - உன்னுடைய, தாமரைத் தடம் - தாமரசதரகமாயிருக்கிற, ததவதிசிததவிசாலரமணியங்களாயிருக்கிற என்றபடி. கண் - லோசனங்களுடைய, விழிகளின் வலை என்று அந்வயிப்பது. விழிகளாகிற வலையிலே, விசுணங்களாகிற வலையிலே என்றபடி. விழி - விசுண, அகப்படுப்பான் - அகப்படப் பண்ணுகைக்கு இச்சு உடையவனாய்,

ஆ. தன்னைப்பகப்படுத்தின, அவனுடைய அழகையும் சौर्यகாண்யவாஸஸ்யாதி
 ஸுங்களையும் பேசி, இப்படி ஸுவானுயிருந்து வைத்து விசுலேபரஸ்பரீக்ளாலே
 எங்களை என்று மிங்ஙனே நலிவே செய்து போனாய்; ஆய்ச்சியோ
 மாய்ப்பப் பிறந்து நாங்களுன்னால் பட்டது உன்னைப் பிரிந்தார் படும்
 வ்ஸநமறியாத நீ அறியாய் காண்? என்கிறாள். (10)

இ. தோடே ஸ்வயம். இப்படியென்றது கீழ்பாட்டில் ஸுகரித்யா என்றபடி.
 அதாவது, அவளை ஸமிஸுஷமாகப் பாராதே இருந்த இவள் தன் சிற்றிலை
 அவன் அழித்தவாறே சீற்றம் பிறந்து தன் ஸ்வயஸாயத்தை மறந்து
 பாஷாடிகேஸாஸ்தமாக அவளைப் பார்க்கையாலே அவனுடைய அழகை
 பெல்லாம் கண்டு என்றபடி. ஸ்வவிஸுலேபரஸ்பரீ என்கிற இடத்தில் ஸ்வஸதம்
 இந்தப் பிராட்டியைச் சொல்லுகிறது. ஊடல் - ஸவயகோபம், நின்
 றிலங்கு முடியினுயென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (அவ
 னுடைய அழகையுமென்று). கருமானிக்கச் சுடர் என்கிறதின்
 தாஸ்யம்மும் இதிலே ஸ்ரீஹிதம். இருபத்தேதாரிஸ்யாதி மமுவா ட்யஸ்தத்துக்குத்
 தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (சौर्यஸதத்தாலே). ஸமிஸுஷவநியீக்ளாயிருந்த
 தங்களை ஸயித்த ஸஸுஜத்தாலே அவனுடைய சौर்யத்தைக் கொண்டாடு
 கிறாளென்று கருத்து. வியன்ஞால முன் படைத்தாயென்கிறதற்குத்
 தாஸ்யம்ருளிச் செய்கிறார் (காண்யஸதத்தாலே). இன்றிவ்வாயரிஸ்யாதி
 தோன்றிய ட்யஸ்தத்துக்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (வாஸஸ்யஸதத்தாலே).
 ஸுரிஸ்யாத்தத்துக்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (இப்படி ஸுவானுயிரியாடியால்).

ச. இனி எம்பெருமான் இத்தனை ஸுஸகனான பின்பு இந்த ஸரிநெந்தியாதி
 களைக் கொண்டு பழையபடியை உண்டுடுத்து ஸ்ஸாரியாய்த் திரிவோ
 மென்று ஸவயகோபத்தால் பிறந்த ஆழ்வாருடைய ஸகூஸ்தத்தைத் தன்
 திருவடிகளி னழகைக் காட்டி அழித்தபடி ஸூசிஸமாகிறது. (9)

நின்று - ஸ்யாபியாய் நின்று, இலங்கு - விளங்கா நிற்கிற, முடியி
 னாய் - கிரீடத்தை உடையவனான, முடியை உடையவன் முடியினான்,
 முடியினாய் என்று ஸ்ருத்யில் ஸுபம். இருபத்தேதார்கால் - ஸகவிஸஸிவார்,
 அரசு - ராஜாக்களை, களைகட்ட - ஸரஸுராமாவதாரத்திலே ஸஸ்மூலன் பண்ணின,
 களை கட்டுகை - ஸஸ்மூலன் பண்ணுகை. வென்றி - ஸயத்தை உடைத்தான,
 நீள் - பெரியதான, வருவாய் - ஸரஸுவ உடையவனான, மழு - ஸரஸு, மழு
 உடையவன் - மமுவான், மமுவாயென்று ஸ்ருத்யஸ்தம். ராஜாக்களை
 எல்லாம் ஸயித்த உனக்கு இடைச்சிகளை ஸயிக்கை ஒரு ஸாஸ்யமீமா

மு. ஆய்ச்சியாகிய அன்னைபால் அன்று வெண்ணெய்
வார்த்தையுள் கீற்ற முண்டரு
கூத்த அப்பன் தன்னைக் குருகூர்ச் சடகோபன்
ஏத்திய தமிழ்மாலை யாயிரத்துள் இவையும்
ஓர்பத் திசையொடும்
நாத்தன்னால் நவில் உரைப்பார்க் கில்லை நல்குவே.

(11)

ஆ. (ஆய்ச்சியாகிய) அதிசுனேடியான யசுதீப்பிராட்டி. 'வெண்ணெய்
களவு கண்டாய்' என்று பொடிந்தபோது போலே ஆழ்வார் தாம்
புறையுத்தாலே 'எம்பெருமானோடு கலப்பேனல்லேன்' என்றகல அது
பொறுக்கமாட்டாதே தளர்ந்த தளர்த்தியை அநுசரித்தினியராய் அவ்
வெம்பெருமானையேத்தின இத்திருவாய்மொழியை இப்பாவதி இன்றி
க்கே சொன்னார்க்கும் எம்பெருமான் சரித்திரையிருக்கச் செய்தே பிறங்கி
த்தாம் பட்ட துஷ் படவேண்டாவென்கிறார்.

(11)

திருக்குருகைப் பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே சரணம்.

நிகமனம்

இ. ஆய்ச்சி ஐயாதி அப்பன் தன்னை ஐயுத்ததுக்குத் தாய்மருளிச்செய்
கிறார் (அதிசுனேடி ஐயாடியால்). பொடிந்தபோது என்றது மதன்
பண்ணினபோது என்றபடி. தளர்ந்த தளர்த்தியை என்றது கண்ண
தளர்ந்த தளர்த்தியை என்றபடி. இனியராயென்றது சீரராயென்ற
படி. நாத்தன்னாலென்கிறதற்குத் தாய்மருளிச்செய்கிறார் (இப்பாவதி
இன்றிக்கே என்று). நல்குவது இல்லை என்று அநுசரித்து இதுக்குத்
தாய்மருளிச்செய்கிறார் (எம்பெருமான் ஐயாடியால்). பிறங்கி என்றது
விழுந்தாயென்றபடி.

(11)

ச. என்று கருத்து. வியன் - விசீரீமான, ஞாலம் - அசுத்தை, முன் -
பூவகாத்திலே, பழையகாலத்திலே என்றபடி. படைத்தாய் - சூரீத்தவனான,
இதுவும் சூரீயசு. இன்று - இப்போது, இவ்வாயர் குலத்தை - இந்த
மொழிகளுடைய குலத்தை, வீடுய்ய - வீட்டோடே உய்யும்படி. 'சுபு -
பிசுசுசு' என்கிறபடியே சபரிசுமக சஞ்சிவிக்ஞம்படி என்கை.
தோன்றிய - அவசரித்தவனான, கருமாணிக்கச்சுடர் - சீரரதபுரீயை
உடையவனே, சூரீ. ஆய்ச்சியோம் - இடைச்சிகளாகிய நாங்கள்,
அறிவில்லாத இடைக்குலத்திலே பிறந்த நாங்களென்றபடி. ஆயர் -
இடைபார், சஞ்சிவிக்ஞர்கள் ஆய்ச்சிகள், நின் தன்னால் - உன்னாலே,
நின் அசுத்தின் மேலே சூரீ தன்சுடம். என்றும் - சூவகாத்தும், நலிலே

ச. படுவோம் - வாழையே அநுபவியா நின்றோம். உன்னுடைய விசேஷ - பர்பரகளால் நாங்கள் மிகவும் வசைப்பட்டோமென்று தாங்கள் பட்ட து:கங்களை எல்லாம் ப்ரணவந்யுவான அவனோடே சொல்லி வாழ்சிக்கிறபடி.

ஆய்ச்சியாகிய - இடைச்சியான, அன்னையால் - தாயாலே, க்ஷணனுக்கு ஶத்ரிவஸ்திரி ஒரு தாயும் இடைச்சி ஒரு தாயுமாகையாலே வ்யாபுதி தோற்றுகைக்காக ஆய்ச்சியாகியவென்று விசேஷிக்கிறது, யசோதீப் பிராட்டியாலே என்றபடி. இதுக்குச் சீற்றமுண்டு என்கிறதோடே அந்வயம். ஒருக்கால் பெற்றுவிட்ட தேவகியைப் போலன்றிக்கே க்ஷணனுடைய சீவலிலாரசமெல்லாம் அநுபவியா நிற்கிறவளாகையாலே ஶதிஸ்தேஹுடையவளான யசோதீப்பிராட்டி பொடிந்தால் அது பொறுக்கப் போகாது என்று கருத்தாலே ஆய்ச்சியாகியவென்று விசேஷிக்கிறது. அன்று - பூவ்காசத்திலே, வெண்ணெய் வார்த்தையுள் - ஊரிலே வெண்ணெய் களவு போயிற்றென்கிற வாத் பிறந்த அளவிலே என்ற படி. சீற்றம் - கோபத்தை, உண்டு - அநுபவித்து, தாயாலே கோபகாய்மான ஶத்ச்நத்தை அநுபவித்து என்றபடி. அழு - ரோதன் பண்ணினவனான, கூத்த - கூத்தை உடையவனான, தோப்புக்கரண மிடுகையாகிற கூத்தை உடையவனான என்றபடி. சூரபிஷ்ணுவான க்ஷணன் தோப்புக் கரண மிட்டது நதன் பண்ணினுப்போலே சூரமாயிருக்கையாலே அத்தைக் கூத்தாகச் சொல்லுகிறார். அப்பன் தன்னை - அப்பனை, ஶஹிபகாரகளை என்றபடி. தன்னையென்று சுவாய்நுபயோகம். குருகூர்ச் சடகோபன் - ஶபாஸ்தம். ஏத்திய - ஶதுதித்ததான, எம்பெருமானுடைய ஶாஸிபாரஸந்யாதிபுஷ்யந்யகமாகையாலே அவனுக்கு ஶதுதிரூபமான என்ற படி. இது பத்துக்கு விசேஷம். தமிழ்மலை - ஶமிதஸந்நிங்களுடைய, ஆயிரத்துள் - ஶதத்தில், ஓர் - ஶதிரியமான, இவையுமென்கிறவிடத்தில் ஶகாராய்த்தைப் பத்தோடே அந்வயிப்பது. இவை பத்தும் - இந்த பத்துப் பாட்டுக்களையும், இசையொடு - ராநத்தோடே, நாத்தன்னால் - ஜிஹீ யாலே, நா - ஜிஹீ, நாஸந்நத்தின் மேலே சுவாய் தன்ஸந்நம். ஶநஸிஸலே ஶாவிஸிஸமின் றிக்கே வாஶ்மாநத்தாலேயாகிலு மென்றபடி. நவில - ஶந்நிதிக் கும்படி. நவிலுகை ஶந்நிக்கை, உரைப்பார்க்கு - சொல்லுகிறவர் களுக்கு, ஶந்நிதிக்கும்படி சொல்லுகையாவது ஶாதரம் தோற்றும்படி ஶந்நிதேவரமாகச் சொல்லுகை. நல்குரவு - வாரித்யம், இல்லை, நல்குரவென்று வாரித்யத்துக்குப்பேர். ஶகவத்ச்ந்நலேபாவமாகிற வாரித்யமில்லை என்றபடி, பரிபூர்ணமாக ஶகவத்ச்ந்நலேபம் பெறுவரென்று வாத்யம். (11)

தமிழ்நாடு மொழிபெயர்ப்பு

(மின்னிடை மடவார்கள்)

पूर्णत्वात् गोपनारीजनसुलभतया लोलनादम्बुराशेः

न्यग्रोधाग्रे शयत्वादरिसुभगतया श्रीमहीवल्लभत्वात् ।

निर्दोषोत्तुङ्गभावान्निरवधिकयशस्सदृशीकारिवृत्त्वात्

मोक्षस्पर्शच्छया च स्वयमभिसरतीत्याह कृष्णं शठारिः ॥७१॥

(पूर्णत्वात्) பக்தும் கழலும் தந்து போகும்பி - அபாப்தசயஸ்தகாமனாகையாலும், (गोपनारीजनसुलभतया) தோகைமாமயிலார்கள் கின்னருள் கூடுவார் - சீமோபிமாருக்கு சூசுமனாகையாலும், (लोलनादम्बुराशेः) மாயிருங்கடலைக்கடைந்த - பிராட்டியைப் பெறுகைக்காகத் திருப்பாற்கடலைக்கடைந்தருளுகையாலும், (न्यग्रोधाग्रे शयत्वात्) ஆலீனீளிலை ஏழுலகு முண்டன்று நீ கிடந்தாய். ஏழு சோகங்களையும் திருவயிற்றிலே வைத்துக் கொண்டு ஆலிலை மேலே அயாச்யமாகக் கண்வளர்ந்தருளுகையாலும், (अरिसुभगतया) தின்சக்கரநிழறு தொல்படையாய் - திருவாழியை டிவ்யாயுதமாக உடையவனாகையாலும், (श्रीमहीवल्लभत्वात्) அழகியாரிவ்வுலக முன்றுக்கும் தேவிமைதகுவார் பலருளர் - பெரிய பிராட்டியாருக்கும் ஸ்மிப்பிராட்டியாருக்கும் வல்லனாகையாலும், (निर्दोषोत्तुङ्गभावात्) கின்மலாநெடியாய் - ஹேஸ்யநீகனாய் மஹேஸ்தனாகையாலும், (निरवधिकयशः) கணக்கில் கீர்த்திவெள்ளம் - நிரவதிககீர்த்தியை யுடையவனாகையாலும், (सदृशीकारिवृत्त्वात्) தாமரைத் தடங்கண் விழிகளின் அகவலைப்படுப்பான் - அயிதரை வசிகரிக்கிற திருக்கண்மலரையுடையவனாகையாலும், (मोक्षस्पर्शच्छया च) ஆயர் குலத்தை வீடுய்யத்தேரன்றிய - அயிதரான சோபர்களுடைய உதாரணத்தில் ஐசூயை உடையவனாகையாலும், வண்ணவரைப் பெருமாள் அயிதர் இருந்த இடத்தே தானே வந்து மேல் விழுந்து ரகித்தருளுமென்று 'மின்னிடை மடவார்' என்கிற வசகத்திலே ஆழ்வார் அருளிச் செய்தருளினாரென்கிறார். (71)

श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆளும் பத்தில் இரண்டாந்திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

மூன்றாந்திருவாய்மொழி

மூ. நல்குரவும் செல்வம் நரகும் சுவர்க்கமுமாய்
வெல்பகையும் நட்பும் விடமும் அமுதமுமாய்
பல்வகையும் பரந்தபெரு மாளென்னை யாள்வாளை
செல்வம்மல்கு குடித்திரு விண்ணகர்க் கண்டேனே.

(1)

ஆ. (நல்குரவும்) இப்படி எம்பெருமான் திறத்துப் படுவோமல்லோ
மென்றிருந்த ஆழ்வார் தம்மோடே ச்ஷலேபிக்கைக்காகத் திருவிண்
ணகாரிலே எழுந்தருளின எம்பெருமானுடைய நிரவதிகசௌந்தரத்தாலும்
சுவச்ஷலேபாலாபஜனதமான அவசாதத்தாலும் நிவ்ருத்தபிரபலபாயம் அவனோடே
ச்ஷலேபித்து தத்ஷலேபஜனதநிரவதிகபிரபலபாயலே சசம்மமமாக அந்தத் திருவிண்
ணகாரிலே தாமவனைக்கண்டு ச்ஷலேபித்தபடியையும் கீழ் ப்ஸுதமான
பமதேவ்யத்தையும் அஷேபதோபப்ரத்யநீகத்வசௌந்தரத்ச்ஷலேபகல்யாணபுணங்கனையும் பீபசு
கிருர். தாரிட்ரத்சம்பந்நரகஸ்வரீகஸ்நேஹிஷாமூதப்ரபூதிபிவிப்ரபதாயந்திராத்மபூதனாய் சர்வேஸ்வர

முன்னுத்திருவாய்மொழி

இ. இப்படி எம்பெருமானோடு கலப்போமல் லோமென்று ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்
யிருந்த ஆழ்வார் தன்னை எம்பெருமான் வந்து அநுபந்தித்து அபிஷேக
மாக்கிக் கொண்ட அநந்தர் கீழ் விசேஷபரம்பரையினாலே தாம் பட்ட க்ஷேத்ர
களை எல்லாம் அவனுக்கு விசேஷ அறிவித்து நீ இனி என்னை ஒரு
நாளும் விசேஷியாது இருக்க வேண்டுமென்று விண்ணப்பம் செய்ய
பிரார்த்தனையுருக்க அது செய்யாதே இத்திருவாய்மொழியிலே அவ
னுடைய சர்வந்தராத்மாவைப் பேசுகை அநந்தமென்றே வெள்ள
அவதரிப்பிக்கிறார் (இப்படி இत्याடியால்). ப்ரீதி நிரவதிகமாகையாலே
சுலோகத்தை மறந்து அவனுடைய வீரவங்களைப் பேசுகை அநந்தமென்ற
தாய்த்து. சுவசேஷாலாப என்றது ஆழ்வாருடைய சுவசேஷாலாப என்ற
படி. கீழ் ப்ரஸுதமான என்றது பிணக்கியாவையும் யாவருமென்கிற
விடத்திலே ப்ரஸுதமான என்றபடி.

முதற் பாட்டு

பரிக்ந்துக்குத் தாத்யம்ருளிச்செய்கிறார் (தாரித்யேத்யாடியால்). விவிக

ஆ. னாயிருந்து வைத்து என்னோடே ச்லேபித்த எம்பெருமானை தக்ஷீ-
ரதீவசம்ஸமூஹிவ்யஜனபரிபூர்ணமான திருவிண்ணகரில் கண்டேனென்கிறார்.

இ. என்றது பரஸ்பரவிரூபங்களான என்றபடி. மேல் பாட்டின் வ்யாக்யானத்
திலே அப்படியே சொல்லப் புகுகிறாரிதே, இத்தால் பரஸ்பரவிரூபங்களான
பதார்த்தங்களைத் தனக்கு விபூதியாக ஏதப்பித்துக் கொண்டு நிற்கையாகிற
அஃதீதஃதீதகத்வமென்கிற பகவத்குண இத்திருவாய்மொழிக்குப் பரிபாச
மென்று சூசிதமாய்த்து. இத்தாலித் திருவாய்மொழிக்கு ஒரு
சஃகதிவிசேஷமும் சூசிதம். எங்ஙனையென்னில், விமுகராயிருந்த தம்மை
அபிமுகராய்ப்படி பண்ணின இந்த விரூபதனபரிசுத்தாலே அவனுடைய
அஃதீதஃதீதகத்வபரிசுத்தங்களை யெல்லாம் இத்திருவாய்மொழியிலே அநுசந்தி
கிறாரென்று சூசிதமாகிறது. பெருமான் என்கிறதற்குத் தாத்பர்யமருளிச்
செய்கிறார் (சர்வேசுரனியாதியால்). என்னையாள்வானை என்கிறதற்குத்
தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (என்னோடே இயாதியால்). செல்வம் மல்குகுடி
என்கிறதற்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (தக்ஷீரதீவ்யாதியால்). (1)

ச. நல்குரவம் - தாரித்யமும், செல்வம் - சம்பதம், நரகம் - நரகமும்,
சுவர்க்கமூமாய் - சுவர்க்கமூமாய், ததஸ்துபரிசுத்தகனையென்றபடி. வெல் -
வெல்லத்தக்கதான, வெல்லுதக - தயிக்குதக, பரிசுத்தரை தயிக்கும்படி
யான என்றபடி. பகையு - தாபவமும், நட்பும் - மித்ரவமும், விடமும் -
விசமும், அமுதமூமாய் - அமுதமூமாய், ததஸ்துபரிசுத்தகனையென்றபடி.
இச்சுதங்களெல்லாம் ததஸ்துபரிசுத்தரகபரிசுத்தங்கள். பல்வகையு
பரிசுத்த - இப்படி பரிசுத்தங்களாலே வ்யாப்தான, விமுகராய்விதநாய் இவ்
அநுவாதம். பெருமான் - சர்வேசுரனான, என்னையாள்வானை - விமுகர
யிருந்த என்ன அபிமுகரனாகி அடிமை கொண்டவனை, செல்வம் -
சம்பத்தானது, மல்கு - அபிவருத்தமாயிருக்கிற, சம்பவமொத்திருக்கச் செய்தே
கிட்டப்பெறுதே கிடந்த மரிதாழ்வானைப் போலன்றிக்கே 'லக்ஷ்மீ
லக்ஷ்மீ' என்னும்படி கிட்டி நின்றடிமை செய்யுமினைய பெருமானைப்
போலே கீழ்லக்ஷ்மீசமூகங்களான என்றபடி. குடி - திரிவணவகுத்கங்களை
உடைத்தான, திருவிண்ணகர் - ஸுதஸ்தமிக் பதம், திருவிண்ண
கரிலே, கண்டேனென - காணவேணுமென்றாசை இருக்கச்செய்தே
தேஹந்தரபரிசுத்த பண்ணி தேஹந்தரத்திலே போய்க்காண்கையன்றிக்கே
பரிசுத்த இடத்தே சோறு பெறுமாப்போலே ஆசைப்பட்ட இடத்தே
அநுபவிக்கப் பெற்றேனென என்றபடி. (1)

மூ. கண்டஇன்பம் துன்பம் கலக்கங்களும் தேற்றமுமாய்
தண்டமும் தன்மையும் தழுவும் நிழலுமாய்
கண்டுகோ டற்கரிய பெருமான் என்னை யான்வானூர்
தெண்டிரைப் புனல்கூழ் திருவிண்ணகர் நன்னகரே. (2)

ஆ. (கண்டவிற்பம்) उपलभ्यमानसुखदुःखकालुष्यप्रसादनिग्रहानुग्रहशीतोष्णाद्यन्योन्य-
विद्वद्वस्त्वन्तरात्मभूतस्य सुदुर्दर्शस्यிருந்த சுவேரனை நான் கண்ணுலே
கண்டடிமை செய்யும்படி புகந்தருளின திருநகரி திருவிண்ணக
இரன்று திருநகரியை வநுபவிக்கிறார். (2)

இரண்டாம் பாட்டு

இ. பூர்வீகத்துக்குத் தாத்ரயம்ருளிச்செய்கிறார் (उपलभ्यमानेत्यादियால்).
என்னையான்வானூர் என்கிறதற்குத் தாத்ரயம்ருளிச்செய்கிறார் (நான்
கண்ணுலே இत्याடியால்). (2)

ச. கண்ட - லோகஹேமான, விஷயஜ்ஞமாய் பரிநிஞ்ஞமான என்றபடி.
இன்பம் - சுகம், துன்பம் - து:கம், கலக்கங்களும் - து:கத்தால் வந்த
चित्तव्याकुलताகளும், தேற்றமுமாய் - தெளிவுமாய், சுகத்தால் வந்த
वित्तास्वास्थ्यமுமாய், சுகது:காதிவஸ்துபகாரகனயென்றபடி. தண்டமும் -
दण्डமும், நிரஹமும் - चित्तव्याकुलत्वமடியாக வரும் கோமுமென்றபடி.
தன்மையும் - अनुग्रहமும், சித்தஸ்தாஸ்யமடியாக வரும் ப்ரஸாதமுமென்றபடி.
தழுவும் - कोपसमமான ஶிஷ்யத்தை உடைத்தான அநியும், தழல் -
अग्नि. நிழலுமாய் - प्रसादसमமான शिष्यத்தை உடைத்தான ஜாய்யுமாய்,
तत्तद्वस्तुபகாரகனயென்றபடி. கண்டுகொள்தற்கு - स्वयत्नमात्रத்தாலே
காண்கைக்கு, அரிய - अशक्यனான, பெருமான் - सर्वेश्वरனான, என்னை
ஆள்வானூர் - என்னை இழக்கமாட்டாமல் மின்னிடைமடவாரில் நான்
செய்த மிறுக்கெல்லாம் பட்டு என்னை அபிமுகனாக்கி அடிமை கொண்ட
வனுடைய दिव्यनगरமான, இது திருவிண்ணகருக்கு विशेषம். தெண்
தெளிந்ததான, திரை - तरङ्गங்களையுடையவையான, தெண்ணிரை
என்கிற இடத்தில் णकारात्परस्य तकारस्य टकारादेश: புனல் - வலங்
களாலே, தூழ் - परिवृतமான, திருவிண்ணகர் - திருவிண்ணகரானது,
நன்னகர் - श्रीवकुण्ठத்தில் காட்டிலும் நல்ல நகரம். கீழ் நடந்த
अत्यन्तदुर्दर्शस्यிருமுதவ முன் காட்டாத श्रीवकुण्ठமுமொரு ஷேமாகமாட்டுமோ
வென்று கருத்து. (2)

மூ. நகரமும் நாடுகளும் ஞானமும் மூடமுமாய்
 நிகரில்கூழ் சுடராய் இரு ஞாய்நில ஞய்நிகம்பாய்
 சிகரமா டங்கன்கூழ் திருவிண்ணகர் சேர்ந்தபிரான்
 புகர்கொள் கீர்த்தி யல்லால் இல்லை யாவர்க்கும் புண்ணியமே. (3)

ஆ. (நகரமும்) நகரஜனபதஜானாஜானதம:புராசாவநிபுரணசர்வநியந்தாவாயிருந்த சிவர
 மாடங்கள் சூழ் திருவிண்ணகர் சேர்ந்த பிரானுடைய நிரவதிகாரகார
 மல்லது மற்று ஁ஜீவநோபாயமில்லையென்று தமக்கு ஜீவநோபாயமான
 காரணத்தை அநுபவிக்கிறார். (3)

மூன்றாம் பாட்டு

இ. பூர்த்திக்குத் தாத்பயம்ருளிச்செய்கிறார் (நகரேத்யாதியால்). அவநிபுரண-
 சர்வநியந்தாவாயென்றது அவநிபுரணரூபசர்வநியந்தாவாயென்றபடி. இங் கு
 விசும்பாய் என்னுமளவான சாமாநாதிகரணநிர்வசம் சரீராத்மநிபுரணமான
 யாலே பகவதஸ்துதிநியந்தவ் பர்வஸிதமென்று கருத்து. புகர் கொள்
 கீர்த்தி என்கிறதற்குத் தாத்பயம்ருளிச்செய்கிறார் (நிரவதிகாரேத்யாதியால்).
 புண்ணிய மென்கிறதற்குத் தாத்பயம்ருளிச்செய்கிறார் (஁ஜீவநோபாய
 மென்று). (3)

ச. நகரமும் - நகரமும், நாடுகளும் - ஜனபதங்களும், நகரஜனபதங்களுக்கு
 அஸ்தமஹ்வபரிமாணங்களாலே விரூபதாய்வ் கண்டுக்கொள்வது. ஞானமும் -
 ப்மாரூபஜானமும், மூடமுமாய் - அஜானமுமாய், நிகரில் - சதசரஹிதமான,
 ப்ராசனசக்தியாலே ப்வஹூதங்களுக்குள்ளே அதிசயிதமான என்றபடி. சூழ் -
 வ்யாஸ்தமான, சுடராய் - த்ஜஸாய், இருளாய் - த்விருஹமான அந்நகர்மாய்,
 நிலஞாய் - ரூபவதியான பூமியாய், விசும்பாய் - அரூபியான அகாசமுமாய்,
 த்ஸ்துதிபுரணரூபையென்றபடி. இதுக்குச்சேர்ந்த என்கிறதோடே அந்நயம்.
 சிகரமாடங்கள் - ப்வந்தசிவரங்கள் போலே இருக்கிற ப்வநங்களாலே,
 மாடம் - ப்வநம். சூழ்-பர்வதமான, திருவிண்ணகர் - திருவிண்ணகரிலே,
 சேர்ந்த - ப்பொருந்தி வர்க்கிற, ரமித்து வசியா நிற்கிற என்றபடி.
 பிரான் - ப்புரணரூபையுடைய, புகர்கொள் - புகரைக் கொண்டிருக்கிற,
 புகர் - ஁ஜீவநம். திருவிண்ணகரிலே சேருகையாலே ஁ஜீவநத்தில்
 காட்டிலும் விளங்கா நின்றான் என்றபடி. கீர்த்தியல்லால் -
 கீர்த்தியொழிய, இங்கே கீர்த்திசுதம் கீர்த்திஹுவான காரணத்தை வர்க்கிறது.
 அவனுடைய காரண மொழிய என்றபடி. யாவருக்கும் - சர்வருக்கும்,
 புண்ணியம் - ஁ஜீவநோபாயமானது. இல்லை - அவனுடைய காரணமே
 ப்வநோபாயமென்றபடி. (3)

மூ. புண்ணியம் பாவம் புணர்ச்சியிரி வென்றிவையாய்
எண்ணமாய் மறப்பாய் உண்மை யாயின்மையாய் அல்லனாய்
திண்ணமா டங்களுக்கும் திருவிண்ணகர் சேர்ந்தபிரான்
கண்ணன் இன் னருளேகண்டு கொள்மின்கள் கைதவமே. (4)

ஆ. (புண்ணியம்) பூய்யபாபதத்கலமூதாபிமதவிபயசர்ஸலேபவிஸ்லேபஸ்மரணவிஸ்மரணபாபா-
பாபாதிசகலபதார்யாந்தியமிதயா வ்யாஸ்தனயிருந்து வைத்தே தத்கததொஃ அஸ்சுஸ்டனா
யிருந்த திண்ண மாடங்கள் தும் திருவிண்ணகர் சேர்ந்த பிரானுடைய
கூப்யாலே சகலபூய்யாஸாபநமூதகரணகலேபரபூதிசர்வபதார்யங்கனும் சூடமான
இவ்மயம் திருவிண்ணகரிலே ப்ரத்யகிக்கலாமென்கிறார். (4)

நாலாம் பாட்டு

இ. இன்மையாயித்யந்த் துக்குத் தாத்யம்ருளிச்செய்கிறார் (பூய்யத்யாடியால்).
பாபாபாப என்கிறவிடத்தில் அபாவசதம் சதாசபாபரூபமான கபாலத்யாவிபரம்.
அல்லனாயென்கிறதற்குத் தாத்யம்ருளிச்செய்கிறார் (தத்கதத்யாடியால்).
கண்ணனின்னருள் என்கிறதை தூதியாந்தமாக உரைக்கிறார் (கூப்யாலே
என்று). கைதவமென்கிறதற்குத் தாத்யம்ருளிச்செய்கிறார் (சகலத்யாவி
யால்). கூப்யாலே என்கிற தூதியாலே லமித்த அய்த்ததை அருளிச்
செய்கிறார் (சூடமென்று). கண்டுகொண்மின்கள் என்கிறதற்குத்
தாத்யம்ருளிச்செய்கிறார் (திருவிண்ணகரிலே த்யாடியால்). (4)

ச. புண்ணியம் - சூயசாபநமான பூய்ய, பாவம் - து:ஃதேதுவான பாப,
புணர்ச்சி - சர்ஸலேபம், பூய்யகலமான அபிமதவிபயசர்ஸலேபம், பிரிவு - விஸ்லேபம்,
பாபகலமான அபிமதவிபயவிஸ்லேபம், என்றிவையாய் - என்கிற இப்பதார்யங்
களாய், இப்பதார்யங்களைப் பகாரமாக உடையவனாய் என்றபடி. எண்ண
மாய் - ஸ்மரணமாய், மறப்பாய் - விஸ்மரணமாய், உண்மையாய் - பாவரூப -
பதார்யங்களாய், இன்மையாய் - அபாவங்களாய், சதாசபாபரூபமான
கபாலத்யாவிபகரணாய் என்றபடி. அல்லனாய் - இப்பதார்யங்களெல்லாம்
அல்லாதவனாய், தத்கதந்தராத்மாவாய் இருக்கச் செய்தேயும் தத்கததொஃ அஸ-
சுஸ்டனாயென்றபடி. திண்ண - ஸ்திரங்களான, மாடங்கள் - மயனங்
களாலே, தும் - பரிவூதமான, திருவிண்ணகர் - திருவிண்ணகரிலே,
சேர்ந்த - பொருந்தி வதிககிற, பிரான் - ஓபகாரகனான, கண்ணன் -
கூணனுடைய, இன் - மூய்யதமீயான, அருளே - கூப்யாலே, தூதியாய் ப்ரதமா.
கைதவம் - கத்கம், கார்யமூதமான கரணகலேபராதிகளெல்லாமென்றபடி.
இவையெல்லாம் அவனுடைய கூப்யாலே உண்டானவை என்று

மூ. கைதவம் செம்மை கருமை வெளுமையுமாய்
மெய்ப்பொய் ஈனமை முதுமைபுதுமை பழமையுமாய்
செய்ததிண் மதிள்கூழ் திருவிண்ணகர் சேர்ந்தபிரான்
பெய்தகாவு கண்டிர்-பெருந்தேவுடை மூவுலகே. (5)

ஆ. (கைதவம்) அஜ்வானாஜ்வஸிதநிலசத்யாசத்யயோவனவார்கனவத்வானவ்வாதிரூபண
எம்பெருமான் ஐவாதிஸ்த்வபயந்தநிலஜன்துபரிபூர்மான சர்வலோகங்களுக்கும்
ரக்ஷகனென்கிறார். (5)

ஐந்தாம் பாட்டு

இ. பூர்த்திக்குத் தாத்ஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (அஜ்வெத்யாதியால்). அஜ்வ -
மனோவாக்யானா ஈகரூபத்வம். பெருந்தேவுடை மூவுலகென்கிறதற்குத்
தாத்ஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (ஐவெத்யாதியால்). பெய்தகாவு என்கிறதற்குத்
தாத்ஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (ரக்ஷகனென்று). (5)

ச. கலிதாயம். கண்டு கொள்மின்கள் - கண்டு கொள்ளுங்கோள், இவ்
அர்த்தைப் ப்ரத்யக்ஷமாகக் கண்டு கொள்ளுங்கோளென்றபடி. எல்லா
ருக்கும் காணலாம்படி அவனுடைய கீழ் திருவிண்ணகரிலே அதிபதர்
மாயிருக்கிறதென்று கருத்து. (4)

கைதவம் - அநாஜ்வ, குடிலஹ்ருதத்வமென்றபடி. செம்மை - அஜ்வ,
மனோவாக்யானா ஈகரூபத்வமென்றபடி. கருமை - நேத்ய, வெளுமையுமாய் -
வாஸ்தவமுமாய், மெய் - சத்ய, பொய் - அசத்ய, இளமை - வால்ய, முதுமை -
வார்க, புதுமை - நூதனத்வம், பழமையுமாய் - பூராதனத்வமுமாய், தத்ஸ்யதாய்ஸ்காரக-
னெய்ன்றபடி. இதுக்குச் சேர்ந்த என்கிறத்தோடே அவ்யம்.
செய்த - செய்யப்பட்டதான, காலம் செல்லச் செய்தேயும் இப்போது
செய்தாப்போலே ஓவலமாயிருக்கிற என்றபடி. திண் - ஐவமான,
மதிள் - பாகாரத்தாலே, சூழ் - பரிபூர்மான, திருவிண்ணகர் - திருவிண்ண-
கரிலே, சேர்ந்த - ரமித்து வசிக்கிறவனான, பிரான் - ஓபகாரகன், பெய்த -
வைத்து வளர்த்ததான, காவு கண்டிர் - ஓவான் கிண்டிர், காவு - ஓவான்.
பெருந்தேவுடை - பெரிய ஐவங்களை உடைத்தான, ஐவாதிவெவாதிபதிசஹி-
மான என்றபடி. மூவுலகு - த்ரீலோகமானது, பிரான் பெய்த காவு
கண்டிர் என்று கீழோடே அவ்யம். ஓவானமானது ஓவானகர்வீரரக்ஷையை
உடைத்தா யிருக்குமாப் போலே த்ரீலோகமும் பகவதவீரமான ரக்ஷையை
உடைத்தானதென்று தாத்ஸ்யம். (5)

(6)

(6)

(8)

(6)

மு. பரஞ்சுடர் உடம்பாய் அழுக்குப்பதித்த உடம்பாய்

கார்த்தும்தோன் றியும்நின்றும் கைதவங்கள் செய்தும் விண்ணோர்

சிரங்களால் வணங்கும் திருவிண்ணகர் சேர்ந்தபிரான்

வரங்கொள்பாத மல்லால்இல்லை யாவர்க்கும் வன்சரணே,

(7)

ஆ. (பரஞ்சுடர்) நிரவதிகதேஜமயவிய்யரூபனாய் சமஸ்தேயாஸ்பதசவ்ஜகஞ்சரீரனாய் சமஸ்தேயரஹிதனாய் துவிஜ்ஜேனாய் ஆஸிதாய்மாகப்பிறந்தருளியும் அவர்களோடு சர்ஸேபித்து பரிக்ஷர்க்குக் கீதவம் செய்தும் விண்ணோர் சிரங்களால் வணங்கும் திருவிண்ணகர் சேர்ந்த பிரானுடைய திருவடிகளல்ல தொருவருக்கும் ஆஸ்மரணகமில்லை என்கிறார்.

(7)

ஏழாம் பாட்டு

இ. பரஞ்சுடருடம்பாயென்கிறதற்குத் தாத்யம்ருளிச்செய்கிறார் (நிரவதி-கேதாடியால்). அழுக்குப்பதித்த உடம்பாயென்கிறதற்குத் தாத்யம்ருளிச் செய்கிறார் (சமஸ்தேயாஸ்பதேதாடியால்). இங்கு ககிதாய்மருளிச்செய்கிறார் (சமஸ்தேதாடியால்). கரந்து மென்கிறதற்குத் தாத்யம்ருளிச்செய்கிறார் (துவிஜ்ஜேனாயென்று). தோன்றியுமென்கிறதற்குத் தாத்யம்ருளிச்செய்கிறார் (ஆஸிதாய்மியாடியால்). நின்றுமென்கிறதற்குத் தாத்யம்ருளிச் செய்கிறார் (அவர்களோடியாடியால்).

(7)

ச. பரஞ்சுடருடம்பாய் - நிரதிசயதீப்தியுத்தசுதவமயவிய்யவிபுலாஸியாய், அழுக்குப் பதித்த உடம்பாய்-சத்வரஜஸ்தமோரூபமாலிந்யபூர்வாகூதபதாய்சரீரகனாய், கரந்தும் - மறைந்தும், சர்வந்தியாயியாயிருக்கச் செய்தேயும் 'யஸாஸா ந வே' என்கிறபடியே தாஸுமசக்யனாயென்றபடி. தோன்றியும் - ராமகூலாதிசுஷ்ணு ப்ரகாசித்தும், நின்றும் - ஆஸிதர்க்காக நூருண்டு பதினோராயிரமாண்டு இந்த சீகத்திலே நின்றும், கைதவங்கள் செய்தும் - க்ஷிபுமங்கள் பண்ணியும், அதாவது, சுவரரித்து நிற்கச் செய்தே தன் பாதிகள் விசுவாஸாதி களுக்குத் தோன்றாதபடி பண்ணியுமென்றபடி. இதுக்குச் சேர்ந்த என்கிறதோடே ஸ்வயம். விண்ணோர் - நியதூரிகள், விண் - பரமஸ்யோமம், விண்ணிலே இருக்குமவர் விண்ணோர். சிரங்களால் - சிவஸூக்களால், வணங்கும் - வணங்கா நிற்கிற, திருவிண்ணகர் - திருவிண்ணகரிலே, சேர்ந்த - பொருந்தி வசியா நிற்கிற, பிரான் - ஸபகாடகனுடைய, இதுக்குப் பாவமென்கிறத்தோடே ஸ்வயம். வரங்கொள் - ஸ்ரீஸ்தத்தைக் கொண்டிருக்கிற, வரம் - ஸ்ரீஸ்த, 'வேதாந் தானவாந் வ சாமாந்யமவிதேவதம்' என்கிறபடியே ஸத்யஸ்தநிஹிதனும் கிட்டலாம்படியான ஸ்துதத்தை உடைத் தான என்றபடி. பாதமல்லால் - திருவடிகளல்லது, யாவர்க்கும் எத்தனை தானவான்களுக்கும், வன் சரண - வலிய சரண, ஓடமான ஸபாயம், இல்லை.

(7)

மூ. வன்சரண் சுரர்க்காய் அசுரர்க்குவெங் கூற்றமுமாய்
தன்சரண் நிழற்கீ முலகம்வைத்தும், வையா தும்
தென்சரண் திசைக்குத் திருவிண்ணகர் சேர்ந்தபிரான்
என்சரண்என் கண்ணன் என்னையாளுடை என்னப்பனே. (8)

ஆ. (வன்சரண்) தன் திருவடிகளை பரிகைக்கு விருவியான சமஸ்த-
பாபங்களையும் போக்கி அபிதரைத் தன் திருவடிகளின் நிழலிலே
வைத்தருளும் சுவாவனாய் அபிதவிருவிகளைத் தன் திருவடிகளில்
சேராதே அவர்களுக்கு அபிதமகூரமூரமுதமுதருந்த எம்பெருமான் தென்
திசைக்குப் புகலிடமான திருவிண்ணகரிலே புகுந்தருளி இருந்து
எனக்கு பாய்மாய் எனக்கு டிவ்யாய் என்னைக்கொண்டு சுவேதவீதியும்
கொண்டருளி எனக்கு சுவாமியானுனென்கிறார். (8)

எட்டாம் பாட்டு

இ. வன்சரண் சுரர்க்கு என்கிறதற்குத் தாத்மயம்ருளிச்செய்கிறார் (தன்
திருவடிகளை இயாதியால்). தன்சரண்நிழற்கீமுலகம் வைத்தும் என்கிற
தற்குத் தாத்மயம்ருளிச்செய்கிறார் (அபிதரை இயாதியால்). வையா தும்
மீதாதிக்குத் தாத்மயம்ருளிச்செய்கிறார் (அபிதவிருவிகளை இயாதியால்).
அசுரர்க்கு வெங்கூற்றமுமாய் என்கிறதற்குத் தாத்மயம்ருளிச்செய்கிறார்
(அவர்களுக்கியாதியால்). சூரியபாதத்துக்குத் தாத்மயம்ருளிச்செய்கிறார்
(எனக்கியாதியால்). (8)

ச. சுரர்க்கு - தேவபுத்திகளுக்கு, வன்சரணாய் - டிவ்யமான உபாயமாய்,
சுவேதவிருவிகளையென்றபடி. தன்சரண் - தன்னுடைய திரு
வடிகளுடைய, நிழல் கீழ் - அடியின் கீழே, உலகம் - லோகத்தை,
'லோகஸ்து புவநே ஜநே', அந்த அபிதவசங்களான என்றபடி. வைத்தும் - வைத்
துக் கொண்டும், வையா தும் - பரிகூலரை அப்படி வைத்துக்கொள்ளா
தேயும், அசுரர்க்கு - அசுரபுத்திகளுக்கு, வெங்கூற்றமுமாய் - அநீகரமான
மூரமுதமாய், கூற்றம் - மூரமுத, கூற்றமுமாய் என்கிறதற்குச் சேர்ந்த
என்கிறத்தோடே அந்வயம். தென் - தென்மேல், திசைக்கு - திசைக்கு,
சரண் - சரணமான, சந்திரமயநிவீரதசுலமான என்றபடி. திருவிண்ணகர் -
திருவிண்ணகரிலே, சேர்ந்த - சேர்ந்து வசிக்கிறவனான, பிரான் -
உபகாரகன், என் சரண் - எனக்கு சரணம், கண்ணாய் பாய்மென்றபடி. என்
கண்ணன் - எனக்கு டிவ்யமூரமுத, டிவ்யவசவகாய்ஸாதனமூரமுதென்றபடி.
கண்ணாயிருக்குமவன் கண்ணன். யதா, இருமகேசன் என்கிறவிடத்
திற்போலே கண்ணன்வந்தின் மேலே சுவாய் அன்வயம். என்னை ஆளுடை-
என்னை டாசனாக உடையவன், என்னைக்கொண்டு சுவேதவீதியெல்லாம்
பண்ணிக்கொள்ளுமவன் என்றபடி. என்னப்பன் - எனக்கு சுவாமி. (8)

மு. என்னப்பன் எனக்காய் இகுளாய் என்னைப் பெற்றவளாய்
பொன்னப்பன் மணியப்பன் முத்தப்பன்என் அப்பனுமாய்
மின்னப்பொன் மதின்குழந்திரு விண்ணகர் சேர்ந்த அப்பன்
தன்னொப்பார் இல்லப்பன் தந்தனன்தன தள்ளிழலே. (9)

ஆ. (என்னப்பன்) சுட்டுரைத்த நன்பொன்னொளியையும் வ்யுஜ்வ
மான ரன்த்திநொளியையுமுடைத்தான திருவுடம்பையுடையனுமாய்
அழகியனாய்த்தன்னொப்பாரின்றியே இருந்த திருவிண்ணகர் சேர்ந்த
அப்பன் தன்னழகாலே எனக்கு சுவாமியாய் தன்னுடைய சிவசூத்
தாலே பெற்ற தாயும் வளர்த்த தாயும் பண்ணக்கடவ ச்நேகத்தை என்
பக்கலிலே பண்ணி சுவசிலேஜனிதமான என்னுடைய நிரவிகசந்தா
மெல்லாம் போம்படி வதிவீதமாய் மூதசுஜீவனமான தன் திருவடிகளின்
நிழலே எனக்குத் தந்தருளினாரென்கிறார். (9)

ஒன்பதாம் பாட்டு

இ. பொன்னப்பனென்கிறதற்குத் தாபய்மருளிச்செய்கிறார் (சுட்டுரைத்த
இத்யாதியால்). மணியப்பனென்கிறதற்குத் தாபய்மருளிச்செய்கிறார்
(வ்யுஜ்வமீத்யாதியால்). முத்தப்பனென்கிறதற்குத் தாபய்மருளிச்செய்
கிறார் (அழகியனாயென்று). தன்னொப்பாரின்றியே இருந்த என்றது
அப்பனுக்கு விசேஷம். என்னப்பனெனக்கா யென்கிறதற்குத் தாபய்
மருளிச்செய்கிறார் (தன்னழகாலே இத்யாதியால்). இகுளா என்னைப்பெற்ற
வளாயென்கிறதற்குத் தாபய் மருளிச்செய்கிறார் (தன்னுடைய சிவசூத்
தாலே இத்யாதியால்). தந்தனன் தனதானை என்னமைந்திருக்க தனதான்
நிழலே என்று நிழல் பாய்ந்தமாதச் சொன்னத்தால் சூசிதமான வய்த்தை
அருளிச்செய்கிறார் (சுவசிலேஜனாத்யாதியால்). போம்படி என்கிறதற்குத்
தந்தருளினான் என்கிறதோடே அவ்யம். (9)

ச. பொன்னப்பன் - கனகப் போலே சுவலவிசுநாண சுவாமியான, மணி
யப்பன் - ரன் போலே கனகத்தில் காட்டிலும் வ்யுஜ்வமான திருமேனியை
உடைய சுவாமியான, முத்தப்பன் - மூதாபவததிசுந்ரவிசுநாண சுவாமி
யான, அப்பன் அப்பனென்று வறுவார் சொல்லுகிறது ப்ரமோகதத்தாலே.
என்னப்பனுமாய் - எனக்கு உபகாரகனுமாய், இவ்வழகையெல்லா
மெனக்குக் காட்டின மஹோபகாரகனுயென்றபடி. தன்னொப்பார் - உப-
காரகத்திலே தனக்கு சதவர், ஒப்பார் - சதவர், இல்லப்பன் - இல்லாத
சுவாமியான, அதாவது, மின்னிடைய மடவாரிலே அவன் வந்து மேல்

மூ. நிழல்வெய்யில் சிறுமைபெருமை குறுமை நெடுமையுமாய்
கழல்வளநிற் பளமற்றுமாய் அவை அல்லனுமாய்
மழலைவாய் வண்டுவாழ் திருவிண்ணகர் மன்னுபிரான்
கழல்கள் அன்றி, மற்றோர் கண்கண்ணிலம் காண்மின்களே. (10)

ஆ. (நிழல்) ஞாயாபாஸ்யமஹிஷ்ஹ்ஸ்வவராசரங்களை பகாரமாக உடையவனாய், மயூரமாகப் பாடுகிற வண்டுகள் வாழுகிற திருவிண்ணகர் என்னோடு சர்வலோகப்பெற்ற தேவமாகையால் இனி அஸ்தாமாக இவ்விடத்தை விடேன் என்றெழுந்தருளி இருந்த எம்பெருமானுடைய திருவடிகளல்லது நமக்கு மற்றொரு ரதி இல்லை. அவனுடைய கதாஷ் பெறுவதற்கு முன்பு என்னுடைய சரீர் இல்லாமையாலும் அவன் கதாஷித் தருளினவாறே நானுளனாகையாலும் நமக்கவனல்லது ரதியில்லை யென்னுமிடம் எல்லாருக்கும் ப்ரஸிஷிக்கலாமென்கிறார். (10)

பத்தாம் பாட்டு

இ. அஸ்யமஹிஷ்ஹ்ஸ்வ என்றது பாவபிராந்திதேவம். அஸ்யமஹ்ஸ்வாதிஷ்ஹ்ஸ்வ என்றபடி. உடையவனுயென்கிறதற்கு எழுந்தருளியிருந்த என்கிற தோடே அவ்யம். திருவிண்ணகர் மன்னு என்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச் செய்கிறார் (என்னோடு சர்வலோக ட்யாடியால்). காண்மின்களே என்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (அவனுடைய கதாஷமிஷ்யாடியால்). (10)

ச. விழ நீ எனக்கு வேண்டா என்று நான் தள்ளத்தள்ள நீ உனக்கு ஹிதமறிந்தாயோ? நானுனக்கு வேணுங்காணென்று தன்னை எனக்குத் தந்தவனாகையாலே ஸபகாரகவத்திலே தனக்கொப்பில்லாதவனான என்றபடி. மின்ன - மின்னும்படி, கான்திகள் ப்ரசரிக்கும்படி என்றபடி. பொன்மதிள் - ஸ்ரீபாகாரத்தாலே, சூழ் - ப்ரவீரமான, திருவிண்ணகர் - திருவிண்ணகரிலே, சேர்ந்த அப்பன் - சேர்ந்து வசிக்கிற ஸ்வாமியானவன், என்னப்பனெனக்காய் - எனக்கென்னப்பனாய் என்று அவ்யம், எனக்கான என்னுடைய ஸ்வாமியாயென்றபடி. அதாவது, எனக்கே ஸபாபாரணனான என்னுடைய ஸ்வாமியாயென்கை. இகுளாய் - வளர்த்த தாயாய், இகுளென்று வளர்த்த தாயாருக்குப் பேர். என்னைப்பெற்ற வளாய் - வளர்த்துக் கொண்ட தாய் போலன்றியே பத்து மாசம் வயிற்றிலே சுமந்து பெற்றவளான ஸ்ரீபுமாய், இவர்களைப்போலே என்பக்கல் ஸ்ரீஸேஹ்யாய் என்றபடி. தனதான் - தன் திருவடிகளினுடைய, நிழல் - ஞாயீயை, தந்தனன் - எனக்குத் தந்தருளினான், விரஹாய்யிருந்த என்னைத்தன்னோடு சர்வலோகப்பித்தானென்று தாஸ்யம். (9)

ச. உலகீர் - லோகத்திலிருக்கிற ஜனங்காள், காண்மின்களென்று - இந்த ஶ்ரீபாதத்தைக்கண்டு கृतாராகுங்கோளென்று, கண்முகப்பே - அவர்கள் கண்ணெதிரே, நிமிர்ந்த - விவிகமதசீயிலே வளர்ந்த, தாளிணையன் தன்னை - பாடஹ்முடையவனை, தன்னைபென்று சுவய்-நுபயோகம். குருகூர்ச்சடகோபன் சொன்ன - ஸ்படம். ஆயிரத்து - சஹத் தில், ஆணை - ஶாஜீயான, அவனுடைய ஜகத்ப்ராபணபரிபாடகமான என்ற படி. திருவிண்ணகர் பத்தும் - திருவிண்ணகர் விஷயமான பத்துப் பாட்டையும், வல்லார் - ஶய்சிக்கிறவர்கள், கோணை - வக், இன்றி - இல்லாமல், அதாவது ச்ஸாரியாயிருக்கிற இவன் இத்திருவாய் மொழியைக்கற்ற ஶாதத்திலே நியதூரிகளுக்குப் பூயனாகக் கூடுமோ என்கிற விவாதமில்லாமலென்றபடி. இவ் ஶய்த்திலிப்படி ஒருவர்க்கும் விவாதம் பண்ண ஒண்ணுதென்று கருத்து. சவ்ஶோநிர்முகனாய் சூதஸ்தவய-தேசத்திலே போயிருந்த பின்பு ஶகவதீயதாக்கரத்தாலே லீலாவிமூத்யநுஸ்தவான் பண்ணுகிற இத்தை இங்கே இருந்தே சிலர் பெற்றால் ச்ஸாரத்திலே இருக்கச் செய்தே நம்முடைய ஶசீகளிவர்க்குண்டாவதேயென்று நியதூரிகள் இவர்களைப் பூஜிக்கையில் விவாதமில்லைபிற என்று தாத்யம். விண்ணோர்க்கு - நியதூரிகளுக்கு, என்றும் - சவ்காலமும், குரவர்கள் - சூதக்களாக, பூஜனியராக என்றபடி, ஆவர். (11)

ज्ञानवैराग्यानुष्ठानशेवविश्रीमद्देवान्तरामानुजमहादेशिकाय नमः

நாலாம் திருவாய்மொழி

மூ. குரவை யாய்ச்சிய ரோடு கோத்ததும் குன்றமொன் றேந்தியதும் உரவுநீர்ப் பொய்கை நாகம் காய்ந்ததும் உட்பட. மற்றும் பல ஆரவில் பள்ளிப் பிரான்றன் மாய வினைகளை யேயலற்றி இரவும் நன்பக லும்த விள்கிலன் என்ன குறைஎனக்கே?

()

ஆ. (குரவை) இப்படித் திருவிண்ணகாரிலெம்பெருமானைக் கண்டு அவனுடைய சர்வநியதூயசீஸீஸ்யசீந்தரியாதிகல்பாணமுனங்களை அநுபவித்து நிரதிசய-பிரிதியுக்தராய் சம்ப்ராந்தரான ஆழ்வாரைக் கண்டு எம்பெருமான் பிரேமாய் பிறந்தவாற்றில் இவருடைய இழுவெல்லாம் தீரும்படி தன்னுடைய விஷயாவார் துடங்கித் திருநாட்டிலெழுந்தருளுகை பயஸ்மாக்க நடுவுள்ள சர்வவிஷயவேஷ்டிதங்களையும் காட்டி அருளக்கண்டு அநுபவித்து ததனுபவஜனித.

நாலாம் திருவாய்மொழி

இ. கீழ்த்திருவாய்மொழியின் ப்வேசத்தில் சொன்னபடியே ஆழ்வாரோடே சர்வேசிக்கைக்காக எம்பெருமான் திருவிண்ணகரிலே வந்தெழுந்தருளியிருக்க, இவர் அவனை விட்டு இத்திருவாய்மொழியிலே க்ஷணாவதாரவृத்தாந்தங்களை அநுமவிக்மை அங்மதமன்ருவென்ன அவதரிப்பிக்கிருர் (இப்படி இत्याடியால்). க்ஷணாவதாரவृத்தாந்தங்களை அவன் காட்டி அருளுகையாலே இவரவற்றை அநுமவிக்மை சங்மத மென்றதாயிற்று. மற்ற வதாரங்காரிருக்க க்ஷணாவதாரவृத்தாந்தங்களைக் காட்டி அருளுவானென்ன அருளிச்செய்கிருர் (பிறந்தவாற்றில் இत्याடியால்). ராமாவதாரவृத்தாந்தத்தில் திருவடியைப் போலே க்ஷணாவதாரவृத்தாந்தத்திலே சக்ரராயிருந்த ஆழ்வார் அவற்றைக் காணவேணுமென்று பிறந்தவாற்றிலே வ்யசனப் பட்டாராகையாலே அந்த க்ஷணாவதாரவृத்தாந்தங்களைக் காட்டி அருளினுனென்று கருத்து. இத்தால் ஷ்ரீரீ: அக்ஷிதசித்தாக்ஷ்மத மென்கிற ப்மவத்யுதம் இத்திருவாய்மொழிக்குப் ப்ரிபாஷ்மென்றதாய்த்து. இங்கு காட்டியருளுகையாவது, மானசானுமவத்தையாகிலும் நான் சிவிலுளுகாதே நின்று பெறவேணுமென்று பிறந்தவாற்றில் அ்வேசித்தபடியே ச்வேச்ய மன்றிக்கே மவசா அநுமவிக்மைப்பண்ணுகை. ஆனால் காட்டி அருள என்பானென்னில் அந்த க்ஷணவ்ரிவங்களுல்லாம் இப்போது ஆழ்வாருக்கு மூரகாலமாய்த் தோற்றுகை அன்றிக்கே சமகாலமாய்த் தோற்றுகிற தென்கிற கருத்தாலே காட்டி அருளினதாகச் சொல்லுகிருர்.

ஆ. நிரவதிகநிவ்ந்தியாலே பரிபூர்ணமனோரணனெனென்கிறார். நாகபயங்குஷாயியான பரமபுஷண் ஸ்ரீவசுதேவர் திருமசனாய் வந்து பிறந்தருளி ப்ரணயினைசந்தேஷேகமோகையாலே திருவாய்ப்பாடியில் பெண்பிள்ளைகளோடே திருக்குரவை கோத்து சந்தேசித்தருளினபடியையும் ப்ரணயினைபரிமாணம்மகையாலே தரஸ்-
 ஷேஷத்திற்காட்டிலும் தனக்கு மோகமான ஸோதனமஹாநிரசமுதரணமும் விபானஸ-
 ஸாலானபிஷயமஹாநிவாஸிகாஜியநிரசநபுஷாஜய்சர்வதீப்யதேவதாங்கனையும் அநு-
 பவித்து அவ் அநுபவஜனதபிரிதியாலே அபகூதிசுதனாயவற்றைமேயலற்றி
 இரவு நன் பகலும் நான் தவிர்கிலன், எனக்கினி என்ன குறை
 உண்டென்கிறார். (1)

முதற்பாட்டு

இ. 'நாகபயங்குமூலமுய ஹாஸஸதோ மபுரா புரிம்' என்று நாகபயிதவ் அவதாரகந்தமகையாலே அரவின்பள்ளிப்பிரான் என்கிறத்தை முற்பட உரைக்கிறார் (நாகேத்யாடியால்). பிரான் என்கிறதற்குத் தாத்பயம்ருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீவசுதேவாத்யாடியால்). குரவை இயாதிக்குத் தாத்பயம்ருளிச்செய்கிறார் (ப்ரணயினைசந்தேஷேத்யாடியால்). குன்றமொன்று சுமந்ததுமென்னுதே குன்ற மொன்றேந்தியது மென்று சொன்னவித்தால் சூசிதமான அய்த்ததை அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரணயினைபரிமாணம்மத்யாடியால்). உரவு நீர்ப்பொய்கை என்கிறதற்குத் தாத்பயம்ருளிச்செய்கிறார் (விபானஸேத்யாடியால்). மாயவினை களையே என்கிறதை உரைக்கிறார் (அஜயேத்யாடியால்). அலற்றி என்கிற இடத்தில் அய்சித்யத்ததை அருளிச் செய்கிறார் (அபகூதிசுதனாயென்று). (1)

ச. குரவை - குரவையிலே, ஸுதஸுதமிகம் பதம், ராசமண்டத்திலே என்ற படி. ஆய்ச்சியரோடு - ஸோபிகளோடே, கோத்ததும் - மபிமாசையிலே மபி கோத்தாப்போலே விஜாஸியனென்று தெரியாதபடி தன்னைப் பெண் களிலே ஒருவனுக்கி, அந்தப் பெண் மாலையிலே தன்னைத்தான் கோத்த அஜயேதேவமுமென்றபடி. குன்றமொன்று - ஒரு பவத்ததை, குன்றம் - பவதம், ஸோதனத்தை என்றபடி. ஏந்தியதும் - திருச்சையிலே அசுதார மாகப் பூ ஏந்தினாப்போலே நிரதிசயமோகமாக அநாயாசென வரித்து நின்றது வும், உரவு - உரத்ததான, வலிமையான என்றபடி. அதாவது காலியவிஷ - ஸாலையாலே பூஷம்மான என்றபடி. நீர்-அலத்தை உடைத்தான, பொய்கை-
 ஹதத்திலே, பொய்கை - ஹதம், நாகம் - நாகத்தை, காலியநாகத்தை என்ற படி. காயந்ததும் - ப்ரதித்ததும், நிரதித்ததுமென்றபடி. உட்பட - இவை முதலாக, மற்றும் பல - இன்னும் அநெகங்களான, இது வினை களுக்கு விசேஷம். அரவில் - சய்த்தில், பள்ளி - வயனத்தை உடையவ

மு. கேயத் தீங்குழலூதிற்றும் நிரைமேய்த்த தும் செண்டை யொண்கண்
வாசப் பூங்குழல் பின்னை தோள்கள் மணந்ததும் மற்றும்பல
மாயக் கோலப் பிரான்றன் செய்கை நினைந்து மனம்குழைந்து
நேயத் தோடு சழிந்த போது எனக் கெவ்வுல கம்நிகரே? (2)

ஆ. (கேயத்தீங்குழல்) चेतनाचेतनसमस्तवस्तुக்களும் நீராயுருகும்படி
குழலூதிக்கொண்டு தீவத்திலும் பசுநிறை மேய்ப்புகந்து நிரைமேய்த்

இரண்டாம் பாட்டு

இ. கேயத்தீ மென்கிற விசேஷத்துக்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார்
(चेतनेत्यादियால்). நிரை மேய்த்தது மென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்
செய்கிறார் (दिवத்திலும்त्यादियால்). “திவத்திலும் பசுநிரைமேய்ப்

ச. னுன, பிராந்தன் - उपकारकனுடைய, சுவயீ தன்சுஷ்டம். ‘நாகபயீக்ஷ-
முத்யுஜ ஹாஸ்யதோ மதுரீ புரிம்’ என்கிறபடியே அந்த நாகசுயனத்தில் நின்றும்
வந்த उपकारகனுடைய என்றபடி. மாயவினைகளையே - आश्रयदिव्य-
चेष्टितங்களையே, வினைசுஷ்டம் चेष्टितापरपययिकर्मவாசி. அலற்றி - प्रीत्यति-
शयத்தாலே அனேகவார் சொல்லி, இரவு நண்பகலுமென்கிறவிடத்தில் நன்
சுஷ்டம் காகாசின்யாசத்தாலே கீழும் மேலும் ஸ்வயிக்கும். நன் - நல்லதான,
कृष्णचरित्रानुसंधोषयुक्तया சோமனமான என்றபடி. விசேஷகாலமிதே ஹவஹ்வாலா-
ஸுயமாயிருப்பதென்று கருத்து. இரவும் - रात्रியும், பகலும் - दिवाவும்,
தவிர்கிலன் - ஒழிகிறேனில்லை, எனக்கு - இப்படி இருக்கிற எனக்கு,
என்ன குறை - ஒரு குறையுமில்லை என்றபடி. அநுபாவசங்கோத்தால்
வருங்குறையுண்டோ? अनुभवविच्छेदத்தால் வரும் குறையுண்டோ? என்று
கருத்து. தவிர்கிலமென்ன குறை நமக்கென்று பாடுமுமுண்டு. (1)

கேயத்தீங்குழலூதிற்றும் - रेयத்தோடே மதுரமான வேலுவை
ஊதினதும், கேயம் - रेयं, பாட்டு, தீம் என்று மதுரத்துக்குப்போர்.
தான் நினைத்த பெண்களுடைய பேரை வைத்துப் பாட்டாக ரசித்து
வேலுவிலே மதுரமாக நான் பண்ணின आश्रयமுமென்றபடி. நிரை -
शोषकையை, மேய்த்ததும் - स्पष्टम्. பெண்களை அழைக்கைக்கும் பசு
மேய்க்கைக்கும் ஒன்றே பரிகரம். குழலை ஊதவே பசுக்கள் வயிறு
நிறையும். चक्रवर्तिத் திருமகனுக்கு வில்லு மிகவும் வச்யமாயிருக்குமாய்
போலே ஆய்த்து कृष्णனுக்குக் குழல் மிகவும் வச்யமாயிருக்கும்படி.
கெண்டை - मत्स्य போலே, ஒண் - अतिसुन्दरமான; கண் - शोचनங்களை

மூ. நிகரில் மல்லரைச் செற்ற தும்பிரை மேய்த்ததும் நீள்நெடுங்கை
சிகர மாகளி றட்டதும் இவைபோல் வனவும் பிறவும்
புகர்கொள் சோதிப் பிரான்றன் செய்கை நினைந்து புலம்பி என்றும்
நுகர வைகல் வைகப்பெற் றேன்-எனக் கென்னினி நோவதுவே? (3)

ஆ. (நிகரில்) பசுமேய்த்தருளி வினையாடினாப்போலே அநாயாசென் செய்

மூன்றாம் பாட்டு

இ. நிரைமேய்த்ததுமென்று கீழ்ப்பாட்டிலே சொன்னத்தை இங்கும்
சொல்லுகை புனர்தியன்றோவென்ன அது டுஷாந்தாய்மென்கிருர் (பசு
மேய்த்தருளி டுஷாந்தாய்). நிகரில் என்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்

ச. கோல - ஆசுயமான திருக்கோலத்தை உடையவனான, நிரைபரிஷ்ஞ-
சுபாஸ்யத்தாலே அநாயாசமான அழகையும் தத்துவகுமவநமமதாஜனமுதாஹு
ங்களைமுமுடையவனான என்றபடி. பிரான் தன் - உபகாரகனுடைய,
செய்கை - விவ்வேந்திரங்களை, நினைந்து - ஸ்மரித்து, மனம் குழைந்து -
மனசு டுஷிமூதமாய், நேயத்தோடு - ஸ்நேஹத்தோடே, நேயம் - ஸ்நேஹம், போது -
காலங்கள், கழிந்த - போகா நின்றன, எனக்கு - இப்படிச் காசம்
போக்கா நின்ற எனக்கு, எவ்வுலகம் - எந்த லோகம் தான், நிகர் - சடசம்,
ஒருவரும் சடசராகமாட்டாரென்றபடி. (2)

நிரை - ஸோபக்யை, மேய்த்ததும் - ஸ்பந்தம். இது மல்லரைச் செற்ற
தற்கு டுஷாந்தாய்ம். நிகரில் - சடசரஹிதரான, நிகர் - சடசம், 'नव यौवनोन्मुखी-
भूतकुमारतनुर्हरिः । नव वज्रकठिनाभोगशरीरोऽयं महासुरः ॥ न ससं बुद्धमित्याहुर्मधुरा-
पुरयोषितः' என்கிறபடியே சுகுமாரவாலான தனக்கு வஜ்ரகோடிகதின்மஹதர-
ஹிரசரீரதயா அத்யந்தவிசடசரான என்றபடி. மல்லரை - சாநூர்முநிகாடிகளை,
செற்றதும் - ஸ்மரித்த ஆசுயமும், நீள்நெடும் - அத்யந்தவீரீமமான, நீள்
என்றும் நெடும் என்றும் இரண்டு பதங்களும் வீரீவாசிகளாகையாலே
அத்யந்தவீரீவ் விவ்விதம். கை - ஹத்ததை உடைத்தான, குழையை உடைத்
தான என்றபடி. சிகர - பவந்திசுரம் போலே, மா - மஹத்தான, களிற்று -
ரஜத்தை, குவலயாபிஹத்தை என்றபடி. அட்டதும் - நசிப்பித்ததும்,
இவை போல்வனவும் - இவைத்துக்கு சடசங்களான, இந்த மனசஹாராவி
களைப்போலே ஆசுயங்களான என்றபடி. பிறவும் - மற்றுமுள்ள
கேசினிரசனாதிசனும், புகர்கொள் - புகரைக் கொண்டிருக்கிற, புகர் -
செவ்வு, 'सत्यः पश्यत कृष्णस्य स्वेदाम्बुकणिकाक्षितम्, मुखं' என்று மதுராபுரயுக்தி
கள் சாஸ்திராயமாக அநுபவிக்கும்படி ரஜவிஹாரஜனதஸோபாவிசேவத்தை உடைத்

மு. நோவ ஆய்ச்சி யுரலோ டார்க்க இரங்கிற்றும் வஞ்சப்பெண்ணை
சாவப் பாலுண் டதும் ஊர் சகடம் இறச்சா டியதும்
தேவக் கோலப் பிரான்றன் செய்கை நினைந்து மனங்குழைந்து
மேவக் காலங்கள் கூடி னேன்-எனக்கென் இனி வேண்டுவதே? (4)

ஆ. தருளின அதிவலபராகமமல்லநிரிவரசதூசநிரவதிகவலகுவலயாபிஷபூதிபிரதிகூல-
நிரசனஸ்வரூபசர்வவிஷயேஷ்டிதங்கனையும் அநுசந்தித்து அவ் அநுசந்தானபிரிதியாலே
அபகூதிமதனாய்க்கொண்டு அலற்றி அநுபவிக்கப் பெற்ற எனக்கினி ஒரு
நோவுமில்லை என்கிறார். (3)

(நோவவாய்ச்சி) உரலோடே கட்டி வைக்கலாம்படி அபிதருக்குப்
பரமசுலபனாபடியையும் தவிரோதிபூதநாசகடநிரசன பண்ணி அபடியையும்,
அது துடக்கமாகவுள்ள விஷயேஷ்டிதங்களை ச்நேஹத்தோடே அநுபவிக்கப்
பெற்ற எனக்கினி வேண்டுவதுண்டோ என்கிறார். (4)

இ. செய்கிறார் (அதிவலேத்யாதியால்). சிகரமாகளிறென்கிறதை உரைக்கிறார்
(நிரிவரேத்யாதியால்). மல்லாந் நிரிவரசதூசநிரவதிகவலகுவலயாபிஷயேதி ஸ்நஃ. இவை
போல் வனவும் பிறவுமென்கிறதற்குத் தாப்யம் மருளிச்செய்கிறார்
(அபூதித்யாதியால்). புலம்பி என்கிறவிடத்தில் அய்ச்சிமான அய்த்தை
அருளிச்செய்கிறார் (அநுசந்தானபிரிதியாலே த்யாதியால்). (3)

நாலாம் பாட்டு

நோவவாய்ச்சியுரலோடார்க்க விரங்கிற்று மென்கிறதற்குத் தாப்யம்
மருளிச்செய்கிறார் (உரலோடே த்யாதியால்). மனங்குழைந்து என்கிற
தற்குத் தாப்யம் மருளிச்செய்கிறார் (ச்நேஹத்தோடே என்று). (4)

ச. தான என்றபடி. சோதி - ஸ்யோதிஸ்ஸையுடையவனான, சுவகாஸ்யுதஸ-
த்யமயதிராஹத்தை உடையவனான என்றபடி. பிராந்தன் - ஸபகாரக
னுடைய, செய்கை - ஷேஷ்டிதங்களை, நினைந்து - அநுசந்தித்து, புலம்பி -
அது உள்ளடங்காதே வாய்விட்டு அலற்றிக் கொண்டு, என்றும் -
பரிதிநமும், நுகர - ஸுஜிக்கும்படி, அநுபவிக்கும்படி என்கை. நுகருகை -
ஸுஜிக்கை, வைகல் - காலமானது, வைகப்பெற்றேன் - மிகவும் நெடுகப்
பெற்றேன், தேஹாதிவ்யாபாரங்களும் மேல் விஷேடமும் இல்லாமையாலே
காலமெல்லாம் இவ்அநுபவத்துக்கே ஸபகாமாகப் பெற்றேனென்றபடி.
இனி - இப்படியான பின்பு, எனக்கு, நோவது - வ்யைப்படுவது, என் -
எதற்காக, ஒன்றுக்கும் வ்யைப்படவேண்டா என்றபடி. அநுபவகா-
மில்லாமல் வ்யைப்படவேணுமோ? அநுபவம் ஸரஸமல்லாமல் வ்யைப்பட
வேணுமோ என்றபடி. (3)

மு. வேண்டித் தேவர் இரக்க வந்து பிறந்ததும் வீங்கிருள்வாய்
பூண் டன்றன்னை புலம்பப் போயங்கோர் ஆய்க்குலம் பக்கதும்
காண்ட லின்றி வளர்ந்து கஞ்சனைத் துஞ்சவஞ் சம்செய்ததும்
ஈண்டு நான் அலற் றப்பெற் றேன்-எனக் கென்ன விகலுளதே? (5)

ஆ. (வேண்டி) ஸ்மாரநிஹ்ரணாய்மாக ஸ்மியிலே வந்து திரு அவதாரம் பண்ணி
அருள வேணுமென்று தேவர்கள் அயக்கத்தானாசைப்பட்டுக் கொண்டு
ஸ்ரீவசுதேவர் திருமானிகையிலே வந்து பிறந்தருளின படியையும் “தூரதா
வான க்ஸன் காணிற்செய்வதென்” என்று ஸ்ரீவசுதேரும் தேவகிப்பிராட்டி
யும் மயப்பட்டலற்ற அவர்களுடைய மய போம்படியாக அதிவஹ்நம:ஸ்ரீ

ஐந்தாம் பாட்டு

இ. தேவரிக்க என்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (ஸ்மாரத்யாதி
யால்). வேண்டி என்கிறதை உரைக்கிறார் (தானாசைப்பட்டுக்
கொண்டு என்று). அன்னை புலம்பவென்று ஸ்ரீதேவிகையைச் சொன்னது
ஸ்ரீவசுதேவருக்கும் சபலஷமென்று கருத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீவசு-
தேவருமியாதியால்). வீங்கிருள்வா யென்கிறவிடத்தில் அமித்ரமான
அய்த்தை அருளிச்செய்கிறார் (அவர்களுடைய த்யாதியால்). வீங்கிருள்

ச. நோவ - நோவும்படி, ஆழ்வார் தம்முடைய திருமேனியிலே கயிறு
உறுத்தினுப்போலே இருக்கையாலே நோவ என்கிறார். ஆய்ச்சி -
இடைச்சியானவள், ஷோடீப் பிராட்டியானவளென்றபடி. உரலோடு -
சுலூசுத்தோடே, ஆர்க்க - இறுக்கக்கட்டினவாதே, இரங்கிற்றும் -
இரங்கினதும், அர்த்தயிருந்ததுமென்றபடி. இரக்கம் - மானசவ்யை,
ஸ்வசஹ்ஸுலேஷவிபரிவர்த்தானந்தவ்யாஸதஸதகௌடிகாண தான் ஓர் அவல கட்டின
கட்டவிழ்த்துக் கொண்டு போக மாட்டாதே நின்றமுகை சவாவ
மாயிருந்த அசுசய்முமென்றபடி. வஞ்சப்பெண்ணை - மாத்ருவத்தைக்
கொண்டு வசுதேவாய் வந்த பெண்ணை, பூதநைய என்றபடி. சாவ - சாம்
படி, ஸ்ரீநவையைப் போலே அஹ்நாயைப் பண்ணிவிட்டுப் பூசலை
விளைப்பியாதே அவள் முடிந்தே போம்படியாக என்றபடி. பால் -
ஸ்ந்யத்தை, உண்டதும் - பான பண்ணினதுவும், பெண்ணைப் பாலுண்
டதுமென்று டிக்மகன் டமிதஸவாஸ்யாத். நற்றாய்க்கு மயனாயிருந்தாப்
போலே பேய்த்தாய்க்குமவன் மயனாயிருந்துவிடாதொழியப் பெற்றே
னென்று கருத்து. ஊர் - அசுராவேசத்தாலே சவயேவ ஊர்ந்து வாரா
நிற்கிற, சகடம் - சகடமானது, இற - முறியும்படி, இறுகை - முறிகை,
சாடியதும்-சாடினதுவும், திருவடியாலே உதைத்ததுமாகிறவென்றபடி.

ஆ. மான சமயராத்திலே தன்னுடைய சதுர்ஜிவ்யரூபதிரஸ்காரபூர்வமாகத் திருவாய்ப்பாடியிலே எழுந்தருளினபடியும் அங்கே க்ஸப்ரஹிதிரிதிரி யாதபடி வளர்ந்தருளி கஞ்சனைத் துஞ்ச வஞ்சஞ்செய்ததும் இவை எல்லாவற்றையும் இங்கே அலற்றப் பெற்றேன், எனக்கினி ஒரு து:ச முண்டோ என்கிறார். (5)

இ. வாயென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச் செய்கிறார் (அதிவருஷ்யாதியால்). ஆய்க்குலம் புக்கது மென்கிறவிடத்தில் அமிஸ்தமான அய்த்தை அருளிச் செய்கிறார் (தன்னுடைய இயாதியால்). காண்டலின்றி என்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (கஸ்யாதியால்). இகலுளதே என்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (து:சமுண்டோவென்று). (5)

ச. இதுக்குச் செய்கை என்கிறதோடே அந்யம். தேவக்கோல - தேவசௌந்தரத்தை உடையவனான, இவை எல்லாம் பாகுதேவத்தை பரிசுத்தித்துச் செய்கை அன்றிக்கே அபாகுதேவமஹிவிசுவாநாயிருந்தே செய்தவனான என்ற படி. பிரான்தன் - உபகாரகனுடைய, செய்கை - சேஷங்களை, நினைந்து - அநுசந்தித்து, மனங்குழைந்து - மனசு ரவிமூரமாய், மேவ - வாதரிக்கும்படி, இதுவே ப்ரயோஜனமாயிருக்கும்படி என்கை. காலங்கள் கூடினேன் - காலங்கள் சிடிக்கப் பெற்றேன், இனி - இப்படி ஆன பின்பு, எனக்கு வேண்டுவது என் - எனக்கு அவாப்யமெது? இவ்வநுபவமே பரமபுரஸாய் மென்று கருத்து. (4)

தேவர் - தேவர்கள், இரக்க - யாசிக்க, பூமாரிநிர்ஹாய் அவதரிக்க வேணுமென்று யாசித்தவாறே என்றபடி. வேண்டி - 'பிதர் ரோசயாமாஸ' என்கிறபடியே தானாசைப்பட்டு, வந்து - கிராஸ்யில் நின்றும் கிரிசுதேவர் திருமாளிகையிலே வந்து, பிறந்ததும் - அவதரித்த அபாயத்தையும், அன்றன்னை - அன்றைக்குப் பெற்றவனான தாயாரானவன், நவபசவீ யான - தேவகியானவனென்றபடி. பூண்டு - பூசுதேவத்தாலே ராஹமாகக் கட்டிக் கொண்டு, புலம்ப - க்ஸன் காணில் செய்வதென்? என்று ப்ரஸித்தவாறே, இதுக்குப் போய் என்கிறதோடே அந்யம். வீங்கு - வசியா நிற்கிற, இருள்வாய்-அஸ்காரத்திலே, வாயென்று சப்தஸ்யை அந்யம். போய் - அந்த தேவகி இருந்த காராஹத்தில் நின்றும் தப்பிப்போய், அங்கு - அந்த க்ஸனுடைய - தேவத்துக்குள்ளே, ஓர் - அநிதீயமான, க்ஸனுக்குப் ப்ரயப்படாதே இவனை மறைத்து வைத்து ரசிக்கும்படி அநிதீயவலமான வென்றபடி. ஆய்க்குலம் - ரிபகூலத்தை, புக்கதும் - ப்ரவசித்ததும், காண்டலின்றி - காண்கையில்லாமல், காண்டல் -

மு. இகல்கொள் புள்ளிப் பிளந்த தும்இமில் ஏறுகள் செற்றதுவும்
உயர்கொள் சோலைக் குருந்தொ சித்ததும் உட்பட மற்றும்பல
அகல்கொள் வையம் அளந்த மாயன்என் அப்பன்றன் மாயங்களை
பகலிராப் பரவப் பெற்றேன் - எனக் கென்ன மனப்ப ரிப்பே? (6)

ஆ. (இகல்கொள்) க்ஸ்ப்ரெதரதிகூலவிஹ்ஜவிசேஷதும்மவ்யகூந்ரூபாசுரநிரசநப்ரதிபரம-
புரவதிக்யசேஷிதங்களை சர்க்காருமுமேத்ததப்பெற்ற நான் அவாப்தசமஸ்தமநோர
னானேனென்கிரார். (6)

ஆறும் பாட்டு

இ. இகல்கொள் புள்ளிப் பிளந்தது மென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்
செய்கிரார் (க்ஸ்யாடியால்). இமிலேறுகள் செற்றதுவுமென்கிறதற்குத்
தாப்யம்ருளிச்செய்கிரார் (தும்மவ்ய என்று). குருந்தொசித்தது மென்கிற
தற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிரார் (கூந்ரூபாடியால்). எனக்கென்ன மனப்
பரிப்பென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிரார் (அவாப்த்யாடியால்). (6)

ச. காண்கை, க்ஸாடிகள் காணாமல் என்றபடி. வளர்ந்து - அபிவ்ருத்யம்,
கஞ்சனை - க்ஸனை, துஞ்ச - நசிக்கும்படி, துஞ்சுகை - நசிக்கை,
வஞ்சம் - வசம், செய்ததும் - பண்ணினதையும், ஈண்டு - இப்போது,
நான் அலற்றப் பெற்றேன் - நான் சீர்திசையத்தாலே பின்னையும்
பின்னையும் சொல்லப்பெற்றேன், எனக்கு-இப்படிப்பட்ட எனக்கு, என்ன
இகல் - என்ன விருதம், இகலென்று விருதத்துக்குப் பேர். என்ன இகல்
என்கிற இடத்தில் சந்திரகாராம:. என்ன ஈசுவரமுவிரோதமென்றபடி.
உளது - உண்டு, ஒரு விருதமுமில்லை என்றபடி. (5)

இகல்கொள் - இகல்கொண்டிருக்கிற, இகல் - விருதம், க்ஸ்ப்ரெத
தாலே யுத்தம்மாயிருக்கிற என்றபடி. புள்ளி - பிளியை, க்ஸாடிகள்
பென்றபடி. பிளந்ததும் - விதாரணம் பண்ணினதும், இமிலேறுகள் -
யுத்தரகதூததை உடையவைகளான வ்யங்களை, இமில் - கதூத்து.
செற்றதுவும் - சஹித்ததும், உயர்கொள் - உயரைக் கொண்டிருக்கிற,
உயர் - உத்தமம், அப்யந்திஷ்டமான என்றபடி, சோலை - சோலையா
யிருக்கிற, அப்யந்தி தழைத்திருக்கிற என்றபடி. குருந்து - கூந்ரூபத்தை,
ஒசித்ததும் - முறித்ததும், உட்பட - இவை முதலாக, மற்றும் பல -
இன்னும் அநேகங்களான, இது மாயங்களுக்கு விசேஷம். அகல்கொள்-
விஸ்தாரத்தை உடைத்தான், வையம் - பூமியை, அளந்த - திவிக்ரம
யளந்தவனான, மாயன் - ஈசுவரமூர்த்தான, என்னப்பன்தன் - இந்த விரிவ்

மு. மனப்பரிப் போட மூக்கு மானிட சாதியில் தான்பிறந்து
தனக்கு வேண்டுருக் கொண்டு தான்றன சீற்றத்தினை முடிக்கும்
புனத்து மூய்முடி மானை மாப்பன்என் அப்பன்றன் மாயங்களை
நினைக்கும் நெஞ்சுடை யேன்-எனக்கினி யாநிகர் நீணிலத்தே? (7)

ஆ. (மனப்பரிப்போடு) ப்ரணதஜநசமீஹிதநிவ்ந்தநவிபயமநொரயனாய்க்கொண்டு
அஷேவதொஸ்பதமநுப்யஜாதிமலே. சுவாசாபாரணதவ்யரூபத்தோடே வந்து பிறந்தருளி

ஏழாம் பாட்டு

இ. மனப்பரிப்போடென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (ப்ரணதேத்யாதி
யால்). தான் பிறந்து என்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (சுவாசாபா-
ரணதேத்யாதினால்). தனக்கு வேண்டுருக் கொண்டென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்

ச. களை எல்லாமெனக்கு ப்ரகாசிப்பித்த ப்ரகாரகனுடைய, மாயங்களை -
அாஸ்யர்ஜேததங்களையே, பகலிரா - திவானக்த், நாட்டார் ப்ராகுதவிபயங்களைப்
புஜிக்கைக்குப் பகலிராவென்று கூறிட்ட காலமிரண்டும் எனக்கு இவ்
விபயத்தை அநுபவிக்கைக்கு ப்யயுக்தமாகப் பெற்றேனென்று கருத்து.
பரவப்பெற்றேன் - சூதிக்கப்பெற்றேன், எனக்கு - எவ்மூதனான எனக்கு,
மனப்பரிப்பு - மனோது:கமென்ன, ஒன்றுமில்லை என்றபடி. பரியென்று
து:கம். அதில் பரிப்பென்று ப்ரகாரதீதவமானாலும் அவ்மய்த்தையே
சொல்லும். (6)

மனப்பரிப்போடு - மனோது:கத்தோடே, அாஸ்யது:காசஹிணுவமாகிற காரண
த்தோடே யென்றபடி. து:கவாசியான பரிப்புஷம் இங்கு சலசல
காஸ்யபரம். அழுக்குமானிட சாதியில் - மலவ்யாஸமான மாபுபஜாதிமலே,
அழுக்குமானிட சாதியென்று சாகபாஸிவதசமாச:, சகலதேவாஸதமான
மநுப்யஜாதிமலே என்றபடி. தான் - சுவாசாபாரணதவ்யமக்ஷுவிப்ரஹிவிசிந்தனான
தான், பிறந்து - அவதரித்து, பத்து மாசம் வந்தத்திலே வசிக்கையாலும்
தாய்மாருக்கு முலை சுரக்கையாலும் அவர்களுக்குக் கட்டவும் அடிக்
கவுமாம்படி தன்னை எளியவனுக்கி வைக்கையாலும் அவதாரத்தைப்
பிறப்பாகச் சொல்லுகிறார். நானாவிபவாசிகளிலே பிறக்கைக்கு கம்ம்
பண்ணி வைத்த சஸாரியும் கூட சூயஸிக்கும்படியான அம்மத்திலே பிறந்
தான் கிமர்? அாஸ்யருடைய து:க் பொறுக்கமாட்டாமையாலே யென்று
கருத்து. தனக்கு வேண்டுரு - தனக்கு வேண்டின ரூபத்தை, வ்ரும்த்
திபுஜாதிக்கான வேண்டின விப்ரஹங்களை என்றபடி. கொண்டு - ஶ்ரதித்துக்
கொண்டு, 'கூணரூபாஸ்யசங்க்யாநி' இதே. தான் - சுவய், தன் சீற்றத்தினை தன்

ஆ. சுவாமிமதஹிபுஜவதுபுஜாதிருபங்களை அஸ்தானம் பண்ணிக்கொண்டு விருவிரிநிரசனம் பண்ணி பரிபூர்ணமனோரதஞ்சுடையாலே அதிபரிமஹேசுவரிமாதாநமஸ்கரணமுடிகூறும்பெருமானுடைய அக்ஷயவிரிசுடையங்களுடையே நினைக்கும் நெஞ்சாகிற மஹாநிதியை உடையவனான என்னோடொக்க இந்தலோகத்தில் வ்யருண்டோ என்கிறார். (7)

இ. மருளிச்செய்கிறார் (சுவாமிமதேயாடியால்). தான்தனசீற்றத்தினை முடிக்கு மென்கிறதற்குத் தாத்மியம்மருளிச்செய்கிறார் (விருவிரிதாடியால்). புனத்துழாயென்கிறதற்குத் தாத்மியம்மருளிச்செய்கிறார் (அதிபரிமஹேசுவரிதாடியால்). (7)

ச. னுடைய சீற்றத்தை, சீற்றம்-கோபம், முடிக்கும்-அஹிதவிருவிரிநிரசனத்தாலே தீர்த்துக் கொள்ளுவனான, அஹிதருக்கு விருவிரியைப் போக்கிக் கொடுத்தானாயிருக்கையன்றிக்கே தான் தன்னுடைய கோபத்தைத் தீர்த்துக் கொண்டுத் தன் காரியம் செய்து கொண்டவனாயிருக்கும்வனான என்றபடி. புனத்துழாய் - தன்னிலத்தில் துழாயை, புனம்-பயிர் விளையத்தக்க நிலம். திருமேனியில் ஸ்ரீத்தாலே தன்னிலத்திலே நின்றபடி போலே அதிகோமலஸ்கீதஸ்யாமஹேசுவரிமாதா துலசியை என்றபடி. முடி-விரிசுடையே உடையவனான, மாலை மார்வன்-அந்த துலசிமாலையை மார்வி னுடையவனான, அஹிதவிருவிரியைப் போக்கி ஹேனாய்த் திருமஞ்சன மாடியருளி துலசிமாலையினாலே அலங்கரிக்கிறவனான என்றபடி. என்னப்பன்தன் - இவ்வழகை எனக்குப் பரிசுரிப்பித்த உபகாரகனுடைய, மாயங்களே - அக்ஷயவிரிசுடையங்களுடையே, நினைக்கும் நெஞ்சு - சதா ஸ்மரிக்கும் படி விருவிரிமான மனசு, உடையேன் - உடையவனான, எனக்கு, இனி-இப்படி அநுபவம் பெற்ற பின்பு, நீன் - விபுலமான, நிலத்து - பூமியிலே, நீன் நிலம் என்கிறவிடத்தில் முகாராஸரே நகாரே னகார ஏகாदेशः. एवं சவ்ந ஶ்ரீத்யம். யார் நிகர் - யார் சதுரர், ஒருவருமில்லை என்றபடி. திருநாட்டிலும் தமக்கு சமரில்லையென்று கீழ்ச்சொல்லியிருக்க இந்த லோகத்திலே சமரில்லை யென்னுமிடம் சொல்லவேணுமோ என்னில்? ஜானவாரக மில்லாத சூதஸத்வமான தேசத்திலே இருந்து எம்பெருமானை அநுபவிப்பதில் காட்டில் இருந்தருமானாலத்திலிருந்து அநுபவிக்கையே அதிசயமாகையாலே இங்கிருந்து அநுபவிப்பாரிலும் எனக்கு சதுரரில்லை என்கிறார். இது சுவச்ய கதாய்தானுஸ்தானம் பண்ணுகிறபடி. (7)

மு. நீணிலத் தொடுவான் வியப்ப நிறைபெரும் போர்கள் செய்து
வாண னுயிரம் தோள்து ணித்ததும் உட்பட மற்றும் பல
மாணி யாய்நிலம் கொண்ட மாயன்என் அப்பன்றன் மாயங்களே
காணும் நெஞ்சுடை யேன். எனக் கினி யென்ன கலக்க முண்டே? (8)

ஆ. (நீணிலத்தொடு) பாணவிஜயமுதமான கணச்செய்தங்கனையும் மற்றும்
சீவாமனனுடைய அக்ஷயச்செய்தங்கனையுமே அநுசந்திக்கும் நெஞ்சுடை
யேனான எனக்கு இனி கலக்கமுண்டோ என்கிறார். (8)

எட்டாம் பாட்டு

இ. இத்திருவாய்மொழி கணாவதாரவृத்தாந்தங்கனையே சொல்ல பவ்தமா
யிற்பேறையாகிலும் “அகல்கொள் வையமளந்த” என்று கீழ்ச்சொன்ன
அய்த்தையே “மாணியாய் நிலங்கொண்ட” என்று இப்பாட்டிலும்
சொல்லுகிற அம்யாசரூபதாப்யந்தித்தாலே சீவாமனவृத்தாந்தத்திலும் தாப்ய
முண்டென்று நினைத்து அருளிச்செய்கிறார் (மற்றுமியாதியால்).
புகலமான னவ்யவத்யாலும் திவிக்ரமனாய் வளர்ந்து பண்பதாமரவிபாகமற
எல்லாரையும் தீண்டுகையாலும் அபிதவிபயத்தில் பகபாதத்தாலும்
அபிதாப்யமாக துஷ்டங்களான காரியங்களைச் செய்கையாலும் கணாவதாரத்
தொடு ஒத்திருக்கையாலே சீவாமனாவதாரத்தை இங்கே அநுபவிக்கை உचित
மென்று கருத்து. (8)

ச. நீள் - விபுலமான, நிலத்தொடு - பூமியோடே கூட, வான் - அகாச
மானது, மஃ - கோஸ்தீதிவத் தளையா பூமிசுயசவ்மனுஜாதிகளும் அகாசசுயசவ்
ஜாதிகளுமென்றபடி. வியப்ப - விசமயப்பட, இதுக்குச் செய்து என்கிறத்
தொடு அவ்யம். நிறை - பூர்ணங்களான, சேனாபுதாதிபரிகரங்களாலே பூர்ண
களான என்றபடி. பெரும்போர்கள் - மஹாபுதங்களை, பாணொருவனான
தனித்தனியே பகாநான சுகந்தராதிக்களோடே தனித்தனியே புதங்கள்
பண்ணுகையாலே போர்களைன்று பஹவ்நம். செய்து, வாணனுயிரம்
தோள் - பாணசூரனுடைய சபுசசவ்யபுஜங்களை, துணித்ததும் - உதித்ததும்,
உட்பட - இது முதலாக, மற்றும் பல - இன்னும் அநேகங்களான,
இது மாயங்களென்கிறதற்கு விசேஷம். மாணியாய் - மாணவகனாய்,
வாமனபூதாப்யாயென்றபடி. நிலம் - பூமியை, கொண்ட - மஹாபலி பக்கல்
கின்றும் உதித்தவனான, மாயன் - அக்ஷயபூதனான, என்னப்பன் தன் -
அந்த விசிவசரிதத்தாலே என்னை வசீகரித்து எனக்கு சுவாமியான
வனுடைய, திருவுலகளக்கிறோமென்றொரு வ்யாதத்தை இட்டு அளந்து
கொண்டது தம்மை என்றிருக்கிறார். மாயங்களே - அக்ஷயச்செய்தங்

மு. கலக்க ஏழ்கடல் ஏழ்மலை யுலகே மூம்கழி யக்கடாய்
உலக்கத் தேர்கொடு சென்ற மாயமும் உட்பட மற்றும் பல
வலக்கை யாழி யிடக்கைச் சங்கம் இவையுடை மால்வண்ணை
மலக்கும்நா வுடையேற்கு மாறுள தோ-இம் மண்ணின் மிசையே? (9)

ஆ. (கலக்க) வீதிகபூநாயனாய்மாக எழுந்தருளுகிறபடியைக் கண்டு
பிரியதிசயத்தாலே சேதநாசேதநசமஸ்தவஸ்துக்களும் ஐயிதமாய்ப்படி சர்வலோகங்களை
யும் கழிய அநாயாசேன திருத்தேரைத் திருநாட்டிலே செல்லக் கடாவி
யருளின அபாயமுட்பட மற்றும்முள்ள சர்வதிசயவேதநங்களையும் அபாய-
வாஸஸ்யைசுவபாவனாகையாலே ததிரோதிநிரசநாய்மாக அபாயகாதிசர்வதிசயபூ
ங்களையும் ஏந்திக் கொண்டிருக்கிற அழகையும் எம்பெருமானையும்
கூட வீடழிக்கும்படி செவிக்கினிய செஞ்சொல்லாலேத்தப்பெற்ற
என்னோடொப்பாருளரோ? இந்த லோகத்திலென்கிறார். (9)

ஒன்பதாம் பாட்டு

இ. ஏழ்கடலேழ்மலையுலகேமூம்கலக்க என்று அந்நிதித்துத் தாஸ்யம்ருளிச்
செய்கிறார் (வீதிகேசாடியால்). ஏழ்கடல் ஐயாதிபவஸ்துக்கைக் காக்காசியாசேன
கழிய என்கிற பதத்தோடேயும் அந்நிதித்துத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார்
(சர்வாடியால்). உலக்கவென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (திரு
நாட்டிலே செல்லவென்று). வேதநங்களையுமென்கிறதற்கு அழகையு
மென்கிறத்தோடே அந்நிதித்துத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார்
(அபாயவாஸஸ்யைசுவாடியால்). அழகையுமென்கிறதற்கு ஏற்றப்பெற்ற
என்கிறதோடே அந்நிதித்துத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (எம்பெருமானையும் ஐயாடியால்). ஈடழிக்கை -
விசுவானுக்குகை. மாறுளதோ இம்மண்ணின் மிசை என்கிறதற்குத்
தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (ஒப்பார் ஐயாடியால்). (9)

ச. களையே, காணும் நெஞ்சுடையேன் - காணும்படியான மனஸை
உடையேனான எனக்கு, ஆழ்வார் முடியானேயிற் கரணங்களை உடைய
வராகையாலே நெஞ்சு தானே நினைக்கவும் வற்றாய்க் காணவும் வற்றா
யிருக்குமென்று பிள்ளான் பணிக்குமென்று பூவர்கள் அருளிச் செய்வார்
கள். இனி - நெஞ்சு இப்படி ஆன பின்பு, என்ன கலக்கமுண்டு -
ஒரு கலக்கமுமில்லை என்றபடி. (8)

மூ. மண்மிசைப் பெரும்பாரம் நீங்கலுர் பாரத மாபெ ரும்போர்
பண்ணி, மாயங்கள் செய்து சேனையைப் பாழ்பட நூற்றிட்டுப்போய்
விண்மி சைத்தன தாம மேபுக மேவிய சோதிதன்தான்
நண்ணி நான்வணங் கப்பெற்றேன்-எனக்கார்பிறர் நாயகரே? (10)

ஆ. (மண்மிசை) மூலாவதரணாய்மாக சூதர்சனே பாஸ்கராஞ்னாதிக்களைப்பண்ணி
யருளி மஹாபாரதயுத்ததைப் பண்ணுவித்து சர்வசேனையையும் நசிப்பித்து
புரிகூலவிஜயஜனினிரதிசயதேஜ:பரிவூதனாய்க் கொண்டு சுகீயதிஷ்யபரமவ்யோமத்

பத்தாம் பாட்டு

இ. மண்மிசைப்பெரும்பாரம் நீங்க வென்கிறதை உரைக்கிறார்
(மூலாவதரணாய்மாக என்று). இதற்கு யுத்ததைப் பண்ணுவித்து என்கிற
தோடே ஸ்வயம். மாயங்கள் செய்து என்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்
செய்கிறார் (சூதர்சனேத்யாதியால்). பாரதமாபெரும் போர் பண்ணி
என்கிறதை உரைக்கிறார் (மஹாபாரதேத்யாதியால்.) சோதி என்கிறதற்குத்
தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (புரிகூலேத்யாதியால்). விண்மிசைத்தனதாமமே

ச. ஏழ்கடல் - சர்வசமுதங்கனும், ஏழ்மலை - சர்வகூலாச்சரங்கனும், உல
கேழும் - சர்வலோகங்கனும், கலக்க - கலங்க, வீதிகபூதானயநாய்மாக எழுந்
தருளுகிற அழகைக்கண்டு ப்ரீத்யதிசயத்தாலே ஐந்தங்கனாம்படி என்கை,
கழிய - இவை எல்லாவற்றையும் அநிகமிக்கும்படி, கடாய் - திருத்
தேரைக் கடாவி, உலக்க - முடிய, திருநாட்டிலே செல்லும்படியாக
என்றபடி. தேர்கொடு - ரதத்தைக்கொண்டு, சென்ற மாயமுமுட்பட -
போன ஈசர்வ்யமும் முதலாக, மற்றும் பல - இன்னும் அனேகங்கனும்,
வீதிகபூதர்களுடைய சசரிரானயந் அநிஷிபுரமன முதலாக மற்றுமுள்ள
ஈசர்வ்யங்களுமென்றபடி. வலக்கை - த்ஷிணஹஸ்தத்திலே, ஆழி - சக்ரமும்,
இடக்கை - வாமஹஸ்தத்திலே, சங்கம் - சங்கமும், இவையுடை - இவை
இத்தனையுமுடையவனான, மால்வண்ணனை - நிரவண்ணை, மால் - நிர,
மலக்கு - மலங்கப்பண்ணைத்தக்கதான, ஹ்விதிசயத்தாலே வாகுலனும்படி
பண்ணைத்தக்கதான என்றபடி. நாவுடையேற்கு - நாக்கை உடைய
வனான எனக்கு, வாக்யாபாரஹமான அத்யத்பூதகவிதாவீசவமுடையவனான
எனக்கு என்றபடி. இம்மண்ணின் மிசை - இந்த மண்மேலே, இந்த
லோகத்திலே என்றபடி. மாறு - எதிர், உளதோ - உண்டோ, இவர்
னுக்கு மனோஹரியான வாயுடையார் வேறு பூமியிலில்லை என்று ச்வச்ய
வ்யத்யை அநுசந்திக்கிறபடி. (9)

மு. நாயகன்முழு வேழல குக்குமாய் முழுவே முலகும் தன்
வாய கம்புக வைத்துமிழ்ந் தவையாய் அவையல் லனுமாம்
கேசவன் அடியினை மிசைக்குரு கூர்ச்சடகோபன் சொன்ன
தூய ஆயிரத் திப்பத்தால் பத்த ராவர் துவளின்றியே. (11)

ஆ. திலே எழுந்தருளின எம்பெருமானுடைய சரீரவ்யாவதாரங்களையும்
சரீரவ்யவேஷங்களையும் சரீரவ்யகலாபரணங்களையும் சரீரகலமும் அநுபவிக்கப்
பெற்ற என்னில் மேற்பட்டோருண்டா என்கிறார். (10)

(நாயகன்) கீழிரண்டு திருவாய்மொழியாலும் சொன்ன சரீரத்தை

இ. புகழேவிய என்கிறதை சந்திக்கிறார் (சுருதியேவியாடியால்). தான் நண்ணி
நான் வணங்கப்பெற்றேன் என்கிறதற்குத் தார்பயம்ருளிச்செய்கிறார்
(எம்பெருமானுடைய இயையாடியால்). எனக்கார் பிறர் நாயகரே என்கிற
தற்குத் தார்பயம்ருளிச்செய்கிறார் (என்னிலியாடியால்). (10)

நிகமனம்

கூணாவதாரத்தைச் சொன்ன இத்திருவாய்வாழியை நினைக்கிற இப்
பாட்டிலே அந்நிபரணாடிகளைச் சொல்லுவானென்னவதாரப்பிக்கிறார்

ச. மண்மிசை - மூமியின் மேலே, பெரும்பாரம் - விஷ்ணுவையானவருக்கும்
பொறுக்க அசுரமாமம்படி பெரியதான மாரமானது, நீங்க - நிவர்த்தமாம்
படி, இதுக்குப்பண்ணி என்கிறத்தோடே அவ்யம். மாயங்கள் - அந்-
நிவர்த்தத்தினன்று சுவரீனே மாரகராஜாநாடிகளான அந்நிவர்த்தங்களைச்செய்து,
ஹ் - அந்நிவர்த்தமான, பாரதமா என்கிறத்தை மாரபாரதவென்று மாறி
அந்நிவர்த்திப்பது, மஹாமாரதமாகிற, பெரும்பேரர் - பெரிய யுத்தத்தை, பண்ணி -
பண்ணுவித்து, சேனையை - சேனையை, பாழ்பட - அந்நிவர்த்தையை அடையும்
படி, சேன எல்லாம் நிஷேஷமாக நசிக்கும்படி என்கை. நூற்றிட்டு -
மந்நித்து, உபாயங்களைப் பண்ணி என்றபடி. போய் - வந்த காய் நிஷேஷ
மானவாறே இந்த சர்சாரமண்டத்தை விட்டுப்போய், விண்மிசை - அகாசத்
தின் மேலே, பரமவ்யோமத்திலே என்றபடி. தனதாமமே - தனக்கு
அசாபாரணவ்யாதத்தையே, புக - புகேசிக்க, மேவிய - அந்நிவர்த்தவனான,
அந்நிவர்த்திப்பது புகேசிக்கத்தவனான என்றபடி. சோதிதன் - நிர்வகியகிரியுருகு
கூணனுடைய, தான் - திருவடிகளை, நண்ணி - கிட்டி, நான் வணங்கப்
பெற்றேன் - நான் சேவ்யுதிகளைப் பண்ணப்பெற்றேன், எனக்கு - எவ்வித
னான எனக்கு, பிறர் - அந்நிவர்த்த, நாயகர் - பெரியவர், ஆர் - எனக்கு மேற்
பட்டாரொருவருமில்லை யென்றபடி. (10)

ஆ. நிगமிக்கிறது. நிखिलभुवननिरणोद्गिरणनियन्तृत्वनिर्दोषत्वादிகளாலே அவர்த-
 சர்வீசரத்வத்தை உடையனாய் ஸ்ரணதமோய்மூதாசங்யேயதிவ்யாவதாரதிவ்யசேஷிதவிசிஷ்ட
 னான எம்பெருமானைச் சொன்ன ஆயிரத்துள் இத்திருவாய்மொழி
 வல்லவர்களை இத்திருவாய்மொழி தானே நிखिलप्रतिबन्धकनिरसनपूर्वकமாகப்
 பரமபுரூபரணாரவிந்திவிசயானய்யபயோஜனநித்யசித்தநிர்வதிகமக்தியுத்தராக்ரு மென்கிருர்.

திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே சரணம்.

இ. (கீழ்த்யாதித்யால்). கீழ்த்திருவாய்மொழியில் சொன்ன அசுரதிததகதவீரவ
 த்தில் ச்ரீத்யதித்யத்தாலே சிஹாலகநய்யத்தாலே அத்தை இங்கே நனைத்து
 நிगமிக்கிருரென்று கருத்து. பூர்வத்திலே கீழ்த்திருவாய்மொழியின்
 அய்மும் கேசவன் என்கிற பதத்திலே இத்திருவாய்மொழியின் அய்மும்
 சங்ரஹிதமாகிறதென்று கருத்து. முழுவேமுலகுந்தன் வாயகம் புகவைத்
 துமிழ்ந்து என்கிறதற்குத் தாத்யம்ருளிச்செய்கிருர் (நிखिलेत्याதித்யால்).
 அவையாய் என்கிற சாமாநாதிசுரணத்தக்குத் தாத்யம்ருளிச்செய்கிருர்
 (நியந்ருத்வசுதத்தாலே). அவையல்லனுமாயென்கிறதற்குத் தாத்யம்ருளிச்
 செய்கிருர் (நிர்दोषत्वसुदத்தாலே). அதிசுதம் நிர்दोषत्वफलितமான அகம்-
 வச்யரவரம். நாயகன் முழுவேமுலகுக்குமாய் என்கிறதற்குத் தாத்யம்
 மருளிச்செய்கிருர் (அவர்தेत்யாதித்யால்). கேசிஹ்ருத்வவாகமான கேசிவசுதம்
 க்ருணரூபேண அவதரித்தபடியை சிதிப்பித்துக் கொண்டு சர்வாவதாரசர்வதிவ்யசேஷிதங்
 களையும் ஸபலசிக்கிறதென்று நனைத்தருளிச்செய்கிருர் (ஸ்ரணதெத்யாதித்யால்).
 துரிதபாதத்தில் அய்சித்யத்ததை அருளிச்செய்கிருர் (இத்திருவாய்மொழி
 வல்லவர்களை என்று). இப்பத்தால் பத்தராவர் என்கிற இவ்வசுநய்யதித
 யாலே த்யஜிதமாகிற அய்த்தை அருளிச்செய்கிருர் (இத்திருவாய்மொழி
 தானே என்று). துவளின்றி என்கிறதற்குத் தாத்யம்ருளிச்செய்கிருர்
 (நிखिलप्रतिबन्धकेत்யாதித்யால்). பத்தராவர் என்றது சங்கோதாபாவாஸ்பரிபூர்ணமக்திபர
 மென்று காட்டுகிருர் (பரமெத்யாதித்யால்). (11)

ச. முழு - க்ருதநங்களான, ஏமுலகுக்கும் - சப்தலகங்களுக்கும், நாயக
 னாய் - ஷ்ரணநாய், முழுவேமுலகும் - க்ருதநங்களான சப்தலகங்களையும்,
 தன் வாய் - தன் வதநத்தினுடைய, அகம் - உள்ளே, புகவைத்து -
 ஸுதரத்திலே ப்ரவேசிக்கும்படி வைத்தும், ஸுதரத்திலே ப்ரவேசிக்கும்படி தன்
 வதநத்திலே வைத்து என்றபடி, ப்ரத்யகாலத்திலே நிगरणம் பண்ணி என்று
 ப்ரய்வசித்யம். உமிழ்ந்து-ஸுதிரணம் பண்ணி, சூஷிதகாலம் வந்தவாதே சூஷிதத்து
 என்றபடி. அவையாய் - அந்த சப்தலகங்களுமாய், சப்தகாரகரு
 யென்றபடி. அவையல்லனுமாம் - சதிஜாதியனுமாகா நிற்கிற, சதஸுததொஷ்-

ச. ரசஸூட்டனுமாகா நிற்கிற வென்றபடி. கேசவனடி - கெசிஹ்தாவான கண்ணுடைய திருவடிகளுடைய, இணைமிசை - யுகத்தின் மேலே, கண்ணவரண-யுகவிஷயமாக என்றபடி. குருகூர்ச்சடகோபன் சொன்ன - ரசஸூட். ஆயிரத்துள் - சஹத்தில், தாய - பரிசுடமான, கண்ணாவதாரவூதானங்கையே சொல்லுகையாலே அப்யந்தசுடமான என்றபடி. இப்பத்தால் - இந்த டசகத்தால், இதுக்குப் பத்தராவர் என்கிறத்தோடு அந்வயம். துவளின் றி-குற்றமில்லாமல், துவள் - குற்றம், அநுபவபரிவந்தகங்கொன்றுமில்லாமலென்றபடி. பத்தராவர் - பக்தராவர்கள், இப்பத்தை அப்யசித்தவர்களு என்று சேயம். (11)

ज्ञानवैराग्यानुष्ठानशेवधिःश्रीमद्वेदान्तरामानुजमहादेशिकाय नमः

द्रमिडोपनिषत्तात्पर्यरत्नावलिः

(குரவை)

रासक्रीडादिकृत्यैविविधमुरळिकावादनैर्मल्लभङ्गैः

गोपीबन्धाहंभावाद्ब्रजजननमुखैः कंसदैत्यादिभङ्गैः ।

प्रादुर्भाविनिहीनेष्वसुरभुजवनच्छेदमुख्यैश्चरित्रैः

आकर्षेत्सर्वचित्तं हरिरिति कथयामास कारेरपत्यम् ॥ ७३ ॥

(रासक्रीडादिकृत्यैः) குரவை ஆய்ச்சியரோடு கோத்தது மீளாதி-கோபி
மாரோடே குரவை கோத்ததும் - கோவந்ததை எடுத்ததும், காதியனை
தமிழ்த்ததும் முதலான வியாபாரங்களாலும், (வिविधमुरळिकावादनैः) கேயத்
தீங்குமுலாதிற்றும் - நானாவிதமான கானத்தோடே கூடக் குழலை ஊதின
வீச்சியங்களாலும், (मल्लभङ्गैः) நிகரின்மல்லரைச் செற்றதும் - மிடுக்
கரான மல்லரை மீட்டித் தாமதத்தாலும், (गोपीबन्धाहंभावात्) நோவவாய்ச்சி
உரலோடார்க்க இரங்கிற்றும் - யசை உரலோடே கட்டும்படி இருந்த
மய்யையாலும், (ब्रजजननमुखैः) வேண்டித் தேவரித்யாதி - தேவர்கள் பார்த்த
தேவர்க்குத் தனயனாய் வந்து பிறந்து அந்த ஊத்திலே தானே அங்காரத்
தோடேகூடின அர்த்தியிலே அவள் புலம்பு கோலத்திலே போய்
கன் அறியாதபடி வளர்ந்த பகாரங்களாலும், (कंसदैत्यादिभङ्गैः) இகல்
கொள் புள்ளைப் பிளந்தது மீளாதி-கன்சன்வந்திகாசுரபுத்திகளை நிரசித்தது
முதலான சேஷிதங்களாலும், (प्रादुर्भाविनिहीनेषु) மனப்பரிப்போடு அழுக்கு
மானிட சாதியிற்றான் பிறந்து - அந்தரணாய்மாக அபாகுதன்சனத்
தோடேகூட பாகுதமனூதசனாதினாய் அவதரித்தருளின அங்கங்களாலும்,
(असुरभुजवनच्छेदमुख्यैश्चरित्रैः) நீணிலத்தோடு வான் வியப்ப இயாதி-மனூதர்
களுக்கும் தேவர்களுக்கும் விசயாவதமான பாசாசுரபுதன்வந்தவியாபாரத்தாலும்,
மூதயசன்வந்தாலே மேலிரண்டு பாட்டில் “கலக்கவேழ்கடலேழ்மலை
உலகேழும்”, “மண்மிசைப் பெரும் பாரம் நீங்க” இயாதி-யால் சொல்லப்
படுகிற வீதிகுபுநாயன்மாரதயுதகரணங்கள் சங்கீதங்கள். எவ்வுதவிரங்களாலே
வண்டுவரைப் பெருமாள் எல்லாருடைய மனசையும் அகப்பா நிற்கிரு
ரென்று “குரவையாய்ச்சியர்” என்கிற தசகத்திலே காரிசூ அருளிச்
செய்தாரென்கிறார்.

(73)

श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆளும் பத்தில் நாலாம் திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

ஐந்தாம் திருவாய்மொழி

மூ. துவளில் மாமணி மாட மோங்கு தொலைவில் லிமங்க லம்தொழும்
இவளை நீரினி யன்னை மீர்! உமக் காசை யில்லை; விடுமினே
தவள வொண்ணங்கு சக்கரமென்றும் தாம ரைத்தடங் கணென்றும்
குவளை யொண்மலர்க் கண்கள் நீர்மல்க நின்று நின்று குமிறுமே. (1)

ஆ. (துவளில்) இப்படி எம்பெருமான் திருவிண்ணகர் துடக்கமாக
வுள்ள திருநகரிகளிலே எழுந்தருளி இருந்த இருப்பையும் அவனுடைய
வியாவதாரங்களையும் திவ்யச்சேஷங்களையும் சौந்தரியாதிசங்குலாபுரங்களையும்
அநுசந்தித்த தீர்த்தியையும் அவனோடே வாஸஸ்சேஷம் பெருமையாலே வந்த
நிரவதிகேசனத்தையும் அந்யாபதேசத்தாலே அருளிச்செய்கிறார். ஒரு பெண்
பிள்ளை திருத்துலைவில்லிமங்கலத்தில் எம்பெருமானைக் காணவேண்டு
மென்று ஆசைப்பட்டுப் பெருமையாலே வயன் அவசனையாய்
அவனுடைய சौந்தரியாதிசங்குலாபுரங்களையும் திவ்யச்சேஷங்களையும் திவ்யச்சேஷங்
களையும் திருத்துலைவில்லிமங்கலத்தையும் சொல்லி அலற்றுகிற
படியைக் கண்டு இவருடைய திருத்தாயாரும் வந்தார்களும் இவளை
இழக்கிறோமென்னும் பயத்தாலே இவளுக்கு அவன் பக்கலுள்ள
அபிநிவேசத்தை நிவர்த்திப்பிக்கவேண்டுமென்று இவருடைய தோழியை

ஐந்தாம் திருவாய்மொழி

இ. இப்படி துணாவதாரதூதாந்தங்களை அநுபவித்து ஹாராகா நின்ற ஆழ்வார்
இத்திருவாய்மொழியில் அன்னைமீர்காள்? இனி உமக்காசை இல்லை,
இவளை விடுங்கோள் என்றாப்போலே சில அங்களைப் பேசுகை அசங்கு
மன்றோவென்ன அவதரிப்பிக்கிறார் (இப்படி இயாதிபால்). உகந்துகந்
துள் மகிழ்ந்து குழையுமே இயாதிகளாலே இத்திருவாய்மொழியிலே
தீர்த்தியும் தோற்றுக்கிறதென்று அபிபிராயம். (நிரவதிகேசாதி) மானசானுபவத்
தால் வந்த தீர்த்தியும் வாஸஸ்சேஷாலாபத்தால் உண்டான வசனமுமிரண்டும்
அதிவசனமாய் உள்ளடங்காமையாலே வாய்விட்டு அவற்றை அலற்று
கிறாரென்று கருத்து. (அந்யாபதேசத்தாலே இயாதி) எங்கும் அந்யாபதேசமாத்
சொல்லிக் கொண்டு போந்தவர் இங்கு அந்யாபதேசமும் அந்யாபதேசமும்
தனித்துச் சொன்னது இத்திருவாய்மொழிக்குக் கீழும் மேலும் எம்
பெருமானைக் கவி பாடினார். இத்திருவாய்மொழியிலே தம்முடைய
புகூதியை அருளிச்செய்கிறாரென்று அடராதிசயத்தாலே அவ்அந்யாபதேச
மாவதெங்குனே என்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஒரு பெண் பிள்ளை இயாதி).

ஆ. அபேசிக்க, இவருமவர்களை நோக்கி நிரவநிரதிசயவिविधमणिवरनिकरविर-
चित्तसौषोपेतமான திருத்துலைவில்லிமங்கலத்தைத் தொழுகையே ஸ்வாவமா
யிருக்கிற இவள் அவனுடைய அதிநிர்மலமாய் அதிரமணியமாயிருந்த
திருச்சங்கு திருவாழியாகிற दिव्यचिह्नங்களையும் पुण्डरीकलोचनங்களையும்
சொல்லி அலற்றி அத்தாமரைகளின் நிழலிலே வளரக்கடவ குவளை
போலே இருந்த அழகிய கண்கள் நீர்மல்க நின்று நின்று குமிருகிற்கும்
இவளை ஆசைப்பட வேண்டா என்கிறாள். (1)

இ. கீழ் இப்படி கண்ணிசைங்களிலே அவாஹித்து अत्यन्तहृदयான ஆழ்வா
ருடைய இந்த மானசானுभवம் முதிர்ந்து बाह्यसंश्लेषத்திலே அபிநிவேசத்தைப்
பிறப்பிக்க அவ்அபிநிவேசானுரூபமாக संश्लेषிக்கப் பெறுமையாலே अत्यन्त
अवसन्नராய் அவன் பக்கலிலே அதிமாந்ரவணராகக்கொண்டு இவர் படுகிற
व्यसनங்களை பூர்வ தாங்களே இவரை भगवत्सन्निधியிலே கொண்டு போய்
விட்ட இவருடைய வஸூக்கள் கண்டு இவரை இழக்கிறோமென்னும்
மயத்தாலே இவருடைய அதிமாந்ரபாஷ்யத்தை நிவர்த்திக்கப்பார்க்க
இவருடைய ப்ருதி அறிந்த सुहृद्भूतरானவர்கள் இனி இவரை நிவர்த்தி
பிக்கை अशक्यமென்று சொல்லிக்கொண்டு अशक्यதீக்கு சாபகமாக இவ
ருடைய ப்ராவ்யாதிசயजनितविकारங்களையும் அவர்களுக்குச் சொல்லுகிற
படியை இவ்வந்யாபேஷத்தாலே பேசுகிறாரென்று கருத்து. இத்தால்
आश्रितரை எம்பெருமான் स्वविषयप्राप्यத்தாலே வஸூக்களை விடும்படி
பண்ணுவிக்குமென்னுமிடம் இத்திருவாய்மொழிக்கு व्यङ्ग्यार्थமென்று
சூचितம். நோக்கி என்கிறதற்கு महावाक्यान्तத்தில் त्रियैयோடே अन्वयம்.
நோக்கி इत्यन्तं अवधारिकை.

முதற் பாட்டு

துவளில் என்கிறதை உரைக்கிறார் (நிரவந் என்று). மாந்ரவத்தை
உரைக்கிறார் (நிரதிசய என்று). மணிவதம் सामान्यமாகையாலே
सर्वमणिषातिपरமென்று காட்டுகிறார் (विविधेत्याद்யால்). இத்திருவாய்
மொழியிலே ஆழ்வார் ப்ருதி சொல்லப்படுகிறதென்று நம் முதலிகளால்
லாம் இத்திருவாய்மொழியைப்போர விரும்பி இருப்பார்களென்று
अज्ञेयப்பிக்கைக்காகப் பாட்டுதோறும் அதிரமணியசுகுமாரविविधपदसन्दर्भங்
களாலே व्याख्यान செய்தருளுகிறார். தவளவொண்சங்கு என்கிறதை
உரைக்கிறார் (निर्मलमित्याद்யால்). குவளையொண்மலர் என்கிற இடத்தில்
ஒண்வதத்துக்குத் तात्पर्यமருளிச்செய்கிறார் (அத்தாமரை इत्याद்யால்). (1)

ச. துவளில் - துவளில்லாத, துவள் - வவளம், நிரவளங்களான என்ற படி. மா - மஹத்துக்களான, நிரதிசயகாந்திசாலிகளான என்றபடி. மணி மாடம் - ரத்னங்களாலே ரசிதமான மனங்கள், ஒங்கு - வசனங்களாக யிருக்கிற, அவ்வருக்கு சங்கீதமாய்கையாலே விசேஷித்தபோது துடங்கி அவ்வூரையும் அவ்வூரில் மாடங்களையும் அவற்றில் மாணிக்கங்களையும் பார்த்துக்கொண்டு வைத்தகண் வாங்கமாட்டாதே இருக்கிறு ளென்று இவ்விசேஷங்களுக்கு அபிபிராயம். துலைவில்லிமங்கலம் - திருத்துலைவில்லிமங்கலமென்கிற விவ்நகரத்தை, தொழுமிவளை - தொழுகையே சுவாவமாயிருக்கிற இவளை, 'பாஷ்வி பஹ்மாசீன்' என்கிற கணக்கிலே தொழுகையே தேவாநீயாயிருக்கிற இவளை என்றபடி. இது அபிபிராயநீர்தம். இத்தனை அபிவிஷயமான இவளை நிர்வசிப்பிக்கப் போமோ என்று அபிபிராயம், இதுக்கு விடுங்கோள் என்கிறத்தோடே அந்நயம். அன்னைமீர் - தாய்மார்காள், மஹாவிஷயத்திலே அவகாஹிக்கை என்று ஒன்றில்லையோ? கெவல் சரீரத்தை உண்டாக்கினாரை அநுர்திகையே பூஷாநீமோ? என்று சந்தேஹத்துக்குக் கருத்து. நீர் - அடியிலே இவளைக் கொண்டுபோய்த் துலைவில்லிமங்கலத்திலழகைக் காட்டின நீங்கள், விடுமினோ - விடுங்கோள், இவளை விடுகையாவது இவள் உங்களுக்கு விசேஷி என்கிற வுடையை விடுங்கோளென்றபடி. இவளுடைய அநுமவத்துக்குத் தண்ணீர் துரும்பாகாதே, இவளுக்கு ஒடுகிற ரசத்தைக் கண்டு கொண்டு நிற்கப்பாருங்கோள் என்று கருத்து. இனி - இவள் அபிமானபவநீயான பின்பு, தொழுகையே தேவாநீயாவதற்கு முன்னேயன்றோ மீட்கப் பார்ப்பது என்று கருத்து. உமக்கு - தாய்மாரான உங்களுக்கு, ஆசை இல்லை - இவளை ஆசைப்பட அவகாஷமுமில்லை? பாஷ்யமில்லை என்றபடி. பாஷ்யநீகளானார் பக்கல் பெற்றவர்களுக்கு பாஷ்யுண்டோ? புக்கவிடத்தே பவநீகளாகாநிற்பாரைப்பெற்றவர்கள் நாங்கள் என்கிறதைக் கொண்டு நிர்வசிப்பிக்கை சசிதமோ வென்று கருத்து. இப்படி இவளை ஆசைப்பட அவகாஷமில்லை என்கிறது எத்தாலே என்ன? இவளுடைய பவநீளைப் பார்க்கலாகாதோ என்று அவற்றைச் சொல்லுகிறாள். தவள - வவளமான, வ்யாஹமான அவள் திருமேனிக்குப் பரமாமரம்படி அபிவவளமான என்றபடி. ஒண் - ஒள்ளியதான, 'உண்பதுசொல்லிலுலகளக்தான் வாயமுதம் கண்படை கொள்ளில் கடல் வண்ணன் கைத்தலத்தே' என்று பிராட்டிமார் கொண்டாடும்படி அபிவிஷயமான என்றபடி. சங்கு - சங்கம், சக்கரம் - இப்படி ஒரு விசேஷமிட்டுச் சொல்ல வொண்ணாத அழகை உடைய சக்,

மூ. குமிறு மோசை விழுவொ லித்தொலை—வில்லி மங்கலம் கொண்டுபுக்கு
அமுத மென்மொழி யானை நீருமக் காசை யின்றி அகற்றினீர்
திமிர்கொண் டாலொத்து நிற்கும்; மற்றிவன் தேவ தேவபி ராளென்றே
நிமியும் வாயொடு கண்கள் நீர்மல்க நெக்கொ சிந்து கரையுமே. (2)

ஆ. (குமிறும்) ஸ்மீரவिविषमङ्गलवाद्यप्रमुदितजनघोषத்தை உடைத்தான
மஹோசவம் செல்லா நிற்க திருத்துலைவில்லிமங்கலத்திலே கொண்டு
புக்குகோள். அன்று துடங்கி விருஹ்யசனத்தாலே சிவாபித்யைப்போலே

இரண்டாம் பாட்டு

இ. ப்ரமபாதத்துக்குத் சாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (ஸ்மீரேத்யாத்யால்). இத்தால்
இவனை அவ்வூரிலே கொண்டு போகவேண்டினால் திருநாளிலே
கொண்டு போவாருண்டோ என்கிறுளென்று சங்தி சூசிதை. திமிர்
கொண்டாலொத்து நிற்குமென்கிறதற்குத் சாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார்
(அன்று துடங்கி த்யாத்யால்). அமுதமென்மொழியாளென்கிற

ச. என்றும் - இப்படிச் சொல்லியும், தாமரைத் தடங்கள் - சாமரசபூஷ்
போலே விவிசாலங்களான திருக்கண்கள், தடம் - விசாலம், என்றும் -
இப்படிச் சொல்லியும், ஶ்லக்ஷங்களென்றும் சாமரசவிசாலசிவங்க
ளென்றும் சொல்லி என்று வடாய்ம். இவைகளைக் காணவேண்டு
மென்று சொல்ல ஶ்ரமித்து வ்ருஹநியாலே அவ்வளவு சொல்ல
மாட்டாதே அக்ஷியிலே விரமித்து என்றபடி. அதிலும் சங்கு சக்கரம்
தாமரைத்தடங்கண் என்றிப்படி. ஒருக்கால் சொல்லமாட்டாதே சங்கு
சக்கரமென்றுசொல்லி விவ்மித்தபின்பு தாமரைத்தடங்கண் என்று சொல்
லுகிறுளென்று கருத்து. குவளை - கருநெய்தலினுடைய, ஒண் - அழகிய
தான, மலர் - பூஷ் போலே இருக்கிற, கண்கள் - லிவங்கனானவை,
நீர்மல்க - ஶ்லங்கள் ப்ரவீகும்படி, இதுக்குக் குமிறுமென்கிறத்தோடு
அந்வயம். நின்று நின்று - ஶாஸமாரண பண்ணிப்பண்ணி, ஶ்ரே ஶ்ரே சிவில
மாகிற ஶாஸாவை வ்ரித்து வ்ரித்து என்றபடி. குமிறும்-வாய்விட்டுச்
சொல்லமாட்டாதே உள்ளே குமிறு நிற்கிறார். (1)

குமிறும் - குமிறுகிறகிற, நானாவிவவாசங்கலத்தாலே அந்வயவிசேஷமாகக்
குமிறு நிற்கிற என்றபடி. ஓசை - ஶவநிபை உடைத்தான, விழவு -
ஶசவத்தில், ஒலி - ஶிவத்தை உடைத்தான, 'சேவா புஷாஹ்ஸிஸ்ய ஸ்மீர-
மபுரஸ்வ: । அயோஷ்யா பூரயாமாஸ தூய்நாடானுநாதித:' என்கிறபடியே மஹோசவகோலாஹங்
களை உடைத்தான என்றபடி. பாவியே இத்வநி செவிப்பட்டால்

ஆ. ஒரு சேட்டை அன்றியே நின்ற அதிமயூரஸ்வரமாக தேவதேவிரானென்றே சொல்லிச் சொல்லிக் கொண்டழுது நெக்கொசிந்து நீராயுருகா நிற்கும், ஆதலால் அங்கே கொண்டு புக்கு வலிய இழந்திகோள், இனி இவளை ஆசைப்பட்டால் கிடைக்குமோ என்கிறாள். (2)

இ. தற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (அதிமயூரஸ்தாப்யம்). நிமியம் வாயொடு கண்கள் நீர்மல்க என்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (அழுது என்று). அகற்றினீர் ரென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (ஆதலால் இயாதியால்). வலியவென்றது வலுவிலென்றபடி. உமக் காதையின்றி என்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (இனி இவளை இயாதியால்). (2)

ச. இவளைக் கொண்டு மீளவன்றோ அடுப்பது? அவ்வூரையும் திருநாளை யும் அங்குள்ள ஸ்ரீரங்கங்களையும் கண்டு வைத்து இவளைக் கொண்டு புகிருவாருண்டோ என்று கருத்து. துலைவில்லிமங்கலம் - திருத்துலை வில்லிமங்கலமென்கிற திவ்யநகரத்திலே, கொண்டு புக்கு - இவளைக் கூடக் கொண்டுபோய்ப் ப்ரேசித்து, இதுக்கு அகற்றினீர் என்கிறத் தோடே ஸ்வயம். அமுத - அமுதம் போலே ஸ்ரீரங்கம், மென் - மெதுவான, மொழியாளை - பாஷத்தை உடைய இவளை, இதுக்கும் அகற்றினீர் என்கிறத்தோடே ஸ்வயம். மொழி - பாஷை, கர்ணமூலங்களான இவ ளுடைய பாஷைங்களை நீங்கள் கேளாதபடி ஸ்ரீரங்கங்களாவதே என்று கருத்து. அதாவது அவ்வூரில் புக்க பின்பு இவர்களோடே இவள் வரீச் சொல்லத் தவிர்ந்தாளாய்த்து. நீர் - இவளுடைய வரீயின் ஸ்ரீரங்கத்தை அறிந்திருக்கிற நீங்கள், உமக்காசை இன்றி - உங்களுக்கு இவள் பக்கல் ஆசை இல்லாமல், இவள் பக்கலாசை உண்டானால் இவளை அவ்வூரில் கொண்டு போவதற்கோனோ என்று கருத்து. அகற்றினீர் - அகலும்படி பண்ணினிகோள், அகலுகை - விசேஷிக்கை, உங்களை விட்டகன்று போம்படி பண்ணிக் கொண்டுகொள்ளுமென்றபடி. இவள் எங்களைவிட்டுப் போம்படியானாலென்கைக்கு ஸ்ரீரங்கமென்ன? இவளு டைய ஸ்ரீரங்கப்பாருங்கொளென்கிறாள். திமிர்கொண்டால் ஒத்து நிற்கும் - ஸ்ரீரங்கம் திமிர்ப்பதினால் யாதொரு ஸ்ரீரங்கமுண்டு? அந்த ஸ்ரீரங்கத்துக்கு ஸ்ரீரங்கம் இரானின்றாள். திமிர் - ஸ்ரீரங்கத்திலே ஸ்ரீரங்கத்தாலே வரும் ஸ்ரீரங்கம், ஒரு சேட்டைக்கும் ஸ்ரீரங்கம் அல்லாதபடி ஸ்ரீரங்கம் ஆகா வின்றாலென்ற படி. மற்று - அப்படி அன்றிக்கே, ஒரு சேட்டைக்கு ஸ்ரீரங்கமானபோது என்ற படி. இவள் - அவள் பக்கல் ஸ்ரீரங்கப்பாருங்கொளென்கிறாள், தேவதேவ

மூ. கரைகொள் பைம்பொழில் தண்டணைத் தொலைவில்லி மங்கலம் கொண்டுபுக்கு
உரைகொளின்மொழி யானை நீருமக் காசை யின்றி அகற்றினீர்
திரைகொள் பெளவத்துச் சேர்ந்த தும்பிசை ஞாபம் தாவி யளந்ததும்
நிரைகள் மேய்த்தது மேபி தற்றி நெடுங்கண் ணீர்மல்க நிற்குமே. (3)

ஆ. (கரைகொள்) அதிமனோஹ்ரஸுமனோபராபிராமாதிசிதலவிடபவிராசிதவகுலவ்யகாதி-
தரணிகரபரிவரதயந்ததை உடைத்தான துலைவில்லிமங்கலத்திலே
கொண்டு புக்க அன்று துடங்கி அவனைப் பிரிந்த வ்யசனத்தாலே

மூன்றாம் பாட்டு

இ. தண்பனை என்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (அதிமனோஹ்-
ரத்யாடியால்). பைம்பொழில் என்கிறதை விவரிக்கிறார் (வகுலத்யாடியால்).
கரைகொள் என்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (பரிவரத்யாடியால்).
இத்தால் திருநாளிலே தான் கொண்டுபோக வேண்டினால் அவ்வூரில்
திருச்சோலை உள்ளிட்டுக் கொண்டு போவாருண்டோ? இவனை அத்
திருச்சோலை உள்ளாகக் கொண்டு போய்க்கொடுத்தி கோளென்கிற
ளென்று சந்தி சூசிதை. உதாரத்திலே அய்யசிதமான அய்யத்தை அருளிச்
செய்கிறார் (அன்று துடங்கி த்யாடியால்). உரைகொளின்மொழியானை

ச. பிரானென்றே - தேவர்களான நியதூரிகளுக்கும் தேவரான ஶ்ரீவிஷ்ணுவசனாதி-
களுக்கும் தன்னை அநுபவிக்கக் கொடுக்கிற உபகாரகனென்றே சொல்லி
இதுக்குமேல் சொல்லமாட்டாதே இவ்வளவே சொல்லி என்று இவ்
அவதாரணத்துக்குத் தாப்யம். நிமித்யம் வாயொடு - உதடு நெளியாநிற்கிற
வாயோடே, நிமிதல் - நெளிதல், கண்கணீர் - நெய்நங்கன், மல்க -
பவதிக்ரும்படி, நெக்கு - நெகிழ்ந்து, அத்யதிசயத்தாலே ப்ரதமம் தேவந்யம்
நெகிழ்ந்து என்றபடி. ஓசிற்து - அநந்தர் ப்ரதிபிலமாய், கரையும் - நீரா
யுருகா நின்றன. (2)

தண் - ஶிதலங்களான, பூபவகுலதயா அதிசிதலங்களான என்றபடி.
பனை - பனைத்த, ஶாஶீகளை உடையவையான என்றபடி. கரைகொள் -
கரைகளைக் கொண்டிருக்கிற, கரை - ப்யந்தப்ரதேஷம், ப்யந்தப்ரதேஷங்களை
எல்லாம் வ்யாபித்துக் கொண்டிருக்கிற என்றபடி. பைம் - பச்சை
களான, அதிஸ்கிததயா ஶிதலங்களான என்றபடி. பொழில் - உதானங்
களை உடைத்தான, துலைவில்லிமங்கலம் - திருத்துலைவில்லிமங்கல
மென்கிற திவ்யநகரத்திலே, கொண்டு புக்கு - இவனைக் கொண்டுபோய்
ப்ரவதித்து, இதுக்கு அகற்றினீர் என்கிறத்தோடே அந்வயம். உரை

ஆ. அபகூர்திரயாய்க்கொண்டு அப்யந்தமபூரமான சொற்களாலே திருப்பாற் கடலிலே கண்வளர்ந்தருளினபடியையும் இந்த லோகத்தை அளந்தருளின படியையும் பசு மேய்த்தருளினபடியையும் முதலாக உள்ள दिव्यचेष्टितங்களைப்பே அலற்றி தன்னுடைய திருக்கண்கள் பரப்பு மாறும் படி நீர் மல்கா நிற்கும், ஆதலால் அங்கே கொண்டு புக்கு இவளை வலிய விழந்திகோளென்கிறான். (3)

இ. என்றதை நினைத்தருளிச் செய்கிறார் (அப்யந்தமபூரமீत्याடியால்). பௌவத்து சேர்ந்ததும் என்கிறதை உரைக்கிறார் (திருப்பாற்கடலிலே इत्याடியால்). நிரைகள் மேய்த்ததுமென்கிறதை உரைக்கிறார் (பசு इत्याடியால்). இது ஸபலசுமென்று காட்டுகிறார் (முதலாக इत्याடியால்). நெடுங்கண் என்று கண்ணை விசேஷித்ததற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (தன்னுடைய इत्याடியால்). பரப்பு - விஸ்தாரம். மாறும்படி - வாணங்களாலே அவுதமாம்படி. द्वितीयपादத்துக்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (ஆதலால் इत्याடியால்). வலிய என்றது வலுவில் என்றபடி. (3)

ச. கொள்-உரைகொள்ளப்படுகிறதான, அப்யந்தம் போகாதே ஷடமாவமே கேட்டு அநுபவிக்கப்படுகிறதான என்றபடி. இன் - ஸோமமான, அய்மிருக்க ஷடமாவமே கேட்டு அநுபவிக்கும்படி அபிமுஷமான என்றபடி. மொழியாளை - பாஷத்தை உடையனவான இவளை, நீர் - இவள் பக்தியை அறிந்திருந்த நீங்களோ, உமக்காசை இன்றி - இவள் பக்கல் உங்களுக்கு ஆசை இல்லாமல், ஆசை உண்டானால் இப்படிச் செய்வுதி கோளோ, இவளை அவ்வூரிலே கொண்டு புகுகை என்றும், இவள் பக்கல் ஆசை இல்லாமை என்றும் ஸ்யாயம். இவள் வேண்டா என்றன்றோ நீங்கள் இவளை அங்கே கொண்டு புக்கது என்று கருத்து. அகற்றினீர் - விசேஷிப்பித்திகோள், அகலுகை - விசேஷிக்கை, இவள் உங்களோடு உறவற்று விசேஷித்துப்போம்படி பண்ணிக்கொண்டிகோளென்றபடி. இவளிப்படி ஆனதுக்கு ஸாக்மெதென்னச் சொல்லுகிறார். திரைகொள் - திரையைக் கொண்டிருக்கிற, திரை - சரங்கம், ஷடசிவசவிவாநநிதசாந்நாந்நவதுகிமூரரஜ்ஜாந்நவிதமான என்றபடி. பௌவத்து - ஶீரஸமுதத்திலே, பௌவம் - சமுதம். சேர்ந்ததும் - ஶ்லாடிகள் கூக்குரல் கேட்கும்படியாகக் கண் வளர்ந்ததுவும், திரைஞாலம் - திக்குக்களோடே கூடின ஶூமியை, தாவி அளந்ததும் - திருவடிகளை நீட்டி அளந்து கொண்டதும், நிரைகள் மேய்த்ததுமே - பசுக்களை மேய்த்ததுமே, அவதாரம் இவளுக்கு நம்மோடு சம்பாஷணமில்லை கண்டிகோ

மு. குழையும் வாண்முகத் தேழை யைத்தொலைவில்லி மங்கலம் கொண்டுபுக்கு இழைகொள் சோதிச்செந் தாம ரைக்கட் பிராணி ருந்தமை காட்டினீர் மழையெய் தாலொக்கும் கண்ண நீரினொடன்று தொட்டும்மை யாந்து இவன் நுழையும் சிந்தையன் அன்னை மீர்தொழும் அத்திசையற்று நோக்கியே. (5)

ஆ. (குழையும்) நிரவிகசீந்நய்சீகூமாய்சாரவந்நய்சீமியான திருமுகத்தை உடையவளாய் பண்டே எம்பெருமான் திறத்தில் வசிப்பவையாயிருந்த இவளைத் திருத்துலைவில்லிமங்கலத்திலே கொண்டு புக்கு தன்னுடைய திவ்யபூஷணங்களினுடைய நிரவிகசீந்நய்சீசின் வெள்ளமெல்லாம் தன்னுள்ளே அடங்கும்படி பெருகுகிற நிரவிகமான சீந்நய்சீசின் வெள்ளத்

ஐந்தாம் பாட்டு

இ. குழையும் வாண்முகத்தென்கிறதற்குத் தாபயம்ருளிச்செய்கிறார் (நிரவிகேதாடியால்). அதில் சீந்நய்சீவத்தாலே வான் வடையுமும், சீகூமாய்சீவத்தாலே குழையுமென்கிறதின் அய்மும் பரிசுதம். ஏழையை என்கிறதற்குத் தாபயம்ருளிச்செய்கிறார் (பண்டே இயாடியால்). இழை கொள் என்கிறதற்குத் தாபயம்ருளிச்செய்கிறார் (தன்னுடைய இயாடியால்). சோதி என்கிறதை சந்தமயஸ்தமாக்கி விவரிக்கிறார் (நிரவிகமான சீந்நய்சீசினியாடியால்). வெள்ளத்திலென்கிறதற்கு இருந்த இருப்பை

ச. அன்னைமீர் - தாய்மார்கான்? இவன், நிற்கும் - நிற்கத்தக்கவை யான, அபீஷயதயா நியங்கானா என்றபடி. நான்மறை - நாலு வேதங்களுக்கு, வாணர் - நிவீகரான சீவீணர்கள், வாழ் - வாழா நிற்கிற, சரவதநுமவரசத்தாலே சூரியா நிற்கிற என்றபடி. துலைவில்லி மங்கலம் - திருத்தொலைவில்லிமங்கலமென்கிற திவ்யநரத்தை, கண்ட பின் - கண்டபின்பு, அற்கம் - சீவீவானுபுமான அடக்கத்தை, அற்கம் - அடக்கம், ஒன்றும் - இஃத்தும், அற - மிகவும், உருள் - அடையாநிற் கிறுளில்லை, மலிந்தால் கண்ணர் - நம்மை விஞ்சினான் கிமர், நமக்கு விசேய் ஆகாதொழிந்தான் என்றபடி. கற்கும் கல்வி எல்லாம் - அப்யஸி கிற வாக்ளெல்லாம், அப்யஸிக்கிறப்போலே அசகூத்தாகச் சொல்லுகிற வாக்ளெல்லாமென்றபடி. இதுக்கு என்றே என்கிறதோடே அப்யம். கருங்கடல்வண்ணன் - சீலசமுதவண்ணன், கண்ணபிரான் - கண்ணாய்த் தன் வடிவழகை என்னை அநுமவிப்பித்த உபகாரகன், என்றே - இப்படிச் சொல்லி, சொல்லும் வாக் எல்லாம் இப்படியே சொல்லி என்றபடி. ஒற்கம் - அந்நி, ஒன்றும் - இஃத்தும், இவள் - இல்லாதவள், உகந் துகந்து - சந்தித்து சந்தித்துத் திருநாமம் சொல்லுகிறத்தாலே உசரோசரீ ப்ரீதிபுத்தியாய் என்றபடி. உள் மகிழ்ந்து - உள்ளே மிகவும் அந்நித்து, குழையும் - சிவிலி ஆகாநின்றான். (4)

ஆ. திலே பரிபூர்ணமாய் அலர்ந்ததொரு தாமரைத் தடாகத்தினுடைய குளிர் த்தியையும் அழகையுமுடைத்தான திருக்கண்களை உடையனாபிருந்த எம்பெருமான் எழுந்தருளி இருந்த இருப்பைக் காட்டினீர், அன்று துடங்கி மழை பெய்தாலொக்கும் கண்ண நீரோடு மயங்கி அக்கண்களையே நினைத்து அந்த டிக்கை நோக்கித் தொழா நிற்கும், இனி இவளை ஆசைப்பட்டால் கிடைக்குமோ என்கிறார். (5)

இ. என்கிறதோடே ஸ்வயம். செந்தாமரைக்கட்பிரானிருந்தமை என்கிற தற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (பரிபூர்ணமாயிவ்யாயால்). இருந்த இருப்பைக் காட்டினீர் என்கிறவித்தாலே அவ்வூரில் ஶ்ரீவீணவசமூடையைக் காட்டின அளவன்றிக்கே இவளுக்கு அவ்விடத்திலே எம்பெருமானுடைய அழகையும் காட்டிக் கொடுத்திகொள்ளுகிறானென்று சங்கீதமும் சூத்திரம். மையார்ந்தென்கிறதை உரைக்கிறார் (மயங்கி என்று). நுழையும் சிந்தையள் என்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (அக்கண்களையே நினைத்தென்று). பாட்டுக்குப் பரமதாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (இனி இவளை இவ்யாயால்). (5)

ச. அன்னைமீர் - தாய்மார்காள், குழையும் - குழைபா நிற்கிற, குழைகை - ஶ்ரீமாதகை, விசர்சுகுமாரமாயிருக்கிற என்றபடி. வாண் முகத்து - கான்சிபூர்மான முகத்தை உடையவளான, வான் - கான்சி, வான் முகமென்று ஶாகபாஷிவவசமாசு. வான் முகத்து என்கிறவிடத்திலே ஶாகாரச்ய மகாரே பரே ஶாகாரசு. வான் முகத்தை உடையவள் வாண் முகத்தாள். வாண்முகத்தேழையை என்று சமஸ்பதம். ஏழையை - வபலையை, பண்டே அவன் விஷயத்திலே வபலையாயிருக்கிற இவளை, தொலைவில்லிமங்கலம் - தொலைவில்லிமங்கலமென்கிற விஷயாரத்திலே, கொண்டுபுக்கு - கொண்டுபோய் பவசித்து, இதுக்குக் காட்டினீர் என்கிறதோடே ஸ்வயம். இழைகொள் - அபரணங்களைக் கொள்ளா நிற்கிற, இழை - அபரணம், திருமேனியில் சாற்றி இருக்கிற விஷயரணங்களுடைய கான்சிகளை எல்லாம் சமூகத்திலே ஶிஷய் போலே தன்னுள்ளே அடக்கிக் கொள்ளா நிற்கிற என்றபடி. சோதி - ஶ்ரீதிஸ்சிலே, 'ஸ்வயா ப்ரமயாதிசிததயா கூஸந் ஜாதுதாபாசவந்' என்னும்படி இருக்கிற அரமியகான்சி-மண்டலத்திலே என்றபடி. இதுக்கு இருந்தமை என்கிறதோடே ஸ்வயம். செந்தாமரைக்கண் - அரணதாமரசவிலிவந்ருன, மதஸ்ஸிலே ப்ரமகாஷ்ய-வாஸஸ்யாடிகளெல்லாம் ப்ரகாசிதங்களாம்படி அதிரமணியங்களான விலிவநங்களை உடையவனான என்றபடி. பிரான், 'தயாஶி புஷாஶாரி பக்தாநா'

அன்னைமீர் - தாய்மார்காள், கரும்பொடு - இஐகனோடேகூட, செந்நெல் - சிவந்த நெல்லுக்கள், பரிபாகாவசையாலே கனகவர்க்களாயிருக்கிற சிறீஹிகளென்றபடி. ஓங்கு-செழிப்பாலே சத்தங்கனான, கரும்புகளுக்கூட

ஆ. (அன்னைமீர்) நிரதிசயசौन्दर्यमयशिखिनीप्रक्रियாலே बालहरिणमुग्धविलोचनं
யாயிருந்த இச்சிறுபெண்பிள்ளை நம்முடைய விவிநிவேதாதிலிஹியாய்க்
கொண்டு தொலைவில்லிமங்கலமென்றும் சொல்லல்லது மற்றொரு
சொல்லும் கொள்ளாள். வேடங்களும் வேடிவடிசரரான சனகாடிகளுமேத்
தினாப்போலே விசடமாய் அய்யுவுலமாம்படி அவனுடைய டிங்விஹங்களை
யும் சौन्दर्यादिसकलशुणங்களையும் அதிமஹுரமான சொற்களாலே சொல்லா
கிற்கும். இப்படி இவனுக்குற்றேவப்பிரான் திருவடிகளிலுண்டான
அநிநிவேசம் அம்மானரகதபரமபுரூபானுமவஹுமஹாமயத்தாலே வந்ததோ? அன்றியே
அவனுடைய நிரவதிகசौन्दर्यத்தைக் காண்கையாலே வந்ததோ? என்று
விஹிதீயாய் இப்படி அநிநிவிடீயான இவனெனக்கும் கூட விவே
அல்லனென்கிறான்.

ஏழாம் பாத்(6)

இ. அணிமாமாஸிலென்கிறதற்குத் தாத்ஸ்யமருளிச்செய்கிறார் (நிரதிசய-
ஸ்யாடியால்). சிறு மான் என்கிறதற்குத் தாத்ஸ்யமருளிச்செய்கிறார் (வாஸ-
ஸ்யாடியால்). ஐக்ஷியாலே என்கிறத்தை உபலக்ஷித்யா என்கொரு பதத்தை
வ்யாஹ்ரித்து யோஜிப்பது. நம்மைக்கைவலிந்து என்கிறதற்குத் தாத்ஸ்ய
மருளிச்செய்கிறார் (நம்முடைய ஐஸ்யாடியால்). என்ன வார்த்தையும்
கேழ்க்குறார் என்கிறதற்குத் தாத்ஸ்யமருளிச்செய்கிறார் (மற்றொரு ஐஸ்யாடி-
யால்). திருந்த என்கிறதற்குத் தாத்ஸ்யமருளிச்செய்கிறார் (வேடங்களு-
மிஸ்யாடியால்). அவன் சின்னமுமென்கிறதை உரைக்கிறார் (அவ-
னுடைய ஐஸ்யாடியால்). திருநாமமுமென்கிறதற்குத் தாத்ஸ்யமருளிச்-
செய்கிறார் (சௌந்த்ரியாடியால்). இவன் வாயனகனென்கிறதற்குத் தாத்ஸ்ய
மருளிச்செய்கிறார் (அதிமஹிமான ஐஸ்யாடியால்). இத்தால் வாய்க்கொள்
வாசகமுமென்று கீழ்ச்சொன்னத்தை விவரிக்கிறது இப்பாட்டென்று
சங்கதி சூசிதை. சூரியபாதத்தில் அபிபிரத்யமருளிச்செய்கிறார் (இப்படி-
ஐஸ்யாடியால்). முன்னனோற்ற விதிகொலோ என்கிறதற்குத் தாத்ஸ்ய
மருளிச்செய்கிறார் (அந்மாத்ஸ்யாடியால்). முகில்வண்ணன் மாயங்
கொலோ என்கிறதற்குத் தாத்ஸ்யமருளிச்செய்கிறார் (அந்நிபே ஐஸ்யாடி-
யால்). பாட்டுக்குப் பரமதாத்ஸ்யமருளிச்செய்கிறார் (இப்படி அபிநிவிஷ்ட-
ஐஸ்யாடியால்).

ச. அண்ணமீர் - தாய்மார்காள், அணி - அழகியதான் மா - நீல-
காந்தியை உடைத்தான், மாசஷம் நேயவாசி. மயில் - மயூரியாயிருக்கிற,
மயூரிபோலே அமிரூபீயாயிருக்கிற என்றபடி. சிஞ்மான் - வாலுறியியான்,

ஆ. திருந்து வேதமும் வேள்வியும்திரு மாம களிரும் தாம்மலிர்
திருந்து வாழ்பொரு நல்வ டகரை வன்தொ லைவில்லி மங்கலம்
கருந்த டங்கண்ணி கைதொழுத அன்னாடுடங்கி இன்னாடுடாறும்
திருந்தி ருந்'தரலிந்த லோசன!' என்றென் றேநைந்தி ரங்குமே. (8)

ஆ. (திருந்து) அவியுதஸ்வரவண்கமமான சவ்வேதங்களாலும் சஸ்தூமானாய்
சுதஸாராபநவெபாமிசஹிதபலானுஸிதநித்யநீமிதிகாதிசவ்கமங்களாலே சமாராபனு
மாய்க் கொண்டு லக்ஷ்மீபூமிநிஷாநாயகனான பரமபுருஷன் திருநாட்டிலெழும்

எட்டாம் பாட்டு

இ. திருந்துவேதமுமென்கிறதற்குத் தாபய்மருளிச்செய்கிறார் (அவியுத-
ஸ்யாடியால்). வேள்வியு மென்கிறதற்குத் தாபய்மருளிச்செய்கிறார்
(தஸமாராபநவெபாமிசஹிதபலானுஸிதநித்யநீமிதிகாதிசவ்கமங்களால்). திருநாமங்களைச் சொன்னது பரமபுருஷன்
கிறார் (லக்ஷ்மீஸ்யாடியால்). தாமென்றதை உரைக்கிறார் (பரமபுருஷ
னென்று). மலிந்து என்கிறதற்குத் தாபய்மருளிச்செய்கிறார் (திரு
நாட்டிலே ஸ்யாடியால்). தொலைவில்லிமங்கலம் கைதொழுமென்கிற

ச. வாலஹரிபிபோலே சூரவிலிவநீயான என்றபடி. இவள் நம்மை-அன்னை
யரும் தோழியருமான நம்மை, கைவலிந்து - அதிகமித்து, நமக்கு
விஷய் அல்லாதவளாய் என்றபடி. தொலைவில்லிமங்கலமென்றல்லால் -
திருத்தொலைவில்லிமங்கலமென்கிற வாத் ஒழிய, என்ன வார்த்தையும் -
வேறொரு வாதையும், கேழ்க்க - கேழ்க்கைக்கு, உருள் - சங்கதியாள்,
கிட்டாளென்றபடி. அவன் சின்னமும் - அவனுடைய சித்தங்களும்,
தவளவொண் சங்கு சக்கரமென்று சொல்லப்பட்ட ஸ்ரீராமாதிசயங்களும்,
திருநாமமும் - சौन्दर्यसौलभ्यादिगुणप्रतिपादकங்களான திருநாமமும்,
இவள் வாயனகள் - இவள் வாயிலே, திருந்த - திருந்தும்படி, உதவ
மாம்படி, சித்தங்களும் திருநாமங்களும் இவள் வாயிலே பட்ட பின்பு
பூசனைகளாய்த்தன என்று கருத்து. முன்னம் - பூர்வமத்திலே,
நேற்ற - இவளாலே அநுபூதமான, விதிக்கொலோ? - சுகுதமோ, முகில்
வண்ணன் மாயங்கொலோ - மெய்வண்ணுடைய அக்ஷயமோ, அவன்
அழகைக் கண்ட அக்ஷயமோ என்றபடி. இவளிப்படி சித்தங்களையும்
திருநாமங்களையும்மித்தனை அழகாகச் சொல்லும்படியான அபிநிவேசம்
பூர்வசுகுதத்தால் வந்ததோ? அவள் சौन्दर्यத்தைக் காண்கையால் வந்ததோ
என்றபடி. (7)

திருந்து - திருந்தி இருக்கிற, ஸ்வரவணாதிசயங்கள் தப்பாதிருக்கிற
என்றபடி. வேதமும் - வேதங்களும், வேள்வியும் - யாசங்களும், திருமா

ஆ. தருளி இருக்கிற இரும்பிற்காட்டில் சமூஹயெழுந்தருளி இருந்து வாழ்கிற பொருநல்வடகரை வண் தொலைவில்லிமங்கலத்திலே இழை கொள் சோதிச்செந்தாமரைக்கட்பிராணிநுந்தமையை அலர்ந்ததொரு நெய்தல் சடாகம் போலே இருந்த திருக்கண்களாலே கண்டு கை தொழுத அன்னாள் துடங்கி இன்னாடொருமிருந்திருந்து அக்கண்களையே நினைத்து ஈரவிந்நலோவன! ஈரவிந்நலோவன! என்றென்றே சொல்லி நைந்து தளரநிற்குமென்கிறாள். (8)

இ. தற்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (தொலைவில்லிமங்கலத்திலே இய்யாதி யால்). கருந்தடங்கண்ணி என்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (அலர்ந்ததொரு இய்யாதி யால்). தொழுதவன்னாளையாதி. இத்தால் அவனைத் தொழுத அன்னாள் துடங்கி இன்னாளவுமுண்டான இவளுடைய ஈயிலயத்தைச் சொல்லுகிறாள் என்று சந்திரியம் சூத்திரை. (8)

ச. மகளிரும் - சத்யயாகிற பெரிய பெண்ணும், திரு-சுமீ, மா - மஹி, முனோக்ஷை என்றபடி. மகள் - பெண், மகள் ஈசுத்துக்கு மகளிரென்று பூஜாய் பஹுவனம். பெரிய பிராட்டியாருமென்றபடி. தாம் - தாமும், பரமபுரீசன் தானும் என்றபடி. பூஜாய் பஹுவனம். மலிந்து - திருநாட்டிலும் சமூஹயெழுந்தருளியிருந்து ஈசுதமாக எழுந்தருளி இருந்து, வாழ்-வாழாநிற்கிற, இது அவ்ஹுருக்கு விசேஷம். பொருநல் வடகரை - தாப்யாணிக்கு உச்சரீரத் தில், விசுக்கரை என்னுமாப்போலே சொன்னபடி. வண் - சந்திரியமான, தொலைவில்லிமங்கலம் - திருத்தொலைவில்லிமங்கலமென்கிற விவ்நர த்தை, ஈசுதலக்ஷணயா அவ்ஹுரிலிருக்கிற செந்தாமரைக்கண்ணனை என்ற படி. இதுக்குக் கைதொழுது என்கிறத்தோடே ஈவ்யம். கரும் - கருத் தவையான, 'ஈசுதலக்ஷணயா' என்கிறபடியே ஈரவிந்நலோவனம் என்கிறபடி. தடங்கண்ணி - சடாகம்போலே சூரசந்திரியான ஈசுதலக்ஷணயான கண்களை உடையவளான இவள், தடம் - சடாகம், கருங்கண்ணி - கண்ணழகுக்கு இவள் ஈசுதலக்ஷணயோடொக்கும். தடங்கண்ணி என்று அவளிற்காட்டிலிவளுக்கு ஈவ்யாதி சொல்லுகிறது. அவளை ஈசுதலக்ஷணயாகையால் வந்த அழகு ஈவ்யாதி அவள் கண்ணுக்கு, அதில் ஈசுதலக்ஷணயான அம்மியுநத்தை ஈசுதலக்ஷணயாகையாலிவள் கண்ணுக்கு. கைதொழுத அன்னாடுடங்கி - கண்டு சேவித்து வந்த நாள் துடங்கி, நாள் துடங்கி என்கிறவிடத்திலே ஈகாராஸரே தகாரே டகார: ஈக விஷ: இன்னாடொறும் - இப்பாலுண்டான நாஸ்தோறும், இதுக்கு இரங்கு மென்கிறத்தோடே ஈவ்யம். இருந்திருந்து-ஆற்றமையாலே ஈரத்திருக்க

பு. இரங்கி நாடொறும் வாய்வெரீஇயிவன் கண்ண நீர்கள் அலமர
மரங்கனும்இரங் ழும்வ கை'மணி வண்ண வோ!' என்று கூவுமால்
தூங்கம் வாய்பிளந் தான்உ. றைதொலைவில்லி மங்கல மென்றுதன்
கரங்கள் கூப்பித் தொழுமல் லுர்த்திரு நாடங் கற்றதற் பின்னையே. (9)

ஆ. (இரங்கி) இவனைத் திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்திலே கொண்டு
புக்கு அவ்வூர் திருநாமத்தை நீங்கள் கற்பிக்கக்கற்றதற்பின் விசேஷ-
யசனத்தாலே அய்யர் அய்யன்யாய் நாடொறுமவன் திருநாமத்தையே
வாய்வெருவி அச்செனமான மரங்களும் கூட இரங்கும்படி மஹாநியோடே
மணிவண்ணவோ வென்று கூப்பிட்டழைத்துத் தூங்கம் வாய்பிளந்
தான் தன் அமமெல்லாம் போம்படி எழுந்தருளி இருந்த தொலைவில்லி
மங்கலமென்று சொல்லித் தன் கைகளைக் கூப்பித்தொழுகிற்கும்.
ஆதலால் அவ்வூரில் கொண்டு புக்கு அவ்வூர் திருநாமத்தைக் கற்பித்துக்
கெடுத்திகொளென்கிருள். (9)

ஒன்பதாம் பாட்டு

இ. அவ்வூர் திருநாமம் கற்றதற்பின்னை என்கிறதற்குத் தாபய்மருளிச்
செய்கிறார் (இவனை ஔயாடியால்). இரங்கி என்கிறதற்குத் தாபய்
மருளிச்செய்கிறார் (விசேஷையாடியால்). வாய்வெரீ இ என்கிறதற்குத்
தாபய்மருளிச்செய்கிறார் (அவன் திருநாமத்தையே ஔயாடியால்). தூங்
கம் வாய்பிளந்தானுறை என்கிறதற்கு அபிராமருளிச்செய்கிறார்
(அந்த அமமெல்லாம் ஔயாடியால்). பாட்டுக்குப் பரமதாபய்மருளிச்செய்கிறார்
(ஆதலாலையாடியால்). (9)

ச. மாட்டாதவள் ஈந் தோறும் பாய்சென வாழ்வாரன் பண்ணிப்பண்ணி இருந்
தென்றபடி. அரவிரந்தலோசன - ஔயேம். என்றென்றே - ஒருக்கால்
சொல்லி நிற்கமாட்டாமையாலே பலகாலுமிப்படியே சொல்லி
அழைத்து, மைந்து - சிவிலாநாய், இரங்கும் - நெஞ்சருக நின்றான்,
இரங்குகை - நெஞ்சருகை. (8)

இவன் - இப்பெண்பிள்ளையானவன், அவ்வூர் - அந்த ஊர்
னுடைய, திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்தினுடைய என்றபடி. திரு
நாமம் - திருநாமத்தை, கற்றதற்பின்னை - சொல்லக் கற்ற பின்பு,
இரங்கி - நெஞ்சருகி, நாடொறும் - நாள்தோறும், வாய்வெரீ இ -
வாய்வெருவி, அவன் நாமங்களை அய்யமாகச் சொல்லி என்றபடி.
கண்ணநீர்கள் - நெய்நீர்நீர், அலமர - வாய்குலங்களாகப் பவஹி நிற்க,

மூ. பின்னை கொல்,நில மாம கன்கொல், திருமகன்கொல், பிறந்திட்டான் ?
என்ன மாயங்கொ லோ!இ வள்ளெடு மாலென் றேநின்று கூவுமால்
முன்னி வந்தவன் நின்றி ருந்துறையும்தொ ளைவில்லி மங்கலம்
சென்னி யால்வணங் கும்அவ் வூர்த்திருநாமம் கேட்பது சிந்தையே. (10)

ஆ. (பின்னைகொல்) நீங்களிலனைத் திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்திலே
கொண்டு புக்கவன்று துடங்கி அவளுடைய நிரவதிகமான அபித-
வாசஸ்யாதிசுணங்கனையே சொல்லிக் கூப்பிட்டுத் தன்னோடு சந்திப்பிக்கைக்
கேற்கத் தான் அவதாரம் பண்ணுவதற்கு முன்னே எம்பெருமான் பல
வடிவுகளைக் கொண்டு நின்றிருந்துறைகின்ற திருத்தொலைவில்லி

பத்தாம் பாட்டு

இ. நெடுமாலென்றே நின்று கூவும் என்கிறவிடத்தில் அபிராயமருளிச்
செய்கிறார் (நீங்களித்யாதியால்). நெடுமாலென்றே நின்றுகூவுமென்
கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (அவனுடைய நிரவதிகெத்யாதியால்).
கூப்பிட்டு என்கிறதற்கு வணங்கி என்கிறதோடே அவ்யம். முன்னி
வந்து என்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (தன்னோடியாதியால்).
தன்னோடு என்றது இப்பிராட்டியோடே என்றபடி. ஏற்க என்றது
அநுசூனமாக என்றபடி. தான் அவதாரம் பண்ணுவதற்கு என்றது
பிராட்டி அவதாரம் பண்ணுவதற்கு என்றபடி. நின்றிருந்துறையும்
என்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (பல வடிவுகளை இத்யாதியால்).

ச. மரங்களும்-அச்சுநங்களான வൃஷங்களும் கூட, இரங்கும் வகை-இரங்
கும்படி-தன் அத்த்வநியைக்கேட்டு உருகிப்போம்படி என்கை. ஒ மணி
வண்ண என்று மாறி அந்வயிப்பது. ஒ என்று அக்ஷரந்வயிவிசேஷம். மணி
வண்ண - மணிஸ்வभावனே, வண்ணம் - ஸ்வभावம். மணிபோலே முடிந்தான
லாம்படி சூலமனாய் ரமணியனாய் இருக்கிறவனே என்றபடி. சந்திர. என்று
கூவும் - இப்படிக் கூப்பிடா நிற்கிறாள், ஆல் - விஷாடே. துரங்கம்-அவ்ருபி
யான கெசியை, வாய் - பிளந்தான் - வாயைப் பிளந்தவனான குணன்,
உறை - வசியா நிற்கிற, தொலைவில்லிமங்கலமென்று - திருத்தொலை
வில்லிமங்கலமென்று சொல்லி, தன் கரங்கள் - தன்னுடைய ஹஸ்தங்களை,
கூப்பி - அக்ஷரந்வயாகப் பண்ணி, தொழும் - சேவியா நின்றாள். (9)

இவள் - தொலைவில்லிமங்கலத்தை நீங்கள் காட்டக்கண்டு
அநுபவித்த இவள், நெடுமாலென்றே - அபிதவிசயத்தில் விஷ்வாமோஹத்தை
உடையவனே என்றே, மால் - வ்யாமோஹம், நின்று - ஸ்வாயியாய், நிரந்தரமா

ஆ. மங்கலத்தைச் சென்னியால் வணங்கி அவ்வூர் திருநாமத்தை யென்றோ கேட்பதென்று சிந்தியா நிற்கும். இப்படி எம்பெருமான் பக்க லுண்டான அபிநிவేశ வெள்ளத்திலே அழுந்திக்கிடக்கிற இவள் நப்பின் னைப் பிராட்டியோ! ஸ்மிம்பிராட்டியோ! பெரியபிராட்டியோ! அன்று இவள் தானென்று சொல்லலாமித்தனை. எவ்விதமான ப்ரேமாதிசயம் கண்டு மறியோம், இதென்ன அக்ஷய்மென்று விஸ்மயாய்க்கொண்டு இப்படி அபிநிவிஷயான இவளை என்னாலும் நிவர்த்திப்பிக்க முடியாதென்று சொல்லி முடிக்கிறாள்.

(10)

இ. அவ்வூர் திருநாமம் கேட்பது சிந்தையே என்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (அவ்வூர் ஷ்யாடியால்). ப்ரதமபாடத்துக்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (இப்படி எம்பெருமான் பக்கல் ஷ்யாடியால்). பின்னைகொல் நிலமாமகள்கொல் திருமகள்கொல் என்றிவ்வளவே சொல்ல அமைந் திருக்கையாலே பிறந்திட்டாளென்கிற பதம் அதிகமாகையால் அதுக்குத் தனியே தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (அன்றிவள்தான் ஷ்யாடியால்). அவர்க ளுக்குமிவள்படி அல்லாமையாலே இவள் அவர்களிலே ஒருத்தியுமன்று. னைமெல்லாம் வாழுகைக்கு இவள் தான் இப்படி ஒருத்தி பிறந்தா ளென்று சொல்லலாமென்றபடி. அவதரித்தாளென்று சொல்லாதே பிறந்திட்டாளென்று சொன்ன பதஸ்வரஸத்தாலும் இப்பதத்திற்கு இப் படியே தாப்யம் கொள்ளுகை சசிதமென்று கருத்து. என்ன மாயங் கொலோ என்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (எவ்விதமிஷ்யாடியால்). பாட்டுக்குப் ப்ரமதாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (இப்படி அபிநிவிஷ ஷ்யாடி யால்). இவளுக்கு இவ்வசுஷைகளெல்லாம் உங்களாலே வந்ததென்கிற அய்த்தைக் கீழ்ப்பாட்டிலே ஸபஹ்ரித்து இனி என்னாலிவளை நிவர்த்திப்பிக்க முடியாதென்று ஸபஹ்ரிக்கிறாள்பாட்டிலென்று இவ்விரண்டு பாட்டுக் களுக்கும் சங்கதி கண்டு கொள்வது.

(10)

ச. யென்றபடி, கூவும்-கூப்பிடா நிற்கிறாள், ஆல் - அக்ஷய்யோதகமஹ்யம். முன்னி வந்து - இவளைத்தனக்கு சபாதிக்கைக்காக இவள் பிறப்பதற்கு முன்னே வந்து, அவன் - அந்த சுவ்ஹ்ரனாவன், நின்றிருந்துரையும் - அநேகரூபங்களைப் ப்ரஹ்ரித்து நின்று மிருந்தும் வசியா நிற்கிற, தொலைவில்லிமங்கலம் - திருத்தொலைவில்லிமங்கலமென்கிற திவ்ய-நகரத்தை, சென்னியால் - சிர்ஸாலே, சென்னி - சிர்ஸஸு, வணங்கும்-செவியா நிற்கிறாள், அவ்வூர் திருநாமம் - அந்த ஊர் திருநாமத்தை, கேட்பது - பிறர்சொல்லக் கேட்கை, சிந்தை - சிந்தை, இவளுக்கு தி

மூ. சிந்தை யாலும்சொல்லாலும் செய்கையினாலும் தேவபிரானையே
தந்தை தாயென் றடைந்த வண்குருகூரவர்சட கோபன்
முந்தை யாயிரத் துள்ளி வைதொலைவில்லி மங்கலத் தைச்சொன்ன
செந்த மிழ்ப்பத்தும் வல்லார்அடிமைசெய் வாந்திரு மாலுக்கே. (11)

ஆ. (சிந்தையாலும்) வாஃமன:காயவூதிகளாலே தேவபிரானையே தந்தை
தாயென்று அடைந்த குருகூர்ச்சடகோபன் சொன்ன சகலவேதசாரபூத
மான ஆயிரம் திருவாய்மொழியிலும் சாரபூதமான இத்திருவாய்
மொழியை வல்லார் எம்பெருமானுக்கும் பிராட்டிக்கும் அபிமதசர்வசேவவூதி
யும் பண்ணுவாரென்கிறார். (11)

திருக்குருகைப் பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே சரணம்.

நிகமனம்

இ. முந்தை என்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (சகலேத்யாதியால்).
செந்தமிழ் பத்துமென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (சாரபூதமான
இத்திருவாய்மொழியை இத்யாதியால்). திருமாலுக்கு என்கிறதற்குத்
தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (எம்பெருமானுக்கும்த்யாதியால்). (11)

ச. சேஷ: தான் சொல்லுகிறதிருக்கப்பிறர் சொல்லக் கேட்கவேணு
மென்று மனாரிசுக்கிறுளென்றபடி. தோழி தன் வாயில் திருத்தொலை
வல்லிமங்கலமென்றால் இப்பிராட்டி சொல்லும் போதுள்ள மாபுய்
பிறவாமையாலே ஊர் திருநாமத்தைச் சொல்லாதே அவ்வூரென்று
சொல்லுகிறாள். ஆனாலுமொருக்கால் சொன்னாளே யென்னில் ?
அது மாபுய்சேஷரஹிதமாயிருக்கையாலே இத்தை இப்போது தவிருகிறாள்.
பின்னையகொல் - பின்னையோ, இவள் சீதீப் பிராட்டியோ! என்றபடி.
நிலமா மகள்கொல் - பூயிவிக்கு அபிஷேகியாய் குணங்களாலே மஹி
யான பூமிப் பிராட்டியோ, நிலம் - பூயிவி, திருமகள்கொல் - பெரிய
பிராட்டியோ, பிறந்திட்டாள் - பிறந்தாள், இட்டாளென்று சுவாய்ஞ்-
பயோசம். அவர்களிலே ஒருத்தியுமென்று? சுகமெல்லாம் வாழுகைக்
கிவளொருத்தி பிறந்தாளென்றபடி. என்ன மாயங்கொலோ - என்ன
அச்சய்மோ, எம்பெருமான் பக்கல் எவ்விதமான ப்ரமமென்ன அச்சய்மோ
என்றபடி. (10)

சிந்தையாலும் - மனஸ்ஸாலும், சிந்தை - மனஸ்ஸம், சொல்லாலும் -
வாக்காலும், செய்கையினாலும் - காயிகவ்யாபாரங்களாலும், இதுக்கு
அடைந்த என்கிறத்தோடே அவ்யம். தேவபிரானையே - தொலைவில்லி

ச. மங்கலத்தினிருக்கிற தேவப்பிரானையே, தந்தை தாபென்று-பிராவும்
 மாதாவுமென்று, அடைந்த - அடைந்தவரான, இது ஆழ்வாருக்கு
 விசேஷம். இத்தாலிப்பிராட்டி தன் தாய்மார் முதலான வயுக்களை
 விட்டுத் தேவப்பிரானையே மனோவிகாசங்காளே பற்றினுனென்று
 சொல்லுகிற இத்திருவாய்மொழிக்கு சுவாபேசத்தை ஆழ்வார் தாமே
 வெளியிட்டார் ஆய்த்து. இரங்கி நாடொறுமென்று மனஸ்ஸங்கவன்
 பக்கல் பாவமும், மணிவண்ணவோவென்று கூவுமாலென்று
 வாய்பாவமும், கரங்கள் கூப்பித்தொழுமென்று காய்பாவமும் ஒரு
 பாட்டிலே உபசஹரித்துச் சொல்லிற்றிறே. வண் - விசுஷரான, ஆழ்வார்
 அவனையே சர்வவிவந்யுமாய்கப்பற்றினுப் போலே, 'அன்னையாயத்த
 னாய்', 'மாதா பிதா யுவதயஸ்தநயா விபூதிஸ்ஸர்வ யதேவ' என்கிறபடியே ஆழ்வா
 ரையே சர்வவிவந்யுமாய்ப்பற்றி இருக்கிறவர்களான என்றபடி. குரு
 கூரவர் சடகோபன் - திருக்குருகூரிலிருக்கிறவர்களுடைய சடகோபன்,
 ஊரிலிருக்கிறவர்கள் - ஊரவர், அவர்களுக்கு சர்வநிவாஹகரான ஆழ்வா
 ரென்றபடி. இதுக்குச் சொன்ன வென்றத்தோடே அந்வயம். முந்தை -
 அநாதியான, அநாதியாயிருக்கிற வேதத்தின் அந்தைதச் சொல்லுகிறதான
 என்றபடி. 'வேதவேதே பரே புசி ஜாதே டசரதாஸ்மஜே । வேத: ப்ராச்சேதஸாடாசிஸாஸாடா-
 மாயணாஸ்மநா' என்னுமாப்போலே இதரசஜாதீயனாய் வந்து பிறந்தருள்கிற
 சர்வீசுரனுக்கு அநுரூபமாக வேதமும் தமிழாயவர் பக்கல் பிறந்ததாகையாலே
 முந்தையாயிரமென்கிறது. ஆபிரத்துள் - சஹசத்தில், தொலைவில்லி
 மங்கலத்தைச் சொன்ன - ஸ்பண்டம். செந்தமிழ் - செவ்விய தமிழான,
 அர்த்தபிரகாசனத்திலே அந்யந்தஹுதவான என்றபடி. இவை பத்தும் - இந்த
 பத்து பாட்டையும், வல்லார் - அந்யசித்தவர்கள், திருமாலுக்கு - லக்ஷ்மி
 பதிக்கு, திரு - லக்ஷ்மி, மால் - சுவாமி, லக்ஷ்மிவிசிஷ்டநாராயணனுக்கு என்றபடி.
 அடிமை செய்வார் - சகலவிவகைகூர்யங்களையும் செய்யப் பெறுவர். (11)

ज्ञानवैराग्यानुष्ठानशेवधिश्रीमद्वेदान्तरामानुजमहादेशिकाय नमः

தமிழோபநிஷதாப்யந்தரநாவலி:

(துவளில் மாமணிமாடம்)

शङ्खाच्चक्रादितश्च त्रिदशसुरतया सिन्धुशायित्वभूम्ना

तद्वच्चोदारभावादरणसरसिजाक्षत्वचिह्नेन देवः ।

देवीभिस्सेव्यभावादतिसुलभतया स्वेष्टवतिस्तिग्धभावात्

बन्धुभ्यस्स्वान्मुरारिविघटयति हठादित्यवोचच्छठारिः ॥७४॥

(शङ्खाच्चक्रादितश्च) துவளவொண் சங்கு சக்கரமென்றும் - அழகிய திருவாழி திருச் சங்குகளாலும், (त्रिदशसुरतया) தேவதேவப்பிரா னென்றே - தேவதேவத்தாலும், (सिन्धुशायित्वभूम्ना) திரைகொள் பெளவத்துச் சேர்ந்ததும் - திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளின வீமத்தாலும் (तद्वच्चोदारभावात्) கருங்கடல் வண்ணன் - கடலுக்கு சஹமான அடாபி- விசயத்தாலும், (अरणसरसिजाक्षत्व) செந்தாமரைக்கட்பிரான் - பூங்காக்கத் தாலும், (चिह्नेन देवः) அவன் சின்னமும் திருநாமமும் - திவ்யவிஹத்தாலும், चिह्नेन என்கிற இத்தாலே தானே சின்னமும் திருநாமமும் என்று சஹஸ்திமாய் பூங்காயிலே மணிவண்ண நாமமே என்று சொல்லப்படுகிற திருநாமமும் சங்கீதமாகிற தென்று திருவுள்ளம், (देवीभिस्सेव्यभावात्) திருமாமகளிருந்தாம் - ஶ்ரீபூமிவீசுகளாலே சேவிக்கப்படுகையாலும், திரு மாமகளிரென்றது மற்றையபிராட்டிமாருக்கும் உபசரணமென்று திரு வுள்ளம், (अतिसुलभतया) தூரங்கம் வாய்பிளந்தானுறை - கண்ணாய் வந்து பிறந்த சௌவத்தாலும், (स्वेष्टवतिस्तिग्धभावात्) நெடுமாலென்றே மின்று - வாழ்சரிடத்தில் அதன் திவ்யத் திவ்யத்தாலும் திருத்தொலைவில்லி மங்கலத்திலெம்பெருமான் தன்னிடத்தில் அசக்ரானவர்களை இரவரங் களோடே விஹிப்பியா நிற்கிறுனென்று 'துவளின் மாமணிமாடம்' என்கிற வகத்திலே சூரிஷ்டரான சதகோபன் அருளிச்செய்தாரென்கிறார்.

(विद्याभिधानैः, देवीसंश्लिष्टभावात् என்று பதினெண்ணாடியிரத்தில் பாடம், चिह्नाभिधानैरिति स्वरसः पाठः, सरसिजाक्षत्वचिह्न-अभिवान-चिह्नाभिधानैः செந் தாமரைக்கண், மணிவண்ண நாமமே, சின்னமும் திருநாமமும், ஆகையாலே).

(74)

श्रीमते निगमात्महादेशिकाय नमः

ஆழ்வார் திருவாழகளை ரரணம்

ஆரும்பத்தில் ஐந்தாம் திருவாய்மொழி முற்றிற்று

ஆரும் திருவாய்மொழி

மூ. மாலுக்கு வையம் அளந்த மணாளற்கு

நீலக் கருநில மேக நிபாயற்கு

கோலச்சென் தாமரைக் கண்ணிற்கு என் கொங்கலர்

ஏலக் குழலி யிழந்தது சங்கே.

(1)

ஆ. (மாலுக்கு) இப்படி மரங்களூமிரங்கும் வகை 'மணிவண்ணவோ' வென்று கூப்பிட்டும் அவனைக் காணப் பெருமையாலே மோகவாசன யாய் பாசியங்களை இழந்து அயன்த் அவசனையான இவளைக்கண்டு திருத் தாயார் இவளிலும் அதிமாவசனாபிமூத்யாயக் கொண்டு எம்பெருமா னுடைய சூசைசங்களுக்குத் தோற்று இவளிழந்தவற்றைச் சொல்லி

இ. இப்படி எம்பெருமானோடு வாஸ்தவமும் கிடையாமையாலே வறுமையாக வ்யசனப்பட்ட ஆழ்வார் अनन्तर் இத்திருவாய்மொழியிலே 'என் பெண்பிள்ளை சங்கிழந்தான் மாமைநிறமிழந்தான்' என்றாப்போலே சிலவற்றைப் பேசுகை அசுத்தமன்றோவென்ன அவதரிப்பிக்கிரூர் (இப்படி ஐயாதியால்). நிரதிசயசிந்த்யளாவடியாடிகல்யாணகுணநிதியான சுவ்சுவரன் விஷயத்தில் தமக்குப்பிறந்த நிரவதிகபாவுத்தால் வந்த பாரவச்யாதிசயத்தாலே பாதுகாமியபதாய்க்களெல்லாம் அவனிட்ட வழக்காம்படி அவற்றில் தமக்கு சுவாமியினிவ்வி பிறந்தபடியைக் கண்ட தம்முடைய அநுவதிகள் து:சுதராய்ச சொன்ன பாசுரத்தை அந்யாபதேசத்தாலே பேசிக்கொண்டு தம்முடைய இந்த தீசையை எம்பெருமானுக்கு விண்ணப்படம் செய்கிரு ரென்று கருத்து. பாதுகாமியங்களை என்றுது பலயாதிசுணங்களையும் சிந்தயாதி- குணங்களையுமென்றபடி. இங்கு இழக்கையாவது காணக்காண சிவிய மாகை. இத்தாலெம்பெருமான் தவவிஷயபிரேத்தாலே சுவாசிரதர்க்கு பாதுகாமியங் களோடு சவநமறும்படி பண்ணுவிக்குமென்னுமிடம் இத்திருவாய் மொழிக்கு வ்யஜ்யாய்மென்று சூசிரமாய்த்து. இதையே சாவிதஹத்வ மென்று பாசாய் அருளிச்செய்வர். அதில் தவசதம் பாசிரதபரம்.

ச. மாலுக்கு - ஷாஸ்திரவியயத்தில் வ்யாமோஹத்தை உடையவனான, மால் - வ்யாமோஹவான். மின்னரிடை மடவாரிலே நீ எனக்கு வேண்டா என்று பிராட்டி தள்ளச்செய்தேயும் மேல் விழுந்ததாகிற ஷாஸ்திரவ்யாமோஹத்தைக் காட்டி இவளை அகப்படுத்தினாளைன்று கருத்து. வையம் - பூமியை, அளந்த - ஷாஸ்திரமாக வாமனனாய்ப்பிறந்து அளந்தவனான, மணாளர்க்கு - மணவாளரான, பூஜாய் - பூவவனம். மணம் - சந்தேகம், மணத்தை

ஆ. அலற்றுக்கிருள். எம்பெருமானுடைய அபிதவாஸதத்துக்கும் வாழ்தா
மான நீலகங்காநகரத்திலுமுமுமிருந்ததும் சிவமாய் அநிதாநிதமாய் வரூ
மான காலசேத்திநுடைய நிறத்தையும் குளிர்ச்சியையும் பெருமைய
யும் அழகையுமுடைத்தான திருமேனிக்கும் சேத்திலே அழகியதொரு
தாமரைத் தடாகம் போலே இருந்த திருக்கண்களுக்கும் தோற்று இத்த
நிரவிகசுரத்தையுடைய உடையவனான எம்பெருமானையும் கூடத்தோற்
பிக்கும் திருக்குழலழகை உடையவனான என் பெண்பிள்ளை தன்
னுடைய சங்கிழந்தாளென்கிருள். (1)

முதற்பாட்டு

இ. மாலுக்கு என்கிறதற்குத் தாஸ்யமருளிச்செய்கிருள் (எம்பெருமா
னுடைய இயாடியால்). வையமனந்த மணுளர்க்கு என்கிறதற்குத்
தாஸ்யமருளிச்செய்கிருள் (அபிதாஸ்யமாக இயாடியால்). கருநிற என்னச்
செய்தே நீலசங்கம் அநிதத்ததுக்குத் தாஸ்யமருளிச்செய்கிருள் (சிவமாய்
இயாடியால்). சேவண்ணார்க்கென்னுதே மேகநியாயர்க்கென்றதற்குத்
தாஸ்யமருளிச்செய்கிருள் (நிறத்தையும் குளிர்ச்சியையுமியாடியால்).
கோலச் செந்தாமரைக் கண்ணார்க்கென்கிறதற்குத் தாஸ்யமருளிச்செய்
கிருள் (சேத்திலே அழகியதொரு இயாடியால்). கொங்கலரேலக்குழலி
என்கிறதற்குத் தாஸ்யமருளிச்செய்கிருள் (இத்த நிரவிகசுரத்தையுடையால்). (1)

ச. உடையவன் மணவானன், நாயகன் என்றபடி. இதற்கு மணுள
னென்று ஸுபகாரமாயும் ஸமுண்டு. சிவமனாவதாரத்தில் குணசேஷிக
களாலே இவளை வணிகரித்து இவளுக்கு நாயகனான என்றபடி. நீல -
சிவமான, கருநிற என்று மேல் சொல்லி இருக்கையாலே இத்த
நீலசங்கம் சிவசங்கம். கருநிற - நீலசங்கமான, மேக நியாயர்க்கு -
சேத்திலுடைய இயாத்தைய உடையவனான, நியாயம் - ரீதி. நீலசங்
கிசிரவபிபுலவரமணித்தவாடிசுமான சேவரிதியை உடையவனான என்றபடி.
கோல - வசந்தாநகரமான, நீலமான திருமேனிக்குப் வரமாவதங்கான
என்றபடி. செந்தாமரைக்கண்ணார்க்கு - வரமாவரமாவதங்கான சிவசங்
களை உடையவர்க்கு, இதுக்கு இழந்தது என்கிறதோடே சங்கம்.
மாலுக்கு மணுளர்க்கு இயாடியாக விசேஷம் தோறும் அவனுக்கு
அவனுக்கு என்றது அவ்விசேஷங்களில் தனித்தனியே இவளிட
பட்டாளென்று வசந்தாநகரக்காக. இப்படி மேலும் கண்டு
கொள்வது. என் - என்னுடையவனான, கொங்கலர் - வசந்தாநகரமான
குணங்களை உடையவனான, கொங்கு - வசு, அலர் - வசு, வசந்தாநகர

மூ. சங்குனில் வாள்தண்டு சக்கரக் கையற்கு

செங்கனி வாய்ச்செய்ய தாமரைக் கண்ணற்கு

கொங்கலர் தண்ணர் துழாழ்முடி யானுக்கு என்

மங்கை யிழந்தது மாமை நிறமே.

(2)

ஆ. (சங்கு) அளந்தருளுகிறபோது வளர்ந்த ரதாஜ்ஜகாஜாதிதிவ்யாபுஷங்களை ஏந்திய அழகுக்கும் சுவரணநிநயுஷஸ்ச்ஞிவிதமான சர்வாமாக்களையும் கண்ட ஹ்ரஃஸ்தத்தாலே புதுக்கணித்த திருப்பவளத்துக்கும் திருக்கண்களுக்கும் ஸ்ரீலோகவிக்ரமணாயாசனநித்யமாபநிதநாய்மாக அபர்வநும மரர்கள் அதிபரிமஹஸீமால்களைக் கொண்டொப்பித்தருளின அழகுக்கும் தோற்று என் மங்கை மாமை நிறமிழந்தாளென்கிறாள்.

(2)

இரண்டாம் பாட்டு

இ. கீழ்ப்பாட்டில் த்விவிக்ரமவூதாந்தம் ஸ்ருதமாயைவால் இப்பாட்டும் சதவூதாந்தபரமென்று நினைத்துப் ப்ரதமபாத்ததுக்குத் தாத்ரயம்ருளிச்செய்கிறார் (அளந்தருளுகிற இத்யாதியால்). த்விதீயபாத்ததுக்குத் தாத்ரயம்ருளிச்செய்கிறார் (சுவரணேத்யாதியால்). த்ருதீயபாத்ததுக்குத் தாத்ரயம்ருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீலோகேத்யாதியால்).

(2)

ச. சமாச: எலக்குழலி - எலம்போலே ஸமஹரண்சாலிகளான குந்தங்களை உடையவளான பெண்ணானவள், இழந்தது - போக்கினது, செந்தாமரைக் கண்ணர்க்கிழந்ததென்கிறது அவரை ஆசைப்பட்டுப் பெருமையாலே இழந்ததென்றபடி. சங்கு - வலயம், அவனைப் பெருமையாலே வ்யசனத்தால் வந்த காத்யத்தாலே வலயத்தை இழந்தாளென்றபடி.

சங்கு வில் வாள்தண்டு சக்கரக்கையற்கு - ஶக்ஷஸாஜ்ஜகாஜாதிதிவ்யாபுஷங்களைக்கையிலே உடையவளான, சங்கு - ஶக்ஷம், வில் - ஶாஜ்ஜம், வாள - ஶட்யம், தண்டு - ஶதீ, சக்கரம் - சக், செங்கனிவாய் - ஶரணவிஸ்வாஶரண, செய்ய தாமரைக் கண்ணர்க்கு - ஶரணதாமரசவிலிசனரான, கொங்கலர் - பரிமஹம் விக்ரமியா நிற்கிற, பரிமஹம் ப்ரசரியா நிற்கிற என்றபடி. கொங்கென்று பரிமஹத்துக்குப்பேர். தண் - ஶீதநமான, அம் - சுந்தரமான, துழாய் - துலசியை, முடியானுக்கு - கிரீடத்திலே உடையவளான ஶ்வாமிக்கு, என் மங்கை - என்னுடைய மங்கையானவள், மங்கை - ஸ்ரீஸிவநீயான பெண், இழந்தது - போக்கிவிட்டது, மாமைநிறம் - அழகியதான கान्ति, மாமை - அழகு, நிறம் - கान्ति, அவனை ஆசைப்பட்டும் பெருமையாலே தன் கान्தியை இழந்தாளென்று வ்யத்யம்.

(2)

பு. நிறங்கரி யானுக்கு நீடுல குண்ட

திறங்கிளர் வாய்ச்சிறுக் கள்வ னவற்கு

கறங்கிய சக்கரக் கையவ னுக்கு என்

பிறங்கிருங் கூந்தல் இழந்தது பீடே.

(3)

ஆ. (நிறங்கரியானுக்கு) சர்வலோகங்களையுமழுது செய்தருளின சுவடு காணலாபிடுந்த திருப்பவனத்தினழகுக்கும் சகலஜனமனோயவஹாரியான அந்த சிறிய வடிவு தனக்கும் அத்திரு வடிவுடைய நீலமேகம் போலே இருந்த நிறத்துக்கும் ஸ்ரவணபரிவாணதஹிரோஷினிரசனங்களிலே எப்போதும் சரவர மான திருவாழியை ஏந்தின திருக்கை அழகுக்கும் தோற்று நீசரஸங்களினுடைய ஒளிகள் திரண்டாப்போலே விளங்குகிற திருக்குழலை உடையளான என் பெண்பிள்ளை தன் பெருமை இழந்தாளென்கிறான்.

மூன்றாம் பாட்டு

இ. நீடுலகுண்ட திறங்கிளர்வாய் என்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (சர்வலோகங்களுமியாடியால்). சுவடு - ரசம். கள்வரென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (சகலேத்யாடியால்). சிறு அவர்க்கென்கிற வடங்களுக்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (அந்த ட்யாடியால்). நிறங்கரியானுக்கென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (அத்திரு வடிவுடைய ட்யாடியால்). கறங்கிய என்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரவண-த்யாடியால்). பிறங்கிருங்கூந்தலென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (நீசரஸங்களினுடைய ட்யாடியால்). (3)

ச. நீடு - விபூஷங்களான, உலகு - லோகங்களை, உண்ட திறம் - ஸ்ரவணத்திலே உண்ட ஸகாரமானது, திறம் - ஸகாரம், கிளர் - ஜ்ஞியா நிற்கிற, ஸகூடமாகத் தோற்றுகிற என்றபடி. வாய் - வாயை உடையவனான, சிறு - வடவத்திலே அடங்கும்படி சிறிய வடிவை உடையவனான, கள்வர் - வசகனான, தன் சிந்தய்த்தாலே டிஹிவிசாபஹாரியான என்றபடி. அவற்கு - அந்த ஸ்ரவணனான, நிறங்கரியானுக்கு - வர்ணம் கருப்பாயிருக்கிறவனான, வடவணாயிருத்திலும் நீலவர்ணான என்றபடி. கறங்கிய - ஶாஸ்திரவிருஷினிரசனசரவரயாலே எப்பொழுதும் சுழலா கின்ற, கறங்குகை - சுழலுகை, சக்கரக்கையவனுக்கு - சகத்தைக்கையிலே உடையவனான ஸ்வாமிக்கு, இதுக்கு இழந்தது என்கிறத்தோடே ஶ்வயம். என் - என்னுடையவளான, பிறங்கிரும் - வதிவித்யங்களுமாய் வடிவங்களுமான, பிறங்குதல் - நீட்சி, இருமை - விபூஷத்வம், இங்கு வடிவத்தைச் சொல்லுகிறது. கூந்தல் - சூத்தங்களை உடையவளான பெண்ணானவள்,

மு. பீடுடை நான்முகனைப் படைத்த தானுக்கு

மாடுடை வையம் அளந்த மணுளற்கு

நாடுடை மன்னர்க்குத் தூதுசெல் நம்பிக்கு என்

பாடுடை அல்குல் இழந்தது பண்பே.

(4)

ஆ. (பீடுடை) நிவிலஜ்ஞாநாபேஷிதாஸேபுரவாய்ஸாபநபதகரணகலேவராபுபகரநிமாஸா - நுபுணநானஸக்திபுருவமுமூவசுபிஹேதுமூவகாஸ்யத்துக்கும் குணவதகுணவிபாஸமன்றிக்கே சவீஸாக்களும் தன் திருவடிகளை ஸ்பரித்து கின்ற கின்ற இடங்களிலே கண்டு வந்ராம்படி இந்த லோகத்தை அளந்தருளின சௌஸ்யபுத்தாக்கும் சவ்ஸகாஸமாஸிதரான வாஸவர்கள் சாவ்ஸோஸராம்படி அவர்களுக்கு தூய் பண்ணி அதுவே தனக்கேற்றமாயிருக்கிற வாஸிதவாஸ்யத்துக்கும் தோற்று என் பாடுடை அல்குல் தன் சீர்மையை இழந்தாளென்கிறான்.

நாலாம் பாட்டு

இ. பீடுடை என்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (நிவிலேஸாடியால்). நான்முகனைப் படைத்தானுக்கு என்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (வதுமூஸேஸாடியால்). மாடுடை என்கிற விஸேஸத்துக்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (குணவதஸாடியால்). வையமளந்த மணுளர்க்கு என்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (இந்த லோகத்தை டஸாடியால்). நாடுடை என்கிற விஸேஸத்துக்கு அபிபாஸம்ருளிச்செய்கிறார் (சவ்ஸகாஸ்யாடியால்). தூது செய் நம்பி என்கிற சமஸிஸ்யாஹாரத்துக்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (அதுவே தனக்கிஸ்யாடியால்). சீர்மை - நல்ல ஸ்வபாவம், சௌஸ்யாஸிபுணங்களென்றபடி.

(4)

ச. இழந்தது - போக்கினது, பீடு - பெருமை, நானாஸுயாஸிகளால் உண்டான ஸுக்ஷ்ம் என்றபடி. அவனைக்காணாத வஸவத்தாலே தன் இடைய பெருமையை இழந்தாளென்றபடி.

(3)

பீடுடை - சூஸ்டபுபுணநானஸஸ்யாஸிஸாஹாஸ்யத்தை உடையவனான, பீடு - மாஹாஸ்யம், நான்முகனை - ஸுஸ்டம். படைத்தானுக்கு - சூஸித்தவனான, மாடுடை - இடமுடைத்தான, மாடு - இடம். குணவதகுணவிபாஸமற சவ்ருக்கும் வசிக்கும்படி வஹஸ்யங்களை உடைத்தான என்றபடி. வையம் - பூஸியை, அளந்த - விஸிகஸனாய் அளந்தவனான, மணுளற்கு - விஸிகஸனாய் எல்லாஸையும் தன் திருவடியாலே ஸஸ்பரித்த சௌஸ்யத்தைக் காட்டி இவனை வஸிகரித்து இவனுக்கு நாயகனான, மணுளன் - நாயகன், நாடுடை - நாட்டை உடையவரான, நாட்டுக் கெல்லாம் உடையவர்களான

மூ. பண்புடை வேதம் பயந்த பரனுக்கு
மண்புரை வையம் இடந்த வராகற்கு
தென்புனற் பள்ளியெந் தேவ பிரானுக்கு என்
கண்புனை கோதை இழந்தது கற்பே.

(5)

ஆ. (பண்புடை) தன்னுடைய ச்வுரூபரூபகுணபரிபாடகமாகையாலே தன்னிலும் சீரியதான வேதங்களை ஐயாதிதேவர்களுக்கும் கொடுத்த பரிமீதாய்த்துக்கும் மூலப்பிராட்டியை எடுத்தருளி அவளோடே சர்வலெவித்தருளின ஶிவராஹ்மான திரு வடிவிலழகுக்கும் திருநாட்டிலே எழுந்தருளி இருக்கிற இருப்பைக்கண்டு ஐநுபவிக்஑ிற அயர்வறுமமரர்களையும் கூடத்தோற் பித்து அடிமையாக்கவல்ல திருப்பாற்கடலிலே பிராட்டியோடே கூடக் கணவளார்ந்தருளுகிற அழகுக்கும் தோற்று டர்வீயமான திருக்குழலையுடைய என் பெண்பிள்ளை தன்னுடைய கற்பிழந்தாளென்கிறாள். (5)

ஐந்தாம் பாட்டு

இ. பண்புடை என்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (தன்னுடைய ஐயாடியால்). வேதம் பயந்த பரனுக்கென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச் செய்கிறார் (வேதங்களை ஐயாடியால்). டிவீயபாடத்துக்குத் தாஸ்யம்ருளிச் செய்கிறார் (மூலீயாடியால்). தென்புனல்பள்ளி தேவபிரானுக்கென்கிற சமபிவாஹர்த்துக்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (திருநாட்டிலே ஐயாடியால்). அடிமையாக்கவல்ல என்கிறதற்குக் கணவளார்ந்தருளுகிற அழகுக்கும் என்கிறதோடே ஐவயம். (5)

ச. கைக்கு ஶாவரான என்றபடி, மன்னர்க்கு - ராஜாக்களுக்கு, மன்னர்-ராஜாக்கள், பாண்டவர்களுக்கென்றபடி. தூது செய்ய - தூய் பண்ணின வனா, நம்பிக்கு - பூனானவனுக்கு, 'ஐபிவிவ்ய வ லக்ஷாயா' ஐயாடிகளில் படியே அந்த தூய்கரணத்தாலே தூதாய்னுயிக்கிற தூணனுக்கென்றபடி. இதுக்கு இழந்தது என்கிறதோடே ஐவயம். என் - என்னுடைய வளான, பாடுடை - விஸ்தாரத்தை உடைத்தான, பாடு - விஸ்தாரம். அல்குல் - நிதவத்தை உடையவளான பெண்ணானவள், அல்குல் - நிதவம், இழந்தது - போக்கினது, பண்பு - ச்வுபாவம், தன்னுடைய நிசர்வசிதசூலீஸ்யாதிசுமென்றபடி. அவளை ஐசைப்பட்டுப் பெருத ஐசனத்தாலே தன் ச்வுபாவத்தை இழந்தாளென்றபடி. (4)

பண்புடை - நல்ல ச்வுபாவத்தை உடையவையான, பண்பு - ச்வுபாவம், ஐகவச்ச்வுரூபகுணாதிநா யபாயத் பகாசகச்ச்வுரூபச்ச்வுபாவத்தை உடையவையான என்ற படி. வேதம் - வேதங்களை, பயந்த - உண்டாக்கினவனான, 'யு ஐயாண'

மு. கற்பகக் காவன நற்பல தோன்றகு

பொற்கடர்க் குன்றன்ன பூந்தண் முடியற்கு

நற்பல தாமரை நான்மலர்க் கையற்கு என்

னிற்புரு வக்கொடி தோற்றது மெய்யே.

(6)

ஆ. (கற்பகக்காவன) திருபாற்கடலிலே பிராட்டியோடே ச்ரேஷ்ணத் தருளுகையாலே ஒரு கற்பகச் சோலை தழைத்தாப்போலேயிருக்கிற திருத்தோள்களிலழகுக்கும் கற்பகச் சோலையிலே ஒரு தாமரைக்காடு அலர்ந்தாப்போலே இருந்த திருக்கைகளினழகுக்கும் நிரதிசயதேஜமயகனக- நிரியரசவசமான திரு அமிஷகத்திலழகுக்கும், ஶீஷாஜ் வளைந்தாப் போலே இருந்த திருப்புருவத்தை உடையளான இவள் தன் திருமேனி தோற்றா ளென்கிறாள்.

(6)

ஆறும் பாட்டு

இ. கீழ்ப்பாட்டிலே ஶீரார்வசாயிர்ப் ப்ஸுதமாகையாலே இப்பாட்டும் சத்காஷ் மென்று நினைத்து ப்ரதமபாதத்துக்குத் தாத்ரய்மருளிச்செய்கிறார் (திருப் பாற்கடலிலே இத்யாதியால்). தூதிர்பாதத்துக்குத் தாத்ரய்மருளிச்செய்கிறார் (கற்பகச் சோலையிலே இத்யாதியால்). திரிதிர்பாதத்துக்குத் தாத்ரய்மருளிச் செய்கிறார் (நிரதிசயதேயாதியால்). விற்புருவக்கொடி என்கிறதற்குத் தாத்ரய்மருளிச்செய்கிறார் (ஶீஷாஜ்மித்யாதியால்).

(6)

ச. விததாதி பூவ் யோ வ் வேதாஷ் ப்ரஹிணாதி தசம்' என்கிறபடியே ப்ரஹ்மவுக்கும் ப்ரதம் உப- தேசித்தவனான என்றபடி. ப்ரஹ்மக்கு - எவ்விதமித்யுத்தாலே சர்வோக்ஷதான, இப்படி எல்லார்க்கும் அறிவு கொடுக்குமவன் கிமர், இவளுடைய அறிவை ப்ரஹ்மித்தானென்று அபிராமம். மண்புரை - மூர்ப்ரதமான, புரை - ப்ரதம், மூர்ப்ரதமதயா அத்யந்தமூர்தமான என்றபடி. வையம்-பூமியை; இடந்த - சர்வோபகாராய் உதரித்தவனான, வராகற்கு - ஶீவராஹ்மனான, தெண்- தெளிந்ததான, புனல் - அலத்தை உடைத்தான ஶீரார்வத்திலே, புனல்- அல, தெண்புலனென்று ப்ரஹ்மிதி. பள்ளி-பயந்ததை உடையவனான, என்- என்னுடையவனான, மத்சுவாமியான என்றபடி. தேவபிராஹ்மக்கு - இங்கு தேவசன் நியதூர்பரம். நியதூரிகளுக்கு உபகாரகனான சுவாமிக்கு ஶீரார்வபயந- ராமணியிகத்தைக்காட்டி நியதூரிகளையும் அங்கே அடிமை கொண்ட சுவாமிக்கு என்றபடி. இதுக்கு இழந்ததென்கிறத்தோடே ப்ரதம். என்- என்னுடையவளான, கண்புனை - கண்களைப் புனையா நிற்கிற, புனைதல் - கட்டுதல், கண்டார் கண்களை எல்லாம் தன்னோடே கட்டா நிற்கிற என்றபடி. அதாவது, வைத்த கண் வாங்கவொண்ணாத

ஆ. மெய்யமர் பல்கலன் நன்கணிந் தானுக்கு
பையர் வின் அணைப் பள்ளியி னானுக்கு
கையொடு காற்செய்ய கண்ணபி ரானுக்கு என்
தையல் இழந்தது தன்னுடைச் சாயே.

(7)

ஆ. (மெய்யமர்) அவனுடைய திருமேனியில் ரேஷஸ் = பூத்தாப்போலே
யிருந்த அச்சேயமான திருவணி கலன்களாலே ஒப்பித்தருளின அழகுக்கும்

ஏழாம் பாட்டு

இ. மெய்யமரென்கிறதற்குத் தாச்யமருளிச்செய்கிறார் (அவனுடைய
ஔவாதியால்). பல்கலன் நன்கணிந்தானுக்கு என்கிறதற்குத் தாச்ய
மருளிச்செய்கிறார் (அச்சேயமித்யாதியால்). ஒப்பித்தருளின என்றது

ச. படி தர்சனீயதமமான என்கை. கோதை - குந்தவந்தத்தை உடைய
வளான பெண்ணானவள், இழந்தது - போக்கினது, கற்பு - வுடிமத்தை,
அவனை ஆசைப்பட்டுப் பெறுமையாலே தன்னுடைய வுடிமத்தையை
இழந்தாளென்று வத்யம். (5)

கற்பக - கல்பகவுசங்களினுடைய, காவ - சுவாந்தத்துக்கு, அன -
சுதவங்களான, அனசுதம் சுதவாவி, கல்பகவுசம் போலே ரமணியங்
களான என்றபடி. நல் - நல்லவையான, சிவசுதவசுமாரிதிகளாலே
சுலோபதிவதிவங்களான என்றபடி. பல-வதூக்களான, 'அநுகஸதநுகா'வாசி ஜ்னா-
ரம்மஸுமரதிதிவசுதவா' என்கிற கணக்கிலே வாதிரை அணைக்கைக்கும்
அவர்களுக்கு நேசனம் வளருகைக்குமாக வதூக்களான என்றபடி.
தோளற்கு - வுசங்களை உடையவரான, தோளை உடையவர் தோளர்.
சுடர் பொற்குன்று என்று மாறி வசுதிப்பது. சுடர் - வதிரைசுதமான,
பொற்குன்று - கனககிரிக்கு, அன்ன - சுதவமான, அன்ன - சுதவம். பூம்-
தர்சனீயமான, தண் - சிவதமான, திருமுடிக்கு வுசுதவமான என்றபடி.
முடியற்கு - கிரிதத்தை உடையவரான, முடி - கிரிடம், முடியை உடை-
யவர் முடியர். நல்-நல்லவையான, சிவமனிசைகங்களான வுசங்களுக்குப்
வரவாங்களான என்றபடி. பல - வதூக்களான, இவை கைகளுக்கு விசேஷ
ங்கள். தாமரை - தாமரசத்தினுடைய, நாள் - வசுவமான, நாள்-வசுவம்.
நாள் மலர் என்கிறவிடத்தில் ளகாரஸ் மகாரே பரே ளகாராदेश: . மலர் - வுசு
போலே இருக்கிற, கையற்கு - கைகளை உடையவரான சுவமிக்கு,
இதற்குத் தோற்றது என்கிறத்தோடே வசுவம். என்-என்னுடைய
வளான, வில்புருவ - வுசுஸ்ஸ=போலே இருக்கிற ஜுவை உடையவளான,
வத்யாதத்தைக்கையில் கொண்டு பட்டுக்கிடப்பாறாப்போலே வசுவதூவான

ஆ. திருப்பாற்கடலிலே நிரதிசயசூட்சுமமான திரு அரவணையிலே கண் வளர்ந்தருளுகிற அழகுக்கும் அந்த திருவணிகலன்களுடைய நிரவதிகமான சேஷஸையும் திருவனந்தாழ்வானுடைய களாமங்களின் நிரவதிகமான சேஷஸையும் விஞ்சிப்புறப்படா நின்ற ஒளியையுடைய திருக்கைகள் திருவடிகள் திருக்கண்களிலழகுக்குமிவள் தோற்றுத்தன்னொளி இழந்தாள் என்கிறாள். (7)

இ. வலங்குறித்தருளின என்றபடி. திதீயபாதத்துக்குத் தாபயம்ருளிச்செய்கிறார். (திருப்பாற்கடலிலே இயாதியால்). தாமரை நாண்மலர்க்கையர்க்கென்று கீழ்ச்சொன்ன திருக்கையின் அழகைக் கையொடுகாலென்று இப்பாட்டிலும் சொல்லுகை புனர்தியன்றோவென்ன? கீழ்ப்பாட்டிற்காட்டிலும் கான்திவாஹ்யம் விவதிதமாகையாலே புனர்தி இல்லை என்கிறார் (அந்தத் திருவணி இயாதியால்). கையொடுகாலென்றது ஸபலசுபமென்கிற கருத்தாலே திருக்கண்களைச் சொன்னது. இங்கு ஒளியென்றது ஶாபரணஜனதஸோ. (7)

ச. பரிகரத்தைக் கொண்டு கிடர். இவள் தோற்றது என்று விபாடம் இங்கே ரிபிதம். கொடி - சுகுமாரலீ போலே இருக்கிறவள், தோற்றது - இழந்தது, மெய் - தன்னுடைய ஶரீர், மெய்யென்று ஶரீர், ஶரீரத்தை இழக்கையாவது ஶரீர் ஶ்வஸமன்றிக்கே ஒழிகை. 'ஶவ் மாஸாந ஜிவியே' என்னப்பண்ணும் தன் வடிவழகைக் காட்டி 'ந ஜிவிய் ஶுமபி' என்னப்பண்ணும் இவளுடைய வடிவைக்கிடர் அபஹரித்தானென்று கருத்து. (6)

மெய் - திருமேனியிலே, அமர் - பொருந்தி இருக்கிற, ததவயவங்களுக்கு வநுரூபங்களாயிருக்கிற என்றபடி. பல் - வஹிவங்களாயிருக்கிற, கலன் - திவ்யாபரணங்களை, கலன் - ஶாபரணம், நன்கு - நன்றாக, வஸீநியமாக என்றபடி. அணிந்தானுக்கு - சாத்திக்கொண்டிருக்கிறவனான, அணிகை - சாத்துகை, பையரவின் - களாஸாலியான நாத்தினுடைய, பையவம் - களாவதி, அரவு - நாடம், ஶாகபாதிவத் சமாஸ: . ஶவவதஸுஸா. ஜனதநிரவதிகானவத்தாலே விகஸிதகலனான திருவனந்தாழ்வானுடைய. அணை - ஶய்யிலே, திருவனந்தாழ்வானுகிற ஶய்யிலே என்றபடி. பள்ளியினுக்கு - கண் வளர்த்தியை உடையவனான, பள்ளி-கண் வளர்த்தி, பள்ளியை உடையவன் பள்ளியினான். கையொடுகால் - திருக்கைகளோடே கூடத்திருவடிகளும், செய்ய - சிவந்திருக்கிறவனான, கண்ணபிரானுக்கு - கணனாய் ஸபகாரகனானவனுக்கு, இதுக்கு

மு. சாயக் குருந்தம் ஒசித்த தமிழற்கு
மாயச்சகடம் உதைத்த மணுளற்கு
பேயைப் பிணம்படப் பாலுண் பிரானுக்கு என்
வாசக் குழலி இழந்தது மாண்பே.

(8)

ஆ. (சாயக்குருந்தம்) திருப்பாற்கடலில் நின்றும் சீவசுதேவர் திருமாளி
கையிலே வந்து திரு அவதாரம் பண்ணியருளி கும்பமங்கலபூதநாகுந்தாசுர-
நிரசநாயாசஸ்வதகரிகாங்குதமான திருமுகத்திலழகுக்கும் தோற்றுத்தன்
அழகிழந்தாளென்கிறான்.

(8)

எட்டாம் பாட்டு

இ. இப்பாட்டிலே அய்யமான் அய்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் (திருப்பாற்
கடலில் நின்று மித்யாடியால்). வாடயதாபயத்ததை சங்கிக்கிறார் (கும்பமெய்யா
யால்).

(8)

ச. இழந்தது என்கிறதோடே அவயம். என் தையல் - என்னுடைய
பெண்ணானவள், தையலென்று பெண்ணுக்குப் பேர். இழந்தது -
ஸ்பந்தம். தன்னுடைச்சாயே - தன்னுடைய சாய், அபரண நிறைவு
என்றபடி. சாயை - சாய்.

(7)

குருந்தம் - அசுராவதமான கும்பமங்கலத்தை, சாய - வேரோடே சாயும்
படி, ஒசித்த - முறித்தவனான, தமிழற்கு - அசுராவதான, தமிழன் -
அகாதி, மாயச்சகடம் - மாயாசகடத்தை, உதைத்த - திருவடியாலே தாண்டி
பண்ணினவனான, மணுளற்கு - மணவாளனான, சகடமங்கலரூபவிநாய-
கரீரத்தைக்காட்டி இவனுக்கு நாயகனான என்றபடி. சீவனகரான திரு
மகளுக்கு அநுமனம் போலே இச்சகடமங்கலமிவனுக்கு வசிகரமாய்த்
தென்று கருத்து. பேயை - பிசாசியை, பூதநாயை என்றபடி.
பிணம்பட - பிணமாய் விழும்படி, பாலுண் - ஸ்தனத்தை உண்டவ
னான, பேயை ஸ்தனத்தை உண்டவனென்று திகமங்கலம் தமிதஸ்தாப்யாந்.
பிரானுக்கு - சூரணயைப்போலே ஓர் அநந்தத்தை விளைக்கும்படி உயி
ரோடே விடாதே சூரணயைப்படியாகப் பண்ணின மஹாகாரகனுக்கு,
என் - என்னுடையவனான, வாசக்குழலி - நீசங்கபரிமலாலிகுந்தையான
பெண்ணானவள், வாசம் - வரிசை, இழந்தது - ஸ்பந்தம். மாண்பு - சீவன்,
அவனுக்காக வந்த விரஹசந்தாலே தன் சீவனத்தை இழந்தா
ளென்றபடி.

(8)

மூ. மாண்பமை கோலத்தெம் மாயக் குறளற்கு

சேன்கடர்க் குன்றன்ன செஞ்சுடர் மூர்த்திக்கு

காண்பெருந் தோற்றத்தெம் காகுத்த நம்பிக்கு என்

பூண்புனை மென்முலை தோற்றது பொற்பே.

(9)

ஆ. (மாண்பமை) கொள்வனான்மாவலிமுவடிதாவென்றிரக்கிற समयத்திலே நிரவதிகசौन्दर्यनिवासभूतமாய் வசேஷஜநமநோபநஹாரியாய் அத்யாசுர்யமான திரு வடிவினழகுக்கும் அளந்தருளுகைக்காகத் தாமரைக்காடு அலர்ந்த தொரு மாணிக்கமலைபோலே வளர்ந்தருளின போதை அழகுக்கும் 'जन्म रामस्य सुमहत्' என்னும்படி दिव्यமான ஜன்மத்தையுடையனான दशरथात्मज னுடைய சौशील्यसामर्थ्यादिकल्याणगुणங்களுக்கும் தோற்று असंख्येयदिव्यभूषणा-लंकृतையான இவள் தன்னுடைய लावण्य இழந்தாளென்கிறாள். (9)

ஒன்பதாம் பாட்டு

இ. மாண்பமை கோலத்து என்கிறதற்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (கொள்வனானிரையாடியால்). எம்மாயக்குறளற்கு என்கிறதற்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (அத்யாசுர்யமான இயாடியால்). द्वितीयपादத்திற்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (அளந்தருளுகை இயாடியால்). பெருந் தோற்றத்து என்கிறதற்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் ('जन्म रामस्य' இயாடியால்). நம்பிக்கு என்கிற பதத்திற்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (सौशील्येत्याடியால்). பூண்புனை என்கிறதற்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (असंख्येयेत्याடியால்). (9)

ச. மாண்பு - சौन्दर्य, அமை - पूर्णमायிருக்கிற, கோலத்து - अवतार. विग्रहத்தை உடையனான, கோலம் - वेषம். இங்கு भूमिकातुल्यமான अवतार-विग्रहத்தைச் சொல்லுகிறது. கோலமுடையவன் கோலத்தன். கோலத்தெம்மாயக்குறளற்கு என்று समस्तपदமாகையாலே கோலத்த னென்கிறவிடத்தில் अन्वयस्य लोपः. எம் - अस्मदीयனான, அவ்வழகாலே நமக்கு स्वामியான என்றபடி. மாய - आश्रयभूतனான, குறளற்கு - श्रीयामन னான, சேண் - उन्नतமான, சேண் ஶब्दம் उन्नतवाचि. சுடர்க்குன்று - तेजोमयமான பவத்திக்கு, அன்ன - सहस्रமான, செஞ்சுடர் - करचरणलोचन-कौस्तुभादிகளாலே अरुणकान्तियை உடைத்தான, மூர்த்திக்கு - त्रिविक्रममूर्तियை உடையவனான, காண் - 'दृष्टिचित्तापहारिणं' என்கிறபடியே दर्शनैयतம ரான, பெருந்தோற்றத்து - 'जन्म रामस्य सुमहत्' என்கிறபடியே பெரிய आविर्भावத்தை உடையவனான, தோற்றம் - आविर्भावம். अवताररहस्यशास्त्रத்தின்படியே दिव्यமான आविर्भावத்தை உடையவனான என்றபடி.

மூ. பொற்பமை நீண்முடிப் பூந்தன் துழாயற்கு
மற்பொரு தோளுடை மாயப் பிரானுக்கு
நிற்பன பல்லுரு வாய்நிற்கு மாயற்கு என்
கற்புடை யாட்டி யிழந்தது கட்டே.

(10)

ஆ. (பொற்பமை) அயர்வருமமரர்களும் சீமாலாகாரனும் சூனீயும் தன்
னுடைய திவ்யாகாரசுவமான திவ்யமாலானுலேபனங்களைக் கொண்டொப்பித்
தருளப் பண்ணின அழகுக்கும் அவ்வழகுக்குறி அழியாதபடி மற்
பொருத வாயுத்திக்கும் அவனுடைய சுவரஜகாமாசுமமான சுவனநுபாதத்
துக்கும் அசுமதயா வ்யவஸிதனாயிருந்த இவரவத்துக்கும் தோற்று சுவீரவாதி-
சகலமஜ்ஜசுணாபாசமூத்யான என் பெண்பிள்ளை தன்னையும் தன்னுடமை
யையும் கட்டடங்க இழந்தாளென்கிறான்.

(10)

பத்தாம் பாட்டு

இ. பொற்பமை நீண்முடியென்று ராஜாவிராஜவநிஷ்டமான திரு அநிவேக
த்தைச் சொல்லுகையாலே நியத்யூரிசேவ்யமும் மறபெருதோளென்று
மல்குததைச் சொல்லுகையாலே சீமபுராபுதானமும் தோற்றுகிறதென்று
நினைத்தருளிச் செய்கிறார் (அயர்வறுமியாதியால்). திவ்யாகாரசுவமான
என்கிற இடத்திலே 'அவயொரிசுவதன் தீயதாமநுலேப' மென்கிற வசன்
அநிவேகம். தண்டுழாயைச் சொன்னது ஸுலேபமென்று கருத்தாலே
அநுலேபமவதம். ஒப்பித்தருள என்றது அலங்கரித்துக் கொள்ள என்றபடி.
தீயதாமதத்தில் மாயவதத்துக்குத் தாயுமருளிச்செய்கிறார் (அவ்வழகுக்
குறியழியாத இயாதியால்). மறபொருதவென்றது மல்குததோடே யுட
பண்ணின என்றபடி. தீயதாமதத்திற்குத் தாயுமருளிச்செய்கிறார்
(அவனுடைய இயாதியால்). அவனுடைய என்கிறதற்கு இவரவத்துக்கு
மென்கிறதோடே அவதம். கற்புடையாட்டி என்று அநவசையைச் சொன்
னது ஸுலேபமென்று நினைத்தருளிச்செய்கிறார் (சுவீரவாதியால்). (10)

ச. தோற்றத்தை உடையவன் தோற்றத்தான். தோற்றத்தெங்காகுத்த
நம்பி என்று சமஸதபதம். எம் - அசுமதசாபாசவாமியான, 'தயாதற்கு
மகன் தன்னையன்றி மற்றிலே' னென்றிருந்தே. காகுத்தநம்பிக்கு -
காகுதசனாய் சகலகரணசுணபூர்ணவனுக்கு, இதுக்குத் தோற்றது என்
கிறத்தோடே அவதம். என் - என்னுடையவனான, பூண் - அபரணங்
களை, புனை - தொடுத்துக் கொண்டிருக்கிற, புனைதல் - தொடுத்தல்,
அபரணங்களை அடைவாகத் வரித்துக் கொண்டிருக்கிற என்றபடி.
மென் - சூடுக்களான, விரதாபாசவிஷுக்களான என்றபடி. முலை - சூதங்

மு. கட்டெழில் சோலைக் வேங்கட வாணனை

கட்டெழில் தென்குரு கூர்ச்சட கோபன்சொல்

கட்டெழில் ஆயிரத் திப்பத்தும் வல்லவர்

கட்டெழில் வானவர் போகமுன் பாரே.

(11)

ஆ. (கட்டெழில்) பரமபூஷணேசுவரதீர்த்தவல்லபமாமாபுததிருவருளின திருவேங்கடமுடைய
மான வாணிசுந்தரத்திலும், வைத்துக்கொண்டு காசுநீன் ரமணியமான சோலை
களாலே வல்குதமான திருமலையிலே நின்றருளின திருவேங்கடமுடைய
யானுடைய கल्याணபூஷணேசுவரங்களைப்போலப் பரிபாதிக்கையாலே சாகஸ்யேன
கल्याணமான இத்திருவாய்மொழியை வல்லார் அயர்வறுமமரர்களுடைய
கल्याணமான சப்தத்தை அடங்க அநுபவிக்கப் பெறுவாரென்கிறார். (11)

திராக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே சரணம்.

நிகமனம்

இ. இரதிரபாதத்தில் கட்டெழில் வடத்திற்குத் தாதயம்ருளிச்செய்கிறார்
(பரமேஸ்யாடியால்). தென்குருகூரியாடியை உரைக்கிறார் (திருவெஸ்யாடியால்).
வைத்துக்கொண்டு என்கிறத்துக்கு சாகஸ்யேன கल्याணமான என்கிற
தோடே ஸ்வயம். பரமபாதத்துக்குத் தாதயம்ருளிச்செய்கிறார் (காஸ்யேன
இத்யாடியால்). துரதிரபாதத்தில் கட்டெழில் வடத்தைப் பத்துக்கு விசேஷ
மாக்கி உரைக்கிறார் (சாகஸ்யேனெஸ்யாடியால்). துரதிரபாதத்துக்குத் தாதயம்
ருளிச்செய்கிறார் (அயர்வறுமியாடியால்). (11)

ச. களை உடையவளான பெண்ணானவள், தோற்றது - இழந்தது,
பொற்பு - அழகு, காயம்மென்றபடி. அவனுக்காக வந்த தாபாதிசயத்
தாலே தன் காயத்ததை இழந்தாளென்றபடி. (9)

பொற்பு - அழகு, அமை-பூர்மாயிருக்கிற, நீள் - உதுழமாயிருக்கிற,
முடி - கிரிதத்தை உடையவளுள், பூம் - திருமேனி ஸ்ரீத்தாலே பூஷித
மான, தண் - அந்தத் திருமேனி ஸ்ரீத்தாலே விரிசீதமுமான,
துழாயற்கு - சூசியை உடையவளுள், மல் - மலரோடு, மல்வடம்
மலவாசி. மல் பொரு என்கிறவிடத்தில் லகாரஸ்ய பகாரே பரே ரெகாஷ:
பொரு - யுத் பண்ணினவையான, தோளுடை - தோள்களை உடைய
வளுள், மாய - மாயம்மூலான, தோள்களிலே சூசை சாத்தின வடந் குறி
அழியாதே மலயுத் பண்ணின மாயம்மூலான என்றபடி. பிரானுக்கு -
அவ்வழகை மீசுமூலிலே பெண்களுக்கு ஸ்ரீகரித்தவளுள், கிற்பன -
ஸ்யாவரங்களான, இது வஜ்ரங்களுக்கும் ஸ்ரீவஜ்ரம். பல் - வஜ்ரங்களான,

ச. உருவாய் - பதாய்ங்களாய், பதாய்ஸரீரகஞயென்றபடி. நிற்கும்-நிற்கிற
வனான, மாயற்கு - சர்வாத்மாவாயிருக்கச் செய்தே தத்கததொர்ஸஸ்பூஷண
யிருக்கிற ஸாஸ்யஸூதனுக்கு, இதுக்கு இழந்தது என்கிறதோடே ஸ்வயம்.
என்னுடையவனான, கற்புடையாட்டி - அறிவுடையனாயிருக்கிற
பெண்ணானவன், கற்பு - அறிவு, கற்புடையவன் கற்புடையாட்டி,
இழந்தது - ஸ்பஷ்டம். கட்டு - சகலமும், ஸாத்மாத்மீயங்களெல்லாமென்றபடி.
கட்டுஸந்தம் சகலஸந்தபயிம். (10)

கட்டெழில் - கர்ஸனமும் ஸ்வலமாயிருக்கிற, கட்டு - கர்ஸன், காத்ஸ்யன்
ரமணீயமாயிருக்கிற என்றபடி. சோலை - வனங்களை உடைத்தான,
நல் - நல்லதான, சேஷசேஷிகளிருவற்கும் ஸத்யமான என்றபடி.
வேங்கட - வேங்கடாசலத்துக்கு, வாணனை - நிவாஹகனான ஸ்வாமியை,
வாணன் - நிவாஹகன், இதுக்குச் சொல் என்கிறதோடே ஸ்வயம்.
கட்டெழில் - கர்ஸ்யன் ஸ்வலமாயிருக்கிற, ஊரெங்கும் ஸகவஸ்சேஷதீகரதீவ-
லக்ஸீஸமூஹமான என்றபடி. தென் ஸுந்தரமான, குருகூர் - கர்க்கானகரி
யிலிருக்கிற, சடகோபன் சொல் - ஸதகோபனருளிச்செய்ததான, இது
பத்துக்கு விசேஷம். ஆயிரத்து - ஸஹசத்திலும், கட்டெழில் - காத்ஸ்யன்
கர்ஸணதமமான, இப்பத்து - இந்த தசகத்தை, வல்லவர் - ஸயஸித்தவர்
கள், கட்டெழில், அடங்க - ஸ்வலமான, வானவர் - நியஸூரிகளுடைய,
போகம் - ஸோகத்தை, உண்பாரே - ஸுஜிப்பார்கள். (11)

ज्ञानवैराग्यानुष्ठानशेवविश्रीमद्वेदान्तरामानुजमहादेशिकाय नमः

द्रमिडोपनिषत्तात्पर्यरत्नावलिः

(மாலுக்கு)

पारम्याद्यैश्च पञ्चायुधविहृतिमुखैर्ब्रह्मणस्त्रष्टृभावात्

देवानां स्वामिभावादपि सुभगतयाऽलङ्कृतैः कुन्दभङ्गात् ।

प्रादुर्भावैश्च सर्वान्तरनिलयतयाऽहंममत्वेऽतिधैर्यं

चातुर्यादींश्च नृणामपहरति हरिश्चेत्यभाणोच्छठारिः ॥ ७५ ॥

(पारम्याद्यैश्च) मालुக்கு வையமளந்த மனுவற்றகு - सर्वस्मात्परत्वத்
தாலும், திருவுலகளந்தருளினத்தாலும், (पञ्चायुधविहृतिमुखैः) சங்கு வில்
வாள் தண்டு சக்கரக்கையற்கு - ब्रह्मचकादिपञ्चायुधविहारத்தாலும், முவசவத்
தாலே மேலில்பாட்டிலே நீடுலகுண்ட திறங்கிளர் வாய்ச்சிறுக்கள்
வாவற்கு என்று சொல்லுகிற வடதலசாயித்வ் சங்கிக்கப்படுகிறது.
(ब्रह्मणस्त्रष्टृभावात्) பீடுடை நான்முகனைப்படைத்தானுக்கு - चतुर्दश-
भुवननिर्वाहकानां चतुर्मुखानां सृष्टिकर्ताகயாலும், (देवानां स्वामिभावात्) தென்
புனற்பள்ளி என் தேவபிரானுக்கு - देवர்களுக்கு सर्वनिर्वाहकताக
யாலும், (सुभगतया) கற்பகக்காவன இயாதி-சுபாயாவஹங்களாயிருக்கிற
திருத்தோள்கள் முதலான दिव्यावयवங்களை உடையவனாகையாலும்,
(अलङ्कृतैः) மெய்யமர் பல்கலன் நன்கணிந்திருந்தானுக்கு - அந்த
அவயவங்களிலே பொருந்தி இருக்கிற दिव्याभरणாலகூரத்தாலும், (कुन्दभङ्गात्)
சாயக்குருந்த மொசித்த - कुन्दवृक्षभञ्जनத்தாலும், (प्रादुर्भावैश्च) காண்
பெருந் தோற்றத்தென்காகுத்த நம்பிக்கு - निरवधिकवैभवத்தை உடைய
ராமாவதாரங்களாலும், (सर्वान्तरनिलयतया) நிற்பன பல்லுருவாய்
நிற்குமாயற்கு - सकलருக்கும் अन्तरात्मतया நிற்கையாலும், எம்பெருமான்
ஆஸ்திருடைய அஹக்ஷாரமமகாரவ்யைச்சாதுரியிகளை அபஹரியா நிற்குமென்று
“மாலுக்கு வையம்” என்கிற தசகத்திலே மாறனருளிச் செய்தா
ரென்கிறார்.

(75)

[देवानां सृष्टृभावात्, வேதம் பயந்த - वेदप्रदानத்தாலும், सृष्टिः-प्रदानं
என்று பதினெண்ணாயிரம்].

श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஆறும் பத்தில் ஆறும் திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

ஏழாந்திருவாய்மொழி

மூ. உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர் தின்னும்வெற் றிலையுமெல்லாம்
கண்ணன் எம்பெருமா னென்றென் றேகண்கள் நீர்மல்கி
மண்ணினுள் அவன்சீர் வளம்மிக் கவணூர் வினவி
திண்ண மென்னிள மான்புகு மூர்திருக் கோளுரே. (1)

ஆ. (உண்ணுஞ்சோறு) இப்படி எம்பெருமானைப் பிரித்த வ்யசனத் தாலே வ்யஸ்தமவஸந்யாய் மோஹசாபந்யான பிராட்டி தஹிசயநிரவதிகாபிநிவ்ஷ-
பிரித்யாய்க் கொண்டு திருக்கோளுரிலே எழுந்தருள, திருத்-
தாயாரிவளுடைய நிரவதிகவ்யசனத்தாலே வ்யஸ்தமவஸந்யாய் அபகூதிவசீ
யாகையாலே இவளெழுந்தருளுகிற সময়த்தில் அவற்றை வநுசந்விக்க
சமீபன்றியே பின்னை நெடும்போதும் கூட வநுத்யாயிவனைக்

ஏழாந்திருவாய்மொழி

இ. கீழ்த்திருவாய்மொழியி லெம்பெருமான் பக்கல் பாவபாதிசயத் தாலே தம்முடைய வாத்மீயங்களெல்லாமவனிட்ட வழக்காம்படி
தமக்குப் பிறந்த பாவசயத்தைப்பேசின ஆழ்வார் அந்நரமித்திருவாய்
மொழியிலே என் பெண்பிள்ளை தனியே திருக்கோளுரிலே போன
ளென்றும் இனி ஒருக்கால் வருவனோ என்றும் அங்கே போய்க்
கண்ணீரோடே கிற்குமோ வென்றும் மற்றுமிப்படி சிலவற்றைப்
பேசுகை அசங்குத மன்றோ வென்ன அவதரிப்பிக்கிறார் (இப்படியித்யாதி
யால்). இப்போதே எம்பெருமானை அநுபவிக்க வேணுமென்று
தனக்குப்பிறந்த த்வாதிசயத்தாலே வநுத்யாகளை துபேசித்து அவனைப்
பாபிக்கையிலே விசேஷ உதாரித்துத் திருக்கோளுரிலே எம்பெருமான்
பக்கலிலே ஈகாபிசாராய் அந்த பாவநாபகவத்தாலே தாம் அவ்வூரிலே
போய்ப் புகுந்ததாகவே தமக்குத் தோற்றுகையாலே தன்னுடைய
விரஹசையை அநுசந்விக்க சமரல்லாதபடி அந்த மானசானுபவபகவத்தாலும்
முன்பே விரஹவசனத்தால் வந்திருந்த வஸ்தானியானாலும் துபரதசகவாதகரண-
வ்யாபாராயிருக்கத் தம்முடைய த்மையைக் கண்டு அநுபவிகள் ஸோகித்த
படியை வ்யாபதேசத்தாலே பேசிக்கொண்டு தம்முடைய இந்த த்மையை
எம்பெருமானுக்கு அறிவிக்கிறாரென்று கருத்து. அவற்றை அநுசந்விக்க
என்றது - எழுந்தருளுகிற ரீதிகளைக் கண்டு அநுபவிக்க என்றபடி.
நெடும்போதும் கூட என்றது துஷ்காலமான பின்பென்றபடி.

ஆ. காணாமையாலே இவனை இழந்தேனென்கிறான். லோகசிद्धமான ஧ாரக-
 ஸோபகஸ்யங்களை இவன் ஸுஜிக்க வேணுமென்று கொண்டு சென்றால்
 அதை அடரியாதே எனக்கு ஧ாரகமும் ஸோபகமும் கண்ண
 நெம்பெருமான் என்றென்றே சொல்லி அவனைப் பெருமையாலே
 கண்கள் நீர் மல்கி இருந்த என்னுடைய பெண்பிள்ளை ஸுமியி
 லெங்குத்தையிலும் ஸ்ரீராமசுந்தரம் சமீபமாக இவனை வளைத்துக்
 கிடக்கிற திருக்கோளுரிலே அநிமாநஸவதமனசையாகையாலே அவ்வூரை
 வினவி வினவி தனக்கதுவே பாசியமாகக் கொண்டு திருக்கோளுரிலே
 போய்ப்புகும், இதிலொரு சந்தேகமில்லை, அங்ஙனே கண்கள் நீர்மல்க
 இருந்த இருப்பையாகிலும் கண்டிருக்கப் பெறுகிறிலேன், இழந்தே
 நென்றலற்றுகிறான். (1)

முதற் பாட்டு

இ. ஸ்ரீராமமும் ஸ்ரீராமமும் கணன் என்றிப்படிச் சொல்லுகை ஸ்ரீராம
 யிருக்கச் சோறு, நீர், வெற்றிலை என்கிற இவை எல்லாம் கணன்
 என்றிப்படிச் சொல்வானே நென்ன இங்கு அபிபிரைய மருளிச்செய்
 கிறார் (லோகேத்யாடியால்). கொண்டு சென்றாலென்றது நாங்கள்
 கொண்டுபோய் சமீபத்தாலென்றபடி. உண்ணுஞ்சோறு என்கிற
 தற்குத் தாப்யம்மருளிச்செய்கிறார் (஧ாரகமுமென்று). பருகூரென்கிற
 தற்குத் தாப்யம்மருளிச்செய்கிறார் (ஸோபகமுமென்று). தின்னும் வெற்றிலையு
 மென்கிறதற்குத் தாப்யம்மருளிச்செய்கிறார் (ஸோபகமுமென்று). இத்தால்
 அபிபிரைய ஧ாரகஸோபகாதிநிதானம்மென்கிற ஸ்ரீராமசுந்தரமித்திருவாய்மொழிக்குப்
 பாதிபாசியமென்று ஸூசியம். என் இளமானென்கிறதற்குத் தாப்யம்மருளிச்
 செய்கிறார் (என்னுடைய பெண்பிள்ளை என்று). மண்ணினுள்
 அவன் சீர்வளமிக்கவனூரென்கிறதற்குத் தாப்யம்மருளிச்செய்கிறார்
 (ஸுமியிலிரையாடியால்). இவனை வளைத்துக்கிடக்கிற என்றது இந்த
 எம்பெருமானை வாயித்துக் கொண்டிருக்கிற என்றபடி. வினவி
 என்கிற இடத்தில் அநிமாநஸவதமன அந்ததை அருளிச்செய்கிறார்
 (அநிமாநஸவதமனாடியால்). வினவி என்கிறதற்குத் தாப்யம்மருளிச்செய்கிறார்
 (அவ்வூரை இயாடியால்). தின்னம்மென்கிறதற்குத் தாப்யம்மருளிச்செய்
 கிறார் (இதிலிரையாடியால்). பாட்டுக்குப் பரமதாப்யம்மருளிச்செய்கிறார் (அங்
 ங்ஙனே இயாடியால்). “அநிமாநஸவதமனாஸு: பூசகீகதகாவான் । சதா பரகூராவீடோ
 டுதவ்யஸவ்வேஹி:” என்கிறபடியே எவ்வியான இவனைக்கண்டு கொண்
 டிருக்கை நமக்குப் பூசகீகதகாவான் என்று கருத்து. (1)

ச. உண்ணுஞ்சோறு - பசித்த சமயத்திலே சரீரவாரணம்மாக உண்ணப் படுமதான ஓதன், பருகுநீர் - சூனாபிஷயசமயத்திலே சூனாசமனமுலே தேஹோபகமாகப் பருகப்படுமதான வானிய், பருதகை - வான் பண்ணுதகை, தின்னும் வெற்றிலையும் - ஸோரணமாகத் தின்னப்படுமதான வெற்றிலையும், எல்லாம் - இப்படி வாரகபோபகமாகப் பருகப்படும் ஸோரணங்களான இவை எல்லாம், எம்பெருமான் கண்ணன் - அஸ்மத்வாமியான கண்ணன், அந்நவானாதி களானக்கு வாரகபோபகாதிக்களானது, 'வாஸுதேவஸ்வ'மென்கிறபடியே கண்ணனக்கு வாரகபோபகாதிக்களெல்லாமாயிரா நிற்கிறுனென்றபடி. சோறு நீர் வெற்றிலை என்றிவ்வளவே சொல்ல அமையாதோ இவற்றில் ப்ரதேக் சொல்லுகிற விசேஷங்கள் எதுக்கென்னில்? அந்நவானாதிக்கள் ஓர் அவச்யமில் அந்நிமதங்களாயிருக்கையாலே ததவ்யவ்யமிவ்விசேஷங்கள். அந்நவானாதிக்கள் அந்நிமதசமயத்திலே யாதொருபடி இருக்கும்? அப்படியே இருக்குமெப்போது மெம்பெருமானிவனுக்கு என்றதாய்த்து. என்றென்றே - இப்படியே பின்னையும் பின்னையும் சொல்லி, கண்கள் நீர்கள் மல்கி - அவனைக் காணாமையாலே கண்களிலே அனங்கள் ப்ரவஹித்து, இது த்வயந்தமாணுமிங்கு கண்களிலே அந் ப்ரவஹித்திரா நின்றவளான என்றபடி. 'அநித்யமஸுக்ஷ்ணம் லோகமம் ப்ராய் ப்ரஜஸ்வ ம்' என்கிறவிடத்திலே ப்ராய் என்றது ப்ராய் வர்மன: என்று வ்யவ்யாத்மாணப் போலே இங்கும் நீர்கள் மல்கி என்றது நீர்கள் மல்கி இரானின்றவளான என்று அவ்மாகக் குறை இல்லையிதே. என் - என்னுடையவளான, இது சாமிப்ராய்-விசேஷம். என்னுடைய பெண்ணுதையாலேயவன் எழுந்தருளி இருக்கிற திருக்கோளுர்க்கே போவனென்று அபிப்ராயம். ச்ரீவேணவோத்தமகூதத்தில் பிறந்தவர்கள் அவர்களைப்போலே இருப்பார்களிதே. இளமான் - வாலஹரிநியானவன், ததஸ்வய்யான பெண்ணுதவன் என்றபடி. இதுக்குப்புழுமர் என்கிறதோடே அவ்யம். மண்ணினுள் - பூமிக் குள்ளே, அவன் சீர் - அவனுடைய கல்யாணகுணங்களுடைய, வளம் - சமூஹியானது, மிக்க - மிகுந்திருந்த, கல்யாணகுணங்கள் மிகவும் ப்ரகாசிதங்களாயிருந்த என்றபடி. அவனார் - அவனுடைய ஊரை, அவனுக்கு அந்நிமதாநிமதசமயமான திருக்கோளுரை, வினவி - ப்ரஸம் பண்ணி, அவ்ஹூரில் அசக்யதிரிசயத்தாலே அவ்ஹூர் எத்தனை தூரமுண்டென்று எதிரே வருகிற அனங்களை எல்லாம் கேட்டு என்றபடி. புழுமர் - போய் ப்ரவேசிக்கத்தக்க ஊர், திருக்கோளுரை - ஸ்படம். அவ்வாரணத்தால் வேறொரு ஊர் அன்று என்று தோற்றுகிறது. திண்ணம் - இது நிஷிதம், என்னுடைய பெண்ணுதையாலே அவனூரல்லது புகாமையாலும் வாலஹரிநிபோலே முய் ஆதையாலே வேறொருவிடத்திலே தூரப்போக

ரூ. ஊரும் நாடும் உலகமும் தன்னைப்போல் அவனுடைய

பேரும் தார்களு மேபிதற்றக் கற்பு வானிடறி

சேரும்ந ல்வனஞ்சேர் பழனத் திருக்கோ ளூர்க்கே

போருங்கொல்உரை யீர், கொடி யேன்கொடி பூவைகளே-

(2)

ஆ. (ஊரும் நாடும்) அவனுடைய கல்யாணகுணங்களையும் दिव्यचिह्नங்களையும் நிர்வாகமான ஈரீயோடே கூப்பிடுகிற தன்னுடைய சார்சுவத் தைக்கேட்டு ஊரும் நாடுமுலகமும் தன்னைப்போலே अत्यन्तमवसन्नமாய்க் கொண்டு அத்திருநாமங்களையும் दिव्यचिह्नங்களையுமே சொல்லிக் கூப்பிடுமபடியாகக் கூப்பிடுகிற இவன் அந்த வ்யசன் பொறுக்க

இரண்டாம் பாட்டு

இ. சூர்வீர்த்தில் ஈபிரேதாய்மருளிச்செய்கிறார் (அவனுடைய இயாதியால்). அதிலவனுடைய குணங்களை என்றது பேர்கள் குணங்களுக்கு வாசகங் களாகையாலே இங்கு பேருமென்றது அஹ்லஷயா குணபரமென்கிற கருத்தாலே. ஆகையால்தே மேல் அந்த குணங்களையுமென்று சொல்ல வேண்டின ச்யானத்திலே அத்திருநாமங்களையுமென்று சொல்லிற்று. பிதற்ற என்கிற இடத்தில் ஈய்சிதாய்த்தை அருளிச்செய்கிறார் (அत्यन्त-மவசன்னமாய்க் கொண்டு என்று). தார்களுமே என்கிறதற்குத் தாஸ்ய மருளிச்செய்கிறார் (दिव्यत्वाद்யால்). சிஹ்ஷதம் ஈஹ்ஷகவனமாலாடிபரம். பிதற்ற என்கிறதற்குத் தாஸ்யமருளிச்செய்கிறார் (சொல்லி இயாதியால்). கற்புவானிடறி என்கிற இடத்தில் ஈய்சிதாய்த்தை அருளிச்செய்கிறார் (அந்த வ்யசனமியாதியால்). மாட்டாமையாலே என்கிறதற்கு குணவம்ச-

ச. மாட்டாமையாலும் திருக்கோளுளிலேயே போவன், இதில் சுவேத மில்லையென்று வதாய்ம்.

(1)

ஊரும் - தானிருந்த ஈமமும், நாடும் - அத்தோடே சேர்ந்த ஈச மும், உலகமும் - அந்த ஈசத்தோடே சேர்ந்த லோகமும், இஈஷவங்கள் 'मन्त्राः कोशनि' போலே தவச்யனபரங்கள். அந்தந்த ஈனங்களுடைய காரஸ்யீதோதநாய் ஊரும் நாடும் உலகமுமென்று நிர்வீசம். இதுக்குப்பிதற்று என்கிறதோடு ஈவ்யம். தன்னைப்போல் - ஈமபாரவ்யத்தாலே ஈனவரத் அலற்றுகிறதிற தன்னைப்போலே, அவனுடைய பேரும் - அவனுடைய திருநாமங்களையும், தார்களுமே - மாலையையுமே, இது ஈஹ்ஷகாதி களுக்கும் தபசஷணம். பிதற்ற - ஈமபாரவ்யத்தாலே ஈகமமாகச் சொல்லும் படி, தேவதேவபிரானென்றும், சங்கென்றும், சக்கரமென்றும், துழா

ஆ. மாட்டாமையாலே துரதிகமமான தன்னுடைய ச்ரீத்வத்தை துணவம்-
மான்யாய்க்கொண்டு போகட்டு நல்வளம் சேர் பழனத்திருக்கோளு
ருக்கே போய்ப்புக்கும் மாணியான என்னுடைய பெண்பிள்ளை
உங்களை நினைத்தாகிலுமொருக்கால் வருமே என்று என்றவளுடைய
பூவைகளைக்கேட்கிறாள். (2)

இ. மான்யாய்க் கொண்டு என்கிறத்தோடே ஸ்வயம். வானென்கிற பதத்
துக்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (துரதிகமமான என்று). கற்பு என்கிற
தை உரைக்கிறார் (ச்ரீத்வத்தை என்று). இடறி என்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்
செய்கிறார் (துணவத்யாதியால்). சேருமென்கிறத்தை உரைக்கிறார்
(போய்ப்புகுமென்று). புகுமென்கிறது கியாபமன்று, புகுமவளான
என்றபடி. இது பெண்பிள்ளைக்கு விசேஷம். கொடியேன் கொடி
என்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (மாணியாதியால்). போருங்
கொல் என்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (உங்களை த்யாதியால்).
வருமே என்றது வருமோ என்றபடி. அவளுடைய பூவைகளை
த்யாதியாலே இப்பாட்டுக்கு சங்கதி சூचितை. திருக்கோளுருக்குப்போன
ளென்று கீழ்ப்பாட்டிலே நிஷயித்தாள், திரும்பி வருவனோ? என்றிப்
பாட்டிலே பூவைகளைக் கேட்கிறாளென்று சங்கதி. (2)

ச. யென்றும் தான் பிதற்றுகிறுப்போலே எல்லாரும் பிதற்றும்படி
இருக்கிறவளான என்றபடி. அதாவது சர்வம் அப்படியே கூப்பிட்டுக்
கொண்டிருக்கிறவளான என்கை. இது பெண்ணுக்கு விசேஷம்.
வான் - மஹத்தான, வான் ஶம் மஹத்துக்கு வாசகம். சர்வருக்கும்
துரதிகமமான என்றபடி. கற்பு - தன்னுடைய ச்ரீத்வமயாதீயை, கற்பு -
மயாதி, இடறி - துணிகரித்து, இதுக்குச் சேருமென்கிறதோடே ஸ்வயம்.
நல்வளம் - நல்ல சீர்த்துக்களானவை, சேர் - சேர்ந்திருக்கிற, இது
ஊருக்கு விசேஷம். பழனத்திருக்கோளுர்க்கே - நல்ல கழனிகளை
உடைத்தான திருக்கோளுரிலே, பழனம் - கழனி, ஶாகபாஸிவவசமாச:
அக்கரைக்கே இக்கரைக்கே என்னுமாப்போலே திருக்கோளுர்க்கே
என்று சந்தேகம். சேரும் - போய்ச்சேரா நின்றவளான, கொடியேன்
கொடி - தூமான பாபத்தை உடையவளான என்னுடைய கொடியான
வள், கொடிபோலே வத்சுகுமாரியான பெண்ணானவளென்றபடி.
கொடிது - தூம், அதையுடையவள் கொடியாள். இஷதத்தாலே
தன்னைச் சொல்லிக் கொள்ளும்போது கொடியேனென்று ஶாமாயிருக்
கும். பெண்ணைப் பிரிந்த து:ஷத்தாலே கொடியேனென்று தன்னை

மூ. பூவை பைங்கிளிகள் பந்து தூதைழும் புட்டில்கள்
யாவையும் திருமால் திருநாமங் களேகூவி யெழும் என்
பாவை போயினித் தண்பழனத் திருக்கோ னூர்க்கே
கோவைவாய் துடிப்ப மழைக்கண்ணோ டென்செய் யுங்கொலோ? (3)

ஆ. (பூவை) கிளைய்மாகக்கொண்டுவந்த சுகசாரிகாடிலிசுபகரணங்களைக் கண்டால் வரும் கிளைய்மும் தனக்குப் பிராட்டியோடே ரமமானான எம்பெருமானைக் காணுமதுவேயாகையால் அவனை நினைத்துக்காணப் பெருமையாலே அவன் திருநாமங்களைச் சொல்லிக் கூப்பிட்டு அச் சொல்லினுடைய மாபுய்த்தாலும் குளிர்ந்தியாலும் சரணிவித்திருக்கிற என் பெண்பிள்ளை திருக்கோனாலே போய்ப்புக்கு இனி தன்னுடைய மனோரமமெல்லாம் பரிபூரணமாம்படி யிருக்குமோ? அன்றியே தன்னுடைய கண்ணில் நீருமழுகையுமேயாய் நிற்குமோ என்கிறாள். (3)

மூன்றாம் பாட்டு

இ. யாவையும் திருமாலியைத்துக்குத் தாழ்மருளிச் செய்கிறார் (விளைய்மாக இயாடியால்). திருநாமங்களே கூவி என்கிறதற்குத் தாழ்மருளிச்செய்கிறார் (அவனை நினைத்தியாடியால்). எழுமென்கிறதற்குத் தாழ்மருளிச்செய்கிறார் (மாபுய்த்தாலுமியாடியால்). என் பாவை என்கிறதை உரைக்கிறார் (என் பெண்பிள்ளை என்று). என்செய்யுங்கொலோ என்கிறதற்குத் தாழ்மருளிச்செய்கிறார் (இனி தன்னுடைய இயாடியால்). (அன்றியே இயாடி). அவன் இவளுக்கெதிரே வந்து சுவாஸாதி களைப்பண்ணி காலிகாபாஸிஷ்ணாடிகளாலே வாசுசிப்பியரமையாலே பிள்ளையுமழுதுகொண்டே நிற்குமோ என்றபடி. (3)

ச. வெறுக்கிறாள், பாருங்கொல் - திரும்பிவருவனோ, பாருகை-வருகை, பூவைகளே - அவளுடைய பூவைகள், பூவை - சாரிக், உரையீர் - சொல்லுங்கோள், அவள் தன் போக்குவரத்தெனக்கென்றோ சொல்ல ளாகாது? உங்களுக்கெல்லாம் சொல்லிப்போவனோ? ஆதலாவவள் வருவாள் வராளென்கிறத்தை நீங்களெனக்குச் சொல்லவேணுமென்று கருத்து. பாவிமான நானிருக்கையாலே வாரதொழியவும் சம்பாவதம்? நீங்களிருக்கையாலே வரவும் சம்பாவதம்? அதிலவள் சொல்லிப் போனத்தைச் சொல்லுங்கோளென்றபடி. (2)

பூவை - விளைய்மான சாரிகைகள், பைம் - பச்சை வர்ணங்களான, கிளிகள் - சுகங்கள், பந்து - ஈன்கம், தூதை - ஸுபகரணங்கள், பூம்புட்டில்கள்

மூ. கொல்லை யென்பர்கொ லோ? குணம் மிக்கனள் என்பர்கொலோ?
சில்லை வாய்ப்பெண்டுகள் அயற் சேரியுள்ளருமெல்லே!
செல்வம் மல்கி யவன்கிடந்த திருக்கோ ளுர்க்கே
மெல்லிடை நுடங்க இளமான் செல்ல மேவினளே. (4)

ஆ. (கொல்லை) ஔய்த்தால் சூசமூடமாய்க் கொண்டவன் கண்வளர்ந்
தருளுகிற திருக்கோளுர்க்கே முடியான இவள் மெல்லிடை நுடங்கப்
போனாள். மயடையைக் கடந்தாளென்று லோகத்தாரிவனுக்குக் குற்ற
மாகச் சொல்லுவரோ? அன்றியே திருக்கோளுரிலே ஒருத்திக்
குள்ள அபிநிவേശமிருக்கும்படி என்? என்று மஹாசுமமாகச் சொல்வரோ?
அங்ஙனே சூசமாகச் சொல்லுகை சம்பவிக்குமோ? பரமமான சூசத்தை
யும் லோசமாகவே காண்கிற லோகஸ்வभावமிருந்தபடி என்னென்று இன்னு
தாகிருள். (4)

நாலாம் பாட்டு

இ. சூசியபாடத்துக்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (ஔய்த்தாலித்யாதியால்.)
இளமான் என்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (முடியான இவ
ளென்று). கொல்லை என்பர்கொலோ என்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்
செய்கிறார் (மயடி இத்யாதியால்). குணம் மிக்கனளென்பர்கொலோ
என்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (அன்றியே இத்யாதியால்).
சில்லைவாயென்கிற விசேஷத்துக்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (அங்ஙனே
சூசமாக இத்யாதியால்). (4)

ச. கள் - பூசுபெடிக் கள், யாவையும் - இந்த லோபகரணங்களெல்லாம், திரு
மால் - ஔய:பதியே, இவனுக்கு இதி ஷ: . இந்த லோபகரணங்களைக்
கண்டால் இவனுக்கு ஔசசுமாய் இவை எல்லாத்தாலும் வரும் ரச
மெல்லாம் ஔய:பதியைக் கண்டு ஔசுபவிக் கை என்று மனோரமாயிருக்கு
மிவனுக்கென்றபடி. திருநாமங்களே கூவி - அவனுடைய திருநாமங்
களையே கூப்பிட்டு, தனக்கு சர்வவிஷயோபயமாயிருந்தவனைக் காணக்
கிடயா விட்டவாறே அவனுடைய திருநாமங்களையே அலற்றி என்ற
படி. எழும் - அத்தாலே பரமபாரம் பண்ணி ஔசுவித்திரா நிற்கும்,
வேறொரு லோபகரணங்களைக் கொண்டு போது போக்க வேண்டும்படி.
யான ஔசுபவஸஸிலும் அவன் திருநாமங்களையே கொண்டு ஔசுவித்யா
நிற்கும், இதென்ன ஔசுயமோ என்றபடி. என் பாவை - என்னுடைய
பெண்ணானவள், பாவை - பெண், தண்பழை - ஔசசுமூடியாலே சடா-
ஔசுபங்களான கழனிகளை உடைத்தான, பழை - கழனி, திருக்

மூ. மேவி நைந்து நைந்துவினை யாடலுருள் என்சிறுத்
தேவிபோய் இனித்தன் திருமால் திருக்கோ ளூரில்
பூனியல் பொழிலுல் தடமும் அவன்கோ யிலுங்கண்டு
ஆவியுள் குளிர் எங்ஙனே யுகக்குங்கொல் இன்றே?

(5)

ச. கோளுருக்கே - சர்வஸ்வம் பதம். போய் - இத்திரு நாமோச்சாரணரஸமிருக்க
இத்தை விட்டுப்போய், இங்கிருந்த நாள் மற்றொன்று வாரகமாய்
அங்கே போய் அவனாலே வரிக்கப் போனானோவென்று கருத்து. இனி-
அவ்வூரிலே புக்க பின்பு, கோவைவாய் - விஷ்ணுபோலே சிவந்திருக்
கிற தன்னுடைய ஷடரமானது, துடிப்ப - து:ஷ்வேத்தால் துடியா நிற்க,
மழைக்கண்ணொடு - ஷம் போலே தாராளமான கண்களோடே, என்
செய்யுங்கொலோ - என்ன செய்வனோ, அவனைக் கண்டு சந்திப்
பனோ? அன்றிக்கே அவன் வாதிரியாமையாலே பின்னையும் து:ஷ்யா
நிற்பனோ என்றபடி.

(3)

இளமான் - வாலுரையானவன், சுவஸூரியான இவனென்றபடி.
இதுக்கு மேவினளென்கிறத்தோடே ஷ்வயம். செல்வம் மல்கி - ஷ்வய்-
சமூஹமாய்க்கொண்டு, அவன் கிடந்த - அவன் கண்வளர்ந்தருளுகிற, திரு
க்கோளுர்க்கே - திருக்கோளுரிலே, இதுக்குச்செல்ல என்கிறத்தோடே
ஷ்வயம். மெல் - சூதுவான, இடை - தன்னுடைய ஷடரமானது, நுடங்க -
சமநாயாசத்தாலே துவளத்துவன, செல்ல - போகுகைக்கு, மேவினள் -
வாதிரியானாள், தன்னுடைய ஷ்வயவசீவ்யத்தையும் பாராதே வாதிரித்
தோடே போனாளென்றபடி. சில்லை வாய் - சிலுகே ஷ்வயமான வாயை
உடையவர்களான, சிலுகு - கலஹம், பெண்டுகள் - ஷ்ரதாசனீகளான
சூரிகள், அயல் சேரியுள்ளாரும் - அசல் தெருவிலே இருக்கிற சூரிகளும்,
கொல்லை என்பார்களோ - கொல்லை என்று சொல்லுவார்
களோ, கொல்லை - சயாதிவிலிநீரி, சயாதிவை அழித்தவனென்று வாதிப்
பார்களோ என்றபடி. குணம் மிக்கனளென்பார்களோ - ஸுபாஷிக்
என்று சொல்லுவார்களோ, திருக்கோளுரிலென்பெருமான் பக்கல்
ஸுபாதிசயத்தை அறிந்து மேல்விழும்படியான விஷ்ணுஸுபாதிசயத்தை
உடையவனென்று சொல்லுவார்களோ என்றபடி. எல்லே என்று
விஷாதிசயசமூஹம். அவனை இழந்து படுகிற நான் இத்தனை ஸுபாஷிக்
யான இவனைச் சிலர் பழி சொல்லவும் கேட்கில் என்செய்யக்கடவே
னென்று கருத்து.

(4)

ஆ. (மேவி நைந்து) பிள்ளையாய் விளையாடும் பதமானால் பிள்ளைகளோடே விளையாடுகையில் ஈடரமின்றியே எம்பெருமானைக்காணவேணுமென்றசைப்பட்டுப் பெருமையாலே நைந்து நைந்து இருந்தான் சிறுத்தேவி போய் இனித்தன் திருமால் திருக்கோளூரில் பூவியல் பொழிலையும் அதுக்குள்ளே தாமரைத் தடாகங்களையும் அதுக்குள்ளே அவன் கோயிலையும் கண்டு தன்னுடைய நிரவதிக-சந்தாபமெல்லாம் போய் ஆவியுள் குளிர இன்று எங்ஙனே உகக்கிருளோ? நான் அந்த சமூகையைக் காணப்பெற்றிலேனென்கிருள். (5)

ஐந்தாம் பாட்டு

இ. விளையாடலுருளென்கிறதற்குத் தாழ்மருளிச்செய்கிறார் (பிள்ளையாயித்யாதியால்). பிள்ளை - சிறுபெண். மேவி என்கிறதற்குத் தாழ்மருளிச்செய்கிறார் (எம்பெருமானை இய்யாதியால்). தடமுமென்கிறதற்குத் தாழ்மருளிச்செய்கிறார் (தாமரை இய்யாதியால்). பாட்டுக்குப் பரமதாழ்மருளிச்செய்கிறார் (நானியாதியால்). (5)

ச. மேவி - கிட்டி, அவனை நெஞ்சாலே கிட்டி, அவனை ஆசைப்பட்டு என்றபடி. நைந்து நைந்து - ஈடு ஈடு சிவிலையாய், விளையாடல் - வாலிலைகளிலே, உருள் - சந்தியாதவளான, “மால்பால் மனம் சுழிப்ப மங்கையர் தோள் கைவிட்டு” ‘பரமாत्मनि யோ ரக்தோ விரக்தோ: பரமாत्मनि’ என்கிற கணக்கிலே அந்த லீலைகளிலே பவூதியாதவளான என்றபடி. என் - என்னுடையவளான, சிறு - வாலியான, தேவி - தேவியானவள், சிறு பெண்ணையிருக்கச் செய்தே சரவதூணவீலகணமறியும்படியான திவ்யசுவாவத்தை உடையவளான இவளென்றபடி. போய் - இங்கு நின்றும் போய், இனி - இதுபர, தன் திருமால் - தனக்கு வசாபாரணனை திய:பதியினுடைய, திருக்கோளூரில் - ஸ்படம். பூவியல் - பூவங்கனையே சுவாவமாக உடையவையான, இயல் - சுவாவம், சந்தா பூவபூரங்களான என்றபடி, பொழிலும் - சந்தாங்கனையும், தடமும் - அந்த சந்தாங்களுக்குள்ளே இருக்கிற தாமரத்தடாகங்களையும், தடம் - தடாகம், அவன் கோயிலும் - அவனுடைய திவ்யதனத்தையும், இன்று - தனக்கு நல்லவிடிவான இன்றைக்கு, கண்டு - இங்கிருந்து நினைத்து சிவிலையாகா நின்ற இவள் தன் கண்ணாக்கண்டு, ஆவி - பானானது, தகணயா பானாச்யமான துத்யமானதென்றபடி. உள் குளிர - விரஹநிதந்தாபமெல்லாம் போய் உள்ளம் கூடக் குளிரும்படி, எங்ஙனே உகக்கும் கொலோ - எப்படி சந்திப்பாளோ, அந்த பவசந்திவிரகதசையை நான் காணப்பெற்றிலேனென்று கருத்து. (5)

மு. இன்றெனக் குதவா தகன்ற இளமான் இனிப்போய்
தென்திசைத் திலதம் அனைய திருக்கோ ளூர்க்கே
சென்று தன் திருமால் திருக்கண்ணும் செவ்வாயும் கண்டு
நின்று நின்று நையும் நெடுங்கண்கள் பனிமல்கவே.

(6)

ஆ. (இன்றெனக்கு) இன்று தன்னைப்பிரிந்து வ்யசனப்படுகிற
எனக்குத்துணையாகாதே என்னைப் போகட்டுப்போன என் இளமான்
இனிப்போய்த்தென்திசைத்திலதமனைய திருக்கோளுர்க்கே சென்று
அவன் கோயிலுள்ளே போய்த்தனக்குப் பிராட்டியோடுள்ள ச்ஷேஷத்
தாலே புதுக்கணித்த திருக்கண்களையும் திருப்பவளத்தையும் கண்டு
நிரவதிக்ரீதியாலே விகசிதமான அவளுடைய கண்களையும் ஆனந்தஜ
மான கண்ணில் நீரையும் ஆனந்தாநுராதமான ச்ஷீத்யபர்பரையையும் காணப்
பெற்றிலே னென்கிறான்.

(6)

ஆறாம் பாட்டு

இ. இன்றெனக்குதவாதகன்ற என்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார்
(இன்று தன்னை இயாதியால்). திருமாலென்கிற பதத்துக்குத் தாஸ்யம்
மருளிச்செய்கிறார் (தனக்குப்பிராட்டி இயாதியால்). தனக்கென்கிற
பதம் எம்பெருமானைச் சொல்லுகிறது. நெடுங்கண்களென்கிறதற்குத்
தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (நிரவதிக்ரீதியால்). பனிமல்க என்கிறதற்குத்
தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (ஆனந்தஜமியாதியால்). நின்று நின்று நையு
மென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச் செய்கிறார் (ஆனந்தாநுராத மியாதியால்).
(ஆனந்தாநுராதமான வென்று பாநாந்ரம்).

(6)

ச. எனக்கு - தன்னைப்பிரிந்து நோவுபடாநிற்கிற எனக்கு, இன்று -
இப்படி வ்யசனமூலமாயிருக்கிற காலத்திலே, உதவாது - உதவாதே,
து:ஷஸாந்தியாம்படியாக சந்நிதிக்ரீதியாயிராதே என்றபடி. அகன்ற - விசேஷித்
தும் போனவளான, இளமான் - வாலஹரிணி போலே முடிவான பெண்
ணானவள், போய் - ப்ரயாசெந் நடந்து போய், இதுக்குச் சென்று என்கிற
தோடே ஸ்வயம். தென்திசை - திசைதிக்குக்கு, திலதமனைய - திலகம்
போலே இருக்கிற, திலதமென்று திலகத்துக்குப்பேர். அனையசஷம்
சதஸவாதி. திருக்கோளுர்க்கே - திருக்கோளுரிலே, சென்று - ப்ரவேசித்து.
இனி - அங்கே போய்ப் புக்க பின்பி, தன்திருமால் - தனக்கு அசாபாரண
னான வ்ய:பதியினுடைய, திருக்கண்ணும் - ஶ்ரீமத்துக்களான ஸோவநங்
களையும், செவ்வாயும் - ஶ்ரீமான அகரத்தையும், கண்டு - தன் கண்
களாரக் கண்டு, நெடும் கண்கள் - அந்த திவ்யவயவங்களைக்கண்ட

மூ. மல்குநீர்க் கண்ணொடு மைய லுற்ற மனத்தனளாய்
அல்லுநன் பகலும் நெடுமா லென்றழைத் தினிப்போய்
செல்வம் மல்கி அவன்கிடந்த திருக்கோ ளூர்க்கே
ஒல்கி யொல்கி நடந்தெங்ஙனே புகுங்கொல் ஓசின்தே ? (7)

ஆ. (மல்குநீர்) எம்பெருமானைக்கண்டு ச்ரேஷ்டிகைக்காக கலுத்தமான அருமந்த காலமெல்லாம் அவனோடு ச்ரேஷ்டிகைப் பெருமையாலே கண்ணநீர் மல்கி நெடுமால் நெடுமால் என்று அழைத்து, இனி இவள் தன்னுடைய விரஹ்யசனத்தாலும் சுகுமாய்த்தாலும் அதிமாநவசனையாய் பரிசுநாயாய்க் கொண்டு செல்வமல்கி அவன் கிடந்த திருக்கோளுர்க்கே நடந்து போய்ப்புகும்படியைக் காணப்பெற்றிலே னென்கிறாள். (7)

ஏழாம் பாட்டு

இ. நன்பகலுமென்கிறவிடத்தில் நன்சஷத்துக்குத் தாத்ரயம்ருளிச் செய்கிறார் (எம்பெருமானை ஐயாடியால்). அல்லும்பகலுமென்கிற தற்குத் தாத்ரயம்ருளிச்செய்கிறார் (காலமெல்லாமென்று). காலமெல்லாமென்கிறதற்கு மல்கி என்கிறத்தோடும் அழைத்து என்கிறத் தோடும் அவ்யம். ப்ரமபாத்தில் அய்சிஷமான அய்த்தை அருளிச்செய்கிறார் (அவனோடிஐயாடியால்). ஒல்கியொல்கி என்கிறதற்குத் தாத்ரயம்ருளிச்செய்கிறார் (தன்னுடைய ஐயாடியால்). ஓசின்தென்கிறதற்குத் தாத்ரயம்ருளிச்செய்கிறார் (பரிசுநாயாயென்று). நடந்தெங்கனே புகுமென்கிறதற்குத் தாத்ரயம்ருளிச்செய்கிறார் (நடந்து போயிஐயாடியால்). (7)

ச. அநந்தத்தாலே அதிவிஸ்துதங்களான தன்னுடைய லோகங்கள், பனி மல்க-அநந்தவாஸீ ப்ரவஹ்யா நிற்க, பனி என்று அல், நின்னு நின்னு நையும் - அநந்தாதிசயத்தாலே பின்னையும் சிதிலி ஆகாநிற்பள். அந்த தசீயை நான் காணப்பெற்றிலேன், "அஹ்லாதிசயதநேவாஸு: பூலகீததாநவாந் । சதா பரமுநாவிஸ்டோ த்ரஸ்யஸ்வந்தேஹி: " என்னும்படியான இவளுடைய தர்சனமாகிற பூரவாய்த்தை இழந்தேனென்று கருத்து. (6)

அல்லு நன் பகலுமென்கிறவிடத்தில் நன்சஷம் காகாஷின்யாயேன கீழும் மேலும் அவ்யிக்கிறது. நன் - நல்லதான, ப்ரவத்ச்ரேவாய் ப்ரிக்லுத்தமான என்றபடி. அல்லும் - ராநியிலும், அல்லுஷத் ராநிவாசி. அல்லு மித்யத்ர மகாரஸ்ய சந்தாயா லோ: . நன் பகலும் - நல்ல திவானிலும், மல்குநீர் - விரஹத்தாலே ப்ரவஹ்யங்களான, கண்ணொடு - கண்களோடேகூட,

மூ. ஒசிந்த நுண்ணிடை மேல்கையை வைத்து நொந்துநொந்து
கசிந்த நெஞ்சின ளாய்க்கண்ண நீர்துளும்பச் செல்லுங்கொல்?
ஒசிந்த வொண்மல ராங்கொழுநன் திருக்கோ ளுர்க்கே
கசிந்த நெஞ்சின ளாய்எம்மை நீத்தஎம் காரிகையே? (8)

ஆ. (ஒசிந்த) வண்டாலே துகையுண்ட பூமாலை போலே எம்பெருமா
வேடுள்ள கலவியாலே ஒசிந்த திருமேனியுடைய பிராட்டியோடே
திருக்கோளுரிலே அவன் கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியைக் காணவேணு
மென்னுமாசையாலே என்னைப் போகட்டுப்போன என் காரிகை வசனத்
தாலே மெலிந்து நுண்ணிடை மேலே அமாதிசயத்தாலே கையை
வைத்து நொந்து நொந்து கண்ணீர் துளும்ப அவ்வபிநிவேசமே துணை
யாக அவ்வூரிலே புக்கு முடியவல்லளையோ என்கிறாள். (8)

எட்டாம் பாட்டு

இ. ஒசிந்த வொண்மலரால் என்கிறதற்குத் தாபயம்ருளிச்செய்கிறார்
(வண்டாலே இत्याடியால்). துகையுண்ட என்றது மடிக்கப்பட்ட
என்றபடி. ஒசிந்த திருமேனியை உடைய என்றது “மம்ஸூஸோ ரசசிரா
வ்யதிவிஷய வृत्ति: கான்தொபபொகலலிவீல்திதாஜ்ஜயி: | பூபாவலிவ ரசிகப்ரமரோபபூக்தா த்வி
நித்யமபிநந்நயசே முகூந்நம்” என்கிறபடியே விலுலிதமான திருமேனியை
உடைய என்றபடி. கொழுநன் திருக்கோளுர்க்கே என்கிற சமபி-
வ்யாஹரத்துக்குத் தாபயம்ருளிச்செய்கிறார் (திருக்கோளுரிலே இत्याடியால்).
கசிந்தநெஞ்சினளா யென்கிறதற்குத் தாபயம்ருளிச்செய்கிறார் (காண
வேணுமித்யாடியால்). எம்மை நீத்த என்கிறதற்குத் தாபயம்ருளிச்
செய்கிறார் (என்னை இत्याடியால்). ஒசிந்த நுண்ணிடை என்கிற
தற்குத் தாபயம்ருளிச்செய்கிறார் (வசனத்தாலே இत्याடியால்). ஐதீமபாடத்
தில் கசிந்த நெஞ்சினளா யென்கிறதற்குத் தாபயம்ருளிச்செய்கிறார்
(அவ்வபிநிவேசமே இत्याடியால்). செல்லுங்கொலென்கிறதற்குத் தாபய
ம்ருளிச்செய்கிறார் (அவ்வூரிலே இत्याடியால்). (8)

ச. மையலுற்ற - மோஹத்தை அடைந்ததான, மையல் - மோஹம், உறுகை -
அடைகை, மனத்தனளாய் - மனஸ்ஸை உடையவளாய், நெடுமா
லென்றழைத்து - வாசிதர் பக்கல் வீசுவ்யாமோஹாலியானவனே என்று
வாக்நன் பண்ணி, மால் - வ்யாமோஹம், இனி - இதுக்கு மேலே, இங்கிருந்த
நாள் நடந்த இத்தனை வசனங்களின் மேலே என்றபடி. ஒல்கியொல்கி
நடந்து - வீசுவ்யத்தாலே அசைந்து அசைந்து வழி நடந்து, ஒல்குதல் -
அசைதல், ஒசிந்து - துவண்டு, ஒசிகை - துவளுகை, இன்னும்வணிக்

மூ. காரிய நல்லனகள் அவை காணில் என்கண்ணனுக்கென்று
 ஈரியா யிருப்பான்; இதெல்லாம் கிடக்க, இனிப்போய்
 சேரி பல்பழி தூயிரைப்பத் திருக்கோ ளூர்க்கே
 நேரிழை நடந்தான் எம்மை யொன்றும் நினைத்திலனே.

(9)

ஆ. (காரியம்) அதிமனோஹரமான மோக்யவஸ்துக்களைக்காணில் இவை எல்லாம்

ஒன்பதாம் பாட்டு

இ. ப்ரமபாத்தத்துக்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (அதிமனோஹர மிர்யாதியால்).
 செல்லா நிற்குமென்கிறது த்ரியாபதமன்று, பெண்பிள்ளைக்கு விசேஷம்.

ச. காணாத து:வத்தாலே திதிலகாத்தியாய் என்றபடி. இதுக்கு எங்ஙனே
 புகுமென்கிறதோடே ஸ்வயம். செல்வம் மல்கி - ஸ்வயம் சமூஹமாய்,
 அவன் கிடந்த - அந்த ஸ்வயங்கத்தாலே இவளுக்கெதிரே வராதே அவன்
 கண் வளர்ந்து கொண்டிருக்கிற இடமான, ஸ்வயங்கம்மன்றாகில் இவளுக்
 கெதிரே வந்தனைத்து ஸாஸனம் பண்ணுனாவென்று கருத்து. யதா,
 'சமயாவோதஸ்திமாஸ்துஸ்து' என்கிறபடியே சௌந்த்ய அதித்யைமாய் அவன் கண்
 வளர்ந்தருளுகிற இடமான என்றபடி. திருக்கோளுர்க்கே - திருக்
 கோளுரிலே, எங்ஙனே போய்ப் புகுங்கொல் - எப்படிப் போய்ப்
 புகுவனோ அதை நான் காணப்பெற்றிலேனென்று கருத்து. (7)

ஒசிந்த - துவண்டவளான, ரசிகமரோபமூர்தியான ஸூராவதிபோலே
 மமவதமோத்தாலே துவண்டவளான என்றபடி. ஒண் - அழகிய
 வளான, அந்த துவட்சியாலே பின்னையும் அழகியவளான என்றபடி.
 மலரான் - பசுவாசினியினுடைய, கொழுநன் - வரலமனுடைய, கொழுநன் -
 வரலமன், திருக்கோளுர்க்கே - திருக்கோளுர்க்காகவே, திருக்கோ
 ளுரை அடைகைக்காக என்றபடி. கசிந்த நெஞ்சினளாய் - ஸ்நேஹ
 மான மனஸஸை உடையவளாய், எம்மை - தாய்மாரான எங்களை,
 நீத்த - நீக்கினவளான, அவ்வூரில் ஸாஸ்தியாலே எங்களை விட்டவளான
 என்றபடி. எம் காரிகை - என்னுடைய காரிகையானவள், காரிகை -
 அமிர்ப்யான பெண், ஒசிந்த - வ்யஸநாதித்யத்தாலே துவண்டதான, நுண்-
 ஸ்வபாவதஸ்துரமான, இடைமேல் - தன்னுடைய இடையின் மேலே,
 கையை வைத்து - ஸமாதித்யத்தாலே தன்னுடைய கையை வைத்துக்
 கொண்டு, நொந்து நொந்து - அந்த கை வைத்ததும் பொருமையாலே
 பின்னையும் பின்னையும் வ்யப்பட்டு, கண்ணநீர் - நேஷலங்கள், துளும்ப -
 அலைய, கசிந்த நெஞ்சினளாய் - அவன் பக்கல் ஸ்நேஹத்தால் ஸாஹ்மான
 நெஞ்சை உடையவளாய், செல்லுங்கொல் - செல்லுவனோ? அவ்வூரிலே
 போய்ச் சேரமாட்டுவனோ மாட்டானோ என்றபடி. (8)

ஆ. என் கண்ணனுக்கென்று சொல்லா நிற்கு மிப்பெண்பிள்ளை தனக்காக நாங்கள் கொண்டுவந்த ஞாயிதங்களை யும் எங்களை யு மொரு சூனமாக நினைவாதே போகட்டு லோகமெல்லாம் இவள் தனியே போனாளென்று பழி சொல்லி இரைக்கும்படியாகத் திருக்கோளுரிலே போனாளென்கிறாள். (9)

இ. இதெல்லாம் கிடக்க என்கிறதற்குத் தாழ்மருளிச்செய்கிறார் (தனக் காக ஐயாடியால்). எம்மை ஒன்றும் நினைத்திலள் என்கிறதற்குத் தாழ்மருளிச்செய்கிறார் (எங்களை யுமித்யாடியால்). சேரிபல் பழிதூ உய் இரைப்ப என்கிறதற்குத் தாழ்மருளிச்செய்கிறார் (லோகமெல்லா மித்யாடி யால்). (9)

ச. காரிய நல்லனகளவை - காய்மூதங்களாய் நல்லவைகளான வஸ்துக் களை, தனக்காக எங்களால் செய்யப்பட்டு நல்லவையான பூசனாதிவஸ்து க்களை என்றபடி. காரிய நல்லன என்கிறவிடத்திலே நகரே பரே மகாசுய லோக: காளில்-கண்டால், என் கண்ணனுக்கென்று - எனக்கு மனனான கண்ணனுக்கென்று அநுசந்தித்து, ஸரியாயிருப்பாள் - அர்ச்சவாசியாயிருக்கிற வளான, ஸ்நேஹித்யாயிருக்கிறவளான என்றபடி. நேர் இழை - நேர் களான இழைகளை உடையவள், நேர் - சூசம், இழை - அபரணம், நிர்தர் - சூதாமரமாகத் திருமேனிக்கு அநுரூபமாகத் துதரங்களான அபரணங்களை உடைய பெண்ணானவளென்றபடி. இதெல்லாம் கிடக்க - தனக்காக நாங்கள் கொண்டுவந்த ஞாயிதங்களைல்லாமிங்கே கிடக்க, இவைத் தைத் சூனிகரித்தென்றபடி. இனி - இதுக்கு மேலே, கண்ட ஞாயிதங்களைல்லாம் கண்ணனுக்கென்கிற இப்பரிபாதிக்கு மேலே அவனுக்கு என் செய்ய அங்கே போனாளென்று கருத்து. போய் - இவைத்தை விட்டுப் போய், சேரி - விதியானது, விதிசுயனங்களானவர்களென்றபடி. அநங் களுடைய காரணியோதனாய் லக்ஷணா பயோகம். பல்பழி - வறுக்களான அவாதிங் களை அவன் வரவு பார்த்திராதே தான் புறப்பட்டுப்போனாள், தாயை விட்டுப்போனாள், தனியே போனாள், ஊராருக்கஞ்சாதே போனாள் என்றாப்போலே வறுவிவங்களான அவாதிங்களை என்றபடி. தூ உய் - தூற்றி, தூறுதல் - குற்றமாக எல்லாரோடும் சொல்லுதல், இரைப்ப - ஞாயிதா நிற்க, திருக்கோளுர்க்கே - திருக்கோளுரிலே, நடந்தாள் - எழுந்தருளினாள், நடந்தாளென்றது தரிசுத்திலே வறுமானிதி. தன் னுடைய பெண்ணானவளையுமிவளை வறுமானிதியாலே சொல்லுகிறாள் மகா- விதத்தில் அவாதித்தவள் என்கிறத்தாலே. எம்மை - என்னை, அரமதி

மூ. நினைக்கிலேன் தெய்வங்கள்! நெடுங்கண் இளமான்
அனைத்துலகும் உடைய அரவந்தலோசனனை
தினைத்தனையும் விடாள்; அவன்சேர் திருக்கோளுர்க்கே
மனைக்கு வான் பழியும் நினையாள் செல்ல வைத்தனனே.

(10)

ஆ. (நினைக்கிலேன்) தன் திருக்கண்களினமுகாலே சர்வலோகங்களையும்
தோற்பித்து அடிமையாக்கிக் கொண்டிருக்கிறவனுடைய திருக்கண்
களைக் கண்டல்லதொரு ஷணமாமும் ஷரக்க மாட்டாதிருக்கிற நெடுங்க
ணினமான் இனி இது குடிப்பழி என்னு மிடமொன்று நினையாதே
அவன்சேர் திருக்கோளுர்க்கே போய்ப்புக்காள். இவனைப் பிரிந்த
வ்யசனாதிசயம் நினைக்கவும் கூடுகிறதில்லை என்று சொல்லிப் பின்னையும்
தன் செயலறுதியாலே தெய்வங்களென்று கூப்பிடுகிறாள்.

(10)

பத்தாம் பாட்டு

இ. அனைத்துலகுமுடைய வரவந்தலோசனனை என்கிற சமஸி-
வ்யாஹரத்துக்குத் தாத்ரயம்ருளிச்செய்கிறார் (தன் திருக்கண்களியாதியால்).
தினைத்தனையும் விடாளென்கிறதற்குத் தாத்ரயம்ருளிச்செய்கிறார் (ஒரு
ஷணமாம மியாதியால்). மனைக்குவான் பழியும் நினையாளென்கிறதை
உரைக்கிறார் (இது குடி இயாதியால்). நினைக்கிலேனென்கிறதற்குத்
தாத்ரயம்ருளிச்செய்கிறார் (இவனைப் பிரிந்த இயாதியால்). நினைக்கவும்
கூடுகிறதில்லை என்றது நினைக்கவுமாட்டுகிறதில்லை என்றபடி.
செயலறுதியாலே என்றது தன்னால் செய்யலாவதில்லாமையாலே
என்றபடி.

(10)

ச. வஹ்வனம். ஒன்றும் நினைத்திலன் - ஒன்றாகவும் நினைத்தாளில்லை,
உறவுடையவளாகவும் நினைத்திலன், ஊராராகவும் நினைத்திலனென்ற
படி. தன்னையவள் நினையாததற்குத்தாயார் ஷோகிக்கிறாள் ஷவதாசகி
யுடையவருடைய அபிமானமே உதேயமாகையாலே.

(9)

அனைத்துலகும் - சமஸ்தலோகங்களையும், சமயவிமூதிகளையுமென்றபடி.
உடைய - உடையவனான, அரவந்தலோசனனை - அரவிந்தலோசனனை,
தினைத்தனையும் - சிரயஸுமாமும், ஒரு ஷணமாமுமென்கிறபடி. தினை -
சிரயஸு, தனையென்று பரிமாணவாசிரயயம். எள்ளத்தனையுமென்னு
மாப்போலே தினைத்தனையுமென்கிறது. விடாள் - விடாதவளான,
நெடுங்கண் - அதிவிசாலலோசனையான, இது சாபிரயவிசேஷம். இவள் தான்
நெடுங்கண்ணாளாகையாலே அரவிந்தலோசனனை விடமாட்டாளென்று

மூ. வைத்த மாரிதி யாம்மது குதனை யேயலற்றி

கொத்தலர் பொழில்குழ் குருகூர்ச் சடகோபன் சொன்ன

பத்து நூற்று ளிப்பத் தவன்சேர் திருக்கோ ளுர்க்கே

சித்தம் வைத்து ரைப்பார் திகழ்பொன் னுலகாள் வாரே.

(11)

ஆ. (வைத்தமாரிதி) ஆழ்வார் விசேஷமாகிற அபத்துக்குத் தமக்கு வைப்பாக வைத்த மஹாநிவியாயிருந்த எம்பெருமானையே அலற்றிச் சொன்ன இத்திருவாய்மொழியைத் திருக்கோளுர்க்கே பவனமான மனஸ்ஸை உடையராய்க் கொண்டு சொல்லுவாரிட்ட வழக்காகும் திருநாடென்கிறார்.

(11)

திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே ஸரணம்.

நிகமனம்

இ. வைத்தமா நிதியாமென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (ஆழ்வாரியாதியால்). ஆழ்வார் தமக்கு வைப்பாக வைத்த என்று அவ்யம். தமக்கு மஹாநிவியாக அய்யவசித்திருந்த என்றபடி. பொன்னுலகாள்வாரென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (இட்டவழக்காமியாதியால்).

ச. அபிபாயம். இளமான் - வாகுரிகி போலே முய்யான என் பெண்ணானவள், இனி - இதுக்குமேலே, தனக்கிப்படி கண்ணழகுண்டாயிருக்க இதின் மேலே என்றபடி. இக்கண்ணழகுக்குத்தோற்று பரவசனாய் அவனிங்கே வரவேண்டும்படியாயிருக்க இவளங்கே போனாள், இதென்ன அபிபாயமென்று கருத்து. போய் - அவனை நாடிக்கொண்டு போய், மனைக்கு - தன்னுடைய குடிக்கு, வான்பழியும்-பெரிய அபவாதத்தையும், வான் - பெரியது, பழியுமென்கிறவிடத்தில் மகாரத்துக்கு சந்தியா சிபி: - நினைபாள் - எண்ணாதவளாய்க் கொண்டு, அவன் சேர் - அவன் வசிக்கிற இடமான, திருக்கோளுர்க்கே - திருக்கோளூரிலே, செல்லவைத்தனளே - போகவைத்தாள், சந்தியாகப்போனாளென்றபடி. செல்லவைத்தாளென்கிற சந்தியாகாலே சந்தி போனாளென்கிறதாகிறது. நினை - அவளுடைய சந்தியாகையை நினைக்கவும், கிலேன் - மாட்டுகிறிலேன், தெய்வங்காள் - தேவங்காள், இது து:வ் பொறுக்க மாட்டாமையாலே அகந் பண்ணுகிறபடி. இங்கு தேவதாந்தரங்களை ரக்ஷாநாமகந் பண்ணுகிறாள் என்று. பழி சொல்லுவாரோடே இந்த து:வத்தைச்சொல்லி ஆறவொண்ணாமையாலும் தேவங்கள் பழி சொல்லா திருக்கையாலும் தன்னோடொக்க உறங்காதிருக்கையாலும் தேவங்களோடே து:வத்தைச் சொல்லிக்கூப்பிடுகிறாள்.

(10)

ச. வைத்த - வைக்கப்பட்டதான, அபத்திலே ரக்ஷமா கவேணு
மென்று வைக்கப்பட்டதான என்றபடி. மா - மஹத்தான, சில
காலத்துக் கப்பால் மாண்டுபோகக் கடவதான லோகத்தில் நிவி போல்
அன்றிக்கே எத்தனை காலம் ஸுஜித்தாலும் குறையாததான என்றபடி.
நிதியாம் - நிவியாகா நிற்கிற, 'தத்யா ஹிரண்யநிதி' என்கிறபடியே
நிவி போலே இரானிற்கிற என்றபடி. அதாவது, அபத்திலே ரக்ஷ
மாய்த்தன்னை உடையவனென்றுக்கும் விசாரப்படவேண்டாதபடியாய்
சர்வமொங்களையும் தன்னைக் கொண்டே சாதிக்கலாய் சர்வமொரஸங்களுந்
தன்னை அநுபவிக்கிற அநந்தத்துக்குள்ளே கிடக்கும்படியாய்த் தன்னை
உடையவனுக்கு பூர்வமாயே உண்டாக்கவற்றாய்த் தன்னை உடைய
வன் காலிலே எல்லாரும் விழும்படி பண்ண வைத்தாய், மற்றும்
ஏவ்விதமுங்களையுடைத்தாயிருக்கிற வென்றபடி. இத்தால் ஊரார்
பழிக்குமஞ்சாதே தாயையும் கைவிட்டுத் தனிவழி போகைக்கு நிவ்நன்
சொல்லித்தாய்த்து. மதுகுதனையே - மதுசூதனையே, பரிவ்நகநிராசக
னாவனை என்றபடி. உத்தேயமானது தானே விருதியையும் போக்கித்
தன்னை அநுபவிக்க வைத்தாயிருக்கிறதென்று கருத்து. அலற்றி -
சதாபநிவ்நமான அபியாலே ப்ராபித்து, இதுக்குச் சொன்ன என்கிறத்
தோடே அவ்யம். கொத்து - பூஷமஃஜரிகள், அலர் - விகசியா நிற்கிற,
தாம் விரஹதையை அநுபவிக்க ஐமரல்லாதபடி திருக்கோளுரி
லெம்பெருமான் பக்கல் ஏகாபித்தராகையாலே தமக்குப்பிறந்த அபாசத்
தால் சமூஹபூஷபலங்களுந் என்றபடி. பொழில் - உதானங்களை உடைத்
தான, குருகூர்ச்சடகோபன் சொன்ன - ஸ்ரீரம். இது பத்துக்கு
விசேஷம். பத்து - பத்துப்படிகளான, 'செவாயோஸ்திமோய்' என்கிற ஷ்லோகத்
திற்படியே சேவ்யாதிகளான பத்து அங்களை அடைவே பரிபாதி
கிறவையான என்றபடி. நூற்றுள் - சதங்களுக்குள்ளே, இப்பத்து -
ப்ராப்யத்வராகாசகமான இந்த ஷ்லோகத்தை, இதுக்கு உரைப்பாரென்கிறத்
தோடே அவ்யம். அவன் சேர் - அவன் எழுந்தருளி இருக்கிற, திருக்
கோளுர்க்கே - திருக்கோளுரிலே, சித்தம் வைத்து - சித்தத்தை வைத்து,
அவ்வுரிலே ப்ரவமான மனஸ்ஸை உடையவராய்க்கொண்டு என்றபடி.
உரைப்பார் - சொல்லுகிறவர்கள், திகழ் - உஜ்ஜவமாயிருக்கிற, ஐவத-
நுமவானந்தங்களாலே உஜ்ஜவமான என்றபடி. பொன்னுலகு - ஸ்வபாகாஸ்யமய
மான லோகத்தை, பரமபதத்தை என்றபடி. ஆள்வாரே - ஆளுவார்கள்
பரவதிச்சானுபூஷஸேவ்யாலே ப்ரமுகமாக ஸுஜிப்பென்றபடி.

(11)

எட்டாந்திருவாய்மொழி

மு. பொன்னுலகாளீரோ, புலனிழு தாளீரோ

நன்னலப் புள்ளினங்காள்! வினையாட்டியேன் நானிரந்தேன்

முன்னுலகங்கனெல்லாம் படைத்தழுகில் வண்ணன் கண்ணன்

என்னலங் கொண்டபிரான் றனக்கென்னிலை மையுரைத்தே?

(1)

ஆ. (பொன்னுலகு) திருக்கோளுரிலே போய்ப்புக்கு எம்பெருமா
ளோடே சங்கீதத்த தெல்லாம் மனரதமாநாய்ப் பழையபடியே எம்பெரு

எட்டாந்திருவாய்மொழி

இ. மாலுக்கு வையத்திலே விருஹ்விசனத்தால் வந்த வலஹியாலும்
உண்ணும் சோற்றிலே திருக்கோளுரிலே எம்பெருமான் பக்கலிலே
அந்த:கரணம் மிகவும் பவணமாகையாலும் 'விசஸ்மா ததாஸ்மாந் நான்யதிக்ஷிதஜானத'
என்னும்படியான ஶ்ரீமஹாபாஸ்காண்டம் போலே தம்மை மறந்து
தம்முடைய விருஹ்வசையையும் அநுசந்திக்க ஶ்ரீமரல்லாதவராய் இருந்த
ஆழ்வார் விருஹ்வசுவாநவசையிற் போலே இத்திருவாய்மொழியிலே ஒரு
பிராட்டி எம்பெருமானுக்குத் தூதரெனப் பண்ணுகிறதாகச் சொல்லுகை
அசுத்தமன்றோ வென்ன அவதரிப்பிக்கிறார் (திருக்கோளுரிலே இயாதி
யால்). அப்படி இருந்தாரேயாகிலும் திருக்கோளூரில் எம்பெருமான்
பக்கலிலே எகாதித்யராய் அவன் குணங்களை நெடும்போது அநுசந்திக்கை
யாலே பெருவிடாய்ப்பட்டவர்கள் நீரிலே முழுகி இவ்விதக்குமாப்
போலே அந்த விருஹ்வசனத்தால் வந்த வலஹி நீங்கி இவ்விதத்து
'மஹாதி:ஸ்மிதி சஸ்மா' என்னுமாப்போலே தம்மையுணர்ந்து தம்முடைய
வசைகளையும் அநுசந்திக்க ஶ்ரீமரானவாறே பழையபடியே தம்முடைய
விருஹ்வசை உத்யுதமாகையால் அதை அசுத்தமானாய்க்கொண்டு தூதரெனப்
பண்ணுகிறாரென்று கருத்து. காணப் பெருமையாலே என்றது
வாஹ்யசங்கீதமாம்படி காணப்பெருமையாலே என்றபடி. ஒரு பிராட்டியா
யென்றது விருஹ்வசையான ஒரு பிராட்டிவசையை உடையவராயென்றபடி.
அந்யாபதேசத்தாலே தூதரெனப் பண்ணுகிறாரென்று அந்யம். இப்படி அந்யாபதேசத்
திலே திருவாய்மொழி சங்கீதமானாலும் மாலுக்குவையத்திலே மோஹவ்யா
யிருந்த பிராட்டி இத்திருக்கோளுரிலே சென்றாளென்று உண்ணுஞ்
சோற்றிலே சொல்லுகையாலே இவளுக்குத் தூதரெனப் பண்ண வேண்டா
மையால் அந்யாபதேசத்திலே இத்திருவாய்மொழி அசுத்தமன்றோ என்ன
அவதரிப்பிக்கிறார் (இப்படி திருக்கோளுரிலே எழுந்தருளின இயாதித்யால்).
தூதராக விடுகிறாளென்றுமா மென்கிற விடத்தில் அநுசந்தியமானது

ஆ. மாணக்காணப் பெருமையாலே தவிரஹ்மசஹ்மானராய் அந்யாபதேசத்தாலே ஒரு பிராட்டியாய் அவனைக்குறித்துத் தூதரேஷன் பண்ணுகிறார். இப்படித் திருக்கோளுரிலே எழுந்தருளின பிராட்டியோடுள்ள விரகாலசंश्लेष-அனிடானவதிகானந்தமஹான்வாந்த்நிமன்னுன எம்பெருமான் அந்த அநந்தவெள்ளம் தனக்கு அசாஸ்யமானவாறே அது சாஸ்திரக்கைக்காக விசுலேசித்து நெடுங் காலம் எழுந்தருளாதிருந்தவாறே தவிரஸுலேசத்தாலே அத்யந்தமவசனையான பிராட்டி தன்னுடைய ஆற்றாமையாலே அவனைக்குறித்துச் சில பதிகனைத்தூதாக விடுகிறாளென்றுமாம். திருக்கோளுரிலே போய்ப் புக்கவேணுமென்று புறப்பட்ட இப்பிராட்டி தன்னுடைய அவசாதத் தாலே பின்னை போக ஐமையன்றியே அங்கே உதானத்திலே இருந்து எம்பெருமானைக்குறித்து தூதரேஷன் பண்ணுகிறார் என்றுமாம். மத்ச்ஸுலேச-க-தாரகபுஷகமோத்யுய் மததீநஸ்வரூபரூபுணவிதவீத்யுய்யக் கொண்டு என்னோடு

இ. மேல்வாய்த்தில் சமஸ்சயத்தோடே அந்வயிக்கிறது. சுவாபதேசத்திலே திருக் கோளுரி லெம்பெருமானோடு வாக்யஸंश्लேசமின்றிக்கே இருக்க அந்யாபதேசத் திலே அவனோடு வாக்யஸंश्लேசம் நடந்ததாகச் சொன்னால் விதமதூதாந்தமா மென்கிற அஸ்வாஸ்யத்தாலே ப்ரகாராந்தரேண அவதரிப்பிக்கிறார் (திருக் கோளுரிலே போய்ப்புக வேணுமித்யாதித்யால்).

முதற்பாட்டு

பிரானென்கிறதற்குத் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (மத்ச்ஸுலேசேத்யாதி த்யால்). பொன்னுலகாளீரோ இத்யாதித்யாலே உதயவிதூதியையும் வடகர்க்கு

ச. நன்னல - நல்லதான நலத்தை உடையவையான, நலம் - கல்யாண-குணம், அயித்தார்க்குக் காரிய செய்கைக்கடியான தயாஸ்தேஹாதித்யாணகுணங்களை உடையவையான என்றபடி. புள்ளினங்காள் - பதிகுணங்காள், புள் - புகி, இனம் - குணம், பிரிந்தாரைச் சேர்க்கை தியுக்குகளுக்குக் காரியமென்று இருக்கிறார் ராமாவதாரத்தில் வசனையாலே. இனங்காளென்று 'திஷு சர்வஸு மார்யந்தே' என்கிறபடியே எல்லா திக்கிலும் போகவிடலாம்படி திரள் இருக்கிறபடியைக் கொண்டாடினபடி. முன் - பூர்வகாலத்திலே, இந்த வஸ்துக்களெல்லாம் கரணகதேவரங்களை இழந்து தங்களுடைய து:கங்களை அறிவிக்கவும் மாட்டாதே கிடக்கிற தத்யிலே என்றபடி. உலகங் களெல்லாம் - லுக்ங்களை எல்லாற்றையும், படைத்த - தன் காரணத் தாலே சூதீத்தவனான, முகில் வண்ணன் - மேவஸ்வभावனான, வண்ணம் - சுவாவம், பரமோதாரனான என்றபடி. கண்ணன் - கண்ணனை, அஸ்திவஸ்து

ஆ. ச்ரேஷ்டத்து வி்ரேஷ்டக்கிருன். என்னுடைய சர்வ்ஸ்தத்தையும் அபஹரித்துக் கொண்டு என்னைத் தோற்பித்துத் தனக்கடிமையாக்கிக் கொண்ட எம்பெருமான் தன்னைப் பிரிந்து நான் படுகிற வ்யசனத்தைச் சென்று சொல்லவேணுமென்று புள்ளினங்களைக் குறித்துச் சொல்ல, பின்னையும் அவை போகாதிருந்தவாறே அவன் நம்முடைய அபேஷிதம் செய்யா தொழியில் செய்வதென்னென்று போகாதிருந்தனவாகக் கொண்டு அவன் பரமகாரிகளுகையாலும் அஹிதவ்ஸனளுகையாலும் நம்

இ. இவன் கொடுக்கிறதாகச் சொல்லும்போது இவ்விபூதிகளெல்லாம் இவளாதினமென்னுமிடம் இப்பாட்டிலே சொல்ல வேண்டுகையால் பிரானென்கிற பதத்துக்கு இப்படித் தாஸ்யம்மாகை ச்ரீதமென்று கருத்து. என்னலங்கொண்ட என்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (வி்ரேஷ்டக்கிருனித்யாதியால்). வி்ரேஷ்டக்கிருனென்றது வி்ரேஷ்டியா நிற்கிறவனென்ற படி. சர்வ்ஸ்தத்தையுமென்றது சௌந்த்யவ்யவாசுய்ஜானசக்யாதிகளை என்றபடி. துரீயபாதத்தில் சொல்லுகிற வி்ரேஷ்டங்களுக்குப் ப்ரயோஜனமெதென்ன அது சொல்லுகைக்காக அவதரிப்பிக்கிறார் (பிரிந்து நான் படுகிற இத்யாதி யால்). போகாதிருந்தனவாகக் கொண்டு என்றது போகாதே இருந்தனவாக ச்ரேஷ்டத்து என்றபடி. இந்த வ்ஜ்ஜையப் ப்ரஹரிக்கைக்காக இவ்வி்ரேஷ்டங்கள் என்று கருத்து. முன்னுலகங்களெல்லாம் படைத்த முகில்வண்ணன் என்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (அவன் ப்ரமேத்யாதியால்). கண்ணென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார்

ச. என்றபடி. அவதாரவ்ஜ்யிலேயிறே வ்ஸத்யாதிகள் நமக்குப் ப்ரகாசிப்பது. என்னலம் - என்னுடைய நன்மைகளை, என்னுடைய சௌந்த்யாதி-வ்ஹுணங்களையும், வுட்யாதிகளான அத்மகுணங்களையும், என் அத்மவ்ஸுபத்தையு மென்றபடி. கொண்ட - அபஹரித்தவனுன், வி்ரேஷ்டத்தாலே அஸக்ஸமாம் படி பண்ணினவனுன் என்றபடி. பிரான் தனக்கு - அபகாரகளுன் வனுக்கு, இந்த வி்ரேஷ்டாஸ்வீ என்கிறேன் ச்ரேஷ்டத்து ம்ஸ்ச்ரேஷ்டகமோனய் மதவிநாஸாஸிவவிபூதிகளு யிருந்தவனுக்கு என்றபடி. அவனுடைய வ்ஸநிவாத்திலுமிவன் அஹிவிபூதியையும் இஷ்டவிநியோஹ்மாகக் கொடுக்கும் படியிறே அவன் தன்னையும் தன் விபூதியையும் இவளுக்காக்கிவைத்த படி. என்னிலைமை - என்னுடைய சித்தியை, உரைத்து - விண் ணப்பம் செய்து, பொன்னுலகு - வ்ஸப்ரகாஷ்ரவ்யாத்மகமான லோகத்தை, யதா, நித்யஸூஹியமான லோகத்தை, அவி்ஷ்ணவலோகத்தை என்றபடி. ஆவீரோ - ஆளுங்கோள், முழுது - துஸந்யான, புவனி - பூமியையும், இது அப-

ஆ. அபேகிதம் செய்தருளும், ஆதலால் என்னுடைய டீயைச் சொல்ல வேணுமென்று சொல்லி அவற்றின் பக்கலுள்ள ப்ரியதிசயத்தாலே திருநாட்டையும் சிலோபகரணமான அங்கங்களையும் அடங்க இவை செய்கிற ஸபகாரங்களுக்குக் கைம்மாருகக் கொடுத்துப் பின்னையும் நிரூபித்து இவை செய்கிற மஹோபகாரத்துக்குக்கைம்மாருகப் போராதென்று பார்த்து பரமதயாதுக்களான உங்களுடைய நிரவதிகதீயாலே து:கசாஸர-நிமனீயான என்னுடைய டீயைச் சென்று சொல்ல வேணுமென்று ப்ரியக்கிறார். (1)

இ. (பாஸிதீயாடியால்). என்னிலைமை உரைத்து என்கிறதற்குத் தாதீய மருளிச்செய்கிறார் (ஆதலாலீயாடியால்). ப்ரியபாத்தத்துக்குத் தாதீய மருளிச்செய்கிறார் (அவற்றின் பக்கலீயாடியால்). கைம்மாருக - ப்ரியபகாரமாக, ஸமயவீமூதியுமிவர் பதீனமாம்படி அவன் பண்ணி இருக் கையாலும் 'ஃப சவ்ஸவமூதீ மீ பரிஸவஜ்ஜீ ஹமத:' என்று சொன்னவனான அவனுடைய திருவுள்ளத்தைப் பார்த்தால் இவனைத்தன்னோடு சீர்த் தார்க்கு ஸமயவீமூதியுங்கொடுக்கை அவனுக்கு பதீயந்தாஸிமதமாகையாலும் இப்புள்ளினங்களுக்கு இவர் ஸமயவீமூதியையுங்கொடுக்கத்தட்டில்லை என்று கருத்து. இத்தாலித்திருவாய்மொழிக்கு பதீகாஸீனோமயவீமூதிகதீய மென்கிற மகவதீயும் பதீயதீய மென்று சூசிதமாய்த்து. இப்படி ஸமய-வீமூதியையும் கொடுத்த இவர் நானிரந்தீயென்று பகிஷ்ணரைப் போலே ப்ரியப்பானீயென்ன இதுக்குத் தாதீயமருளிச் செய்கிறார் (பின்னையுமிதீயாடியால்). பரமதயாது என்கிறத்தாலே நன்னலசதீயம் பதீயாதம். (1)

ச. ஸகஸம். சிலாவீமூதியையும் என்றபடி. ஆஸீரோ - ஆளுங்கோள், என் டீயை நீங்களவனுக்கு விண்ணப்பம் செய்த பநஸ்தர், ஸமயவீமூதியுமங் களதன்னீயெவன்று கருத்து. என் டீயை அவனுக்கு அறிவிக்கும்படி நீங்கள் சிலருளராகப் பெற்றீயேனீ, உங்களுக்கு ஸமயவீமூதியையும் தருகிறீயெனீயென்று கருத்து. தருகிறீயெனீயென்று சொல்லாதீ ஆளுங் கோளீயென்று சொன்னது உங்கள் வீமூதியை நீங்கள் ஆளுகை அத்தனை போக்கி நான் தருகை என்றீயென்றுண்டீயெவன்று ஸபகாரோகியாகச் சொன்னபடி. ஆஸீரோவென்கிறவிடத்தில் ஒவென் கிற பதீயம் பநஸ்தீயதீயம். உங்களுடைய வீமூதியும் நான் பட்டது பட வேணுமோ, அப்படிப்படாதபடி இவைத்தை ரசித்தருளவேணும். இவைத்துக்கு ரகீகர் நீங்களீயென்றீ, எங்களுக்கதில் ப்ரியபுண்டீய? நான்களுமங்களுக்கு ரகீயராயிருகமத்தீயென்றீயெவன்று கருத்து.

மு. மையமர் வாள்நெடுங்கண் மங்கைமார் முன்பென் கையிருந்து
 நெய்யம் நின்னடிசில் நிச்சல்பாலொடு மேவீரோ
 கையமர் சக்கரத்தென் கனிவாய்ப்பெரு மாணக்கண்டு
 மெய்யமர் காதல்சொல்லிக் கினிகாள்! விரைந் தோடிவந்தே?

(2)

ஆ. (மையமர்) ஒரு தாமரையிலே ஒரு தாமரை பூத்தாப்போலே
 திருக்கையும் திருவாழியும் சேர்ந்திருக்கிற அழகாலும் திருவாழியைக்
 கண்ட சீதியாலே புதுக்கணித்த திருப்பவளத்தினழகாலும் என்னை
 அடிமையாக்கினவனுடைய அழகைக்கண்டு நீங்கள் சமூகராய்ப்பின்னை
 அவளுக்குள் பக்கலுள்ள ஸ்ரீமம் மெய்யான ஸ்ரீமென்று அவனுக்குச்

இரண்டாம் பாட்டு

இ. கையமர் சக்கரத்தென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (ஒரு
 தாமரையிலே ஐயாடியால்). சக்கரத்து என்று சொன்ன வந்தர் கனிவா
 யென்று சொன்ன சமஸ்யாஹரத்துக்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார்
 (திருவாழியைக்கண்ட ஐயாடியால்). புதுக்கணித்த என்றது நவீக-
 சிவ்யமான என்றபடி. எம்பெருமானென்று ஸ்வயத்து இதுக்குத்
 தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (என்னை ஐயாடியால்). சொல்லி என்ற போதே
 காணுகை சிவ்யாயிருக்கச் செய்தே கண்டு என்கிற படி பயிரித்த
 துக்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (அழகைக் கண்டு ஐயாடியால்).
 மெய்யமர் காதல் சொல்லி என்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார்
 (அவளுக்குள் பக்கலிஐயாடியால்). விரைந்து என்கிறதற்குத் தாப்யம்

ச. விணையாட்டியேன் - விசேஷித்து நோவு படுகைக்கீடான பாபத்தை
 உடையவளான, விணையை உடையவள் விணையாட்டி. இச்சுவத்தால்
 தன்னைச் சொல்லிக் கொள்ளும்போது விணையாட்டியேனென்று ருமா
 யிருக்கு. நான் - என்னுடைய விசேஷத்திலே 'சூரிய' வரன்' என்று
 தியக்கின் காலிலே அவன் போய் விழும்படி இருக்கிறவளான நான்,
 இரந்தேன் - பரிசுத்தேன், நீங்கள் செய்கிற மஹோபகாரத்துக்கும் உபய-
 விழும்பும் வஸுமல்லாமையாலே வகிவனாய்க்கொண்டு உங்களைப்
 பரிசுத்தேனென்றபடி. இரக்கிறேனென்று வர்மானாய்மாகச் சொல்லாதே
 மூதாய்மாகச் சொன்னது என்னால் வரவரன் பண்ணியாய்த்து, இனி
 உங்களால் உபேகிக்கக் கூடாதென்று விரிப்பிக்கைக்காக. யது,
 இரண்டு மூன்று தரமிரந்தால் உங்களுக்கு வஸுதமாமென்றறிந்து
 ஒருக்கால் இரந்தொழிந்தேனென்றபடி.

(1)

ஆ. சொல்லி அவனருளிச் செய்யும் வாத்களை நான் முடிவதற்குமுன்னே விரைந்தோடிவந்தெனக்குச் சொல்லி என்னைத் தரிப்பித்து என்னுடைய தோழிமாரெல்லாரும் உங்களுடைய சமூகியைக் கண்

இ. மருளிச்செய்கிறார் (நான் முடிவதற்கு இயாதியால்). இவள் விரதா யாகாதே தரித்திருந்தாலல்லது தோழிமார்க்கு அசுவல் கூடாமையால் மெய்யமர் வானெடுங்கணென்று தோழிகளுக்கு அசுவல் சொல்லுகிற இடத்திலே அய்ந்தமான அய்த்தை அருளிச்செய்கிறார் (எனக்குச் சொல்லி இயாதியால்). மங்கைமார் முன்பு என்கிறதற்குத் தாய் மருளிச்செய்கிறார் (தோழிமாரியாதியால்). ஆசைப்படும்படி என்

ச. கிளிகாள் - மரதகயாமலதீயாலே எனக்கு அடரணியராய் அலாபமாயுய்த் தாலே அவனுக்கு அடரணியராயிருக்கிற சுகங்காள்! கையமர் - திருக்கையிலே அமர்ந்திருக்கிற அணசரசிசசஹமான திருக்கையிலே அநுரூபமாய்க் கொண்டிருக்கிற என்றபடி. சக்கரத்து - சக்தத்தை உடையவனான, சக்கரத்தை உடையவன் சக்கரத்தன், சக்கரத்தென் கனிவாய் என்று சமஸ்தபம். என் - என்னுடைய, கனிவாய்பெருமானை - விவாஹனா ஸ்வாமியை, கனி - பழம், இங்கு விவஹன் விவஹம். கண்டு - நெஞ்சாலே நினைத்துக் கொண்டு சோக்கிற என்னைப் போலன்றிக்கே கண்ணாலே காணப்பெற்று, மெய் - சத்யமான, அமர் - பரிசீலமான, காதல் - ப்ரேமத்தை, தம்முடைய ப்ரேமத்தைப்போலே பொய்யுமாய் சுவஸ்தமுமாயி ராதே சத்யமாய் சிவமான என்னுடைய ப்ரேமத்தை என்றபடி. சொல்லி - அவனுக்கறிவித்து, விரைந்து - தவிர்த்து, அவனோடே கூட வருகிறோ மென்று அங்கே நில்லாதே என்றபடி. ராஜவதானதர் பெருமான் மீண்டெழுந்தனுகிறபோது திருவடி முன்னே வந்து சிவரதாழ்வானை அசுவசிப்பித்தாப்போலே என்னுடைய தாய்த்தை ஆற்றுகைக்காகவும் நீங்கள் வந்த சிவ்வி எனக்கு முற்பட சாமித்து பின்பு அவன் வந்த சிவ்வியை அநுசரிக்கலாம்படி இருக்கைக்காகவும் நீங்களவனுக்கு முன்னே வரவேணுமென்று கருத்து. ஓடிவந்து - வழியிலே மெள்ள வராதே வேமாக வந்து, பிராட்டியைக் கண்டு மீண்ட அநந்தர் சிவானந்தமுதலிகள் பெருமான் தாய்த்தை ஆற்றவேணுமென்று ஓடிவந்தாப்போலே நீங்களு மவனருளிச்செய்த வாத்களைக் கொண்டு வந்து என்னுடைய தாய்த்தை ஆற்றுகைக்காக அதிசயமாக ஓடிவந்தென்றபடி. இதுக்கு என்கையிருந்தென்கிறத்தோடே அவ்யம். மையமர் - மை அமர்ந்தவையான, அநந்தத்தாலே அநுரூபமாக அலங்குதமான என்றபடி. நீங்கள் திரும்பி

ஆ. டாசைப்படும்படி என் கையிலேயிருந்து அவன் திருநாமங்களை நான் கற்பிக்கக்கற்று வாழிகோளென்று தன் கிளியை நோக்கிச் சொல்லுகிறான். (2)

இ. கையிலே இருந்தென்கிறவித்தாலே கீழ்ப்பாட்டிலே திருநாட்டைக் கொடுத்தான். இப்பாட்டிலே அதிற்காட்டில் மிகவும் ஷாஷமாய் 'பாणिं वृक्षेषु पाणिना' என்றவனுக்கு மிகவும் ஆதரணியமான தன் திருக் கையைக் கொடுக்கிறுளென்று சஜ்ஜதி சூசிதை. ஐதீயபாடத்துக்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (அவன் திருநாமங்களை இஸ்யாடியால்). உண்ணுஞ்சோறு பருகு நீர் தின்னும் வெற்றிலையு மெல்லாம் கண்ணன் என்றிருக்கிறவனாகையாலும் 'यच्छीलस्वामी' என்கிற ஸ்யாதத்தாலே இவளுடைய கிளிகளுக்கும் திருநாமங்களே சவ்ஸோயங் களாகையாலும் நெய்யடி சில்பாலென்றிவன் சொன்னது திருநாமங் களையாகை उचितமென்று கருத்து. (2)

ச. வந்து அவன் வாதீகளைச் சொல்லக்கேட்டு எனக்குண்டான ஹீந்தைக் கண்டு தோழிமார் தங்களை அஷ்ஜநாதிகளாலே அலங்கரித்துக்கொள்ளுவ ரென்று கருத்து. வான் - அந்த ஹீந்தாலே கான்திரஜிதங்களான, வான் - கான்தி, வானெனுங்கனென்று ஶாகபாஹிவவ்ஸமாச:. வானெனு மென்கிறவிடத்தில் ளகாராத்பரே நகாரே ணகார: एकादेश:. நெடும் - ஹாதி- ஶயத்தாலே அதிவிஸ்துதங்களான, கண் - கண்களை உடையவர்களான, மங்கைமார் முன்பு - யுவதிகளுடைய முன்னே, மங்கை-யுவதி, உங்களைப் போலே ரமணியரூபங்களான என் சங்களுடைய கண் முன்னே என்றபடி. 'समानानामुत्तमश्लोक:' என்கிற கணக்கிலே என்று கருத்து. என் கை யிருந்து - என்னுடைய கையிலே இருந்து, பசாவத்சம் போலே அவன் ஶிரசா வஹிக்கிற என் கையை உங்களுக்குப் பாடபீடமாக அஜ்ஜிகரித்து என்ற படி. இதுக்கு மேவீரோ என்கிறத்தோடே அவ்யம். நெய்யமர் - நெய் யமர்ந்திருக்கிற, அநுரூபமான நெய்யோடே கலந்திருக்கிற என்றபடி. இன்-ஸாதுவான, அடிசில் - ஶால்யவனங்களை, பாலொடு-ஶிரத்தோடே கூட, நிச்சல் - நியமும், மேவீர் - ஆதரியுங்கோள், மேவுதல் - ஆதரித்தல், ஓ என்கிற அவ்யம் அநுநயதொகம். ஆதரத்தோடே ஶிகரித்தென்களை उच्छीविப்பித்தருளவேணுமென்றபடி. இங்கு இன்னடிசலென்றது காஷ்யசீஸீல்யாதிபூஷணபரிபாடகதயா ஶாதுக்களான திருநாமங்களை, பாலென்றது அந்தத்திருநாமங்களை மிகவும் ரசிக்கும்படியான ஶக்தியை, நெய்யென் றது அந்த ஶக்திஜன்யமாய் திருநாமோச்சாரணத்துக்கு ஶோயதாபாடகங்களான ஶானங்களை. (2)

மூ. ஓடிவந் தென்குழல்மேல் ஒளிமாமால் ருதீரோ

கூடிய வண்டினங்காள்! குருநாடுடை ஐவர் கட்காய்

ஆடிய மாநெடுந்தேர்ப் படைநீறெழச் செற்றபிரான்

கூடிய தண்துளவம் உண்டதூமது வாய்கள்கொண்டே.

(3)

ஆ. (ஓடிவந்து) ராஜ்யப्राप्तरாய் சமாஸிதருமான பாண்டவர் பக்கலுள்ள வாஸ்யத்தாலே த்ரீலோக்யவிஜயோபகரணமூதமாய் அய்யுத்தமாயிருந்த திருத்தேரிலே நின்று அவர்களுக்கு சாரய்ய் பண்ணி தஹிரோஷிகளை நிரசித்தருளின சமயத்திலே பரமபவியுத்தரான திவ்யஜனங்கள் சிசிரோபசாரமாகச் சாற்றி யருளப் பண்ணின திவ்யமந்தமான திருத்துழாயின் மதுவைப் பான

முன்றும் பாட்டு

இ. குருநாடுடை என்கிறதற்கு தாஸ்யம்ருளிச் செய்கிறார் (ராஜ்யப्राप्तरாயென்று). ப்ராப்தராயென்றது யோச்யராயென்றபடி. ஐவர்கட்காயென்றதுக்குத் தாஸ்யம்ருளிச் செய்கிறார் (சமாஸிதருமியாதியால்). வாஸ்யத்தாலே என்கிறதற்குப் பண்ணி என்கிறத்தோடும் நிரசித்தருளின என்கிறத்தோடும் அவ்யம். நெடுந்தேரென்கிறவிடத்தில் அபிப்ரேதாய்மருளிச் செய்கிறார் (த்ரீலோக்யேதியாதியால்). நெடுந்தேரென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச் செய்கிறார் (அய்யுத்தமியாதியால்). படைநீறெழச்செற்ற என்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச் செய்கிறார் (தஹிரோஷியாதியால்). நீறெழச்செற்றபிரான் கூடிய என்கிற சமபிவ்யாஹரத்துக்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (சமயத்தினியாதியால்). தண்டுளபமுண்ட என்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச் செய்கிறார் (திவ்யமந்தமியாதியால்). ஊதீரோ என்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்

ச. கூடிய-பரஸ்பரம் ச்ஷ்லேஷித்து வரீதக்கிற, வண்டினங்காள் - சூரஜனங்காள், குரு நாடுடை - கூரதேசத்தை உடையவர்களான, கூரதேசத்தை ஆள ப்ராப்தரான என்றபடி. ஐவர்கட்காய் - பஞ்சபாண்டவர்களுக்காக, இதுக்கு நீறெழச்செற்றபிரானென்கிறத்தோடே அவ்யம். ஆடியமா - ஆடா நிற்கிற மாக்களை உடைத்தான, ஆடுகை - மனோஹரமாகச் சுவரிக்கை, மா - அஷம், மனோஹரசுவாரிதூரஜ்ஜாலியான என்றபடி. நெடும் - 'மஹித்யந்நே ரிதயி' என்கிறபடியே அதிபூஜமான, தேர் - ஸுப்தஸப்தமீகம் பதம். தேரிலே இருந்து என்றபடி. தேரிலே சாரயியாயிருந்து என்று தாஸ்யம். படை - சேனையை, சதுசேனையை என்றபடி. நீறெழ - நீராயெழும் படி, பரமமாய்ப்பறந்து போம்படி என்கை. செற்ற - சஹரித்தவனான பிரான் - மஹோபகாரகன், கூடிய - அந்த சாரய்யசமாபநயநாய்மாகச் சூழக் கொண்டிருக்கிற, தண் - சூசிதமமான, துளபம் - துலசியை, உண்ட -

மூ. தூமது வாய்கள்கொண்டு வந்தென்முல்லைகள் மேல்தும்பிகாள்!

பூமது வுண்ணச்செல்லில் விளையேனைப்பொய் செய்தகன்ற

மாமது வார்தன்துழாய் முடிவானவர் கோணக்கண்டு

யாமிது வோதக்கவா றென்னவேண்டும்கண் டர்நுங்கட்கே.

(4)

ஆ. பண்ணி அத்தூமதுவாய்களைக் கொண்டு ஓடிவந்து அம்மயுவையும்
அசிசிசுமமான டிவ்யாந்ந்தையும் என் குழல் மேல் ஒளிமாமலர்களின்
மேல் வ்விக்கவேணும், வ்விக்கவே அவை மலர்ந்து புதுக்கணிக்கும்
என் நிறம் பண்டுபோலொக்கும் கெண்டை யொண்கண்ணுந்துயிலும்
என்று பரஸ்பரஸ்ச்லேக்மொமான் வண்டுகளை நோக்கிச் சொல்லுகிறாள். (3)

இ. செய்கிறார் (அம்மயுவையுமித்யாதியால்). இவள் விரஹீயாயிருக்க ஒளி
மாமலரென்னக் கூடுமோ என்ன இதுக்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார்
(வ்விக்கவே டிவ்யாதியால்). வ்விக்கவே என்றது வ்விக்க உபநிமித்த அள
விலே என்றபடி. புதுக்கணிக்குமென்றது நவீகதமாயென்றபடி.
இது உபலக்ஷணமென்று நினைத்தருளிச் செய்கிறார் (என் நிறமித்யாதி).
பண்டு போலொக்குமென்றது பூவ் போலே அநுரூபமாயென்றபடி.
கெண்டையொண் கண்ணுமென்றது மத்யம் போலே அழகியதான என்
கண்ணுமென்றபடி. துயிலுமென்றது நிद्रிதமாமென்றபடி. கூடிய
என்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (பரஸ்பரஸ்ச்லேகமொமான்). (3)

ச. ஐந்தித்தவையான, துசியில் மயுவைப் ஐந்தித்தவையான என்றபடி.
தூமது - அந்த துசியில் ப்ரஸப்பரிசுடங்களான மயுக்களை உடையவை
யான, தூவென்றது ப்ரஸப்பமும் பரிசுடமும். வாய்கள் கொண்டு -
வடநங்களைக் கொண்டு, ஓடிவந்து - விரஹபத்தாலே நான் முடியாதபடி
சிவமாக வந்து, என் குழல் மேல் - என்னுடைய துஸ்தங்களின் மேலே,
ஒளிமாமலர் - கான்திவஹங்களாய் மஹத்துக்களான பூஷங்களை, ஒளி -
கான்தி, ஶாகபாஶிவவத்சமாச:. அவன் பக்கல் நின்றும் வந்த உங்களுடைய
ஸ்ப்ரஸமாநத்திலே அதுவலங்களாய் ஶகிதங்களான பூஷங்களை என்றபடி.
ஊதீரோ - ஊதுங்கோள், ஓ என்கிற அவ்யய் அநுநயயோதகம். அவன்
துடின நிருத்திழாயில் நின்றமுங்கள் வாயில் கொண்டு வந்த மயுக்க
ளெல்லாம் என் குழல் மேலே பூஷங்களில் விழும்படி ஶங்காரம் பண்ண
வேணுமென்றபடி. “வாஹி வாத யத: கான்தா தா் ஶ்பூஷ்வா மாமபி ஶ்பூஷ | ஶவ
ஸே ராத்ரஸ்ச்ஸப்த: சந்த்ரே ஹித்சமாநம:” என்னுமாப்போலே சொல்லுகிறாள். (3)

ஆ. (தூமது) நீங்கள் பூமது உண்ணச்செல்லில் பாய்வினயான எனக்கு ச்ஷலேபம் என்றொரு ஐத்யாசத்தைக்காட்டி என்னை யகன்று திரு நாட்டிலே திருமாமணிமண்டபத்திலே அயர்வறுமமர்கள் திவ்யபரிபத் திலே சூரீத்யமுபாசராயிருந்த அவர்சளாலே அசங்குதனாயிருந்த அவனைக்

நாலாம் பாட்டு

இ. வினையேனைப் பொய் செய்து என்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச் செய் கிறார் (ச்ஷலேபமென்றொரு ஐத்யாடியால்). வானவர்கோளை என்கிற விடத் திலே அபிஷேகமான அய்த்தை அருளிச் செய்கிறார் (திருநாட்டிலே ஐத்யாடி யால்). வானவர்கோளை என்கிற சமஸ்வியாஹரத்துக்குத் தாஸ்யம்ருளிச் செய்கிறார் (சூரீத்யாடியால்). பூமது உண்ணச் செல்லிலென்று

ச. என் முல்லைகள் மேல் - என்னுடைய முல்லைகளின் மேலே, நான் வளர்க்கிற முல்லைக் கொடிகளின் மேலே இருக்கிற என்றபடி. தும்பி கான் - பூஜிவிசேஷங்கான், தும்பி - பூஜிவிசேஷம். பூமது - பூஷங்களின் மயுக் களை, அந்த முல்லைப்பூஷங்களில் மகர்நங்களை என்றபடி. உண்ணச் செல்லில் - பூஜிக்கப்போனால், பூஜிக்கப் பவூத்ராணிகோளாகிலென்றபடி. இதுக்கு இதுவோ தக்கவாறென்ன வேண்டுமென்கிறத்தோடே ஸ்வயம். வினையேனை - அவன் சொன்ன தெல்லாம் மெய்யென்றிருக்கைக்கு ஹேது வான பாபத்தை உடையவளான என்னை, இதுக்கு அகன்ற என்கிறத் தோடே ஸ்வயம். பொய் செய்து-என்றோடு ச்ஷலேபமென்றொருஐத்யாசத்தைச் செய்து, அகன்ற - விசேஷித்துப்போனவனான, இது வானவர்கோளுக்கு விசேஷம். மா - மஹத்தான, அதிவஹமான என்றபடி. மது - மகர்நங்களை, வார் - வாராநிற்கிற, வாரியாக விடாநிற்கிற என்கிறபடி. தண் - திரு முடி ஸ்பந்தத்தாலே அதிசித்தமான, துழாய் - சூசிசையை, முடி - கிரீடத்திலே உடையவனான, துழாய்முடி என்று வ்யவிகரணவஹீஹி. வானவர்கோளைக் கண்டு - நியத்யூரிநாதினைக் கண்டு, கோன் - சுவாமி, தூமது - பரிசுத்தமான மயுவை உடையவையான, அநவதங்களாய் மயுரங்களான பேச்சுக்களை உடையவையான என்றபடி. இங்கே மயுரவம் ரூபகாதிசயோகியாய் பேச்சைச் சொல்லுகிறது, உங்களுடைய வாஹமயுய் அவனை இங்கே அகரிக்குமென்று கருத்து. வாய்கள் கொண்டு - வதனங்களைக்கொண்டு, உவந்து - உகந்து, வதனங்களைக் கொண்டு உகக்கையாவது வதனங் களாலே அந்த சூசிசையில் மயுக்களைப் பான பண்ணி சந்திப்பிக்கை. நுங்கட்டு- என்னுடைய இவ்வசையிலே என் முல்லைக்கொடிகளிலே வந்திருக்கிற

ஆ. கண்டு அவன் திருக்குழலில் திருத்துழாயின் மயுவெள்ளத்தை உங்கள் தாமதுவாய்கள் கொண்டு பருகிப்பின்னை உம்மை ஒருத்தி இன்னுசைப்பட்டுக்கூப்பிடா நிற்க அவனை நினையாதிருக்கு மிதுவோ உம்முடைய சூயாவதென்றவன் சநிதியிலே சொல்ல வேணுமென்று தனக்குப் பரமசுஹத்துக்களாய்த்தன் முல்லைகளிலே வந்திருந்த தும்பிகளை நோக்கிச் சொல்லுகிறான். (4)

இ. ஓபமித்து மாமதுவாயென்று விசேஷம் கொடுத்த இத்தாலே ஸ்ஷமாய் தாமதுவாய்கள் கொண்டு என்கிற விடத்திலே விவசிதமான அய்த்தை அருளிச் செய்கிறார் (அவன் திருக்குழல்த்யாடியால்). யாமிதுவோ தக்க வாமென்கிறதற்குத் தாய்யம்ருளிச் செய்கிறார் (உம்மை ஒருத்தி இत्याடியால்). என் முல்லைகள் மேல் என்கிற விடத்தில் அபிசேதமான அய்த்தை அருளிச் செய்கிறார் (தனக்கித்யாடியால்). தன் முல்லைகள் மேலே வந்திருந்தவாறே தனக்குப் பரமசுஹத்துக்களாக மாவித்துச்சொல்லுகிறு னென்று கருத்து. (1)

ச. உங்களுக்கு, இதுக்கு என்ன வேண்டுமென்கிறதோடே அவ்யம். இதுவோ-இப்படி நியத்யூரிசேவியனாய் சந்தாபலேசமுமின்றிக்கே அதிசீதமான மகரந்தச்யநிமாலலக்தனாயிருந்துகொண்டு விரஹாபாசீயான இவனை இவதும் நினையாதிருக்கிற இதுவோ, யாம் தக்கவாறு - 'ந விவேய் ஶ்ணமபி விநா தாம- சிதேஷநாம்' என்னும்படி. பரமகாணிகனான நாம் செய்யத்தக்க பகாரம், நீ ரென்கிற ச்யானத்திலே நாமென்று ஓபாரோவியயாகச் சொன்னபடி. தக்கது- ஓவியம், ஆறு - பகாரம், தக்கவாமென்று சமஸ்தபதம், தக்க ஆறு என்கிறவிடத்திலே சந்தா வகாராயம். என்ன வேண்டும் கண்டி-இப்படிச் சொல்ல வேணும் கிமர், கண்டிரென்கிற அவ்யம் அவ்யக்தவ்யதவ்யதனாய்ம். என் முல்லைக்கொடிகளிலே மயுபான் பண்ணப் பார்க்கிற உங்களுக்கு அவனைக்கண்டு இவ்வாத் அவ்யம் சொல்ல வேணும். இது சொல்லாத போது அவன் வாரானாகையாலே என் விரஹ்யசன் போகாமையால் 'அபி வுஷா: பரிமலாநா:' என்கிற கணக்கிலே என்னுடைய தாயத்தாலே என் முல்லைக்கொடிகள் தாங்களும் சருகாயிருக்கையாலே அவற்றிலே உங்களுக்குப் பூபரசம் கிடையாதொழியும், நீங்கள் இவ்வாத் சொல்லவே அவன் வருகை தப்பாமையால் நானும் அஹ்லாதிதீயாய் என்னுடைய முல்லைக் கொடிகளும் அதிசுரிதபூபரஸவமகரந்தபரிமலாநாங்களாமாகையாலே அப்போது உங்களுக்கு மயுபான் பண்ணலாமென்று பாட்டுக்கெல்லாம் மத்யம். (4)

மூ. நுங்கட்டு யானுரைக்கேன் வம்மின்யான்வளர்த் தகிளிகாள்!

வெங்கட்புள் ஞர்ந்துவந்து வினையேனைநெஞ் சம்கவர்ந்த

செங்கட் கருமுகிலைச் செய்யவாய்ச் செழுங் கற்பகத்தை

எங்குச்சென் றுகிலும்கண் டிதுவோதக்க வாறென்மினே.

(5)

ஆ. (நுங்கட்டு) கூராவலோகனகாலானசதவபரிகூலனனான பெரிய திருவடி
திருத்தோளிலே ஏறியருளிவந்து என்னோடே ச்லேபித்து விசுலேபிக்கிற

ஐந்தாம் பாட்டு

இ. வெங்கட்புள் என்கிறதற்குத் தாத்யம்ருளிச் செய்கிறார் (கூரேயாதி
யால்). ஊர்ந்து வந்து என்கிறதற்குத் தாத்யம்ருளிச் செய்கிறார் (திருத்
தோளிலே ட்யாடியால்). வினையேனை நெஞ்சங்கவர்ந்த என்கிறதற்குத்
தாத்யம் சொல்லச்செய்தே நடுவே சூதியபாடத்துக்குங்கூடத் தாத்யம்ருளிச்
செய்கிறார் (விசுலேபிக்கிறபோதியாடியால்). அதில் அதிசுலேபியாதி

ச. யான் வளர்த்த கிளிகாள் - மந்தமாய்யான என்னாலே வளர்க்கப்
பட்டதான சுகங்காள், என்னால் வளர்க்கப்பட்ட உங்களுக்கு டூராய்
வினையாடித் திரிய அவகாசமுண்டோ? அவனுடைய பரிகரமாயிருக்
கிலிதே டூராயிருக்கலாவதென்று கருத்து. நுங்கட்டு - என்னில்
காட்டிலும் தாராயிருக்கிற உங்களுக்கு, நீங்களிப்படி தாராயிருக்க
உங்களைக் காய்மேவுகிறது சுகமோவென்று கருத்து. யானுரைக்
கேன்-நான் சொல்லுகிறேன், வம்மின் - வாருங்கோள், இவனை நாம்
சிவப்பிக்கும் சபாயமேதோவென்று சிவப்படாநிற்கிற உங்களுக்கு ஒரு
சபாயம் நான் சொல்லக் கேட்க வாருங்கோளென்றபடி. வெங்கண் -
வெவ்விய கண்களை உடைத்தான, பரிகூலர்க்கு தாஹங்கனாயிருக்கிற
தூஷபாதகங்களை உடைத்தான என்றபடி. எம்பெருமான் என்னோடு
ச்லேபிக்கிறபோது நடுவுள்ள பரிவந்தகங்களை நிரசிக்கும்படியான தூஷயை
உடைத்தான என்றபடி. வெங்கண்புள் என்கிறவிடத்திலே ணகாரஸ்ய
பகாரே பரே டகாராடேசு. புள் - பசியை, சூஹனை என்றபடி. ஊர்ந்து -
ஊரப்பண்ணி, நடத்திக் கொண்டென்றபடி. ஊர்ந்து என்றது
அந்தரீகதவணிகம். வந்து-என்னோடு ச்லேபிக்கைக்காக இப்படி சுவேமமாக
வந்து, வினையேனை - விசுலேபித்தாலவன் வரித்திருக்கிறுப்போலே இருக்க
வொட்டாத பாதத்தைப் பண்ணின என்னை, நெஞ்சம் கவர்ந்த-மனஸ்ஸை
சங்கித்தவனான, மனஸ்ஸை அஹரித்தவனான என்றபடி. என்னை மனஸ்ஸை

மு. என்மின்னு நூல்மார்வன் என்கரும்பெரு மான்என் கண்ணன்
தன்மன்னு நீங்கழல்மேல் தண் துழாய்நமக் கன்றிறல்கான்
கன்மின்க ளென்றும்மையான் கற்பியாவைத்த மாற்றம்சொல்லி
சென்மின்சன்---தீவினையேன் வளர்த்தசிறு பூவைகளே. (6)

ஆ. போது அதிவிசயமாய் மூதசஃஜிவனமான दिव्यकटाक्षங்களாலும் அதிமயூர
மான பனிமொழிகளினாலும் திருமேனியிலழகாலும் அரமடானரூபமான
परिचयத்தாலும் என்னுடைய मनःप्रभृतिसकलकरणங்களையும் அபஹ்ரித்துக்
கொண்டுபோனவனைத் திருநாட்டிலே சென்றாகிலும் கண்டு
உம்முடைய தக்கவாறிதுவோவென்று சொல்ல வேணுமென்று தான்
வளர்த்த கிளிகளைக் குறித்துச் சொல்லுகிறான். (5)

இ. யாலே செங்கண்வாஸ்தாஸ்யம்மும் அதிமயூரம்த்யாடியாலே செய்யவாய்
வாஸ்தாஸ்யம்மும் திருமேனியினழகாலு மெனகிறவித்தாலே கருமுகில்
வாஸ்தாஸ்யம்மும் அரமடானரூபம்த்யாடியாலே செழுங்கற்பகவாஸ்தாஸ்யம்மும் சொல்
லிற்றாய்த்து. நெஞ்சைச் சொன்னது उपलक्षणமென்கிற கருத்தாலே
प्रभृतीत्यादिक्षणम्. எங்குச் சென்றாகிலுமென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்
செய்கிறார் (திருநாட்டிலே இत्याடியால்). (5)

ச. அபஹ்ரித்தவனென்று द्विकर्मकस्वம் द्रमिडस्वाभाव्यादुपपन्नम्. என்னுடைய
मनस्ஸை அபஹ்ரித்தவனான என்றபடி. செங்கண் = என் பக்கல் சீதி
யாலே சிவந்த கண்களை உடையவனான, செங்கட்கருமுகிலை என்கிற
விடத்தில் ணகாரஸ்ய ககாரே பரேடகாராदेशः. கருமுகிலை - காலமேஷநிமனான,
செய்யவாய்-என்னை விசேஷிக்கிற சமயத்திலே चादृशत् சொல்லப்புகு
மினப் பண்ணும் போது மிகவும் சிவந்த அவரத்தை உடையவனான,
செழும் கற்பகத்தை = அழகியதாக நிற்கிற கல்கத்தை, செழும்
என்றது அழகியது. லோகத்தில் கல்கம் போலன்றிக்கே स्वार्थாவைக்
கொடுக்கிற விசயணகல்கவுஷமாயிருக்கிறவனை என்றபடி. எங்குச் சென்ற
கிலும் கண்டு-எங்கே போயானாலும் கண்டு, திருநாட்டிலே போயா
னாலும் கண்டென்றபடி. இதுவோ தக்கவாறு-இப்படியவள் நெஞ்சை
யும் அபஹ்ரித்துத் கொண்டு உம்முடைய நெஞ்சை அவள் பக்கலிலே
இயத்தும் வையாதே டூரப்போருகையோ உமக்குத்தக்க பிரகாரம். என்மினே-
என்னுங்கோன், இப்படிச் சொல்லுங்கோளென்றபடி. (5)

ஆ. (என்மின்னு நூன்மார்வன்) இதுவோ தக்கவாறென்று சொல்ல வேணுமென்று தான் வளர்த்த பூவைகளை அபேஜிக்கப்பின்னையும் அவை போகாதிருந்தவாறே நம் அபேஜிதம் அவன் செய்தருளாவிடில் செய்வதென்னென்று போகாதிருந்தனவாகக்கொண்டு சுவகியாசங்கேய-
 டிவ்யபூஷணபூஷிதமான டிவ்யரூபத்தையும் தன்னையுமெனக்கே ஹோமமாகப்
 பரிகரித்துக் கொண்டிருக்கிற என் கண்ணன் தன்மன்னு நீள்
 கழல் மேல் தண்டுழாய் நமக்கன்றி நல்கான், ஆதலால் நன்னெனச்
 செல்லுங்கோளென்கிறான். (6)

ஆறாம் பாட்டு

இ. அவனென்னை அநாதரித்துப் போயிருக்கிறானென்று கீழெல்லாம்
 சொன்னவளிப்பாட்டிலே நமக்கன்றி நல்கானென்பானென்ன
 அவதரிப்பிக்கிறார் (இதுவோ ட்யாடியால்). போகாதிருந்தனவாகக்
 கொண்டென்னுமளவும் அவதாரிகை. கொண்டென்றது உபேஜித்
 தென்றபடி. இதுக்கு மஹாவாயாத்தத்தில் கிரேயோடே அவ்யம். இதுவோ
 தக்கவாறென்று சொல்லவேணுமென்கிற வித்தாலே சூரியபாதாஸ்ய
 சொல்லிற்றாய்த்து. ப்ரயமபாதத்துக்குத் தாஸ்யம்ருளிச் செய்கிறார்
 (சுவகியேடியால்). அதில் பூஷிதமான என்னுமளவாலே மின்னுநூல்
 மார்வனென்கிறதற்குத் தாஸ்யம் சொல்லிற்றாய்த்து. டிவ்யரூபத்தை என்கிற
 வித்தாலே கரும்பெருமானென்கிறதற்குத் தாஸ்யம் சொல்லிற்று.
 தன்னையுமென்கிறவித்தாலே கண்ணென்கிறதற்குத் தாஸ்யம் சொல்லித்
 தாய்த்து. எனக்கே ட்யாடியாலே என் என்கிற பதங்களுக்குத் தாஸ்யம்
 சொல்லித்து. சென்மின்களென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச் செய்கிறார்
 (ஆதலாலியாடியால்). (6)

ச. தீவினையேன் வளர்த்த - கூர்மான பாபத்தை உடையவனான நான்
 வளர்த்த, உங்களுடைய கார்யம் நான் செய்யவேண்டி இருக்க உங்களைக்
 கொண்டு என் கார்யம் செய்து கொள்ளும்படியான பாபத்தைப் பண்ணின
 வனான என்னாலே வளர்க்கப்பட்டவையான என்றபடி. சிறு - முஷ்
 களான, பூவைகளை - ஶாரிக்நாள், என் - என்னுடையவனான, மின்னு
 நூல்மார்பை எனக்கு ஹோமமாக்கினவனான என்றபடி. மின்னுநூல்-
 மின்னாகிற நூலை உடைத்தான, அய்யுஷகநகயஸோபவீதஸாஸியான
 என்றபடி. மாற்றன் - வஜஸ்ஸை உடையவனான, என் - என்னுடைய
 வனான, தன்னுடைய கறுத்த திருமேனியை எனக்குப் ஹோமமாக்கின
 வனான என்றபடி. கரும்பெருமான் - நிலவர்க்குள் சுவாஸியான, ட்யூசிக-

மு. புவைகள் போல்நிறத்தன் புண்டரீகங்கள் போலும் கண்ணன்
யாவையும் யாவருமாய் நின்றமாயனென் ஆழிப்பிரான்
மாவைவல் வாய்பிளந்த மதுகுதற்கென் மாற்றம் சொல்லி
பாவைகள்! தீர்க்கிற்றிரே வினையாட்டியேன் பாசறவே!

(7)

ஆ. (புவைகள்) நான் வளர்த்த சிறு புவைகளினுடைய நிறம்
போலே இருந்த திருநிறத்தையும் ஸுஹரீகங்கள் போன்றிருந்த கண்
களையும் அக்கண்களாலே சூசிதமான சேதநாசேதநசமஸ்தவஸூக்களினுடைய
நியமநஃபாஷ்யத்தையும் என்னைத் தோற்பித்தடிமையாக்கின திரு
வாழியை ஏந்தின அழகையும் திருக்கையில் தழும்பாலே சூசித

ஏழாம் பாட்டு

இ. புண்டரீகங்கள் போலும் கண்ணன் யாவையும் யாவருமாய்
நின்றமாயனென்கிற சமநிஷ்யாஹரத்துக்குத் தாஸ்யம்ருளிச் செய்கிறார்
(கண்களாலே சூசிதமான என்று). யாவையுமித்யாதிக்குத் தாஸ்யம்ருளிச்
செய்கிறார் (சேதநேத்யாதியால்). என்னுழிப் பிரானென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்
ருளிச் செய்கிறார் (என்னைத் தோற்பித்தித்யாதியால்). இத்தோடு தூதிய-
பாடசமநிஷ்யாஹரத்துக்குத் தாஸ்யம்ருளிச் செய்கிறார் (திருக்கையிலித்யாதி

ச. சதஸமான திருமேனியினழகைக்காட்டி என்னை அடிமை கொண்ட
வனான என்றபடி. என் கண்ணன் - என்னுடைய துணன், தன்
ஸ்வரூபத்தை எனக்குப் போயமாக்கின துணனவன் என்றபடி. தன் -
தன்னுடைய, நீள் கழல்மேல் - அழிதரிருந்த இடத்தளவும் நீண்டு
வருவதான திருவடிகளின் மேலே, மன்னு - மன்னி இருக்கிற, சீர
மாயிருக்கிற, நிரய் சாற்றப்பட்டிருக்கிற என்றபடி. தண் - சூசித
மான, துழாய் - சூசிதையை, நமக்கன்றி - நமக்கொழிய, நல்கான் - ஓபகரி
யான், நமக்கொழிய வேறொருவர்க்கு உகந்து கொடானென்றபடி.
கன்மின்களென்று - அப்யஸியுங்கோளென்று, முடிவாய் வினையாடித்
திரியாதே இத்தை அப்யஸியுங்கோளென்று நிவ்நித்து என்றபடி.
கற்கை - அப்யஸிக்கை, உம்மை - முடிவான உங்களை, யான்-உங்களைக்
கொண்டு காய் கொள்ள இருக்கிற நான், கற்பியாவைத்த - கற்பித்து
வைத்த, அப்யஸிப்பித்து வைத்த என்றபடி. மாற்றம் - வாரீயை, இதுவோ
தக்கவாறு என்கிற வாரீயை என்றபடி. சொல்லி - இத்தை வழிக்குப்
பாடியமாகச் சொல்லிக் கொண்டு, சென்மின்கள் - செல்லுங்கோள்,
அவன் சரிவிக் குப் போங்கோளென்றபடி. அங்கே போன பின்பு
சொல்லுகிறோமென்றிராதே சொல்லிக் கொண்டே போங்கோளென்ற
படி.

(6)

ஆ. மான் மயுகேதாதிபிரதிகூலநிரசனதவ்யவேதங்கனையும் அடையாளமாக உடையவனாயிருந்த எம்பெருமானுக்கு என் மாற்றம் சொல்லி என் இழவை நீங்களே தீர்க்கத் தீருமித்தனை என்னுல ஒரு செயலில்லை என்று தன்னுடைய நிரவதிகவ்யசனத்தாலே கலங்கித் தன் பாவைகளைப் பார்த்திருள். (7)

இ. பால்). தூதிர்பாடித்துக்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (மயுகேதமேதாடியால்). பாசறவென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (என்னிழவை என்று). தீர்க்கிற்றிரேயென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (நீங்களே இत्याடியால்). பாவைகள் அச்செனங்களாயிருக்க அவற்றைப் பார்த்துக் கூடுமோ வென்ன அருளிச் செய்கிறார் (தன்னுடைய இत्याடி). பசிகளைப் போலே பறந்து போகாதே பாவைகள் தன் பரிசுரத்தை விடாதே நிற்கையாலே இவை தன் காய் செய்யுமென்று பார்த்து அவற்றைப் பார்த்திருளென்று கருத்து. (7)

ச. பூவைகள் போல் - பூவைகளென்கிற பசுவிசேஷங்கள் போலே, நிறத்தன் - தேகாந்தி உடையவனான, பூசுரிகங்கள் போலும் - பூசுரிகங் களுக்கு சதாங்களாகா நிற்கிற, கண்ணன் - கண்களை உடையவனான, யாவையும் - சர்வச்செனங்களும், யாவரும் - சர்வச்செனரும், ஆய்நின்ற - 'சுசு சசுசுசு' என்கிறபடியே இவை இத்தனையுமாய் நின்ற, சதாபகாரக னாய் நின்றவனான என்றபடி. சாயன் - சாய்யம்ருளான, என் - என் னுடையவனான, திருவாழியழகாலே என்னை வசிகரித்தவனான என்ற படி. ஆழிப்பிரான் - வசுதேவனாய் அவ்வழகை எனக்குக்காட்டி வசுதேவனான, சாகுபாதிவசுதேவன். மாவை - வசுதேவன், கையெய் என்றபடி. வல்- வல்வான், வாய் - வசுதேவன், பிளந்த - விதாரன் பண்ணினவனான, மதுததற்கு - மதுசூதனுக்கு, என் மாற்றம் சொல்லி - என்னுடைய வசுதேவன் விண்ணப்பம் செய்து, மாற்றம் - வசு. இதுவே தக்கவாறு என்கிற வசுதேவன் சொல்லி என்றபடி. பாவைகள் - சிவாபிரதிகூலம்! சந்தோஷம். பாவை - சிவாபிரதிகூலம். வினையாட்டியேன் - உங்களை நான் வசுதேவன் வேண்டி இருக்க உங்களை என் காய்த்திலே ஏவும்படியான வசுதேவன் உடையவனான என்னுடைய, பாசறவு - வசுதேவன், பாசற வென்று வசு. தீர்க்கிற்றிரே - தீர்க்கக்கிறபி கொளோ, கிற்கை - சமயாராகை, தீர்க்கமாட்டுதிகொளோ என்றபடி. (7)

மூ. பாசற வெய்தியின்னே வினையேன்எனை யூழிறைவேன்?
ஆசறு தூவிவெள்ளைக் குருகே! அருள் செய்தொருநாள்
மாசறு நீலச்சுடர் முடிவானவர் கோனைக்கண்டு
ஏசறும் நும்மையல்லால் மறுநோக்கிலள் பேர்த்துமற்றே.

(8)

ஆ. (பாசறவெய்தி) நீங்களும் செல்லவேணுமென்று சில குருகுகளை
அபேஷிக்க அவை போகாதிருந்தவாறே பிரிந்த உதரணத்திலே தூதரேணு
பண்ணுமித்தனையோ? அவன் விந்நத்தாலல்லவோ தூதரேணு பண்ணுவ
தென்று போகாதிருந்தனவாகக் கொண்டு அவனை இழந்திப்படியே

எட்டாம் பாட்டு

இ. எணையூழி நைகிறுளென்று அவனுக்குச் சொல்லுங்கோளென்று
சொல்லவேண்டி இருக்க எணையூழி நெய்வேனென்று தன் சீவியத்தை
இக்குருகுகளுக்கு அறிவிக்கை அசுத்தமன்றோவென்ன அவதரிப்பிக்கிறார்
(நீங்களும்மியாடியால்). பாசறவெய்தி என்கிறதற்குத் தாழ்மருளிச்செய்
கிறார் (அவனை இழந்து என்று). இன்னேவினையேன் எணையூழி

ச. ஆசறதூவி-தொழுவங்களை படிங்களை உடைத்தான, ஆசு-தொழும்,
அறுகை - ராஹியம், தூவி - படிம். எமனத்தில் குறைவற்றவையான படிங்
களை உடைத்தான என்றபடி. வெள்ளைக்குருகே - வெளுத்திருக்கிற
குருகே, மேலே கரியனாயிருக்கிற அளவன்றிக்கே என்னைவிட்டுப்
போகையாலே உள்ளும் கூட அவன் கரியனாயிருக்குமாப்போலே இவ்
பாபத்திலே எனக்கு உதவுகையாலே உள்ளும் கூட துடிமாயிருக்கிற
குருகென்றபடி, சங்குடி. வினையேன் - விருதாபம் முடியாதபடியான
பாபத்தைப் பண்ணினவளான நான், பாசறவு - சியதமவிசுலேத்தை, பாசு -
சங்கு, அறுவு - விசுலேதம், விசுலேமென்றதாய்த்து. எய்தி-அடைந்து,
இன்னே - இப்படியே, உங்களுக்கெல்லார்க்குக் காணப்படுகிற இந்த
பகாரமாயென்றபடி. இது அநுபவீகவேதத்தை போக்கி வாசி நிர்देशிக்கை
அசுத்தமென்ற கருத்தாலே இன்னேயென்று தன் தனையை அந்தக்குருகுக்
குக்காட்டுகிறான். எணையூழி - அநேகம் கல்பங்கள், என்னையென்று துடிவ-
விசுலேதாதி. ஊழி - கல்பம். நெய்வேன் - சிவிலை ஆகாநிற்கிறேன், ஒரு
நாள் - பல நாள் வேண்டாமென்றபடி. அருள் செய்து - என் பக்கலிலே
தூய்யப்பண்ணி, இதுக்குச் சொல்லவேணுமென்று அனாதரிக்கப்படுகிற
பதத்தோடே அந்நயம். மாசறு - மாலின்யரஹிமான, மாசு - மாலின்ய், அறுகை-
ராஹியம். சுவலமான என்றபடி. நீல - அந்யந்தநீலமான, சுடர்முடி-சுடர்முடி

மு. பேர்த்துமற் றோர்களைக் கண் வினையாட்டியேன் நானொன்றிலேன்
நீர்த்திரை மேலுலகி யிராதேரும் புதாவினங்காள்!
கார்த்திரள் மாமுகில்போல் கண்ணன்விண்ணவர் கோணைக்கண்டு
வார்த்தைகள் கொண்டருளி யுரையீர்-வைகல் வந்திருந்தே. (9)

ஆ. வ்யசனப்படுகிறது எத்தனை ஆயிரம் ஐயாக்ஷமுண்டு! ஆதலால் பரது:வா-
சஹிஸ்ரீகர்வமாவரான நீங்கள் விமலநிலயோதிமயகூர்தலமாராட்குதனாய் பரமசூரி-
பரிவரிதவரணயுக்தனாயிருந்த எம்பெருமானுக்கு அநாதவபரிபலம்மீயாம்படி
உன் பக்கலிலே அபிநிவிஷயானான், நீ சபேஷிக்கிலும் உன்னுடைய கடாச
மல்லது வேறொரு துணையுண்டென்றிராளென்று சொல்லவேணு
மென்று குருகுளை இரக்கிறான். (8)

இ. நெய்வேனென்று அவ்யித்துத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (இப்படியே
இत्याடியால்). எத்தனையாயிர மென்றது அநேகமாயிர மென்றபடி.
வெள்ளைக்குருகே என்கிறவிடத்தில் விசேஷத்துக்குத் தாப்யம்ருளிச்
செய்கிறார் (பரது:இत्याடியால்). மாசறு நிலச்சடர்முடி என்கிறதற்குத்
தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (விமலேत्याடியால்). வானவர் கோணைக் கண்டு
என்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (பரமேत्याடியால்). ஏசறுமென்கிற
தற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (அநாதேत्याடியால்). நும்மையல்லா
லேत्याதிக்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (நீ சபேஷிக்கிலுமிत्याடியால்).
பாட்டுக்கு வாய்ஷேபம் அஷாஹரித்து யோஜிக்கிறார் (என்று சொல்ல வேணு
மென்று). (8)

ச. மான மஹீர்முடியை உடையவனான, சுவர்காஷுஸ்சுவரவ்யமயகூர்தலமாராவி
யான என்றபடி. வானவர்கோணைக் கண்டு - நியமூரிநாயகனைக் கண்டு.
கோன் - சுவாமி. இதுக்குச் சொல்லவேணுமென்கிறத்தோடே அவ்யம்.
ஏச - ஏச்சு, ஊரார் தன் பக்கல் சொல்லும் பழி என்றபடி. அறும் -
அற்றவளாயிருக்கிறான், உன் பக்கல் அபிநிவிஷத்தாலே ஏச்சை எண்ணு
தவளாயிருக்கிறாளென்றபடி. நும்மையல்லால் - உம்மை ஒழிய,
பேர்த்து மற்று - பின்னை வேறொன்றிலே, மறுநோக்கு - மறித்துப்
பார்வை, உம்முடைய கடாசத்தை நிரந்தரமாக மனாரயிக்கையைத்
தவிர்த்து வேறொன்றைத் துணையாக எண்ணுகை என்றபடி. இலன்-
இல்லாதவன், என்று சொல்ல வேணும் என்று பதவ்யத்தை அஷாஹரித்து
யோஜிப்பது. (8)

ஆ. (போர்த்து) சச்யங்கள் உலரா நிற்கிற மேயங்கள் கடலிலே
வாங்குமாப்போலே தன்னுடைய கடாசுமொழிய வேறொரு ருதி
இன்றியே நான் தளரா நிற்கத்தன்னுடைய स्वरूपगुणविभूतिविषयसर्वकाल-
साक्षात्कारजनितनिरवधिकानन्दमहान्वास्तनिमग्नரான அயர்வறுமமரர்களுக்கே
தன்னை அனுபவிக்கக்கொடுத்துக் கொண்டிருக்குமித்தனையோ என்
றெம்பெருமானுக்கு விண்ணப்பம் செய்து பின்னை அவன் அருளிச்
செய்தருளின வாத்களைக்கேட்டு 'ब्रूयां समुपवेशितः' என்னும் ப்ரக்ய்யாலே
இருத்தென்பக்கலிலே சூய்யப்பண்ணி எனக்கப்போது மவற்றைச்
சொல்லி என்னைத் தீர்ப்பிக்கவேணுமென்று சில புதாவினங்களை
நோக்கிச் சொல்லுகிறான். (9)

ஒன்பதாம் பாட்டு

இ. கார்த்திரண் மாமுகில் போலென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்
கிறார் (சச்யங்களியாதியால்). ப்ரமபாதத்துக்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்
கிறார் (தன்னுடைய கடாசுமியாதியால்). விண்ணவர்கோளை என்கிற
தற்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (தன்னுடைய स्वरूपेत्याதியால்).
வார்த்தைகள் கொண்டென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார்
(பின்னை அவனியாதியால்). வந்திருந்தென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்
செய்கிறார் (ब्रूयामित्याதியால்). அருளி என்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்
செய்கிறார் (என்பக்கலிலே इत्याதியால்). உரையீர் வைகல் என்கிற
தற்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (எனக்கெப்போதுமியாதியால்). (9)

ச. நீர்த்திரைமேல் - जलतरङ्गங்களின் மேலே, திரை - तरङ्गம், உலவி -
உலாவி, நிலத்திலே सञ्चरिக்குமாப்போலே सञ्चरित்து, இத்தாலிவை
अण्डावरणजलத்தையும் अतिश्रमित்துப் பரமபத்தளவும் போக வல்லவை
என்றிருக்கிறான். இரை தேரும் - आहारத்தைத் தேடா நிற்கிற, புதா
வினங்கள் - பெருநாரைக கூட்டங்காள், புதா - பெருநாரை, இனம் -
கூட்டம், வினையாட்டியேன் நான் - अत्यन्तं गुणवानுன எம்பெருமா
னாலே இப்படி स्पेशिकகப்படும்படி महापापियான நான், போர்த்து -
அவனை ஒழிய, மற்று - வேறே, ஓர் - अद्वितीयமான, களைகண் - रक्षकवस्तु,
ஒன்றிலேன் - ஒன்றுடையேனல்லேன், கார்த்திரள் - नीलवर्णपुञ्जமான,
கார் - नीलवर्णம், திரள் - पुञ्जம், நீலவன்மெல்லாம் पुञ्जीभूतமானாப்போலே
இருக்கிற என்கிறபடி. மாமுகில் போல் - महामेघம் போலே இருக்கிற
வானு, சச்யங்கள் உலரா நிற்கச்செய்தே மேயம் समुद्रத்திலே வாங்குமாப்

மு. வந்திருந் தும்முடைய மணிச்சேவலும் நீருமெல்லாம்
அந்தாம் ஒன்றுமின்றி யலர்மேலசை யும்அன்னங்காள்!
என்திரு மார்வற்கென்னை யின்னவாறிவள்காண்மினென்று
மந்திரத் தொன்றுணர்த்தி யுரையீர்-மறு மாற்றங்களே. (10)

ஆ. (வந்திருந்து) திருவோலக்கத்திலே எழுந்தருளி இருந்த சமயத்தில்
திருவுள்ளம் அந்நாமாயிருக்கிறபோது சொல்லாதே அவ்வோலக்கம்
கிளம்பி டிவ்யாந்த:பூரத்திலே எழுந்தருளினால் அங்கே பிராட்டியி
னுடைய டிவ்யசந்நிதியிலே திருவுள்ளத்திலே படுப்படி என் திறம்
விண்ணப்பம் செய்து அவன் அருளிச் செய்தருளின மறுமாற்றம்
கொண்டு என்னருகே வந்திருந்து சொல்லவேணுமென்று அந்நாம-
சர்வலோகமாயான அன்னங்களைக் குறித்துச் சொல்லுகிறான். (10)

பத்தாம் பாட்டு

இ. மந்திரத்து என்கிறதற்குத் தாத்நாமருளிச் செய்கிறார் (திருவோலக்
கத்திலே டிவ்யாதித்யால்). என்னை இன்னவாறு டிவ்யாதிக்குத் தாத்நாமருளிச்
செய்கிறார் (என் திறமித்யாதித்யால்). வந்திருந்துரையீரென்று அந்நாமத்துத்
தாத்நாமருளிச் செய்கிறார் (என்னருகே டிவ்யாதித்யால்). உம்முடைய மணி
டிவ்யாதிக்குத் தாத்நாமருளிச் செய்கிறார் (அந்நாமத்திட்யாதித்யால்). (10)

ச. போலே நான் தன்னைப்பிரிந்து பரிதாபிக்கச்செய்தே நியதூரிகளுக்குத்
தன்னைக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறவனான என்றபடி. கண்ணன் -
தூணாய் அவதரித்து சர்வலோகமாயிருந்தவனான, விண்ணவர் கோணக்
கண்டு - நியதூரிநாயனைக் கண்டு, வார்த்தைகள் கொண்டு - அவ
னருளிச் செய்த வார்த்தைகளை எடுத்துக் கொண்டு, வந்து - அங்கு நின்று
மிங்கே வந்து, இருந்து - நான் சமர்ப்பித்த பீடத்திலே இருந்து, அருளி -
என் பக்கலிலே தூய் பண்ணி, வைகல் - சர்க்காரமும், உரையீர் - நீங்கள்
சொல்லவேணும், “கிமுவாச வசோ ராம: கிமுவாச ச லக்ஷ்மண: | சும்ந வநமாசாய
கிமுவாச ச மீயிலி” என்கிறபடியே அவற்றைக் கேட்கையே எனக்குப்
போது போக்காயிருக்கும்படி எப்போதும்வந்த வார்த்தையே சொல்ல
வேணுமென்றபடி. (9)

உம்முடைய - உங்களுடைய, மணி - ஜாடியமான, என்னுடைய
நாயகன் என்னைவிட்டுப் போனான் போலன்றிக்கே சदा சர்வலோகரஸிகங்க
ளான என்றபடி. சேவலும் - பூரவசிகளும், நீரும் - ச்ரீபதிகளான நீங்கள்
ளும், பரமபதத்திலே ச்ரீபுச்செதமுண்டாயிருந்தாலும் அது டிவ்யவந்திகளு

மூ. மாற்றங்க ளாய்ந்துகொண்டு மதுகுதபி ரானடிமேல்
நாற்றங்கொள் பூம்பொழில்குழ் குருகூர்ச்சட கோபன்சொன்ன
தோற்றங்க ளாயிரத்துள் இவையுமொரு பத்தும்வல்லார்
ஊற்றின்கண் நுண்மணல்போல் உருகாநிற்பர் நீராயே. (11)

ஆ. (மாற்றங்கள்) பொலிந்து நின்ற பிரான் திருவடிகளிலே நாற்றம்
கொள் பூம்பொழில் சூழ் குருகூர்ச்சடகோபன் அசகூலபூவகமாக

நிகமனம்

இ. மதுகுதபிரானடிமேல் நாற்றங்கொளென்கிறதற்குத் தாத்ரயமருளிச்
செய்கிறார் (பொலிந்து நின்ற இயாடியால்). 'சவ்ங்ங்ங்ங்ங்ங்ங்' என்னும்படி.
இருக்கிற அவன் திருவடிகளிலே பொழில்கள் பரிசுதங்களைக் கொள்ளா
நிற்கிறான் என்று கருத்து. தோற்றங்கள் என்கிறதற்குத் தாத்ரய
மருளிச் செய்கிறார் (அசகூலபூவாடியால்). காவ்ய பண்ணுவோமென்கிற

ச. டைய கீத்யத்திக்கு அபயுதமாயிருக்குமாப்போலே இவற்றினுடைய
ஸ்ரீபூசுமேதமும் தன் காவ்ய செய்கைக்கு அபயுதமென்றிருக்கிறான். எல்லாம்-
'சபூசுபூசுமேதமாய்' என்னுமாப்போலே மற்றுமுள்ள உங்களுடைய பூசு-
களுமெல்லாருமென்றபடி. அந்தரம் - இடைவெளி, பரஸ்பரஸ்ச்ஞைத்
துக்கு விசேஷ மென்றபடி. ஒன்றுமின்றி - இஃதுமில்லாமல், அலர்
மேல் - பூசுங்களின் மேலே, பூசுங்களின்மேலே என்றபடி. அசையும் -
சஞ்சலபரஸத்தாலே அசையாநிற்கிற, இவையும் தன் தோழிமாரைப்
போலே சாதிங்களாயிருந்து விடாதே இப்படி சஞ்சலங்களாயிருக்கை
தன் காவ்யத்திக்கு அபயுதமென்றிருக்கிறான். அன்னங்காள் - இன்னங்காள்,
என் திருமால்வருக்கு - எனக்கு சுவாமிநியான பெரியபிராட்டியாரைத்
திருமார்பிலே உடையவரான சுவாமிக்கு, இதுக்கு உணர்த்தி என்கிறத்
தோடே அந்ரயம், என்னை - அந்ரயபூசுநியான என்னை அந்ரயத்து, இதுக்கு
ஒரு சாதி என்கிறத்தோடே அந்ரயம். இவளின்னவாறு - இவளிடப்படிப்
பட்ட பகாரத்தை உடையவளானாள், ஆறு - பகாரம், காண்மினென்று -
கண்டு கொள்ளுமென்று, தன் பகாரம் வாச வஸு வஸு மல்லாமையாலே
இன்னவாறென்று சாமான்யை சொல்லுகிறான். யதா, இன்னவாறு காண்மி
னென்று பகாரமான உங்களுடம்பைக்காட்டுங்கொளென்கிற கருத்தாலே
இப்படி நிர்देशிக்கிறான். மந்திரத்து - மந்திரத்திலே, பிராட்டியும்
தானுமாய் அகாந்தமாயிருக்கிற அந்ரபூசுநத்திலே என்றபடி. ஒன்று-
ஒரு சாதியை, உணர்த்தி-அறிவிப்பித்து, மறு மாற்றங்கள்-அவனருளிச்
செய்த பரயுதரங்களை, மறு மாற்றம் - பரயுதர், வந்து - அவன் பக்கல்
நின்றுமிங்கே வந்து, இருந்து - என் பரயுதத்திலே இருந்து, உரையார் -
நீங்கள் சொல்லவேணும். (10)

ஆ. தஹ்யநிரவிஷயானுராகரேர்தனாய்க்கொண்டு அதிமயூரமாய் மூழ்வாயிருந்த சொற்களாலே சொன்ன ஆயிரத்துள் இத்திருவாய்மொழியில் ஆழ்வாருக்குச்சென்ற வ்யசந்ததை அநுசந்தித்தார் பாசமயாரணமரன்றியே ஊற்றின் கண்ணுண் மணற்போல் நீராயுருகா நிற்பரென்கிறான். (11)

திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே ஸரணம்.

இ. சங்கல்பவீகமன்றிக்கே 'சுகரஸூகஸ்வமாயத:' என்கிற கணக்கிலே சீர்தி-
பரிவாஹமாகச்சொன்னதான என்றபடி. மாற்றங்களாய்ந்து கொண்டு
என்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (அதிமயூரமித்யாதியால்). இவையு
மொரு பத்தும் வல்லார் என்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (இத்
திருவாய்மொழியிலித்யாதியால்). (11)

ச. மதுகுதபிரான் - சாந்ஹேதுவான வேதத்தை வபஹரித்துக்கொண்டுபோன
மயுவை நிரசித்து உபகாரகனான பொலிந்து நின்ற பிரானுடைய,
அடிமேல் - திருவடிகளிலே, மேலென்று சப்தஸ்யஸ்யயம். மாற்றங்கொள்-
பரிமதங்களைக்கொள்ளா நிற்கிற, 'சய்வய:' என்று சொல்லப்பட்ட அவன்
திருவடிகளினின்றும் பரிமதங்களை சபாடியா நிற்கிறவையான என்ற
படி. பூம்பொழில் - பூஷோதானங்களாலே, தூழ் - பரிவர்த்தமான, குருகூர்ச்சுட
கோபன் - திருநமரியிலிருக்கிற ஆழ்வார், மாற்றங்கள் - சுவதங்களை,
கோமதமயூரங்களான சுவதங்களை என்றபடி. ஆய்ந்து கொண்டு -
எம்பெருமானுக்குத் தகுதியாயிருக்கும்படி வுதயா நிரூபித்துக் கொண்டு,
சொன்ன - அருளிச்செய்ததான, தோற்றங்கள் - தோற்றங்களான,
அவிர்மயங்களான, மயவநுமயவநிதநிரவநிதிரிபாலே சவமேத அபிசூதங்
களான என்றபடி. ஆயிரத்துள் - சஹசத்துக்குள்ளே, இவையுமொரு
பத்தும் - இப்படியொரு விரஷணமான வசகத்தை, இவையுமென்கிற
விடத்தில் வகாராய்த்தாலே இப்படியுமொரு பத்துண்டோ! என்று
விஸ்மயிக்கிறபடி. வல்லார் - மாதத்தோடே அநுசந்திக்க சமயமானவர்கள்,
ஊற்றின்கண் - ஊற்றினிடத்திலே, கண் என்று சப்தஸ்யஸ்யயம்.
ஊற்றுப்புறப்படுகிற இடத்திலிருக்கிற என்றபடி. நுண் - அதிமயூரங்
களான, மணற்போல் - சிகதங்கள் போலே வாகுராய், நீராயுருகா
நிற்பார் - ப்ரேமோக்ஷைப் பிறந்து வரமாயுருகுவரென்றபடி. 'மவது மய பரிமந்
சேமூஷி மக்திஹா' என்று பாய்நியமான மயவநிதநிதாலே வந்த சரீரஸீயிதத்
திற காட்டில் பூஷாய்மில்லையிறே. உருகாநிற்பரென்கிறவிடத்தில்
வர்தமான்நிர்வந்தாலே ப்ரேமத்தினுடைய அவிஷ்டைம் சொல்லப்படுகிறது. (11)

சாந்ஹேதுவானசேவநிதிரிபாலே சவமேத அபிசூதங்

द्रमिडोपनिषत्तात्पर्यरत्नावलिः

(பொன்னுலகு)

लोकस्रष्टृत्वशक्त्याऽऽयुधसुभगतया जिष्णुसारथ्ययोगात्

सम्भाद्देवेशभावाद्गृह्यतया स्वाश्रिते पक्षपातात् ।

कान्त्या साराज्ययोगादवतरणदशास्पष्टपारस्यतश्च

स्वीयायत्तस्वभूतिद्वयमथ कथयामास देवं शठारिः ॥ ७७ ॥

(लोकस्रष्टृत्वशक्त्या) முன்னுலகங்களெல்லாம் படைத்த - सर्वलोकங்
களையும் சৃஷ்டித்த சாமर्थத்தாலும், (आयुधसुभगतया) கையமர்ச்சக்கரத்தென்-
திருவாழியைத் திருக்கையிலே வரித்தருளுகையாலும், (जिष्णुसारथ्य-
योगात्) குருநாடுடை ஐவர்க்காய் ஆடியமானெடுத்தேர் - भारतயுத்தத்திலே
வாய்னுக்கு சாரथத்தைப்பண்ணுகையாலும், (सम्भाद्देवेशभावात्) மாமது
வார் தண்டுழாய்முடி வானவர் கோணக்கண்டு - मधुस्यन्दियान
திருத்துழாய்மலை அலங்காரத்தாலே व्यञ्जितமான தேவதேவத்தாலும்,
(गृह्यतया) வெங்கட்புள்ளுந்ந்து வந்து - विरोधिनिरसनशीलஞ் சீனதேயனை
வாஹமாக உடையவனாகையாலும், (स्वाश्रिते पक्षपातात्) என் கண்ணன்
தன் மன்னுரீள் கழல் மேல் தண்டுழாய் நமக்கன்றி நல்கான் - आश्रित
கிடத்தில் अत्यन्तपक्षपातத்தாலும், (कान्त्या) பூவைகள் போல் கிறத்தன்-
பூவைப்பூப்போலே இருக்கிற திருகிறத்தாலும், (साराज्ययोगात्) மாசறு
கீலச்சுடர்முடி - स्निग्धनीलकुन्तलங்களோடே சேர்ந்திருக்கிற திரு அபிஷேகத்
தாலே व्यञ्जितமான விभूतिद्वयसाराज्ययोगத்தாலும், (अवतरणदशास्पष्ट-
पारस्यतश्च) கார்த்திரன் மாமுகில்போல் கண்ணன் விண்ணவர் கோண-
அவதாரவசீயிலும் प्रकाशிக்கிற அயர்வறுமமர்கள் अधिपतित्वத்தாலும்,
चकारத்தாலே 'என்திருமார்வற்கு' என்று மேலிற் பாட்டில் சொல்லுகிற
धियःपतित्वं समुच्चितமாகிறது. இப்படிகளா லெம்பெருமானை स्वकीय-
घटकजनங்களிட்ட வழக்காம்படியான विभूतिद्वयத்தை உடையனாகப்
'பொன்னுலகாளிரோ' என்கிற தசகத்தில் ஆழ்வார் प्रतिपादिத்தருளின
ரென்கிறார்.

(77)

श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம்

ஆறும் பத்தில் எட்டாம் திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

ஒன்பதாம் திருவாய்மொழி

ஞ. நீராய் நிலனாய்த் தீயாய்க் காலாய் நெடுவானாய்
கீரார் கடர்க ளிரண்டாய்ச் சிவனாய் அயனனாய்!
கூரார் ஆழி வெண்சங் கேந்திக் கொடியேன்பால்
வாராய் ஒருநான் மண்ணும் மின்னும் மகிழவே.

(1)

ஆ. (நீராய்) இப்படி தூதரேஷன் பண்ணியும் எம்பெருமான் வரக்
காணாமையாலே அவனைத் தம்முடைய பெரிய அர்தியோடே கூடத்
திருநாட்டிலே கேட்கும்படி கூப்பிட்டழைக்கிறார். ஐயாதிபிபிளிகாந்தசர்-

ஒன்பதாம் திருவாய்மொழி

இ. இப்படி தூதரேஷன் பண்ணின அனந்தர் அவன் வருகை அவதர்வாபியாக
வஞ்சிறை மடநகரை முதலான இடங்களிலே கண்டிருக்கிற இவர்
இத்திருவாய்மொழியிலே அந்ராய் அகந்ரன் பண்ணுகை அசத்தமன்றோ?
தூதரேஷத்தாலே அவன் வரக் காணாமையாலே தாமாக அவனைக்
கூப்பிட்டு அழைக்கிறாரென்றிஃ? தூதரேஷத்தால் வாராதவன் தாமாக
அழைத்தால் வருவனென்றிருக்கைக்கு நிவந்தனமெதென்ன அவதர்ப்பிக்
கிறார் (இப்படி தூதரேஷியால்). 'மரங்களு மிரங்கும் வகை மணி
வண்ணவோ! வென்று கூவுமா' லென்கிறபடியே தம்முடைய அர்தீவநி
யாலே அவதந்ரங்களான மரங்களும் கூட இரங்கிறபடியைக்கண்ட
இவர் கீழிற் பாட்டில் பெரிய அர்தீயோடே கூடத்தாம் அகந்ரன் பண்ணி
னால் பரமதீவநனாய் பரமகாரணிகனாயிருக்கிற அவன் நீராயிருகி வந்து
விழாதிருக்கமாட்டானென்று பார்த்து இப்படிக் கூப்பிட்டழைக்கிறார்
ரென்று கருத்து.

முதற் பாட்டு

சிவனாய் அனனாயென்று ஐயந்ரர்களுக்கிவன் அந்ராத்மா என்ற
போதே மற்ற பேர்க்கு அந்ராத்மா என்னுமிடம் கீம்த்யசிடமென்று கருத்
தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஐயந்ராத்மா). (நீராய்ந்ராத்மா). கடர்க ளிரண்டாயி

ச. நீராய் - அந்ருககளுக்கு பிபாசாசாந்திகரமாயிருக்கிற அகமாய், நிலனாய்-
சவ்ருக்கும் ஐயந்ராத்மாசாந்திகரங்களான அகங்களை உண்டாக்குகிற பூபிபி
யாய், தீயாய் - சீதவாவானிவாரகனான அநியாய், தீ - அநி, காலாய் -
தேஹந்தாபசாந்திகரனான மாத்ரனாய், கால் என்று மாத்ரன். நெடு - விபூசமான,
சவ்ர்த்துக்கும் அவகாசபரமாய்க்கொண்டு சவ்ர்த்தையும் வ்யாபித்தாக் கொண்

ஆ. ஜந்துசத்வாபாய்மாக அவைற்றுக்கு ஆத்மதயா அவஸ்திதனாய் அவற்றுக்கு பிபாசாதிநிவ்ர்த்தி துடங்கி தமோநிரசனபய்ந்தமான உபகாரத்தைப் பண்ணு கைக்காக சலிலாபய்யந்தபதாய்ங்களுக்கும் ஆத்மபூதனாயிருந்த பரமகாஷிகனே! உன்னைக் காணப்பெறுதே கூப்பிடுகிற என்னுடைய ஆர்த்வரத்தைக் கேட்டு இவ் அண்டாவீரிகளான ஆத்மாக்களும் திருநாட்டிலுள்ள திவ்யபூஷர்களும் அடைய முடியக்கிடாய் புதுகிறது, ஆதலாலுன் னுடைய லீலோபகரணமும் மோகோபகரணமும் மகிழும்படி கூராராழிவெண் சங்கேந்தின அழகோடே உன்னுடைய விபூதி எல்லாம் துறந்து தளரும்படிக் கூப்பிடுகிற கொடியேன் பால் ஒரு நாளாகிலும் வாராய் என்று கூப்பிடுகிறார். (1)

இ. த்யந்தத்துக்குத் தாத்யம்ருளிச்செய்கிறார் (அவைத்துக்கிரியாடியால்). மண்ணும் விண்ணும் மகிழ என்கிறவிடத்தில் அபிரேதாய்மருளிச் செய்கிறார் (உன்னைக்காண இயாடியால்). அடையவென்றது க்ருத்ஸமு மென்றபடி. மண்ணும் விண்ணும் மகிழ என்கிறதற்குத் தாத்யம் மருளிச்செய்கிறார் (ஆதலாலியாடியால்). லீலோபகரணமென்கிறவித்தாலே அவன் திருமேனியழகைக் காணவேணுமென்று கூப்பிடுகிற இவர் நீராயியாடியாலே ஜகஞ்சரீரகத்வத்தைச் சொல்லுகை அசுத்தமன்றோ வென்கிற எஜ்யும் பரிஹுதீ ஆய்த்து. என்னுடைய ஆர்த்வரத்தாலே அத்தெல்லாமழிந்து போகாதபடி நோக்கிக் கொள்ளென்று சொல்லும் போது ஜகத் அவனுடைய விபூதி என்னுமிடம் சொல்ல வேண்டுகை யால், அதுக்காக ஜகஞ்சரீரகத்வத்தை அநுசந்திக்கிறாரென்று கருத்து. (1)

ச. டிருக்கிற என்றபடி. வானாய் - ஆகாசமாய், சீரார் - சீயினாலே பூர்ங் களான, சீர் - சீ, சூக்ச்ணவிருத்திசந்தமசநிராசகமாயும் சர்வத்துக்கும் ஆபாயக மாயுமிருந்துள்ள கான்திகளாலே பூர்ங்களான என்றபடி. கூடர்க ளிரண்டாய் - இரண்டு ஜ்யோதிஸுக்களாய், சந்திரசூர்யர்களாயென்றபடி. சிவனாய் - உருனாய், அயனனாய் - அனனவனே, சதுர்முகனவனே என்றபடி. சம்புதி. நீராய் நிலனாயென்று துடங்கி சிவனாய் அயனனா யென்கையாலே உருருகளுக்கும் சலிலபூஷிஷாதிசுக்கும் ஐகஞ்சரீரதயா சத்தபாரத்யத்தில் ஒரு வாசி இல்லையென்று சூசிதமாய்த்து. கூர் - கூர்மையாலே, சீஷயத்தாலே என்றபடி. ஆர் - பூர்மான, ஆழி - அருத் தையும், வெண் சங்கு - அதிவருமான எஜ்யத்தையும், ஏந்தி - வரித்துக் கொண்டு, மண்ணும் - பூலகமும், இது உபலக்ஷணம். லீலாவிபூதியும், விண்ணும் - பரமபதமும், மகிழ - சந்தோஷிக்கும்படி, என்னுடைய ஆர்த்வநி

மூ. மண்ணும் விண்ணும் மகிழக் குறளாய் வலங்காட்டி
 மண்ணும் விண்ணும் கொண்ட மாய அம்மானே!
 நண்ணி யுணர்நான் கண் டுகந்து கூத்தாட
 நண்ணி யொருநான் ஞாலத் தூடே நடவாயே.

(2)

ஆ. (மண்ணும்) ஶீவாமனனாய் வந்து பிறந்தருளி உன்னுடைய
 நிரவதிகசௌந்தரியமாகிற வஸ்த்தாலே சஹாவலியை வயித்து லோகங்களைக்
 கொண்டருளிற்று. இவ் ஷாண்டர்த்திகளான ஶாஸ்தாக்களும் திருநாட்டி

இரண்டாம் பாட்டு

இ. குறளாயென்கிறத்தை உரைக்கிறார் (ஶீவாமனனியாடியால்). வலங்
 காட்டி என்கிறதற்குத் தாஸ்யமருளிச் செய்கிறார் (உன்னுடைய ஶ்யாதி
 யால்). மண்ணும் விண்ணும் கொண்ட என்கிறத்தை சந்திக்கிறார்
 (லோகங்களை ஶ்யாடியால்). மண்ணும் விண்ணுமென்கிறதற்குத் தாஸ்ய
 மருளிச்செய்கிறார் (இவ் ஷாண்டர்த்தியாடியால்). இத்தாலிப்பாட்டுக்கு

ச. யைக்கேட்டு சஹிக்கமாட்டாதே ஶிஷிலமாய்ப்போகாநிற்கிற சபயவிஶுதி
 யும் அந்த து:ஃ நீங்கி சந்துஷமாய்ப்படி என்கை. இதுக்கு வாராயென்
 கிறத்தோடே ஶவ்யம். கொடியேன் பால் - கூரனான் என் விஷயத்திலே,
 பாலென்று சஸ்யஸ்யம். உன்னுடைய விஶுதிகளெல்லாம் அழியும்
 படி ஶாஸ்தன் பண்ணுகையாலே எல்லார்க்கும் ஶந்துஷனான் எனக்காக
 என்றபடி. ஒருநான் - ஒருநாளாகிலும், வாராய் - நீ வரவேணும்,
 விடாய்ப்பட்டவர்கள் ஒருக்கால் நாக்கு நனைக்கத்துளி நீர் வேணு
 மென்னுமாப்போலே ஒருநான் வாராயென்கிறார்.

(1)

மண்ணும் - மூலமும், இது ஶபயஸம். ஶிஷிவிஶுதியென்றபடி.
 விண்ணும் - ஶரமஸ்யமும், தஸ்யஸவீஸாக்களுமென்றபடி. மகிழ் - உன்
 அழகைக் கண்டுகக்கும்படி, குறளாய் - ஶீவாமனனாய், வலங்காட்டி -
 வஸ்த்தைக்காட்டி, சஹாவலியானவன் ஶிடாய்மென்றொரு சூதத்தை
 உடையவனாயிருக்கையாலே ராவணாடிகளைப்போலே அவனை நிரசிக்க
 வொண்ணாமையாலே சௌந்தரியமாகிற வஸ்த்தைக்காட்டி என்றபடி.
 சூதாடிகள் நிராஸிக்கச்செய்தேயும் அவர்களைத் தள்ளிக் காய் நடக்கும்படி
 பண்ணுகையாலே சௌந்தர்த்தை வஸ்தாகச் சொன்னது. மண்ணும் -
 மூமியையும், விண்ணும் - கவ்லோகத்தையும், கொண்ட - சந்தித்தவனான்,
 ஶந்துஷுக்கு வாங்கிக்கொடுத்தவனென்ன வேண்டி இருக்கத்தான்

ஆ. லுள்ள दिव्यபூஷங்களும் சீதராகைக்கன்றோ? ஆதலால் அவர்களுடைய उज्जीवनार्थமாக ஷோகாபிக்ஷிதமான என்னுடைய ராசங்களாலே உன்னை ஸ்ப்ஷித்து உன்னழகையும் உன் நடையையும் கண்ணாலே கண்டு கந்து அந்த சீத்யதிசயத்தாலே நான் கூத்தாடும்படி வந்தொரு நான் ஞாலத்தூடே நடவாயென்கிறார். (2)

இ. சஜ்ஜியும் சொல்லித்தாய்த்து. எங்ஙனையென்னில்? கீழ்ப்பாட்டிலே என் அர்த்வநியைக் கேட்டு உன் விமூதி அழியாமெக்காக நீ வரவேணுமென்று இவரருளிச் செய்தவாறே உம்முடைய அர்த்வநியாலே இவை ஷோகாபிக்ஷங்களானால் இவைத்தை சீதங்களாக்குகைக்காக நமக்கு उचितமல்லாத காய்த்தை நாம் செய்யப்போமோ என்றருளிச் செய்ய விய: - பதியான நீ உன் விமூதியான அமாக்கள் சீதராகைக்காகவன்றோ வசுரன் பக்கலிலே சாககனாய்ச் சென்றது. அப்படியே இத்தையும் செய்ய வேணுமென்கிறாரென்று கருத்து. பூர்வீத்தில் கலிதாய்மருளிச் செய்கிறார் (ஆதலாலியாதியால்). उज्जीवनार्थமாக என்கிறதற்கு நடவாயென்கிறதோடே அவ்யம். நண்ணியுன்னை என்கிறதற்குத் தாத்யம் மருளிச்செய்கிறார் (ஷோகாபிக்ஷாதித்யால்). “यथा तं पुरुषव्याघ्रं गान्धर्वशोकाभिक्षितैः। संस्पृश्यं सकामाहं तथा कुरु दयां मयि” என்கிற ஷலோகமிங்கே அபிக்ஷிதம். கண்டு என்கிறதற்குத் தாத்யம் மருளிச்செய்கிறார் (உன்னழகையு மியாதியால்). (2)

ச. ஸ்ஹித்ததாகச்சொன்னது, அசுரன் பேறே தன் பேருக இருக்குமென்று வ்யஜிப்பிக்கைக்காக. மாய - அசுரன்மூலன, விய:பதியானவன் அசுரன் வந்தபடியும் வாடிவழகைக்காட்டி வசுரனை வசூகரித்தபடியும் ‘கொள்வனான் மாவலி மூவடி’ என்றாப்போலே சில முடிவசுரன்களைப் பண்ணின படியும் சிற்றடியைக் காட்டிப் பெரிய அடியாலே அளந்து கொண்ட படியும் முதலான அசுரன்களை உடையவனான என்றபடி. அம்மானே-சுவாமிந், ‘देवानां दानवानां च सामान्यमधिदैवतम्’ என்கிறபடியே பொதுவான சுவாமித்தாலேயிறே வசுரனையும் அநுரீகக்கவேண்டித்தென்று கருத்து. உன்னை - நிரதிசயசௌந்தர்யநிதியான உன்னை, நண்ணி - கிட்டி, ஷோகாபிக்ஷிதங்களான என்னுடைய அவயவங்களாலே ஸ்ப்ஷித்து என்றபடி. கண்டு - கண்ணாலே சாசாக்கரித்து, உகந்து - மிகவும் ஷ்ய்யுஷனாய், நான் கூத்தாட - நான் சாஹ் பண்ணும்படி, ஷுஷ்ணுப்போலே உன் பக்கல் ஒன்றை வாங்குகைக்காக வாதல் ஷஹாபிக்ஷையப்போலே என்னுதென்று அநிமானித்து வைத்ததொன்றை உனக்குக் கொடுக்கைக்காக வாதல்

மூ. ஞாலத் தூடே நடந்துநின்றும் கிடந்திருந்தும்

சரஸ் பலநாள் உகந்தோ றுயிர்கள் காப்பானே!

கோலத் திருமா மகளோ டுன்னைக் கூடாதே

சரஸ் பலநாள் அடியேன் இன்னம் தளர்வேனோ?

(3)

ஆ. (ஞாலத்தூடே) வாமனனாயும் வக்ரவதித்திருமகனாயும் சிவசுதேவர் திருமகனாயும் மற்றும் அசங்கேயங்களான திரு அவதாரங்களைப்பண்ணி சகலமனுஜமயனவிஷயத் ததனாய் அஷேமனோதயநஹரிதவ்யவேஷிதானி குர்வாணாயக்

மூன்றாம் பாட்டு

இ. ஞாலத்தூடே நடந்தென்கிறவிடத்திலே அர்ச்சிதரீதத்தை அருளிச் செய்கிறார் (வாமனனாயுமியாதியால்). ப்ரமபாடத்துக்குத் தாத்ரீயமருளிச் செய்கிறார் (அஷேஷாதியால்). திரிபாடத்துக்குத் தாத்ரீயமருளிச்செய்கிறார்

ச. நீ வரவேணுமென்கிறேனல்லேன். 'சம்ப்ரஸ்துய் கோவிந்த் உதத: பரம் ப்ரஸ்து' என்கிறபடியே நான் சம்ப்ரஸ்தமாகக்கண்டு அநுபவிக்மைக்காகப் ப்ரார்த்திக்கிறேன். எனக்கு வேணுமென்றிருப்பாரோடும் என்னுதான் வஸ்துவக் கொடுக்கிறேனென்று இருப்பாரோடுமோ நீ கலப்பது? உன்னைக் கண்டு அநுபவிக்மையே ப்ரயோஜனமாயிருப்பார்க்கு உன்னைக் காட்டலாகாதோ வென்று கருத்து. நண்ணி - கிட்டி, நானிருக்கிற இடத்திலே வந்தென்றபடி. ஒருநாள் - ஒருநாளாகிலும், பலநாள் செய்யச்சொல்லுகிறேனோ? முன்பு செய்ததைப் பின்னையுமொரு நாள் செய்தாலாகாதோ, மண்ணும் விண்ணும் மகிழ் நடப்பது அசூரன் முன்பேயோ, அந்ந்-ப்ரயோஜனம் முன்னே நடந்தாலாகாதோ என்று கருத்து. ஞாலத்தூடே - பூமீயத்திலே, ஊடு - மஃ, பூமியிலே என்றபடி. நடவாய் - வலிவந்தாதத்திலே நடந்தாப்போலே நடந்து வரவேணும். (2)

ஞாலத்தூடே - பூமீயத்திலே, அனங்களில்லாத ஒரு முழையிலே யன்றிக்கே சுவ்ரும் காணும்படியாக மஃபூமியிலே என்றபடி. சதா த்ஷன் பண்ணுவார் முன்னே நடக்கக்கடவ நடையை காதிசுமமாகத்தான் வந்தாலும் கதாசியாதார் முன்னே நடந்தாய், இதென்ன சிசீயமென்று கருத்து. நடந்தும் - "அத: ப்ரயயி ராம:, ஃஷ தாசரயிவீரி ராமி நாம மஹல: । விஷ்ணுமநுபரூபேண வ்வார வஸுதாதலே" என்கிறபடியே சவிலாசமாக சவாரங்களைப் பண்ணியருளியும், நடந்து மென்கிறவிடத்தில் மகாரம் சந்நியிலே ஸுத்தமாயிருக்கிறது. நின்றும் - "அவஸ்தவ்ய வ திஷ்ணத் ததத் தநுஜிதம் । ராம் ராமானுஜ் சீவ" என்கிறபடியே அதிமனோஹரமாக நின்றருளியும், கிடந்து என்கிற விடத்திலும் வகாராய் அநுபவனியம். கிடந்தும் "வாஹ் பூஜமபோகம்"

ஆ. கொண்டு சர்வாக்களையும் யுகந்தோறும் ரक्षித்தருளுகிற பரம-
காஷிகனே! நீ பிராட்டியோடே கூட எழுந்தருளி இருக்கிற இருப்பை
யும், உன்னழகையும், உன்னுடைய दिव्यचेष्टிதங்களையும் நானொருத்த
னும் சர்க்காலமும் காணப்பெறுதே தளருமித்தனையோவென்கிறார். (3)

இ. (சர்வாக்களையுமித்யாடியால்). இத்தாலிப்பாட்டுக்கு சङ्कதியும் சூचितை.
எங்ஙனே என்னில், யாதृஷ்டிகமாக நாமொருக்கால் வாமனனாய் அவதரித்த
அளவைக் கண்டு நீர் இன்னமிந்த பாகுதனங்கள் நடுவே நம்மை வரச்
சொல்லலாமோ? என்னவொண்ணாதபடி நீ யுகம் தோறும் ரமகூணாபனகா-
வதாரங்களைப்பண்ணி சங்கும் காண வானாவிதदिव्यचेष्टிதங்களையும்
பண்ணும் சவாபனாயிருக்க நானொருவன் மாங் உன்னைக் காணுதே
வ்லெசப்படுகை யுகமோவென்கிறுரென்று கருத்து. உன்னைக் கூடாதே
இத்யாதிக்குத் தாத்ஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (உன் அழகையுமித்யாடியால்).
உன்னை என்கிறது சர்வநாமசத்யமாகையாலே சர்வநாமா வுதிஸ்யபரதாதிசத
மிங்கே சீந்தரியிவிசிஷ்டபரமென்று கருத்து. (3)

ச. उपवायाऽरिसूदनः । अञ्जलिं प्राङ्मुखः कृत्वा प्रतिशिश्ये महोदधे:” என்கிறபடியே
கடற்கரையிலே கடலுக்குப் பரியாக இரண்டாம் கடல் கிடந்தாப்
போலே கண்வளர்ந்தருளியும், இருந்தும் - “उपविष्टं स्वलङ्कृतं, उरजे
राममासीनं, एवमास्ते स घर्मात्मा सीतया सह राधवः” என்கிறபடியே பிராட்டி
யோடே ததஸ்யலங்களிலே இருந்தருளியும், இதுக்குக் காப்பானே
என்கிறத்தோடே அந்வயம். சால - மிகவும், பல நான் - வகூல, ‘दश
व्षंसहस्राणि दश वर्षशतानि च’ என்கிறபடியே மிகவும் வகூலமென்றபடி.
உகந்தோறும் - ‘संभवामि युगे युगे’ என்கிறபடியே யுகம் தோறும், உயிர்
கள் - ஆத்மாக்களை, காப்பானே - रक्षिத்தருளுகிறவனே! சங்குதி.
கோலத்திருமாமகனோடு - கோலத்தை உடையவளான பெரியபிராட்டி
யாரோடேகூட, கோலம் - வடிவழகு, शाकपायिववत् समासः. “देवत्वे देवदेह्यं
मनुष्यत्वे च मानुषी । विष्णोर्देहानुरूपां वै करोत्येषाऽऽत्मनस्तनुम्” என்கிறபடியே
உன் அவதாரங்களுக்கு அநுரூபங்களான வடிவழகுகளை உடைய
வளான பெரியபிராட்டியாரோடே கூட என்றபடி. உன்னை.निरतिशय-
सैन्दर्यादियुक्तான உன்னை, கூடாதே - கிட்டி அநுபவியாதே, இன்னம் -
கீழ் அநாதிகாலமிழந்த மாமன்றிக்கே இதுக்கு மேலும், यद्वा, रचि
இல்லாத நாளிழந்த மாமன்றிக்கே रचि பிறந்த பின்பு மென்றபடி.
சால-மிகவும், பலநான் - वहुकाल, ஒருநான் இரண்டு நாளன்றிக்கே
अनन्तकालमென்றபடி. இதுக்குத் தளர்வேனோ என்கிறத்தோடே अन्वयम्.
அடியேன் - दासனான நான், உளவறியாத நாளில் தானிழந்தாலுற
வறந்த பின்பும் இழக்கவோ என்று கருத்து. தளர்வேனோ-विधिपल्लोकक
கடவேனோ, உன்னைக் காணாத दुःखத்தாலே व्लेशப்படக்கடவேனோ
என்றபடி. (3)

மூ. விண்மீ திருப்பாய்! மலைமேல் நிற்பாய்! கடல்சேர்ப்பாய்!
மண்மீ துழல்வாய்! இவற்றுள் எங்கும் மறைந்துறைவாய்!
எண்மீ தியின்ற புறஅண் டத்தாய்! எனதாவி
உண்மீ தாடி யருக்காட் டாதே யொளிப்பாயோ?

(5)

ஆ. (விண்மீது) திருநாட்டிலும் திருமலையிலும் திருப்பாற்கடலிலும்
மற்றும் மூமியிலுள்ள திருநகரிகளிலும் இவற்றிலும் அஃதாந்தவீதிகளான
சுவாவரஜமாत्मகசர்வஸ்துக்களிலும் அசங்கையமான அஃதாந்தரங்களினுள்ளும் என்

ஐந்தாம் பாட்டு

இ. மண் மீதுழல்வாயென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (மூமியிலித்யாதியால்). இவற்றுளென்கிறதத்துக்கு இவற்றிலுமென்று பரிபுட
மிட்டு அதுக்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (அஃதாந்தவீதிகளான இத்யாதி
யால்). எண்மீதியென்ற புறவண்டத்தா யென்கிறதற்குத் தாப்யம்ரு
ளிச்செய்கிறார் (அசங்கையமித்யாதியால்). எனதாவியுண்மீதாடி என்கிற

ச. உன்னைக்கண்டு ப்ரஹ்மசம்மானுன என்றபடி. இது ப்ரஹ்மசிவாதிகளுக்
கெல்லாம் விசேஷம். பிரமன் - ப்ரஹ்மவும், சிவன்-ஐத்யும், இந்திரன்-ஐத்யும்,
விண்ணவர் - மற்றுமுள்ள தேவர்களும், துழ - உன்னைச்சுற்றிலும்
செவிக்க, விளங்க - உன்னுடைய தீரஸ்ஸாலே சர்வலோகங்களும் விளங்கும்
படி, விண்மீதே - அகாசத்தின் மேலே, விண் - அகாசம், மீது என்று
உபரிசஹ்யம், அகாசத்தினுடைய க்ஷேமாத்திலே என்றபடி. நானி
ருந்த மூமியிலே வரச்சொல்லுகிறேனோ அகாசத்திலே அத்யந்த முயர்ந்த
ப்ரதேசத்திலே வர அமையுமென்று கருத்து. ஒரு நாள் - 'தச வ்ஸஹ்ஸாநி
தச வ்ஸதாநி ச' என்னுமாப்போலே பதினேராயிரமாண்டு வரச்சொல்லு
கிறேனோ, ஒரு நாள் வந்தால் அமையுமென்று கருத்து. காணவாராய்-
நான் கண்ணாலே காணும்படி வரவேணும், என் தலையிலே திருவடி
களை வைத்தருள வேணுமென்கிறேனோ, என் கண்ணுக்குத் தோற்றும்
படி வரவேணுமென்று கருத்து. (4)

விண்மீது - பரிபுடத்தின் மேலே, இருப்பாய் - திருநாட்டிலுள்
ளார்க்கு மோக்யனாய்க் கொண்டிருக்கிறவனே! ச்வுடி. இது ஐஃதாந்த்யம்.
பரிபுடத்திலிருக்குமாப்போலே பரிபூர்ணாய்க் கொண்டே திருமலை
முதலான இடங்களிலு மிருக்கிறாயென்று வ்யாசிப்பிப்கைக்காகச்
சொன்னபடி. மலைமேல் நிற்பாய் - திருநாட்டிலுள்ளார்க்கும் மூமியி
லுள்ளார்க்கும் மூஜிக்கலாம்படி திருமலை மேலேறி நின்றருளுகிறவனே!

மூ. பாயோர் அடிவைத் ததன்கீழ்ப் பரவை நிலமெல்லாம்

தாய் ஓர் அடியால் எல்லா வலகும் தடவந்த

மாயோன்! உன்னைக் காண்பான் வருந்தி யெனைநாளும்

தீயோ டுடன்சேர் மெழுகாய் உலகில் திரிவேனோ?

(6)

ஆ. ஆத்மாவின்னும் எங்கும் அபித்யாயமாக சந்நிஹிதனாயிருந்து வைத்து எனக்கு ஒருத்தனுக்கு உன் திருவடியைக் காட்டாதொளிக்கவோ பார்த்தருளிறென்கிறார். (5)

(பாயோரடிவைத்து) என்னை உன் திருவடிகளிலே சேர்க்க வேணுமென்று ஸோகவிக்ரமணவ்யாஜத்தாலே விலை இல்லாதொரு ரத்னம்

இ. தற்குத் தாத்மயம்ருளிச்செய்கிறார் (என் ஆத்மாவின்னும்மித்யாடியால்). உருக்காட்டாதே ஒளிப்பாயோ என்கிறதற்குத் தாத்மயம்ருளிச்செய்கிறார் (எனக்கிட்யாடியால்). 'பரம் ஸ்யோதிஃ பரமஸ்ய' என்கிறபடியே யுக்தற்கு தாத்மயம் கொண்டு பரமபதத்திலே இருக்கிற நமக்கு அந்த ஸ்தானத்தை விட்டு வரப் போமோவென்ன? பரமபதம் துடங்கி எங்கும் வசிக்கிற நீ எனக்கு உன்னைக் காட்டாதிருக்கை யுக்தமோ என்கிறாரென்று சங்கீதி சூத்திரம். (5)

ஆறாம் பாட்டு

பூர்வீகத்துக்குத் தாத்மயம்ருளிச் செய்கிறார் (என்னை இத்யாதி திரிந்த உன்னை என்னுமளவாலே). வருத்தத்தோடே என்றது தயாசத்தோடே

ச. கடல் - ஶீரஸமுத்தத்திலே, சேர்ப்பாய் - ஶ்ரீராமாதித்யர்களுக்கு அபாயநீயமும்படி கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே, சேருகை - ஶயனிக்கை, மண்மீது - பூமியின் மேலே, திரு அயோய், ஶ்ரீமதுரீ, வுந்தாவன முதலான திவ்யஸ்தலங்களிலே என்றபடி. உழல்வாய் - சங்கரிக்கிறவனே, உழலுகை - சங்கரிக்கை, உன்னழகாலே எல்லாரையும் வசிக்கிக்கைக்காக ராமாதித்யேண சங்கரிக்கிறவனே என்றபடி. இவற்றுள் - இந்த ஸ்தாபரஜகமாநவஸ்துக்களில், எங்கும் - எல்லாத்திலும், மறைந்து - ஒருவர்க்குத் தெரியாதபடி, உறைவாய் - வசியா நிற்கிறவனே! எண்மீது - சங்கீத்கு மேலே, இயன்ற - வசியா நின்றதான, சங்கீதாதிதமான என்றபடி. புறவண்டத் தாய் - வஹிணிகளிலே இருக்கிறவனே! புறம் - வஹி, அடித்திலே இருக்குமவன் அடித்தான். அடித்தாயென்று சங்கீதி. எனது - மதிய மான, ஆவியுள் - ஆத்மாவுக்குள்ளே, மஃசுவரூபத்திலே என்றபடி. மீது - மிகவும், ஆடி - நடையாடி, வசித்து என்றபடி. உரு - ரூபத்தை, உன்னுடைய திவ்யரூபத்தை என்றபடி. காட்டாதே-என் கண்ணுக்குக் காட்டாதே, ஒளிப்பாயோ - மறைக்கக்கடவையோ? (5)

ஆ. கெடுத்துத் தேடுவாரைப் போலே பெரிய வருத்தத்தோடே உன் திருவடியாலே என்னைத்தேடிக் கொண்டு திரிந்த உன்னை நான் காணவேணு மென்றோசைப்பட்டு 'எங்குற்று யெம்பெருமான்' என்று வருந்தித்தேடிக்காணப் பெருகே ஷோகநியாலே தீயோடுடன் சேர் மெழுகுபோலே டயாசனாய் இவ்வுலகத்திலே நானுள்ளதனையும் திரியுமத்தனையோ என்கிறார். (6)

இ என்றபடி. இத்தாலிப்பாட்டுக்கு சங்கதியும் சூழ்தை. எங்ஙனையென் னில்? நாமெங்கும் சிவகிரையிருந்தோமேயாலிலும் நம்மைக் காண் கைக்கு நீர் அஃரோ என்று அவனுக்கு அபிராயமாக எண்ணி நீ என்னைத் தேடித் திரியாநிற்க நான் அந்நீன் என்னக் கூடுமோ என்கிறாரென்று கருத்து. காண்பான் வருந்தி என்கிறதற்குத் தாழ்மருளிச்செய்கிறார் (காணவேணு மிஷாடியால்). சூரியாடத்தில் அய்சிவாய்ததை அருளிச் செய்திருர் (காணப்பெருகே என்று). எனை நானுமென்கிறதற்குத் தாழ்மருளிச்செய்கிறார் (நான் உள்ளதனையுமென்று). (6)

ச. ஓரடி - ஒரு திருவடியை, பாய் வைத்து - பரப்பி வைத்து, பாயென்று டயாசனாய். ஒரு திருவடியை மூமிக்கு சமரபாணமாம்படி விசூசமாக்கி மூமிடிலே வைத்து என்றபடி. அதன் கீழ் - அந்தத் திருவடிகளின் கீழே, அந்தத் திருவடிகளுக்குள்ளே அடங்கும்படி என்கை. பரவை நிலமெல்லாம் - சமூத்தோடே கூடின மூமி எல்லாம், பரவை - சமூதம், ஷாகரீவவசமாசு. தாய் - தாவி, அளந்தென்றபடி. ஓரடியால் - மற்றொரு திருவடியாலே, எல்லாவுலகும் - சவலோகயந்த நங்களான எல்லா ஷிகங்கனையும், தடவந்த - தடவினவனான, சடாக த்திலே விழந்த ரந்ததைத் தேடுவார் காலாலே தடவுமாப்போலே என்னைத் தேடிக் கொண்டு தடவினவனான என்றபடி. மாயோன் - அஷய்மூரண! இப்படி என் பக்கல் அமினிவெத்தை உடைய அஷய்மூரணை என்றபடி. ச்வுடி. உன்னைக் காண்பான் - உன்னைக் காணவேணு மென்று டய் உடையவனாய்க் கொண்டு, வருந்தி - டயாசப்பட்டு, உன்னைக் காணப்பெருமையாலே ஷேசப்பட்டு என்றபடி. எனைநானும் - சவ்காசமும், இதுக்கு மெழுகாய் என்கிறத்தோடே அந்வம். தீயோ டுடன் - அநிதீயோடே கூட, தீ - அநி, சேர் - சேர்ந்ததான, அநிச்ச்வுர மான என்றபடி. மெழுகாய் - மெழுகினுடைய அந்வையை உடையனா யென்றபடி. உலகில் - ஷிகத்திலே, டயமான இந்த நாட்டிலே என்ற படி. திரிவேனோ - திரியக்கடவேனோ ? (6)

மு. உலகில் திரியும் கரும கதியாய் உலகமாய்

உலகுக் கேயோர் உயிரு மானாய்! புறஅண்டத்து

அலகில் பொலிந்த திசைபத் தாய அருவேயோ!

அலகில் பொலிந்த அறிவிலேனுக்கருளாயே.

(7)

ஆ. (உலகிற்றிரியும்) சுவாமிமதபுரோசாபநத்வேனாஸுணியமானமாயிருந்த யாசாதி-
சர்வீகியைகளும் அந்த கியானுணானுபுணமான லோகமும், அந்த லோகத்திலே
வர்தமானராய் கியானுணாபாக்களான வாத்மாக்களும், அஷ்டாஹிவர்தமானராய் கர்ம-
ரசங்குசிதஜானராய் அசங்குராயிருந்த முக்தாத்மாக்களும், இதெல்லாமுன்
சங்குராயத் மன்றோ? ஆதலாலென்னால் ஒரு செயலில்லை. த்வர்ஷனோபாய-
விபயஜானவந்மின்றியே இருக்கிற எனக்குன்னுடைய நிரவதிககூப்யாலே
உன்னைக்காட்டி அருளாயென்கிறார்.

(7)

ஏழாம் பாட்டு

இ. உலகில் திரியுமென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (சுவாமிமத-
த்யாதித்யால்). கரும கதியாய் என்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார்
(யாதேத்யாதித்யால்). உலகுமாய் என்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார்
(அந்த நியேத்யாதித்யால்). உலகுக்கே ஒருயிருமானு யென்கிறதற்குத்
தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (அந்த லோகத்திலே த்யாதித்யால்). திசை பத்தாய்
என்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (கர்மநிரத்யாதித்யால்). அலகில்
பொலிந்த என்கிறத்தை உரைக்கிறார் (அசங்குராயிருந்த என்று).
அருவே என்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (முக்தேத்யாதித்யால்).
பாடநயகலிதாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (ஆதலாலித்யாதித்யால்). இத்தாலிப்
பாட்டுக்கு சங்குதியும் சூசிதை. எங்ஙனையென்னில்? நம்மைக் காண்
கைக்கு நீர் ஒரு உபாயானுணான் பண்ணவேணுமென்ன அதுக்கு உதரமருளிச்
செய்கிறாரென்று. அலகில் பொலிந்த அறிவிலேனுக்கு என்கிறதற்குத்
தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (த்வர்ஷனேத்யாதித்யால்). அருளாயென்கிறதற்குத்
தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (உன்னுடைய த்யாதித்யால்).

(7)

ச. உலகில் - லோகத்தில், திரியும் - திரியாநிற்கிற, தத்கலாயிகளாலே
அநுணியமானங்களாயிருக்கிற என்றபடி. கருமகதியாய் - கர்மநிரத்யாய்,
நிரத்யாய். யாசாதிகர்மங்களாகிற உபாயங்களாய், தநியந்தாவாயென்றபடி.
உலகுமாய் - அந்த கர்மானுணானுபுணங்களான லோகங்களுமாயென்றபடி.
உலகுக்கே - லோகங்களுக்கே, 'மச்சா: கோஸந்தி' போலே சகன். லோகந்ரவீ-
களான வாத்மாக்களுக்கு என்றபடி. ஈகாரம் காஸ்ய்ரபரம். ஒருயிருமானாய்-

மூ. அறிவிலேனுக் கருளாய், அறிவா ருயிரானாய்!
 வெறிகொள் சோதி மூர்த்தி! அடியேன் நெடுமாலே!
 கிறிசெய் தென்னைப் புறத்திட் டின்னம் கெடுப்பாயோ
 பிறிதொன் றறியா அடியேன் ஆவி திகைக்கவே?

(8)

ஆ. (அறிவிலேனுக்கு) என்னை உள்ளபடி அறிவார்க்கன்றோ
 நானென்னைக்காட்டிக் கொடுப்பதென்னில்? த்வெகாत्मधारणராகையாலே
 அவர்களுக்கு உன்னைக்காட்டிக்கொடுக்கை प्राप्तம். அவற்றிலெனக்குச்
 செய்தருளுகையன்றோ குணமாவது: ஆதலானுன்னுடைய நிரதிசயி-

எட்டாம் பாட்டு

இ. அறிவிலேனுக்கருளாயென்று கீழ்ப்பாட்டிலே சொன்னத்தையே
 இப்பாட்டிலும் சொல்லுகையாலே புனர்தியன்றோ வென்ன? அதுக்குத்
 तात्पर्यம் சொல்லுகைக்காக அவதரிப்பிக்கிறார் (என்னை இत्याடியால்).
 அறிவாருயிரானாய்! என்று சந்தித்து அறிவிலேனுக்கருளாய் என்று
 சொன்ன இஸ்ஸமபிஷாஹரத்தாலே தோற்றுகிற அந்தை அருளிச்
 செய்கிறார் (த்வெகேत्याதி குணமாவது என்னுமளவாலே). த்வயீவ ஆत्मधारण
 येषां ते त्वदेकात्मधारणाः. வெறிகொள் சோதிமூர்த்தி அருளாய் என்கிற
 பதங்களுக்குத் तात्पर्यம் அருளிச்செய்கிறார் (ஆதலாலித்யாடியால்). அருளா

ச. அஹிதீயமான ஆமாவுமானவனே, சந்தி. புறவண்டத்து - बहिराद्भवति
 களான, அண்டாவஹி:प्रदेशवर्तिकளான என்றபடி. அலகில் - संख्ययிலே,
 பொலிந்த - वर्धित்தவையான, சந்திக்கு முடிவில்லாதவையான என்ற
 படி. அலகு சந்தி. திசை பத்தாய் - பத்து திக்குகளுமாயிருக்கிற, 'स
 चाऽऽनन्त्याय कल्पते' என்கிறபடியே தம்மதானத்தாலே சந்திக்குகளிலும் வ்யாप्त
 ங்களாயிருக்கிற என்றபடி. அருவே - अरूपवस्तुவே! 'नामरूपादिमुक्तः'
 என்கிறபடியே தவமநூயாதிருபரஹிதரான முக்தாக்களுக்கு அந்தராத்மதானே
 என்றபடி, சந்தி. அலகில் - संख्ययில், பொலிந்த - वर्धित்தவையான,
 சந்திக்கு முடிவில்லாதவையான என்றபடி. அறிவிலேனுக்கு - ज्ञाना-
 भावங்களை உடையேனான எனக்கு, அத்யந்தானநூயனான எனக்கு என்ற
 படி. அறிவு - ज्ञानं, இல் - இல்லாமை, அமாவமென்றபடி. அறிவி
 லுடையவன் - அறிவிலான், இஷதத்தாலே தன்னைச் சொல்லிக்
 கொள்ளும் போது அறிவிலேனென்று ரூபம். அருளாய் - कृपै பண்ண
 வேணும், என் தலையிலொரு ஸாயத்தைச் சுமத்தாதே நீயே உன்னை
 எனக்குக் காட்டியருளவேணு மென்றபடி. அருவேயோ என்கிற
 விடத்தில் ஓவென்றது தாத்யந்திதத்தாலே வந்த அகந்தம்.

(7)

ஆ. சுவஸீத்யஸீதூமாயிவபரிமீதோதாரகுணசாரமான உன் திருமேனியை
 கெவல் உன் கர்ப்பாலே எனக்குக்காட்டி அருளவேனுமென்று அபேஷிக்க,
 ததுதரணத்திலே செய்தருளக் காணாமையாலே அதிமாநமீதராய்
 நெடுங்கால மெல்லாம் உன்னைக்காணப்பெருதே விசின்னுப்படி எனக்
 கரியானை நீ உன் திருவடிகளல்லது மற்றொரு பாய்மும் பாயமுமில்லை
 என்றிருக்கிற இவ்வறிவும் கூடக் கலங்கும்படி உன்னைக்காட்டாதே
 என்னை வசித்து ஷடாதிவிஷயங்களைக்காட்டி என்னை இன்னங்கெடுக்
 கவோ பார்த்தருளிற்தென்கிறார். (8)

இ. யென்று பாயிக்கிற இவர் அவனுடைய வாஸ்யாதிசூயங்களைச்சொல்லு
 கை சசிதமாயிருக்க இன்னம் கெடுப்பாயோ என்றவனுடைய ஷடகத்
 தைச்சொல்லுகை அசங்கமன்றோ வென்ன அவர்ப்பிக்கிறார் (ததுதரணத்
 திலே ஷடாதிபால்). சிதராயென்கிறதற்குத் ததுதரணத்திலே திவ்
 யோடே அஷ்டம். நெடுமாவென்கிறதற்குத் ததாய்மருளிச்செய்கிறார்
 (நெடுங்காலமிஷாதிபால்). பிரிதொன்றறியாவடியே என்கிறதற்குத்
 ததாய்மருளிச்செய்கிறார் (உன் திருவடிகளினியாதிபால்). ஆகி திகைக்க
 என்கிறதற்குத் ததாய்மருளிச்செய்கிறார் (இவ்வறிவும் கூட ஷடாதி
 யால்). கிறி செய்து என்கிறதற்குத் ததாய்மருளிச்செய்கிறார் (உன்னைக்
 காட்டாதே ஷடாதிபால்). புறத்திட்டென்கிறதற்குத் ததாய்மருளிச்
 செய்கிறார் (ஷடாதிபால்). (8)

ச. வெறிகொள் - வெறியைக் கொண்டிருக்கிற, வெறி - பரிசுதம்,
 'சுவஸ்ய:' என்கிறபடியே பரிசுதவதமான என்றபடி. சோதி -
 'தேவா ராசிசூரி' என்கிறபடியே அசுசுவதமான, முர்த்தி - திவ்
 மஜ்ஜவிசுமுடையவனே! அறிவாருமிராம - அறிவார்க்குமிராம
 வனே! உன்னை உள்ளபடி அறிபத்தக்கவர்களுக்கு நீயே உன்னைக்
 காட்டிக்கொடுத்து வரகருமிருக்கிறவனே என்றபடி, ச்ஞி. அறிவிலே
 னுக்கு - அறிவில்லாதவனான எனக்கு, சமீசிவநானசூயனான எனக்கு,
 அருளாய் - கர்ப்ப பண்ணவேணும், உன்னுடைய திவ்யரூபத்தைக்காட்டி
 அருளவேனுமென்றபடி. இப்படிச் சொன்ன துதரண காட்டி அருளா
 மையாலே சொல்லுகிறார் மேல். அடியேன் நெடு - தாசனான எனக்கு,
 துராதனான எனக்கு, துராதனான வென்றபடி. மாலே - பெரியவனே!
 மால் - பெரியவன், பிரிது - பூயக்கான, த்வரணகமலயதிரிகமான
 என்றபடி. ஒன்று - ஒரு விஷயத்தை, அறியா - அறிபாதவனான,
 பாயமாகவாதல் பாயமாகவாதல் எண்ணியிராதவனான என்றபடி.

மூ. ஆவி திகைக்க ஐவர் குமைக்கும் சிற்றின்பம்

பாவி யேனைப் பலநீ காட்டிப் படுப்பாயோ?

தாவி வையம் கொண்ட தடந்தா மரைகட்கே

கூவிக் கொள்ளும் காலம் இன்னம் குறுகாதோ?

(9)

ஆ. (ஆவி திகைக்க) ஷடாதிவிஷயசுக்ஷ் பூரூபாய்மன்றோ? அத்தை அநய்ரூபமாகச் சொல்லுவானே னென்னில்? ஜானஸ்வலநஹேதுவாய் து:க்ஷவதூதமாய் அத்யரூபமாய் அத்யந்தமஸ்திரமாயிருக்கையாலே வீஷயிகசுக்ஷ் அபூரூபாய்மாயைகையாலே அந்த விஷயங்களைக்காட்டி உன்னை இழப்பித்து என்னைத் தறைப்

ஒன்பதாம் பாட்டு

இ. புறத்திட்டின்னம் கெடுப்பாயோ என்று கீழ்ச்சொன்னத்தையே இப்பாட்டிலும் சொல்லுகை பூநரூபியன்றோ வென்ன அவதரிப்பிக்கிறார் (ஷடேத்யாடியால்). ஆவி திகைக்க என்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (ஜானேத்யாடியால்). குமைக்குமென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (து:க்ஷேத்யாடியால்). சிற்றின்பமென்கிறவிடத்தில் விசேஷத்துக்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் அத்யரூபமாயென்று). இது ஸபலக்ஷணமென்கிற கருத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (அத்யந்தமஸ்திரமென்று). இவ்விசேஷங்களெல்லாம் ஹேதுமாய்ம்களென்று நினைத்தால் ஃபலித்த அய்த்தை அருளிச் செய்கிறார் (வீஷயிகேத்யாடியால்). அபூரூபாய்மாயைகையாலே என்கிறத்துக்கு தறைப்படுத்தாதே என்கிறத்தோடே அவ்யம். வீஷயிகசுக்ஷ் அபூரூபாய்மாயைகையாலே அத்தைக்கொடுக்கையே தறைப்படுத்துகையன்றோ வென்று கருத்து. பல சிற்றின்பம் காட்டி என்று (அவ்யித்துத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (அந்த விஷயங்களைக்காட்டி என்று) படுப்பாயோ என்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (உன்னை இழப்பித்து ஷடாடியால்). இழப்

ச. அடியேனாவி - டாசனான என்னுடைய மனஸ்ஸானது, இங்கே ஆவி ஷடம் லக்ஷணயா மனஸ்ஸைச் சொல்லுகிறது. திகைக்க - கலங்கும்படி, நீயே பூரூபாய்மென்றிருக்கிற துடிதயற்றதாம்படி யென்கை. கிறி செய்து - ஏதேனுமொரு ஸபாயத்தைப் பண்ணி, கிறி - ஸபாயம், என்னை - உன்னை யொழிய அத்யந்தமறியாதிருக்கிற என்னை, புறத்திட்டு - புறம்பே வைத்து, ஷடாதிவிஷயங்களிலே ப்ரவணனாக்கி, இன்னம் கெடுப்பாயோ - ரூபி பிறவாத அநாதிகாலமிழந்தது போராமல் உன் பக்கல் ரூபி பிறந்த பின்னும் கெடுக்கப்பார்க்கிறாயோ?

(8)

ஆ. படுத்தாதே லோகமெல்லாம் நிறையும்படி மலர்ந்த உன் திருவடிகளாகிற தாமரைத் தடாகத்திலே என்னை வாங்கி அருளாயென்று அபேஷிக்க அப்போதே செய்தருளாமையாலே அக்காலம் வந்தால் செய்கிறே மென்றானாகக் கொண்டு அக்காலமிக்காலமெல்லாம் முடிந்தாலும் வரக்கடவதன்றோவென்று கூப்பிடுகிறார். (9)

இ. பித்து என்றது உன்னை நான் இழக்கும்படி பண்ணி என்றபடி. அய்யந்தாராக இருக்கிற இவரிந்த ஈனத்திலே என்னை உன் திருவடிகளிலே சேர்க்கவேணும் என்று சொல்லாதே காலமின்னம் குருகாதோ என்று சில காலவிலங்கத்தை இசைந்து சொல்லுகை அசங்கதமன்றோ வென்ன அவதரிப்பிக்கிறார் (லோகமெல்லாமித்யாதி செய்கிறேமென்றானாகக் கொண்டு என்னுமளவாலே). என்றானாகக்கொண்டு என்றது என்று எண்ணினானாக உபேஷித்து என்றபடி. இவ் வாக்யத்தில் லோகமெல்லாமித்யாதி தடாகத்திலே என்னுமளவாலே தூதியபாடாய்மும் சொல்லித் தாய்த்து. வாங்கியருளாயென்றது நீ சேர்த்துக் கொள்ள வேணும் மென்றபடி. தூதியபாடத்துக்குத் தாத்மியமருளிச்செய்கிறார் (அக்காலமித்யாதி யால்). இக்காலமென்றது மாசுதஸ்வதசரயுககலாபாதிருபேண விபரிவதமானமாயிருக்கிற காலமெல்லாமென்றபடி. (9)

ச. ஆவி - மனஸ்ஸானது, ப்ராணவாசியான ஆவிஷ்டமிங்கே லக்ஷணயா மனஸ்ஸைக் காட்டுகிறது. திகைக்க - மிடுக்கும்படி, ப்ராணதவிஷயாசக்தியாலே ழானங்களெல்லாம் சூதங்களாமிதே. ஐவர் - ஐந்து பேர்கள், பஞ்சேந்திரியங்களென்றபடி. குமைக்கும் - மிடுக்கும்படியான, என் விஷயத்தைக் காட்டு, என் விஷயத்தைக் காட்டு என்று தனித்தனியே என்னைப் மிடுக்கும்படி பண்ணுகிறவையான என்றபடி. ஒரு துஷணைப் பற்றி ஐந்து யமமடர் ஹிசிக்குமாப்போலே இவையும் ஹிசிக்கிறன வென்று கருத்தாலே ஐவரென்று சேதனரை நிர்देशிக்குமாப்போலே நிர்देशித்தது. பல - வழுக்களான, சிற்றின்பம் - சிறிய சூதங்களை, இன்பம் - சூதம், அந்நிலங்களான விஷயஜன்யசூதங்களை என்றபடி. காட்டி - மத்யங்களைக்கொல்லுகைக்கு மாசங்களைக் காட்டுவாரைப்போலே காட்டி, பாவித்யைனை - விஷயங்களோடு பொருந்தாத துஷையைப் பெற்றுப் பின்னையுமந்த விஷயங்களாகிற விஷயங்கள் நிர்देशங்களாய் வரக்கிற தேசத்திலே இருக்கும்படி பாபியான என்னை, நீ ரக்ஷகனான நீ, படுப் பாயோ - நசிப்பிப்பாயோ, உன்னை அறியாதே அசுக்லாபயப்போம்படி பண்ணப் பார்க்கிறாயோ என்றபடி. இந்தவிஷயவிஷயங்களின் நடுவே

மு. குறுகா நீளா இறுதி கூடா எனையுழி

சிறுகா பெருகா அளவி லின்பம் சேர்ந்தாலும்

மறு கா லின்றி மாயோன்! உனக்கே யானாகும்

சிறுகா லத்தை யுறுமோ-அந்தோ தெரியிலே?

(10)

ஆ. (குறுகா) வீரபிக்ஷு அஸ்திவரதாதிதொழுவதாயாலே உமக்கு அபேஷிதமன்றாகில் பாகுயஸ்திவரதாதிதொழுவதாயான கெவலாதுமாவலவசுத்ததைப் பாகுமாதக்கொள்ளலாகாதோ வென்னில்? கெவலாதுமாவலவசுத் து:வாஸ்திவர

பத்தாம் பாட்டு

இ. வீரபிக்ஷு அஸ்திவரதாதிதொழுவதாயான அநவிகாநந்ததைப்பெற்றாலும் அந்த அநந்தமுனக்கு அடிமைசெய்யும் அஸ்திவரதாதிதொழுவதாயான சதவசுமாதக்கொண்டுமோ என்றிப்பாட்டுக்கு அய்மாதையாலே மோஷத்திற்காட்டிலிங்கிருந்து கீழ்ப் பண்ணுகையே அதிசயிதமென்றதாகத் தோற்றுகையால் இப்பாட்டு கூவிக்கொள்ளுங்காலமின்னம் குறுகாதோவென்று மோஷவிவம் சதவசு தாகத் கீழ்ச்சொன்னத்தொழுவதொழுவதோ என்ன இதுக்குத் தாஸ சொல்லுகைக்காக அவதரிப்பிக்கிருர் (வீரபிக்ஷுதாதிதொழுவதால்). இங்கு பாகுய வீரபிக்ஷு வசுபிக்ஷு அஸ்திவரதாதிதொழுவதால். “அஸ்திவரதாதிதொழுவதால்” மென்னுமாப் போலே விரகாலஸ்திவரதாதிதொழுவதால். அஸ்திவரதாதிதொழுவதால் து:வாஸ்திவரதாதிதொழுவதால். இன்ப மென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிருர் (கெவலதாதிதொழுவதால்). குறுகா நீளா சிறுகா பெருகா என்கிறதற்குப் கலிதாஸ்யம்ருளிச்செய்கிருர் (து:வாஸ்திவரதாதிதொழுவதால்).

ச. என்னை வைத்தபோதே இப்படிச்செய்கிறது நிமிஷமன்றோ வென்று கருத்து. உம்மை உஜ்ஜிவிப்பிக்கும் காலம் வந்தவாறே உஜ்ஜிவிப் பிக்கிறோமென்னச் சொல்லுகிருர் மேல். தாஸி - ‘நிமிஷ பதா விசக்ஷை’ என்கிறபடியே விக்ஷு பண்ணி, வையம் - மூமியை, கொண்டு - வாயித்த தாஸ, தடம் - விபூஷமான, நிர்விதயமோயமான என்றபடி. தாமரைகட்கே- தாமரைகளிலே, இது ருபகாதிசயோகி, அஸ்திவரதாதிதொழுவதால் இருக்கிற திருவடிகளிலே என்றபடி. அங்கே இங்கே என்னுமாப்போலே தாமரைகட்கே என்று சதவசுநந்தம். கூவிக் கொள்ளும் காலம்-அடியேனை நீ அழைத்துக் கொள்ளத்தக்க காலம், கூவிக் கொள்ளுகை - அழைத்துக் கொள்ளுகை, திருவடிகளிலே அழைத்துக் கொள்ளுகையாவது திருவடிகளிலே நிர்வரகீழ்மூலம் அவயிக்கும்படி அழைத்துக் கொள்ளுகை. இன்னம் - இத்தனை ஆயிரம் காலம் போன பின்பும், குறுகாதோ - கிட்டி வாரோதோ! குறுகுகை - கிட்டுகை. ஓ என்று அஸ்திவரதாதிதொழுவதால் வந்த அக்ஷயம்.

(9)

மூ. தெரிதல் நினைதல் எண்ணல் ஆகாத் திருமாலுக்கு
உரிய தொண்டர் தொண்டர் தொண்டன் சடகோபன்
தெரியச் சொன்ன ஓரா யிரத்து ளிப்பத்தும்
உரிய தொண்ட ராக்கும் உலகம் உண்டாற்கே.

(11)

ஆ. (தெரிதல்) விதிவிலக்காதிகளுடைய அவணமனநிதிவியாசனங்களுக்கு
அபூமியாய் விய:பதியாயிருந்த எம்பெருமானுக்குரிய தொண்டர்
தொண்டர் தொண்டன் வாகோபன் சொன்ன ஆயிரத்துள் கண்ணாற்
கண்டதிற்காட்டிலும் விசுவமாய்ப்படி சொன்ன இத்திருவாய்மொழி
தானே அவன் குணங்களுக்குத் தோற்றடிமையாய்ப்படி பண்ணு
மென்கிறார்.

(11)

திருக்குருகைப் பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே ஸரணம்.

நிகமனம்

இ. தெரிதல் நினைதல் எண்ணலாகா வென்கிறதற்குத் தாத்மீயருளிச்
செய்கிறார் (விதிவிலக்காதியால்). இன்னருடைய தெரிதல் நினைதல்
என்று பாட்டிலே விதிவிலக்காதியாலே விதிவிலக்காதிகளுடைய அவணமனநாதி
களுக்கும் கூட அபூமி அன்றென்று விதிவிலக்கமென்று கருத்து. அபூமியா
யென்றது அபரிஷேவையென்றபடி. தெரியச் சொன்ன என்கிறதற்குத்
தாத்மீயருளிச்செய்கிறார் (கண்ணாறியாதியால்). உரிய தொண்டராக்கு
மென்கிறதற்குத் தாத்மீயருளிச்செய்கிறார் (அவன் குணங்களுக்கு இதாதி
யால்).

(11)

ச. சுவதி வுதிஹாசரஹிதமான என்றபடி. இறுதி - நாமம், கூடா - கூடாத
தான, அதிசிரகாலஸ்தாயியான என்றபடி. எனை ஊழி - வதுகல்பம், சிறுகா-
சங்குதியாததான, பெருகா - விகுதியாததான, காலகுதஸங்கோவிகாசங்களு
மில்லாததான என்றபடி. அளவில் - அளவில்லாததான, வையிக-
சுவாபேஷயா அதிகமான என்றபடி. இன்பம் - சுவத்தை, கெவலாதுமானுவத்தை
என்றபடி. குறுகா, நீளா இதாதி விசேஷமஹிமீயாலும் மேலே மகவர்க்குயி-
வையா நிகரம் சொல்லுகையாலும் இந்த இன்பசுந்தம் கெவலாதுமானுவ-
சுவபரம். சேர்ந்தாலும் - அடைந்தாலும், இதுக்கு உறுமோ என்
கிறத்தோடே அந்நயம். தெரிதில் - நன்றாக நிரூபித்துத்தெளிந்தால்,
இதுக்கும் உறுமோ என்கிறத்தோடே அந்நயம். மறு கால் - பின்னை
ஒருக்கால், இன்றி - இல்லாமல், உனக்கே ஆளாகும் - உனக்கே
கிண்குறகிற, சிறு காலத்தை - அபகாலத்தை, ஒருக்காலொழியப்

ச. பின்னை ஒருக்காலில்லாமல் ஒரு ஷணமாசமாகிலும் உனக்குக் கீட்யப் பண்ணும் அநந்தத்தை என்று வ்யாயம். உறுமோ - கிட்டுமோ, அதுக்கு சதாமாக மாட்டுமோ என்றபடி. அந்தோ - அய்யோ, இவ்வயம் உபாதிக்க வேணுமோ என்று நிவேதத்தாலே அந்தோ என்கிறார். (10)

தெரிதல் - தெளிவாலே, சம்யந்யாயயுக்தவணஜன்யசமீचीनज्ञानத்தாலே, நினைதல் - மனத்தாலே, எண்ணல் - ஞானத்தாலே, ஆகா - ஆகாதவனான, அசக்யனான என்றபடி. பரிஷ்ஞேது் சக்யமல்லாதவனான என்கை. திருமாலுக்கு - ஸ்ரீ:பதிக்கு, உரிய - அஹ்ரான, அநந்யாஹ்ரான என்றபடி. தொண்டர் தொண்டர் தொண்டன் சடகோபன் - டாசற்கும் டாசற்கும் டாசரான ஆழ்வார், தெரியச் சொன்ன - கரதஸாமஸகம் போலே எல்லார்க்கும் ஷகவரஸவாவமும் சஸாரவோமும் விஷடமாகத் தெரியும்படி அருளிச் செய்ததான, இது பத்துக்கு விஷேஷம். ஓர் - விஸுஷணமான, ஆயிரத்துள் - சஹசர்த்தில், இப்பத்தும் - இந்த டசகமானது, உலகமுண்டார்க்கு - லோகங்களை வயிற்றிறிலே வைத்து ரகித்தவனான ஸ்வாமிக்கு, உரிய தொண்டராக்கும் - அநந்யாஹ்டாசராகப்பண்ணும், தன்னை அஹ்யசித்தவர்களை இதி ஷே: உரியர் - யோயர், இங்கு அநந்யாஹ்ரைச் சொல்லுகிறது. தொண்டர் - டாசர். (11)

ज्ञानवराग्यानुष्ठानशेवशिथीमहेदान्तरामानुजमहादेशिकाय नमः

பத்தாம் திருவாய்மொழி

மூ. உலகம் உண்ட பெருவாயா! உலப்பில் கீர்த்தி யம்மானே!
நிலவும் கடர்கு மொளிமுர்த்தி! நெடியாய்! அடியே னுருயிரே!
திலதம் உலகுக் காய்நின்ற திருவேங் கடத்தெம் பெருமானே!
குலதொல் லடியேன் உனபாதம் கூடு மாறு கூறயே.

(1)

ஆ. (உலகமுண்ட பெருவாயா) இப்படித் திரு நாட்டிலே கேட்கும்படி
கூப்பிட்டழைத்தும் அவனைக் காணப் பெறுமையாலே இனி அவனைக்
காண்கைக்கு ஸபாயம் இவன் திருவடிகளைச் ஶரண் புகுகை போக்கி

பத்தாம் திருவாய்மொழி

இ. என்தோடு வாஶ்யஸ்ஸேஷம் பண்ணும்படி நீ இங்கே எழுந்தருளுதல்
அதிசிஷமாக என்னைத் திருநாட்டிலே அழைத்தருளுதல் செய்தருள
வேணுமென்றிப்படிக் கீழ்த்திருவாய்மொழியிலே வாராயொரு நாளென்
றும் தடந்தாமரைகட்கே கூவிக்கொள்ளும் காலம் இன்னம் குறு
காதோவென்றும் அக்ஷன் பண்ணின ஆழ்வார் வாஶ்யஸ்ஸேஷயோஷனன் றிக்கே
அர்ச்சிதாரமயாதிபோடே எழுந்தருளி இருக்கிற திருவேங்கடமுடையான்
திருவடிகளை அநுபவிக்கவேணுமென்று இத்திருவாய்மொழியிலே அவற்
றுகை அசஶ்ரமன்றோவென்ன அவதரப்பிக்கிறார் (இப்படி இत्याடியால்).
திருவேங்கடமுடையானுடைய திருவடிகளை இங்குப் பாய்மாக அபேஷிக்
கிறார்ல்லர், கீழ்த்திருவாய்மொழியில் பரிசீலித்த பாயாகாரானுபவத்துக்குப்
பாயகமாய்ப் பற்றுகிறாராதலால் இத்திருவாய்மொழி இங்கே மிகவும்
சஶ்ரமென்றதாய்த்து.

இத்திருவாய்மொழியில் ஆறாம் பாட்டிலே திருவேங்கடமுடை
யான் திருவடிகளை பாய்மென்று நிகேஷிக்கிறதுவும் அர்ச்சிதாரமயாதி
யிலகப்படாதே நிஷேஷநிவृத்தஸ்சாராய்க் கொண்டு நித்யமுகர்களைப்போலே
அசஶ்ருசிதமாக அநுபவிக்க ஆசைப்படுகிறபடி என்னுமிடம் அந்தப்
பாட்டின் வ்யாயானத்திலே வ்யஶ்ஜதமாயிருக்கையால் விருவமில்லை.
இவனைக் காண்கைக்கு என்றது தம்முடைய ப்ருதிரிஸ்வமெல்லாம்
நிஷேஷநிவृத்தமாய் இவனைப் பரிபூர்ணமாக அநுபவிக்கைக்கு என்றபடி. மேல்
பத்தின் முதற்திருவாய்மொழியின் ப்ரவேசத்திலே இப்படி அநுபவிக்
கிறாரிறே. ஶரணாஶ்ரீ சக்துதேவ கர்வ்யமாகையாலே அதுக்கொரு பாட்டமைந்
திருக்கப் பத்துப் பாட்டுக்கள் பாடுவானென்ன அவதரப்பிக்கிறார்
(இவனுடைய காஷ்யேடியாடியால்). ஒன்பது பாட்டாலும் தத்வகுணங்களை

ஆ.மற்றொன்றுமில்லை என்று பார்த்து இவனுடைய காஷ்யபாசுத்யாதிபுங்
களைப் பற்றாசாகச் சொல்லிக்கொண்டு பிராட்டி புஷாபாரமாக சர்வலோகசரண
னான திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளைச் சரணு புகுகிறார். காஷ்ய
பாசுத்யாதிபுநவதிகாதிசயாசுத்யேகஸ்யாபுநனாகையாலும் சுவதேஜஸா நிஸிஸஜதத்யும்
சுதாஸிஸா நின்ற திவ்யரூபத்தை உடையனாய் எனக்குத் தாரகனாகை
யாலும், பரமஹிமநிலயனான நீ கரணபயவிதூரவாஸியாகையன்றியே கரணவிபய
மாகைக்காக சகலலோகதிலகஹூதமான திருமலையிலே புகுந்து நின்றருளு
கையாலும், நானுனக்குக்குடியடியேனாகையாலும் உன் திருவடிகளிலே
என்னைச் சேர்த்தருளவேணுமென்கிறார். (1)

இ. அநுஸந்தித்துப் பத்தாம் பாட்டிலே சரணு புகுகிறாரென்று கருத்து.
இத்தால் எம்பெருமானுடைய சரணத்வம் இத்திருவாய்மொழிக்குப் பரிபாச
மென்றதாய்த்து.

முதற் பாட்டு

உலகமுண்ட பெருவாயா என்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார்
(காஷ்யபசுத்யத்தாலே). உலப்பில் கீர்த்தி என்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்
செய்கிறார் (வாஸுத்யாதிபால்). நிலவும் சுடர் துழொளி மூர்த்தி என்கிற
தற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (சுவதேஜஸத்யாதிபால்). அடியேனருயி
ரென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (எனக்கஸ்யாதிபால்). நெடியா
யென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (பரமஸ்யாதிபால்). விபயமாகைக்
காக என்கிறதற்கு நின்றருளுகையாலுமென்கிறத்தோடே அஸ்வயம்.
குலதொலடியேனென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச் செய்கிறார் (நானுனக்கி
ஸ்யாதிபால்). இப்பதங்களெல்லாம் ஹேதுபம்மென்று கருத்து. உன் பாடமிஸ்யாதி
க்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (உன் திருவடிகளிலே ஸ்யாதிபால்). (1)

ச. உலகமுண்டபெருவாயா - லோகங்களை அமுதுசெய்த பெரிய வாயை
உடையவனான, வாயை உடையவன் வாயான், வாயா என்று சங்குதி.
பெரியவாயாவது ப்ரஹ்மகாலத்திலே வயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷிக்கைக்காக
லோகங்களை அமுது செய்யும்போது ரக்ஷங்களான லோகங்களுக்கு அள
வான மாஹமன்றியே காஷ்யாதிசயத்தாலே அதிப்ரஹ்மமான ரக்ஷசர்ஹத்தை
உடைத்தான வாய் என்றபடி. அந்த லோகரக்ஷத்திலே அத்தனை சர்ஹம்
பண்ணின நீ என் பக்கலிலே இத்தனை சபேஷ் பண்ண வேணுமோ?
ஜகத்துக்கெல்லாம் பாபத்து வந்தாலோ ரக்ஷிக்கலாவது? ஜகத்துக்கு வரும்
பாபத்தெல்லாம் எனக்கொருவனுக்கே வந்தால் ரக்ஷிக்கலாகாதோ?
ப்ரஹ்மர்ஹத்திலே விழுந்தாரையோ ரக்ஷிக்கலாவது? சஸாராஹ்மத்திலே அமுந்து

மூ. கூறாய் நீறாய் நிலனாகிக் கொடுவல் லசுரர் குலமெல்லாம்
 சீற எறியும் திருநேமி வலவா! தெய்வக் கோமானே!
 சேறார் சுணத்தா மரைசெந்தீ மலரும் திருவேங் கடத்தானே!
 ஆற அன்பில் அடியேனுன் அடிசேர் வண்ணம் அருளாயே. (2)

ஆ. (கூறாய்) प्रतिवन्धकங்களான பாசங்கள் போனால்ன்றோ என்றோடு

இரண்டாம் பாட்டு

இ. அடியேனுன் திருவடிகளை அடையும்படி துழை பண்ணவேணு
 மென்று கீழ்ச் சொன்ன அய்யத்தையே சொல்லுகிறதாய்கையாலே இப்
 பாட்டு புனர்தியன்றோவென்ன இதுக்குத் தாய்யை சொல்லுகைக்காக
 அவதரிப்பிக்கிறார் (प्रतिवन्धकங்களான इत्याடியால்). प्रतिवन्धकनिवर्तनप्रार्थन

ச. வரை ரசிக்கலாகாதோ? அபேஷிக்கமாட்டாதோ அசுரராய்க்கிடப்ப
 ரையோ ரசிக்கலாவது? அபேஷிப்பாரை ரசிக்கலாகாதோ என்று கருத்து.
 உலப்பில் - अवधिरहितங்களான, உலப்பு - अवधि. கீர்த்தி - वात्सल्य-
 सीशील्यादिगुणवत्ताप्रथियை உடையவனான, அம்மானே - எனக்கு स्वामि
 யான, நிலவும் - वर्तियानின்ற, நிலவுகை - वर्तिका, சாபாவிகமாய்கை
 யாலே நிரமாயிரானின்ற என்றபடி. சுடர் - तेजஸ்ஸாலே, துழை - व्याप्त
 மான, 'तेजोभिरापूयं जगत्समस्त' என்கிறபடியே சர்வஜத்தையும் வ்யாபித்
 திருக்கிற என்றபடி. ஒளிமூர்த்தி - बृहत्सत्त्वप्रकाशद्वयमयकल्याणविग्रहमुदைய
 வனான, அடியேனருயிரே - दासभूतனான எனக்குப் பரிபூரணபூதரான,
 ஆர் - पूर्णம், உயிர் - प्राणன், நெடியாய் - महोत्सन्नான, பரமஹிமையான
 என்றபடி. இதுக்குத் திருவேங்கடத்தெம்பெருமானே என்கிறதோடே
 அந்யம். உலகுக்கு - लोकங்களுக்கு, திலதமாய் நின்ற - तिसकमாய்
 நின்றதான, ஜயத்துக்கெல்லாம் अलङ्कारभूतமாய் சுவரமாயிருந்த என்ற
 படி. திருவேங்கடத்து - श्रीवेङ्कटाचलத்திலிருக்கிற, எம்பெருமானே -
 உன்னுடைய நிரூபகஸ்வாமித்வத்தை எனக்குப் ப்ரகாசிப்பித்தவனே,
 அம்மானே என்று கீழ் स्वामित्वம் சொல்லுகையாலே எம்பெருமானென்
 னிற படித்துக்கு स्वामित्वप्रकाशத்தைச்சொல்லுகையிலே தாய்யை கொள்ளுகை
 உचितம். குல தொலடியேன் - कुलத்தினாலே அநாதியாக दासभूतனான நான்,
 தொல்லென்று - अनादि, வ்ஸ்பாரஸ்யத்தாலே முன்பே உனக்கு दासனா
 யிருக்கிற நானென்றபடி. உன பாதம் - உன்னுடைய திருவடிகளை,
 கூடுமாறு - அடையும் ப்ரகாரத்தை, ஆறு - प्रकारம், கூறாய் - அருளிச்
 செய்யவேணும், கூறுதல் - சொல்லுதல், அடியேனும் திருவடிகளை
 அடையும்படி செய்தருளவேணுமென்றபடி. செய்தருளாயென்றோடு
 கூறையென்பானென்னில்? உனக்கு ஒரு சொல்லு மாயம், எனக்கு
 महापुरुषार्थनाभம் என்று வ்யஜிப்பிக்கைக்காகவும் 'मा शुचः' என்கிறாய்
 போலே ஒரு வாய் சொல்லி என் வாய்யைத் தீர்க்க வேணுமென்று
 व्यजिपपிக்கைக்காகவும் கூறையென்கிறார். (1)

ஆ. சர்லேஷிக்கப் பெறலாவதென்னில், சமாஸ்திரான தேவர்களுக்கு விருஷிகளான அசுரவர்ங்களைத் திருவாழியைக் கொண்டு நிரசித்தாப்போலே என்பக்கலுள்ள பரிவந்தகத்தையும் நிரசித்து சுவரையாலே திருமலை எல்லாம் விளங்கும்படி அய்யுசுவமாய், அதிசீதமாய், சமூட்டநாமாய், உசுல்லமாயிருந்த அரணாரவிந்நவந்தங்களாலே அலங்குதமான திருமலையிலே நின்றருளின உன் திருவடிகளை உபயுபரி வய்மானபகவதிஷயானுராமஹர்வாந்திமம்னனான அடியேன் சேரும்படி கீழ் பண்ணி அருளாயென்கிறார். (2)

இ. த்திலும் பரிவந்தகநிவூசிக்கும் கல் தவடியசரணாரவிந்நபாப்தி என்று வயிசுப் பிக்கையிலும் பாட்டுக்குத் தாப்ய்மகையால் புனகித் இல்லை என்ற தாய்த்து. தெய்வக்கோமானே என்கிற விடத்தில் அபிபிரைய்மருளிச் செய்கிறார் (சமாஸ்திரியாடியால்). கூறியியாதி வலவா இயந்தத் துக்குத் தாப்ய்மருளிச்செய்கிறார் (அசுரர்களை இயாடியால்). நிரசித்து என்கிறத்துக்குப் பண்ணியருளா யென்கிறத்தோடே அவ்யம். செந்தி யென்கிறதற்குத் தாப்ய்மருளிச்செய்கிறார் (சுவரையாலே இயாடியால்). சேரார் சுனை யென்கிற வித்தால் கலித்த அய்த்தை அருளிச் செய்கிறார் (அய்யுசுவமாயியாடியால்). தாமரைமலருமென்கிறதற்குத் தாப்ய்மருளிச் செய்கிறார் (உசுல்லமாயியாடியால்). ஆறவன்பிலடியேன் என்கிற தற்குத் தாப்ய்மருளிச்செய்கிறார் (உபயுபரியாடியால்). (2)

ச. தெய்வக்கோமானே - தேவர்களுக்கு சுவாமியான, கோமான் - சுவாமி! கொடு - கூர்னான, வல் - வலிந்தரான, அசுரர் குலமெல்லாம் - அசுரர்களுடைய கூட்டங்களை எல்லாத்தையும், கூறும் - அனகசகலங்களாக கிளங்களாயும், கீறும் - அனந்தர் அந்த சகலமும் தெரியாதபடி தூதியாயும், நிலன் - அனந்தர் அந்த தூதியும் தெரியாதே வெறும் தரையாகவும், ஆகி - ஆக்கி, சீற - பின்னையும் சரீ போலே சீற நின்று கொண்டு, எரியும் - கோமடங்காமையாலே சுவரியா நின்றதான, திருநேமி - விரசியை உடைத்தான சகத்தை, வலவா - வலத்திலே உடையவனான, வலம் - வலிபாபம். வலத்திலே உடையவன் வலவன், வலவா என்று சங்குயந்தம். சேரார் - பகுவசமூதிக்கு உபயுக்தங்களான சேறுகளாலே புண்ங்களான, இத்தால் சுனைகளுக்கு நியாபசலிகசமூதத்வ் வயிசுதம். சுனை - பவ்ந்தசரஸுக்களில், தாமரை - தாமரசபுணங்கள், செந்தி - அரணவர்ங்களான அனிகள் போலே, மலரும் - விகசியா நிற்கிற, திருவேங்கடத்தானே - சிவேகூடாசலத்திலே எழுந்தருளி இருக்கிறவனே, சங்குதி. ஆற - ஆறாதான, ஒருக்காலுமடங்காததான, அன்பில் - ப்ரேமத்தை உடையவனான,

மூ- வண்ண மருள்கொள் அணிமேக வண்ண! மாய அம்மானே!
 எண்ணம் புகுந்து தித்திக்கும் அமுதே! இமையோர் அதிபதியே!
 தெண்ணல் அருவி மணிபொன்முத் தலைக்கும் திருவேங் கடத்தானே!
 அண்ண லே! உன் அடிசேர அடியேற் காவா வென்றாயே. (3)

ஆ. (வண்ணமருள் கொள்) நிஹ்துகமாகச் செய்யக் கடவதோ என்னில்?
 உன்னோடு சங்கேதிகைக்கு அயர்வறுமமரர்களுராயிருக்கச் செய்தே
 கெவலகுப்யாலே நிரதிசயரமணியநிலமேவசவாஜயம்மூததிரவியுவிஷ்டனாய்க்கொண்டு

மூன்றாம் பாட்டு

இ. வதிசீமமாக மோதத்தைத் தந்தருள வேணுமென்று பாய்க்கிற இவர்
 இப்போதுண்டான மானசாநுபவத்தை அநாதரித்து வாத் சொல்லவேண்டி
 யிருக்க எண்ணம் புகுந்து தித்திக்கும்முதே என்றித்தைக் சூனமாகச்
 சொல்லுகை வசஜ்ஜமன்றோவென்ன? அது டுடாந்தாய்மகையாலே சஜ்ஜ
 மென்றிப்படித் தாத்யச் சொல்லுகைக்காக வவதரிப்பிக்கிரார் (நிஹ்துக
 மித்யாடியால்). இமையோரதிபதியே என்கிறதற்குத் தாத்யம்ருளிச்செய்
 கிரார் (உன்னோடு சங்கேதிகைக்கு இத்யாடியால்). வண்ணமருள்கொள்
 என்கிறதற்குத் தாத்யம்ருளிச்செய்கிரார் (கெவலேத்யாடியால்). குப்யாலே

ச. அன்பு - மெய். இல்லென்று மவயம்மத்யம். அடியேன் - நிரவிகதாசனான
 நான், உன்னடி - நிரதிசயமோயமான உன் திருவடிகளை, சேர்வண்ணம் -
 சேரும் பிரகாரம், வண்ணம் - பிரகாரம், அடையும்படி என்கை. அருளாய்-
 குப் பண்ணவேணும். (2)

இமையோர் - வநிமிசர்க்கு, நிரத்யசூரிகளுக்கென்றபடி. அதிபதியே -
 சுவாமியாயிருக்கிறவனான, வண்ணமருள் - சுவாவமான குப்யை, வண்
 ணம் - சுவாவம், கொள் - கொண்டவனான, வானுக்கமல்லாமல் சுவாவமா
 யிருக்கிற குப்யை உடையவனான என்றபடி. அணி - சூந்ரமான,
 மேகவண்ண - மெய்த்தினுடைய வர்ம் போலே இருக்கிற வர்முடைய
 வனான, மாய - 'சர்வாஜயம்ய' தேவ' என்கிறபடியே வாவய்விஷாலியான,
 அம்மானே - சுவாமியான, எண்ணம் - என்னுடைய மனஸ்ஸை, புகுந்து -
 ப்ரவேசித்து, தித்திக்கும் - எனக்கு வதிமோயமான, அமுதே - வமூதமாயிருக்
 கிறவனான, தெண் - தெளிந்தவையான, நல் - நல்லவையான,
 வர்ணியங்களான என்றபடி. அருவி - நிர்வர்கள், மணி - மானிகங்களை
 யும், பொன் - கனகங்களையும், முத்து - மூர்த்திகங்களையும், அலைக்கும் -
 உமயபாஷ்வத்திலும் தரஜ்ஜபரமபேகளாலே அலையாநிற்கிற, திருவேங்கடத்

மூ. ஆவாவென்னுதுலகத்தை அலைக்கும் அகரர் வாணன்மேல்!
 தீவாய் வாளி மழைபொழிந்த சிலையா! திருமா மகள்கேள்வா!
 தேவா! சுரர்கள் முனிக்கணங்கள் விரும்பும் திருவேங் கடத்தானே!
 பூவார் கழல்கள் அருவினையேன் பொருந்து மாறு புணராயே.

(4)

ஆ. என் நெஞ்சு கிறையப் புகுந்து எனக்கு இனியையானாப் போலே
 இன்னமுன் துய்யாலே சூரசவரமணியசலிலசரিতரங்ஙரங்ஙரானிதமான விமல-
 சிவிரிவிவசமனிகனகமீரிகனிகரங்காளே விராஜமானமான திருமலையிலே
 நின்றருளின உன் திருவடிகளிலே பிரானே! என்னைச் சேர்த்தருள
 வேணுமென்கிறார்.

(3)

(ஆவாவென்னுது) நிவ்ளரான வசுரராலே ஸ்ரீமதமான சைத்தி
 னுடைய வ்யசன் பொறுக்கமாட்டாமை அவ்வசுரரடைய வராவியாலே

இ. என்கிறதற்கு இனிமையாயென்கிறத்தோடே ஸ்வயம். அணிமேக
 ட்யாடிக்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (நிரதிசயேத்யாடியால்). எண்ணம்
 புகுந்து தித்திக்குமமுதே என்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார்
 (என் நெஞ்சு ட்யாடியால்). இனியையானாப்போலே என்றது நீ ஸ்வ
 யானாப்போலே என்றபடி. இனியன் - ஸ்வயன், இச்சுவடிமெதிரே இருக்கு
 மவனைச் சொல்லும்போது இனியை என்று ஸ்வமாயிருக்கும். இன்ன
 முன் துய்யாலே என்கிறதுக்குச் சேர்த்தருளவேணுமென்கிறத்தோடே
 ஸ்வயம். தெண்ணலருவி என்கிறத்தை உரைக்கிறார் (சூரசவரையாடி
 யால்). மணிபொன்முத்தலைக்கு மென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்
 கிறார் (வரங்ஙரானிதமையாடியால்). அடியோர்க்காவாவென்னுது என்கிற
 தற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (பிரானே ட்யாடியால்).

(3)

நாலாம் பாட்டு

ஆவாவென்னுதுலகத்தை அலைக்குமசுரரென்கிறதற்குத் தாப்யம்
 ருளிச்செய்கிறார் (நிவ்ளரையாடியால்). வாணன் மேல் தீவாய் வாளி
 மழைபொழிந்த என்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (அவ்வசுர
 ருடைய ட்யாடியால்). அடைய என்றது ஸ்ரீருமென்றபடி. ஆக்கினு

ச. தானே - ஸ்ரீவேங்கடகிரியிலிருக்கிறவனான, அண்ணலே - உன்னுடைய
 நிவாசிக்ஷேபிதத்தை எனக்குப் பகாசிப்பித்தவனே, உன்னடி - உன்னு
 டைய திருவடிகளை, சேர் - சேரும்படி, அடியோர்க்கு - தாப்யஸுரான
 எங்களுக்கு, சுவாமிநி வஹ்வநம். அடியேனுக்கென்றபடி. ஆவாவென்
 னுது - ஹ! ஹ! என்னவேணும், ஐயோ, ஐயோ என்று துய் பண்ண
 வேணுமென்றபடி.

(3)

ஆ. தாசராமப்படி அவர்கள் ப்ராணங்கள் மேலே தரவந்ததை வடித்து லோகத்தை நிஸ்பத்வமாக்கிஞாப்போலே நியத்சிஹுஸூர்களுக்கும் சூஹுநியமான திருமலை யிலே பிராட்டியோடே கூட நின்றருளின உன்னுடைய நிரவதிகஸ்யமான திருவடிகளைச் சேருகைக்கு எனக்கென்னவே அபூர்வாயிருப்பதோர் சபாபத்தைப்பரிகரித்து அவ் சபாபத்தாலே என்னைச் சேர்த்தருளி அடியேனுடைய சமஸ்து:பத்தையும் போக்கி அருள வேணுமென்று ப்ராபிக் கிருர். (4)

இ. ப்போலே என்கிறதற்குப் போக்கியருளவேணுமென்கிறத்தோடே ஸ்வயம். சூரீசபாபத்துக்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிருர் (நியத்சிஹுஸூரீயால்). பிராட்டியோடேகூட என்கிறவித்தாலே திருமாமகள்கேள்வா என்கிறது வ்யாக்யாஸம். பூவார் கழல்களென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிருர் (நிரவதிகேத்யாடியால்). புணரா என்கிற பதஸ்வாஸத்தாலே சமித்த அய்த்தை அருளிச்செய்கிருர் (எனக்கென்னவே இத்யாடியால்). கேவல் உன் குபீயாலே நீ என் நெஞ்சிலே புகுந்தருளிஞாப்போலே என்னை உன் திருவடிகளிலே சேர்ப்பதும் கேவலகுபீயாலே செய்தருளவேணுமென்றிவர் விண்ணப்பம் செய்தவாறே நாமும் உம்முடைய நெஞ்சில் புகுந்தும் ஒரு சுகூர்த்தை வ்யாக்யாஸக் கொண்டு செய்தோமாகையாலே நம்மைப் ப்ராபிக்கைக்கும் ஒரு வ்யாக்யம் வேணுமென்றிவர் அருளிச்செய்ய அப்படி வேணுமாமில் பூவ் உன்னால் ப்ரிக்ஷுஸங்களான சபாபங்களி லொன்றுமெனக்குக் காய்கரமாகிறதில்லை, எனக்கே அஸாஹாரமாகக் காய்கரமாம்படி அபூர்வாக ஒரு சபாபத்தை நீ கரித்து அவ் சபாபத்தாலே நீ என்னை ரகித்தருளவேணுமென்கிருரென்று சஜ்ஜதி சூபிதை. அரு வினையெனென்கிற பதத்தில் அபிபேதாய்மருளிச்செய்கிருர் (அடியேனுடைய இத்யாடியால்). (4)

ச. ஆவாவென்னுது - ஹ ஹ என்னுதே, ஐயோ ஐயோ என்று குபீ பண்ணுதே நிஷ்ராயென்றபடி. உலகத்தை - லோகங்களை, அலைக்கும்- வ்யாக்யாஸப்படுத்துகிறவர்களான, குபீ பண்ணுத அளவன்றிக்கே ஹிஸிப்பதும் செய்கிறவர்களான என்றபடி. இஷரனுக்குப் பிவ் செய்கையாவது இஷரவிமூசியான லோகத்திலே குபீ பண்ணுகையிறே. அது செய்யாத அளவன்றிக்கே அதை ஹிஸிப்பதும் செய்தால் அவனுக்கு நிராஹ ராவிறே என்று கருத்து. அசுரர் - வசுரர்களுடைய, வாணுள் மேல்- ப்ராணன் மேலே, வாணுள் - ப்ராணன், ப்ராணவிசயமாக என்றபடி. ப்ராணங்களைப் போக்குகைக்காக என்கை. இதுக்குப் பொழிந்த என்கிறத்தோடே

மு. புணரா நின்ற மரமேழ்அன் றெய்த வொருவில் வலவாவோ!
புணரேய் நின்ற மரமிரண்டின் நடுவே போன முதல்வாவோ!
திணரார் மேகமெனக்களிற் சேரும் திருவேங்கடத்தானே
திணரார் சார்ங்கத் துனபாதம் சேர்வ தடியேன் எந்நானே?

(5)

ஆ. (புணரா) இதுக்கு முன்பு வஸ்துமன்றியே அபூர்வமாயிருப்பதோர்

ஐந்தாம் பாட்டு

இ. சப்தசாலங்கள் அசுராடிகளைப்போலே அழிதவிருவிகளல்லாமையாலே
கீழ்ச்சொன்ன அசுரநிரசனவரணம் போலே இஸ்ஸப்தசாலவேதனவரணம் அநிஷ்டநிவத்கரவ-
வ்யக்ஷகமாக மாட்டாமையாலித்தை இங்கே சொல்லுகை நிரய்கமன்றோ?
சாமய்யவ்யக்ஷகமாகிறதென்னில்! அதுவும் அசுரநிரசனம் சொன்னவிடத்திலே
அய்சிஹமாகையாலே இது புனரஹி ஆகாதோ என்ன அவதரப்பிக்கிறார்
(இதுக்கு முன்பு இத்யாடியால்). இந்த வசுக்கு உத்தரம் சொல்லுகைக்காக

ச. அந்வயம். தீவாய் - அநிமுகங்களான, 'திவ்யாபகசகூஷி:' என்கிறபடியே
அநி போலே துஸ்தகங்களான அந்நிஷ்டங்களை உடையவையான என்றபடி.
வாளி மழை - வாளங்களுடைய வர்த்தை, வாளி - வாளம், பொழிந்த
சிலையா - வர்த்தை வநுஸ்தை உடையவனான, சிலை - வநுஸ்தை, சிலையை
யுடையவன் சிலையான், சிலையா என்று சந்தேகம். திருமாமகள்
கேள்வா - பெரிய பிராட்டியாருக்கு நாயகனான, கேள்வன் - நாயகன்,
கேள்வாவென்று சந்தேகம். அசுரநிரசனஜனதவிரசியாலே, "ச-
தவா வநுஹந்தார் மஹிணி சுகாவஹம் । வநுஹந்தா வந்தேஹி மதாரி பரிவஸ்தை" என்கிற
படியே பெரிய பிராட்டியாருக்கு மிகவும் அபரணியான என்றபடி.
தேவா - தேவனான, தோதமானான என்றபடி. விரசு இருக்க அதின்மேலே
சுத:சுரியானவன் பண்ணின பரிவஸ்தைத்தால் பிறந்த அபவஸ்தாதிசயம்
சொன்னபடி. சுரர்கள் - நியதூரிகளும், முனிக்கணங்கள் - முனிசு
ங்களும், விரும்பும் - அபவஸ்தை பண்ணுகிற, அபவமாக அநுபவிக்கிற என்ற
படி. திருவேங்கடத்தானே - சிவகாமுரிமேலே இருக்கிறவனே, புவார்-
புவாரணங்களான, அந்த சூரமுனிசுங்களாலே சமஸ்தங்களான புவாங்
களாலே பரிபூரணங்களான என்றபடி. கழல்கள்-உன் திருவடிகளை, அரு
வினையேன் - கருணங்களான பாபங்களை உடையவனான நான், திருவடி
களில் ரசனையிருந்து வைத்து இழக்கைக்கு ஈடான பாபத்தைப்
பண்ணின நானென்றபடி. பொருந்துமாறு - கிட்டும்படியான
உபாயத்தை, பொருந்துகை - கிட்டுகை, ஆறு - உபாயம், உன் திருவடி
களை நியமாகச் சேர்ந்திருக்கும்படியான உபாயத்தை என்றபடி.
புணரா - கருணத்தருள வேணும், புணர்த்தல் - கருணத்தல்.

(4)

ஆ. உபாயத்தைப் பரிகரிக்கமுடியுமோவென்னில், ஒரு திருச்சரத்தினாலே
மஹிசர்சசிம்மான மராமரங்களேழையும் மஹிசரத்தையும் ரசாதலத்தை முரு
வும்படி எய்த உனக்கு முடியாததுண்டோ? ஆதலால் அன்றுனக்
கொரு தீங்கு விளையாதபடி மருதின் நடுவே போய் என்னுடைய மஹிச
த்தைப் போக்கி என்னை ஓர்ஜிவிப்பித்தாப்போலே சர்வமூத்சரணமான திரு
மலையிலே ப்ரணதூரிரநிரசநாய்மான ஸ்ரிஷாங்க்மூத்யசங்க்யேயிவ்யாயுபோபேதனாய்க்
கொண்டு நின்றருளின உன் திருவடிகளிலே சேர்த்தென்னை ஓர்ஜிவிக்
கப்பண்ணுவது எந்நாள்? என்கிறார். (5)

இ. விசிவசக்தியோரத்தைச் சொல்ல வந்ததாகையாலே ஒரு திருமுயில்லை
என்றதாய்த்து. ப்ரயமபாத்ததுக்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (ஒரு திரு
வித்யாதி உண்டோ என்னுமளவாலே). அதில் அன்று என்று
தகாலத்தை ஸ்மரிப்பிக்கையால் ஸ்விசுதமாகிற அந்தை அருளிச்செய்
கிறார் (மஹிசரத்தையுமித்யாடியால்). ஆதலாலென்கிறதற்கு ஓர்ஜிவிக்
பண்ணுவது எந்நாள் என்கிறத்தோடே ஸ்வயம். திரிபராதத்துக்குத்
தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (உனக்கொரு இத்யாடியால்). தீங்கு - அநிடம்,
மருதின் நடுவே - மமஜ்ஞ்நவ்ஷமஸ்யத்திலே, அர்ஜ்நவ்ஷமஸ்யே போகப்புக்க துண
னுக்கு என்ன தீங்கு விளையப்போகுகிறதோ? என்று எனக்குப் பிறந்த
மஹிசரத்தைப்போக்கி என்றபடி. களிரு சேருமென்கிறதற்குத் தாப்ய
மருளிச்செய்கிறார் (சர்வமூத்யாடியால்). திணரார் சார்ங்கத்து என்கிற
தற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (ப்ரணத்யாடியால்). (5)

ச. புணரா நின்ற - பரஸ்பரஸங்க்ஷேபங்களாய் நின்றவையான, புணர் -
சர்வம், ஆகை - உண்டாகை, செவ்வையாக இலக்குக்குறிக்கவொண்
னாதபடி சமூஹிமூதங்களாய் நின்றவையான என்றபடி. மரமேழு-வ்ஷங்
கள் ஏழையும், அன்று - 'சுஸ்ரிவஸ்திஷ்டிதாசிசித்ய் வியேண ராசுவே' என்று
மஹாராஜர் ஷங்கிராயிருந்த காலத்திலே, எய்த - வ்ஷந் பண்ணினவனான,
ஒரு - அநித்யனான, வில்வலவா - ஸ்நுஸ்சை உடைய மஹாவீரனான,
வலவன் - வீரன், வில்வலவா என்று ஷாக்பாதிவஸ்தமாசு. ஓ என்று திரு
வடிகளைப் பெருமையால் வந்த ஷிவாதாதிசயசுதகம். புணரேய் நின்ற -
பரஸ்பரஸர்வம் பொருந்தி இருக்கிற, ஏய்கை - பொருந்துகை, நிவிரமாம்
படி நன்றாக சங்க்ஷேபங்களாய் நிற்கிற என்றபடி. மரமிரண்டுனடுவே -
அர்ஜ்நவ்ஷங்களிரண்டுக்கும் மஸ்யத்திலே, போன - திருமேனியிலே ஒரு
தீங்கு வராதபடி தப்பிப் போனவனான, முதல்வா - காரணமூதனான, மருத
மரங்களாலே உனக்கென்ன தீங்கு வருகிறதோ என்கிற எனக்குப்

மூ. 'எந்நா னேநாம் மண்ணளந்த இணைத்தா மரைகள் காண்பதற்' என்று
எந்நா ளும்நின் நிமையோர்கள் ஏத்தி யிறைஞ்சி யினமினமாய்
மெய்ந்நா மனத்தால் வழிபாடு செய்யும் திருவேங் கடத்தானே!
மெய்ந்நா னெய்தி யெந்நாளுன் அடிக்கண் அடியேன் மேவுவதே? (6)

ஆ. (எந்நாளே) பரமவ்யோமத்திலே இருக்கும் சர்வசுவாமிக்கு சர்வசேஷவृத்தியும்
பண்ணுகையன்றோ எல்லார்க்கும் ப்ராய்மென்னில், அங்குள்ள அயர்
வருமமரர்களும் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளையன்றோ நாங்கள்
காண்பதென்றொசைப்பட்டு இங்கே இனமினமாக வந்து உன்னுடைய
திருவடிகளிலேயன்றோ வாங்மன:காயங்களாலே சர்க்காரமும் சர்வசேஷவृத்தியும்
பண்ணுகிறது. அப்படி எனக்குமிதுவே ப்ராய்ம். ஆதலால் திருமலை

ஆறும் பாட்டு

இ. உன் திருவடிகளை அடியேன் சேர்வதென்றொளென்று கீழ்ப்
பாட்டிற்சொன்ன அய்த்தையே சொல்லுகிறதாகையாலே இப்பாட்டு
புனர்தியன்றோவென்ன இப்பாட்டுக்குத் தாத்ரய் சொல்லுகைக்காக
அவதரிப்பிக்கிரார் (பரமேத்யாடியால்). இமையோரென்கிறத்தை உரைக்
கிரார் (அங்குள்ள இத்யாடியால்). ப்ரதமபாத்ததுக்குத் தாத்ரய்மருளிச்செய்
கிரார் (திருவேங்கடமுடையானித்யாடியால்). தூதீயபாத்ததுக்குத் தாத்ரய்
மருளிச்செய்கிரார் (உன்னுடைய திருவடிகளிலே இத்யாடியால்).
இதுக்குப் பரமதாத்ரய்மருளிச்செய்கிரார் (அப்படி இத்யாடியால்). மெய்ந்
நாணெய்தி என்கிறவிடத்தில் அபிப்ரேதாத்ரய்மருளிச்செய்கிரார் (ஆதலா
லித்யாடியால்). மெய்ந்நாணெய்தி என்கிறதற்குத் தாத்ரய்மருளிச்செய்

ச. பிறந்த மயத்தைப் போக்கி என்னை உளனாக்கினவனான என்றபடி.
ஒவென்று பூர்வவிஷாதிசயதொதகம். திணரார் - திணராலே பூர்ந்
களான, திணர் - அத்யந்தமாச்சரத்வம், மிகவும் பெருத்திருக்கிறவையான
என்றபடி. மேகமென - மேகங்களென்று சொல்லாம்படி, களிறு
சேறும் - சரங்கங்கள் கூடியிருக்கிற, திருவேங்கடத்தானே - அவிஷ்டகிரி
யிலிருக்கிறவனே, திணரார் - திணராலே பூர்மான, திணர் - பெருமை,
அதிசூரணபரிமாணமான என்றபடி. சார்ங்கத்து - அரிசாஜ்ஞத்தை உடைய
வனான, சாஜ்ஞத்தை உடையவன் சாஜ்ஞத்தன், சாஜ்ஞத்துனபாடமென்று
சமஸ்தபதம். உன் பாதம்-உன்னுடைய திருவடிகளை, அடியேன் - தாசபூத
னான நான், சேர்வது - அடைவது, எந்நாள் - எந்தக்காலமோ?
விஷாதிசயதொதகங்களான ஓகாரங்களை இங்கே அந்நிப்பது. (5)

மு. அடியேன் மேவி யமர்கின்ற அமுதே! இமையோர் அதிபதியே!
கொடியா அடுபுள் ளுடையானே! கோலக் கனிவாய்ப் பெருமானே!
செடியார் வினைகள் தீர்மருந்தே! திருவேங் கடத்தெம் பெருமானே!
நெடியார் பொழுதும் உனபாதம் காண நோலா தாற்றேனே. (7)

ஆ. யிலே செல்லவேணும் என்னத்தக்கதாக நான் மெய்யாகத்திருமலை
யிலே வந்து உன் திருவடிகளிலே சர்க்காரமும் சர்க்கரங்களாலும்
சர்வசுவதியும் பண்ணுவதன்றோ வென்கிறார். (6)

இ. கிறார் (நான் மெய்யாக இயாடியால்). உன்னடிக்களடியேன் மேவு
வது என்கிறதற்குத் தாய்மருளிச்செய்கிறார் (உன் திருவடிகளிலே
இயாடியால்). (6)

ச. மண்ணளந்த - மூமியை அளந்ததுகளான, சூனாசுளங்களைப் பாராதே
எல்லார் தலையிலும் படும்படி மூமி எல்லாம் வாய்நாங்களான என்றபடி.
தாமரைகள் - தாமரசுழைங்களை, ருபகாதிசயோகி. பசுபதசங்களான
திருவேங்கடமுடையானுடைய திருவடிகளை என்றபடி. இணை-இரண்
டையும், நாம் - பரவ்மாதத்தை அநுபவிப்பா நிற்கிற நாம், காண்பதற்கு -
கண்டு அநுபவிக்கைக்கு, எந்நாளென்று - எந்த நாளை உடையோம
யிருக்கிறவர்களென்று, எந்நாளென்று வதுவிதி. திருவேங்கடமுடைய
பான் திருவடிகளை நாம் கண்டு அநுபவிப்பது எந்தக் காலமோ என்று
ஆசைப்பட்டு என்றபடி. இமையோர் - அநிமிஷர், அசுவிதவானிரான
நித்யசூரிகளென்றபடி. எந்நாளும்-சர்க்காரமும், இனமினமாய் - கூட்டம்
கூட்டமாய், இனம் - கூட்டம், நின்று - திருமலையிலே வந்து நின்று,
எத்தி - சூதித்து, இறைஞ்சி - அபயித்து, இறைஞ்சுதல் - அபயித்தல்,
மெய்ந்நாமனத்தால் - சரீரவாஹமஸ்ஸுக்களாலே, மெய் - சரீர், நா -
விதீ, வாக்கென்றபடி. வழிபாடு - கீழ்வந்ததை, செய்யும் - செய்யும்
படியான, திருவேங்கடத்தானே - சீவகூடமிரியிலிருக்கிறவனே! அடி
யேன் - அந்யாஹ்ஸேபமூனான, நான் - அநிமிஷனான நான், மெய்-சத்யமாக,
சுருக்ஷமான மானசாநுபவமாத்மனத்தையே சாஷாங்கமாக என்றபடி. எய்தி-
அடைந்து, கிட்டி அநுபவித்து என்றபடி. அடிக்கள் - திருவடிகளிலே,
கள் என்று சப்தமய்யஸ்யம். மேவுவது - பொருந்துவது, நிரந்தரமாகக்
கீழ் பண்ணுவதென்றபடி. எந்நாள் - எந்தக் காலம்? (6)

ஆ. (அடியேன்மேவி) உபாயநுதானப்பண்ணினாலன்றோ இந்த சாபம் பெறலாவதென்னில், பரமஹம்ஸமாயான பரமசூரிகளாலே பரிவர்த்தனையுடையதாய்க்கொண்டு உனக்கு விஜயவஜ்ஜமாய் வாயிதவிருவினிரசனசுவாவனான பெரிய திருவடி திருத்தோளிலே ஏறியருளி எனக்காகத் திருமலையிலே புகுந்தருளி என்பக்கலுள்ள பரிவர்த்தனையுடையதாய்க்கொண்டு உன் திருப்பவளத்தினாலே பாகுதவிவயபவனான என்னையும் கூடத் தோற்றித்தடிமையாக்கி ஒரு ஸாமாந்யவிஷயத்திலும் அசாபாரணமனன்றியே அவிஷயம் நானுன்னை அநுசந்திக்கும்படி. எனக்குப்பரமஹம்ஸமாயிருக்கையாலே உன்னைக் காண்கைக்கோர் உபாயம் அநுசந்தித்திலேனாகிலும் உன்னைக் காணுதொழியில் வரக்க மாட்டேன், ஆதலாலுன்னைக்காட்டியருளாயென்கிறார். (7)

ஏழாம் பாட்டு

இ. எனக்கொரு உபாயமும் காய்கரமாகிறதில்லை, நீயே என்னை ரசிக்க வேணுமென்று கீழ்ச் சொன்ன இவர் "உனபாதம் காண நோலாதாற்றேன்" என்று இப்பாட்டிலே உன்னை அநுசந்திக்கைக்கு உபாயநுதானப்பண்ணுதே யானிருக்கமாட்டேனென்று சொல்லுகை அசாபாரணமன்றோ வென்ன இதுக்குத் தாபம் சொல்லுகைக்காக அவதரிப்பிக்கிறார் (உபாயநுதானமிஷாடியால்). எனக்கென்னவே அசாபாரணமாக ஒரு உபாயத்தைக் கரிக்கை விவரிக்கையான உனக்கருமையோ என்று கீழே இவர் சொன்னவாறே இது நமக்கருமையன்றாகிலும் வீஷ்ணுவீஷ்ணுபரிவாரம் சர்வசாபாரணமாக நாம் அநாதியாகக் கரிகத்து வைத்த உபாயங்களிரா நிற்க உமக்கே அசாபாரணமாக வேறொரு உபாயத்தை இப்போது கரிகத்தால் நமக்கு வீஷ்ணு பரிவர்த்தமாம். ஆதலால் பூர்வகாலங்களான உபாயங்களிலே ஒன்றை அநுசந்தித்தாலன்றோ இந்த சாபம் பெறலாவது என்றவனருளிச் செய்ய, அப்படியொரு உபாயம் அநுசந்தித்திலேனாகிலும், உன்னைக்காணுதொழியில் ஸாமாந்யமும் வரக்க மாட்டுகிறிலேன், ஆதலாலெனக்குன்னைக் காட்டியருள வேணுமென்றப்படி இப்பாட்டுக்குத் தாபம் மாகையால் இப்பாட்டு சங்கீதமென்று கருத்து. இமையோரதிபதியே என்கிறதற்குத் தாபம்மருளிச்செய்கிறார் (பரிவர்த்தாடியால்). கொடியாவது புன்னுடையானே என்கிறதற்குத் தாபம்மருளிச்செய்கிறார் (உனக்கு விவரித்தாடியால்). திருவேங்கடத்தெம்பெருமானே என்கிறதற்குத் தாபம்மருளிச்செய்கிறார் (எனக்காக இஷாடியால்). செடியார் வினைகள் தீர் மருந்தே என்கிறதற்குத் தாபம்மருளிச்செய்கிறார் (என்பக்கலுள்ள

மூ. நோலா தாற்றே நுனபாதம் காண என்று நுண்ணுணர்வின்
நீலார் கண்டத் தம்மானும் நின்றநான் முசனும் இந்திரனும்
சேலேய் கண்ணார் பலர்குழ விரும்பும் திருவேங் கடத்தானே!
மாலாய் மயக்கி யடியேன்பால் வந்தாய் போலே வாராயே. (8)

இ. இத்யாதியால்). அடியேன் மேலி என்கிறவிடத்தில் அபிரதாய்மருளிச்
செய்கிறார் (என் நெஞ்சிலே இத்யாதியால்.) கோவக்கனிவாயென்கிற
பதத்துக்கும் அடியேனென்கிற பதத்துக்கும் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார்
(உன் திருப்பவளத்தினியாதியால்). மேலியமர்கின்றவென்கிறதற்குத்
தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (ஒரு ஷணமாத்யாதியால்). அமுதே என்கிற
தற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (எனக்குப் பரமேத்யாதியால்). உனபாதங்
காண நோலாதென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (உன்னைக்
காண்கைக்கு இத்யாதியால்). ஆற்றேனென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்
செய்கிறார் (உன்னைக்காணுதொழியிலியாதியால்). இதுக்குப் பரம-
தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (ஆதலாலுன்னை இத்யாதியால்). (7)

ச. இமையோரதிபதியே - நியசூரிநாயகனான, அடு - வாயிதவிருவி
களைத் தப்பிக்கும் சுவாவனான, அடுகை - தப்பிக்கை, புள் - பசியை,
சுடினை என்றபடி. கொடியா - ஷணமாக, கொடி - ஷணம், உடையானே -
உடையவனான, திருவேங்கடத்தெம்பெருமானே - சிவசூரபதத்திலே
இருக்கிற சுவாமியான, செடியார் - கந்தார் போலே அபிரதாயங்களான,
செடி - கந்தார், ஆர் - ஸ்ரீம், சுவடிமென்றபடி. வினைகள் - புகழ்மங்கல்,
தீர் - தீருகைக்கு, மருந்தே - மூலமாயிருக்கிறவனான, கோல - சூர
மான, கனிவாய் - பசுவன் போலே இருக்கிற அபிரதே உடையவனான,
பெருமானே - பெரியவனான, மூலத்திலே அபிரதேனான என்றபடி.
அடியேன் - இந்த அழகுக்குத்தோற்று அடிமை புகுந்த நான், மேலி -
வாயிதத்து, ஷணமாதிரிவாசனான என்றபடி. அமர்கின்ற - அமர நிற்றி,
நிரந்தரமாக அநுமதியா நிற்கிற என்றபடி. அமுதே - அமுதமே, உன
பாதம் - உன்னுடைய திருவடிகளை, காண - கண்டு அநுமதிக்கைக்கு,
நோலாது - நோலாதே, நோன்பு - ண்ணாதே, நோன்பு - வத், சபாநாந்
பண்ணுதிருக்கச் செய்தேயுமென்றபடி. கொடியார் பொழுதும் -
கொடியானது சமாதாமம் காலமும், கொடி - அசுரமூலி, ஆருகை -
சமாதாமகை, ஒரு ஷணமாதமுமென்றபடி. ஆற்றேன் - ஆறி இருக்க
மாட்டேன், உன்னைக் காணாதே ஒரு ஷணமாதமும் சிவக்க மாட்டே
னென்றபடி. (7)

ஆ. (நோலாதாற்றேன்) சபாசூயராயிருந்து வைத்து ஆசைப்பட்டால் கிடைக்குமோவென்னில் அறிவுடையரான சுவ்வசுமேந்திராதிதேவர்களும் கூட சபரிசுமமாக வந்து நாங்கள் சபாசூயராகிலும் உன்னைக் காணுதொழி யில் வரிக்கமாட்டோமென்றாசைப்பட்டன்றோ உன்னைக் காணப்பெறு கிறது. ஆதலாலடியேனுமுன்னை சர்க்காரும் காணும்படி வரவேணு மென்று அபேஷிக்க, அப்பொழுதே எழுந்தருளா விட்டவாறே இப்படிச் செய்கை திருவுள்ளமன்றாகில் உன்னைக் காணப்பெறுத வசத்தாலே யித்தேறி மயங்கி இருந்த அடியேன் பால் சிரசெழுவானுக்கு வந்து தோற்றினுப் போலேயாகிலும் வந்தென்னை வரிப்பித்தருளாபென்கிறார்.

எட்டாம் பாட்டு

இ. கீழ் ஆறும் பாட்டிலே நியசூரிகளெல்லாரும் திருமலையிலே வந்து எம்பெருமானுக்கு அடிமை செய்கிறார்களென்றபோதே சூராதிகள் இங்கே வந்து அடிமை செய்கிறாரென்னுமிடம் சொல்ல வேண்டாமையால் அதை இப்பாட்டிலே சொல்லுகை அசுத்தமன்றோவென்ன அவரெப்பிக்கிறார் (சபாசூயராய் இत्याதியால்). நுண்ணுணர்வில் என்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (அறிவுடையரான என்று). சேலையகண்ணார் பலர் தழ் என்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (சபரித்யாதியால்). பரிசுடங்கள் - கதாங்கள். நோலாதாற்றேனுன பாதங் காணவென்று என்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (நாங்களித்யாதி யால்). சூயராகையாலுமென்றது சூயராயிருக்கச்செய்தேயுமென்ற படி. விரும்புமென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (உன்னைக் காணப் பெறுகிறதென்று). இப்பாடவத்துப் பரமதாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (ஆதலாலித்யாதியால்). இப்போது சாதுசர்வைம் அபேஷிக்கிறவர் தம்மோடு சாதுசர்வைத்துக்கு அஃராம்படி எம்பெருமான் முன்பு வந்ததில்லாதிருக்க வந்தாய்போலே வாராயென்று முன்பு வந்தாப்போலே இப்போதும் சாதுசர்வைத்துக்கு வரவேணுமென்று சொல்லுகை அசுத்தமன்றோவென்ன இதுக்குத் தாப்ய் சொல்லுகைக்காக அவரெப்பிக்கிறார் (அப்போதே இत्याதியால்). எழுந்தருளாவிட்டவாறே என்கிறதற்கு சூராவாஸ்த்தத்தில் கிய்யோடே ஸ்வயம். சூரியபாதத்தில் அபிரேதாய்மருளிச்செய்கிறார் (இப்படிச் செய்கை இत्याதியால்). இப்படிச்செய்கை என்றது நானுன்னை சர்க்கா ரும் காணும்படி நீ வருகை என்றபடி. மாலாய் மயக்கி என்கிற தற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (உன்னைக் காணப்பெறுத இत्याதியால்). வந்தாய் போலே வாராயென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (சிரசெழுவாதியால்).

ச. நுண்ணுணர்வில் - சூக்ஷ்மவியை உடையவனான, நுண் - சூக்ஷ்மம், உணர்வு - வுடி. இல் என்று மத்வயியபுரவயம், சுவராயுபாயங்களிலே சமீபினானமுடையவனான என்றபடி. நிலார் - நீலத்தாலே ஆர்ந்திருக்கிற, விஷத்தாலே நீலவண்ணவாயிருக்கிற என்றபடி. கண்டத்து - கண்டத்தை உடையவனான, அம்மானும் - அகரபுரானும், விஷத்தைக் கண்டத்திலே விரித்த விஷயமுடையவனாய் அத்தாலே அகரபுரானான உடனும் என்றபடி. நிறை - பூர்ணான, அந்த உடனிற்காட்டில் நானசக்யாதிபூர்ணான, நானமுதனும் - அநுமூதனும், இந்திரனும்-இந்தனும், இதுக்கு விரும்புமென்கிறத்தோடே அந்நயம். சேலேய் கண்ணார் - மீனசஹவிஷிவன்களான உமா-சரஸ்வதீசவிபுரிகளான சரீகள், சேல் - மீனம், ஏய்கை - சஹமகை, மலர் - அனேகம் பேர், தூழ் - தூழ்ந்திருக்க, உய்நியமாய்ப்படி தங்களுடைய சரீகளையும் கூட்டிக்கொண்டு வந்து என்றபடி. இதுக்கும் விரும்புமென்கிறத்தோடே அந்நயம். உனபாதம் - உன் திருவடிகளை, காண - கண்டு அநுபவிக்கைக்கு, நோலாது - நோன்பு பண்ணுதே, நோன்பு - உதம், உன் திருவடிகளைக்கண்டு அநுபவிக்கைக்கு ஒரு உபாயம் அநுபவியாதிருக்கச் செய்தேயும் என்று அஹம். ஆற்றேன் - ஆறி இருக்கமாட்டேன், உன்னைக் காணுதே விரித்திருக்கமாட்டேனென்றபடி. அஹாதிர்கள் தனித்தனியே சொல்லுகிற படியை அநுபவிப்பிக்கைக்காக ஆற்றேனென்று அகவசனநிர்வஹம். என்று - இப்படி அநுபவித்தைச் சொல்லி, விரும்பும் - அநுபவியா நிற்கிற, சாதரமாக அநுபவியா நிற்கிற என்றபடி. திருவேங்கடத்தானே - அநுபவியாதிருக்கிறவனே, மாலாய் - பிச்சாய், உன்னைக் காணப் பெருமையாலே பிச்சேறி என்றபடி. மயக்கி - மயங்கப்பண்ணி, மோஹிக்கப்பண்ணி என்றபடி. உன்னைக் காணுமையாலே பிச்சேறி மயங்கும்படி உன்னைப்பண்ணுவித்து என்கை. 'அநித்யமசுக்ஷ்மம் லோகமம் ப்ராய் மஜஸ்வ ச' என்கிற இடத்தில் ப்ராய் என்றது விதி அன்றிக்கை அநுபவியாய் ப்ராய் வத்மான்ஸ்வ மென்று அநுபவியாதிருக்கிறவனாலே மயக்கி என்றதுவும் அநுபவியாய் உன்னை மயங்கப்பண்ணி இருக்கிறவனான நீ என்றதாகிறது. வந்தாய் போலே - அநுபவியாதிருக்கிறவனுக்கு வந்தாப்போலே, சர்க்காரமும் நான் கண்டு அநுபவிக்கும் படி வரத் திருவுள்ள மன்றாகில் அநுபவியாதிருக்கிறவனுக்கு வந்தாப்போலே சக்தாகிலும் என்றபடி. அடியேன் பால் - அநுபவியானான் என்கை, பாலென்று அநுபவியானான், எனக்காக என்றபடி. வாராய் - வரவேணும்.

மூ. வந்தாய் போலே வாராதாய்! வாரா தாய்போல் வருவானே!
 செந்தா மரைக்கட். செங்கனிவாய் நால்தோ ளமுதே! எனதுயிரே!
 சிந்தா மணிகள் பகரல்லைப் பகல்செய் திருவேங் கடத்தானே!
 அந்தோ! அடியேன் உனபாதம் அகல கில்லேன் இறையுமே. (9)

ஆ. (வந்தாய் போலே) ஸ்ரீகூலர்க்குக் கண்டவாற்றாலே எளியாரைப் போலேயிருந்தரியையாகையாலும் ஶாஸ்த்ரற்குக் கண்டவாற்றால் அரியாரைப் போலே இருந்து எளியையாயிருக்கையாலும் நீ என்னை ஸ்ரீசுந்தரேசுவரகபோஷகபோஷனாக்குகையாலும், தினகரகிரணசசிம்மான ஸ்வப்னக்ளாலே ஶாஸ்த்ரையையும் பகலாக்கா நின்ற ஶ்ரீநங்களாலே ஶ்ரீகூலமான திருமலையிலே எனக்காக நின்றருளுகையாலும், அடியேன் ஒரு ஶ்ரீமாத்ரமும் உன் திருவடிகளை விசுலேபிக்க மாட்டாமையாலும் உன் துய்யாலே அடியேனை உன் திருவடிகளிலே சேர்த்தருளவேனுமென்கிறார். (9)

ஒன்பதாம் பாட்டு

இ. வந்தாய் போலே என்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீகூலர்க்கியாடியால்). கண்டவாற்றாலென்றது ஶாபாத: ஶ்ரீயமானபகரத்தாலே என்றபடி. ஆறு - பகாரம், எளியார் - சூலமர், வாராதாய் என்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (அரியையாகையாலுமென்று). அரியை - துலம்சன், அருமையாயிருக்குமவன் அரியான், இச்சாஷம் எதிரே இருக்குமவனைச் சொல்லும் போது அரியை என்று ஶ்ரீமாயிருக்கும். வாராதாய் போலென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (ஶாஸ்த்ரர்க்கியாடியால்). வருவானே என்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார். (எளியை ஶ்யாடியால்). எளியா என்கிற ஶாஷம் எதிரே இருக்குமவனைப் பார்த்துச் சொல்லும்போது எளியை என்று ஶ்ரீமாயிருக்கும். செந்தாமரை ஶ்யாதிவிசேஷங்களுடே எனதுயிரே என்கிற பதத்தின் ஶ்ரீமவ்யாஹரத்துக்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (நீ என்னை ஶ்யாடியால்). துரியபாடத்துக்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (தினகரேயாடியால்). துரியபாடத்துக்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (அடியேனொரு ஶ்ரீமாத்ரமியாடியால்). இதுக்குப் பரமதாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (உன் துய்யாலே ஶ்யாடியால்). இத்தால் தாம் அபேஷித்த போதே காணப்பெறுமையாலே இனி ஒரு ஶ்ரீமாத்ரமும் ஶ்ரீக்க மாட்டேனென்கிறாரென்று சங்கதி சூசிதை. (9)

ச. வந்தாய் போலே - வந்து கிட்டினவன் போலே, சூலமனவன் போலே இருந்து என்றபடி. வாராதாய் - வந்து கிட்டாதவனான, துலம்சனாயிருந்தவனான என்றபடி. ஶ்ரீஸ்த்ரற்கு ஶ்ரீ ஶே:.. வாராதானென்கிற

மூ. 'அகல கில்லேன் இறையும்' என் றலர்மேல் மங்கை யுறைமாற்பா!

நிகரில் புகழாய்! உலகமுன் றுடையாய்! என்னை ஆள்வானே!

நிகரில் அமரர் முனிக்கணங்கள் விரும்பும் திருவேங் கடத்தானே!

புகலொன் றில்லா அடியேன் உள் அடிக்கீழ்மர்ந்து புகுந்தேனே. (10)

ஆ. (அகலகில்லேன்) அபாரகாரூபமஹோதயியாய் சர்வஸ்வாமியாய் உன்
 இடைய முனங்களாலே அஸ்மத்ஸ்வாமியாய், திருநாட்டிலே த்வத்பரிசுரீகமோ

பத்தாம் பாட்டு

இ. நிகரில் புகழாயென்கிறதற்குத் தாத்மயம்ருளிச்செய்கிறார் (அபாரேத்யாதி யால்). புகழாயென்றது குணசாமான்யவாசகமாயிருந்ததேயாகிலும், ஜான-
சக்த்யாதிகள் நிரஹானுபஹசாபாரணங்களாகையாலும் வாஸ்தவமாத்வஜ்வசோஹாதி
களெல்லாம் காரணத்தின் சுவடுகளாகையாலும் சர்க்கலாபகுணபிரபானமான
காரணகுணமே இங்கே விவகிசெய்து கருத்து. உலக முன்றுடைய
யென்கிறதற்குத் தாத்மயம்ருளிச்செய்கிறார் (சர்வ்வாமியாயென்று). என்னை
ஆள்வானே என்கிறதற்குத் தாத்மயம்ருளிச்செய்கிறார் (உன்னுடைய
இத்யாதித்யால்). அமரரென்கிறதற்குத் தாத்மயம்ருளிச்செய்கிறார் (திரு
நாட்டிலே இத்யாதித்யால்). 'தீவா: மதாஜானுவர்த்நசீலா:' என்றிப்படி தீவசுத்தம்

ச. ஷடம் எதிரே இருக்குமவனைக் குறித்துச் சொல்லும்போது வாராதா யென்று ரூபமாயிருக்கும். வாராதாய் போல்-வந்து கிட்டாதவன் போல், துல்மன் போலே இருந்து என்றபடி. ஶாஸ்திரற்குத் தங்கள் ஶாகிஷ்யத்தைப் பார்த்தால் நமக்கு அவன் துல்மன் என்று தோற்றும்படி இருந்து என்றபடி. வருவானே - வருமவனான, சூசமனாயிருக்குமவனான என்ற படி. செந்தாமரைக்கண் - ஶ்ருதாமரசவினீவனான, கட்செங்கனிவாய் என்கிற இடத்தில் ணகாரச்ய ககாரே பரே டகாராदेश: செங்கனிவாய் - ஶ்ருதாமரசவதமான ஶ்ருதத்தை உடையவனான, விவாஶரனான என்றபடி. நாற்றோள் - சதுர்ஜனான, அமுதே - ஶமூதமான, ஶத்யந்தமோஷனான என்ற படி. எனது - மதியமான, உயிரே - ப்ராணனான, இந்த சிந்தயத்தை எனக்குத் தாரகபோஷகமோஷங்களாக்கினவனான என்றபடி. சிந்தாமணிகள் - சிந்தாமணிகளுடைய, பகர் - தைஜஸ்ஸானது, சிந்தாமணிகள் போலே ஶபேஷிதாய்ஸ்ரதங்களாய்க் கொண்டு வேஷ்டகிரிஸ்தங்களிலே இருக்கும் மாணிக்கங் களுடைய தைஜஸ்ஸானது என்றபடி. பகர் - தைஜஸ்ஸு, அல்லை - ராஸ்திரைய, அல்லு - ராஸ்திர, பகல்செய் - பகலாக்கா நிற்கிற, 'சகூஹிவாஹ்வாஸ்ய ஶவதி' என்னுமாப்போலே பகலேயாம்படி ராஸ்திரையையும் கூடப் பகலாக்கா நிற்கிற என்றபடி. திருவேங்கடத்தானே - ஶ்ரீவேஷ்டகிரியிலிருக்கிற

ஆ. ராயும் தவ்நுநானுபவீகமொராயும் நிர்ப்பமராயிருந்த நிர்யசித்புரூபர்களுக்கும் கூட சபூநியமான திருமலையிலே, அநாலோசிதவிசேஷாசேஷலோகசரணனாய்க் கொண்டு நின்றருளுவதும் செய்த உன் திருவடிகளை அநந்யசரணனான அடியேன் அநந்யபரோபனனாய்க்கொண்டு பெரிய பிராட்டியார் பூஷகாரமாகச்

இ. சீதாபாஷ்யத்திலே ஸ்ரீராமாயணமாயே தேவசப்தம் சமானாங்கமான அமரசப்தம்
 பரவத்பரிசுஷேகபொருளைச் சொல்லுமென்று கருத்து. முனிசப்தங்களென்
 கிறதற்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (தவத்புருஷாத்யாயம்). முனிசப்தம்
 மனநிலைபொருள் சொல்லுகிறதாயினாலே ஸ்ரீராமாயணமாயே சொல்லு
 மென்று கருத்து. ருதிரபாஷ்யத்தில் நிகரிலென்கிறதை உரைக்கிறார்
 (நிர்வாணாத்யாயம்). இப்படி நிகரிலென்று விசேஷிக்கையாலே இங்கு
 அமரசப்தமும் முனிசப்தமும் நிர்வாணபுருஷபரிசுஷேகமென்று கருத்து. விரும்பு
 மென்கிறதற்குத் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (ஸூகீர்த்தமானவென்று).
 திருவோங்கடத்தானே என்கிறதற்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (திரு
 மலையிலே ஐயாத்யாயம்). புகலொன்றில்லா என்கிறத்தை உரைக்கிறார்
 (அநந்யபரிசுஷேகாத்யாயம்). அமர்ந்து என்கிறதற்குத் தாத்பர்யமருளிச்
 செய்கிறார் (அநந்யபரிசுஷேகாத்யாயம்). பரிசுஷேகத்தில் அபரிசுஷேக
 மருளிச்செய்கிறார் (பரிசுஷேக ஐயாத்யாயம்). இங்கு பரிசுஷேகபுருஷபரிசுஷேக
 சொன்னது இவ்வருடைய சிவபரிசுஷேகபரிசுஷேகத்துக்கும் உபநிஷதம். அல்லது
 அவ்விசேஷபரிசுஷேகத்தை வ்யவசேதிகத்தபடியன்று. இயத்திலும் இயவிவரணமான
 வ்யத்திலும் இப்பாட்டிலுமிவனுக்கு சிவபரிசுஷேகபரிசுஷேகம் சப்தஸ்வரஸ்யத: பரிசு
 மாயிருக்கையாலே அதை இங்கே வ்யவசேதிகக்கக்கூடாதிதே. ஆகையால்
 இவ்விசேஷபரிசுஷேகத்தை எடாதே பரிசுஷேகபரிசுஷேகத்தை எடுத்தது எம்பெருமானிற்
 காட்டில் இவனுக்குள்ள ஏற்றம் சொல்லுகைக்காகவாமத்தனை. புகுந்தே

ச. வனே, அந்தோ - ஐயோ, அत्यந்தயனியதாபனராய் அत्यந்திதயத்தாலே
அந்தோ என்கிறார். அடியேன் - நிஹாதிசேஷமூதனான் நான், உன்
பாதம் - உன்னுடைய திருவடிகளை, இறையும் - இஷத்தும், ஷணகாலமு
மென்றபடி. அகல் - விசுலேஷிக்க, கில்லேன் - சக்தனாகிறிலேன்
கிற்கை - சக்தனாகை. (9)

இதையும் - இவத்தும், ஷங்கலமுமென்றபடி. அகல - விசுலெபிக்க -
 நிரதிசயமொயமான இந்தத் திருமார்வை விசுலெபிக்க என்றபடி. கில்லே
 னென்று - மாட்டுகிறிலேனென்று, நியசுலெபம் நடவா கிற்கச் செய்தே
 யும் அவன் திருமார்வின் மொயதாதிசயத்தாலே நவ் நவமாகப்பிறக்கிற
 ஶாசகயதிசயத்தாலே, விசுலெபிக்கமாட்டேன் விசுலெபிக்கமாட்டேனென்று

ஆ. ஶரணம் புகுந்தேன், இப்போதே நிரஸ்தமஸ்தபிரதிபந்தகனாய் உன் திருவடிகளிலே சர்க்காரமும் சர்க்கேஜ்யமும் அடியேன் பண்ணப்பெறவேணும் மென்கிறார். (10)

இ. நென்கிறதற்குத் தாழ்ந்திருளிச்செய்கிறார் (ஶரணம் புகுந்தேனென்று). பாட்டில் அபிபிரேதாய்மருளிச்செய்கிறார் (இப்போதே த்யாடியால்). “அந்தோ அடியேனுன் பாதமகலகில்லேனிறையு”மென்று கீழ்ப்பாட்டிலே சொல்லி இப்பாட்டிலே “உன்னடிக்கீழ் அமர்ந்து புகுந்தே”னென்று சொன்ன இஸ்மயிவ்யாஹரத்தாலுமிப்பாட்டு ஶரணாதிமஸ்தமான தயத்தினுடைய அநிஸந்தானமாகையாலே உதரஶ்ஷாயம்முமிங்கு சொல்லவேண்டுமாயாலும் சர்வாநிஷ்டநிவृத்திபூர்வகரமபுஷ்யாய்நமிங்கே அபிபிரேதமென்று கருத்து. இத்தால் ஶக்ஷமாபிசுப்பதோர் உபாயமநுஸ்தத்தாலல்லது பரமபுஷ்யாயம் கமியாதென்று அவனருளிச் செய்தவாறே இப்பாட்டிலே ஶரணாதியைப் பண்ணுகிறாரென்று சங்கதி சூசிதை. இப்பாட்டு த்யாநிஸந்தானமாகிறபடி. எங்ஙனே என்னில்? ப்ரதமபாடத்தாலே ஶ்ரீமஸ்தவ்யாய்மும் த்விதீயதூதீயபாடங்களாலே காஷ்யவாஸஸ்யாதிசுயாநுபுஷ்யபரமான நாராயணஸ்வாய்மும் புகலொன்றில்லாவடியேனென்று ப்ரபவ் என்கிற கியாபதத்தில் உதமனில் விவசிதமான அய்யம் உன்னடிக்கீழென்று ஶரணஸ்வாய்மும் புகுந்தேனென்று கியாபதத்தில் அய்யம் சொல்லி அமர்ந்தேனென்று அநந்யப்ரயோஜனஸ்தமஸ்த உதரஶ்ஷாயம் சூசிதமாகிறதிறே. (10)

ச. சொல்லா நின்று கொண்டு என்றபடி. இதுக்கு உரையுமென்கிறத்தோடே ஶ்வயம். அலர்மேல் - பூஷத்தின் மேலே இருக்கிற, பசுபதிவியான என்றபடி. பசுத்திலே பரிசுத் வடிவு கொண்டாப்போலே நிரதிஸ்ய-மோஷமாயிருக்கிறவனாகூட அகலகில்லேனிறையுமென்னும்படி இருக்கிறது உன்னுடைய மோஷதை என்று கருத்து. மங்கை - யுவதியானவன், நிரயயீதநஸ்தவையான பெரிய பிராட்டியாரென்றபடி. உரைமார்பா-வசியா நிற்கிற திருமார்பை உடையவனான, உரைகை - வசிக்கை, நிகரில் - சதுஷ்ரஹிதங்களான, நிகர் - சதுஷம், புகழாய் - புகழை உடையவனான, புகழ் - குணவ்யாபி, புகழையுடையவன் புகழான், புகழாயென்று சந்தேகந்தம். இத்தால் காஷ்யவாஸஸ்யாதிசுயாநுபுஷ்ய சொல்லித்து. முன்னுலகமென்று மாறி ஶ்வயிப்பது. முன்னு - த்விதீயங்களான, உலகம் - லோகங்களை, லோகயதே இதி லோக: ப்ரமாணசிட்ஹங்களான சேதநாசேதநங்களை என்றபடி. உடையாய் - சமமாக உடையவனான, இத்தால் தன் பேராக ரஸிககைக்கு நடான சுவாமியை சொல்லித்து. என்னை - அந்யஸ்தேயனான என்னை,

ஹ. 'அடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தடியிர்! வாழ்மின்' என்றென் றருன்கொடுக்கும்
படிக்கேழில்லாப் பெருமானைப் பழனக் குருகூர்ச் சடகோபன்
முடிப்பான் சொன்ன ஆயிரத்துத் திருவேங் கடத்துக் கிவைபத்தும்
பிடித்தார் பிடித்தார் வீற்றிருந்து பெரிய வானுள் நிலாவுவரே. (11)

ஆ. (அடிக்கீழமர்ந்து) கீழ்க் கரதிகளாய்க் கொண்டு தன் திருவடிகளைச்
சரண் புக்க அவர்களுக்குக் கீழ்ச்சுத்தைக் கொடுத்துக் கொண்டு நிற்கிற
நித்யமான ஆதிசுவாச்யத்தை உடைய திருவேங்கடமுடையானைச்
சேர்ந்து முடிக்கைக்காகத் திருமலையில் சமூதியைச் சொன்ன இத்
திருவாய்மொழியை ஆசிரித்தவர்களை ஆசிரித்தவர்களே திருநாட்டிலே
மகவஞ்சுவசாராயத்திலே அபிஷித்தராய் சர்க்காலமும் சர்வசுவதியும் பண்ணிக்
கொண்டு வீதிக்கப் பெறுவாரென்கிறார். (11)

திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே ஸரணம்.

நிகமனம்

இ. அடியீரென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (கீழ்க் கரதிகளி
த்யாடியால்). அடிக்கீழியாதி படிக்கேழில்லா இயைத்துக்குத் தாப்யம்ருளிச்
செய்கிறார் (கீழ்ச்சுத்தை இயாடியால்). முடிப்பான் சொன்ன என்கிற
தற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (சேர்ந்து முடிக்கைக்காகவென்று).
அடைந்து தீருகைக்காக என்றபடி. அடைந்து-குரையினுய் விடுகைக்காக
என்கை. திருவேங்கடத்துக்கிவைபத்துமென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்
செய்கிறார் (திருமலையிலியாடியால்). பிடித்தார் பிடித்தார் என்கிறத்தை
உரைக்கிறார் (ஆசிரித்தவர்களை இயாடியால்). பெரியவானுள் வீற்
றிருந்து என்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (திருநாட்டிலே இயாடி
யால்). நிலாவுவரென்கிறத்தை உரைக்கிறார் (வீதிக்க இயாடியால்). (11)

ச. ஆள்வானே - அந்தரங்கதாசன அங்கீகரித்து ஆளாநிற்கிறவனான, இத்
தால் சீசீலிய் சொல்லித்து. நிகரில் - மகவஞ்சுமகீழ்ங்கனிலே சுவசரஹிதரான,
அமரர் - தேவர்களும், மகவதானுதர்வீகரதிகரான நித்யசூரிகளுமென்றபடி.
முனிக்கணங்கள் - முனியுணங்களும், குணாநுமவநிதரான சூரிகளுடைய
கூட்டங்களுமென்றபடி. விரும்பும் - மிகவும் ஆதரிக்கும்படியான,
இருட்டரையிலே விளக்குப்போலே எம்பெருமானுடைய வாஸ்தவசீசீலிய்-
காணாதிருங்கள் மிகவும் பிரகாசிப்பது சந்தரமண்டலத்திலே ஆகையாலே
இப்பாட்டு சரீரவணபிரகாசநாதிசயத்தையிட்டு சூரிகள் திருமலையைப்
பரமபதத்திற் காட்டிலும் மிகவும் ஆதரியா நிற்பரென்று கருத்து. திரு
வேங்கடத்தானே - சீவீகரதிரியிலே எழுந்தருளி இருக்கிறவனே!

ச. சம்புதி. இத்தால் சோலய் சொல்லித்து. உன்னடிக் கீழ் - கீழ்ச்சொன்ன
 சஃமீசஹ்யஸ்காஹ்யவாஸ்யஸாமீவசீஸீலயஸீலயவிசிஷ்டனா உன்னுடைய பாவ-
 மூலத்திலே, புகலொன்றில்லாவடியேன் - த்வச்சரணகமலவ்யதிரிசுமான
 ஸபாயமொன்றுமில்லாதவனாய் நிஸ்பாபிகானந்யாஹ்நாஸனாந், புகல் - ரதி,
 ஸபாயமென்றபடி. நானுனக்கு நியஸ்வமாகையாலும் து:ஃசாஸாராந்நிமந
 னா எனக்குக் ரத்யஸ்தரமில்லாமையாலும் என்னுடைய ரக்ஷணபரத்தை நீ
 சுமவாதொழியவொண்ணாதென்று கருத்து. அமர்ந்து - பரிசுஷ்டராய்,
 ப்ரயோஜனாந்ரங்களை வாங்கிக்கொண்டு உன்னை விட்டுப் போகாதே
 த்வச்சரணகமலேஃப்ரயோஜனராய்க்கொண்டு த்வச்சரணரவிந்நிவ்யரேவீ போலே த்வீவ
 ராஹானுபக்த்யான வுதியை உடையனாயென்றபடி. புகுந்தேன் - ப்ரவேசித்
 தேன், வுத்யா ப்ரவிஷ்டனானென்றபடி. உன் திருவடிகளே என்னுடைய
 ரக்ஷணபரத்தைச் சுமந்ததுகளாக அஹ்வஸித்தேனென்று ஐத்யம். (10)

அடியீர் - டாஸ்யரஸிகரான ஜநங்காள், அடிக்கீழ் - உங்களுக்கு டீஸ்தம
 மான என்னுடைய பாவமூலத்திலே, அமர்ந்து - பரிசுஷ்டராய், ப்ரயோஜனாந்ர
 த்தில் ரவியன்றிக்கே இதிலே ஸ்யரமான ரவியை உடையவராயென்ற
 படி. புகுந்து - ப்ரவிஷ்டராய், ராஹானுபக்த்யுதிகளாயென்றபடி. வாழ்மின் -
 வாழுங்கோள், அநந்நிபுங்கோள், என்றென்று - இப்படிச் சொல்லிச்
 சொல்லி, அஸ்திஜநங்களுக்குத் தனித்தனியே இப்படிச் சொல்லி என்ற
 படி. அருள் கொடுக்கும்படி - க்ருபையைக் கொடுக்கும் ப்ரகாரத்துக்கு, க்ரு
 பண்ணுகிற ப்ரகாரத்துக்கு என்றபடி. கேழில்லா - சத்யஸஹிதனா,
 கேழ் - சத்யம், அஸ்திவாஸ்யத்திலே தனக்கு சத்யமில்லாதவனான என்று
 ஐத்யம். பெருமானை - சர்வாஸிகளை, இதுக்குச் சொன்ன என்கிறத்தோடே
 அந்நயம். பழனக்குருகூர்ச்சடகோபன் - நல்ல கழனிகளை உடைத்தான
 திருநகரியிலிருக்கிற ஆழ்வார், பழனம் - கழனி, இங்கு ஷாக்பாஸ்யவஸமாஸ,
 முடிப்பான் - முடிக்க டீசு உடையவனாய், முடிக்கை - தீர்க்கை, எம்
 பெருமானை அடைந்து க்ருதக்யனாய்த்திரிகைக்கு டீசு உடையவராயென்ற
 படி. சொன்ன - அருளிச் செய்ததான, ஆயிரத்து - சத்யத்தில், திரு
 வேங்கடத்துக்கு - ஸிவெஹ்நிமிரக்குச் சேஷமான, சத்யதாஸ்யங்களை வ்ரித்த
 தான என்றபடி. இவை பத்தும் - இந்த பத்துப்பாட்டுக்களையும், பிடித்
 தார் பிடித்தார் - அஸ்தித்தவர்களை அஸ்தித்தவர்கள், இத்தை சாஹ்ரமாக
 அநுஸந்திக்கிறவர்களை அஸ்தித்தவர்களென்றபடி. பெரிய-அபரிஸிஷ்டஸ்வரூப-
 வீஷ்வமான, வானுள் - அகாஸத்திலே, வான் - அகாஸம், பரமவ்யோமத்திலே
 என்றபடி. வீற்றிருந்து - வீறு பெற்றிருந்து, வீறு - டீசு, கீழ்ய-
 சாராஜ்யத்தைப் பெற்றிருந்து என்றபடி. நிலாவுவர்-வதிப்பார், நிலாவுகை-
 வதிக்கை, புநராஸ்திபன்றிக்கே நியமாக வதிக்கப்பெறுவரென்றபடி. (11)

ஜானவராயானுஸ்தானஸேவாஸிமத்வெவாந்ராமானுஜமஹாஹேஸிகாய நம:

इत्थं सद्द्वारगम्यं स्वयमितमसहस्थायिनां योजनाहं
 कर्षन्तं स्वैश्वरित्रैर्विघटितविजनं स्वान्वितस्तेयदक्षम् ।
 घृत्यादीनां निदानं घटकवशमहाभूतियुग्मं शठारिः
 वैघटयस्याप्यनहं प्रपदनसुलभं प्राह षष्ठे शरण्यम् ॥ ८० ॥

இப்படி ஷஸ்தகத்திலே பத்து டசகங்களாலும் ப்ரிபாதிசங்களான
 அயங்களை சங்ரித்தது அருளுகிறார்.

அசாய்புரஸ்காரமாக அபிசமயனுமாய், அஸ்திரிருந்தவிடத்தில் தானே
 வந்து மேல்விழுமவனாய், விருதங்களான வஸ்துக்களை க்ரிப்பிக்குமவனாய்,
 சுகியசரிசங்களாலே சர்வசிதாசர்சகனுமாய், சோபாசிகவஸ்துசனங்களோடே
 விசுரிப்பிக்குமவனாய், அஸ்திருடைய அஹ்ஹாரசமகாராடிமோசகனுமாய், விசுலே-
 சமயத்திலும் அஸ்திர்க்கு சீயாடிகளை உண்டாக்குமவனாய், அஸ்திரைத்
 தன்னோடே க்ரிப்பித்த சனங்களிட்ட வழக்காம்படியான விஹிதிததை
 உடையனுமாய், விசுலேத்துக்கு அநஹ்னுமாய், ப்ரிபதனத்துக்குச் சூசமனு
 மான திருவேங்கடமுடையாளை சர்வலோசரணனாக ஷஸ்தகத்திலே சதகோபர்
 சாபித்தருளிணரென்கிறார். (80)

श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः

ஆளும் பத்தில் பத்தாம் திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் தேசிகன் திருவடிகளே ஸரணம்.
திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஏழாம் பத்து முதல் திருவாய்மொழி

மு. உண்ணி லாவிய ஐவ ரால்குமை

தீந்நி வெண்ணையுள் பாத பங்கயம்

நண்ணிலா வகையே நலிவான் இன்ன மெண்ணு கின்றும்

எண்ணி லாப்பெரு மாயனே!

இமையோர்கள் எத்தும் உலக மூன்றுடை

அண்ண லே! அமுதே! அப்பனே! என்னை யாள்வானே!

(1)

ஆ. (உண்ணிலாவிய) இப்படி எம்பெருமானைக் காண்புக்கு என் னுடைய சுகுதிரிசுவந்தைப் போக்கி என்னையடிமை கொண்டருள வேணுமென்று அபேஷிக்கச் செய்தேயும் அவனுக்குத் தம்முடைய திருவுடம்பிலுள்ள லிபத்தாலும் இவரைக் கொண்டே திருவாய் மொழியை முடிக்கத் திருவுள்ளமாகையாலும் இப்புகுதிரிசுவந்தைத் தவிர்த்தருளாமையாலே பண்டு போலே ஹிந்தியங்கள் நடுவே தாமிருக்கிறபடியைக் கண்டு இவர் தம்முடைய கரணங்கள் பாகுதிரிசுவ- விசுவமாய் பகவத்ப்ரவணமாயிருக்கச் செய்தேயும் விசுவப்ரவணசஜாதீய மாகையாலும் இன்றளவும் வர அநாதிகாசமெல்லாம் விசுவப்ரவணமாய் பகவ- தனுமவிரிவிடாகையாலு மிப்போதும் அபிமதசந்தேசபிரிசுவந்தமாகை யாலும் ஹிமமாகையாலே பகவத்சந்தேசானஹ்மாகையாலு மிவற்றினுடைய தவிர்த்தாலே விசுவங்களில் அகூர்யமானாரைப் போலே அபிமாதபிரிசுவ- எம்பெருமானைக் காணப்பெறுத வ்யசனத்தாலே பிடிமானருமாய்க் கொண்டு எம்பெருமானை நோக்கி இக்கரணசந்திதானத்தைத் தவிர்ப்பித் தருள வல்லையாயிருந்து வைத்துத் தவிர்த்தருளாமையாலே நீ இவற்றையிட்டு என்னை ஹிசிப்பித்து உன் திருவடிகளில் சேராத

ज्ञानैरायानुष्ठानशेषविश्रीमद्देवान्तरामानुजमहादेशिकाय नमः

वक्त्रैर्दशेन्द्रियमयैरतिघोरवेगो नित्यं निवृण्णति हि मानसरावणो माम् ।

हा राम पाहि कृपणं करुणामृताब्धे श्रीरङ्गनाथयतिशेखरनामधेय ॥

ஏழாம்பத்து — முதல் திருவாய்மொழி

இ. சமயஞாய் சவ்னஞாய் சஹசுஹத்தாய் பரமகாரணிகனாயிருக்கிற திருவேங்- கடமுடையான் திருவடிகளிலே இப்படி பரந்யாசம் பண்ணின வநந்தர் கரு-

ஆ. படி பண்ணுகிறாய்? இத்தாலுனக்கென்ன பயோனமுண்டு? பரம-
காணிகனே இவற்றினின்றும் உன் திருவடிகளிலே யென்னை வாங்கி
யருளாயென்று திருவடிகளைப் பூண்டு கொண்டு கிடந்து எம்
பெருமானைக் காணப்பெறாத வயசனத்தாலும் தசஸ்லேசுபரிவந்தகபகூதிதர்சன-
வனதவயசனத்தாலுமாக அசோகவனிகையில் பிராட்டி கூப்பிட்டாப்போலே

இ. கூயனாகையாலே நிம்ரராய் நிம்யராய் நிசுசயராய் துமனசுராயிருக்க
பாசுமாயிருக்க இவர் இத்திருவாய்மொழியிலே பஸ்வெந்நியங்களுக்கென்னை ஹிசி
க்கிறனவென்றும் நீ என்னைக் கைவிடப்பார்த்தாயென்றும் சொல்லிக்
கொண்டு அகந்நன் பண்ணுகை அசுத்தமன்றோ வென்ன அவதரிப்பிக்
கிறார் (இப்படி இत्याடியால்). பண்டு போலே யென்றது பூர் போலே
யென்றபடி. முடியானையில் தான் சொன்னபடியே தம்முடைய
கரணங்கள் பவதேகபவணங்களாயிருக்க இக்கரணங்கள் நடுவே தாமிருக்கிற
மாத்தாலே யித்தனையலற்றுகை சம்பாவிதமோவென்ன அருளிச்செய்
கிறார் (தம்முடைய கரணங்கள் பாகூதவிபயவத்யாடியால்). அநாதிகாலமத்யாதி
யாலே பூதகாலத்திலே இந்நியங்கள் விருவிகளாயிருந்தபடியு மிப்போதும்
இत्याடியாலே பர்மானகாலத்திலும் விருவிகளாயிருக்கிறபடியும் த்யமத்யாதி
யாலே பவிவ்யகாலத்திலும் விருவியாகத்தக்கபடியும் சொல்லிற்றாயிற்று.
அமிமதவாசி சஸ்லேசுவேதி விவஹ: அமிமதசஸ்லேசுவாவது அலோகநாலாபாதிவாமான
வாஹசஸ்லேசம். இவருடைய கரணங்கள் பாகூதவிபயபவணங்களாயிராவிட்டா
லும் எம்பெருமான் அதிந்நியனாகையாலே அவனோடு வாஹசஸ்லேசத்துக்குப்
பரிவந்தகங்களாயிருக்கிறன வென்று கருத்து. (தர்சனமாத்தாலே இत्याதி).
சர்வங்கள் கடியாதிருந்தாலும் அவைகளுடைய சமூத்தின் நடுவே
வசிக்கை அதிபயசுரமாயிருக்குமிதே என்று கருத்து. (நீயிவற்றை
யிப்படி இत्याதி). இப்படி இவர் அவன் பக்கலிலே வாஹசஸ்லேசு பண்ணுகிற
படியைச் சொன்னவித்தாலே வாஹசஸ்லேசாஹிணுவமென்கிற பவத்யுளம்
இத்திருவாய்மொழிக்கு வ்யசுத்யாஹிமென்று சூசிதமாய்த்து. (இவற்றி
னின்றும் இत्याதி). இப்படி அநிஷங்களை நிவ்ரதிப்பிக்கவேணுமென்று
இப்பத்தின் உபகமத்திலே சொல்லுகையாலே இப்பத்துக்கு எம்
பெருமானுடைய உபாதவசியரிசுரணியுதமான அநிஷவிவ்ஸனசீலவத்ததைப்
பரிபாதிக்கையிலே தாத்யம்மென்று சூசிதமாயிற்று. இத்தால் கீழ்ப்
பத்திலே எம்பெருமானுடைய திருவடிகளிலே பவதனத்தைப் பண்ணி
இப்பத்திலே அவனுடைய வாஹிதானிஷவிவ்ஸனசீலவத்ததைச் சொல்லிக்
கொண்டு தம்முடைய அநிஷநிவ்ரதத்திலே விவ்ஸியாதபடி அவனை
அமிமுகனாகுகிறாரென்று கீழோடே இப்பத்துக்கு சஜ்ஜதி சூசிதை. இவ்

ஆ. கூப்பிடுகிறார். மஹசனநிரசநானுஸாஸ்யேயவிவிநசக்தியுக்ஞய் சர்வ்வாமியாய்
நிரவநிகமோயமூதகத்யாணமுபராஜிதமஸ்வரூபஞயிருந்து வைத்து இன்றளவும்
வா வநாடிகாஸமெல்லாமுன் திருவடிகளையிழப்பித்து வைத்து இன்னமு
மென்னுடைய சரீரே வர்மானமுமாய் அதவாஸஜ்னீயமுமாய் மூயுசத்யமுமாய்
மயஹுரமுமாயிருந்த பஃசெந்நியங்களாலும் விபயங்களிலே என்னை
அகாஷிப்பித்து உன் திருவடிகளை ஒரு ஊர் விசுலெபிக்கிலும் டிரிக்க
மாட்டாதிருக்கிற என்னை உன் திருவடிகளை இழப்பிக்கவே பாந்த்
தருளுகிறது பிரானே? என்று கூப்பிடுகிறார். (1)

இ. அய்த்தை “तदेवं षष्ठान्तं विहितसविशेषप्रपदनः फलालाभात् विज्ञस्त्वरितहृदयस्सत्तम-
ज्ञते । अनिष्टोपन्यासप्रभृतिभिरनिष्टप्रथमने स्वतस्सिध्यच्छीलं प्रभुमभिमुखं संमुखयति”
என்று ஆசார்யரருளிச்செய்தார்.

முதற் பாட்டு

எண்ணிலாய் பெருமாயனே என்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்
கிறார் (மஹசனேத்யாதியால்). உலகமுன்றுடை யண்ணலே என்கிற
தற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (சர்வ்வாதியால்). அமுதேயப்பனே
யென்னை யாள்வானே என்கிற சமநிஷாஹரத்துக்குத் தாப்யம்ருளிச்
செய்கிறார் (நிரவநிகேத்யாதியால்). இன்னமென்கிற பதத்தாலே சூசித
மாகிற அய்த்தை அருளிச்செய்கிறார் (இன்றளவும் இத்யாதியால்).
இன்னமுமென்கிறதற்கு இழப்பிக்கவே என்கிறத்தோடே ஸ்வயம்.
உண்ணிலாவிய என்றதை யுரைக்கிறார் (என்னுடைய சரீரேத்யாதியால்).
இந்நியங்கள் அபேதங்களாயிருக்கச் செய்தே ஐவராலென்றிவற்றைச்
சேசனரைப் போலே நிர்दिशித்ததுக்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (மூயு இத்யாதி
யால்). குமை தீற்றி என்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (விபய
ங்களிலே இத்யாதியால்). என்னை என்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்
கிறார் (உன் திருவடிகளை இத்யாதியால்). உன்பாவ இத்யாதி எண்ணுகின்றாய்
இத்யஸ்த்துக்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (உன் திருவடிகளையிழப்பிக்க
இத்யாதியால்). (1)

ச. எண்ணிலா - எண்ணில்லாதவையான, வச்யேயங்களான வென்ற
படி. பெரு - பெரியதுகளான, சர்வீக்ஷங்களான வென்றபடி.
மாயனே - அஹயங்களையுடையவனே! விவிநசக்தியையுடையவனே
யென்றபடி. சந்தி. நீ சர்வசக்தியுருப்பது என்னை இக்கரணங்களையிட்டு
நலிகைக்காக வென்றறிந்தேனென்று கருத்து. இமையோர்களேத்தும் -
நித்யமூரிகளாலே ஏந்தப்படா நிற்கிறவரான, இமையோர் - அநிமிஷர்.

ச. இங்கே நியஸூரிகளைச் சொல்லுகிறது. உன் திருவடிகளை விசுவேசுரிகளில்
 வரிக்கமாட்டாதாரை ஐந்தியங்களைப்பிட்டு நலிவிக்கிற இப்பெருங் சூரத்தை
 ஏத்துகைக்குனக்கொரு விமூதியுண்டாயிருக்க நீ யென்னைக் கட்டாக்க
 சசங்கமுண்டோவென்று ஸ்ராவணிக்கிறபடி. உலக முன்றுடை - சிவ
 சயத்தையுமுடையவனான, அண்ணலே-ஸ்வாமிந், ஸ்வாமியாயிருக்கும்வன்
 நம்மை நலியுமோ வென்று நான் நம்பி இருக்கும்படி பண்ணி என்னை
 நலியப் பார்த்தாயென்று கருத்து. அமுதே - அமுதமே ! எனக்கு
 நிரவதிகமோஷனானவனே என்றபடி. உன்னுடைய மோஷதையை
 எனக்குக் காட்டினது வேறொரு பூராய்த்திலும் பொருந்தாதே
 உன்னைப்போ நினைத்து நான் நோவு படுகைக்காகச் செய்தாயென்று
 கருத்து. அப்பனே - ஸ்ராவணனே ! ஸ்ராவண துடங்கி இவ்வளவாக
 எனக்கு ஸ்ராவணத்தவனே, இப்படி ஸ்ராவணனாயிருக்கிறவன் நம்மை
 நலியானென்று நான் விசுவசிக்கும்படி பண்ணி என்னை நலியப்பார்த்தா
 யென்று கருத்து. என்னை யாவ்வானே - இன்னமுள்ள உன்
 னுடைய சூரங்களாலே என்னை வசிக்கிறதவனே, இதெல்லாம்
 தம்மை நலிகைக்காக என்றிருக்கிறார். உன் - உள்ளே, என்
 னுடைய ஸ்ராவணத்துக்குள்ளே என்றபடி. உன்னிலாவிய என்கிறவிடத்
 திலே ஸ்ராவண ஸ்ராவணகாரைப் பரே நகராடேசு. நிலாவிய-வீதியா நிற்கிற, நிலாவிகை
 -வீதிக்கை. ஓடிப்போய் தப்பவுமொண்ணாதபடி ஸ்ராவணனைக்கு ஸ்ராவணத்
 துக்குள்ளே வீதியா நிற்கிறார்களென்று ஸ்ராவணியாலே சொல்லுகிற
 படி. ஐவரால் - ஐந்து பேர்களாலே, ஸ்ராவணங்களாலே என்றபடி.
 ஐந்துகளாலே என்று சொல்லாதே ஐவராலென்று ச்ராவணச் சொல்லு
 மாப்போலே சொன்னது இவை ஸ்ராவணரைப்போலே யிருக்கிறன
 வென்று ஸ்ராவணப்பிக்கைக்காக. ஐவராலென்கிற வித்தால் ஒருவரிரு
 வரானால் ஸ்ராவணத்துக்கொள்ளலாமென்று தோன்றுகிறது. இன்னும்-
 ஐத: ஸ்ராவணம், கீழ்ச்சொன்ன ஸ்ராவணமான ஸ்ராவணத்தில் நலிந்தது போராடே
 ஸ்ராவணமான ஸ்ராவணத்திலுமென்கிறபடி. குமை - சீதையை, தீற்றி -
 தின்றப்பண்ணி, ஸ்ராவணிக்கப்பண்ணி யென்றபடி. ஐந்தியங்கள் சிறிது
 வய் பண்ணினாலும் பண்ணவொட்டாமே தானொக்க இருந்து கொண்டு
 நலியப்பார்க்கிறானென்றிருக்கிறார். என்னை - உன் திருவடிகளையொரு
 ஸ்ராவண விசுவேசுரிகளும் வரிக்கமாட்டாதவனான என்னை, உன் பாதபங்கயம் -
 ஸ்ராவணபங்கயத்தை, நண்ணிலாவிகையே - நண்ணுதபடியாகவே, நண்
 னுதகை - கிட்டிகை. நலிவான் - ஐசிக்கக் கடவனாக, திருவடிகளைக்
 கிட்டாமையே நலிவென்றிருக்கின்றார். எண்ணுகிறாய் - எண்ணு
 நிற்கிறாய், இவரை நம் பக்கல் கிட்டாதபடி பண்ணுதகைக்கு ஸ்ராவ
 ணமேதோ வென்று விசுவாசம் நிற்கிறாயென்றபடி. ஐந்தியனுக்கு இதொழிய
 வேறு கூடியில்லை என்றிருக்கிறார். ஸ்ராவணனான ஐந்தியப்படி ஸ்ராவண-
 னாகச் சொல்லுகிறது தனக்கவனோடுமே மிகுந்தமையாலே. (1)

மு. என்னை யாளும் வன்கோ ஓரைக் திவை பெய் திராப்பகல் மோது வித்திட்டு
உன்னை நானனு காவகை செய்து போதி கண்டாய்
கன்னலே! அமு தே! கார் முகில்வண்ணனே!
கடல் ஞாலம் காக்கின்ற மின்னு நேமிரி ஞாயிவினை யேனுடை வேதியனே! (2)

ஆ. (என்னையாளும்) சீவந்தாலேயும் மோகதையாலேயும் நிரவிக
னான என்னை உமக்குத்தந்து உம்முடைய மஹிஷாசுரமர்த்தத்தையும்
அறிந்து சர்வலோகபரிபாலகனுமாயிருந்து வைத்து நானும்மை இந்திரவர
தாக்கி என்னை இழப்பிப்பேனோ வென்னில் எனக்கு நிரவிகமோகமூலாத்ம
னாய் தத்வமாவனுமாய் சர்வலோகபரிபாலகனுமாயிருந்தாயே யாகிலுமுன்னைச்
சாரன் புக்க பின்னுமிந்தப் பக்தியிலே என்னை வைத்தருளுகையாலே
உனக்கு அந்யாஹ்ஸேமமான என்னை அபிபிரவலங்களான இந்திரங்களுக்குச்
சேமமாக்கி அவற்றையிட்டு வாழ்ப்பித்து உன் திருவடிகளைச் சேராதபடி
பண்ணப்போகிறாயென்று மயப்படா நின்றேனென்கிறார். (2)

இரண்டாம் பாட்டு

இ. அவன் பக்கலிலே சாஷஸங்கே பண்ணுகிற இப்பகரத்திலே
கன்னலே அமுதே இயாதியாலே அவனுடைய மோகதாடிகளைச் சொல்
லுகை அசுரமன்கோ வென்ன அவதரிப்பிக்கிறார் (சீவந்தாலேயும்
இயாதியால்). கன்னலே அமுதே என்கிறதற்குத் தாத்யம்மருளிச்செய்
கிறார் (நிரவிகமோகமூல என்னு). வினையேனுடை வேதியனே யென்
கிறதற்குத் தாத்யம் மருளிச்செய்கிறார் (ஆத்மாத்மனே யென்று). கார்முகில்
வண்ணனே யென்கிறதற்குத் தாத்யம்மருளிச்செய்கிறார் (தத்வமாவனுமா
யென்று). கடல்ஞாலம் காக்கின்ற என்கிறதற்குத் தாத்யம் மருளிச்
செய்கிறார் (சர்வலோகபரிபாலகனுமாய்). ஐந்திவைபெய்து என்கிறவிடத்தில்
அபிபிரவலமருளிச்செய்கிறார் (உன்னைச் சாரனமியாதியால்). வைத்தருளுகை
யாலே என்கிறதற்குப் மயப்படா நின்றேனென்கிறத்தோடே
அந்யம். என்னை என்கிறதற்குத் தாத்யம்மருளிச்செய்கிறார் (உனக்கு அந்ய-
மியாதியால்). ஆனும்வன்கோ என்கிறதற்குத் தாத்யம் அருளிச்செய்கிறார்
(அபிபிரவலமியாதியால்). மோதிவித்திட்டென்கிறதை யுரைக்கிறார் (இவற்றை
இயாதியால்). தீரீயபாதத்துக்குத் தாத்யம்மருளிச்செய்கிறார் (உன் திருவடி
களை இயாதியால்). (2)

ச. கன்னலே - மூலம், அமுதே - அமுதம், மோகதத்தாலுமாக அந்ய-
மோகனே என்றபடி. வினையேனுடை - உன்னைக் கிட்டவொட்டாத
படியான பாடித்தையுடையேனான என்னுடையவனான, எனக்குன்னை

மூ. வேதியாகிற்கும் ஐவரால் வினை பேனை மோது வித்து உன் திருவடிச்
சாதி யாவகை நீதடுத்தென்பெறுதி? அந்தோ! ஆதி யாகி யகலி டம்படைத்
துண் டுமிழ்ந்து கடந்திடந் திட்ட
சோதி நீன்முடி யாய்தொண்ட னென்மது குதனனே! (3)

ஆ. (வேதியாகிற்கும்) உம்மை நானிந்த பக்தியிலே வைத்ததொரு
பயோஜனமாக வாதலாலிந்த பக்திசம்பந்தத்தை நிவர்த்திக்கக் கடவதன்

மூன்றாம் பாட்டு

இ. நீ என் பக்கல் வ்யஸ்தாபகரகனாயிருந்தாயே யாகிலுமிந்த பக்திசம்பந்தத்
தைத் போக்காத சாதத்தைக் கொண்டு நான் ஸயப்படா நின்றேன்
என்றிப்படி கீழ்ப் பாட்டிலே அவனை குணவாகு ஒப்புக் கொண்டருளிச்
செய்த ஆழ்வார் என்னை இவ்வாறுகையிட்டு நீ பிடித்தாலுனக்குப் பயோஜனம்
சித்திப்பதொன்றுமில்லை. கெவலமென்னைப் பிடிக்கைக்காகவே பவர்க்கிரு
யென்றிப்படி மேலிரண்டு பாட்டுக்களாலே அவனை கெவலநித்யனாகச்
சொல்லுகை அசங்கமன்றோவென்ன அவதரிப்பிக்கிரார் (உம்மை இत्याதி
யால்). உமக்கு வறுவியோபகரகனாயிருந்த நானும்மைப் பிடிப்பதோ
என்றவன் சொல்லுகையாலே அவனைக் குணவாகு ஒப்புக்கொண்டார்
கீழ். இப்போது இப் பக்திசம்பந்தத்தை நிவர்த்திக்கக் கடவதன்
தென்று அவன் சொன்னவாறே இப்படி குற்றம் சொல்லுகிறாராகை
யாலே இது சங்கமென்றதாயிற்று. ஒரு பயோஜனத்துக்காகவே என்
றது திருவாய்மொழியை நிறைவேற்றுகையைச் சொன்னபடி.
இத்தைச் சொன்னால் இவர் ஸ்வாதரிப்பென்று ஸயத்தாலே ஒரு பயோஜனத்
துக்காக என்று சாமான்யமாகச் சொல்லுகிரார். சூரியபாதத்துக்குத் சாத்யம்

ச. கிட்டாதபடி, அணுகுகை - கிட்டுகை, செய்து - பண்ணுவித்து,
போதிகண்டாய் - போவாய் கிடாய், என் கண்ணுக்குத் தோற்றாதபடி
ஒளித்துப் போவாய் கிடாயென்றபடி. (2)

ஆதியாகி - காரணமூலாய், அகலிடம் - விஸ்தீரணமான ஸூமியை, இடம்-
மூமி. படைத்து - சூட்டித்து, உண்டு - ஸயத்திலே வயிற்றிலே வைத்து,
உமிழ்ந்து - பூசஸூட்டிகால் உதிரணம் பண்ணி, கடந்து-பிறர் ஸபஹரியாமே
விவிகமனாய் அளந்து, இடந்திட்ட - வராஹனாய் உதிர்த்தவனான, இப்படி
சம்பவிகாய்சகனாயிருக்கிற உனக்கு என்னாலே சாவிக்க வேண்டின
தொன்றுண்டோ என்று கருத்து. சோதி நீன் முடியாய் - ஸோதிர்மய
மாய் - உசுஜமான கிரிதத்தை யுடையவனான, முடியையுடையவன்
முடியான், முடியாயென்று சங்கடையில் ஸுமாயிருக்கும். ராஜாபிராஜனாய்

ஓ. துது நானறி யாவகை கழற்றி யோர்ஐவரைக் காட்டி உன் அடிப்
போது நாளனு காவகை செய்து போதி கண்டாய்
யாதும் யாவரு மின்றினின் னகம் பால்
ஒடுக்கியோ ராலினிலை மீது சேர்குழனி! வினையேன் வினைதீர் மருந்தே! (4)

ஆ. (துது) இந்நிகழ்மான என்னுடைய வாழ்வைப் போக்க
வல்லியுமா பென்னுடைய வாழ்வைப் போக்குகைக்காக வலுவேவரு
மாயிருந்துவைத்துன் திருவடிகளைப் பெறுகைக்கு ஸாயம் உன் திருவடி
களே பென்றிருக்கிற என்னுடைய அறிவுங்கூட அழியும்படி இந்நி
ங்களைக்காட்டி என்னைக் கலக்கி உன் திருவடிகளைச் சேராதபடி
பண்ணிப்போகவாகாதே புகுகிறதென்கிறார். (4)

நாலாம் பாட்டு

இ. யாதும் இயாதி குழனி இயந்தத்துக்குத் தாழ்மருளிச்செய்கிறார்
(இந்நிவேதியால்). வினையேன் இயாதிக்குத் தாழ்மருளிச் செய்கிறார்
(என்னுடைய வாழ்வைப் போக்குகைக்காக வலுவேவருமாயிருந்து வைத்து
என்று). துது நானறியாவகை என்கிறதற்குத் தாழ்மருளிச் செய்
கிறார் (உன் திருவடிகளைப் பெறுகைக்கு இயாதியால்). கழற்றி என்
கிறதை யுரைக்கிறார் (கலக்கியென்று). உன்னடிப்போது இயாதிக்குத்
தாழ்மருளிச்செய்கிறார் (உன் திருவடிகளைச் சேராத இயாதியால்).
இத்தாவென்னை இந்த மருளியிலே நிறுத்தின இத்தாலுனக்கொரு
மயிவனமில்லையென்று கீழ்ப்பாட்டிலே சொல்லி ஆதலால் என்னைப் பிரிக்
கைக்காகவே இப்படிச் செய்கிறாயென்று இப்பாட்டிலே சொல்லுகிற
வென்று சாத்தி சூचितை. (4)

ச. யாதும் - சகலாவேதங்களும், யாவரும் - சகலவீதரும், இன்றி -
இல்லாமல், வேதாவேதங்களிலே ஒன்றும் விடாமல் என்றபடி. நின்ன
கம்பால் - உன்னுள்ளுக்குள்ளே, அகம் - உன்னுள், பாலென்று
சாத்தியத்தையும்தான், உன் வயிற்றுக்குள்ளே என்றபடி. ஒடுக்கி - ஒடுங்கப்
பண்ணி, ஓராலின் - ஒரு வரவுத்தினுடைய, இன்னவிடத்திலே முளைத்
தெழுந்ததென்று தெரியாததொரு வரவுத்தினுடைய என்றபடி.
நீள் - நீளாகிற, பரவவாய் கழிந்து அப்போதான் விசுவமாகா நிற்கிற
என்றபடி. இலையீது - இலையினுடைய மேலே, சேர் - கண் வளர்ந்
தருளினவனான, குழனி - வினாவானவனே, குழனி - வினா. வினையேன்
வினை - பாபமே நிகழ்கமரம்படியான என்னுடைய பாபங்களை, தீர்
மருந்தே - தீர்க்க விரும்பமானவனே, ஓர் - அந்நியவசமான, ஐவரை -

மு. தீர்மருந் தின்றி யைந்து நோயடும்

செக்கி லிட்டுத் திரிக்கும் ஐவரை

நேர்ம ருங்குடைத் தா அடைத்து நெகிழ்ப்பானெக்கின்றாய்

ஆர்ம ருந்தினி யாகுவார்? அடல்

ஆழியேந்தி யசுரர் வன்குலம்

வேர் மருங்கறுத் தாய்! விண்ணு ளார்பெரு மாளேயோ!

(5)

ஆ. (தீர் மருந்தின்றி) அஹிதவிरोधिनिरसनेकस्यमात्रாய் तदनुगुणवत्तादि दिव्योपकरणபுகைகனுமாய் சமய்னுமாயிருந்து வைத்து அஹிதவியைவிடவாத் - மஹாவிஷயங்களுளாலே அஹிதவிஷயத்தைக்கொண்டு புகுவியிலே இவ் வாழ்வை பரிசுமிப்பிக்கிற இந்திரியங்களாலே சுற்றும் நிரிஷயப்பித் தென்னைக் கைவிடுவாரைப்போலையிரா நின்றாய். நீ என்னைக் கைவிட்டால் வேறெனக்கு 'ரஹ்'ருளரோ? ஆதலால் அஹிதவிஷயங்களுக்கு அஹிதவியாயிருந்த திருநாட்டிலே அயர்வறுமமரர்கள் சூழுவெழுந்தருளி யிருந்த உன் திருவடிகளிலே அடியேனை வாங்கியருளாயென்கிறார்.

ஐந்தாம் பாட்டு

இ. அசுரர் வன்குலம் வேர் மருங்கறுத்தாயென்கிறதற்குத் தாப்யம் மருளிச்செய்கிறார் (அஹிதவியையால்). அடலாழியேந்தி என்கிறதற்குத் தாப்யம் மருளிச்செய்கிறார் (ததனுசுத்தையையால்). வேர் மருங்கறுத்தாயென்கிற விடத்தில் ஹிதவியம் மருளிச்செய்கிறார் (சமய்னியையால்). தீர்மருந் தின்றி என்கிறதற்குத் தாப்யம் மருளிச்செய்கிறார் (அஹிதவியை என்று). ஐந்து நோயென்கிறதற்குத் தாப்யம் மருளிச்செய்கிறார் (விஷயத்தையால்). அடுஞ்செக்கிவிட்டுத்திரிக்குமென்கிறதற்குத் தாப்யம் மருளிச் செய்கிறார் (அஹிதவியையால்). ஐவரை நேர்மருங்குடைத்தாயடைத்து என்கிற தற்குத் தாப்யம் மருளிச்செய்கிறார் (இந்திரியங்களாலே இத்தையால்). நெகிழ்ப்பானெக்கின்றாய் என்கிறதற்குத் தாப்யம் மருளிச்செய்கிறார் (கை விடுவாரை இத்தையால்). ஆர் மருந்தினி ஆகுவாரென்கிறதற்குத் தாப்யம் மருளிச் செய்கிறார் (நீ யென்னை இத்தையால்). விண்ணு ளார் பெருமானே யென்கிறதற்குத் தாப்யம் மருளிச்செய்கிறார் (ஆதலால் இத்தையால்). இத்தால் நீ என்னைப் பிடிக்கப் பார்க்கிறாயென்று கீழ்ப் பாட்டிலே சொல்லி இப்பாட்டிலே இப்படிக்கை விடாதே என்னை அஹி- கரிக்கவேணு மென்கிறாரென்று சஜ்ஜி சூசிதை. (5)

ச. ஐந்து பேர்களை, பஞ்சேந்திரியங்களை என்றபடி. காட்டி - என்மேலே கொண்டு வந்துவிட்டு என்றபடி. சூது நானறியாவதை-சூதை நானறி

ச. யாதபடி, துது - உறுவது, சிவதமானதென்றபடி. உன் திருவடி
களே சிவதோயமென்று நானறியாதே போம்படி யென்கை. சுழற்றி -
என்னை எமிப்பித்து, உன்னடிப்போது - த்வரணகமலத்தை, போது -
புஷம், இங்கே கமலம் விவசிதம். நானனுநாவகை செய்து - நான்
கிட்டாதபடி பண்ணி, போதி கண்டாய் - போவாய் கிடாய், எனக்குத்
தோற்றாதபடி போகப் பார்க்கிறாய் கிடா யென்றபடி. கண்டாயென்
கிற அந்நயத்தாலே நீ இப்படிச் செய்வாய் என்றுமிடத்தில் சங்கமிக்கலை
யென்று தோற்றுகிறது. (4)

அடலாழி - பராகமசாலியான சகத்தை, அடல் - பராகமம், சாகபாயிவ-
வசமாசு. எந்தி - எரித்து, அசுரர்வன்குலம் - அசுரர்களுடைய பவ
மான குலத்தை, வன் - பவம். மருங்குவேரென்று மாறி அந்நயிப்பது.
மருங்குவேர் - பாவத்தில் வேரோடே, மருங்கு - பாவம், நிஷேபமாக
என்றபடி. அறுத்தாய் - இடித்தவனே, சங்கு. தீர்மருந்தின் தி -
தீர்க்கத்தக்க மருந்தில்லாமல், ஒன்றிலும் நிவர்த்திக்க முடியாம
லென்றபடி. ஐந்து கோய் - பஞ்சாபிகளாலே, சந்தாதிவிஷயங்களாகிற
பஞ்சாபிகளாலே என்றபடி. அடும் - பாதிக்குமவையான, இது இந்தியங்
களுக்கு விசேஷம். செக்கிலிட்டு - திலகத்திலே வைத்து, சந்திதேவவாயிருக்
கிற சரீரமாகிற யந்தத்திலே வைத்தென்றபடி. திரிக்கும் - இவ்வாழ்வாசை
பரிசுமிப்பிக்குமவையான, ஐவரை - ஐந்து பேர்களை, புத்திநிவீசத்தாலே
மதசந்தர்ப்பம் தோன்றுகிறது. யமபதரைப் போலே வதிசயங்களுக்கான
இந்தியங்களை என்றபடி. கோர் மருங்குடைத்தாய் - கோர்மருங்குடைத்தாயி
ருக்கும்படி, கோர் - முற்புறம், மருங்கு - பாவம். என்னுடைய முற்புறத்
திலும் பக்கங்களிலும் இருக்கும்படி யென்கை. அடைத்து - நிவீசமாக
நிறுத்தி, சிவமயு என்றொரு வாகை நலிகைக்காக அதிசயமகார
செல்லாரும் சூழ்ந்திருந்தாய் போலே என்னைச் சுற்றிலும் நிறுத்தி
என்றபடி. நெகிழ்ப்பாடுக்கின்றாய் - நெகிழ்க்க இசையுடையவனுக்கு
சதானாக நிற்கிறாய், என்னை விசேஷிக்க இசையுடையவனைப்போலே
இரா கின்றாய் என்றபடி. இனி-ரகனான நீ கை விட்ட பின்பு, மருந்தா
குவார் ஆர் - இந்த விஷயமதாபாதிக்கு நிவர்த்தகத் தக்கவர்கள் ஆர்?
ஒருவருமில்லை என்றபடி. விண்ணுளார் பெருமானே-பரமபதவாசிகளான
நித்யமூரிகளுக்கு நிவர்த்தகனாவனே, ஓ என்று சோகாதிசயத்தாலே தீர்மாக
அந்நயம் பண்ணுகிறபடி. 'ஹ் ராம ஹ் கமல ஹ் சுகித ஹ் ராமமாத்ஸஹ் மெ அந்யா'
என்னுமாப்போலே தமக்குறவுமுறையாரான அயர்வறு மமரர்களையும்
எம்பெருமானையும் நினைத்துத் தம்முடைய வாய்விசயத்தாலே கூப்பிடு
கிறார். (5)

மூ. விண்ணு ளார்பெரு மாற்க டிமைசெய்

வாரை யும்செறும் ஐம்பு லனிலை

மண்ணு ளென்னைப் பெற்றால் என்செய் யாமற்றுநீயும்விட்டால்?

பண்ணு ளாய்க்கவி தன்னு ளாய்பத்தியி

னுள் ளாய்பர மீசனே! வந்தென்

கண்ணுளாய்! நெஞ்சுளாய்! சொல்லுளாய்! ஒன்றுசொல்லாயே. (6)

ஆ. (விண்ணுளார்) திருநாட்டிலே அயர்வறுமமரர்கள் அவிர்வியா யிருந்த உன் திருவடிகளிலே யடிமை செய்கிற அயர்மறுமமரர்களை யுங்கூட ஸ்ரீராமாக்கி உன் திருவடிகளை இழப்பிக்கவல்ல இந்த ஸ்ரீராம விஷயங்கள் தன்னிலமாவது பின்னை நீயுங்கைவிடுவது ஆனாலென்னை என்செய்யா இவை செய்யும் ஏன் சொல்ல நிலமல்ல. இந்த ஏய்யாலே

ஆறும் பாட்டு

இ. விண்ணுளார் பெருமாற்கடிமை செய்வாரையுமென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (திருநாட்டிலே ஸ்ரீராமியால்). செறுமைம் புலனிலை என்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீராமியால்). விஷயங்களைன்கிறதற்கு என் செய்யா என்கிறத்தோடே ஸ்ரீராமம். மண்ணுள் என்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (தன்னில மாவ தென்று). மற்று நீயும் விட்டாலென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச் செய்கிறார் (பின்னை ஸ்ரீராமியால்). தன்னிலமென்றது தங்கள் கார்ங்களைத்தட்டில்லாமல் செய்யலாம்படியான ஸ்ரீராமென்றபடி. இவ்விடம் ஸாக்ரதவிஷயங்களுக்குத் தன்னிலமாயிருக்க நீயுமென்னைக் கைவிட இப்படியானாலுந்த விஷயங்கள் என்னை என்ன பாடு படுத்தாவென்று கருத்து. என் செய்யா என்கிறவிடத்தில் கலிதாஸ்யம்ருளிச் செய்கிறார் (இவை செய்யும் ஸ்ரீராமியால்). பண்ணுளாய் கவி தன்னுளாய் என்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (இந்த ஏய்யாலே கூப்பிடுகிற ஸ்ரீராமியால்). பத்தியி

ச. விண்ணுளார் பெருமாற்கு - பரஸோமத்திலே யிருக்கிறவர் களுடைய ஸ்வாமியான பூஷோத்தமனுக்கு, அடிமை செய்வாரையும் - கீழ் பண்ணுகிறவர்களையும், நியஸ்தர்களையும் என்றபடி. செறும் - அதிகரிக்கும்மையான, அபிவிருத்தித் தக்கவையான என்றபடி. செறுதல் - அதிகரித்தல், பெரிய திருவடிபையுங்கூட ச்சாரமாவத்திலே அவதரித்திருக்கும்போது சூதுவென்கிற ஒரு சர்முகிற ஸாஹரம் தப்பிப் போனவாறே ஸ்ரீராமருக்கிற சர்வரணையும் சூதுகரித்து ஏன் சொல்லப் பண்ணி வைத்ததினே இவ்விஷயமென்று கருத்து. ஐம்புலனிலை -

ஆ. கூப்பிடுகிற என்னுடைய சொற்களிலும் சுவடிசுவாசஹிணுசுவரமான என்னுடைய சேஷத்திலுமுன்னைக் காணப் பெருமையாலே அவசரமான என்னுடைய வசூராதிகரணங்களிலும் அவஸிதனாய் சர்வனுமாய் சர்வரனுமாயிருந்த நீ என்னுடைய இந்த வசனமெல்லாந்தீரும்படி என்னை உன் திருவடிகளிலே வாங்குகிறேனென்று சொல்லுதல் நானாசையறும்படி வாங்கக் கடவதென்றென்று சொல்லுதலிரண்டத்தொன்று சொல்லாபென்று கூப்பிடுகிறார். (6)

இ. நுள்ளா என்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (சுவடிசுவாசஹிணுசுவரமாய்). கண்ணுளாய் இயாதிக்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (உன்னைக் காண இயாதிமாய்). இப்பதங்களில் அமிபிரதாய்மருளிச்செய்கிறார் (சர்வனுமாய் பென்று). பரமீசனே என்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச் செய்கிறார் (சர்வரனுமாயிருந்த என்னு). ஒன்று சொல்லா யென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (என்னுடைய இந்த வசனமியாதிமாய்). இத்தால் கீழ்ப்பாட்டிலே என்னை அஹிகரிக்க வேணுமென்று பரிசுத்தவரிப்பாட்டிலே இரண்டத்தொன்று சொல்ல வேணுமென்கிறாரென்று சஜ்தி சூசிதை. (6)

ச. இவை ஐம்புலனென்று மாறி அவயிப்பது. இந்த சுவாதிபசுவியங்க ளானவை, புலனென்று விபயங்களுக்குப் பேர். மண்ணுள் - ஐமிக் குள்ளே, தங்களுக்கு ஐயசுவரமான இந்த பாகுதலிகத்திலே என்றபடி. என்னை - விபயங்களை அயிக்கமாட்டாத துல்லன என்னை, பெற்றால் - தங்களுக்கு ஐயமாக அடைந்தால், மற்று - இது தவிர, இப்படி மண்ணுக்குள்ளே என்னைப் பெற்ற இது சாதமன்றிக்கே என்றபடி. நீயும் விட்டால் - ரசகன நீயும் கைவிட்டால், என் செய்யா - என்ன விடையப் பண்ணுது, சர்வபீடிகளையும் பண்ணுமென்றபடி. பண்ணுளாய் - பண்ணுக்குள்ளே இருக்கிறவனே, பண் - சான், பண்ணுக்குள்ளே யிருக்குமவன் பண்ணுளான். பண்ணுளாய் என்று சுவடி சாதிமாயே கூப்பிடுகிற என்னுடைய சாத்ஸ்வரத்துக்குள்ளே இருக்கிறவனே என்றபடி. என் சாத்ஸ்வர் கேளாதவனல்லையே என்று கருத்து. கவி தன்னுளாய் - கவிதீக்குள்ளே இருக்கிறவனே, அந்த சுவரத்துக்கு சாத்யமான என்னுடைய சூகிகளைத் கேளாதாயல்லையே என்று கருத்து. பத்தியினுள்ளாய் - என்னுடைய சூகிக்குள்ளே இருக்கிறவனே, எனக்கு உன் பக்கலுள்ள சேமாதியத்தையறியாதாயல்லையே என்று கருத்து. என் கண்ணுளாய் - என்னுடைய வசூரிசுவரத்துக்

மு. ஒன்று சொல்லி ஒருத்தினில் நிற்கி

லாதஒரைவர் வன்கயவரை

என்று யான்வெல் கிற்பன்உன் திருவரு ளில்லையேல்!

அன்று தேவர் அசுரர் வாங்க

அலைகடல் அரவம் அளாவி ஓர்

குன்றம் வைத்த எந்தாய்! கொடியேன் பருகின் னமுதே!

(7)

ஆ. (ஒன்று சொல்லி) இப்படி இந்த விஷயங்களுமக்குப் பாஷகமாகி லிவற்றில ப்ரவணமாகாதபடி உம்முடைய இन्द्रியங்களை ஜயிக்கமாட்டீரோ வென்னில்? அமृतமயநே ப்ரகாந்தரான தேவர்களுங்கூட உன்னைப்பொழிய த்ரிவத்ந்ந்ரமாயிற்றிலர். அவ்யவஸ்திதஸ்வभावமுமாய் அதிவலமாய் ப்ரஹ்மீசுக்ரஹி களுமாயிருக்கிற இन्द्रியங்களை உன்னுடைய க்ரஹீயபொழிய நானெங்ஙனே ஜயிக்கும்படி? ஆதலாலுன்னுடைய க்ரஹீயாலே நீ பென்னுடைய ப்ரதி- ப்ரவணமான பாபத்தைப் போக்கி நிரவஹிகமாய்மூலமான உன்னை பெனக்குப் ப்ரஜிக்கத்தந்தருளிஞாப்போலே இன்னமும் உன் க்ரஹீயாலே நீயே இந்த க்ரணஸ்வஸ்திதத்தைப் போக்கி உன் திருவடிகளிலே வாங்கியருளவேணு மென்கிறார்.

(7)

ஏழாம் பாட்டு

இ. இந்த இन्द्रியங்களினின்றும் என்னை இப்போதே உன் திருவடிக ளிலே வாங்கியருள வேணுமென்று ப்ரார்த்தியா நின்ற இவரின்னம் சில காலம் இन्द्रியங்களோடிருக்கையை இசைந்தார் சொல்லுமாப் போலே உன்னுடைய க்ரஹீ இல்லையாகில் இவ் இन्द्रியங்களை நானென் னைக்கு ஜயிக்கப் புகுகிறேன் என்று சொல்லுகை அஸம்பாவிதமன்றோ வென்ன இதுக்குத் தாத்ரய் சொல்லுகைக்காக அவதரிப்பிக்கிறார் (இப்படி இत्याடியால்). தேவசுரரிत्याதி குன்றம் வைத்த இत्याஸ்திதத்துக்குத் தாத்ரய் மருளிச்செய்கிறார் (அமृतேत्याடியால்). ஒன்று சொல்லி ஒருத்தனில் நிற்கிலாத என்கிறதற்குத் தாத்ரய்மருளிச்செய்கிறார் (அவ்யவஸ்திதேत्याதி யால்). வன் என்கிறதை உரைக்கிறார் (அதிவலமாயென்று). கயவரை என்கிறதற்குத் தாத்ரய்மருளிச்செய்கிறார் (ப்ரேत्याடியால்). த்விதீயபாதத் துக்குத் தாத்ரய்மருளிச்செய்கிறார் (உன்னுடைய க்ரஹீயை இत्याடியால்). கொடியேன் பருகின்னமுதே என்கிறதற்குத் தாத்ரய்மருளிச்செய்கிறார் (ஆதலால இत्याடியால்).

(7)

ச. குள்ளே இருக்கிறவனே, நெஞ்சுளாய் - மனஸுக்குள்ளே யிருக்கிற வனே, சொல்லுளாய் - சொல்லுக்குள்ளே யிருக்கிறவனே, வாயிन्द्रியத்துக்

ச. குள்ளே யிருக்கிறவனே என்றபடி. உன்னைக்காணப் பெறுதே அவசரங்களான என்னுடைய சூராதிகரணங்களை யறியாதாயல்லையே என்று கருத்து. வந்து - எனக்காக நாலடி நடந்து வந்து, ஒன்று சொல்லாய் - ஒன்று சொல்லவேணும், என்னையுன் திருவடிகளிலே சேர்க்கையையாதல் சேராமையையாதலிவற்றில் ஏதேனுமொன்று சொல்லவேணும். (6)

அன்று - அந்த துவாசஸாபகாதத்திலே, தேவர் - தேவர்களும், அசுரர் - அசுரர்களும், வாங்க - வாங்கினவாரே, அவர்கள் கடையமாட்டாதே கைவாங்கினவாரே என்றபடி. இதுக்கு வைத்த என்கிறத்தோடே அவ்யம். அலைகடல் - அலைகிற கடலிலே, அரவம் - சரீரத்தை, வாசுகியை யென்றபடி, அளாவி - சாபிக்கப்பண்ணி, சுற்றி என்றபடி. ஓர் குன்றம் - ஒரு பரீரத்தை, மந்தரபரீரத்தை என்றபடி. வைத்த - வைத்தவனான, அவர்களுக்குக் கடையலாம்படி நிறுத்தினவனான என்றபடி. எந்தாய் - சாமிந், கொடியேன் - கூரனான நான், உன்னை அநுமதிக்க வொட்டாதபடி அதிகூரமான பாபத்தைப் பண்ணின நான், பருகு - பருகும்படி, பருகுகை - பாத் பண்ணுகை, நன்றாக அநுமதிக்கும் படி என்கை. இன் - அதிமோகமான, அமுதே - அமுதமே, ஒன்று சொல்லி - ஒரு வாதையச் சொல்லி, ஒரு விஷயத்தைத் தரவேணுமென்றொரு வாத் சொல்லி என்றபடி. ஒரு விஷயத்தை அறத்திலே சாபிக்கும்படி குமைத்து என்று தாபயம். ஒருத்தனில் - ஒருபடியிலே, அகரீதியிலே என்றபடி. ஒருத்து - அகரீதியாயிருக்கை. நிற்கிலாத - நிற்கமாட்டாத வையான, ஒரு விஷயத்திலே அபேசியுண்டாம்படி குமைத்துப்பின்னை அந்த விஷயத்தை சாபித்து அநுமதிக்குந்தனையுமே அந்த ரீதியாயிருக்க மாட்டாதவையான என்று சத்யம். அவ்யஸிதஸ்வभावங்களான என்ற படி. ஓர் - அநிசீயங்களான, தனித்தனியே சுவசங்களான என்றபடி. ஐவர் - பச்சேந்திரங்களாகிற, வன் - அதிபவசரான, கயவரை - உதரை, கயவர் - உதர், பரஹ்ஸீகஸ்வாவரை என்றபடி. நின் திருவருளில்லையேல் - உன்னுடைய அம்சரூபியில்லையாகில், நீ துப் பண்ணாவிட்டாலென்றபடி. என்று - என்றைக்கு, வெல்கிற்பன் - வெல்லமாட்டுவேன், வெல்லுகை - அவிக்கை, கிறகை - சமயனுகை, ஒரு காலத்திலும் அவிக்கமாட்டேனென்ற படி. ஆதனாலிந்த சூக்களினின்றும் என்னை விடுவிக்க வேணு மென்று கருத்து. (7)

அ. இன்னமு தெனத்தோன்றி யோரைவர்

யாவரையும் மயக்க நீவைத்த

முன்ன மாயமெல் லாம்முழு வேரரிந்து என்னையுன்

சின்ன மும்திரு பூர்த்தியும் சிந்தித்

தேத்திக் கைதொழ வேயருள் எனக்கு

என்னம் மா!என் கண்ணு! இமையோர்தம் குலமுதலே!

(8)

ஆ. (இன்னமுதென) அநுபவவேதாய் அமृतோபமமாய் விபாகே நிரயஹேதுவேன விஷோபமமாய் சுவரவரூபரூபணபிசுதேவ்யாயாத்யவிஷயசுமுகிரான தேவாதிசுனைபுந் கூட மோஹிப்பிச்சும்படி சுவேதாதிவிஷயரூபேன உன்னுடே நிமிதமான ப்ருத்சிவசுததை சஹேதுகமாகப்போக்கி அயர்வறுமமரர்சன் பரிபத்திலே என்னை வாங்கி ப்ருத்சிவிஷயமரணபூங்கமாக உன்னுடைய சஹேதுகமாகாஜ்ஞாதிசுததேவ்யாதிவிஷயநிவ்ருத்களையும் அவற்றிலே அலஹுதமான திருமேனினயையும் நான் சிந்தித் தேத்திக் கைதொழவேயருள் எனக்கு எம்பிரானே அபிதவசலனே என்றெம்பெருமானைப் ப்ருதிக்கிறார்.

(8)

எட்டாம் பாட்டு

இ. இன்னமுதெனத் தோன்றி என்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (அநுபவையாடியால்). தோன்றி என்கிறவித்தாலே அமृतோபமத் தோற்றுகிற வித்தனையொழிய வஸுத்யாயில் விஷோபமென்று சூசித மாகிற தென்று நீனைத்தருளிச்செய்கிறார் (விபாக இत्याதி). யாவரையுமென்கிற தற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (சுவரவரூபையாடியால்). மயக்க என்கிறதை உரைக்கிறார் (மோஹிப்பிச்சும்படி என்று). ஓரைவரென்கிற தற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (சுவேதையாடியால்). நீ வைத்த முன்னமாய மென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (உன்னுடே இत्याடியால்). எல்லாம் முழு வேரரிந்து என்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (சஹேதுகமையாடியால்). ப்ருத்சிவசுததேவான அநாதிகம்த்தோடே என்றபடி. இமையோர்தங்குலமுதலென்கிற விஷயத்துக்கு அபிபாயமருளிச்செய்கிறார் (அயர்வறுமையாடியால்). கைதொழ என்கிறவிடத்தில் அவசாரணத்தாலே தோற்றுகிற அந்ததையருளிச்செய்கிறார் (ப்ருத்சியாடியால்). உன் சின்னமுமென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (உன்னுடைய சஹேதையாடியால்). என்னம்மா என் கண்ணு என்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (எம்பிரானே இत्याடியால்). இத்தால் கீழ்ப்பாட்டிலே அபிபேதங்களாயிருந்த அநிஷ்டநிவ்ருதிப்ருதிபாதிந்களை இப்பாட்டிலே காதரவேன வெளியிடுகிறாரென்று சஹேது சூசிதை.

(8)

(9)

(8)

ஆ. (குலமுதல்) சகூலமாநுபரிநிமித்தநிலமூவனதந்தர்ப்ய்நிலவராசரவநுஜாத
னாய் சவ்ஸகியாய் ராமகூலாதிருணாஸவதீரய் ப்ரஸதஜநபரிநாஸதஹிரோபினிரசன்கமோ-
னாயிருந்த ி சாந்வயமஹிநாஸகரதுகூலாதிசுரபுராஹாபாஸதநிபஸநஹேதுபூதமான பஞ-
ந்ரீயங்கனினுடைய பலத்தை சஹேதுகமாகக்கெடுக்கையாகிற என்-
னுடைய அமிலாபத்தைச் செய்தருள வேணுமென்கிறார். (9)

ஒன்பதாம் பாட்டு

இ. நிலமுதல் இत्याதி படைத்தாய் இயந்தத்துக்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்-
கிறார் (சகூலேत्याதியால்). அதில் அய்வித்யாத்தை அருளிச்செய்கிறார்
(சவ்ஸகியாயென்று). என் கண்ணு என்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்-
கிறார் (ராமகூலேत्याதியால்). பரஞ்சுடரென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்-
செய்கிறார் (ப்ரஸதேत्याதியால்). குலமுதலுந்தீவினை யென்கிறதற்குத்
தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (சாந்வயேत्याதியால்). கொடுவன் குழியினில்
வீழ்க்குமென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (அதிசுரேत्याதியால்).
புஷ்பமேவ அதிசுரபுராஹாபாஸதநிபஸநஹேதுபூதமேவ
தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (பஞவேत्याதியால்). முதல் கெடுக்கும் வரமென்-
கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (சஹேதுகமீत्याதியால்). இத்தால்
கீழ்ப்பாட்டில் அநிஷ்டநிவृத்திபாஸ்திகாரிணனடையும் ப்ராயித்தவர் இவ் இந்ரீயங்-
கனினின்றும் ப்ராயித்தவர்கடே பின்னையுமந்த அநிஷ்டநிவृத்தியை
விசேஷித்துப் ப்ராயிக்கிறாற்பாட்டிலென்று சஹதி சூத்ரத்தை. (9)

ச. நிலமுதல் - மூல முதலாக, இனியெவ்வருக்கும் - இன்னமுள்ள
சவ்ஸகங்களுக்கும், லோகங்கள் நிரம்பியிருக்கக்கூட என்றபடி.
இதுக்குப் படைத்தாயென்கிறத்தோடே அந்வயம். நிற்பன - சுவரங்கள்,
செல்வன - சுவர்க்குமவைகள், என - என்னும்படி, சுவரங்கள் வஜ்ரமங்-
கள் என்று சொல்லப்படுமவையான என்றபடி. பல - வதுக்களான,
பொருள் - பதார்த்தங்களை, முதல் - பூர்வகாலத்திலே, 'சதேவ சோமேதமப்ராஸீத்,
ஏகமேவாஸ்திதீய' மென்று சஹாயாந்தரமில்லாதபடியான சூத்ரபூர்வகாலத்திலே
என்றபடி. படைத்தாய் - சூத்ரத்தவனான, அநிதீயமாயிருக்கையாலே
சகூலமாநுத்தாலே சூத்ரத்தவனான என்று வ்யாயம். என் கண்ணு -
என்னுடைய கண்ணே, லோகங்களுக்காக அவதரித்த கண்ணத் தமக்காக
அவதரித்தவனாக நினைக்கிறார். என் பரஞ்சுடரே - என்னுடைய பர்-
வ்யோதிஸ்தேஸ, எனக்குப் ப்ராயமான நிரதிசயோ஽்வஸ்யத்தை யுடையவனை
என்றபடி. குலமுதல் - குலத்துக்கு முதலானவர்களையும், வ்ஸத்துக்குக்
கூடஸாரான புரஸ்காரியுமென்றபடி. அடும் - ஹிசிக்முமவையான,

மு. 'என்பரஞ் சுடரே! என்றுன்னை அலற்றி

யுன் இணைத்தா மரைகட்டு
அன்புருகி நிற்கும அதுநிற்கச் சுமடு தந்தாய்
வன்பரங்கள் எடுத்துஐவர் திசைதிசை
வலித்தெற்று கின்றனர்
முன்பரவை கடைந்தமுதங் கொண்ட மூர்த்தியோ!

(10)

ஆ. (என் பரஞ்சுடரே) ஶாஸிதருடைய அபேசிதத்தை முடிப்பானொருவனுமாய் முடிக்கவல்லானொருவனுமாயிருக்கச் செய்தே உன்னுடைய கல்யாணகுணாநுபவஜனितநிரதிசயபிரிதியாலே அபரகூதி ரதனாய்க் கொண்டு என் பரஞ்சுடரே யென்றுன்னையலற்றி உன் திருவடிகளிலுள்ள ப்ரேமாதிசயத்தாலே நீராயுருகி நிற்கையாகிற என்னுடைய ஸ்வரூபத்தையொழிய விஷயானுபவோபகரணமான ப்ரகூதியை எனக்குத் தந்தாய். இந்த ப்ரகூத்யாவயமான இந்திரியங்கள் துர்மமான விபயமாரங்களைப்பெடுத்தி ப்ரதிதிசமாகித் தென்னைப் வாடியா நின்றனகிடாயென்றெம்பெருமானைக் கூப்பிடுகிறார்.

(10)

பத்தாம் பாட்டு

இ. துரியபாத்தத்துக்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (ஶாஸிதருடைய இत्याடியால்). இருக்கச்செய்தே என்கிறதற்குத் தந்தாயென்கிறதோடே ஶ்வயம். அலற்றியென்றவிடத்திலே அபிதிசிடிக் கிற அய்த்தையருளிச் செய்கிறார் (உன்னுடைய கல்யாணேत्याடியால்). அன்புருகி நிற்குமது நிற்க என்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (ப்ரேமாதிசயத்தாலே இत्याடியால்). சுமடு தந்தாயென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (விபயேत्याடியால்). வன் பரங்களைடுத்தி என்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (துர்மமான இत्याடியால்). திசைதிசை இत्याதிக்குத் தாஸ்யம்ருளிச் செய்கிறார் (ப்ரதிதிசமிत्याடியால்). மூர்த்தியோ என்கிறவிடத்தில் ஓ என்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (எம்பெருமானைக் கூப்பிடுகிறாரென்று). இத்தால் கீழ்ப்பாட்டிலே தாம் ப்ராதிக்கச் செய்தேயும் அவன் செய்யாதொழிந்தவாறே அரயந்தாத்ராய்க் கூப்பிடுகிறாரென்று சங்கதி சூசிதை.

(10)

ச. ஒருவன் பண்ணின பாய் அவன் தன்னளவிலே நிற்கையன்றிக்கே கூர்சயரையுங்கூட டிசிக் குமென்று கருத்து. தீவினை - கூர்ங்களான பாயங்களாகிற, கொடு வன் குழியினில் - மீரமாய் பவலமான ரத்தத்திலே, வீழ்க்கும் - விழப்பண்ணுமவையான, ஐவரை - பஞ்சேந்திரியங்களை, வலம் -

ச. வலத்தை, கெடுக்கும் வரமே - நசிப்பிக்கையாகிற என்னுடைய
அமிலபித்தத்தையே, வரம் - அமிலபிதம், அவதாரத்தாலே இந்த அநிஷ்ட-
நிவர்த்தியே ப்ரவானமென்று தோன்றுகிறது. தந்தருள் கண்டாய் - நீ
தந்தருளவேணும் கிடாய், கண்டாயென்கிற அவ்யம் இந்தக் கார்த்துக்கு
அவஸ்யகர்வ்யத்வஐதநார்யமான அநுநயோகி. (9)

முன் - பூவ்காலத்திலே, துவாஸதாபத்தால் வந்த அபரகாலத்திலே
என்றபடி. பரவை - சமூதத்தை, கடைந்து - மயன் பண்ணி, அமுதங்
கொண்ட - அமூதத்தைக் வஹித்தவனான, முர்த்தி - சுவாமிந், அந்த
அமூதத்தைக் கொடுத்து தேவர்களுக்கு உபகரித்த சுவாமித்வத்தை உடைய
வனே என்றபடி. ஒ என்கிறதற்கு எற்றுகின்றனர் என்கிறத்தோடே
அவ்யம். என் பரஞ்சுடரே-என்னுடைய பர் ஜ்யோதிஸ்ஸே, எனக்குப் சோஷ
னாய் நிரதிசயஸ்வஸ்யனானவனே என்றபடி. என்னுன்னையலற்றி - இப்படி
உன்னைக் குறித்து ப்ரபித்து, உன் - உன்னுடைய, இணைத்தாமரை
கட்டு - த்நுமான திருவடித் தாமரைகளுக்காக, இணை - த்நு, தாமரை
யென்று ரூபகாதிசயோகி, பரஸரமுள்ள சேர்த்தியாலே அவ்யஸ்தமோஷங்களை
திருவடிகளையென்றபடி. அன்பு - ப்ரேமத்தாலே, சூரஸூரியாகம் பதம். உருகு
நிற்குமது நிற்க - த்நுமூலபிசுக்கையாகிற அந்த பூரவ்யம் கிடக்க
சாதஸபூரவ்யமே இவ்ஸாமாஸுக்கு உசிதமாயிருக்கச் செய்தே என்றபடி. சுமடு
தந்தாய்-சுமமாட்டைத் தந்தாய், சுமடு என்று ஶாரம் வஹிக்கைக்காகத்
தலையிலே கட்டுகிற சுமமாடு. விஷயாநுமவோபகரணமான ஹேஸாரிதத்தைத்
தந்தாயென்றபடி. ஐவர்-ஐந்து பேர்கள், பஞ்சேந்திரங்களைன்றபடி.
ஒருவரிருவரானால் நான் பொறுத்திரேனோவென்று கருத்து. வன்-
பவஸங்களை, சுமக்கப் போகாதவையான என்றபடி. சுமக்கலாம்
படியான சுமைகளை எடுத்தினுர்களாகில் நான் சுமவேனோ என்று
கருத்து. பரங்கள் - ஶாரங்களை, விஷயங்களாகிற சுமைகளை என்ற
படி. எடுத்தி - என் தலையிலே சுமத்தி, திசைதிசை - தங்கள் தங்
களுக்கு ஷ்டமான திசுகளிலே, ஒரு திசிலே போக இழுத்தார்களாகில்
நான் பொறுக்கேனோ என்று கருத்து. வலித்து - இழுத்து, எற்று
கின்றனர் - எற்று நின்றார்கள், பிடியா நின்றனவென்றபடி. ராஜபூஷன்
தலையில் கிரிதத்தை வாங்கிச் சுமமாடுந்தலையுமாய் வழியிலே நின்றால்
அறியாதார் இவன் தலையிலே சுமையை எடுத்தித் தள்ளிக்கொண்டு
போமாப்போலே ஹேஸாரிதத்தோடே இருக்கிறவென்னை த்நிரயங்கள் விஷயங்
கள் தோறும் இழுத்துப் பிடியா நிற்கிறவென்று கருத்து. ஒ
என்று து:சாதிசயத்தாலே முறையிடுகிறபடி. (10)

மூ. கொண்ட மூர்த்தியோர் மூவராய்க் குணங்கள்

படைத்தளித் துக்கெ டுக்கும் அப்

புண்ட ரீகக்கொப் பூழ்ப்புளற் பள்ளி யப்பனுக்கே

தொண்டர் தொண்டர் தொண்டர் தொண்டன்

சடகோபன் சொல்லா யிரத்து ளிப்பத்தும்

கண்டு பாடவல் லார்வினை போம்கங்கு லும்பகலே.

(11)

ஆ. (கொண்டமூர்த்தி) சூனயாபயநிசூதிர்புண நிவிலஜஸர்ஸிவதிரிசஹரஹேசுமூல
னாய் சூடமான ஜகத்தினுடைய ரக்ஷாநீமாக கிராணவசயனனாய் பூங்கரிகசஹ
மான திருநாழியை யுடையனாயிருந்த எம்பெருமானுடைய சர்வஸ்வ-
சர்வசக்திவசத்யசஹஸ்ரவகாஸ்யவாஸத்யசௌந்தரியிணங்களுக்குத் தோற்று அந்நாழி-
சேபமூலானவர்களுடைய தொண்டர் தொண்டர் தொண்டர் தொண்டன்
சடகோபன் சொல்லாயிரத்துள் அந்த குணங்களையே தமக்குப்
பற்றுசாகக் கொண்டு கூப்பிட்ட இத்திருவாய்மொழியில் சாவனையை
உள்ளபடியே கண்டு பாவொருடைய சக்திசர்வஹேசுமூலமான சாப்
நிஷேமமாகப் போமென்கிறார்.

(11)

திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே ஸாரணம்.

நிகமனம்

இ. சுவமபாதத்துக்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (சூனயேத்யாதியால்). புனல்
பள்ளியென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (சூடமான இத்யாதியால்).
சுவமபாதத்தில் கிடைத்த அந்நீங்கனையருளிச்செய்கிறார் (சர்வஸ்வேத்யாதியால்).
புனல் பள்ளியென்கிறவிடத்தில் கிடைத்த அந்நீங்கனையருளிச்செய்கிறார்
(காஸ்யேத்யாதியால்). தொண்டரென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார்
(அந்யேத்யாதியால்). இப்பத்துங்கண்டு பாடவல்லாரென்கிறவிடத்தில்
கிடைத்த அந்நீங்கனையருளிச்செய்கிறார் (அந்த சூனங்களை இத்யாதியால்).
வினை போம் கங்குலும் பகலென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார்
(சக்தித்யாதியால்).

(11)

ச. குணங்கள் கொண்ட மூர்த்தி என்று அந்நியப்பது - சர்வஸ்வஸ்தமீசுணங்
களாக் கொண்டிருக்கிற மூர்த்தியையுடையவர்களான, மூர் - அந்நிய
மான, மூவராய் - ஐயுவிஷ்ணுமூர்த்திகள் மூவருமாய் - ஐயுவிஷ்ணுமூர்த்திகளாய், விஷ்ணு-
வதாரவிஷ்ணுமூர்த்தியென்றபடி. படைத்து - சூடத்து, அந்நித்து -
ரகித்து, கெடுக்கும் - சஹிக்குமவனான, ஐயாவாய் சூடத்து விஷ்ணுவாய்
ரகித்து ஐயு சஹிக்குமவனான என்றபடி. புண்டரீகத் கொப்பூழ்

ச. புஷ்ரிகசஹமான திருநாமியையுடையவனான, சதுர்முகனுக்கு உபநிஸ்தானமான புஷ்ரிகத்தை நாமியிலே உடையவனான என்றுமாம். புனல் பள்ளி - ஐசத்தை சயனமாகவுடையவனான, புனல் - ஐச, பள்ளி - சயனம். லோகரக்ஷணமாக ஶிராண்வசாயியான என்றபடி. அப்பனுக்கே - மஹோபகாரகனுக்கே, தொண்டர் தொண்டர் தொண்டர் - ஶாஸ்திரவாசகர்களுக்கும் ஶாஸ்திரவாசகர்களுக்கும் ஶாஸ்திரவாசகர்களுக்கும், தொண்டன் - ஶாஸ்திரவாசகன், ஶாஸ்திரவாசகன் மூலமே தாழ் முழுமுதமாப் போலே விஷயநிர்வாகிகளை அனுசந்தித்துண்டான மஹாபத்தாலே ஶேஷத்தினுடைய எல்லையிலத்திலே போய் நிற்கிறார். ஶாஸ்திரவாசகன் சொல் - ஆழ்வார் அருளிச் செய்ததான, ஆயிரத்து - ஶதத்திலே, இப்பத்தும் - இந்த பத்துப் பாட்டுகளையும், கண்டு பாட வல்லார் - அங்களைத் தெளிந்து கான் பண்ணத் தக்கவர்களுக்கு, கங்குலமென்கிறவிடத்தில் அப்யயம் காசிஷ்யாயேன பூர்வோத்தரபதங்களிரண்டிலும் அந்நிபந்தன. கங்குலம் பகலும் - ராத்திரியிலும் திவாலிலும், கங்குல் - ராத்திரி, சர்வதா வர்தமனங்களான என்றபடி. வினை - ப்ரகூத்சிவந்தேதுபூதங்களான பாபங்கள், போம் - நிஷேஷமாகப் போய்விடும்.

(11)

ज्ञानवैराग्यानुष्ठानशेषविश्रीमद्वेदान्तरामानुजमहादेशिकाय नमः

இரண்டாம் திருவாய்மொழி

மூ. கங்குலும் பகலும் கண்துயி லறியாள்; கண்ணநீர் கைகளால் இறைக்கும்
கங்குசக் கரங்கள் என்றுகை கூப்பும்; 'தாமரைக் கண்' என்றே தளரும்
'எங்ஙனே தரிக்கேன் உன்னைவிட்' டென்னும்; இருநிலம் கைதுழா விருக்கும்
செங்கயல் பாய்நீர்த் திருவரங் கத்தாய்! இவள்திறத் தென்செய்கின்றாயே? (1)

ஆ. (கங்குலும் பகலும்) இப்படித் திருவேங்கடமுடையானோடு சர்ஸேஷிக்
கப் பெருத வ்யசனத்தாலும் தர்ஸர்ஸேஷரதிவந்தகரகூதிதர்ஸனநிதவ்யசனத்தாலும்
வ்யசனமவ்யசனராய் அவன் திருவடிகளைப் பூண்டு கொண்டு கிடந்து கூப்
பிட்டுப் பின்னையும் தம்முடைய அபேஷிதம் பெருமையாலே இனிக் கோயி
லிலே பெரிய பெருமாள் திருவடிகளிலே சென்று விழுந்தாலல்லது என்
னுடைய வ்ஸேஷம் போகாதென்று பார்த்துப் பெரிய பெருமாள் திருவடி
களிலே சென்று விழுந்து அங்குமொரு கரையும் பெருமையாலே மதி
யெல்லாம் உள்கலங்கி, எனக்குச் செல்லுகிற வ்யசனமொன்றும் தெரிகிற
தில்லை. சொல்ல வ்ஸனாகிறிலேன், பிரானே! என்னை என் செய்ய
நினைத்தருளினாயென்று தாம் பெரிய பெருமானை நோக்கிக் கூப்பிடுகிற
பாசுரத்தை வ்யாபதேசத்தாலே பேசுகிறார்.

பெரிய பெருமானோடே கலந்து பிரிந்தாளொரு பிராட்டி, வ்யசனா-
திவ்யத்தாலே மோஹதாபந்நியாயிருக்கிற படியைக் கண்டு இவளிலும் அவ்வ
ராயிருந்த இவளுடைய திருத்தாயாரிவளுக்குச் செல்லுகிற வ்ஸையைச்
சொல்ல நிலமல்லாமையாலே இவளுடைய வ்ஸையைப் பெரிய பெருமா
ளுக்குக்காட்டி இவளுடைய வ்யசனகாரிதமான சேஷிதங்களையும் சொல்லி
இவள் திறத்தென் செய்ய நினைத்தருளினாயென்று பெரிய பெருமானை

இரண்டாம் திருவாய்மொழி

இ. கீழ்த் திருவாய்மொழியிலே சாகுதவியங்களைனைப் பரிசுபா
நிற்கின்றனவென்று தம்முடைய வ்ஸையைச் சொல்லி அலற்றின இவர்
வ்யசனம் இத்திருவாய்மொழியிலே ஒரு பெண் பின்னையினுடைய
வ்யசனங்களைப் பேசுகை வ்யசனமன்றோ? தாம் வ்யசனாய்க் கூப்பிடச்
செய்தேயுமவன் தம்முடைய அபேஷிதம் செய்யக் காணாமையாலே
தமக்குப் பிறந்த வ்ஸைவ்யசனங்களை வ்யாபதேசத்தாலே பேசுகிறாரென்னில்;
அது பேசுமிடத்தில் தாம் வ்யாசம் பண்ணின திருவேங்கட
முடையானைக் குறித்துப் பேசுகை வ்ஸையாயிருக்கத் திருவரங்கத்தா
யென்று பெரிய பெருமானைக் குறித்துப் பேசுகை வ்யசனமன்றோ

கங்குலும் பகலுங்கண்டுயிலறியாள் என்கிறதற்குத் தாத்யம்ருளிச் செய்கிறார் (உன்னைக் காண இत्यादि அறியாளென்று மளவாலே). கண்ண நீர் கைகளாலிறைக்கு மென்கிறதற்குத் தாத்யம்ருளிச்செய்கிறார்.

ஆ. நித்யானதெங்ஙனையிருக்குமென்றறியாள், உன்னைக் காணுகைக் காகப்பேருற்றுக ஊறுகிற கண்ணீராகிற கடலைத் தன்னுடைய சமிநி-
 வசத்தாலும் மாயத்தாலும் தன் சிறு கைகளாலே இறையா நிற்கும்,
 'கூராராழி வெண்சங்கேந்திக் கொடியேன் பால் வாரா' யென்று
 சொல்லத்துடங்கி முடியச் சொல்ல சமயல்லாமை அவ்விரப்புத்
 தோன்றும்படி கைகளாலே தொழா நிற்கும். தாமரைக் கண்களாலே
 நோக்கா யென்று சொல்ல சமயமாத்திலே தளரும் என்னையுங்கூடத்
 தோற்பித் தடிமையாக்கின கண்களையுடைய உன்னைப்பிரிந்து, தீரண
 மான விபத்தைப் பாரம் பண்ணினுப் போலே ஒருபடியாலும் வரிக்கமாட்
 டேனென்று சொல்லா நிற்கும், தன்னுடைய சந்தாபத்தைப் பொறுக்க
 மாட்டாமை சமீபத்திலே விவேகம் பண்ணு நிற்கும் நிவிரத-
 சாதாரணனே கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறதிவளுக்காக வன்றே;
 இவளுடைய வச இருக்கிறபடி பார்த்தருளாய் பிரானே, இவள்
 திறத்து என்செய்ய நினைத்தருளினு யென்கிறாள். (1)

இ. (உன்னைக் காண்கைக்காக இயாதியால்). காண்கைக்கு என்கிற
 தற்கு இறையாநிற்குமென்கிறதோடே ஸ்வயம். பேருற்றுக ஊறுகிற
 என்றது பெரிய ஊற்றுக ஊறு நிற்கிற என்றபடி. தான் மிகவும் சாீ
 யாயிருக்கையாலே இப்போது அவன் வருகை தப்பாதென்று பார்த்து
 அவன் வந்தால் காண்கைக்குப் பரிவாகமாய்ப் பரிசுத்தித வாய்க்களைத்
 தன் கைகளாலே இறையா நிற்கிறுளென்று கருத்து. மாயத்தாலு
 மென்றது இந்த வாய்மையானது தன் சிறுகைகளாலே இறைக்க
 முடியாதென்றறியமாட்டாமையாலுமென்றபடி. சங்கு சக்கரங்
 களென்று கை கூப்புமென்கிற சமியாஹாரத்துக்குத் தாய்மருளிச்செய்
 கிறார் (கூராராழி இயாதியால்). அவ்விரப்பு என்றது வாராயென்கிற
 இந்த சாய்நீயானது என்றபடி. தாமரைக் கண்ணென்றே தளருமென்
 கிறதற்குத் தாய்மருளிச்செய்கிறார் (தாமரைக்கண்களால் இயாதி
 யால்). உன்னைவிட்டெங்ஙனே தரிக்கேனென்கிறதற்குத் தாய்மருளிச்
 செய்கிறார் (என்னையுங்கூட இயாதியால்). இரு நிலங்கைதுழாவிருக்கு
 மென்கிறதற்குத் தாய்மருளிச்செய்கிறார் (தன்னுடைய சந்தாபத்தை
 இயாதியால்). செங்கயல் பாயென்கிறதற்குத் தாய்மருளிச்செய்கிறார்
 (நிவிரதையாதியால்). திருவரங்கத்தாய் என்கிறதற்குத் தாய்மருளிச்
 செய்கிறார் (கோயிலிலே இயாதியால்). இவளென்கிற பதத்தில் சமிநிவாய்
 மருளிச்செய்கிறார் (இவளுடைய இயாதியால்). (1)

ச. கங்குலும் - ராசியும், பகலும் - டிவாவும், கண்டுயில் - கண்களிலே
 நிழைய, துயில் - நிழ். கண் துயிலென்கிற விடத்தில் ணகாராத்ரஸ்ய
 தகாரஸ்ய டகாராத்ரஸ்ய. அறியாள் - விரஹசந்தாபத்தாலே நிழ் இன்னபடி
 இருக்குமென்றறியா ளென்றபடி. நாயகனோடு ஸ்ரீராமமறியாத
 காட்டாருறங்குகிற ராசியிலும் நாயகஸ்ரீராமத்தாலே ராசியெல்லாம்
 போது போக்கின ஸ்ரீராமருறங்குகிற பகலிலுமிவளுக்கு நிழ்யிலே
 டகாரஸ்யமும் கூட இல்லை என்றபடி. நாயகனோடு ஸ்ரீராமமறியாதிருந்தால்
 ராசியுறங்கலாம். நாயகனோடு ஸ்ரீராமத்திருந்தால் பகலிலே உறங்கலாம்.
 இரண்டுமில்லாத டகாரஸ்யத்திவளுக்கு என்று கருத்து. கண்ணகிர் -
 நேரஜஸங்களை, கைகளாலிறைக்கும் - இவளுடைய கண்வட்டத்திலே
 ஸோகாஷு வெள்ளமெடுக்கையாலே அதைத் தன் கைகளாலே இறையா
 நிற்கிறாளென்றபடி. இத்தனை வாய்யான டகாரஸ்யில் நீ வருகை தப்பா
 தென்று நினைத்து உன்னைக் காண்கைக்காக ஸ்ரீராம வெள்ளத்தைக் கடலை
 க்கையையிட்டு இறைக்குமாப்போலே இறையா நிற்கிறாளென்று
 கருத்து. சங்கு சக்கரங்களென்று - ஸ்ரீராமங்களென்று, கைகூப்பும் -
 கைகளைக்கூப்பா நிற்கிறாள், ஸ்ரீராமங்களை ஏந்திக் கொண்டு வர
 வேணுமென்று யாக்கை ஸ்ரீராமத்து முடியச் சொல்லமாட்டாமையாலே
 சங்கு சக்கரங்களென்று ஸ்ரீராமத்திலே மேல் சொல்ல மாட்டாதே அந்த
 ஸ்ரீராம வ்யாபாராலே வ்யாபாரிக்கிறாளென்று கருத்து. தாமரைக்
 கண்ணொன்றே - தாமரைவ்யாபாரங்களை நிற்பவளாலே சொல்லி,
 தளரும் - நிழ்யிலாகா நிற்கிறாள். தாமரைவ்யாபாரங்களை குளிரக்
 கரையத்தருள வேணுமென்று சொல்ல ஸ்ரீராமத்துத் தாமரைக்கண்ணென்
 நிற்பவளவு சொன்ன அளவிலே மேல் சொல்ல மாட்டாதே நிழ்யிலாகா
 நிற்கிறாள் என்று கருத்து. உன்னைவிட்டு - வாய்யான தாமரைக்கண்-எப்படி
 வரக்கூடவேன் என்று சொல்லா நிற்கிறாள், இரு - விபூஷமான, நிலம்-
 மூமியை, கை துழா - கையாலே துழாவா நின்று கொண்டு, இருக்கும்-
 இரா நிற்கிறாள், எங்கனே வரக்கூடென்னச் செய்தேயும் அவன் வரக்
 காணாமையாலே வாய்யானந்த ஸ்ரீராமத்தையெல்லாம் தன் கையாலே
 துழாவிக் கொண்டிருக்கிறாள் நிற்கிறாளென்றபடி. செம் - சிவந்தவையான,
 இளமையாலே ஸ்ரீராமத்தவர்களான என்றபடி. கயல் - ஸ்ரீராமங்
 களானவை, பாய் - பாயா நிற்கிற, ஸ்ரீராமத்தாலே குறுக்கும் நெடுக்கும்
 ஸ்ரீராமாக ஓடா நிற்கிற வென்றபடி. நீர் - ஸ்ரீராமங்களை உடைத்தான,
 ஸ்ரீராமங்களுக்கும் கூடக் களிக்கும்படி இருக்கிற என்றபடி. திருவரங்கத்
 தாய் - ஸ்ரீராமத்திலே இருக்கிறவனே, இவள் திறத்து - இந்தப் பெண்
 பிள்ளையின் விஷயத்திலே, தன் பெண்பிள்ளையினுடைய வ்யாபாரங்கள்
 ஒன்றும் வாய் சொல்லி முடியாமையாலே 'ஈஹி பத்ய வாரீரணி' என்னு
 மாப்போலே இவள் திறத்தென்று இப்பெண்பிள்ளையை அவனுக்குக்
 காட்டுகிறாள். என் செய்கின்றாய் - என்ன செய்யா நின்றாய்? (1)

மூ. 'என்செய்கின் ருய்என் தாமரைக் கண்ணா?'

என்னும்; கண் ணீர்மல்க இருக்கும்

'என்செய்கேன் எறிகீர்த் திருவரங் கத்தாய்?'

என்னும்; வெவ் வுயிர்த்துயிர்த் துருகும்

'முன்செய்த வினையே முகப்படாய்' என்னும்;

'முகில்வண்ணா தருவதோ?' என்னும்;

முன்செய்தின் வலகம் உண்டுமிழ்ந் தளந்தாய்!

என்கொலோ முடிகின்ற திவட்கே?

(2)

ஆ. (என் செய்கின்றாய்) என்னைத் தோற்பித் தடிமையாக்கின தாமரைக் கண்களையுடையவனே! அக்கண்களாலே என்னைக் குளிரப் பார்த்தருள நினைத்தாயோ இல்லையோ வென்னும், உன்னுடைய அவலிகாபாவஜநிதஸ்தாபத்தாலே அக்கண்ணீர் வெள்ளமெல்லாம் சூழிக் கையாலே கரைக்குட்பட்ட கண்ணீரையுடையவளாயொரு சேடதசுர யன்றியே இருக்கும். என்னுடைய சந்தாபத்தை பெல்லாம் பொறுக் கைக்காகவன்றோ கோயிலிலே கண் வளர்ந்தருளிற்று. இஸ்தாப மொன்றும் பொறுக்க மாட்டுகிறிலேன் என் செய்கேனென்னும் தன்னுடைய சந்தாபஜநிதசீர்ணநி:வாசபர்பரீகளாலே உருகா நிற்கும். இஃதமான வ்யசுநத்தை அநுபவிக்கைக்கு அமாதரத்திலே என்ன பாபத்தைப் பண்ணினேனோ என்னும் பரமோதாரணே, என்னுடைய அபேஷிதம் செய்யா

இரண்டாம் பாட்டு

இ. என் தாமரைக்கண்ணா என்கிறதற்குத் தாபயம்ருளிச்செய்கிறார் (என்னைத் தோற்பித்து இயாதியால்). என் செய்கின்றாயென் தாமரைக் கண்ணா வென்கிற சமபிவாஹரத்துக்குத் தாபயம்ருளிச்செய்கிறார் (அக் கண்களாலே இயாதியால்). கீழ்ப்பாட்டிலே கண்ணீர் கைகளா லிறைக்கு மென்று சோகாசுக்களுடைய அயந்தவாஹரத்தைச் சொல்லி யிருக்க இப்பாட்டிலே கண்ணீர் மல்கவிருக்குமென்று நெய்நீர் பெறுதகிற சாபத்தைச் சொல்லுகை அசுத்த மன்றோ வென்னவிதுக்குத் தாபயம்ருளிச் செய்கிறார் (உன்னுடைய அலிகநெய்யாடியால்). எறிகீர்த் திருவரங்கத்தா யென்கிறதற்குத் தாபயம்ருளிச்செய்கிறார் (என்னுடைய சந்தாபத்தை இயாதியால்). என்செய்கேனென்கிறதற்குத் தாபயம்ருளிச்செய்கிறார் (இஸ்தாபமொன்றும் இயாதியால்). வெவ்வுயிர்த் துயிர்த்துருகு மென்கிறதற்குத் தாபயம்ருளிச்செய்கிறார் (தன்னுடைய சந்தாபஜநிதெயாடி யால்.) முன் செய்த வினையே முகப்படாயென்கிறதற்குத் தாபயம்ருளிச் செய்கிறார் (இஃதமான இயாதியால்). முகில்வண்ணா தருவதோவென்னும் என்கிறதற்குத் தாபயம்ருளிச்செய்கிறார் (பரமெய்யாடியால்). முன் செய்தி

ஆ. தொழிகை உன்னுடைய கிரியைத்துக்குப்போருமோ என்னும், நிஹ்நுகுமாக சுகத்தைப் படைத்து ரசித்தருளுகிற பரமகாஷிகனே இவளுக்குக் கென்னாய் வினையுமோ வென்கிறாள். (2)

இ. வ்வுலகமுண்டுமிழ்ந்தளந்தாயென்கிறதற்குத் தாத்யம்ருளிச்செய்கிறார் (நிஹ்நுகுமிஸ்யாஹ்யால்.) (2)

ச. என் தாமரைக் கண்ணா - என்னுடைய தாமரசவிகொனனே, என் செய்கின்றாயென்னும் - என்ன செய்யா நிற்கிறாய், உன் திருக்கண்களாலே என்னைக் கட்டாசிக்க நினைக்கிறாயோ இல்லையோ வென்றபடி. கண்ணீர் மல்க-நீ கட்டாசியா தொழிந்தவாறே சுகாஷு பவஹிக்க, இருக்கும் - ஒரு வேதஸம்யன்றிக்கே இரா நிற்கிறாள். எறிகீர்-எறிகிற நீரை யுடைத்தான, சரஜ்விஸேபாஸிகளான அளங்களை யுடைத்தான என்றபடி. திருவரங்கத்தாய் - சீரஜத்திலே நிரயசவிஹ்நுயிருக்கிறவனே, என்செய்கேனென்னும்-என்ன செய்யக் கடவேனென்று சொல்லாநிற்கும், வந்து கிட்டொகக்குச் சக்ருய் சூரபநுயிருக்கிற நீ யொன்றும் செய்யாநிற்குந் தால் நானெத்தைச் செய்யக்கடவேனென்கிறாளென்றபடி. வெவ்வு - சனமாக, வெம்மை - அரண், உயிர்த்துயிர்த்து - பின்னையும் பின்னையும் மூச்சு விட்டு, உருகும் - உருகா நிற்கிறாள், என் செய்கேனென்று கீழ்ச் சொன்ன அகிஷ்வாஸுஸ்வானத்துக்கும் வாராதொழிந்தவாறே இப்படி விஷய்யாய் மூச்சு விட்டுருகா நிற்கிறாள் என்று கருத்து. முன் செய்த-பூவ்ஜஸத்திலே என்னாலே செய்யப்பட்ட, வினையே - கம்மே, முகப்படாயென்றும் - சூவத்திலே சுவநியாயென்று சொல்லா நிற்கும், என் கண்ணுக்குத் தோற்றும்படி வந்து நில்லாயென்று சொல்லா நிற்கிறாள் என்றபடி. தானித்தனை வ்லேசப்படச் செய்தேயும் அவனென்றும் செய்யாதொழிந்தவாறே 'மமேவ டுகுதம் கிஷித் சஹஸ்தி ந ச்ஞய:' என்கிற கணக்கிலே தளக்கொரு டுகாசம் அதிபவலமாயிருக்கிறதாக நினைத்து பரமகாஷிகனையும் கூடப் பரிவநிச்சுகிற உன்னுடைய கிரியைத்தை நானொருக்கால் கண்ணாலே காணவாராயென்று தன்னுற்றமையாலலற்றுக்கிறுனென்று கருத்து. முகில்வண்ணா - மெவ்வாசனே, வண்ணம் - சுவாயம், நிர்மாஜபரமோதாரனே என்றபடி. தருவதோ என்னும் - ஓசிரமோவென்று சொல்லா நிற்கிறாள். தருவது - ஓசிரம், நீ இப்படி சூவ் காட்டாதிருக்கிறவிது பரமோதாரனான உனக்கு ஓசிரமோ என்னு நின்றானென்றபடி. முன் - பூவ்ஜஸத்திலே, ஆமாக்கொல்லாம் அநிதவிசேபிதங்களாய்த் தங்களுக்கொரு டுகங்களை அபேஷிக்கவும் மாட்டாதே கிடக்கிற டசாயிலே

மூ. 'வட்கிலள் இறையும்; மணிவண்ணா!, என்னும்

வானமே நோக்கும்; மையாக்கும்

'உட்குடை யசுரர் உயிரெல்லாம் உண்ட

ஒருவனே!' என்னும்; உள் ளுருகும்

'கட்கிலீ! உன்னைக் காணுமா றருளாய்;

காருத்தா! கண்ணனே!' என்னும்

திட்கொடி மதிள்குழ் திருவரங் கத்தாய்!

இவள்திறத் தென்செய்திட் டாயே?

(3)

ஆ. (வட்கிலள்) உன்னைக் காணப்பெறுத வுசுநத்தாலே தன்னுடைய
 ஸ்வரூபநிபுணமான ஸ்ரீஸ்வரூபங்களை யுமிழ்ந்தாள். பின்னை நெடும்போதும்
 கூட சுவசனையாய் நிரதிசயிஸ்வரூபசீலநாடிகளாஸுணங்களை யுடையவனே
 யென்னும், ஸ்ரீஜெந்நாழ்வானுக்கு வந்து தோன்றினாப்போலே பெரிய
 திருவடி திருத்தோளிலேயேறியருளி வந்து தோன்றுவது காணென்று
 வாகாஸத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும். அங்கு காணுதொழிந்தவாறே

மூன்றாம் பாட்டு

இ. வட்கிலளிறையும் என்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச் செய்கிறார்
 (உன்னைக்காண இயாடியால்). ஸ்ரீஸ்வரூபங்களை யுமென்றது ஸ்ரீஸ்வத்துக்கு
 வசாஸாரணமான ஸ்ரீநாடிகளையும் என்றபடி. மணிவண்ணாவென்னு
 மென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (நிரதிசயேயாடியால்). வானமே
 நோக்குமென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீஜெந்நேயாடியால்.)
 மையாக்கு மென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (அங்குக்காணுது
 இயாடியால்). ப்ரதிஸப்ய என்கிறதுக்குப் போக்கியருளா யென்னுமென்கிற
 விடத்தில் என்னு மென்கிற ஸ்ரீயேயாடே வஸ்யம். உட்குடை வசுரர்
 உருயிரெல்லாமுண்ட ஒருவனே என்னு மென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்
 செய்கிறார் (வாஸிதேயாடி போக்கியருளாயென்னும் ஸ்ரீயந்தேன). கட்கிலீ
 யுன்னைக் காணுமா றருளாயென்கிற ஸமஸிஸ்யாஹரத்துக்குத் தாஸ்யம்ருளிச்

ச. என்றபடி. இவ்வுலகம்-இந்த ஸூகத்தை, செய்து - ஸூஃத்து, உண்டு-
 ப்ரதயாபத்திலே வயிற்றிலே வைத்து ரஸித்து, உமிழ்ந்து - புனஸ ஸூஃத்து,
 அளந்தாய் - பிறர் கொண்டு போகாதபடி த்ரிவிக்ரமனாஸளந்து கொண்ட
 வனே, நீ இத்தனை பரமோதாரனன்றோ வென்றபடி. இவட்கு - உம்மை
 யொழிய வ்ரிக்ரமாட்டாதவளான இவளுக்கு, முடிகின்றது - ப்ய்வஸிக்
 கப்புகுகிறது, என்கொலோ - என்னவாயிருக்கிறதோ, இவளுடைய
 கம்மே ஸலிக்கப்புகுகிறதோ உன்னுடைய வ்நுஸஹமே ஸலிக்கப் புகுகிறதோ
 என்று கருத்து.

(2)

ஆ. மயங்கும். விசேஷ சங்கப் பரிசுஷ்ய அபிதரபரிசுஷ்யாய் மதிவலபராகமரான அசூர
 னையெல்லாம் நிரசித்து நிரபமமான சாமர்யத்தையுடையவனே, உன்னைக்
 கண்கைக்கென் பக்கலுள்ள பரிவங்கத்தையெல்லாம் போக்கியருளா
 பென்னும், பின்னையும் அவன் வரக்காணாமையாலே நெஞ்சுருகும் சாக்ஷ
 மான வசுஸுக்களுக்கு நானொரு நானும் விசயமாகேனென்றுனக்கொரு
 நிர்வக முண்டாகில் நானொத்தியுமுன்னைக் காணும்படி சூப் பண்ணு
 பென்னும், அங்ஙனே செய்யக்கடவதோ வென்னில், உன்னைக்
 காணவேணு மென்றாசைப்பட்டார் கண்கைக்காகவென்றோ வகவரித்
 திருமகனாயும் சீவசூதேவர் திருமகனாயும் பிறந்தருளிற்தென்று சொல்லும்.
 இவனோடே சந்தேசிக்கைக்காக வஜபதாசலகதூரமான சாகரங்கனாலே
 வரிவூதமான கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற நீ இவன் திறத்தென்
 செய்ய நினைத்தருளினாயென்கிறார். (3)

இ. செய்கிறார்(சாக்ஷமான இயாதியால்).மணிவண்ணாவென்று சோக்யத்தை
 அநுசந்தித்தவன் காருத்தா கண்ணனே என்று பின்னையும் பின்னையும்
 அந்த சோக்யத்தையெல்லாம் சொல்லுவானே நென்ன அவற்றுக்குத்
 தாய் சொல்லுகைக்காக அவதரிப்பிக்கிறார் (அங்ஙனே செய்ய இயாதி
 யால்). அவற்றுக்குத் தாய்மருளிச்செய்கிறார் (உன்னைக் காணவேணும்
 இயாதியால்). திட்கொடி மதின்தழ் என்கிறதற்குத் தாய்மருளிச்
 செய்கிறார் (இவனோடே இயாதியால்). (3)

ச. இறையும் - இயத்தும், வட்கு - சங்கீ, இலள் - இல்லாதவளானான்,
 வட்குதல் - வெட்குதலாய் சங்கீயைச் சொல்லுகிறது. சங்கீயில்லா
 மையை நீ கண்டபடி எங்ஙனையென்ன? சொல்லுகிறார். மணிவண்ணா
 வென்னும்-மனிதவாதனே என்று சொல்லுகிறார். வண்ணம் - சுவாசம்,
 மணிபோலே முந்தாணியிலே முடிந்து ஆளலாம்படி சூசமனாய் சுவச
 னானவனே என்று சொல்லா நிற்கிறுளென்றபடி. பெற்ற தாய் முன்
 பென்று சகூசப்படாதே இப்படித் தன் தாய்களைச் சொல்லுகிறபோதே
 இவள் சங்கீயில்லாதவளானாளென்றறிந்தேனென்று கருத்து. வானமே
 நோக்கும் - வாகாசத்தையே பாரா நிற்கும், மணிவண்ணாவென்று தான்
 கூப்பிடுகிற சாத்வதிகைக்கேட்டு அவன் வருகை தப்பாதென்று பார்த்து
 நீ பெரிய திருவடி மேலே ஏறியெழுந்தருளும் பதேசமான வாகாசத்தைப்
 பாராநிற்கிறுளென்றபடி. வானமே என்கிற அவதாரத்தாலே நிரந்தரமாக
 ப்பார்க்கிறுளென்று தோற்றுகிறது. மையாக்கும் - அப்படி வரக்காண
 மையாலே சோடியா நிற்கும், மையாக்கை-சோதிகை, உட்கு - சாமர்யத்தை,

மு. இட்டகால் இட்ட கைளாய் இருக்கும்; எழுந்துலா மயங்கும்; கை கூப்பும்
 'கட்டமே காதல்!' என்று மூர்ச்சிக்கும்; 'கடல்வண்ண! கடியைகாண்' என்னும்
 'வட்டவாய் நேமி வலங்கையா!' என்னும்; 'வந்திடாய்' என்றென்றே மயங்கும்
 சிட்டனே! செழுநீர்த்திருவரங் கத்தாய்! இவள்திறத் தென்சிந்தித் தாயே? (4)

ச. உடை - உடையவர்களான, இந்நாடிகளை ஜயிக்கும்படி பவசரான என்ற
 படி. உட்கென்று சாமய்த்துக்குப் பேர். அசுரர் - அசுரர்களுடைய,
 உயிரெல்லாம் - பரண்களெல்லாவற்றையும், உண்ட - பசித்தவனான,
 ஒருவனையென்னும் - ஒருவரையென்று சொல்லா நிற்கிறான், என்னு
 டைய பரிவருகங்களை நிரசிக்கைக்கு உனக்கு சாமய்யில்லையோவென்று
 கருத்தாலே இப்படிச் சொல்லுகிறுளென்று சாஸ்யம். உன்னருகும் -
 பின்னையும் நீ வராமையாலே நெஞ்சு நீராயுருகா நிற்கிறான். கட்டு -
 கண்ணுக்கு, இல் - இல்லாதவனே, பாகுதவசுக்குக் கோவனல்லாதவனே
 என்றபடி. உன்னை - எவ்விதமான உன்னை, காணுமாறு - காணும்
 பகாரம், நான் என் கண்ணாலே காணும்படி என்கை. அருளாய் -
 துப் பண்ணவேணும். பாகுதவசுக்குக் கோவனல்லென்கிற நியமத்தை
 எனக்கொருத்திக்கு மாற அந்நியாகரித்தாலாகாதோ என்று பதூதாஸ்யம்.
 நாம் அந்த நியமத்தை யாரேனுமொருவர்க்கு அந்நியாகரித்ததுண்டோ
 வென்னச் சொல்லுகிறான். காருத்தா - காருத்ய, சகவர்த் திருமகனாய்
 அவதரித்து 'ஹிதாபஹாரிண'மென்றும், "ரூபசஹனம் லக்ஷ்மி சுகுமாய் சுவேதாம் ।
 ஹிதாபஹாரிண: ராமச்ய வனவாசின:" என்றும் நாடோடும் காடோடும்
 வாசியற எல்லாருக்கு முன்னை நீ காட்டினாயில்லையோ என்று கருத்து.
 அதொருக்கால் செய்ததத்தையன்றோ வென்னச் சொல்லுகிறான்.
 கண்ணனே - துணனே, 'தாசாமாவிரமூத் தாரி:' என்கிறபடியே இடைச்சி
 களுக்குங் கூட உன்னை நீ காட்டினாயில்லையோவென்று கருத்து.
 என்னும் - இப்படிச் சொல்லாநிற்கும், திண்-ஹேமான, மஹாபரிணாஹவசமி-
 ஷிலாபலகவிரசிதமாகையாலே ஹேமமான என்றபடி. இது பாகுதத்துக்கு
 விசேஷம். திண்கொடி யென்கிறவிடத்தில் ணகாரச்ய ககாரே பரேடகாராदेश:
 கொடிமதிள் - ஸ்வாலகஹுதமான பாகுதத்தாலே, கொடி - ஸ்வம், சாகுபாஹிவ-
 வசமாச: . தும் - பரிவரமான, திருவரங்கத்தாய் - ஶிரஜத்திலே இருக்கிற
 வனே, அவதாரகாலத்திலே உதவாதாரிழக்க வொண்ணாதென்று பார்த்து
 ஶிரஜத்திலே நியசசிஹிதனாயிருக்கிறவனே என்றபடி. இவள் திறத்து -
 இவள் விசயத்திலே, என் செய்திட்டாய் - என்ன செய்தாய், இடு என்று
 ஸ்வாய்ஸ்வயோ: . என் செய்ய நினைத்தாய் என்றபடி. ஸ்வேசிக்க நினைத்
 தாயோ! அநுபஹிக்க நினைத்தாயோ வென்கை.

ஆ. (இட்ட கால்) இவள் பராதினவேதமான் கரவரணாவயவங்களை யுடைய வணங்கிநுக்கும். இப்படி வேதவசம்யன்றியே இருக்கச் செய்தே வணங்குமயத்திலே பரீஷ் போலே சஹா எழுந்துலாவி மயங்கிக் கிடக்கும். பின்னையும் ப்ருஷ்யாயத் தன்னுடைய வசனாதிசயத்தாலே உன்னைத் தொழா கிற்கும். ச்நேஹமானதித்தனை பொல்லாதாகாதே ச்நேஹத்தினால் லாதார் என்ன ஶாய் பண்ணினாரோ வென்று சொல்லி மோஹிக்கும். ஶனவிகாதிவசங்கமயவயுணனே என்றுன்னைச் சொல்லுகிறவிதெல் லாம் பெரய், நீ சால் நிஷ்ணன் காணென்று சொல்லும். வலத்திருக்கை யிலே திருவாழியை ஏந்திக் கொண்டிருக்கிற அழகை நான் காணும் படி வந்திடாயென்று சொல்ல சபகமிக்கும். முடியச் சொல்ல ஶமயல் லாமை வட்டவாய் நேமி வலங்கையா வென்னும் பின்னையும் நெடும் போதும் கூட வந்திடாயென்னும் வரக்காணுமையாலே பின்னையும் வந்திடாயென்னும், வரக்காணுமையாலே மயங்கும். இங்ஙனே சொல்லா கிற்கும். செழுநீர் திருவரங்கத்தா இதுவோ உன்னுடைய விவரமும், இவள் திறத்தென் செய்ய நினைத்தருளினாய் என்கிறாள். (4)

நாலாம் பாட்டு

இ. இட்டகாலிட்ட கையனா யிருக்குமென்கிறதற்குத் தாத்யம்ருளிச் செய்கிறார் (இவள் பராதினேயாடியால்). எழுந்துலாய் மயங்குமென்கிற விடத்தில் ஶபிஷேதாஷ் மருளிச்செய்கிறார் (இப்படி வேதவசம் இயாடியால்). கட்டமே காதலென்று மூர்ச்சிக்கு மென்கிறதற்குத் தாத்யம்ருளிச் செய்கிறார் (ச்நேஹானது இயாடியால்). கடல்வண்ணு கடியை காணென் கிற சமவிஷயாஹரத்துக்குத் தாத்யம்ருளிச்செய்கிறார் (அனவிகாதிவேதாதி சொல்லுமென்னுமளவாலே). சால்வென்றது மிகவுமென்றபடி. சம யல்லாமை என்றது சமயல்லாமையாலே என்றபடி. நெடும்போதும் கூட என்றது வீங்காமலான பின்பு என்றபடி. வீங்காமவன் வாரா திருந்தவாதே என்கை. என்றென்றே என்கிற ஶிவத்திக்குத் தாத்யம்ருளிச் செய்கிறார் (வரக்காணுமையாலே பின்னையும் இயாடியால்). மயங்கு மென்கிறதற்குத் தாத்யம்ருளிச்செய்கிறார் (வரக்காணுமையாலே மயங்கு மென்று). இவ்வளவுக்கும் ஶதூதாத்யம்ருளிச்செய்கிறார் (இங்ஙனே சொல்லா கிற்குமென்று). இப்படியே மோஹும் தெளிவுமாய் நடவா கிற்குமென்றபடி. சிட்டனே பென்கிறதற்குத் தாத்யம்ருளிச்செய்கிறார் (இதுவோ இயாடியால்). (4)

ச. இட்டகாலிட்ட கையளாயிருக்கும் - இடப்பட்ட கால்களையுடைய வளாயுமிடப்பட்ட கைகளையுடையவளாயுமிருக்கிறார், தான் வேதவழி யல்லாமையாலே 'சகிமிந்யஸ்தபகிந்ரதஸ்தவிபாண்டராஜி' என்கிறபடியே சகிகளிட்டு வைத்தபடியே நிஷ்நமாய்க்கிடக்கிற கரவரணங்களையுடைய வளாயிருக்கிறுள்ளென்றபடி. எழுந்து - கிளம்பி, அணையப் புகுகிற விளக்கு போலே ஹாத்தாக எழுந்திருந்து என்றபடி. உலா - உலாவி, சுவரத்தென்றபடி. மயங்கும் - மோஹித்துக் கிடக்கும், கை கூப்பும் - மோஹம் தெளிந்தவாறே வ்யஸந் பொறுக்கமாட்டாதே அந்நலி பண்ணு நிற்கும், காதல் - ரேமமானது, கட்டமென்று - கஹமென்று சொல்லி, பஹுவிபவலேசத்துக்கு நிதானமேயொழிய அத்தாலொரு சூழமில்லை யென்று அதை நிவித்தென்றபடி. மூர்ச்சிக்கும் - மூர்ச்சியா நிற்கும், கடல் வண்ண - சமுத்ஸவாவணே, அபரிச்சிதவணே என்றபடி. அநவதிகாதிசயாஸ்யேவ- கல்யாணகுணாகரணே என்கை. கடியை காணென்னும் - நீ கடியன் காண் என்று சொல்லா நிற்கும், கடியன் - சூஷன், இங்கு நிஷ்ணனைச் சொல்லு கிறது. கடல் வண்ண என்றது சாமிபாயஸ்வோதனம். உன்னை அஸ்யேவ- குணாகரணாக ஐமித்தோம், நீ நிஷ்ணன் காணென்று ஐதாமிபாயம். கடியன் ஶ்வம் அமிசுஷனைச் சொல்லும் போது கடியை என்று ஶ்யமாயிருக்கும். வட்ட வாய் - வட்டமான வாயையுடைத்தான, வாஸிதரணாஸிமாகச் சுற் றிலும் வாயையுடைத்தான என்றபடி. நேமி - சுகத்தையுடைத்தான, வலங் கையா என்னும் - த்விணஹஸ்தத்தையுடையவனே என்று சொல்லா நிற்கும் திருவாழியை ஏந்தின அழகோடே வரவேணுமென்று சொல்ல ஸபகமித்து முடியச் சொல்லமாட்டாமையாலே அஃகி பண்ணு நிற்கு மென்றபடி. வந்திடாயென்றென்றே - நீ வரவேணுமென்றென்றே பலகாலும் சொல்லி, இடாயென்று ஶ்வாஸ்யஸுபயோகம். அஃகியிலே விவமித்த அநந்தர் குறை வாயும் சொல்லி என்றபடி. மயங்கும் - பின்னையும் நீ வரக்காணுமையாலே மோஹியா நிற்கும், சிட்டனே - சிஹனே, சத்வத் முடையவனே என்றபடி. இது ஶ்ரீஹ்நிபிதமான ச்வோதனம், உம்முடைய சிஹத்வம் அழகியதாயிருந்தது, அவசைகள் குடி கெடுக்கைக்கு அழகியதாக அநுஸ்யஸ்தபகிராயிருந்தீர். பஹுஹஸ்யகளைப் பண்ணிப் பூணுநாலே வெளுக்க வரித்துக்கொண்டு கையிலே பவித்ரத்தையுமிட்டு ஶ்வாஸ்யம் சொல்லிக் கொண்டு திரிவாரைப் போலேயிருந்தது உம்முடைய சித்யென்று கருத்து. செழு - ரமணியமான, செழுஷன் ரமணியவாசி. நீர் - அளங்களை யுடைத்தான, திருவரங்கத்தாய் - ஶ்ரீரஜத்திலேயிருக்கிறவனே, சிஹ- ஶ்வானே பண்ணிக் கொண்டு நீர்க்கரையிலே கிடக்கிறவனே என்றபடி. தண்ணீர்ப் பந்தலிலே வாதகரொதுங்கினுப் போலேயாயிருக்கிறது நீ

மூ. சிந்திக்கும்; திசைக்கும்; தேறும்; கைகூப்பும்

'திருவாங் கத்துள்ளாய்!' என்னும்
வந்திக்கும், ஆங்கே மழைக்கண்ணீர் மல்க
'வந்திடாய்' என்றென்றே மயங்கும்
அந்திப்போ தடினன் உடலிடந் தானே!
அலைகடல் கடைந்த ஆரமுதே!
சந்தித்துள் சரணம் சார்வதே வலித்த
தையலை மையல்செய் தானே!

(5)

ஆ. (சிந்திக்கும்) உன்னழகையும் உன்னோடு பண்டு ச்ரேஷ்டத்த
படியையும் நினைக்கும். நினைபா மோஹிக்கும் நெடும்போதும் கூட
சுவசனியாம் தன்னுடைய அபேஷித் பெறுகைக்காக உன்னைத் தொழா
நிற்கும். தன்னுடைய வ்யசன் பொறுக்க மாட்டாமையாலே திரு
வரங்கத்துள்ளாயென்னும் சுவாசியாயிருந்து வைத்தே நாடிநீயைப்
போலே திருவடிகளிலே விழுந்து கிடக்கும். அங்ஙனே விழுந்து
கிடந்து தன்னுடைய அழகிய கண்கள் நீர் மல்க வந்திடாயென்
றென்றே மயங்கா நிற்கும். உன் திருவடிகளை ஒருக்கால் கண்டு
ச்ரேஷ்டிக் வேணுமென்னுமாயினாலே தன்னைத் துறந்துக் கொண்டு
இருக்கிற இப்பெண்பிள்ளையை இப்பாடு படுத்த வேணுமோ, உன்
னுடைய நிரவதிகமான அபிதவாஸ்யமெல்லாம் எங்ஙனே போயிற்றென்
கிறான்.

(5)

ஐந்தாம் பாட்டு

இ. சிந்திக்கு மென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (உன்னழகை
யும் இவையால்). திசைக்கு மென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார்
(நினைபா மோஹிக்கு மென்று). நினைபா என்றது நினைத்தவாறே என்ற
படி. தேறு மென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (நெடும் இவையால்.)
தன்னுடைய இவையாவாய்வு ச்ரேஷ்டம். வந்திக்கு மென்கிற
தற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (சுவாசீ இவையால்.) ஆங்கேயென்கிற
தற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (அங்ஙனே விழுந்து கிடந்து என்று).
சூரியபாதத்துக்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (உன்திருவடிகளை இவையால்).
சூரியபாதத்துக்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (உன்னுடைய நிரவதிகம்
இவையால்.)

(5)

ச. இவ்வூரில் வசிக்கிறதென்று கருத்து. இவள் திறத்து - உம்முடைய
விசேஷமாகத்திலே மோஹிக்கும் சுவாசியான இவள் விசயத்திலே, என்
சிந்தித்தாய் - என்ன விசித்தாய், இவளை மோஹிப்பிக்கவே விசித்தாய்

ச. கிருயோ தேறப் பண்ணிவைக்க நினைத்திருக்கிருயோ என்றபடி. இப்படி இப்பாட்டிலே அவனை எதிர்க்கையாலே வாசிதர் வசனாசுரராய்த் தன்னை எதித்தால் “न कृष्यस्यभिशप्तोऽपि कोधनीयानि वज्रयन् । सान्त्ववादी च भूतानां शृङ्खवादी च राक्षसः ॥ वाचा मधुरया रामस्सर्वं सम्मानयन् जनम् ।” என்கிறபடியே அவர்களைத்தான் எதிர்த்து அந்த எதிரை எதிர்த்துக்கொண்டிருக்கிற மகாத்மியம் இத்திருவாய்மொழிக்கு வடிவமென்று சூசிதமாய்த்து. (4)

அந்திப்போது - எசுரர்களுக்கு வலம் வீசக்கிற சன்யாகாலத்திலே, அவண்ணுடல் - திரிபுலைய தேவதை, அவணன் - திரிபுலன். இடம் தானே - சிவபிரமாயுக்காகப் பிளந்தவனே, இடக்குகை - நகத்தாலே பிளக்குகை, ‘மகதஸ்வம்’ சர்வமென்று தெளிவோடே இருப்பார்க்கோ நீ உதவலாவது, சிவத்தாலே மோதித்துக் கிடப்பார்க்குதவலாகாதோ. அங்கு சன்யையென்றொரு காலநியமம் பார்த்தாப்போலே இவனை எதிர்த்துக் கொண்டு அப்படியே ஒரு காலநியமம் தான் பார்க்கவேண்டுமோ வென்று கருத்து. சிவபிரமன்பான் ஒருவனாகக் கொடுக்காதுதவிரவே மென்றால் அப்படி எல்லாருக்கும் நாமுதவப்போமோ என்னச் சொல்லுகிறான். அலைகடல் - அலையா நிற்கிற சமுத்ததை, சிவசுரர்களுக்குக்கூட நினைத்தபடி காய்க்கொள்ள வொண்ணாதபடி. மஹிம - சகலமாயிருக்கிற சிவசமுத்ததை என்றபடி. கடைந்த - அவர்களுக்குக் காக மயன் பண்ணிக் கொடுத்தவனான, ஆரமுதே - விரிபுமிதமே, நிரதிசயமொருவனான என்றபடி. உன்னைக்கொண்டொரு சயோனாந்தரம் கொள்ளுவார்க்கோ நீயுதவலாவது, உன்னையே சயோனமாகப் பற்றி னார்க்கு உதவலாகாதோ வென்று கருத்து. சந்தித்து - சந்தித்து, உன்னைக்கிட்டி என்றபடி. மானசாநுபவமாய்மன்றிக்கே வசுராதிகரணங்களாலும் அநுபவிக்கும்படி உன்னையடைந்து என்றபடி. உன் சரணம் - உன்னுடைய திருவடிகளை, சார்வதே - சார்வதாகவே, உன் திருவடிகளோடு வாய்நெஞ்சம் பெறுகைக்காகவே என்றபடி. வலித்த - வலித்த வளான, வலிக்கை - கரைந்து போகாதே உமையிருக்கை. ‘एति जीवन्तमानन्दी नरं वयंश्चतादपि’ என்கிற கணக்கிலே என்றேனுமொரு நாள் உன் திருவடிகளோடு வாய்நெஞ்சம் பெறவேண்டுமென்னுமாய்சையாலே தன் சரீரத்தை நீராபுருகிப் போகாதபடி விரித்துக்கொண்டு இருக்கிற வளான என்று வாய்ம. தையலை - பெண்பிள்ளையை, தையலென்று பெண்பிள்ளைக்குப்பேர். மையல் செய்தானே - மோதும் பண்ணி வித்தவனே, மையல் - மோதும், இவனை இப்படி மோதிப்பித்து எதிர்த்து படுத்திகிறவனே என்று எதிர்த்துமிதமான சந்தேகம். சிந்திக்கும் - உன்னு

மூ. 'மையல்செய் தென்னை மனங்கவர்ந்தானே!

என்னும்மா மாயனே!' என்னும்

'செய்யவாய் மணியே!' என்னும்; தன் புனல்கும்

திருவரங் கத்துள்ளாய்!' என்னும்

'வெய்யவாள் தண்டு சங்குசக் கரம்வில்

எந்தும்னின் னோர்முதல்!' என்னும்

பைகொள்பாம் பணையாய்! இவள்திறத் தருளாய்

பாணியேன் செயற்பா லதுவே.

(6)

ஆ. (மையல் செய்து) அதிசூதமான காகத்தின் பக்கரிலே ஐயாசுத்தை விட்டருளின உன்னுடைய சுவஸீகரமான ஸ்ரீயிவ்ருணத்தாலே என்னுடைய மனஸ்ஸை அபஹ்ரித்தவனே என்னும் வடிவமான அவனுடைய

ஆறும் பாட்டு

இ. மையல் செய்து என்கிறதற்குத் தாழ்மருளிச்செய்கிறார் (அதி-சூத்யாடியால்). பெரிய பெருமானுக்கு ராமாவதாரம் சரிஹிதமாகையால் மையல் செய்தென்றது ராமாவதாரத்தில் ஸ்ரீயிவ்ருணத்தையே விவரிக்கிறது என்கையே சரிதமென்று கருத்து. என்னை மனங்கவர்ந்தானே என்னுடைய மனங்கிறதற்குத் தாழ்மருளிச்செய்கிறார் (என்னுடைய ஐயாடியால்.)

ச. டைய கமனியசுந்தரியாவாய்களையும் உன்னோடு தான் பண்டு சந்தித்த படியையும் சிந்தியா நிற்கும், திசைக்கும் - அந்த சந்திப்பிப்போது பெறுமையாலே மோடியா நிற்கும், தேறும் - தெளியும், நெடும்போது போன பின்பு பின்னையும் சந்திப்பாய்மென்றபடி. கைகூப்பும் - மோதும் தெளிந்தவாறே தன் அபேகிதம் பெறுகைக்காக உன்னைக் குறித்து அபேகி பண்ணு நிற்கும், திருவரங்கத்துள்ளா யென்னும்-சுரீரங்கத்துக் குள்ளே இருக்குமவனே என்று சொல்லா நிற்கும், இப்படி நீ சரிஹித யிருக்கச்செய்தே எனக்கு துஷ்மனானயென்று தன் ஆற்றமையாலே சொல்லா நிற்கு மென்றபடி. வந்திக்கும்-வந்த பண்ணு நிற்கும், அநாய் யைப் போலே காப்யத் தோற்ற உன் திருவடிகளை நினைத்துத் தெண்ட னிட்டிக் கிடக்குமென்றபடி. அங்கே-அவ் அவஸ்தையிலே, அப்படி தெண்ட னிட்டபடியே கிடக்கத்தெய்தே என்றபடி. மழைக்கண் - மழை போலே குளிரந்திருக்கிற கண்களுடைய, நீர் - அநங்கனானவை, மல்க - ஐயுக்க, வந்திடாயென்றென்றே - நீர்வரவேணு மென்றென்றே சொல்லி, மயங்கும் - பின்னையும் வரக்காணுமையாலே மோடியா நிற்கும், காமாதுரர்களுடைய விகாரங்களில் இவளுக்கில்லாதவை யில்லையென்று கருத்து.

(5)

ஆ. **மஹாசயம்**பூதமான **சौन्दर्यத்தை** **अनुसन्धिத்து** **அம்மஹாசயம்**பூதனே என்று சொல்லும். **निरतिशयदोसि**யுத்தமாயிருப்பதொரு **नीलरत्न** செந்தாமரைப் பூத் தாப்போலே யிருந்த திருவுடம்பையும் திருப்பவளத்தையுமுடையவனே என்று அவ்வழகைச் சொல்லும். அடியேனுக்கு **आत्मदानं** பண்ணு கைக்காக வன்றோ கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறதென்னும் **सर्वज्ञ** னுமாய் **सर्वशक्तियुमाय** அய்யுமாயிருந்த **रथाङ्ग-शङ्ख-शार्ङ्गादि-दिव्यायुध**ங்களை ஏந்தியருளுகிறதெனக்காகவன்றோவென்னும் இவளுக்காக நீ கோயி லிலே வந்து கண்வளர்ந்தருளாநிற்கச் செய்தே இவள் பக்கல் **कृप** பண்ணியருளுகிறதில்லை, இதுக்கு **हेतु** என்னுடைய **पाप**மேயிறே என்கிறாள். (6)

இ. **मामाया**னே என்னுமென்கிறதற்குத் **तात्पर्य**மருளிச்செய்கிறார் (**वक्ष्य-माणेत्यादियால்**). செய்யவாய் **मणियே** என்று **सौन्दर्य** வடிவாணமிறே. செய்ய வாய் **मणियே**யென்னும் என்கிறதற்குத் **तात्पर्य**மருளிச்செய்கிறார் (**निरतिशयेत्यादियால்**). விண்ணோர் முதலென்கிறதற்குத் **तात्पर्य**மருளிச் செய்கிறார் (**सर्वज्ञ**னும் **इत्यादियால்**.) வெய்யவாள் **रथा**திக்குத் **तात्पर्य** மருளிச்செய்கிறார் (**अय्युम**த்யாதிவாய்). பைகொள் **பாம்பணையா**யென் கிறதற்குத் **तात्पर्य**மருளிச்செய்கிறார் (**இவளுக்காக நீ** **इत्यादियால்**). இவள் திறத்தருளா **பென்கிறதை** **युरा**க்கிறார் (**இவள் பக்கல்** **इत्यादियால்**). **பாவி**யேன் செயற்பாலது என்பதற்குத் **तात्पर्य**மருளிச் செய்கிறார் (**இதுக்கு** **हेतु** **इत्यादियால்**). (6)

ச. **மையல் செய்து** - **पिச்சे**றினாருடைய **व्यापार**த்தைச் செய்து, மையலென்று **पिச்சு**க்கும் **पिச்சे**றினாருடைய **व्यापार**த்துக்கும் **போ**, **श्रीजनकराज**ன் திருமகள் பக்கல் **पिச்ச**ாலே **अतिशुद्ध**மான காகத்தின் மேலே **ब्रह्मास्त्र**யோగத்தைப் பண்ணி என்றபடி. இப்படி **अणयिक**ள் பக்கலிலே தனக்கு **अत्यन्तासक्ति**யுள்ளதாகக் காண்பித்தென்கை. என்னை - உன் னுடைய **कृत्रिम**ங்களறியாத என்னை, **मनम्** - **मनस्**ஸை, **विकर्म**கம். என்னுடைய **मनस्**ஸை என்றபடி. **कव**ர்ந்தானே என்னும் - **अपहृ**ரித்த வனே என்று சொல்லா நிற்கும், **कव**ருகை - **आद**ரிக்கை, இங்கே **अपहृ**ரிக்கையைச் சொல்லுகிறது. **मामाया**னே என்னும் - **महासय**ம்பூதனே என்று சொல்லா நிற்கும், **महासय**ம்சौन्दर्यமுடையவனே என்று சொல்லா நிற்கும் என்றபடி. அதையே **विव**ரிக்கிறாள் மேல். செய்யவாய் **मणियே** என்னும் - **अरुणा**வரத்தையுடைத்தான **नीलमणि**யே என்று சொல்லா நிற்கும், **नानु**ன்னுடைய **सो**த்தன்றோ என்றுப்போலே

‘பாலதுன் பங்கள் இன்பங்கள் படைத்தாய் பற்றிலார் பற்றின் ருனே!
காலசக் கரத்தாய்! கடலிடங் கொண்ட கடல்வண்ணு! கண்ணனே! என்னும்
‘சேல்கொள்தன் புனல்குழ்திருவரங்கத்தாய்! என்னும், ‘என் தீர்த்தனே! என்னும்
கோலமா மழைக்கண் பனிமல்க இருக்கும் என்னுடைக் கோமளக்கொழுந்தே. (7)

ச. சரஸேதரையிலே சவினயமாக இவளைக்குறித்துச் சில வரீகளைச் சொல்லும்
போது மஃசிமதவிலசிடமான உன்னுடைய அபரத்தையும் தக்காத்தில்
திருமேனி ஒளியையும் நினைக்கிறுளென்று கருத்து. தண்புனல் -
குளிர்த் தவளங்களாலே, சிசிராசாய்ப்பான மஃவாசலிசங்களாலே என்ற
படி. தும் - ஈரவதமான, கணியமரகதமணிகிரணங்களுடைய குளிர்ச்சி
போலேயிரா நின்றது அவ்வூரில் குளிர்ச்சியுமென்று கருத்து. திருவரங்
கத்துள்ளா பென்னும் - ஈரஜ்ஜத்திலே நியசநிஹிதனாயிருக்கிறவனே
என்று சொல்லா நிற்கும், வெய்ய - ஈரங்களான, அஹிதவிருதிகள்
பக்கல் அதிசீரணங்களான என்றபடி. வான் தண்டு சங்கு சக்கரம்
வில் - ஈஜ-மடா-ஈஜ-சக-ஈஜங்களை, ஏந்தும் - ஏந்திக்கொண்டிருக்கிற
வனான, ‘பாது பரதரதாயா விஷ்வமஃசிவ । சதா பஃசாயுரீ விஃரத நஃரீரஜ்நாயக:’
என்னும்படியே ரதனோசம் தோன்றும்படி சவ்வா ஈரத்துக் கொண்டி
ருக்கிறவனான என்றபடி. உன்னுடைய திவ்யாயுதம் வீரிகளை நலியுமாப்
போலே காமிகளையும் நலியா நின்றது. ‘அநியந்திதே சாயி நாத்ஸவோ
நவேதி’ என்னும்படியான இவ்வாயுதங்களையே கொண்டு நீ பெண்
பிள்ளைகளை இங்கே அழப்பண்ணலாமோ? இங்ஙனையோ நீ ஈவமிதர்
கள் பக்கல் சமனாயிருப்பதென்கிறுளென்று கருத்து. விண்ணோர்
முதலென்னும் - பரமஃமவாசிகளுக்கு நிதானமூதென்னு நிற்கும், அவர்
களுடைய சசைக்கும் பூராய்த்துக்கும் நிவாஹகனும்படி சவ்வாய் சவ்வாயா
யிருக்குமவனென்று சொல்லா நிற்கிறுளென்றபடி. பை கொள் -
பையைக்கொள்ளா நிற்கிற, பையென்று கணத்துக்குப்பேர். தவிர்திவ்ய-
மஜ்ஜலவிஃரதஸ்சுநிதஸ்சமோதவிகசரகாமாந்ஜனான என்றபடி. பாம்பு - நாயத்
தை, அணையாய் - ஈயநமாகவுடையவனே, இவளுக்காக இங்கே
வந்து கண் வளர்ந்தருளுகிறவனே என்றபடி. இவள் திறத்து - நீ
திவ்யஈயநத்திலே சூராயிதனாயிருக்கத் தறைப்பட்டுக் கிடந்து அலற்று
கிற இவள் விதயத்திலே, அருளாய் - கீழ் பண்ணுகிறாயில்லை,
பாலியேன் - இவளை இப்படிக்காண்கைக் கீடான ஈயங்களை யுடைய
வளான என்னுடைய, செயற்பாலது - கமீத்திலே யிருப்பது, செயல்-
கமீம், பால் - இடம், பாலிலே இருக்குமது பாலது. இப்படி நீ இவள்
பக்கல் கீழ் பண்ணுமைக்கு நிவந்தன் என்னுடைய துகமீத்திலே இருக்
கிறதென்று தவாய்ம்.

ஆ. (பாலதுன்பங்கள்) சூட்சுங்களை அநுகூலபிரதிகூலாநுபாயமாக நீ பண்ணின வ்யவச்யையை என்னளவிலே விபயஸ்தமாக்கவோ பார்த்தருளிற் றென்னும், உன்னுடைய அசுரஸ்யஸ்யவ்யவமெங்கே போயிற்றென்னும், அபிதவிருதிகளுடைய வாயுரவசானுபநீகரவ்யவமான திருவாழியை எந்திக் கொண்டிருக்கிறது அடியேனுக்காகவன்றோவென்னும், திருப்பாற் கடலிலே சுண்ணவளர்ந்தருளுகிறதும் சீரந்நதோபர் திருமகனாக வந்து திரு அவதாரம் பண்ணியருளினதும் கோயிலிலே வந்து சுண்ணவளர்ந்தருளா கிறதும் அபிதாப்யமாக்கவன்றோ என்னும், த்வதுஷ்ணகாரகபொருளியைவிருதி யாய் மதுரமான அபிதாப்யங்களையும் போக்கிப்போலே த்வதுஷ்ணகாரகபொரு ளான என்னுடைய பாபங்களையும் போக்கியருளாயென்னும் சொல்லிக் கொண்டு பிரிவென்னும் சொல்லுங்கூடப் பொறுக்கமாட்டாதபடி மதுரவ்யவமான என்னுடைய பெண்பிள்ளை தன்னுடைய அழகிய திருக் கண்கள் நீர் மல்க இருக்கு மென்கிறாள். (7)

ஏழாம் பாட்டு

இ. பாலதுன்பங்களின்பங்கள் படைத்தாயென்கிறதற்குத் தாத்ஸ்ய மருளிச்செய்கிறார் (சூட்சுங்கையால்). (அநுகூலையாடி). த்வதாநானுவீரிகளுக்கும் த்வதிரதிகளுக்கும் அநுபாயங்களாக என்றபடி. பற்றிலார் பற்ற னின்றானே என்கிறதற்குத் தாத்ஸ்யமருளிச்செய்கிறார் (உன்னுடைய இயாடியால்). காலசக்கரத்தா என்கிறதற்குத் தாத்ஸ்யமருளிச்செய்கிறார் (அபிதவிருதிகளுடைய இயாடியால்). கடலிடங்கொண்ட என்கிற தற்குத் தாத்ஸ்யமருளிச்செய்கிறார் (திருப்பாற்கடலிலே இயாடியால்). சுண்ணனே என்கிறதற்குத் தாத்ஸ்யமருளிச்செய்கிறார் (சீரந்நதோபரித்யா டியால்). திருவரங்கத்தா என்கிறதற்குத் தாத்ஸ்யமருளிச்செய்கிறார் (கோயிலிலே இயாடியால்). என் தீர்த்தனே என்னும் என்கிறதற்குத் தாத்ஸ்யமருளிச்செய்கிறார் (த்வதுஷ்ணையாடி சொல்லிக் கொண்டென்னு மளவாலே). கோமளக் கொழுந்தென்கிறதற்குத் தாத்ஸ்யமருளிச்செய் கிறார் (பிரிவென்னுந் சொல்லும் இயாடியால்). (7)

ச. பால - பாலாக, இரண்டு பாலாக என்றபடி. பாலென்று - ஞாயம். பரிகூலர்க்கு துஷ்டமும், அநுகூலர்க்கு சூட்சுமம் என்றிப்படி. இரண்டு ஞாயமாக என்றபடி. துன்பங்களின்பங்கள் - சூட்சுங்களையும் துஷ்டங்களையும், துன்பம் - துஷ்டம், இன்பம் - சூட்சுமம், படைத்தாய் - சூட்சுத்தவனே, இது சாமிபிராயசனோபநம். இப்படி அநாதியாக நீ காட்டின மயாபாயை என் பக்கலிலே விபயஸ்தமாக்கியுயே என்று அபிபிராயம். சூட்சுங்களென்று

ச. மில்லாதாரை விஷயீகரிக்கப் போமோவென்ன ? சொல்லுகிறான். பற்றிலார் - அவஸவ்னமில்லாதார், பற்று - அவஸவ்னம், ஒரு குணசேஷமு மில்லாதாரென்றபடி. பற்று - அபயிக்கும்படி, நின்றானே - நின்ற வனே, குணசேஷமுமன்றியே அபராதமேயாயிருக்கிற காகாசுரன் முதலான வர்களுமுன்னை அபயிக்கும்படி நின்றவனே என்றபடி. இவ் அபராத-சரணத்வசம்பாவுமுனக்கு இப்போது போய்விட்டதோ வென்று கருத்து. ஆனாலும் ப்ரதிபந்தங்களிருக்க இப்போது அபயீகரிக்கக் கூடுமோ வென்ன ? சொல்லுகிறான். காலசக்கரத்தாய் - அபயிதவிருஷிகளுக்கு மூயுவாயிருக்கிற வந்ததையுடையவனே, கால மூயு:.. மப்ரதிபந்தகநிரசநாய் மாகவன்றோ நீ திருவாழி யேந்திக்கொண்டிருக்கிற தென்று கருத்து. ஆனாலும் அபயந்தூரதனாய் அபயீகூதத்திலேயன்றோ நாமிருக்கிறதென்னச் சொல்லுகிறான் மேல். கடலிடங்கொண்ட - கிரசமூதத்திலே ஸ்தானத்தைக் கொண்டவனான, கடல்வண்ண - சமூதவண்ணே, ஒரு கடலிலே யொரு கடல் சாய்ந்தாப்போலே இருக்கிறவனே யென்றபடி. அபயிதசுலபதாய் மாகவன்றோ கிரசமூதத்தில் கண் வளர்ந்தருளுகிறதென்று கருத்து. கண்ணனே - கண்ணே, கிரசவத்திலே வரமாட்டாதார்க்கும் அபயயுயினை கைக்காக வன்றோ 'நாகபவ்ஜமூசூய ஹாஸி மயூரம் புரிம்' என்கிறபடியே கண்ணாய் வந்து அவதரித்தருளிறென்று கருத்து. என்னும் - என்னு நிற்கும், இப்படிச் சொல்லா நிற்குமென்றபடி. சேல்கொள் - மத்யங் களைக் கொண்டிருக்கிறவையான, சேல் - மத்யம், மத்யங்களை யுடைத் தானவையான என்றபடி. மத்யங்கள் ஐதத்தைப் பிரிந்து ஐரிக்கி லன்றோ நானுன்னைப் பிரிந்து ஐரிக்கவல்லளாவது என்று கருத்து. தண்புனல் - ஐதங்களுளான ஐங்களுளே, தூழ் - பரிவீரமான, திரு வரங்கத்தாயென்னும் - கிரசுத்திலே இருக்கிறவனே என்று சொல்லா நிற்கும், அந்த கணாவதாரத்திலும் உதவாதார்க்காக வன்றோ கோயி லிலே வந்து கண்வளர்ந்து அருளுகிற தென்கிருளென்று கருத்து. என் தீர்த்தனே என்னும் - என்னுடைய தீர்த்தனே என்னு நிற்கும், எனக்குப் பாவநமூதனே என்னு நிற்கு மென்றபடி. எனக்கு தவிரிபயம-விருஷிகளையெல்லாம் போக்கினவனே என்னு நிற்கிருளென்கை. என்னுடைய - மதீயையான, கோமளக் கொழுந்து - சுகுமாரமான ஐதாயம் போலே அபயந்தமூதவையான பெண்ணானவள், கொழுந்து-ஐதாயம், கோல-ரமணியங்களான, மா - மஹத்துக்களான, விசாலங்களான என்றபடி. மழை - வயம் போலே சூரிதங்களுளான, கண் - நெய்கள், பனி மல்க - ஐதம் பவதிக்க, இருக்கும் - நிஷேஷமாயிருக்கும், தன்னுடைய வாத்வனிக் கெல்லாமவன் வாராதொழிந்தவாறே இப்படிக் கண்ணீர் மல்க விருக்கு மென்று கருத்து.

மூ. 'கொழுந்துவா னவர்கட்' கென்னும். 'குன் றேந்திக்

கோநிரை காத்தவன்!' என்னும்

அழுந்தொழும்; ஆவி அனலவெவ் வுயிர்க்கும்;

'அஞ்சன வண்ணனே!' என்னும்

எழுந்துமேல் நோக்கி யிமைப்பிலள் இருக்கும்;

எங்ஙனே நோக்குகேன்; என்னும்

செழுந்தடம் புனல்குழ் திருவரங்கத்தாய்!

என்செய்கேன் என்திரு மகட்கே?

(8)

ஆ. (கொழுந்து) ஸ்ரீவீகாந்தனியாய் அயர்வறுமமரர்கள் அவிபதியாய்
அவாப்தசமஸ்தகாமனாயிருந்துவைத்து ஸோபவஹுவிதனாய்க் கொண்டு பிறந்தருளி
வந்ததிலே அநிபிஷமானஸோபஸோபிதனங்களையும் பசுக்களையும் ஸ்ரீஸோபனத்தை
எடுத்து ரசித்தருளின உன்னுடைய நிரவிகமான காரணத்துக்
குங்கூட விஷயமல்லேனோ வென்னும், பின்னையும் நீ பார்த்தருளா
தொழிந்தவாறே அழா நிற்கும். தன்னுடைய அபேஷம் பெறுகக்காக
உன்னைத்தொழா நிற்கும். தன்னுடைய அரமஸ்வரம் அஜாமயமாம்படி
விஷ்ணு: ஸ்ரீஸத்தைப் பண்ணும். என்னுடைய சந்தாபமெல்லாம்
போம்படி உன்னுடைய அநிபிஷமான அஜாமமேனியைக் காட்டி
யருளாயென்னும். நீ வரும்படி காணவேணுமென்றெழுந்திருந்து
அநிபிஷலோசனாய் அகாஸத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் அங்கும்
காணுதொழிந்தவாறே உன்னைக் காண்கைக்கு ஸ்ரீஸமேதோவென்னும்,
செழுந்தடம் புனல்குழ் திருவரங்கத்தாய் என் திருமகட்கினி நான்
செய்வதென்னென்று கூப்பிடுகிறாள். (8)

எட்டாம் பாட்டு

இ. கொழுந்து வானவர்கட் கென்கிறவிடத்தில் அய்ஸிதாய்த்தை
அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீவீகாந்தனாடியால்). அதை உரைக்கிறார் (அயர்
வறும் ஸ்ரீஸாடியால்). இங்கே கலிதாய் மருளிச்செய்கிறார் (அவாப்தஸாடி
யால்). குன்றேந்தி என்கிறவிடத்தில் அய்ஸிதாய்த்தை அருளிச்செய்
கிறார் (ஸோபஸாடியால்). குன்றேந்திக் கோநிரை காத்தவனென்னுமென்
கிறதற்குத் தாப்யம்மருளிச் செய்கிறார் (வந்ததினாலே ஸ்ரீஸாடி அல்லனோ
வென்றும் ஸ்ரீஸந்). ஆவியனல வெவ்வுயிர்க்கு மென்கிறதற்குத் தாப்ய
ம்மருளிச்செய்கிறார் (தன்னுடைய அரமஸாடியால்). எழுந்து மேல்
நோக்கி இமைப்பிலளிருக்கு மென்கிறதற்குத் தாப்யம்மருளிச்செய்கிறார்
(நீ வரும்படி ஸ்ரீஸாடியால்). எங்ஙனே நோக்குகேனென்னு மென்கிற
தற்குத் தாப்யம்மருளிச்செய்கிறார் (அங்குங் காணுது ஸ்ரீஸாடியால்). (8)

மூ. 'என்திரு மகன்சேர் மார்வனே!' என்னும்;

'என்னுடை யாவினே! என்னும்

'நின் திரு எயிற்றால் இடந்துநீ கொண்ட

நிலமகள் கேள்வனே!' என்னும்

'அன்றுரு வேழம் தழுவிநீ கொண்ட

ஆய்மகள் அன்பனே!' என்னும்

தென்திரு வரங்கம் கோயில்கொண் டானே!

தெனிகிலேன் முடிவிவன் தனக்கே.

(9)

ச. வானவர்கட்கு - பரமஹம்ஸாசிகளுக்கு, நிரயசூரிகளுக் கென்றபடி. கொழுந்தென்னும் - கொழுந்து போலே ஸிरोமூலனென்று சொல்லா நிற்கும், அவர்களுக்கு நிரபாதிசுவாமித்வென மஹோத்தமனாயிருக்கிறவனென்று சொல்லா நிற்கிறாளுென்றபடி. குன்று - பவந்ததை, சோபனந்ததை என்றபடி. ஏந்தி - கையிலே வரித்து, கோ நிரை - சோபனந்ததை, காத்தவனென்னும் - ரசித்தவனென்று சொல்லா நிற்கும், அவனுக்குப் பரவமில்லாமையாலே என் அபிமதமிழக்கிறேனோ, சோபனமில்லாமையாலே இழக்கிறேனோ வென்று வாக்யவ்யத்துக்குத் சாத்யம். அழும் - பின்னையும் நீ வாராதொழிந்தவாறே அழாநிற்கும், தொழும் - உன்னைக் குறித்து அபிவிருத்தி பண்ணு நிற்கும், ஆவி - சாத்விகவானது, அனலவெவ்வு - அனலாலே வேகும்படி, சோபனந்ததாலே வாக்யமாய்ப்படி. உயிர்க்கும் - பெருமூச்சு விடா நிற்கும், அஞ்சனவண்ணனே என் னும் - என்னை இப்படி சாத்விகத்தின் சோபனந்ததை யுடையவனே என்று சொல்லா நிற்கும், எழுந்து - இவ் சாத்விகந்ததைக் கேட்டு நீ வருகை சாத்விகமென்று வுத்தியாலே எழுந்திருந்து, மேல் நோக்கி - மேலே நோக்கி, சோபனந்தவானுக்கு வந்தாப் போலே சோபனந்ததிலே நீ வரப்புகுகிறாயென்று கருத்தாலே சோபனந்ததிலே பார்த்தென்றபடி. இமைப்பு - நிமேஷம், இலன் - இல்லாதவளாக, இருக்கும் - இரா நிற்கும், நீ வருகிறதை அடியே துடங்கிக் காணவேணுமென்னு மாயையாலே கண் கொட்டாதே பார்த்துக் கொண்டிருக்கு மென்றபடி. இமைப்பு என்று நிமேஷம். எங்ஙனே நோக்குகேனென்னும் - அப்படி வரக் காணாதவாறே உன்னை நானெப்படிக் காணப்புகுகிறேனென்று சொல்லா நிற்கிறாள். செழும் - ரமணியங்களான, செழு என்று ரமணியம், தடம் - விபூசங்களான, புனல் - ஸலங்களாலே, தழ் - பரிவர மான, 'ஸ்ரீகந்தவ்யசரசஸிநிவாசினீ'யான கனகாபரீயாலே பரிவரமான என்றபடி. திருவரங்கத்தாய் - சோபனந்ததிலே இருக்கிறவனே, என் திரு மகட்கு - என்னுடையவளான சோபனந்ததாய் இப்பெண்பிள்ளைக்கு, என் செய்கேன் - என்னத்தைச் செய்யக்கடவேன், இவ்வாசிக் கடியான ப்ரேமத்தை அளவு படுத்துவேனோ, வாராத அவனை வரப்பண்ணுவேனா இவ்விரண்டும் வாக்யமன்றோவென்று கருத்து.

(8)

ஆ. (என்திருமகள்) சர்வலோகமேஷ்வரியாய் சமஸ்தகல்யாணகுணாமூர்தியாயிருந்த பெரிய பிராட்டியார்க்கும் ஷேஷியாய் உன்னுடைய குணங்களாலே தாஸ்யமுபா-
 ரத்யான ஷீமூமிப்பிராட்டிக்கும் ஷேஷியாய் தன்னுடைய நிரவதிகஸூன்ய-
 சோகஸ்யசீகாமாய்நாஸ்யயோகஸ்யகல்யாணகுணங்களாலே பரமபோயமூர்த்யான நப்பின்
 ணைப் பிராட்டிக்கும் ஸ்ரணியாயிருந்த நீ, தத்பரிரஹமாகையாலே என்னை
 த்வதேகவாரக்யாக்கிணப்போலே இன்னமும் தத்பரிரஹமென்றென்னை உன்
 திருக்கண்களாலே பார்த்தருளா யென்று சொல்லும், இவளுக்காகக்
 கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற நீ இவளைப் பார்த்தருளுகிறதில்லை,
 இனி இவளுக்கென்னாய் விளையுமென்றென்று மறிகிறிலேனென்
 கிறாள். (9)

ஒன்பதாம் பாட்டு

இ. திருமகள் சேர் மார்வனே என்னுமென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்
 மருளிச்செய்கிறார் (சர்வீசாடியால்). நீ கொண்ட நிலமகள் கேள்வனே
 யென்னு மென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்மருளிச்செய்கிறார் (உன்னுடைய
 குணங்களாலே இत्याடியால்). அன்றுரு வேழம் தழுவி நீ கொண்ட
 என்கிறவிடத்தில் கவித்த அய்த்தை அருளிச்செய்கிறார் (தன்னுடைய
 நிரவதிகேதாடியால்). ஆய்மகளன்பனையென்னு மென்கிறதற்குத்
 தாஸ்யம்மருளிச்செய்கிறார் (நப்பின்னை இत्याடியால்). என்திருமகளென்கிற
 விடத்திலே என் ஷதத்துக்குத் தாஸ்யம்மருளிச்செய்கிறார் (தத்பரிரஹமாகை
 யாலே என்று). என்னுடையாவியே யென்னுமென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்
 மருளிச்செய்கிறார் (என்னை த்வதேகேதாடியால்). பாடவதத்தில் அபிபிரேசாய்
 மருளிச்செய்கிறார் (இன்னமும் இत्याடியால்). சூரியபாதத்துக்குத் தாஸ்யம்
 மருளிச்செய்கிறார் (இவளுக்காக இत्याடியால்). (9)

ச. என் திருமகள் - எனக்கு சுவாமிநியான பெரியபிராட்டியார், சேர்-
 சேர்ந்திருக்கிற, நியமாக வசியா நிற்கிற என்றபடி. மார்வனே
 என்னும் - ஸ்பாடம். பெரிய பிராட்டியார்க்கு நான் தத்பரிரஹமாகையான
 ஷேஷமூர்த்யென்றன்றோ நீ என்னை என்றும் அடரெக்கிறது. இப்போதும்
 அவளுடைய முகமொலையாக என்னைக் கடைசித்தருளவேணுமென்கிற
 னென்று கருத்து. நின் - உன்னுடைய, திரு எயிற்றால் - ஷீமதத்
 யால், எயிறு - தத், 'மஹாவராஹத்யாஸமஸ்கரி' என்னும்படி அநி-
 ரமணியமான திவ்யத்யையாலே என்றபடி. இடந்து - அநிமதிதலத்தில்
 நின்றும் கிண்டெடுத்து, உன்னை அநிதாசரித்துக்கொண்டாகிலும் ஸ்ரணியி-
 களுக்கு நீ காயம் செய்யுமவனல்லையோ என்கிறுனென்று கருத்து.

மூ. 'முடிவிவள் தனக்கொன் றறிகிலேன்; என்னும்;

'மூவுல காளியே!' என்னும்

கடி கமழ் கொன்றைச் சடையனே!' என்னும்;

'நான்முகக் கடவுளே!' என்னும்

'வடிவுடை வானோர் தலைவனே!' என்னும்

'வண்திரு வாங்கனே!' என்னும்

அடியடை யாதான் போலிவள் அணுகி

அடைந்தனர் முகில்வண்ணன் அடியே.

(10)

ஆ. (முடிவிவள் தனக்கு) இப்பெண்பிள்ளை தனக்கு முடிவைக்கொரு
சுயாமறிகிலேனென்னும், ஶ்வேந்திரசகலதேவர்களுக்கும் வந்தாत्मவாஸஸிவ

பத்தாம் பாட்டு

இ. முவுலகியாதி கடவுளையென்னும் இயந்தத்துக்கு வ்யாக்ஷண சாத்யம்
மருளிச்செய்கிறார் (ஶ்வேந்திரசகலதேவர்கள்). இதுக்குப் பரமவாஸ்யம்மருளிச்

ச. கொண்ட-இப்படி உன்னுடைய ஶ்வேந்திரசகலதேவர்களுக்காகட்டி நீ உனக்குச்
சுயமாக்கிக் கொண்ட, நிலமகள் - மூமிப்பிராட்டிக்கு, கேள்வனே
என்னும் - வந்தமனே என்று சொல்லா நிற்கும், அன்று - ஶ்வேந்திரசகலதே
வர்களுக்கப் பெறுவேனோ என்று நம்பினைப் பிராட்டி பரிவாப்பபடா
நின்ற அந்தக் காலத்தில், உரு - இடிபோலே மயக்கமான வயிையை
யுடையவையான வுயங்களை, உருவென்று இடிபோலே மயக்கவயி
யான வஸ்துவுக்குப்பேர். ஏழு - ஏழுகளையும், தழுவி - மாலிக்ஷன் பண்ணி,
ஶ்வேந்திரத்தாலே வீதித்தென்றபடி. சிவசகலதேவர்களுக்காகப்போலே
வந்தமனே போலே ஶ்வேந்திரசகலதேவர்களுக்கு மாயையிருந்ததென்று வ்யாக்ஷணப்பிக்கைக்காக
சுயந்ததைத் தழுவுதலாகச்சொல்லுகிறான். நீ கொண்ட-நீ உனக்காக்கிக்
கொண்ட, ஆய் மகள் - மாயைமாரிக்கு, நம்பினைப் பிராட்டிக்கென்ற
படி. அன்பனே என்னும் - ஶ்வேந்திரசகலதேவர்களுக்கு என்று சொல்லா நிற்கும்,
இப்படி அவர்கள் பக்கலிலே ஶ்வேந்திரசகலதேவர்களுக்கு நீ அவர்களுக்குச் சுயமான
என் பக்கலிலே சுவீ பண்ணுதொழிவதெங்ஙனே என்றென்று
கருத்து. தென் - சூரமான, திருவரங்கம் - சிவசகலதேவர்களுக்கு, கோயில்
கொண்டானே-கோயிலாகக் கொண்டவனே, அவதாரத்திலே உதவாதார்
உன்னை இழந்து போகாதபடி கோயிலை நியவாஸஸ்தானமாக சுவீகரித்த
வனே என்றபடி. இவள் தனக்கு - இப்பெண்பிள்ளைக்கு, தன்னென்று
சுயசுயசுவம். முடிவு - சுவாஸநத்தை, முடிவு - அவதாரம், தெளிகிலேன்-
தெளிய மாட்டுகிறேனில்லை, நீ எத்தனை ஶ்வேந்திரசகலதேவர்களுக்காக
வந்தமனேயாகப் பார்த்தாலிதுக்கு முடிவுண்டாகப் புகுகிறதாக
எனக்குத் தோன்றுகிறதில்லை என்றபடி.

(9)

ஆ. னாய் அவர்களுடைய **स्वरूपस्थितिप्रवृत्त्यैश्वर्यादिहेतुभूतானவனே!** உன் திருவடிகளில் அவர்களோ பாதியுறவு போராதோ வென்னும், அயர்வறுமமரர்களை யுங்கூடத் தோற்பித்தடிமையாக்கிக் கொண்டிருக்கிற உன்னைக் காட்டியருளாயென்னும், கோயிலிலே புகுந்து கண்வளர்ந்தருளி **आश्रितர்க்கு आत्मदानं** பண்ணிக் கொண்டிருக்கிற **परमोदारனே** என்னும், இனி பெருமாள் திருவடிகளைச் சேர்ந்து முடியமாட்டாள் போய் முடிந்தாளென்னும்படி **दुर्दशापन्नீयान** இவள், **प्रवृत्तமான** இந்த **विश्लेषनिबन्धनமான** **निरवधिकदुःखमेல்லாம்** **विस्मृतமாம்படி** தானுசைப்பட்டபடியே பெரிய பெருமாள் திருவடிகளையே **संश्लेषிக்கப்** பெற்றாள் என்றிவளுடைய திருத்தாயார் **सृष्ट्या** கிருள். (10)

இ. செய்கிறார் (உன் திருவடிகளில் **इत्यादियால்**). வடிவுடைவானோர் தலைவனே **யென்னுமென்கிறதற்குத்** **तात्पर्यमருளிச்செய்கிறார்** (அயர்வறும் **इत्यादियால்**). வண்டிருவரங்களே **யென்னுமென்கிறதற்குத்** **तात्पर्यमருளிச்செய்கிறார்** (கோயிலிலே **इत्यादियால்**). அடியடையாதாள் போலிவளென்கிறதற்குத் **तात्पर्यमருளிச்செய்கிறார்** (பெருமாள் திருவடிகளை **इत्यादियால்**). சேர்ந்து முடியவென்றது சேர்ந்து தலைக்கட்ட என்றபடி. போய் முடிந்தாளென்றது மிகவும் **सृष्ट्या** னுளென்றபடி. **मृतप्रायீயானுளென்று** கருத்து. அனுகி **इत्यादिக்குத்** **तात्पर्यमருளிச்செய்கிறார்** (**प्रवृत्तமான** **इत्यादிகளால்**). இத்தால் **सर्वेश्वरனிவளுடைய** **आतियை** யறிந்து தன் **सीलातिशयத்தாலும்** **औदाय्यத்தாலுமிவளுடைய** **अवांतर-संश्लेषத்தை** **विशेषித்துப்** **प्रकाशिப்பிக்க**, இவளுக்கத்தால் பிறந்த **आश्वासத்** தைக் கண்டு தாயார் **सन्तुष्टीயாய்ச்** சொல்லுகிறுளென்று **सङ्गति** சூழதை.

ச. இவள் - இப்பெண்பிள்ளையானவள், தனக்கு - **विरहाग्निना दह्यमानं** யான தனக்கு, முடிவொன்று - முடிவை ஒன்றையும், முடிக்கைக்கு **उपायमொன்றையுமென்றபடி**. இங்கு முடிவுஷ்டம் முடிக்கைக்கு **उपाय** பரம். அறிகிலேனென்னும் - அறியமாட்டுகிறிலேனென்று சொல்லுகிறாள். இந்த **विरहदशையிலே** தனக்கு முடிகையே நன்மையென்று நினைத்து அதுக்கு **उपायமொன்றுமறிய** மாட்டுகிறிலேனென்று சொல்லா நிற்கிறுளென்று கருத்து. முவுலகாளியே என்னும் - மூன்று லோகங்களையும் **ஆளுகிறவனே** என்றோ நிற்கிறாள், மூன்று லோகங்களையும்மாளுகிற **इन्द्रனுக்கு** **अन्तरात्मभूतனே** என்று சொல்லுகிறுளென்றபடி. **कमि** - **परिमज** மானது, **कमज्-परिमजि** யா நிற்கிற, **कमज्-परिमजि** க்கை, **परिमज** **प्रवृद्धि** நிற்கிற என்றபடி. கொன்றைச்சடையனே என்னும்-கொன்றைப்பூவை

மு. முகில்வண்ணன் அடியை அடைந்தருள் குடி

உய்த்தவன் மொய்புனல் பொருநல்

துகில்வண்ணத் தூநீர்ச் சேர்ப்பன்வன் பொழில்சூழ்

வண்ணகுரு கூர்ச்சட கோபன்

முகில்வண்ணன் அடிமேல் சொன்னசொன் மாலை

ஆயிரத் திப்பத்தும் வல்லார்

முகில்வண்ண வானத் திமையவர் குழ

இருப்பர் பே ரின்பவென் ளத்தே.

(11)

ஆ. (முகில்வண்ணன்) பெரிய பெருமான் திருவடிகளைச் சேர்ந்து
 சுவர்க்காரஸ்சேஷமும் பண்ணப் பெறுகையாலே, ஸங்கீதஜீவனராய் சுபதநசலில-
 லுரபரிபூர்ணமான திருப்பொருளாலும் அதிரமணியதீவ்யாந்நசுமனோமிராமதரநிகரங்
 களாலும் பரிக்மதமான தீவ்யநகரநிலயனாயிருந்த சடகோபன், முகில்
 வண்ணன் அடிமேற் சொன்ன சொல்லமாலையாயிரத்திப்பத்தும்
 வல்லார், பெரிய பெருமான திருமேனியில் நீலமான ஜ்யோதிஸ்ஸின்
 வெள்ளத்தாலே தீப்யமானமான திருகாட்டிலே அயர்வறும்மர்கள் சூழ
 சுவிபதிகபரமபூஷாநுபவஜநிதநிரவதிகானந்நம்மஹர்வாந்நிம்மந்நராயிருப்பபென்கிறார்.

திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே ஸரணம்.

நிகழ்வு

இ. முகில் வண்ணனடியை யடைந்தருள் தூய்யந்தவனென்கிற
தற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (பெரிய இயாடியால்). மொய்புனற்
பொருளல் துகில் வண்ணத் தூரீர் சேர்ப்பனென்கிறதற்குத் தாப்யம்
ருளிச்செய்கிறார் (சுபசன்னையாடியால்). வண்பொழில் தூழ என்கிற
தற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (இவ்யந்நையாடியால்). வண்குருகூர்ச்
சடகோபனென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (இவ்யநகரையாடியால்).
முகில்வண்ண வானத்து என்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார்
(பெரிய பெருமாள் இயாடியால்). இமையவர் தூழ என்கிறதற்குத் தாப்யம்
ருளிச்செய்கிறார் (அயர்வறும் இயாடியால்). பேரின்பவெள்ளத்தே
என்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (சவிஸ்ரூதிகையாடியால்). (11)

சு. ஐதீயிலே உடையவனே என்னா நிற்கிறார். ருத்னுக்கு அந்தராத்மபூதனே என்று சொல்லா நிற்கிறாளென்றபடி. நான்முக - வதும்துமான, கடவுளே என்னும் - தீவமே என்னா நிற்கிறார், கடவுள் - தீவம், வதும்துஆதீவத்க்கு அந்தராத்மபூதனே என்று சொல்லா நிற்கிறாளென்றபடி. ப்ரயோஜனாந்தர்பரநானா வஹாஸ்த்ரங்கனோடுள்ள உறவு-தவதகஜிவித்யான என்கிறது உணக்

ச. கில்லையோ லென்று சதாஸ்யம். வடிவுடை - दिव्यरूपத்தையுடையவர்
களான, भगवदनुभवரசமெல்லாம் வடிவிலே தோன்றும்படி சுவரூபசாஸி
களான என்றபடி. வாநோர் - नित्यसूरिकளுக்கு, தலைவனே என்னும்-
प्रधानனே என்னு நிற்கிறான், உன்னழகாலே அவர்களைத் தோற்பித்
தடிமையாக்கிக்கொண்டு அவர்களுக்குச் சிஷ்யாயிருக்கிறவனே என்று
சொல்லுகிறுளென்றபடி. அவர்களுக்கு நீ உன்னைக்கொடுத்துக்
கொண்டிருக்குமாப்போலே எனக்கும் உன்னைக் காட்டியருளாயென்
கிறான் என்று சாஸ்யம். வண் - उदारமான, திருவரங்கனே என்னும்-
श्रीरङ्गத்திலே இருக்கிறவனே என்னு நிற்கும், नित्यसूरிகள் மாந்
अनुभविக்கிறதாய்ப் போகாதே சாஸரிகளும் अनुभविக்கும்படி கோயிலிலே
வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிற परमोदारனே என்கிறான் என்று சதாஸ்யம்.
நீ கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஈன் நான் பெற வேண்டாவோ
என்கிறுளென்று परमसास्यम्. அடி - அவன் திருவடிகளை, அடையா
தான்போல்-அடையாதவன் போலே இருந்தவளான, இந்த விரஹத்தாலே
இவன் முடிந்து போமித்தனையொழிய இனி அவன் திருவடிகளை
அடையமாட்டாளென்னும்படி இருந்தவளான என்றபடி. இவன் -
இப்பெண்பிள்ளையானவள், முகில் வண்ணன் - मेघस्वभावானவ
னுடைய, முகில்-மேகம், जलस्थलविभागमற்ற வசிக்கும் மேகம் போலே சவ்ருக்கும்
उपकरிக்கும் சவாவரான பெரிய பெருமானுடைய என்றபடி. அடி -
திருவடிகளை, அணுகி-கிட்டி, அடைந்தனள்-அடைந்தாள், मनस्सुलிலே
विशदமாக अनुभविக்கப்பெற்று வரித்தாளென்று கருத்து. (10)

முகில்வண்ணன் - मेघवर्णरान பெரிய பெருமானுடைய, அடியை-
திருவடிகளை, அடைந்து - संश्लेषित்து, मनस्सुलிலே विशदமாக अनुभவித்து
என்றபடி. அருள் துடி - कृपையைச் சிரசா வஹித்து, அவருடைய ப்ரஸாத்
த்தைப் பெற்று என்றபடி. உய்ந்தவன் - उन्नीविத்தवराण, விரஹாபம்
தீர்ந்து வரித்தவரான என்றபடி. மொய் - निविहन्களான, भूयिष्ठங்
களான என்றபடி. புனல் - बलங்களை உடைத்தான, பொருநல் -
ताम्रपण्यினுடைய, இதுக்கு நீர் என்கிறத்தோடே ஸ்வயம். துகில்
வண்ணன் - बबलवर्णस्ர போலே, துகில் - बबलवस्त्रம். தூ - सुहमान,
'रमणीयं प्रसन्नान्बु सम्नुष्यमनो यथा' என்கிறபடியே अतिस्वच्छமான என்று
சதாஸ்யம். நீர் - जलத்தை, சேர்ப்பன்-சேர்ந்தவரான, ताम्रपणीसलिलसदवराण
என்றபடி. வண் - अतिसुन्दरங்களான, பொழில் - स्वानங்களாலே, துழ் -

ச. பரிவூதமான, வண்குருகூர் - விரிசுநீயதிருநகரியில், ஸடகோபன் - ஆழ்வாரானவர், முகில் வண்ணனடிமேற்சொன்ன - செவ்வண் விபயமாக அருளிச்செய்ததான, சொல்மாலையாயிரத்து - சூக்திமாணசஹத்தில், இப்பத்தும் - இந்த பத்து பாட்டுக்களையும், வல்லார் - வ்யாசிக்க வல்லார்கள், முகில்வண்ண - செவ்வண்மான, பெரிய பெருமானுடைய திருமேனியில் வ்யுஜலகாந்திபவாஹங்களாலே நிலவண்மான என்றபடி. வானத்து - பரமவ்யுத்திலே, இமையவர் - தேவர்கள், நியசூரிகளென்றபடி. சூழ - இவர்கள் பக்கல் வாதாதிசயத்தாலே சூழ்ந்து கொண்டிருக்க, பேரின்ப வெள்ளத்தே - மகானந்தபவாஹத்திலே, இன்பம் - வானந்தம், பரிபூர்ணவருவானந்தத்திலே என்றபடி. இருப்பர் - நியமாக பரிபூர்ண ஆவர்கள்.

(11)

ज्ञानबैराग्यानुष्ठानशिवधिश्रीमद्वेदान्तरामानुजमहादेशिकाय नमः

இமிடோபநிவத்தாப்யரத்னாவலி:

(கங்குலும் பகலும்)

श्रीरङ्गे सन्निधानान्निखिलजगदनुसृष्टताद्यैश्शुचित्वा-

द्विध्वस्तानिष्ठभावादुरगशयनतः पुंसु कर्मानुरूपम् ।

शर्माशर्मप्रदानाञ्जलदतनुतयोपक्रियातत्परत्वात्

स्वामी स्वानां विगर्हामुपशमयति चेत्याह धीमान् शठारिः ॥८२॥

(श्रीरङ्गे सन्निधानात्) செங்கயல்பாய் நீர் திருவரங்கத்தாய் - தியீர்க்கு களுக்குங்கூடக் களித்து வரீக்கும்படி அமஹ்மான அலசமுத்தியையுடைய श्रीरङ्गத்திலே எழுந்தருளியிருக்கையாலும், (निखिलजगदनुसृष्टताद्यैः) முன் செய்திவ்வுலக முன்னுமிழ்ந்தளந்தாய் - எல்லா லோகங்களையும் சृஷ்டிக் கையாலும், आद्यशब्दத்தாலே அனந்தராகையிலே "காருத்தா கண்ணனே என்னும்" என்று சொல்லுகிற அவதீரீரக்ஷகத்வ் சங்கீகப்படுகிறது. (शुचित्वा) சிட்டனே - परिशुद्धனாகையாலும், (द्विध्वस्तानिष्ठभावात्) அந்திப் போது அவுணனுடலிடந்தானே-விருத்தியான ஹிரண்யனை சந்திக்கையாலும், (उरगशयनतः) பைகொள் பாம்பணையாய் - தன்றிருமேனி ஸ்பந்தாலுண்டான ஸ்பந்தாலே விகசிதமான கங்கையையுடைய திருவனந்தாழ்வானைத் திருப்படுக்கையாக உடையவனாகையாலும், (पुंसु कर्मानुरूपं शर्माशर्मप्रदानात्) பால துன்பங்களின்பங்கள் படைத்தாய், चेतनरुடைய கர்மானுரூபமாக சுவது:வங்களைக் கொடுக்குமவனாகையாலும், (जलदतनुतया उपक्रियातत्परत्वात्) இங்கே கம் விவசிதமன்று. குன்றேந்திக் கோனிரை காத்தவனென்னும் - நின்றிருவெயிற்றாலியாதி - முகில் வண்ணனடியை - गोवर्धनத்தை எடுத்து गोगोपालருக்கு உபகரிக்கையாலும், वराहपूतதைக் கொண்டு भूमिக்கு உபகரிக்கையாலும், वर्षुकवलाहकம் போலே ஶ்யாமமாய்க் குளிர்த் திருக்கிற வடிவை உடையவனாகையாலும், எல்லார்க்கும் ஸ்வாமியான श्रीरङ्गनाथன் ஸ்வாதருடைய गह्व्रையச் சமீப்பியா நிற்கிருனென்று "கங்குலும் பகலும்" என்கிற டசகத்திலே காரிமாறன் அருளிச்செய்தானென்கிறார்.

(82)

श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஏழாம் பத்தில் இரண்டாம் திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

முன்றும் திருவாய்மொழி

ஊ. வெள்ளைச் சுரிசங்கொ டாழி யேந்தித்

தாமரைக் கண்ணன்என் னெஞ்சி னூடே

புள்ளைக் கடாவின்ற வாற்றைக் காணீர்;

என்சொல்லிக் சொல்லுகேன் அன்னை மீர்காள்

வெள்ளச் சுகமவன் வீற்றி ருந்த

வேத வொலியும் விழை வொலியும்

பின்னைக் குழைவின யாட்டொலியும்

அருத்திருப்பே ரெயில் சேர்வன் நானே!

(1)

ஆ. (வெள்ளைச் சுரிசங்கு) இப்பிராட்டியோடே பெரிய பெருமாள்
சர்ஸேரஸத்தை அனுமதித்து அந்த சர்ஸேரஸமுள்ளடங்காதபடி பெருகின
வாறே அது சாஸ்கைக்காகவும் அநிதரஸிகூலமூலமூலாய்மாகவும் தென்
திருப்பேரையிலே எழுந்தருளத் திருவுள்ளத்தே கோவியருளி, இவ
னுடைய சுவாசாய்மாக இவனிடத்திலே வசிமாஸம்மானத்தைப் பண்ணி
யருளி தென்திருப்பேரையிலே வேட்டைக்குப் போய் வருகிறோ
மென்றருளிச்செய்ய, இப்படி பரிசுமான்சீயான இவன் அஸ்துபவியஸே
யாகையாலுமிவனெழுந்தருளுகை இவனைக் காணுதொழிகைக்கு ஓ
வெண்ணுமிடம் அறிபாமையாலும் எழுந்தருள சந்தித்து விசயத்தை
அறிவித்து விவாசுதங்களைக் கொடுத்தருளி 'அதாரமநுபவாஜ சக்ஷாந்யமிதயுயி'
என்னும் சரிசீயாலே திருப்பல்லாண்டு பாடிக்கொண்டு திருவணுக்
கன் திருவாசலளையும் பின்னே எழுந்தருளப் பெரிய திருவடி
திருத்தோளிலே ஏறியருளி தாமரைத் தடாகம் மலர்க்தாப்போலே
இருந்த திருக்கண்களாலே இவளைப் புரிந்து பார்த்தருளி, இவளாலே

முன்றும் திருவாய்மொழி

இ. கிழப்பாட்டில் சொன்னபடியே ஆழ்வார் பெரிய பெருமானோடு
மாஸ்சர்ஸேரவிசேஷத்தைப் பெற்று சந்திராயிருக்க விசேஷதீயில் போலே
இத்திருவாய்மொழியிலே 'விரஹியானவொரு பிராட்டியினுடைய
பேச்சுக்களைப் பேசுகை அஸ்தமன்றோவென்ன, இப்போதிவர் மாஸசுமவ-
விசேஷமத்தாலே இவ்ஸந்திராயிருந்தாரேயாகிலும் வாகுசர்ஸேஷம் கிடையா
மையாலே பின்னையும் அவசராய் இப்போதவனோடு வாகுசர்ஸேஷம் பெற
வேணுமென்று தீர்ப்படுகிற தம்முடைய ரசையைப் பெரியபெருமானோடு
சர்ஸேஷித்துப் பிரிந்து விரஹீயானவொரு பிராட்டியானவள் தான் திருப்
பேரையில் செல்ல வேணுமென்று அன்னைமாரையும் தோழிமாரையும்

ஆ. அநுபாசனாயத் தென்றிருப்பேரையிலே எழுந்தருள, இவளவனைக் காணாமையாலே அத்யந்தமவசனீயாய் அவனெழுந்தருளியிருந்த தென்றிருப்பேரையிலே எழுந்தருள உயோகிக்க இவளுடைய திருத்தாயாரும் தோழியாரும் மற்றுமுள்ள அநுக்களுமிவளைப் பரிபெயர்க்க, நான் போகை தவிரேன், தவிரே போனானென்னும் பழியுங்களுக்கு வாராமே நீங்களே என்னைத் தென்றிருப்பேரையிலே சுண்டெனக் கொண்டு

இ. குறித்துச் சொல்லுகிற வாயாபேசத்தாலே பேசுகிறுளென்கிற கருத்தாலே அவதரிப்பிக்கிறார் (இப்பிராட்டியோடே ஐயாடியால்). இப்படி வாயாபேசத்திலே இத்திருவாய்மொழி அநுபாசனாலும் வாயாபேசத்திலே பெரிய பெருமானோடு சந்தேகிக்க வேண்டுமென்று கீழ்த்திருவாய்மொழியிலே வசப்படுத்த இப்பிராட்டி இத்திருவாய்மொழியிலே திருப்பேரையிலே செல்லவேண்டுமென்று பேசுகை அநுபாசனமன்றோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அந்த சந்தேகமித்யாடியால்). இத்தனை சந்தேகம் நடவா நிற்க, இவளவன் விரைந்ததை சந்தேகப்போ, இவள் சந்தேகத்தில்லையாகில் அவளவனை விரைந்ததுப் போகை உயோகமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இவளுடைய சந்தேகமாக ஐயாடியால்). அநுபாசனவிரைவாகையாலுமென்றது சந்தேகம் அநுபாசனமாகையாலே விரைவின்னபடியிருக்குமென்று தெரியாதே போம்படி அதை மறந்தவளாகையாலுமென்றபடி. (இவனெழுந்தருள்கை ஐயாடி). இவன் திருப்பேரைக் கெழுந்தருளுகிறது இவனைக் காணாதே போகுகைக்கு ஐயுவென்று மிடத்தை உறியமாட்டாதபடி அத்யந்தமவசனீயாகையாலுமென்றபடி. இவன் திருப்பேரைக் கெழுந்தருளுகிறதுவும் ஒரு சந்தேகவிசேஷமென்றே எண்ணிக் கொண்டிருந்தாளென்று கருத்து. இப்படி அவனைப் பிரிந்த இவள் பூவ் தன்னோடு அவன் சந்தேகத்திருந்த வசியிலுண்டான அவனுடைய அழகுகளை நினைத்துச் சொல்லு மத்தனையொழிய வந்தபூர்த்திலே யிருக்கிற தான் காணாதவனுடைய பாயாசவாங்களை வெள்ளைச் சுரிசங்கொடு ஐயாடியாலே இவள் பேசக்கூடுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (விசயத்தை ஐயாடியால்). விசயங்களைக் கொடுத்தருளி என்கிறவிடத்திலே “तत्तद्वृक्षरो वृक्षीवृक्षी वाऽऽपरेण । ददी सीता तमोर्बिः खड्गौ च विमलसरू ॥” என்கிற சூகம் அபிபிரேதம். திருவணுக்கன் திருவாச லளவுந் சென்று பாயாசவாங்களை யெல்லாம் காண்கையாலே இவள் வற்றைச் சொல்லக்கூடுமென்றதாய்த்து. புரிந்து பார்த்தருளி என்றது திரும்பிப் பார்த்தருளி என்றபடி.

மு. நானக் கருங்குழல் தோழி மீர்காள்!

அன்னையர் காள்! அயற் சேரியீர்காள்!

நான் இத் தனிகெஞ்சம் காக்க மாட்டேன்;

என்வசம் அன்று இது இராப்ப கல்போய்

தேன்மொய்த்த பூம்பொழில் தண்ப ணைகுழ்

தென்றிருப்பேரையில் வீற்றி ருந்த

வானப் பிரான்மணி வண்ணன் கண்ணன்

செங்கனி வாயின் திறத்த துவே.

(2)

ஆ. (நானக்கருங்குழல்) अतिपरिमज्जीलाकालः कृतवद्वारविन्दங்களை உடைய தோழிமாருமன்னையரும் மற்றுமுள்ள வயுஷங்களுநம், நீ தனியே போகை ஈடல்ல வென்று சொல்ல, அவர்களைக்குறித்து நானென்னுடைய சுவஸ்தமான நெஞ்சைக் காக்க மாட்டேன்; எனக்கு விஷயமன்று, அபிதசுலசனாகைக்காகத் திருநாட்டில் நின்றும் சிவசுதேவர் திருமகனாய் வந்து பிறந்தருளி, அக்காலத்தில் பெருதாருடைய விழவு திரும்படி, தேன் மொய்த்த பூம்பொழில் தண்பணைகுழ் தென்றிருப்பேரையில் परिपूर्णாய் எழுந்தருளி இருந்த அவனுடைய சரஸ்வதத்தாலே புதுக்கணித்த திருப்பவளத்திலே என்னெஞ்சிராய் பகல் போய்ப் படிந்து கிடக்கும், இனி நானெங்ஙனே போகாதிருக்கும் படி என்கிறாள். (2)

இரண்டாம் பாட்டு

இ. நான் திருப்பேரையிலே போயல்லது நில்லேனென்று சொல்ல வந்த இவள் அத்தை இப்பாட்டிலே என்னெஞ்சவன் பக்கலிலே கிடக்கிற தென்று சொல்லுகை அசுஜதமன்றோ வென்ன இதுக்குத் தாதய் சொல்லுகைக்காக அவதரிப்பிக்கிறார் (அதிபரியஜ்யாதியால்). இத்தால் தாமதத்தில் பதங்களுக்கு அய்மும் சுவீதமாயிற்று. திதியபாத்ததுக்குத் தாதய்மருளிச்செய்கிறார் (நானென்னுடைய இயாதியால்). மணிவண்ண னென்கிறதற்குத் தாதய்மருளிச்செய்கிறார் (அபித்யாதியால்). கண்ண னென்கிறதற்குத் தாதய்மருளிச்செய்கிறார் (சிவசுதேவரித்யாதியால்). அக் காலத்திற் பெருதாருடைய என்றது அந்த கணாவதாரகாலத்திலே அநுபவிக்கப்பெருதாருடைய என்றபடி. வானப்பிரானென்கிறதற்குத் தாதய்மருளிச்செய்கிறார் (பரிபூர்ணரித்யாதியால்). பாட்டுக்குப் பரமதாதய் மருளிச்செய்கிறார் (இனி நான் இயாதியால்). (2)

ச. நானக் கருங்குழல் - பரிமஜ்ஜரிதங்களாய் அதிவிசங்களான கருங்குழல் களை உடையவர்களான, நானென்று மயிர் முடிக்கிடும் சரஸ்வதத்

ச. துக்குப் பேர். நானக்கருங்குழலென்று சாக்ஷிவத்ஸமாச:. இப்படி
 பரிமஹரிதகூசைகளான உங்கள் சந்நிதி இல்லையாகில் நான் அங்கு
 போக நினைவாதிருே என்று கருத்து. இவனோடு சந்தேகத்திலே
 தானே சாற்றிக்கழித்தவையாய் 'एष सर्वस्वभूतो मे' என்கிற கணக்கிலே
 தங்களுக்கு அவன் ப்ராபித்து அருளினவையான பரிமஹரிதங்களை
 எல்லாம் இத்தோழிமார்கள் அவன் பக்கல் ப்ராபியாலே அந்நிதி ப்ராபித்துக்
 கொண்டிருக்கையாலே அவர்களுடைய சந்நிதியே இவனுக்கு தத்வ-
 சந்தேகாதிசமாசுமாய்க் கொண்டு வாதகமாயிருக்கையாலே இப்படிச்
 சொல்லுகிறார். தோழிமார்கள்-சந்நிதிகள், அந்நிதி யர்கள் - தாய்மா-
 கள், அயல் - அசலாரான, சந்நிதாநவ்யதிரிதரான என்றபடி. சேரி-
 யர்கள் - ஊரிலிருக்கிற சந்நிதிகள், சேரி - ஊர், சேரியிலிருக்குமவர்கள்
 சேரியார், சேரியர்களுண்டு சந்தேகம். அந்நிதிகளான தோழிமாரோடு
 அந்நிதிகளான தாய்மாரோடு அந்நிதிகளல்லாரான ஊராரோடு வாசியற
 இவனுடைய சந்தேகம் எல்லாருமறியும்படி ஆய்த்து இவனுடைய
 சந்தேகம். நான் - அவன் பேர் சொன்னால் நானும் சந்தேகமான நான்,
 இத்தனி நெஞ்சம் - இந்த தனி நெஞ்சத்தை, சொல்லிற்றுக்கேளாதே
 சந்தேகமான இந்த சந்தேகம் என்றபடி. 'गुरुः किं करिष्यति' என்று
 கொண்டு ஒருவரையும் பாராதே போகாநின்ற இந்த சந்தேகம் என்கை.
 காக்கமாட்டேன் - அவன் பக்கல் போகாதே தகைய மாட்டேன்,
 என் வசமன்று - எனக்கு விஷயமன்று, இது - சந்தேகமானது, இராப்-
 பகல் - ராநிதி, சிலபோது சந்தேகமும் சிலபோது சந்தேகமாயிருந்த
 தாகிலிறே இது சொல்லி மீட்கலாவதென்று கருத்து. போய் - விட்டுப்
 போய், இதுக்குத் திறத்தது என்கிறதோடு சந்தேகம். தேன் - வண்டு
 களானவை, தேன் என்று வண்டுக்குப்பேர். மொய்த்த - நிவிதமாக
 சந்தேகத்துக் கொண்டிருக்கிற, பூம்பொழில் - பூம்பொழில் - பூம்பொழில்
 தன் - சந்தேகங்களான, பனை - நீர் நிலங்களாலும், பனை - நீர் நிலம்,
 தும் - பரிமஹரிதமான, தென் - வசிஷதேவியமான, திருப்பேரையில் - திருப்-
 பேரை என்கிற விஷயத்திலே, வீற்று - வீறு பெற்று, வீறு -
 சந்தேகம், சந்தேகத்தின்மேல்லாம் தோற்றும்படி என்கை. இருந்த -
 எழுந்தருளி இருந்தவனான, வானப்பிரான் - பரிமஹரிதத்திலிருக்கும்
 சந்தேகமான, வானம் - பரிமஹரிதம், பரிமஹரிதத்திலே தானிருக்கிறபடியை
 எல்லாம் நமக்காக இங்கே இருந்து காட்டுகிற சந்தேகமான என்றபடி.
 மணிவண்ணன் - சந்தேகமான, மணிபேரலே முடிந்தாளலாம்படி
 சந்தேகமான என்றபடி. கண்ணன் - சந்தேகமான, செங்கனிவாயின்

மூ. செங்கனி வாயின் திறத்த தாயும்

செஞ்சுடர் நீண்முடி தாழ்ந்த தாயும்
சங்கொடு சக்கரம் கண் டுகந்தும்
தாமரைக் கண்களுக் கற்றுத் தீர்ந்தும்
திங்களும் நாளும் விழா அருத
தென்றிருப் பேரெயில் வீற்றி ருந்த
நங்கள் பிரானுக்கென் நெஞ்சம் தோழி!
நானும் நிறையும் இழந்ததுவே.

(3)

ஆ. (செங்கனிவாயின்) உன்னுடைய கண்க்கும் நிறைவுக்கும் போருமோ தனியே போகை என்று தோழி சொல்ல, திருப்பவளத் தழகிலே போய்ப்படிந்தும், திருப்பவளத்திலொளி கொழுந்து விட்டு மேனோக்கி வளர்ந்ததோ என்னும்படி நீண்டிருந்த திரு அசிரேகத்தி லழகிலே தாழ்ந்தும், திருவாழியும் திருச்சங்குமேந்தின அழகைக் கண்டுகுந்தும், மற்றோரழகுக்கு உரித்தல்லாதபடி தாமரைக் கண்களுக்கு அற்றுத்தீர்ந்தும், என்னுடைய நெஞ்சானது திங்களும் நாளும் விழாவருத தென்றிருப்பேரையிலே வீற்றிருந்த நங்கள் பிரானுக்கு நானும் நிறைவுமிழந்தது; இனி எனக்கு நானும் நிறைவுமுண்டோவென்று தோழியை நோக்கிச் சொல்லுகிறாள். (3)

மூன்றாம் பாட்டு

இ. ஸுஸ்ஸ - அவன் பக்கலிலே ஸ்ரீமாயிருக்கிறதென்று கீழ்ப்பாட்டிற் சொன்ன அத்தையே சொல்லுகிறதாய்கையாலிப்பாட்டு பூர்த்தியன்றோ வென்ன இதுக்குத் சாஸ்ய சொல்லுகைக்காக அவதரிப்பிக்கிரர் (உன்னுடைய இஷ்டியால்). கண்களின் நிஷேமாய்ப் போயிற்றென்கையிலே பாட்டுக்குத் சாஸ்யமாகையால் பூர்த்தியில்லை என்றதாய்த்து. நிறைவு - அடக்கம், அதாவது நெஞ்சிலேயோடுகிறது ஒருவர்க்கும் தெரியாதபடியிருக்கை. செஞ்சுடர் நீண்முடித்தாழ்ந்ததாயுமென்கிற தற்குத் சாஸ்யமருளிச்செய்கிரர் (திருப்பவளத்திலொளி இஷ்டியால்). தாமரைக் கண்களுக்கற்றுத் தீர்ந்து மென்கிறதற்குத் சாஸ்யமருளிச் செய்கிரர் (மற்றோரழகுக்கு இஷ்டியால்). உரித்தல்லாதபடியென்றது ஷ்ரீமாயாதபடியென்கை. உரித்து - ஷ்ரீமாயம். (3)

ச. திறத்தது - சிவந்த கனிபோலே இருக்கிற அமரத்தின் விஷயத்திலே இருக்கிறது. கனி - பழம், இங்கே விஷயம் விவசிதம். திறம் - விஷயம், திறத்திலிருக்குமது திறத்தது, எவ்வுருமாயிருக்கிற தென்றபடி. நான் அங்கு போய்ச் சேராதிருக்கமாட்டேனென்று கருத்து ஆதலால்.

மு. இழந்தஎம் மாமை திறத்துப் போன

என்னெஞ்சி னரும்அங் கேடு ழிந்தார்

உழந்தினி யாரைக்கொண் டென்உ சாகோ?

ஒதக் கடல்ஒலி போல எங்கும்

எழுந்தநல் வேதத் தொலிநின் றோங்கு

தென்திருப் பேரெயில் வீற்றி ருந்த

முழங்கு சங்கக்கையன் மாயத் தாழ்ந்தேன்

அன்னையர் காள்!என்னை யென்மு னிந்தே?

(4)

ஆ. (இழந்த) யுகமோ வயுகமோவென்று நிரூபியாதே போகப் பெறலாமோ என்றன்னைமார் தன்னை முனிய; இழந்தவெம்மாமைத் திறத்துப்போன என்னெஞ்சினுரு மவனுடைய அழகைக் கண்டு என்னை மறந்து, வாராதேயங்கே ஒழிந்தார்; இனி இங்கிருந்தென்ன பூர்வாய்ம் சாதிப்பது, ஆரோடே எத்தை நிரூபிப்பது. ஒதங்கிளருகிற கடலி னுடைய ஓஷம் போலே இருந்த மஹிமமான வேதவித்தாலே சமூஹமான தென்றிருப்பேரையிலே வீற்றிருந்து அருளின இவனுடைய நண்ணு வசுரர் நலிவெய்து நல்லவமரர் பொலிவெய்தும்படி முழங்குகிற ஶிபாஶ்வஜயத்தை ஏந்தின அழகு வெள்ளத்திலே புக்கமுந்தினேன். இனி என்னை முனிந்து ஶயிஜனமென்னென்று தன்னுடைய அன்னை மாரை நோக்கிச் சொல்லுகிறான். (4)

நாலாம் பாட்டு

இ. திருப்பேரைக்கு நான் தானே போவேனென்றபோதே தானவன் பக்கல் வ்யாசகீத்யென்னுமிடம் ஶ்ரீமாயிருக்க இப்பாட்டிலும் அவ்ஷத்தைச் சொல்லுகை ஶுநகியன்றோ வென்ன இதுக்குத் தாத்யச் சொல்லுகைக்காக வ்யாசகீத்யிக்குர் (யுகமோ வ்யாடியால்). அங்கே ஒழிந்தாரென்கிறதற்குத் தாத்யம்ருளிச்செய்கிறார் (அவனுடைய அழகை வ்யாடியால்) உழந்தினியென்கிறதற்குத் தாத்யம்ருளிச்செய்கிறார் (இனி வ்யாடியால்). ஆரைக்கொண்டென்னுசாகோ என்கிறதற்குத் தாத்யம்ருளிச் செய்கிறார் (ஆரோடே வ்யாடியால்). நல்வேத என்கிறத்தை உரைக்கிறார் (மஹிமவ்யாடியால்). ஒங்கு என்கிறத்தை உரைக்கிறார் (சமூஹமானவென்று). முழங்கு என்கிறதற்குத் தாத்யம்ருளிச் செய்கிறார் (நண்ணுவசுரர் வ்யாடியால்). வ்யாசய், நண்ணு - தன்னை வ்யாடியாதவர்களான, வசுரர் - வசுரர்களானவர்கள், நலிவு - வீதியை, எய்து - அடைந்து, நல்ல - நல்லவர்களான, தன்னை வ்யாடியத்தவர் களானவென்றபடி. அமரர் - தேவர்களானவர்கள், பொலிவு - வீதியை, எய்தும்படி - அடையும்படி, மாயத்தாழ்ந்தேனென்கிறதற்குத் தாத்யம்ருளிச்செய்கிறார் (அழகு வ்யாடியால்). (4)

ச. தோழி-வாராய் சவியே, என்னெஞ்சம்-என்னுடைய மனஸ்ஸானது, செங்கனிவாயின் திறத்ததாயும் - சிவந்த கனிபோலே இருக்கிற அபர-
 விசயத்திலே அபிபிரவணமாயும், செஞ்சுடர் - அரணகிரணசாலியான, நீண்முடி-
 வசுத்தமான கிரீடத்திலே, தாழ்ந்ததாயும், பவணமானதாயும், சங்கொடு -
 சங்குத்தோடு, சக்கரம் - சகத்தையும், கண்டுகந்தும் - அநுபவித்து
 அநநித்தும், தாமரைக்கண்களுக்கு-தாமரசசதுங்குகளான கிசனங்களுக்கு,
 அற்றுத்தீர்ந்தும் - மற்றொரு அவயவங்களுக்கும் சேமமாகாதபடி
 அவற்றுக்கே சேமமாயுமென்றபடி. இதுக்கு நிறையுமிழந்தது என்கிறத்
 தோடே அந்யம். திங்களும் - மாசங்களிலும், நாளும் - தினங்களிலும்,
 விழா - உசவங்கள், மாசோசவங்களும் நியோசவங்களுமென்றபடி. அருத -
 விசேடியாததான, தென்றிருப்பேறையில வீற்றிருந்த - ஸ்படம்.
 நங்கள் பிரானுகு - நம்முடைய ஸபகருக்கு, அர்வதாரத்தாலே
 நமக்குச் சூலமனாய் ஸபகருவைவனுக்கு, நானும் - ஸசீயும், நிறையும்-
 அடக்கத்தையும், இழந்தது - ஸ்படம். ஈகாரம் வாக்யபூரணம். (3)

இழந்த - என்னாலே இழக்கப்பட்டதான, அவன் அபஹரித்துக்
 கொண்டுபோனதான என்றபடி. எம்மாமை - என்னுடைய மாமை
 யுடைய, திறத்து - விசயத்திலே, மாமை - கான்தி, அவன் அபஹரித்துக்
 கொண்டுபோன என்னுடைய கான்திக்காக என்றபடி. போன - அவன்
 பக்கலிலே போனதான, என்னெஞ்சினாரும் - என்னுடைய மனஸ்ஸும்,
 அவனுக்காக அன்றிக்கே என் கான்திக்காகப்போன என் மனஸ்ஸு-
 மென்றபடி. நெஞ்சினருமென்கிற வதுவன் அங்கே போய் அவரோடே
 கூடினவாறே மிகவும் பெரியவராய் என்னை மறந்துவிட்டாரென்று
 அநிவாதிக்கக்கூடாக. அங்கே - அவ்விடத்திலே தானே, ஒழிந்தார் -
 நின்றுவிட்டார், அவனழகைக்கண்டவாறே அங்கே நின்றுவிட்டா-
 ரென்றபடி. இனி - இப்படி நெஞ்சு போன பின்பு, உழந்து - வலிப-
 பட்டு, புஷ்யமொன்றுமின்றிக்கே துடிப்பட்டு என்றபடி. ஆரைக்
 கொண்டு - ஆரை சதுமமாகக்கொண்டு, என் - என்னத்தை, எந்த
 அயத்ததை என்றபடி. உசாகோ - உசாவுவேன், சலாபம் பண்ணி
 ஸபகக்கடவேனென்றபடி. உசாவுகை சலாபம் - பண்ணுகை.
 கோவென்றது கிஷ்நபரியமாய்க் கொண்டு ஸோபகம். மனஸ்ஸு போன
 பின்பு யுகாயுகம் நிரூபிக்கக்கூடுமோ என்று கருத்து. ஓதக்கடல்-
 ஓதத்தை உடைத்தான சமுத்தத்தில், ஓதம் - தரஜ்ஜம்பி, ஒலிபோல -
 ஓயம் போலே, எங்கும் - சர்வதேசத்திலும், எழுந்த - உஜ்ஜிவதங்களான,
 நல் - மஜ்ஜமான, வேதத்து - வேதங்களினுடைய, ஒலி - ஓயமானது.

மு. முனிந்து சகடம் உதைத்து மாயம்

பேய்முனை யுண்டு மருதி டைபோய்

கனிந்த விளவுக்குக் கன்றெறிந்த

கண்ண பிரானுக்கென் பெண்மை தோற்றேன்

முனிந்தினி என்செய்தீர் அன்னை மீர்கான்!

முன்னி யவன்வந்து வீற்றி ருந்த

கனிந்த பொழில்திருப் பேரெ யிற்கே

காலம் பெறஎன்னைக் காட்டு மினை!

(5)

ஆ. (முனிந்து) உன்னுடைய சுவீரத்துக்குப் போருமோ என்ற வர்கள் பின்னையுந் தன்னை முனிய, சந்நியாய ரிஷத்தாலே ஐகடத் தைப் பாய்ந்த திவ்யசுந்தரத்துக்கும் வசன்யால் வந்த பேய்ச்சி மாயும்படி முலையுண்ட திவ்யசுந்தரத்துக்கும், கனிந்த விளவுக்குக் கன்றெறிகைக்காக விளங்கனியைக் குறித்துப் பார்த்தருளின பார்வைக்கும் என் பெண்மை தோற்றேன், நீங்களினி என்னை முனிந்து செய்வதென்; என்னுடைய வரவு பார்த்து முன்னமே போய் அவன் வீற்றிருந்த நிரவதிகமாயமான சோலையை உடைத்தான தென்றிருப்பேரையிலே கொண்டுபோய் அவன் பக்கனிலே என்னை சுண்டக்காட்டிக் கொடுங்கோள் என்கிறான்.

(5)

ஐந்தாம் பாட்டு

இ. அவன் பக்கல் நான் ஐயந்தரவணையானேன், என்னை நீங்கள் முனிந் தென்ன ஐயஜனமென்று கீழ்ச் சொன்ன ஐய்த்தையே சொல்லுகையாலே இப்பாட்டு ஐயநியன்றோ வென்ன ஐயதரிப்பிக்கிறார் (உன்னுடைய ஐயாடியால்). முனிந்து - சகடமுதைத்து என்கிறதற்குத் தாச்யம்மருளிச் செய்கிறார் (சுந்நியாடியால்). மாயப்பேய் முலையுண்டு என்கிறதற்குத் தாச்யம் மருளிச்செய்கிறார் (வஞ்சனையால் ஐயாடியால்). முன்னியவன் வீற்றிருந்தவென்கிறதற்குத் தாச்யம்மருளிச்செய்கிறார் (என்னுடைய வரவியாடியால்). கனிந்த பொழிலென்கிறதற்குத் தாச்யம்மருளிச்செய் கிறார் (நிரவதிகையாடியால்). திருப்பேரை ஐயாடிக்குத் தாச்யம்மருளிச் செய்கிறார் (தென்றிருப்பேரையிலே ஐயாடியால்).

(5)

ச. நின்று . ஐயாயாய்க்கொண்டு, ஒங்கு-ஒங்கானின்ற, சமூகமாகா நின்ற என்றபடி. தென்றிருப்பேரையில் வீற்றிருந்த - ஐயம். முழங்கு - முகராயமான, அந்த வேதவாதிசுவநியாலே ஐயாயமானமாகா நின்ற என்றபடி. சுங்கக்கையன் - ஐயத்தைக்கையிலே உடையவனான

மு. காலம் பெறஎன்னைக் காட்டு மின்கள்
காதல் கடலின் மிகப் பெரிதால்
நீல முகில்வண்ணத் தெம்பெருமான்
நிற்குமுன் னேவந்தென் கைக்கும் எய்தான்
ஞாலத் தவன்வந்து வீற்றி ருந்த
நான்மறை யாளரும் வேள்வி யோவா
கோலச் செந்நெற்கள் கவரி வீசும்
கூடு புனஸ்திருப் பேரெ யிற்கே.

(6)

ச. எம்பெருமானுடைய, மாயத்து - மாயீயிலே, ஶ்ரீயமான அழகிலே,
ஆழந்தேன் - மனையானேன், அன்னையர்காள்! தாய்மார்காள்! என்னை -
இப்படி இருக்கிற என்னை, முனிந்து - கோபித்து, என்? என்ன பயோஜன
முண்டு? நீங்கள் தாய்மாரான மாதத்தாலே கோபிக்கப்போமோ என்று
கருத்து.

(4)

முனிந்து - கோபித்து, 'ஸ்தந்யாஹி ப்ரஹ்ம' என்கிறபடியே ஸ்தந்யாஹியாய்
அது விஸ்தித்தவாறே கோபித்து என்றபடி. சகடம் - சகடத்தை,
உதைத்து - திருவடிகளாலே தாடல் பண்ணி, மாய - மாயையான, பேய் -
பூதநீயினுடைய, முலை - ஸ்தனத்தை, உண்டு - அமுது செய்து, மருது -
வஜ்ருவடிவங்களுடைய, இடை - மயத்திலே, போய் - வசுரவிஷங்களான
அவற்றிலகப்படாதே தப்பிப்போய், கனிந்த - பவ்வகமான, விளவு க்கு-
கபித்யவத்துக்கு, விளவு - கபித்யம், கன்றெறிந்த - வசுதத்தை எடுத்த
தெறிந்தவனான, கபித்யரூபாய் நின்ற வசுரன் மேலே வசுரரூபாய் வந்
திருந்த வசுரனை கலநிபாதநாய் கல்லெறிவாரைப் போலே எறிந்த விவிர -
வேஷிதனான என்றபடி. கண்ணபிரானுக்கு - கண்ணான உபகாரகனுக்கு,
அந்த கண்ணாவாரத்தில் விவிரவிரங்களையெல்லா மெனக்குப் பிரகாசிப்பித்த
உபகாரகனுக்கென்றபடி. என் பெண்மை - என்னுடைய ஸ்ரீரவத்தை,
தோற்றேன் - இழந்தேன், இனி - இப்படியான பின்பு, அன்னையர் -
தாய்மார்காள், முனிந்து - என்னைக் கோபித்து, என் செய்தீர் - என்ன
காரியம் செய்யா நிற்கிறீர்களோ, இந்த முனிவால் ஒரு பயோஜனமுமில்லை
என்றபடி. முன்னி - பூர்வமே, என்னுடைய வரவு பார்த்துக்கொண்டு
எனக்கு முன்னே தானே என்றபடி. அவன் வந்து வீற்றிருந்த -
அவன் வந்து எழுந்தருளி இருந்த இடமான, கனிந்த பொழில் -
பரிபவ்வகமான உதானங்களை உடைத்தான, திருப்பேரையிற்கே - திருப்
பேரை என்கிற விஷயாரத்துக்கு, காலம் பெற - ஶிஷமாக, என்னை -
அவன் வருமளவும் விஷயம் பொறுக்க மாட்டாத என்னை, காட்டுமின் -
காட்டுங்கோள், திருப்பேரையிலிருக்கிறவனுக்கு என்னைக்கொண்டு
போய் ஶிஷமாகக் காட்டுங்கோளென்றபடி.

(5)

ஆ. (காலம்பெற) வேட்டைக் கெழுந்தருளி வத்தனையன்றோ, இப் போதே எழுந்தருளுகிறானிறே, இங்ஙனே பதறவேணுமோ; என்று அவர்கள் சொல்ல; எனக்கவன் திறத்திலுள்ள அபிநிவേശவெள்ளத் துக்கொரு முடிவிலை. நீலமேघநிசமான திவ்யரூபத்தினுடைய அழகாலே என்னைத் தோற்பித்தடிமையாக்கினவன் என் கண்ணிலே வந்து தோற்று நிற்கும் என்கைக்கு மெய்தான். பரமபுருஷசமாராபநீகவே-
நிரயநீமித்திகாதிசய்க்மநிஸ்தானநிரதராய் வேதவித்யைசரரான திவ்யஜனங்களாலே
சுததபரிபூர்ணமாய், அதிரமணியபரிணதசாலிசாமரங்களாலே விஜயமானமாய்,
சுபுரதசலிசதாநபணீசரிதபரிவூதமாயிருந்த திருப்பேரையிலே எனக்காக
எழுந்தருளியிருந்த பெரிய பெருமாள் பக்கலிலே காலம்பெற என்னைக்
காட்டுமின்களென்று தன்னுடைய அன்னைமாரை நோக்கிச் சொல்லு
கிறான். (6)

ஆறாம் பாட்டு

இ. எனக்கவன் பக்கலிலே அபிநிவേശம் வ்யூகமென்றும் என்னைத் திருப் பேரையிலே கொண்டு போய்க் காட்டுங்கோளென்றும் கீழ்ச் சொன்ன அயங்களையே சொல்லுகிறதாகையாலே இப்பாட்டு புனர்நியன்றோ வென்ன அவதரிப்பிக்கிறார் (வேட்டைக்கு இயாடியால்). காதல் கடலின் மிகப் பெரிதாலென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (எனக்கு இயாடி யால்). திவ்யபாத்ததுக்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (நீலமேघையாடியால்). வேள்வியோவா என்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (பரமேசுவாடி யால்). நான்மறையாளரு மென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (வேதவித்யாடியால்). கோலச் செந்நெற்கள் கவரி வீசுமென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (அதிரமணியையாடியால்). கூடு புனலென்கிற தற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (சுபுரதையாடியால்). ஞாலத்தவன் வீற்றிருந்தவென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (எனக்காக இயாடியால்). (6)

ச. காதல் - அபிநிவേശமானது, எனக்கு அவனைக் காணவேணுமென் கிற அபிநிவേശமானதென்றபடி. கடலில் - சமுத்ததைக் காட்டில், மிகப் பெரிது - மிகவும் பெரியதாய் இருக்கிறது, ஆலென்று வேதவியாகம். ஆதலால் அவனாக வருமளவும் விரும்பம் பொறுக்க மாட்டேனென்று கருத்து. ஆனாலும் காதலை அளவு படுத்திக் கொண்டு நீ நாங்கள் சொல்லுகிற வாய்கை கேட்கவேண்டாவோ என்ன? சொல்லுகிறான் நீல முகில்வண்ணத்து - நீலமேघவந்ததை உடையவனான, வண்ணத்தை

ச. உடையவன் வண்ணத்தன், வண்ணத்தெம்பெருமானென்று சமஸ்த-
 வம். எம்பெருமான-அவ்வழகாலே என்னை அடிமை ஆக்கிக் கொண்ட
 வன், முன்னே வந்து - என் கண் முன்னே வந்து, நிற்கும்-நில்லா நிற
 கிறான், கண்ணுக்குத் தோற்றுமாப்போலே தோற்றுகிறானென்றபடி.
 இப்படி அவன் வந்து முன்னே நின்றிலனாகில் நானுங்கள் வாதையைக்
 கேட்டு மீளேனோ? அவனிப்படி வந்து முன்னே நிற்க என்னால் மீளப்
 போமோ என்று கருத்து. இப்படி அவன் வந்து முன்னே நின்றா
 னாகில் உன் அம்சம் தலைக் கட்டித்தே என்ன? சொல்லுகிறான்.
 என் கைக்கும் - என்னுடைய கைகளுக்கும், எய்தான் - எட்டான், வரீ
 சொல்லுதல் அணைத்தல் செய்யாமை மாமன்று, கைக்கும் கூடக்
 கிட்டுகிறானில்லை என்றபடி. ஆனால் நீ செய்ய நினைக்கிறதென்னென்
 னில் சொல்லுகிறான் மேல். ஞாலத்து - பூமியிலே, அவன் - அந்த
 சுவ்வரன், வந்து - தன்னழகோடே வந்து, வீற்று - வீறு பெற்று,
 தன்னுடைய சுவ்வரவீரமும் பிரகாசிக்கும்படி என்கை. இருந்த - எழுந்
 தருளி இருந்த சுவ்வரன், இது திருப்பேரைக்கு விசேஷம். நான் மறை
 யாளரும் - சதுர்தலங்களான திவ்யபூசங்களும், மறை - வேடம், மறையுடைய
 வர்கள் மறையாளர், மறையாளருமென்கிற வடிவத்தின் மேலிருக்கிற
 சகாரம் கவரி வீசுமென்கிறத்தோடே சமூக்யாயம். சுவ்வரன் பூசங்களும்
 அளங்களான செந்நெற்களும் ஒக்க கீழ் பண்ணும்படி இருக்கிற என்று
 சமூக்யத்துக்குத் தாத்மியம். வேள்வி - யாங்களிலே, நிரந்தரமிகுந்
 தளான சுவ்வரவீரங்களிலே என்றபடி. ஓவா - ஓயாத இடமான, சுவ்வ
 ரன் நிரந்தரமிகுந் தளான சுவ்வரவீரங்களை அநுநியா நிற்கிற இடமான என்றபடி.
 இதுவும் திருப்பேரைக்கு விசேஷம். கோல - ரமணியங்களான, செந்
 நெற்கள் - பரிபாகத்தையிலே சிவந்திருக்கிற நெல்லுகளானவை, கவரி
 வீசும் - சாமர் வீசா நிற்கிற, பாகவினங்களான கதமங்கள் பவநாசுபி-
 சிரஸ்களாய்க் கொண்டு அசைகிறபோது சாமர் வீசுகிறப்போலே
 இருக்கிறதென்று கருத்து. நான்மறையாளரும் வேள்வியிலே ஓயாத
 வர்களாய்ச் செந்நெற்களும் கவரி வீசுகிறனவா யிருக்கிற சுவ்வரன்
 என்று தாத்மியம். கூடு புனல் - கூடின அளங்களை உடைத்தான, சேர்ந்த
 அளங்களை உடைத்தான என்றபடி. அந்த சுவ்வரவீரங்களுக்கும் செந்
 நெற்களுக்கும் அநுநியமான அளசமூக்யை உடைத்தான என்கை. திருப்
 பேரையிற்கே-திருப்பேரை என்கிற திவ்யநகரத்திற்கே, என்னை - விஜயாசம்
 யான என்னை, காலம் பெற - சீரமாக, காட்டுமின்கள் - காட்டுங்
 கோள், திருப்பேரையிலே கொண்டுபோய் விடுங்கோளென்றபடி. (6)

மு. பேரெயில் குழகடல் தென்னி லங்கை

செற்ற பிரான்வந்து வீற்றி ருந்த

பேரெயிற் கேபுக்கென் னெஞ்சம் நாடிப்

பேர்த்து வரவெங்கும் காண மாட்டேன்

ஆரை யினியிங் குடையம் தோழி?

என்னெஞ்சம் கூவவல் லாரு மில்லை

ஆரை யினிக்கொண்டென் சாதிக் கின்றது?

என்னெஞ்சம் கண்டது வேகண் டேனே.

(7)

ஆ. (பேரெயில்) உனக்கவன் பக்கலுள்ள அநிநிவேசம் நிரவநிகமாய் இருந்ததாகிலும், அவனெழுந்தருளுமளவுமிங்கே இருக்குமத்தனை, அங்குப்போகை யுக்மன்றென்று தோழி சொல்ல; அநுசூதபாகா-
 ளநிபரிவாபுதமான சங்கீயிலே ராவணனை சபுநசனவாங்கமாகக் கொன்ற
 ருளின விஜயசகீர்பரிவாபுதனாய்க் கொண்டு தென்றிருப்பேரெயிலே எழுந்
 தருளியிருந்த விருப்பைக் கண்டு என்னெஞ்ச இன்னம் மீண்டு
 வாராது; எனக்கிங்கொரு துணையுமில்லை, துணையான என்
 னெஞ்சை அழைக்க வல்லாருமில்லை, இங்காரைக் கொண்டென்ன
 புரவாய் சாதிப்பது? இனி என்னெஞ்ச புக்க டேயத்திலே போய்ப்
 புகுமித்தனை என்று தன் தோழியைக்குறித்துச் சொல்லுகிறான். (7)

ஏழாம் பாட்டு

இ. நெஞ்சங்கே போயிற்றென்றும் திரும்பி வரக்காணென்றும்
 எனக்கிங்காருமில்லை யென்றும் நானுமங்கே போவேனென்றும் கீழ்ச்
 சொன்ன அந்நகையே இப்பாட்டிலும் சொல்லுவானே என்ன
 அவதரப்பிக்கிறார் (உனக்கு டேயாடியால்). பேரெயி லென்கிறதற்குத்
 தாபய்மருளிச்செய்கிறார் (அநுசூதபாகாடியால்). குழகடற் றென்னிலங்கை
 செற்றபிரானென்கிறதற்குத் தாபய்மருளிச்செய்கிறார் (அநுசூதபாகாடியால்).
 வீற்றிருந்தவென்கிறதற்குத் தாபய்மருளிச்செய்கிறார் (விஜயசகீர்பரிவாபுதனால்).
 பேர்த்துவர வெங்குங் காணமாட்டே னென்கிறதற்குத் தாபய்மருளிச்
 செய்கிறார் (நெஞ்சின்ன மீயாடியால்). ஆரையினி இங்குடைய மென்
 கிறதற்குத் தாபய்மருளிச் செய்கிறார் (எனக்கிங்கு டேயாடியால்). என்
 னெஞ்சம் கூவவல்லாருமில்லை என்கிறதற்குத் தாபய்மருளிச் செய்கிறார்
 (துணையான என்னெஞ்சை டேயாடியால்). என்னெஞ்சங் கண்டதுவே
 கண்டேனென்கிறதற்குத் தாபய்மருளிச்செய்கிறார் (இனியென்னெஞ்சி
 யாடியால்). (7)

மூ. கண்டது வேகொண்டெல் லாருங் கூடிக்
 கார்க்கடல் வண்ணனோ டென் திறத்துக்
 கொண்டு அலர் தூற்றிற் றதுமுத லாக்
 கொண்டஎன் காதல் உரைக்கில் தோழ்
 மண்டிணி ஞால் மும்ஏழ் கடலும்
 நீள்வி சுழும்பு கழியப் பெரிதால்
 தென்திரை சூழ்ந்தவன் வீற்றி ருந்த
 தென்றிருப் பேரெயில் சேர்வன் சென்றே.

(8)

ச. பேர் - பெரியதான, அய்யுச்சுதமான என்றபடி. எயில் - பாகாரத்
 தாலே, எயில் - பாகாரம், சூழ் - பரிவூதமான, கடற்றென்னிலங்கை -
 கடலை உடைத்தான திசையிலிருக்கிற சங்கைய, சமுத்ததை அகழாக
 உடைத்தாய் யமபுர் போலே பரிகரமான சங்கையிலிருக்கிற ராவாடிகளை
 என்றபடி. செற்ற - உதித்தவரான, பிரான் - அத்தாலே ஐயத்துக்
 கெல்லாம் பரிகரகனவன், வந்து - தூரத்தில் தேடிக் கொண்டு போக
 வேண்டாதபடி தானே கிட்டி வந்து, வீற்று - வீறு பெற்று, விஜய-
 சமீ எல்லாம் அய்யுச்சுதமாய்த் தோன்றும்படி, இருந்த - எழுந்தருளி
 இருந்த இடமான, அவன் பரிகரநிரசன் பண்ணி விடாய்த்து வந்திருக்
 கிறான், 'மதாரி பரிசுவஜ' என்கிறபடியே சிவிரோபாரம் பண்ணப்போக
 வேணுமென்று கருத்து. பேரையிற்கே - திருப்பேரையிலே, புக்கு -
 பரிசுத்து, நாடி - அவனைத்தேடி, என்னெஞ்சம் - என்னுடைய மனஸ்ஸா
 னது, பேர்த்து - மீண்டு, எங்கும் - ஒரு இடத்திலேயும், வரக்காண
 மாட்டேன் - வரும்படி காண மாட்டுகிறேனில்லை, இனி அது வர
 மாட்டாதென்று கருத்து. இனி - இப்படி நெஞ்சு வாராதொழிந்த
 பின்பு, தோழி - என்னோடு சமது:யான சகியே, இங்கு - இவ் அவசர
 யிலே, ஆரையுடையம் - ஆரை சहाயமாக உடையோம், ஒருவரும் சहाய
 மில்லை என்றபடி. என்னெஞ்சம் - அங்கே போன என்னுடைய மன
 ஸ்ஸை, கூவ வல்லாருமில்லை - அழைக்கத்தக்கவருமில்லை, மனஸ்ஸைத்
 திருப்பவும் ஒருவராலேயும் ஐயமன்று என்றபடி. இனி - இப்படி
 நெஞ்சு வாராதே போய் நியுமென்னைப் போலே து:வியையிருந்த பின்பு
 என்றபடி. ஆரைக் கொண்டு - எந்த சहाயத்தைக் கொண்டு, என் -
 என்ன புரைய்த்தை, சாதிக்கின்றது - சாதிக்கிறது, இனி இங்கே நமக்
 கொரு புரைய்முமில்லை என்றபடி. என்னெஞ்சங் கண்டதுவே - என்
 னுடைய மனஸ்ஸு - கண்ட விஷயத்தையே, கண்டேனே - நானும் கண்டு
 விட்டேன்.

(7)

ஆ. (கண்டதுவே கொண்டு) அந்நரமான அபினிவெசம் சமஸ்தமாயிருக்கச் செய்தே புறம்பு தோற்றுகிற சாதத்தையே கொண்டு தத்சௌந்த்யேஷஜநிதமான என் அபினிவெசத்தைக் குற்றமாகவுங் கொண்டு, லோகமெல்லாங்கூடி, ஒருத்திக்கு எம்பெருமான் பக்கலுள்ள அபினிவெசமே இப்படி அபினிவெசிக்கை குடிப்பழியன்றோ என்று என்னைப் பலர் தூற்ற, அதடியாகக் கொண்டு கிளர்ந்தெழுந்த என் அபினிவெசத்தின் பெருமை சொல்ல நிலமன்று சொல்லில் தோழி, இவ்வசங்கையமான அரங்கமும் அளவிறந்த திருநாடும் நிறையப் பெருகி அதுவுமிடம் போராமை பொங்கிப் பெருகா நின்றது, ஆதலாலவன் எழுந்தருளி இருந்த தென்றிருப்பேரையிலே நானேயாகிலுஞ் சென்று சந்தேஷிக்கை தவிரேன் என்கிறான். (8)

எட்டாம் பாட்டு

இ. கண்டதுவே கொண்டென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (அந்நரமான இயாதியால்). கார்க்கடல் வண்ணனோடென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (தத்சௌந்த்யேஷஜநிதமான). என் திறத்துக் கொண்டு என்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (என் அபினிவெசத்தை இயாதியால்). உரைக்கிலென்கிற அசங்கையத்தாலே சூசிதமாகிற அசங்கை அருளிச்செய்கிறார் (சொல்ல நிலமன்றென்று). மண்டிணிநூலமுமேழ்கடலு மென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (இவ்வசங்கையேயாதியால்). நீள்விசம்புமென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (அளவியாதியால்). கழியப் பெரிது என்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (அதுவுமியாதியால்). (8)

ச. தோழி - சங்கையே! கண்டதுவே கொண்டு - வெளியிலே காணப்படுகிற சாதத்தைக் கொண்டு, உள்ளே இருக்கிற என் அபினிவெசத்தை அறியாதே மேல் காணப்படுகிற தத்சௌந்த்யேஷஜநிதமானத்தைக்கொண்டு என்றபடி. எல்லாருங்கூடி - பிரயரரான தோழிமாரும் திதரரான அன்னைமாரும் எல்லாரும் ஓகமாய்க் கூடிக்கொண்டு, கார் - நீசவன்மான, கடல் - சமுத்தத்தினுடைய, வண்ணனோடு - வந்ததை உடையவனோடு, என் திறத்து - என்பக்கல் உள்ளத்தை, இங்கு திறத்தம் திறத்திலே இருக்கிற வஸுவைக் காட்டுகிறது, என்பக்கலுள்ள அபினிவெசத்தை என்றபடி. அவனோடு எனக்குண்டான அசங்கையத்தினை என்றபடி. கொண்டு - ஈடித்து, அதை ஒரு குற்றமாகக் ஈடித்து என்று தாப்யம். அலர்தூற்றிற்றது முதலா - பழிதூற்றின அதுவே

மு. சேர்வன்சென்று என்னுடைத் தோழி மீர்காள் !

அன்னையர் காள்!என்னைத் தேற்ற வேண்டா

நீர்கள் உரைக்கின்ற தென்னி தற்கு?

நெஞ்சம் நிறைவும் எனக்கிங் கில்லை

கார்வண்ணன் கார்க்கடல் ஞால முண்ட

கண்ண பிரான்வந்து வீற்றி ருந்த

ஏர்வள ஒண் கழனிப்பழனத்

தென்றிருப் பேரெயில் மாநகரே.

(9)

ஆ. (சேர்வன் சென்று) இப்போதே தானே எழுந்தருளுகிறானிறே, இப்படிப் பதறவேணுமோ வென்றும் போகை தானுமீடல்ல வென்றும் தோழிமாருமன்னையரும் சொல்ல; நீங்களென்னை ஒன்றும் தேற்ற வேண்டா. போகைக்கு நீங்கள் சொல்லும் விरोधமென்; போனால் வரக்கடவ விरोधமுண்டோவென்றிவள் சொல்ல, உன்னுடைய ஐயச்சாதுயிடிகளுக்குப் போராது என்று அவர்கள் சொல்ல, அவனுடைய சிந்தய்ச்சிஸ்யகாஷ்யாதிமுங்கனாலே என்னுடைய ஐயச்சாதுயிடிகள் அபஹதங் களாயிற்றன; ஆதலால் அதிசமூஹமாய் அதிரமணியமாய் என்னோடு சந்தேஷிக்கைக்காக அவன் வந்தெழுந்தருளியிருந்த தென்றிருப்பேரையிலே சேர்வன் சென்றென்கிறான்.

(9)

ஒன்பதாம் பாட்டு

இ. நீர்களுரைக்கின்றதென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (நீங்க ளிஸ்யாடியால்). இங்கு அதிஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (போனாலிஸ்யாடியால்). நெஞ்சு நிறைவுமில்லை என்கிற அய்ம் கீழே உகமாயிருக்கையாலே இங்கு அத்தைச் சொல்லுகை புநர்த்தயன்றோ வென்ன இதுக்குத் தாஸ்யம் சொல்லுகைக்காக அவதரிப்பிக்கிறார் (உன்னுடைய ஐயச்சாதுயிடிகளால்). கார்வண்ணனென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (சௌந்த்யஸ்தத் தாலே). கண்ணபிரானென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (சௌந்த்யஸ்தத்தாலே). கார்க்கடல் ஞாலமுண்ட என்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (காஷ்யஸ்தாடியால்). நெஞ்சு நிறைவு மெனக்கிங் கில்லை என்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (என்னுடைய ஐயாடி யால்). ஏர்வள என்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (அதிசமூஹமாயென்று). ஒண் என்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (அதிசமணியமாயென்று). வந்து வீற்றிருந்த என்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (என்னோடிஸ்யாடியால்).

(9)

ச. முதலாக, அலர் - பழி, நீங்கள் திரளாக அபவாதம் சொன்னதுவே உச்சமமாக என்றபடி. கொண்ட - இடம் கொண்டதான, அய்யவ்வுடமானதான என்றபடி. நீங்கள் பேசாதிருந்தி கோளாகில் என்னுடைய அபிவிஷம் அளவுபடாதோ என்று கருத்து. என் காதல் - என்னுடைய அபிவிஷத்தை, உரைக்கில் - சொல்லப்படுக்கால், மண் - மூதிகளாலே, திணி - திணிந்திருந்ததான, மூச்சுரமான என்றபடி. ஞாலமும் - மூலமும், ஏழ்கடலும் - சப்தசமுத்தங்களும், நீள் - அதிவிபுலமான, விசும்பும் - அகாசமும், பரமஹிமமுமென்றபடி. கழிய - அதிகாசமாம்படி, இவை எல்லாம் ஈகதேசமாம்படி இவை இத்தனையும் விஞ்சி என்றபடி. பெரிது - பெரியதாயிருக்கிறது, ஆல் - விபாதிதகம். தென் - தெளிந்தவையான, திரை - தரஹ்நாளே, தாஹ்நாளே என்றபடி. துழந்து - துழப்பட்டு, அவன் வீற்றிருந்த-அவன் எழுந்தருளி இருந்த இடமான, “தஸ்யோபவநஸ்யே நானாபுஷ்யஸ்யபு | விமூலசலிலலிதா தவாஹ்நே சமுபாவிதம்” என்கிறபடியே அநுபவயோசமான தேசத்திலே போய்ப்புகக்கடவேன் என்றபடி. தென்றிருப்பேரையில் - தக்ஷிணதேசஸ்திமான திருப்பேரையிலே, சென்று சேர்வன் - போய்ச் சேருவேன். (8)

என்னுடைய தோழியீர்காள்! என்னுடைய சகிகாள்! அன்னையர்காள்! தாய்மார்காள்! என்னை - அங்கு போகையிலே துணிந்திருக்கிற என்னை, தேற்றவேண்டா - நீங்கள் அஹ்நாசன பண்ணவேண்டா, இதற்கு - நான் அங்கே போகிற இதுக்கு, என் - என்னத்தை, என்ன விருத்தத்தை, நீர்கள் - நீங்கள், உரைக்கின்றது - சொல்லுகிறது, இதுக்கொரு விருதமுண்டோ சொல்லுகைக்கு என்று கருத்து. நீ போகை உன்னுடைய வீரவாதுயாதிருக்கு விருதமன்றோ வெண்ணில், நெஞ்சம் - மனஸஸும், நிறைவும் - சாதுயாதிருந்நீயும், எனக்கிங்கிலே-ஸ்பதம். எல்லாமவனாலே அபஹ்நாயிற்றென்று கருத்து. கார்வண்ணன் - நிலவண்ணன், கார்க்கடல் ஞாலமுண்ட - நிலவண்ணமான சமுத்தத்தை உடைத்தான மூமையை பஹ்நத்திலே வயிற்றிலே வைத்து ரகித்தவனான, கண்ணபிரான் - துணையு அவதரித்து உபகாரகனாவன், என்னுடைய நெஞ்சையும் நிறைவையும் அபஹ்நிக்கைக்கிடான சௌந்த்ய-காஹ்நிசீலியாதிருந்நீயை உடையவனானவனென்று வதாய்ம். வந்து - என்னோடே சந்தேசிக்கைக்காக முன்னமே வந்து, வீற்றிருந்த - சர்வோத்தமாயக்கொண்டு வசிக்கிற இடமான, ஏர்வன - ஏர்களுடைய சமுத்தியை உடையவையான, ஏர் - கூடியிலே நியுத்தமான அந்நுதந்த, வனம் - சமுத்தி, ஒண் - ரமணியங்களான, கழனிப்பழன - கழனிகளையும் பழனங்களையும் முடைத்தான, கழனி - பரிசுதம். பழனம் - நீர் நிலம், தென் - தக்ஷிணதேசஸ்தமான, திருப்பேரையில் மாநகர் - திருப்பேரையிலாகிற மஹநகரத்தை, சென்று-போய், நீங்கள் சொல்லுகிற வாத்கு மீளாதே போயென்றபடி. சேர்வன் - அடைவேன், வழியிலே நிலலாதே சேர்ந்து விடுவேனென்றபடி. (9)

மு. ஊழிதோறுழி யுருவும் பேரும்

செய்கையும் வேறவன் வையங் காக்கும்

ஆழிநீர் வண்ணனை யச்சு தனை

அணிகுரு கூர்ச்சட கோபன் சொன்ன

கேழிலங் தாதியோ ராயி ரத்துள்

இவைதிரும் பேரெயில் மேய பத்தும்

ஆழியங் கையனை யேத்த வல்லார்

அவரடி மைத்திறத் தாழி யாரே.

(11)

ச. தேடாநிற்கிறேன், அவர்களெல்லாரும் கூடி எனக்குப்பழி சொல்ல வெணுமென்று அவர்களைத்தேடா நிற்கிறேனென்று கருத்து. நீங்களென்னைக் கொண்டுபோய் அவனோடே சேரிகோளாகில் அவன் தானும் வாரானாகில் இனி அவனோடே என்னைக் கூட்டிப்பழி சொல்லு வாருடைய வாச்களாகிற அமூலங்களைக் காதாலே பான் பண்ணியிறே எனக்குப் ப்ரணவாரி பண்ண வேண்டுமென்று கருத்து. அவர்கள் பழி சொன்னால் உனக்கு என்னாகாதோ என்னில்? நானெனக்கில்லை- என்னை எனக்கில்லை, நாண் - என்னை, என்னை அவனோடே கூட்டிச் சொல்லு கிற பழிகளைக் கேட்கையே எனக்குப் பூரணமான பின்பு என்னைக்குப் ப்ரஸதி உண்டோ என்று கருத்து. இவ்வளவேயன்று, சிகர - சிவரங் களை உடையவையான, மணி - ரத்னமயங்களான, நெடு - அந்யுததங் களான, மாட - ஸ்வநங்களை உடைத்தான, நீடு - வீரமான - சிரகா - சுவாசியான என்றபடி. தென் - தென்மேல்நோக்கான, திருப்பேரையில் - திருப்பேரை என்கிற தென்மேலத்திலே, வீற்றிருந்த-சர்வசகலமுடையவருளிருந்தவனான, மகர - மகரத்தை உடைத்தான, மகராகாரங்களான அபரணங்களை உடைத்தான, நெடும் - வீரங்களான, உதயபிரகாசவிசய களான என்றபடி. குழைக்காதன் - பாசாசாசங்களான கணங்களை உடையவனான, மாயன் - இவ் வயவசாசங்களாலே அபரணமூலான, அன்று- அந்த பாரதயுத்தமயத்திலே, நூற்றுவரை - சதசங்கரான வுயிர்வாசிகளை, மங்க - மங்கலமும்படி, நூற்ற - மந்திரத்தவனான, நூற்கை - மந்திரவன் பண்ணுகை, நிகரில் - சதசரில்லாதவரான, முகில்வண்ணன் - மெய்யு னான, அபரணபரிசுத்தமான அந்யுததனான என்றபடி. நேமியான் - வசுதனானவன், அபரணபரிசுத்தமான பகலை இரவாக்கும் விசுத்தத்தை உடைய வனான உபகரகன், என்னெஞ்சம் கவர்ந்து - என்னுடைய மனஸை அபகரித்து, என்னுடையான்-எத்தனையோ கருத்தை உடையவன், அந்- காலத்தை உடையவனென்றபடி. அவன் என் மனஸை அபகரித்துக் கொண்டு போய் அந்நகாலமாயிற்று என்று கருத்து.

(10)

ஆ. (ஊழிதோறுழி) ப்ரியுமம் பிந்ரபுநாமவெறுதனாய்க் கொண்டு
 ஸாஸாபாரணதீவ்யரூபேண அவதீர்னாய் அபிதரை ரகித்தருளும் ஸவபாவனாயிருந்த
 அச்சுதனை அணி குருகூர்ச் சடகோபன் சொன்ன சகஸுரங்ஙனாலும்
 நிஸபமாயிருந்த திருவாய்மொழியில் தென்றிருப்பேரையைச் சொன்ன
 இத்திருவாய்மொழியைக் கொண்டு, அவனுடைய திருவாழியும்
 கையுமாய் இருக்குமழகை ஏத்த வல்லார் திருவாழியோடொக்க
 அடிமை செய்யப் பெறுவாரென்கிறார். (11)

திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே ஸரணம்.

நிகமனம்

இ. ஊழிதோறுழி உருவும் பேருஞ் செய்கையும் வேறவ
 னென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (ப்ரியுமம்தியாடியால்). ஆழிநீர்
 வண்ணனை என்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (ஸாஸாபாரணதீவ்யாடி
 யால்). வையங் காக்குமென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார்
 (அபிதரையாடியால்). இவ்வளவாலே ஸாஸிதர்க்குத் தன்னுடைய ருபூதத்
 தைத் தானே ப்ரிதிப்பிக்குமென்கிற பாவபூதம் இத்திருவாய்மொழிக்குப்
 ப்ரிதிபாவமென்று சூசிதமாயிற்று. கேழிலென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்
 செய்கிறார் (சகஸுரையாடியால்). ஆழியங்கையனை பேத்தவல்லாரவ
 ரென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (அவனுடைய திருவாழியு
 மியாடியால்). அடிமைத்திறத்தாழியா ரென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்
 செய்கிறார் (திருவாழியோடியாடியால்). (11)

ச. ஊழி தோறுழி - ஊழியூழிதோறுமென்று ஸ்வயிப்பது. கல் கல்
 தோறுமென்றபடி. உருவும் - ஓரங்கனும், பேரும் - திருநாமங்களும்,
 செய்கையும் - தீவ்யவெறுதங்களும், வேறவன் - வேறுக உடையவனாய்க்
 கொண்டு, ராமகணநீர்சுஹாதிருபேண பிந்ரபிந்ரபுநாமவ்யாபாரங்களை உடையவனாய்க்
 கொண்டு, வையம் - சர்வலோகங்களையும், காக்கும் - ரகிக்கும் ஸவபாவன,
 ஆழிநீர்வண்ணனை - சமுத்திரப் போலே வ்யாமலமான வர்ணத்தை உடைய
 வனான. ஆழி - சமுத்திரம், ரகியாதே ஸபேகனாயிருந்தாலும் விடவொண்
 னாதபடியான வடிவழகை உடையவனான என்றபடி. அச்சுதனை -
 அபிதரைக் கைவிடாதவனானவனை, அணி - அலங்காரமான, அடித்துக்
 கெல்லாம் அலங்காரமாயிருக்கிற என்றபடி. குருகூர் - திருநகரியிலிருக்
 கிற, ஸடகோபன் சொன்ன - ஸ்ரீம. கேழில் - சதசரஹிதமான, கேழ் -
 சதசம், அந்தாதி - அந்தாதிருபமான, ஓர் - விலகலமான, ஒருபடியாலுமொப்

ச. பில்லாததான என்றபடி. ஆயிரத்துள் - சஹசத்தில், திருப்பேரையிலே மேய - திருப்பேரையின் மேலே சேர்ந்த, தடிவமான என்றபடி. இவை பத்தும் - இந்த பத்து பாட்டுக்களையும் கொண்டு, ஆழியங்கையனை - ஸிசுதர்சனத்தாலே அழகியதான கையை உடையவனை, எத்த வல்லாரவர் - சதுர்த்திக்கு சமயமானவர்கள், அடிமைத் திறத்து - கீழ்நிலைத் திறத்து, ஆழியார் - சதுர்த்திநாழ்வார்கள், ஸிசுதர்சனாழ்வானைப் போலே அந்தரங்க-கீழ்நிலைகள் பண்ணப்பெறுவரென்றபடி. (11)

ज्ञानवैराग्यानुष्ठानशेव विश्वैश्वदेवान्तरामानुजमहादेशिकाय नमः

தமிழ்ப்பனிபதாப்யரநாவலி:

(வெள்ளைச் சூரிசங்கு)

பஞ்சாசுவேன ஹத்ய: பரமநிலயஸ்ஸவோபகாரி விமர்ஜ-

சுஹோநிஷ்டபுஹதாஸ்டரவிலசனகூடரகோஸ்ப்மோபிவ்ய: ।

ஆபத்சர்ஷகஸ்மீமகரவரலசதுண்டலஸ்ஸவாஹகாந்த்யா

ஸ்வஸு ஸ்வ் கோபுதாபவ் புகடயதி ஹரிசுத்யஸ்ச்சுதாரி: ॥௮௩॥

(பஞ்சாசுவேன ஹத்ய:) தாமரைக் கண்ணனென்னெஞ்சினூடே - சரசிவ-
சுதஸநயநாயக் கொண்டு ஹத்யத்திலே புகாசிக்குமவனாய், (பரமநிலய:)
வானப்பிரான் - பரமபதநிலயனுமாய், (ஸ்வோபகாரி) தென்றிருப்பேரையில்
வீற்றிருந்த நங்கள் பிரானுக்கு - ஆஸிதாய்மாகத் தென்றிருப்பேரை-
யிலே வந்து வீற்றிருந்து உபகரிக்குமவனாய், (விமர்ஜ்சுஹ்:) முழங்கு-
சங்கக்கையன் - கனகூலர் வாழவும் புகூலர் நடுங்கவும் முழங்கா நிற்கிற
பிராபஞ்ஜயத்தை உடையனுமாய், (அநிஷ்டபுஹதா) முனிந்து சகடமியாதி -
சகடாசுரநிரசநபூதநானாசனயமஹாஜனம் பண்ணுமவனாய், (ஆடர-
விலசனகூ) காதல் கடலின் மிகப்பெரிதால் - ஆஸிதாக்குத் தன்னிடத்-
திலே சநேஹத்தை வடிப்பிக்குமவனாய், (ரகக:) பேரையில் துழ் கடலி-
த்யாதி - அவதரித்தருளி விரோதநிராகரணபூர்வமாக லோகங்களுக்கு ரககனுமாய்,
(ஸ்ப்மோபிவ்ய:) கார்கடல்வண்ணனோடென்றிறத்து - கடல்போலே சமஹ-
மான வடிவை உடையவனுமாய், (ஆபத்சர்ஷக:) கார்கடல் ஞாலமுண்ட-
கண்ணபிரான் - பஞ்சாபத்திலே எல்லாரையும் திருவாயிற்றிலே வைத்து
புகிக்குமவனாய், (ஸ்மீமகரவரலசதுண்ட: ஸ்வாஹகாந்த்யா) மகரநெடுங்குழைக்
காதன்மாயன் - மகரஸ்ஸிவையாய்த்திருமேனிகாந்தியாலே விளங்காநிற்கிற
திருக்கூண்டங்களை உடையவனுமாயிருக்கிற தென்றிருப்பேரையில்
எம்பெருமான் ஸ்வஸிதவிஷயத்திலே தன்னுடைய ரககத்தைப் புகாசிப்-
பியா நிற்கிறுனென்று "வெள்ளைச் சூரிசங்கு" என்கிற ரககத்திலே
ஆழ்வார் வெளியிட்டருளினுரென்கிறார். (83)

ஸ்மீமதே நிகமான்தமஹாடேசிகாய நம:

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம்.

எழாம் பத்தில் மூன்றாம் திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

நாலாம் திருவாய்மொழி

மு. ஆழி யெழுச்சங்கும் வில்லும் எழ திசை
வாழி யெழுத்தண்டும் வாளும் எழ அண்டம்
மோழை யெழுமுடி பாதம் எழ அப்பன்
ஊழி யெழுடல கங்கொண்ட வாறே!

(1)

ஆ. (ஆழியெழு) இப்படித் தென்றிருப்பேரையிலே தாமே போக
அவ்வசித்திருந்த சமயத்திலே, “யதா வஜதி சங்காமம் சாமாசீ நாரஸ்ய வா । ரதா
சோமிவிசஹிதோ நாஸிவிஜித்ய நிவர்த்தே ॥ சங்காமாத்நுநாரஸ்ய க்ஷுண்பரேண ரதேன வா । பூரான் ஸ்வஜந-
வஸித்யம் குஸலம் பரிபூஷயதி ॥” என்னும் ப்ரகிய்யாலே தென்றிருப்பேரையிலே
மூலாயாமாக எழுந்தருளின பெரிய பெருமான் விஜயலக்ஷ்மீபரிவ்ருதனாய்க்
கொண்டு எழுந்தருளினபடியைக் கண்டு நிரதிசயபிரிதியுத்தராய்
சங்காந்தமானசராய்க் கொண்டு “சம் டிஷ்வா சநுஹந்தார் மஹிஷிம் சுகாவஹம் । பமூவ ஹுஷ்டா
வீரேஹி மதாரிம் பரிபூஷயே ॥” என்னும் ந்யாயத்தாலே ப்ரதிகூலநிரசனஜநிதம்மத்துக்கு
சிசிவோபநாமாகப் பெரிய பெருமானோடே சங்கேபித்து தவியதிவ்யவேஷிங்
களைச்சொல்லி என்னப்பன் செய்தருளினபடி என்? பிரான் செய்
தருளினபடி என்? என்று அநுபவிக்கிறார். சதுர்வீசமூலநாதர்வீரகாண

நாலாம் திருவாய்மொழி

இ. இப்படி விரஹாராய் இப்போதே தென்றிருப்பேரையிலே போய்
அவனோடே சங்கேபிக்க வேணும்மென்றலற்றின ஆழ்வார் அநந்தரமித்
திருவாய்மொழியிலே அவனுடைய த்ரேவிக்ரமாமூலமதனாதிவிசிவசரிசங்
களைப்பேசுகை அசங்கமன்றோவென்ன அவதரிப்பிக்கிறார் (இப்படி
இத்யாடியால்). கீழ்த்திருவாய்மொழியிலே பாஹ்யசங்கேபாலாபத்தாலே வந்த
அவசாதத்தாலே மானசானுபவமும் கலங்கித்தென்றிருப்பேரையிலே போக
அவ்வசித்த இவருடைய ஆர்த்தையக்கண்டு பெரிய பெருமான் இவர்க்
குத்தாம் விஜயலக்ஷ்மீபரிவ்ருதனாய்க் கொண்டெழுந்தருளுகிறபடியை
அத்யந்தவிசயமாக மனஸ்ஸாலே அநுபவிக்கும்படி பண்ணியருள அத்தாலே
ப்ரஹ்மராயிப்படிப் பேசுகிறாரென்றபடி.

முதற் பாட்டு

திசைவாழி எழ என்கிறதற்குத் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (சதுர்வீச-
இத்யாடியால்). அண்டம்மோழையெழு என்கிறதற்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்

மூ. ஆறு மலைக்கெதிர்த் தோடும் ஒலி அர
வூறு சுலாய்மலை தேய்க்கும் ஒலி கடல்
மாறு சுழன்றழைக் கின்ற ஒலி அப்பன்
சாறு படஅழு தங்கொண்ட நகன்றே!

(2)

ஆ. சர்வாதிமாக்களினாலும் சஸ்தூயமானனாய் சூஷ்டயந்தமென்னும்படி மிதுரரிதாண்டிதிசிக
மாக சர்வவிதவிவ்யாபயவிவ்யாபுபோபைதனாய்க் கொண்டு என்னம்பன் மஹாவலியை
ஜயித்து லோகத்தை அளந்து கொண்டருளினபடி என்னென்கிறார். (1)

இ. கிருர் (சுஷ்ரஸ்தமித்யாதியால்). முடிபாதமெழ ஆழியெழச் சங்கும்
வில்லுமெழத்தண்டும் வாளுமெழ என்கிறதற்குத் தாத்யம்மருளிச் செய்
கிருர் (சுவஸ்தித்யாதியால்). உலகங்கொண்டவாறே என்கிறதற்குத் தாத்யம்
மருளிச்செய்கிருர் (என்னப்பன் மஹாவலியை இத்யாதியால்). (1)

ச. திசை - திக்குகளிலே, சரீர்திக்குகளிலேயுமென்றபடி. வாழி - மங்களாசாசனமானது, எழ - கிளம்பா நிற்க, தேவசிந்தாமணிதொடைய வாழிவாழி என்னுப்போலே சொல்லுகிற மங்களாசாசனவானிகள் திக்குகள் தோறும் கிளம்பா நிற்க என்றபடி. எழுகை - கிளம்புகை, அண்டம் - மோழையெழ முடிபாதமெழ - ஊழ் - குமுழிக் கிளம்பும்படி முடியும் பாதமும் வளரா நிற்க, மோழை - குமுழி, திருமேனி வளர்த்திக்கு ஊழாந்தரமிடம் போருமையாலே நெருங்கி ஊழிபிதி பிளந்து வாவரணச முன்னே புகும்படி திருமுடியும் திருவடிகளும் வளரா நிற்க என்றபடி. ஆழி - சூதன்ம, எழ - ஜீமியா நிற்க, வாமன் வளர்த்துடங்கினவாதேற மாவலியுடைய மடரான வசுரவீரர்கள் மேல் விழப் புகுகிறொன்று சேவாஸ்தானசாஸனசுநியான திருவாழியாழ்வான் சசங்கமமாகத் திருக்கையிலே வந்தேறி யுமபுதுதினநகரசசமூகசுலபனாய்க் கொண்டு ஊழமெல்லாம் கிறையும்படி ஜீமியா நிற்க என்றபடி. சங்கும் வில்லுமெழ - ஊழும் வசுஸும் ஜீமியா நிற்க, தண்டும் வாளுமெழ - மடியும் வடாமும் ஜீமியா நிற்கப் பதானமான சீசூதன்மாழ்வான் முன்னே கிளம்பப் பின்னோடே சிபாஸ்வமும் சாஜாதிடகளும் ஜீமியா நிற்க என்று வடாஸ்யம். ஊழி - கரமமானது, எழ - ஜீமிக்கும்படி, மாவலியாலே வீசப்பட்ட காலம் போய் நல்ல காலமாய்ப்படி என்கை. அப்பன் . மஹிபகாரகனான சரீரன், உலகங் கொண்டவாதேற . லோகங்களை அளந்து கொண்ட பகாரம், கொண்ட ஆறு என்கிற இடத்திலே சரீர வகாராயம். இப்படி லோகங்களை அளந்து கொண்ட பகாரம் என்ன வசுஸ்யமென்று கருத்து. (1)

ஆ. (ஆறு) கடைந்தருளுகிறபோது மலைகளிற் காட்டில் கடலுக்குக் கையாலே ஆறுமலையை நோக்கி ஓடுகிற ஓசையும், பாம்பினுடம்பைச் சுற்றி மலையைத் தேய்க்கிற வியும், பவந்ததை வலித்தபோது இடமும் வலமுமாய்ச் சுழன்று வியக்கிற வியமும், என்னப்பன் நீர் கோதாம்படி பசைபடக்கடைந்து அமூர் வாங்கின நாளினை யெல்லா முன்வாயின் என்று சமுதமயநாகியை அநுபவிக்கிறார். (2)

இரண்டாம் பாட்டு

இ. ஆறுமலைக்கெதிர்ந்தோடுமொலி என்கிறதற்குத் தாபய்மருளிச் செய்கிறார் (கடைந்தருளுகிற ட்யாடியால்). உக்குகையாலே என்றது கவ்யமாசுப பவ்யமாகையாலே என்றபடி. அரவூரு சுலாய்மலை தேய்க்குமொலி என்கிறதற்குத் தாபய்மருளிச்செய்கிறார் (பாம்பின் ட்யாடியால்). கடல்மாறு சுழன்றழைக்கின்றவொலி என்கிறதற்குத் தாபய்மருளிச்செய்கிறார் (பவந்ததை ட்யாடியால்). சாறுபட என்கிற தற்குத் தாபய்மருளிச்செய்கிறார் (நீர்ட்யாடியால்). பசைபடவென்றது சாரமுண்டாக என்றபடி. அமுதங்கொண்ட நன்றே என்கிறதற்குத் தாபய்மருளிச்செய்கிறார் (கடைந்து அமூர்ட்யாடியால்). (2)

ச. அப்பன் - சஹோபகாரகனான என் ஆண்டவன், சாறுபட-சாரமுண்டாம் படி, சாரமுதத்தில் நீரெல்லாம் கோதாயதிலே சாரமுண்டாம்படி என்கை. அமுதங் கொண்ட நன்று - அமூர்ந்தைக் கடைந்தெடுத்துவந்த காதத் திலே, ஆறு - வடிகளானவை, மலைக்கு - சுவஸ்திசுவாசங்களான பவங் களுக்கு, எதிர்ந்து - எதிர்த்து, ஓடுமொலி - ஓடுகிற வியமும், சயனவையி- ஷுபிதமாய்க் கொண்டு சாவரம் அவரதாசாதிசுபாம்படி சவ்யிக்கையாலே ஆறுகளொதித்து அவிவாமாகத் திரும்பிக் கொண்டு ஓடுகிற வியமு மென்றபடி. அரவூறு - சர்த்திநுடைய உடலாலே, அரவு - சரம், ஊறு - உடல், வாசுதிகிறுடைய உடலாலே என்றபடி. சுலாய்-சுற்றி, மலை - சவரபவந்ததை, தேய்க்குமொலி - தேய்க்கிற வியமும், சயனவையத் திலே வாசுதிகிற கயிற்றை இழுக்கும்போது சவரநிரிபாடு உரைத்தலாலே உண்டான சாசரவென்கிற சஹோபமுமென்றபடி. கடல்-சமுதமானது, மாறு சுழன்று-மாறிமாறிச் சுழன்று, சயனவையத்தாலே சவ்யசவ்யமாகச் சூழ்ந்தென்றபடி. அழைக்கின்ற - கூப்பிடாநிற்கிற, அழைக்கை - கூப்பிடுகை. ஒலி - வியமும், அமூர்சயனத்திலே இந்த அயத்யுதங்கொல்லாம் நடந்தனவென்று விசுவராயவனுடைய அமூர்-சயனவையியை அநுபவிக்கிறபடி. (2)

மூ. நான் றில ஏழ்மண்ணும் தானத்த வே பின்னும்
 நான் றில ஏழ்மலை தானத்த வே பின்னும்
 நான் றில ஏழ்கடல் தானத்த வே அப்பன்
 ஊன்றி யிடந்தெயிற் றில்கொண்ட நாளே!

(3)

ஆ. (நான் றில) என்னப்பன் ரசாதலரத்யான ஸூமியைத்திரு எயிற்றிலே
 இடந்தெடுத்தருளினபோது சப்தரீபங்களும் சப்தகுலபவதங்களும் சப்தசமுதங்
 களும் தந்தாமுடைய சயானங்களிலே நிஜலமாயிருக்கும்படி எடுத்த
 தருளினான், இதென்ன அக்ஷய் என்னப்பனென்னப்பனென்கிறார். (3)

மூன்றாம் பாட்டு

இ. ஊன்றி ஐயாதிக்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (ரசாதலரத்யாடியால்).
 நான் றில தானத்தவே என்கிற ரதங்களக்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார்
 (தந்தாமுடைய ஐயாடியால்). பாட்டு தோறும் அப்பனப்பனென்கிறது
 நிரவிகரபிரத்யாலே. வாயணிக்கவமுதூறச் சொல்லுகிறதென்று வ்யாஹ
 பிக்கைக்காக அருளிச்செய்கிறார் (என்னப்பனென்னப்பனென்கிற
 ரென்று). (3)

ச. அப்பன் - என் ஆண்டவன், ஊன்றி - குத்தி, பலயத்திலே
 அஃமீதியோடொட்டிக்கிடந்த ஸூமிக்கு அத்தோடே ஒட்டிவிடும்படி.
 வந்தாயத்தாலே குத்தி என்றபடி. இடந்து - அஃமீதியில் கின்று
 மிடந்து, எயிற்றில் - வந்தேயில், எயிறு - வந்தே, கொண்ட நாள் - எடுத்துக்
 கொண்டருளின காலத்திலே, நான் றில - நான் றுதவை, நான் றுகை -
 சவச்யானத்தவிட்டுச் சலிக்கை, சவச்யானத்தவிட்டுச் சலியாதவையாய்க்
 கொண்டென்றபடி. ஏழ் மண்ணும்-சப்தரீபங்களும், தானத்த-சவச்யானச
 ங்களாயின, தானம் - சயான், தானத்திலே இருக்குமவை தானத்த,
 ஏகாரம் வாக்ஷாலகூரம், தானத்த என்கிற இடத்திலே சந்தி வகாராசம்.
 பின்னும் - இதின் மேலே, இந்த அக்ஷய்மொன்றுமே அமைந்திருக்க
 இதின்மேலே என்றபடி. நான் றில - நான் றுதவையாய்க் கொண்டு,
 சவச்யானத்தில் கின்றும் சலியாதவையாய்க் கொண்டென்றபடி. ஏழ்மலை-
 சப்தகுலசலங்கள், தானத்த - சவச்யானசங்களாயின, ஏகாரம் வாக்ஷா-
 லகூரம், அக்ஷய்சோதகம் வா, இதென்ன அக்ஷய்மென்றபடி. பின்னும் -
 இதின் மேலேயும், இந்த மஹாக்ஷய்த்தின் மேலேயுமென்றபடி. நான் றில-
 சலியாதவையாய்க் கொண்டு, ஏழ்கடல் - சப்தசமுதங்களும், தானத்த -
 சவச்யானசங்களாய்த்தன, ஏகாரம் அக்ஷய்சோதகம், இதென்ன அக்ஷய்
 மென்றபடி. (3)

மு. நாளும் எழிலும் நீரும் எழ விண்ணும்
கோளும் எழளி காலும் எழ மலை
தாளும் எழச்சுடர் தாளும் எழ அப்பன்
ஊளி யெழஉல கம்உண்ட ஊனே! (4)

மு. ஊனுடை மல்லர் ததர்ந்த ஒலி மன்னர்
ஆனுடைச் சேனை நடுங்கும் ஒலி விண்ணுள்
ஏனுடைத் தேவர் வெளிப்பட்ட ஒலி அப்பன்
காணுடைப் பாரதம் கையெறி போழ்தே! (5)

ஆ. (நாளுமெழ) கலாமுஹூதிமயமான காலத்தையும், பூயிவ்யாதிபஹூதங் களையும், சகலகுலாச்சலங்களையும், நகரஜ்யோதிஸ்ஸுக்களையும், ப்ரதயகாலசலி-
பூராபிஹூதமான சமஸ்தஜத்தையும் அநாயாசேன சூஷண் பண்ணினுப்போலே நிரவ-
சேஷமாக உண்டு அருளினுனென்னப்பனென்னப்பனென்கிறார். (4)

நாலாம் பாட்டு

இ. நாளுமெழ என்கிறதற்குத் தாத்பயம்ருளிச்செய்கிறார் (கலேத்யாடியால்).
நிலவித்யாதி காலுமெழ இத்யந்தத்துக்குத் தாத்பயம்ருளிச்செய்கிறார் (பூயிவீத்யாதி
யால்). மலைதாளுமெழ என்கிறதற்குத் தாத்பயம்ருளிச்செய்கிறார் (சகலே-
த்யாடியால்). சுடர்தாளுமெழ என்கிறதற்குத் தாத்பயம்ருளிச்செய்கிறார்
(நகரேத்யாடியால்). உலகமென்கிறதற்குத் தாத்பயம்ருளிச்செய்கிறார் (ப்ரதய-
காலேத்யாடியால்). ஊளி எழ என்கிறதற்குத் தாத்பயம்ருளிச்செய்கிறார்
(அநாயாசேனேத்யாடியால்). உண்ட ஊனென்கிறதற்குத் தாத்பயம்ருளிச்செய்
கிறார் (நிரவசேஷமித்யாடியால்). (4)

ச. நாளும் - அஹஸூக்களும், இது உபலக்ஷணம். வஹோராத்பசமாசாதிகாலங்களு
மென்றபடி. எழ - போக, எழுகை - போகை, நிலைகுலைந்துபோக என்ற
படி. நிலம் - பூயிவியும், நீரும் - ஜஸமும், எழ - நிலை குலைந்துபோக,
விண்ணும் - அகாசமும், கோளும் - தைஸ்ஸும், நவபஹூரூபதைஸ்ஸுக்களு
மென்றபடி. கோள் - தைஸ்ஸு, எழ - நிலை குலைந்து போக, எரி -
அநியும், காலும் - வாயுவும், எழ - ஸ்பாடம். மலைதாளும் - பவந்தங்களுடைய
மூலங்களும், எழ - நிலைகுலைந்து போக, குலபவந்தங்களெல்லாம் போக
என்றபடி. சுடர்தாணும் - நகரரூபங்களான ஜ்யோதிஸ்ஸுக்களுமென்ற
படி. தாணுமென்று ச்யாஷ்நுபயோக:. எழ - ஸ்பாடம். இதுக்கு உலகமுண்ட
வூணே என்கிறத்தோடே அவ்யம். அப்பன் - ப்ரதயாபத்சஹாய் உபகாரக
னான சுவக்ஷரன், ஊளி - உறுஞ்சுகிற தவிநியானது, எழ - கிளம்பும்படி,
உறுஞ்சினுப்போலே அநாயாசமாக என்று தாத்பயம். உலகமுண்டவூண் -
லோகங்களைப் ப்ரபித்த ப்ரபண, இப்படி சகலபவந்தங்களும் நிஷேஷமாய்ப்போம்படி
ப்ரதயதசீயிலே லோகங்களை ப்ரபித்த இது என்ன அக்ஷரீபரிமென்றபடி. (4)

ஆ. (ஊனுடைமல்லர்) அவிவனபராகமரான மலருடைய விவ்ஸந்ஸனி
யும், சौर्यवीर्यादिपरिपूर्णसैन्यसहितரான ராஜாக்களுடைய ஸயநிதமான மஹாஸு
மும், ப்ரதிரான ஶ்ரஹ்ஸநாடிகளுடைய ஸ்வவிஸயஸ்துதிஸுமமெழும்படி
தர்ஸனீயமான மஹாஸரதயுதத்திலே அணி வகுத்து என்னப்பன் ஸரய்
பண்ணினபடி என்னென்கிறார். (5)

ஐந்தாம் பாட்டு

இ. ஆனுடைச்சேனை மன்னர் நடுங்குமொலி என்று அந்வித்துத்
தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (சौर्यத்யாடியால்). ஏனுடைத்தேவர் வெளிப்
பட்ட வெலி என்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (ப்ரதிரான
த்யாடியால்). கானுடை த்யாதிக்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (தர்ஸனீய
மான த்யாடியால்). (5)

ச. அப்பன் - அபிதபஶ்ரபாதியான என்னப்பன், கானுடை - காண்
கையை உடைத்தான, த்யஸ்ததர்ஸனீயமான என்றபடி. பாரதம் - ஸரதத்
திலே, ஸரதஸமரத்திலே என்றபடி. கையெறிபோழ்து - கை எறிந்த
போது, அதாவது சேனையை வூறித்து நின்களின்னபடி செய்யுங்கோள்,
நாங்களின்னபடி செய்கிறோமென்று யுதார்பத்திலே கை தட்டின
போதென்றபடி. ஊனுடை - ஊனை உடையவரான, வத்கர்மான
அஹாரங்களை உடையவரான என்றபடி. யுதத்திலே த்ஸாஹவிக்யமுண்
டாகைக்காக தத்கர்மான ஸாஸாஹாரங்களைப் பிசித்து யுதத்திலே ப்ரவ்ஸரான
என்கை. மல்லர் - மல்லரானவர்கள், ததர்ந்தவொலி - நெருங்கின
ஸுமும், ததர்த்தல் - நெருங்குதல், யுதத்திலே ப்ரஸ்பர் நெருங்கி ஶ்ரீர்
முறிகிற த்ரத்கடரவமுமென்றபடி. ஆனுடை - பூரஸத்தை உடைத்தான,
ஆண் - பூரஸம், சேனை - சேனையை உடையவர்களான, மன்னர் -
தூய்ஸனசேனையில் ராஜாக்கள், நடுங்குமொலி - ஸயத்தினாலே நடுங்குகிற
ஸுமும், தான் ஸரத்யாயக்கொண்டு அர்ஜுநரதத்தை நடத்திக்கொண்
டெழுந்தருளினவாறே ஸயத்தாலே நடுங்குகிறதிற ஶ்ரபுராஜாக்களுடைய
ஸுமமென்றபடி. ஏனுடை - ஏனை உடையவர்களான, ஸுக்த்தி
லெண்ணப்பட்டவர்களான என்றபடி. மிகவும் ப்ரஸிதர்களான என்கை.
தேவர் - ஶ்ரஹ்ஸநாதிதேவர்கள், விண்ணுள் - அகாஸத்திலே, வெளிப்பட்ட
ஒலி - வந்து தோன்றின ஸுமும், யுததர்ஸனாய்மாக அகாஸத்திலே வந்து
தோன்றி துணுடைய சூரீஸ்யவாதூயாடிகளைக் கொண்டாடுகிற மஹாஸு
மும், இவையெல்லாமுண்டாயிற்றன, இதென்ன த்யத்யுதமென்று
தருத்து. (5)

மு. போழ்து மெலிந்தபுன் செக்கரில் வான், திசை

சூழும் எழுந்துதி ரப்புன லா மலை

கீழ்து பிளந்தசிங்கம் ஒத்த தால் அப்பன்

ஆழ்துயர் செய்தகா ரைக்கொல்லு மாறே!

(6)

ஆ. (போழ்து) பஹிமஸ்யாசமயத்திலே சகலபூவனவிரமும் உதிரபூரபூரீதமாம் படி மெலிந்ததாலே ஏறி ஒரு சிஹமானது மெலிந்ததைப் பிளந்தாப் போலே ஹிரண்யண வயிதனும்படி பண்ணி என்னப்பன் பிளந்தருளினபடி என்னென்கிறார். (6)

ஆறும் பாட்டு

இ. போழ்து மெலிந்த புன்செக்கரிலென்கிறதற்குத் தாத்யம்ருளிச்செய்கிறார் (பஹிமஸ்யாடியால்). வான்திசை சூழ்மென்கிறதற்குத் தாத்யம்ருளிச்செய்கிறார் (சகலஸ்யாடியால்). எழுந்துதிரப்புனலா என்கிறதற்குத் தாத்யம்ருளிச்செய்கிறார் (உதிரஸ்யாடியால்). இதுக்குப்பிளந்தருளினபடி என்கிறத்தோடே ஸ்வயம். மலை கீழ்து பிளந்த சிங்க மொத்ததாலென்கிறதற்குத் தாத்யம்ருளிச்செய்கிறார் (மேர ஸ்யாடியால்). ஆழ்துயர்செய்து ஸ்யாதிக்குத் தாத்யம்ருளிச்செய்கிறார் (ஹிரண்யண ஸ்யாடியால்). (6)

ச. போழ்து - காலமானது, அஹஸ்ஸானதென்றபடி. மெலிந்த - ஸயித்த, மெலிகை - ஸயிக்கை, புன் - புல்லியதான, ஸ்வமான என்றபடி. செக்கரில் - சிவந்தத்திலே, ஸ்வரணமான ஸ்யாகாலத்திலே என்றபடி. செக்கர் - சிவந்தது, அஹஸ்ஸ - ஸயித்த ஸ்யாகாலமாவது பஹிமஸ்யாகாலம். பஹிமஸ்யாகாலத்திலென்று உத்யம். வான் - வாகாஸமும், திசை - விக்ருகனும், சூழும் - சுற்றிலும், எங்குமென்றபடி. எழுந்து - கிளம்பி, உதிரப்புனலா - உதிரபூரமாக, எங்கும் உதிரபூரமாம்படி என்கை. அப்பன் - ஸிபஹிவனுக்குப் போலே வாயிதரெல்லார்க்கும் வாயிதனான உபகாரகன், ஆழ் - ஸயாபமான, ஸூயிதமான என்றபடி. துயர் - து:வத்தை, செய்து - பண்ணிவித்து, மிகவும் பரிசுப்படுத்தி என்றபடி. அகாரை - அசுரண, தஸ்ய அதிவலவசுதநாய் அஹவனம். கொல்லுமாறு - சந்திரிக்கும் பகாரம், மலை - பவீதத்தை, கீழ்து - கீழாக, தனக்குக்கீழேயாம்படி. தான் மேலே ஏறிக் கொண்டென்றபடி. பிளந்த - விதாரண பண்ணின, சிங்கம் - சிஹத்துக்கு, ஒத்தது - சஹமாயிருந்தது, ஆலென்று விசயவசுதக, இதென்ன அயத்யுத மென்றபடி. (6)

சூ. மாறு நிறைத்திரைக்கும்சரங் கள் இள
நூறு பிணம்மலை போல்புரள கடல்
ஆறு மடுத்துதிர்ப்புள லா அப்பன்
நீறு படஇலங் கைசெற்ற நேரே!

(7)

ஆ. (மாறு நிறைத்து) சாரிகை வருகிற சங்கராதிசயத்தாலே சந்திக்கு
களிலும் நின்றவிட்ட திருச்சரங்கள் யுগபதேவ தன்னிலே சந்தித்திரைக்கும்
படியாகவும் ராசசசரிரங்கள் ஐசமாம்படியும் நிசமாம்படியும் சரீரங்
மாம்படியும் பசமாம்படியும் சரவபிசமாம்படியும் சரிரவெள்ளத்தாலே
கடலெல்லாம் நிறைந்து ஆறுகளிலே எதிர்க்கும்படியும் சரவத்ததை
வந்தித்து என்னப்பன் பொடிபட இலங்கையைச் செற்றானென்கிறார். (7)

ஏழாம் பாட்டு

இ. மாறு நிறைத்திரைக்குஞ் சரங்களென்கிறதற்குத் தாயம்மருளிச்
செய்கிறார் (சாரிகை ஐசாடியால்). சாரிகை - மண்டலாகாரமாக வாதி-
சசரமம். இனநூறு பிணம் மலைபோல் புரள என்கிறதற்குத் தாயம்
மருளிச்செய்கிறார் (ராசசசாடியால்). இங்கு 'ஐச நிச சரீரங் பசமா
சரவபிசம' என்கிற ஐசம் அபிசமம். கடலாறுமடுத்து திரப்புனலா
என்கிறதற்குத் தாயம்மருளிச்செய்கிறார் (சரிரசாடியால்). இங்கு அச-
சிவாய்த்தை அருளிச்செய்கிறார் (சரவத்ததை வந்தித்து என்று). (7)

ச. இனநூறு - நூறுஇனமென்று மாறி அசுவயிப்பது, நூறு நூறுகக்
கூட்டமாயென்றபடி. இனம் - கூட்டம், பிணம் - சுவங்களானவை,
ராசசசவங்களானவை என்றபடி. மலைபோல் - பவங்கள் போல், புரள-
யுமியிலே கிடந்து புரளும்படியாகவும், கடல் - சமுத்தமானது, ஆறு
மடுத்து-ஆறுகளிலே எதிர்த்து, உதிரப்புனலா - சரிரசமமாகவும், சமுத்
மெல்லாம் ரசசவாங்களுலே அசிபவமாய் நடிகளிலே எதிர்க்கும்படி
யாகவுமென்றபடி. இதுக்கு இலங்கை செற்ற என்கிறத்தோடே
அசுவம். அப்பன் - சர்வஜகதூபகாரகனான சகவதித்திருமகன், இலங்கை -
சங்கைய, நீறுபட - பசமாம்படி, செற்ற நேரே - சேதித்த காலத்திலே, பசு
பண்ணின் காலத்திலே என்றபடி. நேரேன்று காலம். சரங்கள் - வானங்
களானவை, மாறு - எதிர்க்க, ஒன்றுக்கொன்று எதிர்க்க என்றபடி.
நிறைத்து - பதிகி பதிகியாக சந்தங்களாய் என்றபடி. இரைக்கும் -
சந்திக்கும், பெருமாள் மண்டலாகாரமாக ஓடியோடி சரங்களை வந்தி
க்கும்போது மேற்கு திக்கில் நின்றும் புறப்பட்ட சரவங்கள் கிழக்கே

மு. நேர்சரிந் தான்கொடிக்கொழிகொண் டான் பின்னும்
 நேர்சரிந் தான்ளரி யும்அன லோன் பின்னும்
 நேர்சரிந் தான்முக்கண் மூர்த்திகண் டர் அப்பன்
 நேர்சரி வாணன்தின் தோன்கொண்ட அன்றே!

(8)

ஆ. (நேர் சரிந்தான்) வாணனுடைய தோள்களைத் துணித்தவன்று
 தோற்கைக்குக் கொடி கட்டிக் கொண்டு வந்தாப்போலே சூரபாணன் முக
 மாகத் தோற்றான், கிளர்ந்தெரிகிற அனியும்படியே தோற்றான்,
 திரிவனும் பராஜயவிரேயாலே அவகூரணயக்கொண்டுபோனான் என்னப்
 பன் னயித்தருளின்படி என்னென்கிறார்.

(8)

எட்டாம் பாட்டு

இ. வாணன்திண்டோள் கொண்டவன்று என்கிறதற்குத் தாஸ்யம்
 மருளிச்செய்கிறார் (வாணனுடைய ட்யாடியால்). கொடிக்கொழி கொண்டா
 னென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்மருளிச்செய்கிறார் (தோற்கைக்கு ட்யாடியால்).
 நேர் சரிந்தானென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்மருளிச்செய்கிறார் (முகமாகத்
 தோற்றானென்று). ஸயம் தோற்றானென்றபடி. நேர்சரிந்தானெரியு
 மனலோன் என்கிறதற்குத் தாஸ்யம்மருளிச்செய்கிறார் (கிளர்ந்த ட்யாடி
 யால்). கண்டென்கிற படி ஸயித்ததற்குத் தாஸ்யம்மருளிச்செய்கிறார்
 (பராஜயேவாடியால்). முக்கண்மூர்த்தி கண்டென்று இவ்வாளை
 முக்கண்ணாக விசேடித்து எல்லாருக்கும் காட்டுகையாலே அவன்
 விரேயாலே தன்னை மறைத்துக் கொண்டு போகிறதாகத் தோற்று
 கிறது என்று கருத்து. பாட்டுக்குப் பரமதாஸ்யம்மருளிச்செய்கிறார்
 (என்னப்பனித்யாடியால்).

(8)

ச. வருவதற்கு முன்னே இவருடைய ஸமவேதத்தாலே கிழக்கில் நின்று
 ஸரவம் எதிரே புறப்படுகையாலே இப்படி எட்டு டிக்கிலுமிவருடைய
 ஸரவங்கள் ஒன்றுக்கொன்று எதிர்த்தடிபட்டு ஸரவவென்று ஸாஸரி
 யாகச் சிவியா நிற்கும், இதென்ன ஸயம்மருளிச்செய்கிறார்.

(7)

அப்பன் - என்னப்பனானவன், நேர்சரி - நேரில் நின்று சரிந்தவ
 னான, நேர் - எதிர், தான் முன்னே வந்து நிற்கமாட்டாதே ட்யாடிகளை
 முன்னிட்டுப் பின்னே ஒதுங்கி இருந்தவனான என்றபடி. வாணன் -
 வாணனுடைய, தின் - டீங்களான, ஸரவவத்தாலே - டீங்களான
 என்றபடி. தோள் - ஸுங்களை, கொண்டவன்று - ஸயித்த அன்றைக்கு,
 கொள்ளுகை - ஸயிக்கை, ஓடித்த அன்றைக்கென்றபடி. கோழி-மயிலை,

மூ. அன்றுமண் நீசெரி கால்விண் மலைமுதல்
அன்று கடர்இசண் டுபிற வும் பின்னும்
அன்று மழையுயிர் தேவும்மற்றும் அப்பன்
அன்று முதலுல கம்செய் ததுமே!

(9)

ஆ. (அன்று) சங்குஸ்பலத்தாலே நிவிலஜாமுஷ்டிஸ்திதீசஹங்களைப் பண்ணி
யருளுகிற சர்வரனுக்கு வ்யஸ்பலபரிகூலநிரசனமொரு பொருளோர என்
கிறார்.

(10)

ஒன்பதாம் பாட்டு

இ. பாட்டுக்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (சங்குஸ்பலாதியால்).

ச. கோழி என்று மயிலுக்கும் பேர். கொடி-வஜத்திலே, கொண்டான் -
கொண்டிருக்கிறவன், மயூரவஜனான சூரஹயனென்றபடி. நேர் சரிந்தான்.
நேரில் நின்றும் சரிந்து போனான், எதிரே நிற்கமாட்டாதே ஒதுங்கிப்
போனானென்றபடி. பின்னும் - அதின் மேலே, எரியும் - சுவியா
நிற்கிற, அனலோன் - அனியும், நேர் சரிந்தான் - முன்னே நிற்கமாட்
டாதே போனான், பின்னும்-இவ்வளவுமன்றிக்கே அதின் மேலே, முக்
கண் - விசேஷனான, மூர்த்தி - சுவாமியானவன், மூர்த்தம் சுவாமிவாகம்,
தான் ஐரஸ்வாமி என்கிற அபிமானத்தை உடையவனான ஐனென்றபடி.
நேர் சரிந்தான் கண்டார் - முன்னே நிற்கமாட்டாதே மனனாய்ப்போனான்
கிடார், அவன் சிவையாலே தன்னை மறைத்துக் கொண்டு போக இவர்
முக்கண் மூர்த்தி கண்டவரென்று கண்ணைக் காட்டுகிறார்.

(8)

அப்பன் - ஐரஹஸ்காரகனான மஹோபகாரகனானவன், மண் - பூமிவியை
யும், நீர் - ஐசத்தையும், எரி - அனியையும், கால் - வாயுவையும், விண் -
அகாசத்தையும், மலைமுதல் - பரீதங்கள் முதலானவற்றையும், சூரியபாதத்
தில் செய்துமென்கிற வஜத்தைக் கீழ் மூன்று பாதத்திலும் அநுபிஷ்டிப்பது.
செய்ததும் - சூரீதத்தும், அன்று - அன்றைக்கே, சங்குஸ்பலத்தாலே
என்றபடி. ஐரஸ்பலத்திலே சூரீதத்தானல்லது சிரகால் கூடி சூரீதத்தானல்ல
னென்றபடி. இரண்டு கூடவென்று மாறி அவியிப்பது. இரண்டு
சுஜஸ்ஸுக்களை, சூர்வஸ்ஸுக்களை என்றபடி. பிறவும் - மற்றவையும்,
மற்றுமுள்ள ஐரஸ்பலத்திலே சுஜஸ்ஸுக்களையுமென்றபடி. செய்ததுவும் -
சூரீதத்ததுவும், அன்று - வஜத்திலே, பின்னும் - அதுக்குமேலே, மழை,
வஜத்தையும், உயிர் - அந்த வஜபரிவிகளான பூங்களையும், தேவும் -
அந்த வஜபரிவிகளான தேவர்களையும், மற்றும் - இன்னுமுள்ள பதார்த்தங்களையும்,
செய்ததுவும் - சூரீதத்ததுவும், அன்று - சங்குஸ்பலத்தாலே தானே,

மு. மேய்கிரை கீழ்புக மாபுர ள் சுனை

வாய்கிறை நீர் பிளி நிச்சொரிய இள

ஆகிரை பாடியங்கேயொடுங் க அப்பன்

தீமழை காத்துக் குன்ற மெடுத்தானே!

(10)

ஆ. (மேய் கிரை) ஸ்ருக்களுக்கும்மிடையர்க்கும் கீழே புக்கு நிர்வயமாக வர்த்
கும்படியாகவும், மஹீஷரோபரி வர்மானவனகரியுயங்கள் கீழே புரளும்படியாக
வும், ஸ்ரீசுரஸ்ஸுக்கள் அஹிஸுமாய் சுவாமாய்ப் பவஹிக்கும்படியாகவும்,
ஸ்ரீமஹிஸுமாய் எடுத்தருளி வாங்குமான வர்த்தைத்தடுத்தருளி ஸ்ரீமஹி
ஸுமாய் வர்த்தைத்தடுத்தருளி என்னப்பனென்கிறார். (10)

பத்தாம் பாட்டு

இ. மேய் கிரைகீழ்புக இனவானிரை பாடியங்கே ஒடுங்க என்கிற
இரண்டுக்கும் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ருக்களுக்கும்மிடையர்கள்).
மாபுர ள் என்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (மஹீஷரோபரியால்).
சுனை வாய்கிறை நீர் பிளி நிச்சொரிய என்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்
செய்கிறார் (ஸ்ரீசுரஸ்ஸுக்கள்). தீமழை காத்து என்கிறதற்குத் தாஸ்யம்
ருளிச்செய்கிறார் (வாங்குமிடையர்கள்). பாட்டு தோறும்பனப்ப
னென்றது ஸ்ரீமஹிஸுமாய்மென்று சூசிப்பிக்கைக்காக விரித்தி. (10)

ச. முதல் - ஸ்ருக்களுக்காலத்திலே, உலகஞ்செய்ததும்-லோகங்களை சூழத்த
தும், அன்று - ஸ்ருக்காலத்திலே தானே, இதென்ன ஸ்ருக்கமென்று கருத்து.
இப்படி ஸ்ருக்காலத்திலே ஸ்ருக்களும் பண்ணுகிறவனுக்குச் சொன்ன
ஸ்ருக்களாகிகள் ஒரு ஸ்ருக்கமாவென்று பாட்டுக்குத் தாஸ்யம். (9)

மேய் கிரை - ஸ்ருக்களுடைய கூட்டங்கள், மேய் - மேயுமவை,
ஸ்ருக்களென்றபடி. கீழ்புக - கீழே புக்கும்படியாகவும், கீழே புக்கு வர்வரீ
இன்றிக்கே ஸ்ருக்காயிருக்கும்படியாகவுமென்றபடி. மா - திரிக்கு
களானவை, வர்வரீகளென்றபடி. மாஸ்யம் திரிவாகம். புர ள் -
புரளும்படியாகவும், சுனை - ஸ்ரீசுரஸ்ஸுக்களுடைய, வாய் கிறை -
வாய்ளவும் கிறைந்தவையான, நீர் - ஸ்ருக்கள், பிளி நி - ஸ்ருக்கத்து,
பிளி நுகை - ஸ்ருக்கை, கொரிய - திரளாக வர்த்தை, ஸ்ருக்களிரைய
எடுத்துத் தலைகீழாகப் பிடிக்கையாலே சுனை நிரெல்லாம் சொரியும்
படியாகவும் என்றபடி. இன - கூட்டங்கூட்டமாக, ஆகிரை - ஸ்ருக்க
களை உடைத்தான, பாடி - திருவாய்ப்பாடியானது, அங்கேயொடுங்க-
அதின் கீழே வந்தடங்கும்படியாகவும்; அப்பன் - ஸ்ருக்களான ஸ்ருக்கள்,
தீமழை - ஸ்ருக்களான மழையை, காத்து - நிவாரணம் பண்ணி, குன்றம் -
ஸ்ருக்களென்றதை, எடுத்தானே - ஸ்ருக்கம். இதென்ன விவரமென்றபடி. (10)

மூ. குன்ற மெடுத்த பிரானடி யாரொடும்
ஒன்றிநின் றசட கோப னுரைசெயல்
நன்றி புனைந்த ஓராயிரத் துள்ளிவை
வென்றி தரும்பத்தும் மேவிக்கற் பார்க்கே.

(11)

ஆ. (குன்றமெடுத்த) ஆழ்வார் தாமும் ரிவந்தத்தின் கீழே திருவாய்
ரோடே கூடி நின்று ரிவந்தோடரணபூர்வவிஜயபரமசகலவியேஷிதங்கனையும்
ஏத்தின திருவாய்மொழியை சாடரமாகக்கற்பவர்க்கு இத்திருவாய்
மொழியில் ஓரோர் பாட்டே விஜயத்தைக் கொடுக்குமென்கிறார். (11)

திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளை ஸரணம்.

நிகமனம்

இ. குன்றமெடுத்த பிரானடியாரொடுமொன்றி நின்ற என்கிற
தற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (ஆழ்வார் தாமுமியாதியால்). நன்றி
புனைந்த என்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (ரிவந்தோடியால்).
மேவிக்கற்பார்க்கென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் ((சாடரமாக
இயாதியால்). இவை பத்தும் வென்றி தருமென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்
செய்கிறார் (இத்திருவாய்மொழியினியாதியால்). (11)

ச. குன்றமெடுத்த - ரிவந்தாரிரியை எடுத்தவனான, பிரான் - சரோபகாரக
னுடைய, அடியாரொடும் - தாஸ்யங்கோடே, ரிவந்தோடரணுடைய சோஸ்ய-
சோஸியாதிகாரணபூர்வங்கனாலே தாஸ்யபூரணமான ரிவந்தோடே, ஒன்றிநின்ற-
ஓரிவந்தித்து நின்றவரான, அவர்களுக்குத் தாஸ்யத்தை வந்தித்து நின்றவரான
என்றபடி. ஸடகோபன் - ஆழ்வாருடைய, உரை செயல் - உக்தி செய்
கையான, வாகிககீகூர்வூதிருமான என்றபடி. நன்றி புனைந்த - நன்மை
யைப்புனைந்ததான, புனைகை - தொடுக்கை, சவந்தனுடைய விவ-
தவியேஷிதங்களை அடைவடைவே பரிவாதித்ததான என்றபடி. இது
பத்துக்கு விசேஷம். ஓர் - ஓரிவந்தியமான, ஆயிரத்துள் - சந்தத்தில்,
இவை பத்தும் - இந்த பத்து பாட்டுக்களும், இதுக்குத்தரு மென்கிறத்
தோடே ஸ்வயம். மேவி - தாடரித்து, கற்பார்க்கு - தாஸ்யசிக்கிறவர்
களுக்கு, வென்றி - தாஸ்யத்தை, தரும்-கொடுக்கும், ஓர்வந்தியர்களுக்கு ஓர்வந்தி-
விவந்தியாதியாதியைப் பண்ணிக் கொடுக்கும், கீவந்தியர்களுக்கு தவிரிவி-
தாஸ்யத்தைப் பண்ணிக்கொடுக்கும், சரவந்தியாதிகளில் தாஸ்யகர்க்கு
தவிரிவிவந்தியாதியாதியைப் பண்ணிக்கொடுக்கும், தாஸ்யகர்க்கு கீவந்தியாதி-
தாஸ்யாதியாதியைப் பண்ணிக்கொடுக்குமென்றபடி. (11)

நானவீராயானுஷானசேவதிஸ்ரீமதேவந்தராமானுசமஹாதிசைய நம:

द्रमिडोपनिषत्तात्पर्यरत्नावलिः

(ஆழியெழு)

विक्रान्त्या विष्टपानाममृतमथनतश्चोद्धृतेर्भूतधाव्याः

कल्पे लोकादनाच्च क्षितिभरहरणादैत्यराजप्रहारात् ।

लङ्कासंकोचकत्वादसुरभुजवनच्छेदनाल्लोकसृष्टे-

र्धृत्या गोवर्धनाद्रेस्स्फुटजगदवनप्रक्रियं श्रीशमाह ॥ ८४ ॥

(विक्रान्त्या विष्टपानां) உலகங்கொண்டவாதே - திவிக்ரமனாய்க்கொண்டு
லகங்களை அளக்கையாலும், (अमृतमथनतश्च) அமுதங்கொண்ட
நான்தே - அமृतம் நிமித்தமாகக் கடலைக்கடையாலும், (उद्धृतेर्भूतधाव्याः)
உன்றியிடந்தெயிற்றிக் கொண்ட நாளே - வரஹ்ருத்தைக் கொண்டு
பூமியை உதரிக்கையாலும், (कल्पे लोकादनाच्च) உலகமுண்டவூணை -
प्रलयकालத்திலே எல்லா லகங்களையும் விழுங்குகையாலும், (क्षितिभर-
हरणात्) காணுடைப் பாரதங்கையறை போழ்தே - भारतயுத்தத்தை நடத்தி
பூமரத்தை அபஹரிக்கையாலும், (दैत्यराजप्रहारात्) அசுரரைக் கொல்லு
மானதே - नृसिंहनायक கொண்டு விருத்தியான ஹிரண்யணை சஹரிக்கையாலும்
(लङ्कासंकोचकत्वात्) நீறுபட விலங்கை செற்ற நேரே - குளவிக்கூடு
போலே ராஜசாஸமான இலங்கையை நீறுக்குகையாலும், (असुरभुजवन-
च्छेदनात्) வாணன் திண்டோள் கொண்டவன்தே - கைவிஞ்சின பாணசுர
னுடைய கரங்களைக் கழிக்கையாலும், (लोकसृष्टेः) அன்று முதலுலகம்
செய்ததுமே - முதலிலே லகங்களை சூட்டிக்கையாலும், (धृत्या गोवर्धनाद्रेः)
தீமழை காத்துக்குன்றமேடுத்தானே - गोगोपालः நிமித்தமாக கோவர்தநத்
தைத் தரிக்கையாலும், எம்பெருமானைத் தன்னுடைய ரகாபகாரங்களை
வெளியிடா நிற்கிறவனாக "ஆழியெழுச்சங்கு" என்கிற தசகத்திலே
ஆழ்வார் அருளிச்செய்தருளினாரென்கிறார். (84)

श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஏழாம் பத்தில் நாலாம் திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

ஐந்தாம் திருவாய்மொழி

அ. கற்பார் இராமபிரானையல் லால்மற்றும் கற்பரோ
புற்பா முதலாம் புல்லெறும் பாதியொன் றின்றியே
நற்பால் அயோத்தியில் வாழும் சராசரம் முற்றவும்
நற்பாலுக் குய்த்தனன் நான்முக னுர்பெற்ற நாட்டுனே? (1)

ஆ. (கற்பார் இராமபிரானே) ஸ்ரூதவீலோக்யவிக்ரணாமூதமயநாதிவிநயரூபவியவேஷித
ங்களுடைய பரோபகாரகவலணமுஷ்வதவாகாரத்தை அநுமவிக்கிறார். அயவா, ஸ்ரூத-
தவரவாதவவியவேஷிதங்களுகில திருவுள்ளம் தாழ்க்து மற்ற்ும் அஸ்ரூத-
வியவேஷிதங்களுகியும் தவீயமென்னுமிவ்வாகாரத்தாலே அநுமவிக்கிறார். பாகூத-
வஸூக்களே வாகூபூபகமூயமாயிருக்கக்கடவ இப்பகூதிமஷ்டத்திலே வைத்
துக்கொண்டு திரு அயோனியாரியிலே வதிக்கிற துவீதிநிவிலநஸூக்களையும்
கமயோகாபூபாயம் பண்ணுதிருக்கச்செய்தேயும் திருநாட்டிலுள்ளாரைப்
போலே தன் திருவடிகளே வாகூபூபகமூயமாக்கியருளின இம்மவாணத்தை
உடையனாயிருந்த இராமபிரானையல்லால் மற்ற்ும் கற்பரோ என்று
அவனுடைய முஷங்களை அநுமவிக்கிறார். (1)

ஐந்தாம் திருவாய்மொழி

இ. கீழ்த்திருவாய்மொழியிற் சொன்ன விவாதாரவேஷிதங்களுகியே இத்
திருவாய்மொழியிலும் சொல்லுகிறதாகையாலே இத்திருவாய்மொழி
பூநகரியன்னே வென்ன அவதரிப்பிக்கிறார் (ஸ்ரூதவாதாரவியால்). இப்படி
யாகில் முந்தினவையான வராஜவதாரங்களை முற்படச்சொல்லாதே
கற்பாரிராமபிரானே ஐயாவியாலே ராமாவதாரத்தை முற்படச்சொல்லுகை
அவதூதமன்னே வென்ன பகாரான்தரே அவதரிப்பிக்கிறார் (அயவாதாரவியால்).
தாழ்க்து என்றது மிகவும் பவணமாயென்றபடி.

முதற்பாட்டு

நான்முகனார் பெற்ற நாட்டுனே என்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்
செய்கிறார் (பாகூதவாதாரவியால்). வைத்துக்கொண்டு என்கிறதற்குத்தன்
திருவடிகளே ஐயாவியோடே அவயம். புற்பாமுதலாப்புல்லெறும்பாதி
என்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (தவீயாவியால்). ஒன்றின்றியே
என்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (கமயோயவாதாரவியால்). நற்பாலுக்கு
உய்த்தனன் என்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (திருநாட்டிலிவாதார
முஷத்தை உடையனென்னுமளவாலே). இத்திருவாய்மொழியின்
தவமத்திலே இப்படிச் சொல்லுகையாலே நிவிலநஸூரணவியை மென்கிற
மவவதூதமிங்கு பதிவாதமென்று சூசிதமாயிற்று. (1)

ச. நான்முகனார் - சதுர்முகனான, நியதூதேன உத்குஷ்வதோதனாந் பஹுவனம். பெற்ற - சூரீடத்த, கர்மவசனான சதுர்முகனாலே சூரமாய் தநியாம்யமுமாயிருக்கையாலே கர்மபரதந்நமானவென்று தாத்யம். நாட்டுளே - ஜகத்துக்குள்ளே, இதுக்கு நற்பாலுக்குய்த்தனனென்கிறதோடே அவ்யம். புற்பா முதலா என்கிறத்தை பா புல முதலா என்று மாறி அவ்யிப்பது. பா - பாவினவையான, பாவுகை - பரம்புகை, பூமி எல்லாம் படர்ந்தவையான என்றபடி. புல்முதலா - தூர்வதூரங்கள் முதலாக, புல் - அதிதூரங்களான, புல்லென்று தூரத்துக்கும் போர். ஏறும்பாதி - ஏறும்பும் முதலாக, சயாவரங்களிற்கடையான தூரங்களும் சஜ்ஜங்களிற்கடையான சிற்றெறும்பும் முதலாக என்று ததாயம். சவாஹமானது நிமந்நதத்திலே முற்பட ஒமொப்போலே இந்த தூரவஸ்துக்கள் பக்கலிலேயிறே சீராமனுடைய தூயானது முற்பட சவஹிக்குமென்று கருத்து. இதுக்குச் சராசரமென்கிறத்தோடே அவ்யம். நற்பால் - நல்ல ப்ரதேசங்களை உடைத்தான, பக்திஹுவான சபாயமொன்று மில்லாதாருக்கும் பூமிசுவாவத்தாலே சீராமவத்நபக்திகமாயிருந்த ப்ரதேசங்களை உடைத்தான என்றபடி. அயோத்தியில் - அயோத்யில், வாமும் - வாமா நிற்கிறவையான, ராமதூரானுவத்தாலே சூரியா நிற்கிறவையான என்றபடி. சராசரம் முற்றவும் - சராசரமெல்லாவற்றையும், ஒன்றின்றியே - கர்மயோசுபாயமொன்றில்லாதிருக்கச் செய்தேயும், நற்பாலுக்கு - நல்ல சுவாவத்திலே, ராமசரணா. விந்நீகாரகபோகபோக்யதவமாகிற நல்ல சுவாவத்திலே என்றபடி. அங்கு இங்கு என்னுமாப்போலே பாலுக்கு என்று சப்தமயந்தம். உய்த்தனன் - ப்ரவசிப்பித்தான், உய்க்கை - ப்ரவசிப்பிக்கை, நல்ல சுவாவநிஷ்ராக்கினென்றபடி. “விஷயே தே மஹாராஜ ராமவ்யசனகசிதா: । அபி வூகா: பரிஸ்தானா: சபூஷா-ஃகூரகூரகா: ॥ திர்யயோநிதாநாஸ்யி சவ் ராமமநுவதா:” என்னும்படி பண்ணியருளினென்கை. ஆதலாலென்று ஒரு பத் கூட்டிக் கொள்ளுக. கற்பார் - கற்குமவர்கள், ப்ரியஹிதங்களை அநுசந்நிக்கவேண்டுமென்று உத்த உடையவர்களென்றபடி. இராமபிரானயல்லால் - ராமனாய் மஹோபகாரகனானவனையொழிய, மற்றும் - வேறென்றையும், பரவத்தையும் அவதாரங்களையுமென்றபடி. கற்பரோ - அநுசந்நிப்பாரோ, “ஸ்தேஹே மே பரமோ ராஜந் சவயி நிரய் ப்ரதிஸ்தித: । பக்திசு நியதா விர பாவோ நாஸ்யந் சக்தி” என்றிறே இருப்பார்களென்று கருத்து. இவனை ஒழிய வேறு ப்ரியமும் ஹிதமுமுண்டோ என்று கருத்து. இராமனென்கிறவித்தாலே ப்ரியதமும் பிரானென்கிறவித்தாலே ஹிததமும் சொல்லிற்று. ரமயதீதி ராம: என்கிறதிறே. “அதீவ ப்ரியதன்ம, ட்ரிடிவிதாபஹாரிணம், ந ச தஸமாமன: கஸ்சிவ்ஸுபி வா நரோத்தமாத் । நரஸ்வநோத்யபாக்ஸுமதிகாந்தேஸி ராஹவே । ராமோ விஶ்ஹவான் தமஸ்சவ்மதஹிதே ரத:” என்னும்படியிறே ப்ரியதமும் ஹிததமும்மிருக்கும்படி. (1)

ஹ: நாட்டில் பிறந்தவர் நாரணற் காளன்றி யாவரோ
 நாட்டில் பிறந்து படாதன பட்டு மனிசர்க்கா
 நாட்டை நலியும் அரக்கரை நாடித் தடிந்திட்டு
 நாட்டை யளித்துய்யச் செய்து நடந்தமை கேட்டுமே?

(2)

ஆ: (நாட்டிற் பிறந்தவர்) தான் திரு அவதாரம் பண்ணியருளின திரு நகரியிலே வதிக்கிற வஸ்துக்களைத்தன் திருவடியே வாரகபோஷகபோஷமாகப் பண்ணியருளினுனென்னுமிது ஒரேற்றமோ மनुष्यமாவத்தினுடைய து:ഖ് பொறுக்கமாட்டாமை தஹிர்விநிரசன் பண்ணியருளின மஹாபுத்ததைப் பார்த்தாலென்கிறார். ராவணவழியினான டேவர்களாலே வஸ்துவாய்த் தனக்கு விசதஷமான மनुஷ்யலோகத்திலே தத்சஜாதியனாய் வந்து திரு அவதாரம் பண்ணி அருளி ஒரு மனுஷமாத் து:ഖ்ப்படியும் தான் வஸ்திமாத் து:ഖ்யனாய் ததது:ഖஹே-
 மதரான விராஷ்மதிராவணயன்தரான ராஷசரை எல்லாரையும் பிதூவதனபரி-
 பாலனவ்யஜன வதத்திலே எழுந்தருளித்தேடித்தேடி வஸ்தித்தருளி இப்படி லோக-
 த்தை ரஷித்தருளி 'ததிதந: கதூத் கார்ய் பஹுடோ திவமாகம' என்று வஹா விண்ணப்-
 பம் செய்தபோதே எழுந்தருளாதே விஸ்தேபத்தாலே விநதபாயமான திரு-
 நகரியில் ஸ்ராவணவஸ்துஜாதத்தை எல்லா மீண்டெழுந்தருளி உய்யச் செய்து

இரண்டாம் பாட்டு

இ: கிழ்ப்பாட்டிற் சொன்ன சுவ்வஸ்தூபகாரகவத்தையே சொல்லுகையாலே இப்பாட்டு புனரஸ்தயன்றோ வென்ன வஸ்தரிப்பிக்கிறார் (தான் திரு இஸ்யாதியால்). நாட்டிற் பிறந்தென்கிறவிடத்தில் வஸ்திஸ்தவ்யத்ததை அருளிச்செய்கிறார் (ராவணஸ்யாதியால்). அதுக்குத் தாத்யம்ருளிச்செய்கிறார் (தனக்கு விசதஷமஸ்யாதியால்). இவ்விடத்திலே 'ச ஹி தேவஸ்திஷஸ்ய ராவணஸ்ய வஸ்திஷி: | வஸ்திதோ மானுஷே லோகே வஸ்தி விஸ்தேஸநாதன:' என்கிற வதனமபிப்ரேதம். மனிசர்க்காய் என்கிறதற்குத் தாத்யம்ருளிச்செய்கிறார் (ஒரு மனுஷ்யஸ்யா-
 யால்). படாதன பட்டென்கிறதற்குத் தாத்யம்ருளிச்செய்கிறார் (தானி-
 ஸ்யாதியால்). நாட்டை நலியுமாக்கரை என்கிறதற்குத் தாத்யம்ருளிச்செய்-
 கிறார்(ததது:ഖ்யாதியால்). நாடி என்கிற இடத்தில் வஸ்திஸ்தவ்யத்ததை அருளிச்-
 செய்கிறார்(பிதூவதனஸ்யாதியால்). நாடித்தடிந்திட்டு என்கிறதற்குத் தாத்யம்-
 ருளிச்செய்கிறார் (தேடி இஸ்யாதியால்). நாட்டை அளித்தென்கிறதற்குத் தாத்யம்ருளிச்செய்கிறார்(இப்படி லோகத்தை இஸ்யாதியால்). நாட்டை அளித்-
 தென்றிருக்கச்செய்தே உய்யச்செய்து என்று சொல்லுகை புனரஸ்தி-
 யன்றோ என்ன இதுக்குத் தாத்யம்ருளிச்செய்கிறார் ('ததிதந: கதூத்'மிஸ்யாதி-
 செய்தென்னுமளவாலே). நடந்தமை என்கிறதற்குத் தாத்யம்ருளிச்

ஆ. பின்னை திருநாட்டிலே எழுந்தருளின இம் மஹாவுத்தைக்கேட்டும்
செவ்நாயகிருப்பார், 'மகாநாராயணோ தேவ:' என்று சொல்லப்படுகிற டசரதாஸ்மஜனான
நாராயணனுக்கு அடிமையாகாதிருக்கும்படி எங்ஙனே என்கிறார். (2)

இ. செய்கிறார் (பின்னை திருநாட்டிலே இत्याடியால்). நாட்டிற் பிறந்தவர்
ரென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (செவ்நாயகிருப்பாரென்று). டச-
ரதாஸ்மஜனுக்கு ஆளாகாதவர் நாட்டிற் பிறந்தாரோடு கூட்டின்று, சேதந்
மில்லாத துஷ்பாயரென்கிறாரென்று கருத்து. டசரதாஸ்மஜனை நாராயண
னென்று சொல்லப்போமோ என்ன அருளிச்செய்கிறார் (மகாநாராயாதி
யால்). ஆளன்றியாவரோ என்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார்
(அடிமை இत्याடியால்). (2)

ச. நாட்டில் - மனுஷ்யரும்கூட ஆஸூஸ்ப்படும்படி இருக்கிற இந்த மனுஷ-
யோகத்திலே, பிறந்து - கல்யாணீகதானான தான் வந்து பிறந்து, மனிசர்
க்காய் - மனுஷர்க்காக, திரு வயிவ்யீயிலுள்ளார் மற்றையூராரென்கிற
வாசியற எல்லா மனுஷர்க்காகவுமென்றபடி. படாதன பட்டு - ஒரு
வரும் படாத து:சங்களைப்பட்டு, 'வ்யசனேஷு மனுஷ்யாந் பூஷ் பவதி து:சிவர:'
என்கிறபடியே எவனாகிலுமொருவன் து:சப்பட்டாலும் தான் மிகவும்
து:சிவனாயென்றபடி. இதுக்குத் தடிந்திட்டு என்கிறத்தோடே ஸ்வயம்.
நாட்டை - லோகத்தை, நலியும் - ஹிசிக்குமவர்களான, அரக்கரை - ராசசர்
களை, விராசுவரதூஷாடிகளை என்றபடி. நாடி - தேடி, அவர்களிருந்த
இடம் தேடிக்கொண்டு போயென்றபடி. தடிந்திட்டு - சஹித்து, தடி-
தல் - சஹித்தல், இட்டு என்று சவய்ஸுபயோகம். நாட்டையளித்து -
இப்படி லோகத்தை ரஜித்து, உய்யச்செய்து - ஸஜிவிக்கப்பண்ணி, சவய்-
வயமான மட்டிலே தன்னுடைச் சோதிக்கெழுந்தருளாதே மீண்டு திரு,
வயிவ்யீக்கு எழுந்தருளி 'வபி வூஷா: பரிமலாநா:' என்னும்படி கிடந்த வராசு
ங்களெல்லாவற்றையும் 'வச வப்சஹ்ஸாநி வச வப்சவாநி ச' என்கிற
படியே நெடுங்காலம் தன்னுடைய சிஸிஸ்யாடிகளாலே ரஜிப்பித்துப்
பரிபாலன பண்ணி என்றபடி. நடந்தமை - பின்பு எழுந்தருளின பகார
த்தை, பின்பு தன்னுடைச் சோதிக்கெழுந்தருளின இந்த மஹாவுத்தை
என்றபடி. கேட்டும் - லோரமாயணமுகத்தாலே கேட்டிருக்கச் செய்தேயும்,
இதுக்கு ஆளன்றியாவரோ என்கிறத்தோடே ஸ்வயம். நாட்டில் -
'ராமோ ராமோ ராம இதி ப்ரஜானாஸமவந் கதா: । ராமபூத் வயதமூத்' என்றிருக்கக்கூடவ
யோகத்திலே, நாட்டென்றில் ராமஸூனாவிராமாயல்லாதிராது என்றிருக்கிறார்.
பிறந்தவர் - வந்தவர்கள், இன்னார் இனியாரென்று விசேஷமில்லை, பிறப்

ஆ. கேட்பார்கள் கேசவன் கிரீத்தியல் லாலம்ற்றும் கேட்பரோ கேட்பார் செவிகுடு கீழ்மை வசவுகளே வையும் கேட்பால் பழம்பகை வன்சிகு பாலன் திருவடி தாட்பால் அடைந்த தன்மை யறிவாரை யறிந்துமே?

(3)

ஆ. (கேட்பார்கள்) மनुஷ்யமாநு:ஸநிரஸந் பண்ணியருளும் துதாநுமொரு
 ருணமோ? பரிகூலனான சிசுபாலனுக்கும் கூடத்தன் திருவடிகளைக்
 கொடுத்த இம் மஹாருணத்தைப் பார்த்தாலென்கிறார். சபரிவாடாபுரமோ
 ரான பரிகூலருடைய செவிகளும் வேம்படி பரஸபாஷணபரனாய் பரிமுவ
 மஹாபராசுயுக்தனாயிருந்த சிசுபாலனுக்கும் கூடத் தன் திருவடிகளைக் கொடுத்த
 தருளின இஸ்வராவத்தை அறிவாரை அறிந்து வைத்தும் சங்கே மஹு
 மாயிருப்பதொன்றைக் கேட்கவேண்டி இருப்பாரவர்கள் பக்கலிலே
 சென்று இக்ருணத்தையன்றி மற்றுமொன்றைக் கேட்பாரோ என்கிறார்.

மூன்றாம் பாட்டு

இ. டுவாதிசகலஜ்ஞக்களையும் ரக்ஷித்த அக்ஷயத்தைச் சொன்னவர் இப்பாட்டிலே சிஷுபாலனை ஒருத்தனை ரக்ஷித்த இதை ஒரு அக்ஷயமாகச்சொல்லுகை அசङ्஘தமன்றோவென்ன அவதரிப்பிக்கிறார் (மநுஷ்யேத்யாதியால்). அநுகூலரை ரக்ஷிக்கிறதிற்காட்டில் ப்ரதிகூலனை ரக்ஷிக்கை அக்ஷயமாகையாலே சொல்லுகிறாரென்று கருத்து. கேட்பார் செவி சுடு என்கிற இடத்திலே கேட்பாரென்கிற சாமான்யநிர்வஃதத்தாலே ப்ரதிகூலரும் கூட விவக்ஷிதரென்று நினைத்தருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வபரிவாடேத்யாதியால்). இந்த ஸ்வஃஷ்டம் கூண்பரம். கீழ்மை வசவுகளே வையுமென்கிறதற்குத் தாத்ஃபயம்ருளிச்செய்கிறார் (பரஃஷேத்யாதியால்). சேட்பால் பழம் பகைவனென்கிறதற்குத் தாத்ஃபயம்ருளிச்செய்கிறார் (ப்ரதிபவமத்யாதியால்). திருவடி தாட்பாலடைந்த தன்மை என்கிறதற்குத் தாத்ஃபயம்ருளிச்செய்கிறார் (தன் திருவடிகளை இத்யாதியால்). கேட்பாரென்கிறதற்குத் தாத்ஃபயம்ருளிச்செய்கிறார் (சங்க்ஷே இத்யாதியால்). கேட்பரோவென்கிற இடத்தில் அக்ஷயத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அவர்களைஇத்யாதியால்). அவர்கள் பக்கலிலே என்றது அந்த கூணுடைய ஸ்வபாவத்தை அறிவார் பக்கலிலே என்றபடி. கேசவனியாதிக்குத் தாத்ஃபயம்ருளிச்செய்கிறார் (இக்ஞபத்தை இத்யாதியால்). (3)

ச. புடையவர்களெல்லாரு மென்றபடி. **தசரதாत्मஜனுக்கு ஆளாகாதா**
ரென்ன பிறப்புப்பிறந்தவரென்று கருத்து. நாரணர்க்கு - நாராயணனுக்கு,
வாஸத்யஸ்வாமித்வசீஸீத்யாதிக்கல்யாணகுணராசியான தசரதாत्मஜனுக்கு என்றபடி.
ஆளன்றி யாவரோ-அடிமை ஆகாதவர்களாயிருப்பார்களோ, 'பரவான்சி'

மூ. தன்மை யறிபவர் தாம் அவற் காளன்றி யாவரோ

பன்மைப் படப்பொருள் ஆதுமில் பாழ்நெடுங் காலத்து

நன்மைப் புனல்பண்ணி நான்முக னைப்பண்ணித் தன்னுள்ளே

தொன்மை மயக்கிய தோற்றிய சூழல்கள் சிந்தித்தே?

(4)

ஆ. (தன்மையறிபவர்) பரிகூலஞான சிவபாசனை ரசித்தருளி னுனென்று

நாலாம் பாட்டு

இ. கீழும் மேலும் அவசரங்களைச் சொல்லா நிற்க நடுவே இத்தப்பாட் டிலே ஐவரையையச் சொல்லுகை அசுத்தமன்றோ வென்ன அவரெப்பிக் கிறார் (பரிகூலஞான ஐவாடியால்). இப்படி மேற்பாட்டுக்களிலும் ஏய்-

ச. 'காதுஷ்' என்னுமினையபெருமானைப் போலே பெருமாளுக்கடிமையா காதே இருப்பாருமுண்டோ என்றபடி. பிறந்தார் ஆளன்றி யாவரோ. 'மூட்சுவ் வவாசாவ' என்னுமாப்போலே ரசித்தவர்கள் அமகத்தை இழப் பரோ என்று கருத்து. (2)

கேட்பார் செவி - கேட்கிற பேர்களுல்லாருடைய காதுக்கும், சுடு - அநிகரவமாய்க் கொண்டு சுடுமவையான, கீழ்மை - நிகர்ப்-பாடகங்களான, கீழ்மை - நிகர்ப்பம், வசவுகளை வையும் - பரவங்களை யே சொல்லுவதான, வசவுகளை வையுமின்றது 'அதவாக் வசி' என்னுமாப்போலே அபிபாசகம். கேட்பால் - தூரத்தில், தூரகத்தி லென்றபடி. ஹ்ரஸாபவசங்கன் துடங்கி விரகத்திலே என்றபடி. கேண் - தூரம், பாலென்று சந்தேகம். கேண்பாலென்கிற விடத்திலே சந்தேகமே ஐகாரவ டகாரம். பழம் - பழையவனுன், பகைவன் - விரயான, பகை - விரம், பகையுடையவன் பகைவன், ஹ்ரஸாபவசம் துடங்கி விரகமாக ஹ்ரஸவிரயான என்று விரயம். சிவபாலன் - சிவபாசனாவன், திருவடி - அமரவாமிபினுடைய, நிகர்ப்பம். வாமியானவனுடைய என்றபடி. அடி என்று வாமிவாகம். தாட்பால் - அபிபாசத்திலே, தான் - பாடம், பாலென்று சந்தேகம். அதைந்த தன்மை - அதைந்த வசாவத்தை, தன்மை - வசாவம், அப்படிப்பட்ட சிவபாசனும் கூடத் திருவடிகளை அடையும்படி பண்ணின கண்ணுடைய வசாவத்தை என்றபடி. அறிவாரை - அறிந்த வானவிகாரை, அறிந்தும் - அறிந்திருக்கச் செய்தேயும், கேட்பார்கள் - மூடமாயிருப்பதொன்றைக் கேட்கவேணும் என்று ஹ்ரஸ உடையவர்கள், கேசவன் கீர்த்தியல்லால் - கீர்த்தவான கண்ணுடைய கீர்த்தி ஒழிய, பரிமவ் அபரஹ்வுக்கும் கூட மோகம் கொடுத்த இந்த கீர்த்தி ஒழிப என்றபடி. மற்றும் - வேறொன் னையும், கேட்பரோ - ஹ்ரஸம். (3)

[illegible]

இ. பூர்வகுணபிளையா உத்தமமான குறங்களை உதரோத்தரமாகச் சொல்லுகிறாரென்று கண்டு கொள்வது. இரண்டாம் பாடத்துக்குத் தாத்பர்யம்ருளிச்செய்கிறார் (देवेत्यादियால்). இரண்டாம்காலமென்கிற இத்தாலே கெடுங்காலத்து என்றது व्याख्यातम्. स्वस्मिन्ब्रह्मीनमित्यादियாலே ஆறுமில்ன்றது व्याख्यातम्. सकल-पुरुषार्थसूत्र्यमेன்கிறவித்தாலே பாழென்றது व्याख्यातम्. இரண்டாம் பாடத்தில் अवसिद्धावन्तதை அருளிச்செய்கிறார் (स्वकीयेत्यादियால்). நன்மைப்புனலி லுள்ளிருக்கக் தாத்பர்யம்ருளிச்செய்கிறார் (सलिलेत्यादियால்). தன்னுள்ளோ டுள்ளிருக்கத் தாத்பர்யம்ருளிச் செய்கிறார் (तन्नुद्भूत इत्यादियால்). प्रथम-पादத்திற்குத் தாத்பர்யம்ருளிச்செய்கிறார் (समस्तवस्तित्यादियால்). (4)

ச. பன்மைப்படர் பொருள் - बहुवचन உடையவையாப் படர்ந்த
வையான பதார்த்தங்கள், பன்மை - बहुवचन, சாக்ராயிவத்சமாச:. டேவாதிரூபேன
बहुविधमाय अवान्तरभेदத்தாலும் அநேகவிதமாய் வ்யாப்தமான பதார்த்தங்களே என்ற
படி. ஆதும் - ஒன்றும், இல் - இல்லாத, எல்லாம் சூதபகதிபிளே
प्रलीनமான என்றபடி. பாழ் - சூன்யமான, சகலபூதார்த்தசூன்யமான என்ற
படி. நெடும் - தீவ்மான, द्विपराधंस्वतया अतिदीर्घமான என்றபடி.
காலத்து - காலத்திலே, प्रत्येककालத்திலே என்றபடி. प्रत्येककालान्तத்திலே
என்று विवक्षितम्. நன்மைப்புனல் - நன்மையை உடைத்தான ஜலத்தை,
शाकशायिवदसमास:. சஹர்க்கைக்கு சந்தர்கேவபுவே உண்டாக்கின ஜல்
போலன்றிக்கே காரியஸ்திதஞ்செல்லாம் சபயுகாமாகிற நன்மையை
உடைத்தான ஜலத்தை என்றபடி. பண்ணி-விமித்து, 'अप एव ससजिःसदौ'
என்கிறபடியே முற்பட சூடித்து என்றபடி. நான்முகனைப் பண்ணி -
अवन्तरं अण्डத்துக்குள்ளே चतुर्मुखனை विमिத்து, சூடித்தென்னுதே
பண்ணி என்றது चतुर्मुखस्य अत्यन्तविधेयत्वस्योत्पत्त्यम्, குழமனைப்
பண்ணி என்னுமாப் போலே. தன்னுள்ளே - தன்னுடைய சதுஸ்த
திலே, தெரன்மை - पूर्वकालத்திலே, தொல் - पूर्वकाल, தொன்மை -

சூ. சூழல்கள் சிந்திக்கில் மாயன் கழலன்றிச் சூழ்வரோ
 ஆழப் பெரும்புனல் தன்னுள் அழுந்திய ஞாலத்தை
 தாழப் படாமல்தன் பாலொரு கோட்டிடைத் தான் கொண்ட
 கெழல் திருவரு ஆயிற்றுக் கேட்டும் உணர்ந்துமே? (5)

ஆ. (சூழல்கள்) கிணற்றிலே விழுந்த தன்னுடைய ஈனையை மாநா
 வானவள் வாசுதேவியத்தாலே விழுந்து எடுக்குமாப்போலே ரசாதல
 ததிலே நினைவான பூயிவியை வராஹபுரமாய் அக்ஷணத்திலே சென்று
 முழுதி எடுத்தருளின இம்மஹாபுரத்தைக்கேட்டு ஐதமானத்தை ஸ்மரித்தி
 ருந்து வைத்துத் தங்களுக்கொரு பூராய்சாபனத்தைச்செய்ய வேண்டு
 மென்று நினைக்கில் அந்த அக்ஷயமூரணவனுடைய திருவடிகளை
 பல்லது அபயிப்பரோ என்கிறார். (5)

ஐந்தாம் பாட்டு

இ. பாட்டில் அபிபிரதமான டீடாந்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் (கிணற்றிலே
 டீடாந்தியால்). டீடாந்தியாதத்தை சந்தித்தருளிச் செய்கிறார் (ரசாந்தியாதி
 யால்). உதாரணத்துக்குத் தாஸ்யமருளிச்செய்கிறார் (வராஹியாதி
 யால்). உணர்ந்து என்கிற பதத்துக்குத் தாஸ்யமருளிச்செய்கிறார் (ஐதமியாதி
 யால்). சூழல்கள் சிந்திக்கிலென்கிறதற்குத் தாஸ்யமருளிச்செய்கிறார்
 (தங்களுக்கியாதியால்). மாயன் கழலன்றிச் சூழ்வரோ என்கிறதற்குத்
 தாஸ்யமருளிச்செய்கிறார் (அந்த அக்ஷயியாதியால்). (5)

ச. பூவ்காலம். இப்படி சமவாசிபவ் இங்கே லக்ஷணயா பரிபரம். மயக்கிய
 தான் மயக்கின, ஒருவர்க்கும் தெரியாதபடி 'தம எகீமவதி' என்
 னும்படி பண்ணிவித்த என்றபடி. சந்தாரவாசன்களெல்லாம் சந்தாமரம்படி
 சந்தாசந்தனங்களைச் சிரகால் சரிப்பித்து வைத்த என்கை. தோன்றிய -
 சாவிமீவிப்பித்த, திரும்பி கரணகலேவரபுரத்தாலே எல்லாவற்றையும்
 சூடித்த என்றபடி. சூழல்கள் - சூயங்களை, இப்படி சந்தாந்தியமாக
 அவன் பண்ணின சூடாசூயங்களை என்றபடி. சிந்தித்து - சிந்தித்து,
 வேதாந்தங்களாலே பரிமரித்தென்றபடி. தன்மை - வஸ்துசுவாபங்களை,
 தன்மை - சுவாபம், 'த்வ் வயாந் ஹி லோகானாமாதிதர் சுவய் ப்ரமூ:' என்கிறபடியே
 அவன் காரணமாய் இவை எல்லாமவனுக்குக் காரியமாயிருக்கிற இந்த
 சந்தாரவாசனத்தை என்றபடி. அறிபவர் - அறிந்தவர்கள், தாம் -
 தாங்கள், சந்தாந்தியமாக என்றபடி. அவர்க்கன்றி - அந்த சந்தாரவாசன
 ரான பெருமானுக்கல்லது, ஆளாவரோ - அடியையாவார்களோ. (4)

மு. கேட்டும் உணர்ந்தவர் கேசவற் காளன்றிபாவரோ?

வாட்டமி லாவண்கை மாவலி வாதிக்க வாதிப்புண்டு

சட்டங்கொள் தேவர்கள் சென்றிரந் தார்க்கிடர் நீக்கிய

கோட்டங்கை வாமன னாய்ச்செய்த கூத்துக்கள் கண்டுமே?

(6)

ஆ. (கேட்டுமுணர்ந்தவர்) महावर्ष्याகிற महासुरனால் பிரிதமாய்
தவிரசநாய்யான தேவசமூஹத்தாலே வயிதனான எம்பெருமான் அவனுடைய
பிரத்யோத்தாலே சுவரூபேண அவனை நிரசிக்கமாட்டாமை சிவாமனனாய் வந்து
பிறந்தருளி வாயிதாய்மாக 'दवाप्त प्रतिगृह्णीयात्' என்கிற தன்னுடைய
சுவரூபத்தையும் கூட வ்யவாகரித்துக் கொண்டு அவனுடைய வரத்தை
"கொள்வனான் மாவலி முவடி தா" என்றிரந்து கொண்டு செய்தருளின
வாய்நங்களைக் கண்டு வைத்தும் அறிவுடையராயிருப்பார் வ்யைநாநாதி
களுக்குக் காரணபூதனான சிவாமனனுக்கல்லது ஆளாவரோ என்கிறார். (6)

ஆறும் பாட்டு

இ. மாவலி இत्याதி இரந்தார்க்கு இत्यஸ்த்துக்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார்
(महावर्ष्यादियால்). வாட்டமிலா வண்கை என்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்
செய்கிறார் (அவனுடைய பிரத்யோத்தாலே இत्यादियால்). கோட்டங்கை
வாமனனாயென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (சிவாமனனியாदियால்).
செய்த கூத்துக்களென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (அவனு
டைய வரத்தை இत्यादियால்). கேட்டு முணர்ந்தவரென்கிறதற்குத்
தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (அறிவுடையராயிருப்பாரென்று). கௌவஸத்
துக்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (व्यैस्यादियால்). (6)

ச. பெரும் - பெரியதான, வரிக்ஷேவமான என்றபடி. புனல் தன்னுள் -
வசத்துக்குள்ளே, புனல் - வல், தன்னென்று சுவாய்ஸுபயோகம். ஆழ -
ஆழம்படி, வரகபாஸத்தளவும் தாழ விழும்படி என்கை. அமுந்திய -
மனையான, ஞாலத்தை - மூமியை, இதுக்குக் கொண்ட என்கிறத்
தோடே வ்யயம். தாழப்படாமல் - விதிவிக்கப்படாமல், தாழுகை -
விதிவிக்கை, வரிசீரமாக என்றபடி. தன்பால் - தன்னிடத்திலே,
தன் திருமேனியிலே என்றபடி. ஒரு - ஓகதேவமான, கோட்டிடை -
வ்யைவஸத்திலே, கோட்டு - வ்யை, இடை - வ்யை, வ்யைமீலே என்றபடி.
கொண்ட - வ்யைத்தவனான, கேழற்றிருவுருவாயிற்று - வராமான அழ
கிய ஸ்ரானதை, கேழல் - வராமல், கேட்டும் - வேதிவாஸபுராநாதிநாலே
கேட்டிருக்கச் செய்தேயும், உணர்ந்தும் - அறிந்தும், கேட்டிருந்த
இத்தை ஸ்மிரத்திருக்கச் செய்தேயுமென்றபடி. இதுக்குக் கழலன் றிச்

ச. சூழ்வரோ என்கிறத்தோடே ஸ்வயம். சூழல்கள்-உபாயங்களை, பூசுவாய்-
சாவுநங்களை என்றபடி. சிந்திக்கில் - அநுஷ்டிக்க வேணுமென்று சிந்தித்
தால், மாயன் கழலன்றி - அநுய்யூதனான அவனுடைய திருவடிகளை
ஒழிய, சூழ்வரோ - அபயிப்பரோ என்றபடி. (5)

வாட்டமிலா - ஸ்ரீனி இல்லாததான, ஒருக்காலும் ஔதாய் குறையாத
தான என்றபடி. வண் கை - உதாரமான கையை உடையவனான,
எத்தனை காலம் தான் பண்ணினாலும் ஔதாய் வாட்டாதே உதாரமான
கையை உடையவனான என்று ஐதாய்ம். இப்படி மஹாபலி ஔதாய்மாகிற
மஹாபலிநுக்கையாலே அவனை ராவணாடிகளைக் கொண்டுப்போலே கொல்ல
மாட்டாதே தான் யாக்கனாய் வந்தானென்று கருத்து. மாவலி -
மஹாபலியானவன், வாதிக்க - வாதிக்க, வாதித்ததினாலே என்றபடி.
வாதிப்பு - வாதிப்பை, உண்டு - அநுபவித்து, ஈட்டங்கொள் - ஈட்டம்
கொண்டவர்களான, சமூஹிபூதரான என்றபடி. ஈட்டம் - சமூஹம், சாமனி
கள் போலே பரஸ்பரேக்யம் சஹயாமையாலே சேராச்சேர்த்தியாயிருந்து
வைத்து மஹாபலி பிடிக்கத்துடங்கினவாதே மனாமிமானராய் காரியம்மாகக்
ஈட்டம் ஈடினவர்களான என்றபடி. தேவர்கள் - தேவர்கள், சென்று -
தான் எழுந்தருளி இருக்கிற இடத்திலே வந்து, இரந்தார்க்கு - யாசி
த்தவர்களுக்கு, பூர்வ தேவாமிமானிகளாயிருந்து வைத்து இப்போது தன்
ராய் வந்து யாசித்தவர்களுக்கென்று ஐதாய்ம். இடர் நீங்கிய - து:ஷத்
தைப் போக்கினவனான, இடர் - து:ஷ், யாசித்த அந்தைச் செய்கிறோ
மென்கிற பரிசாவுவனத்தாலே அவர்களுடைய மனது:ஷத்தைப் போக்கின
வனான என்றபடி. கோட்டு - குவிந்ததான, மஹாபலியினுடைய
தானவனமேற்கைக்காகக் குவிந்ததான என்றபடி. அம் - அத எவ அழகிய
தான, கை - ஈஸ்த்தை உடையவனான, வாமனனாய் - வாமனரஹாசாரி
னாய், செய்த ஈத்துக்கள் - பண்ணின அநுய்யூதனங்களை, அதாவது
அன்றே பிறந்து, அன்றே வளர்ந்து, அன்றே மிஷ்யிலே அதிகரித்து,
மஹாபலியைவாடித்தலே க்ருணாஜினமும் யஜ்ஞபீதமும் முஞ்சியுமான விரிதவே
த்துடனே வந்து நின்று "கொள்வனான் மாவலி முவடித்தா" என்று
முடிவளித்ததைப் பண்ணிச் சிறிய காலக் காட்டிப் பெரிய காலாலே
அளந்து கொண்ட இந்த அநுய்யூதனங்களை என்றபடி. கண்டும் -
நன்றாக அறிந்திருக்கச் செய்தேயும், இதுக்கு ஆளாவரோ என்கிறத்
தோடே ஸ்வயம். கேட்டும் - பிறர் சொல்லக் கேட்டும், உணர்ந்தவர் -
அறிந்திருக்கிறவர்கள், தவஹிதாடிகளைப் பிறர் சொல்லக் கேட்டும்,
தாங்கள் மனந்தாலே நிரூபித்து மறிந்திருக்குமவர்கள், கேசவர்க்கன்றி-

மு. கண்டும் தெளிந்தும் கற்றுகண்ணற் காளன்றி யாவரோ
வண்டுண் மலர்த்தொங்கல் மார்க்கண் டேயனுக்கு வாழுநான்
இண்டைச் சடைமுடி யீச னுடன்கொண் டுசாச்செல்ல
கொண்டங்குத் தன்னெடும் கொண்டுடன் சென்றதுணர்ந்துமே? (7)

ஆ. (கண்டும் தெளிந்தும்) மாतापिताக்களாலே மஹா தபசா ஸ்வரூப அநவ-
ரத் ஸபலாஹிதனாயிருந்த மாக்ஷேயன் தன்னுடைய ஆயுர்யமாக ருடனை
ஆதர்த்திக் அவனும் மத்சமீஹிதசிவசுயமாக நானும் ஸரமபுரஸனை நோக்கி
தபசுயே பண்ணி வதிக்கிறதென்று சொல்லி தன்னுடைய தபாபேதத்தை
யும் காட்டி அவனுடைய திருவடிகளை ஆதர்த்திக் போரென்று
அவனைக் கொண்டு ருடன் வந்து ஆதர்த்திக், அவனுக்காக மாக்ஷேயனுக்கு
சமயமான ஆயுஸ்ஸைக் கொடுத்தருளி நியதிக்ஷரத்வெ விபயிகரிப்பதும்
செய்தருளின இம்மஹாபுருஷத்தை அறிந்து வைத்தும் சாராசாரவிவகஜரா
யிருப்பார் அந்த சூனனுக்காளன்றி ஆவரோ என்கிறார். (7)

ஏழாம் பாட்டு

இ. வண்டுண் மலர்த்தொங்கல் என்கிற இடத்திலே ஆதர்த்திக்ஷி
அய்த்ததை அருளிச்செய்கிறார் (மாத்தேயாடியால்). அதுக்குத் தாத்ரயம்ருளிச்
செய்கிறார் (அநவரதமியாடியால்). வாழுநாளென்கிறதற்குத் தாத்ரயம்ருளிச்
செய்கிறார் (தன்னுடைய இயாடியால்). இங்கு ஸலிதாய்ம்ருளிச்செய்
கிறார் (ருடனை இயாடியால்). இண்டைச்சடைமுடி ஸசனென்கிறதற்குத்
தாத்ரயம்ருளிச்செய்கிறார் (மத்சமீஹிதமியாடியால்). உடன் கொண்டுசா
என்கிறதற்குத் தாத்ரயம்ருளிச்செய்கிறார் (அவனுடைய திருவடிகளை
இயாடியால்). ஆதர்த்திக் போரென்றது ஆதர்த்திக் வாருங்கோளென்றபடி.
செல்ல என்கிறதற்குத் தாத்ரயம்ருளிச்செய்கிறார் (அவனைக்கொண்டியாடி
யால்). கொண்டங்கு என்கிறதற்குத் தாத்ரயம்ருளிச்செய்கிறார் (அவனுக்
காக இயாடியால்). தன்னெடுமியாதிக்குத் தாத்ரயம்ருளிச்செய்கிறார் (நியே-
யாடியால்). கண்டும் தெளிந்தும் கற்றுரென்கிறதற்குத் தாத்ரயம்ருளிச்
செய்கிறார் (சாரேயாடியால்). (7)

ச. "க इति ब्रह्मणो नाम ईशोऽहं सर्वदेहिनाम् । आवां तवाऽङ्गे संभूतो तस्मात्केशवनामवान्"
என்கிறபடியே ப்ரஹ்மயோ: காரணபூதரானவர்க்கல்லது, "एकः प्रासीत्सर्वपादमन्यः
प्राचक्षन्मुदा । अपरोदीधरत्तीर्थं कोऽधिकस्तत्र गण्यताम्" எனும்படி அவர்களுக்கு
சாராஹ்யனாயிருந்த சீவாமனனுக்கல்லது என்றபடி. ஆளாவரோ - அடிமை
யாவர்களோ?

மு. செல்ல உணர்ந்தவர் செல்வன்றன் சீரன்றிக் கற்பரோ
எல்லை யிலாத பெருந்தவத் தால்பல செய்யிறை
அல்லல் அமரரைச் செய்யும் இரணியன் ஆகத்தை
மல்லல் அரியுரு வாய்ச்செய்த மாயம் அறிந்துமே?

(8)

ஆ. (செல்லவுணர்ந்தவர்) தன்னுடைய சபிவகத்தாலே தேர்களுக்கு

எட்டாம் பாட்டு

இ. எல்லை இலாத பெருந்தவத்தாலென்கிறதற்குத் தாபயம்முனிச்செய்
கிறார் (தன்னுடைய இயாதியால்). பல இயாதி செய்யுமியாதத்துக்குத்

ச. வண்டுண் - வண்டுகளுண்ணு நிற்கிற, மகரந்நுமாக்கையாலே
வண்டுகளாலே அசுவாத் பண்ணப்படா நிற்கிற என்றபடி. மலர் - மூல
ங்களை உடைத்தான, தொங்கல் - மாலைய உடையவனுன, மாதாபி
க்களாலே எதிரிசெய்தாலே சவீதா வகத்தானுன என்றபடி. மார்கண்ட
டேயனுக்கு - சாக்ஷேனுக்கு, வாழுகான் - வாழுகாணக்காக, சிவத்தி
ருக்கும் காமமுண்டாகக்காக என்றபடி. அபமூல நம்பி சிவத்திருக்கும்
காமமுண்டாகக்காக என்கை. இதுக்குச் செல்ல என்கிறத்தோடே
அவதம். இண்டைச்சடை - வதமான வதைய, இண்டை - வதம், முடி -
சிரஸிலே உடையவனுன, தன்னுடைய சபிவகத் தோற்றும்படி
இருக்கிறவனுன என்றபடி. நசன் - வதனவன், உசா - உசாவி,
சரலாம் பண்ணி, உசாவகை - சரலாம் பண்ணுகை, நான் நாராயண-
வரணாபிநன், நியமவகை அசுவிக் வா என்று சாக்ஷேனுடே சரலாம்
பண்ணி என்கை. உடன்கொண்டு - சாக்ஷேனையும் கூட அழைத்துக்
கொண்டு, செல்ல - சவீதரனை வந்து கிட்டினவாறே, அங்கு - அந்த
வதையிலே, சாக்ஷேனிப்படி மூலமூலமுப் வந்த வதையிலே என்றபடி.
கொண்டு - அழிகரித்து, அப்படி. தேவதாந்நுன சாக்ஷேனையும் வத-
சுவ அழிகரித்து என்றபடி. தன்னெனும் கொண்டு - தன்னுடே
கூட்டிக்கொண்டு, வதத்த மாவமன்றிக்கே அவனைத் தனக்குக் கிணு-
னாகியும் கொண்டென்றபடி. உடன் சென்றது - கூடச்சென்றத்தை,
அவனினி தன்னைப் பிரிபாதபடியாக அவனை நாராயணனாகும்படி
பண்ணிக் கொண்டத்தை, உணர்ந்தும் - புராணாதிமூலத்தாலே அறிந்தி
ருந்தும், இதுக்கு ஆளாவரோ என்கிறத்தோடே அவதம். கண்டும் -
புறத்தித்தாப் போலே அறிந்தும், பிவதவங்களை இதி வோ. தெளிந்தும் -
வதிகள் தீரும்படி மனத்தாலே தெளிந்தும், கற்றார் - இப்படி வதவங்
களை அவதத்திருக்குமவர்கள், சாரசாரவிவதன் பண்ணி இருக்குமவர்க
ளென்றபடி. கண்ணற்கன்றி - கண்ணுக்கல்லது, ஆளாவரோ - அடி
மையாவாரோ?

(7)

ஐ. மாயம் அறிபவர் மாயவற் காளன்றி யாவரோ
தாயம் செறுமொரு நூற்றுவர் மங்கல ரைவர்க்காய்
தேசம் அறியவர் சாரதி யாய்ச்சென்று சேனையை
நாசம்செய் திட்டு நடந்தநல் வார்த்தை யறிந்துமே?

(9)

ஆ. சுவ்ஃகாரவாகன ஹிரண்யுடைய ஶரீரத்தை அபரிமிதபரிமாணநுசிஹ்ரூபவர
னாய்க்கொண்டு பிளந்தருளின ஶாஸ்யத்தை அறிந்து வைத்தும் அறி
வுடையராயிருப்பார், ஶாஸிதஸ்ஶ்லேஶரூபநிரதிஸ்யஸ்பத்தை உடையனானவனு
டைய அந்த ஶாஸிதவாஸஸ்யகுத்தையலலது கற்பரோ என்கிறார். (8)

(மாயமறிபவர்) பாண்டவர்களுக்கு சர்வலோகஸாஸிகமாக சாரய் பண்ணி

இ. தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (தேவர்களுக்கித்யாடியால்). மல்லலரியுருவாயி
த்யாடிக்குத்தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (அபரிமிதெத்யாடியால்). செல்ல உணர்ந்
தவரென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (அறிவித்யாடியால்). செல்வன்
தன்னித்யாடிக்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (ஶாஸிதஸ்ஶ்லேஶெத்யாடியால்). (8)

ஒன்பதாம் பாட்டு

ஓரைவர்க்கா என்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (பாண்டவர்களுக்
கென்று). தேசமறிய ஓர் சாரதியா என்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்

ச. எல்லையிலாத - ஶவடி இல்லாத, ஶச்யேயங்களான, பெருந்தவத்தால-
பெரிய தபஸுக்களால், பல - ஶஹுக்களான, செய் - தன்னால் செய்யப்பட்ட
வையரான, மிறை - மிறுக்குக்களை உடையவனான, லோகபீடங்களை
உடையவனான என்றபடி. தபஸுக்களைப் பண்ணி வரங்களைப் பெற்று
லோகங்களை எல்லாம் ஶஹுஶகாரமாகப் பிடிக்கிறவனான என்றபடி. அம
ரரை - தேவர்களை, அல்லல் செய்யும் - ஶபஹம் பண்ணுமவனான, அல்லல்-
ஶபஹம், இரணியனாகத்தை - ஹிரண்யுடைய ஶரீரத்தை, ஆகம் - ஶரீர்,
மல்லலரி உருவாய் - பெருமையை உடைய ஹிரூபனாய், மல்லல் -
பெருமை, அரி - ஹிஸிஹ்மென்றபடி. ஶஹுபரிமாணநுசிஹ்ரூபவரனாய் என்ற
படி. செய்த மாயம் - பண்ணின ஶாஸ்யங்களை, வாலனுடைய ஶதிஸா-
ஸமகாஸத்திலே ஶஸஶத்தில் நின்றும் ஶாஸிதவிக்ஶையும ஶஹுஸுருனுடைய
உடலை ஶஶாஸங்களாலே பிளக்கையும் முதலான ஶாஸ்யவேஸிங்களை
என்றபடி. அறிந்தும் - புராஸாடிஸுஶத்தாலே கேட்டறிந்திருக்கச் செய்
தேயும், இதுக்குச் சீரன்றிக் கற்பரோ என்கிறத்தோடே ஶவ்யம்.
செல்ல உணர்ந்தவர் - எல்லையளவும் செல்ல அறிந்தவர்கள், ஶுர்ஶான
ராயிருக்குமவர்களென்றபடி. செல்வன் தன் சீரன்றி - ஶபஶனுடைய
கல்யாணகுணங்களை அல்லது, ஶாஸிதஸ்ஶ்லேஶரூபஶஹுஸ்பத்தை உடையவனுடைய
ஶாஸிதவாஸஸ்யத்தை என்றபடி. கற்பரோ - ஶவ்யசிப்பரோ, வேருன்றை
ஶநஸா ஶநுஸிஶிப்பாரோ என்றபடி. (8)

ஆ. அவர்களுடைய டாயபாஸராஸ்தாஸுவவிசெவிகளான துயிவநாடிகளையும் அவர்களுடைய செந்களையும் நாமம் செய்திட்டுத் திருநாட்டேற எழுந்தருளின கர்யாணுத்தை அறிந்து வைத்து நல்லதறிவார் அந்த ஶாஸ்ய்மூலுக்கன்றி ஆளாவரோ என்கிறார். (9)

இ. செய்கிறார் (சர்வதாடியால்). தாயம்செறுமொரு நூற்றுவர் மங்க என் கிறதற்குத் தாயம்மருளிச்செய்யுர் (அவர்களுடைய த்ஸாடியால்). நடந்த நல்வார்த்தை அறிந்து மென்கிறதற்குத் தாயம்மருளிச்செய்கிறார் (திருநாட்டேற த்ஸாடியால்). அறிந்து வைத்து என்கிறதற்கு ஆளாவரோ என்கிறத்தோடே ஶ்வயம். ஶயமபாத்ததுக்குத் தாயம்மருளிச்செய்கிறார் (நல்லத்யாடியால்). (9)

ச. தாயம் - தாயத்தை, தாயபாஸமான ராஸ்யத்தை என்றபடி, செறும் - செறுக்கினவர்களான, செறுக்குதல் - வாசித்தல், தாயத்தை - வாசிக்கையாவது இவர்களைப் பூஜிக்கவொட்டாதே தாய்கள் ஶரஹிக்கை. ஓர் - நீஷ்யத்திலும் சீஷ்யத்திலும் ஶதிரீயரான, நூற்றுவர் - ஶதஸ்யரான துயிவநாடிகள், மங்க - நசிக்கும்படி, இதுக்குச்சாரதியாயென்கிறத் தோடே ஶ்வயம். ஓர் - ஶதஶயரான, ஒரு சாரிய ஒழிப வேறு துணை இல்லாதவர்களான என்றபடி. ஐவர்க்காய் - ஶதஸ்யரான ஶாஸ்யர்களுக்காய், அவர்களுக்குத்தானொருவனுமே சர்வவிவஸ்யுமாயென்றபடி. தேசமறிய - தேசமெல்லாமறியும்படியாக, இது நிதஶகூயமாகையாலே இத்தை ரஹ்யமாகச் செய்ய வேணுமென்றெண்ணுதே 'தாய் ரயிதமாத்மான்' 'ச சாரிய சர்வலோகஸாஸிக்' 'சகார' என்னும்படி ஶயசநைகருக்கும் நடுவே சமஸ்ததேவர்களிலும் ஶசிஹமாம்படியாக என்றபடி. ஓர் - ஶதிரீயனான, சாரதியாய் - சாரதியாய், சென்று - தேரை நடத்திக்கொண்டு ஶஶரித்து, சேனைகைய - செனையை, நாசஞ்செய்திட்டு - நாமம் பண்ணிவித்து, நடந்த - 'ஶவநாஸிஸ்தி' 'ச மூடா: மானுயி' 'தநுமாவிதம்' என்கிறபடியே தன்னுடைய இந்த சிசீஸ்யாதி-புணங்களை அறியமாட்டாதே ஶஸ்யப்படுகிற இந்த துஷ்யத்திலே இராதே ஶுமாராவதரணமந்தரமே தன்னுடைச்சோதிக்கு எழுந்தருளின, நல்வார்த்தை- நல்ல வாய்வை, இப்படி எழுந்தருளினபடியைப் பேசின ஶஹாரதத்தை என்கை. இப்படி துணனுடைய சிசீஸ்யாதிபுணங்களைப் ஶதிவாதிக்கையிலே ஶவாததாஸ்யமாகையாலே நல்லதான ஶஹாரதத்தை என்கை. அறிந்தும் - அறிந்திருக்கச் செய்தேயும், இதுக்கு ஆளாவரோ என்கிறத்தோடே ஶ்வயம். மாயம் - ஶாஸ்யத்தை, ஶஸ்யாஸ்யமான இந்த ஶாஸ்ய-ஶஸ்யையை என்றபடி. அறிபவர் - அறிந்தவர்கள், மாயவற்கன்றி- அந்த ஶாஸ்ய்மூலான துணனுக்கல்லது, ஆளாவரோ - வேறொருவர்க்கு அடிமையாவர்களோ என்றபடி. (9)

மூ. வார்த்தை யறிபவர் மாயவற் காணன்றி யாவரோ
 போத்த பிறப்பொடு நோயொடு முப்பொடு இறப்பிவை
 போத்து பெருந்துன்பம் வேரற நீக்கித்தன் தானின்கீழ்ச்
 சேர்த்து அவன் செய்யும் சேமத்தை யெண்ணித் தெளிவுற்றே? (10)

ஆ. (வார்த்தையறிபவர்) 'विवेश वैश्वं तेजस्वशरीरस्सहाऽनुगः' என்று
 கொண்டு ஆசிரை அஸ்வரூபதிருதானகர்ஜமவாதிஜராமரணாநிரவிக்ஷு-
 கர்ஸ்சாரத்தைப் போக்கி கீவ்ஸ்யரூபமஹநய்த்திலும் புகாமே தன் தாளிணைக்
 கீழ்ச்சேர்த்து அஸ்மான்த்ஸ்சேவத்தைப் பண்ணியருளும் மஹாபுத்தை உள்ள
 படியே அறிந்து வைத்தும் சேதநராயிருப்பார் அக்ஷய்மூலனான வக்ஷதித்
 திருமகனுக்கல்லது ஆளாவரோ என்கிறார். (10)

பத்தாம் பாட்டு

இ. போர்த்த இயாதி போர்த்து இயஸ்த்துக்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார்
 (विवेशेयாதியால்). நாகசரிஸ்யாயும் ஜம்விஷமமாகையால் போர்த்த பிறப்
 பொடு என்று ஜம்நிவ்யஸ்யைச் சொன்னபோதே நாகநிவ்யஸ்யைத் தனித்துச்
 சொல்ல வேண்டாமையாலே பெருந்துன்பமென்றது கீவ்ஸ்யமென்று
 கருத்து. அவன் செய்யுமித்யாதிக்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (आत्मान्त-
 र्यादियால்). இத்தாலிப்பாட்டுக்கு சஜ்ஜதியும் சூவிகை. கீழ்ப்பாட்டுக்
 களிற் சொன்ன ஸ்பகாரங்கனெல்லாம் இச்சேதநர் ச்சாரத்தே இருக்கச்
 செய்தே இவர்களுக்குப் பண்ணும் ஸ்பகாரங்கள் அவ்வளவன்றிக்கே
 ச்சாரத்தை நிஷேமமாகப் போக்கித்தன் திருவடிகளிலே சேர்த்துக்
 கொள்ளுகையாகிற மஹாபுத்தை அநுஸந்திக்கிறாப்பாட்டிலே என்றதா
 யிற்று. வார்த்தை அறிபவர் என்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார்
 (चेतनरायிருப்பாரென்று). மாயவர்க்கென்று சாமான்யநிஷேமாயிருந்தாலும்
 கற்பாரிராமபிராஜை என்று ஸ்பகமானுஷ்யத்தாலே இவ்ஸ்பசஹாரமும் ராம-
 விஷயமென்று நினைத்தருளிச்செய்கிறார் (आक्षयमूतनैर्यादियால்). (10)

ச. போர்த்த - போர்த்துக்கொண்டிருக்கிற, ஸ்வரூபாடிகளைக் காண
 வொண்ணாதபடி அஸ்மானை மறைத்துக் கொண்டிருக்கிற என்றபடி.
 பிறப்பொடு - ஜம்மத்தோடே, நோயொடு - அந்த சரிரானுபநிஷயான வ்யாதி-
 களோடு, முப்பொடு - வரீயோடு, அந்த வ்யாதிகள் போலே வியாதி-
 களை இட்டுப் பரிஹரித்துக் கொள்ளவுமொண்ணாதபடியான வரீயோ
 டென்றபடி. இறப்பு - மரணமும், அப்படி வரீயோடேயாகிலும் விவரித்
 திருக்கவுமொட்டாத மரணமென்றபடி. அவை - அவை அத்தனை
 யையும், போர்த்து - அடியோடே போக்கி, பெருந்துன்பம் - பெரிய

ஐ. தெளிவுற்று வீவின்றி நின்றவர்க் கின்பக் கதிசெய்யும்
தெளிவுற்ற கண்ணனைத் தென்குரு கூர்ச்சட கோபன்சொல்
தெளிவுற்ற ஆயிரத் துள்ளிலை பத்தும்வல் லார் அவர்
தெளிவுற்ற சிந்தைவர் பாரு முவுல கத்துள்ளே. (11)

ஆ. (தெளிவுற்று) அந்நயோஜனமாக ஒருக்கால் தன்னை கினைத்தவர்க ளுக்குத் தன் திருவடிகளை ஆதாமாநயமாகக் கொடுத்து வைத்துப் பின்னையுமவர்களுக் கொன்றும் செய்பப் பெற்றிலோ மென்று அவர் கள் சிகலை நினைத்துக் கொண்டிருக்குமிந்த சதாநுவிவிஷ்டனான எம்பெரு மானை சாஸாந்ருதித்துச் சொன்ன இத்திருவாய்மொழியை வல்லார் இந்த சிகத்திலே இருந்து வைத்தே அவனையறிந்து சதேகமொராவநென் கிறார். (11)

திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே ஸரணம்.

நிகமனம்

இ. வீவின்றி என்கிறதற்குத் தாய்மருளிச்செய்கிறார் (அந்யேத்யாடியால்). தெளிவுற்று நின்ற என்கிறதற்குத் தாய்மருளிச் செய்கிறார் (ஒருக் காலியாடியால்). இன்பக்கதி செய்யுமென்கிறதற்குத் தாய்மருளிச் செய்கிறார் (தன் திருவடிகளை இயாடியால்). தெளிவுற்ற கண்ணனை என்கிறதற்குத் தாய்மருளிச்செய்கிறார் (பின்னையுமவர்களுக்கிரையா டியால்). சிகலையென்றது நியையை என்றபடி. அவர்கள் செய்த நிஷி- ஷ்காரத்தை என்கை. தெளிவுற்ற ஆயிரத்துளென்கிறதற்குத் தாய் மருளிச்செய்கிறார் (சாஸாந்ருதித்து இயாடியால்). சூரியபாதத்துக்குத், தாய் மருளிச்செய்கிறார் (இந்த சிகத்திலே இயாடியால்). (11)

ச. து. உத்தை, கீவச்யமாகிற மஹநயத்தை என்றபடி. அந்நயோஜனமாகி னிஷேஷமாகக்கழிக்க யன்ம பண்ணுவாரையும், 'ய் ஸவா வாஸர் ஞம்' மென் கிறபடியே அகவிக்குமதாக்கையாலே மஹநயமிதே கீவச்யம். வேரற - வேரற்றுப் போம்படி, கீவச்யத்தில் அந்நயோஜனம் கிட்டாதபடி என்கை. நிக்கி - தள்ளிவிட்டு, தன்னுள்ளிணக்கிழ் - 'யாவந் வரணீ மாத: பாவிவச்யஜ- நாவிவீ' | விரசா வாரிப்யாமி ந மெ வாவிவச்யஜி ||' என்னும்படி இருக்கிற தன் திருவடிகளின் கீழே, சேர்த்தி - சேரப்பண்ணி, வாவிவச்யஜி இதி ஷே: அவன் - 'விவச்யஜி இதி ஷே:ஜ' என்கிறபடியே பரிசுஷ்டனான வரவதித்திரு மகன், செய்யும் சேமத்தை - பண்ணும் சேமத்தை, கவச்ய பரிபாலனம் ஜெ: அவர்களுக்கு புனராவசி வாராதபடி வாவதாமாவிபரிபூர்ணமவத்தை அவர்களுக்கு நடத்தும்படியை என்றபடி. எண்ணி - மனம் பண்ணி,

ச. தெளிவு - நிச்சயத்தை, உற்று - நன்றாக அடைந்து, உறுமை - வா-
 ச்சம், அவனுடைய இம்மஹாபுத்தை நன்றாகத் தெளிந்து என்றபடி.
 இதற்கு மாயவற்காளன்றி யாவரோ என்கிறத்தோடே ஸ்வயம்.
 வார்த்தை அறிபவர் - சுவதாரமறிந்தவர்கள், சேதராயிருப்பாரென்றபடி.
 விசேஷராயிருப்பாரென்று சாஸ்யம். மாயவற்கன்றி - அப்யய்மூலான வசரயா-
 ஸ்மயனுக்கல்லது, ஆளாவரோ - மற்றொருவர்க்கடிமை யாவரோ என்ற
 படி. (10)

வீவு - வாசம், விசேஷமென்றபடி. இன்றி - இல்லாமல், ஸ்வயயோவந
 மாயென்றபடி. ஸயோனாத்ரஹி உண்டாகினிதே ஸ்வயசர்வதத்தில் நின்றும்
 விக்ஷேபம் வரும், ஆகையாலே வீவின்றி என்றவாறே ஸ்வயயோவநமாக
 என்று கலிக்குமிதே! தெளிவு - நல்ல ஞானத்தை, உற்று - அடைந்து,
 ஸ்வயத்யயமாக நல்ல ஸ்மரணத்தைப்பண்ணி என்றபடி. அவனை ஸாய்
 ஸாயகமென்று மயவசித்து என்கை. நின்றவர்க்கு - இப்படி ஒருக்
 கால் நினைத்து அப்பால் சிவாஸ்வசாயராயிருக்கிறவர்களுக்கு, இன்ப
 - மதிபிரபமான, கதி - எதிரை, எதிபோவமான தன் திருவடிகளினுடைய
 ஸ்ருவத்தை என்றபடி. செய்யும் - பண்ணுமவனான, தெளிவுற்ற -
 விசயஜானத்தை அடைந்தவனான, அதாவது அப்படித் திருவடிகளை
 அவர்களுக்குக் கொடுத்தும் இவர்களுக்கொன்றும் செய்யமாட்டாத
 திலோமென்று 'ஆன் ஸ்வத்யய மெ' என்று நினைத்திருக்குமவனான என்ற
 படி. கண்ணனை - கண்ணை, தென் - சூரமான, குருஷர்ச்சடகோபன்-
 திருநாரியிலிருக்கிற ஆழ்வாருடைய, சொல் - சித்தியான, தெளிவுற்ற -
 விசயஜானத்தை உடைத்தான, "தமிழ்மாலைகள் நான் தெளிய ஒதித்
 தெளிபாத மறைநிலங்கள் தெளிகின்றோமே" என்னும்படி விசயஜானபு-
 மான என்றபடி. ஆயிரத்துள் - சகலத்தில், இவை பத்தும் வல்லார்
 - ஸ்யம். பாமரு - விஸாரத்தை உடைத்தான, பா - பரப்பு, விஸார
 மென்றபடி. மருவுதல் - சம்பந்தத்திருத்தல், சேதருடைய கர்மானுபமாக
 கதிவிஸூதமான என்றபடி. முவுலகத்துள்ளே - சரவரஜஸ்தமஸ்யஸ்க்க
 ளாலே சிவசங்களான சிவங்களுக்குள்ளே, தெளிவுற்ற சிந்தையர் -
 தெளிவை உடைத்தான சிந்தைய உடையவர்கள், ஸுமரஸுபாபாசார-
 ஸுமரஸமக்திஸ்வயத்யயசேமூரிகராவென்றபடி. (11)

ஆரும் திருவாய்மொழி

மூ. பாமரு முவுலகம் படைத்த பற்ப நாபா! ஓ!
 பாமரு முவுலகம் அளந்த பற்ப பாதா! ஓ!
 தாமரைக் கண்ணா! ஓ! தனியேன் தனியா ளாஓ!
 தாமரைக் கையா! ஓ! உன்னை யென்றுகொல் சார்வதுவே. (1)

ஆ. (பாமருமுவுலகம்) இப்படி ஶாஸ்தரை ப்ருதிர்த்வததைப் போக்கித்
 தன் திருவடிகளிலே சேர்த்தருளும் ஶஹுஸங்கன் கிடக்கச் செய்தே
 நான் பின்னையும் இப் ப்ருதியோடேகூட வதிக்கிற அத்தனை ஆகாதே

ஆரும் திருவாய்மொழி

தி. இப்படி ஶீடஶரவாத்வனுடைய கல்யாணஸுஶாமுதங்களை அநுபவியா கின்று
 கொண்டு ஶுடராயிருந்த ஆழ்வாரித்திருவாய்மொழியிலே ஶாக்ஷன்
 பண்ணுணைக ஶசக்ஷமன்றோவென்ன ஶவதரிப்பிக்கிறார் (இப்படி ஶாஸ்தரை
 இत्याடியால்). (ஶக்ஷதித்திருமகளை இत्याடி) இத்தாலித் திருவாய்மொழிக்கு
 ஶாஸ்தாக்ஷன்சுதவமென்கிற ஶரவதஸுஸம் இत्याஶமென்று சூசிதமாயிற்று.

முதற் பாட்டு

பாமரு முவுலகம் படைத்த என்கிறதற்குத் தாபய்மருளிச்செய்கிறார்
 (இत्याடியால்). பாமருமுவுலகமுளந்த என்கிறதற்குத் தாபய்மருளிச்
 செய்கிறார் (பின்னையுமியாடியால்). தனியேன் தனியாளா என்கிற

ச. பா - ஶதாய்ங்கள், ஶேவாஶஸ்தாவராத்வநிஶிலஜ்ஞுஜாலங்கனென்றபடி. பா
 வென்று ஶதாய்ங்களுக்குப் பெயர். மரு - மருவியிருக்கிற, என்கும் ஶுண்
 மங்களாகச் சேர்ந்திருக்கிற என்றபடி. முவுலகம் - துதக், ஶததக், துதகா-
 துதகமென்று திரிஶங்களான லுக்ங்களை, படைத்த - சூதித்தவனான,
 இப்படி. கரணகல்பரப்தாதலே ஶததஸவ்ஶுஸுபகாரகனான என்றபடி. இப்படிப்
 பெற்ற தாயாயிருந்து வைத்தென்னை ஶததிககலாமோ என்று கருத்து.
 பற்பநாபா - ஶதநாப! ஶதம் போலே ஶதிரமணியமான ஶாஸ்தையை உடைய
 வனே என்றபடி. லுக்ங்களை எல்லாமுண்டாககின ஶதத்தை ஶாஸி
 யிலே உடையவனே என்று சொல்லுவாருமுண்டு. ஓவென்று ஶாய்-
 திரதத்தாலே ஶாக்ஷன் பண்ணுகிறபடி. பா - ஶேவாஶஸ்தாவராத்வநிஶிலஜ்ஞுஜாலங்கள்,
 மரு - மருவி இருக்கிற, என்கும் ஶுண்மங்களாகச் சேர்ந்திருக்கிற என்றபடி.
 முவுலகம் - முன்று லுக்ங்களையும், அளந்த - திரிஶமததயிலே அளந்து

மு. என்றுகொல் சேர்வதற் தோ! ஆன் நான்முடி னேத்தும், செய்ய
 மின் திருப் பாதத்தை யான்? நிலம் நீரோரி காவலின்னுமிர்
 என்றிவை தாம்முத லாமுற்று மாய்கின்ற எந்தாய்! ஓ!
 குன்றெடுத் தாநிலை மேய்த்தவை கரத்தளங் கூத்தா! ஓ! (2)

ஆ. என்று தசஸ்வலேவிரோயியான தம்முடைய பகுவிச்வந்தத்தாலே அப்யஸ்வஸத
 ராய் இப் பகுவிச்வந்தத்தைப் போக்கியருளி உன் திருவடிகளிலே
 என்னைச் சேர்த்தி அருளவேணுமென்று வகுவீர்த்திருமகனை நோக்கிக்
 கூப்பிடுகிறார். **தேவாதித்யாவராதநிவிக்ஷண்புராணபரிபூர்ணமான** **சகலலோகங்களையும்**
படைத்த **பரமகாரணிகளே!** பின்னையுமந்த சூட்சுமான லோகத்திலே **யிவாசன**
னாய் வந்து **அவதரித்தருளி** **அநாலோசிதபூபாபுஷமாக** **சர்வாதிக்களும்** **அனோவிக்**
கும்படி **சகலலோகத்தையுமளந்தருளின** **பரமசிவவானே!** எனக்கு நீயல்லது
 யதிலில்லை, ஆளபின்பு உன்னுடைய **அதிரமணியவிகசிதசரசிவசுடசமரண**
திருநாமையையும் **விகசிதநஜினசுடசமான** **திருவடிகளையும்** **திருக்கண்களையும்**
யும் **திருக்கைகளையும்** **கண்களாரளவும்** **நின்று காணும்படி** **உன்னை**
எனவே **நான் சேர்வதென்று** **கூப்பிடுகிறார்.** (1)

இ. தற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (எனக்கு நீ ஐயாதித்யால்), பற்பபாபா,
 பற்பபாதா, தாமரைக்கண்ணா, தாமரைக்கையா என்கிற **சங்கீதங்க**
ளுக்குத் **தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார்** (உன்னுடைய **அதிரமணியை** **திவ்யாதித்யால்**).
நஜினசுடசமான என்றது **திருக்கண்கள்** **திருக்கைகளுக்கும்** **விசேஷம்**.
கண்களாரளவுமென்றது **கண்கள்** **சூட்சுங்களாமளவுமென்றபடி.** (1)

ச. கொண்டதான, பற்பபாதா - **பயசுடசபாடங்களை** **உடையவனே**, **லோக**
ங்களை **சூட்சுத்த** **அளவன்றிக்கே** **சுசிவனாயுமிருக்கிறவனே** என்றபடி.
 ஓ என்று **அக்ஷன்**. **தாமரைக்கண்ணா** - **தாமரசவிகோவனே!** **லோகங்களை**
ப்பெற்று **வளர்த்த** **அபகாரமாமொழிய** **மொழியின்றிக்கே** **இருந்தாயா**
கில் **நான் அறியிரேனே** என்று **கருத்து**. ஓ என்று **அக்ஷன்**. **தனி**
யேன் **தனியாளா** - **தனியேனான** **எனக்குத்** **தனியாளானவனே**, **அபாபா**
ந்ரமில்லாமையாலே **அவதாரனான** **எனக்கு** **அதிரமணியானவனே**,
ஆளன் - **ஆண்டவன்**, **அக்ஷன்** **என்றபடி**. **ஆளா** என்று **சங்கீதம்**.
தாமரைக்கையா - **தாமரசுடசசுடசனே**, **உன்னை** - **நிரதித்யமொழி** **அன**
உன்னை, **என்று** **கொல்** - **என்றைக்கோ**, **சேர்வது** - **நானடைவது?** (1)

ஆ. (என்றுகொல்) சித்சிதாत्मகமஸ்தவஸ்துக்களுக்கும் வாஸ்யுதனே! நிஹ்துகமாக மீயோவன்த்தை எடுத்தருளிப் பசுக்களை ரசித்தருளின பரமகாஸிகனே! எஃய் பவணரான ஸ்ஹோனாடிகளுக்கும் கூட ஸ்பூஹீயநிரதிஸயமோயமான உன் திருவடி மலர்களை என்ரு நான் சேர்வதென்று கூப்பிடுகிறார். (2)

இரண்டாம் பாட்டு

இ. கிலநீரித்யாடி எந்தாயித்யந்தத்துக்குத் தாத்யம்ருளிச்செய்கிறார் (சித-சித்யாடியால்). குன்றெடுத்தித்யாடிக்குத் தாத்யம்ருளிச்செய்கிறார் (நிஹ்துகமீத்யாடியால்). அரணன்முகனேத்துமென்கிறதற்குத் தாத்யம்ருளிச்செய்கிறார் (எஃய்த்யாடியால்). இத்தால் ப்ரயோனாந்தரபர்க்குங்கூட மோயமான உன் திருவடிகளை அந்யப்ரயோனான நான் கிட்டும்படி பண்ணவேணுமென்று கூப்பிடுகிறார் என்று சங்தி சூசிதை. செய்யவென்கிறதற்குத் தாத்யம்ருளிச்செய்கிறார் (நிரதிஸயமோயமான என்று). (2)

ச. கிலம் - மூமி, நீர் - அல், எரி - அநி, கால் - வாயு, விண் - வாகாஸம், உயிர் - ஸானிகள், என்றிவைதான் முதலா - என்கிற இவை முதலாக, தானென்று ஸ்வாய்நுப்ரயோம், முற்றுமாய் நின்ற - ஸூஸநபகாரகரூபம் நின்ற வனான என்றபடி, எந்தாய் - ஸ்வாமிந், வனானிவிதயுபாயுபமாக சவ்த்துக்கும் வந்தரஸாவாய் நின்ற இந்த சீயித்யத்தாலே என்னை அடிமை கொண்டவனே என்றபடி. ஓ என்று வாக்நதந், ஆகிரை - ரோபிஹிஸ்தைய, மேய்த்து - ஸ்பரம், குன்றம் - ரோவன்னைதை, எடுத்து - ஐய் போலே உயரத்தரித்து, அவை - அந்த ரோக்களை, காத்த - ரசித்தவனான, மஹாவத்திதில் நின்றும் ரசித்தவனான என்றபடி. வாத்ரஸுநைகஸ்வபாவனான என்கை. என் கூத்தா - என்னுடைய கூத்தனே, கூத்து - விசிவசரிந், கூத்தை உடையவன் - கூத்தன், கூத்தாவென்று சவீவநம். ரோவன்நோஹரனாடி யான தன்னுடைய விசிவசரிஸ்தத்தை எனக்குப் மோயமாகப் ப்ரகாசிப்பித்தவனே என்றபடி. ஓ என்று வாத்ரயோம். அரன் - ஓரனும், நானமுகன் - பசுமூங்கலும், ஏத்தும் - கொண்டாடும்படியான, அந்யபரானவர்க்குங்கூடப் மோயமான என்றபடி. செய்ய - சிவந்ததான, வரணரவிந்ஸுந்ரமரண என்றபடி. நின் திருப்பாதத்தை - உன்னுடைய சீபாதத்தை, யான் - ஸவசரிந் ப்ரயோனான நான், என்று கொல் - என்னைக்கோ, சேர்வது - கிட்டுவது, அந்தோ - அய்யோ, ப்ரயோனாந்தரபர்க்கு சூம்மான திருவடிகளை அந்யப்ரயோனான நான் கிட்டிகைக்குக் கூப்பிடவேண்டுமென என்று கருத்து. (2)

மு. காத்தவங் கூத்தா! ஓ! மலையேந்திக் கனமாரி தன்னை
 பூத்தண்டுழாய்முடி யாய்புனை கொன்றையஞ் செஞ்சடையாய்!
 வாய்த்தளன் நானமுக னே!வந்தென் ஆருயிர் நீயாரூல்
 ஏத்தருங் கீர்த்தியி னும்! உன்னை யெங்குத் தலைப்பெய்வனே? (3)

ஆ. (காத்தவெங் கூத்தாவோ) த்வதீநஸ்வரூபசுமங்குபபுரதிபுரிகனாய்
 த்வதீநமஸ்வரூபனுமாய் இயதாஸங்க்யாரஹிதமாகையாலே அங்கயஸ்தவமான கல்யாணபுண-
 விஷ்டனுமாயிருந்தவனே! வர்பீடிதமான பசுக்களை ரசித்தருளுகக்காக
 ஶிவோவர்த்ததை எடுத்துக் கொண்டு நின்றருளின உன்னுடைய தர்சனிய-
 மான அந்நிலையையும் அப்போது திருவாயர் திருத்துழாயைக்கொண்
 டொப்பித்தருளப் பண்ணின அவ்வழகையும் கெவமுன்னுடைய சூர்
 யாலே என்றோ காண்பதென்கிறார். (3)

முன்றும் பாட்டு

இ. கொன்றை இயாதி நான்முகனே இயந்தத்துக்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்
 கிறார் (த்வதீநேத்யாடியால்). வந்தென்னுநயிர் நீ என்கிறதற்குத் தாஸ்யம்
 மருளிச்செய்கிறார் (த்வதீநமஸ்வரூபனுமாயென்று). ஏத்தருங்கீர்த்தியினு
 பென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (இயதாஸங்க்யேத்யாடியால்). ப்ரம்மபா
 த்துக்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (வர்பீத்யாடியால்). பூத்தண்டுழாயென்
 கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (அப்போது திருவாயரித்யாடியால்).
 இத்தாலே சங்கீத்யும் சூகீதையாயிறறு. கீழ்ப்பாட்டிலே ஶிவோநோதரன்
 பஸ்துமானவாறே அவ்வழகை நான் காண்பதென்றோவென்று கூப்பிடு
 கிறாரென்று சங்கீதி. எங்குத்தலைப்பெய்வனென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளி
 ச்செய்கிறார் (கெவமீத்யாடியால்). (3)

ச. மலையேந்தி - ஶிவோவர்த்ததை எடுத்து, கனமாரிதன்னை - கல் வர்த்
 ததை, அஸ்யுமமான வர்த்ததை என்றபடி. காத்த - நிவாரண பண்ணின
 வனுன, காக்கை - நிவாரண பண்ணுகை, என் கூத்தா - என்னுடைய
 கூத்தனே, கூத்து - தர்சனியவேஷிதம். கூத்தை உடையவன் - கூத்தன்,
 கூத்தாவென்று சங்கீதி. பூத்தண்டுழாய் முடியாய் - பூணங்களைபும்
 ஶிவசுந்தரதூசிகளையும் முடியிலே உடையவனே, புனைகொன்றை -
 புனைந்த கொண்டையை உடைத்தான, புனைதல் - தொடுத்தல்,
 தொடுக்கப்பட்ட கொன்றைப்பூவை உடைத்தான என்றபடி. அம் -
 அத எவ அழகிபதான, செம் - சிவந்ததான, சடையாய் - ஶதீபை உடை
 யவனே, எவவிஷயதீயை உடையவனுன ஶதீனே என்றபடி. ஶதீரீகனே

மு. எங்குத் தலைப்பெய்வன் நான்? எழில் முவுல கும்நீயே

அங்குயர் முக்கட் பிரான்பிர மபெரு மானவன்நீ

வெங்கதிர் வச்சிரக் கையிந் திரன்முத லாத்தெய்வம்நீ

கொங்கலர் தண்ணைத் துழாய்முடி யென்னுடைக் கோவலனே!

(4)

ஆ. (எங்குத்தலைப் பெய்வன்) ब्रह्मशानादिसकलजन्तुக்களுடைய சதாமாந மேயோ த்வசங்குலாயதம். அவர்களுடைய ऐश्वर്യமும் த்வபுசாடாஸீனமன்றோ. ஆதலால் ப்ரதிவஸ்யகத்தையும் போக்கியருளி அடியேனை உன் திருவடிகளிலே சேர்த்தருள வேணுமென்கிறார். (4)

நாலாம் பாட்டு

இ. ब्रह्मादिकளுடைய स्वरूपस्थित्यादிகள் भगवदधीनங்களென்னுமிடத்தைக் கீழ்ப்பாட்டிலே சாமானாவிகரணத்தாலே சொல்லி இருக்க இப்பாட்டிலுமந்த சாமானாவிகரணத்தைச் சொல்லுகை புநக்தியன்றோவென்ன? இஸ் சாமானாவிகரணத்துக்குத் தாத்ரய்மருளிச்செய்கிறார் (ब्रह्मेश्याद்யால்). எங்குத் தலைப்பெய்வனென்கிறதற்குத் தாத்ரய்மருளிச்செய்கிறார் (ஆதலாலித்யாப்யால்). இத்தால் கீழ்ப்பாட்டிலே ब्रह्मादीनां स्वरूपं त्वदधीनமென்று சொன் வரிப்பாட்டிலே அவர்களுடைய ऐश्वर्यமும் த்வடவீனமென்று சொல்லிக் கொண்டு स्वाभिमतத்தை அபேகிக்கிறாரென்று சங்ஃதி சூचितை. (4)

ச. என்கை. रुद्रனுடைய जटै विशङ्खवर्णமென்று ப்ரஸிடமிடேற. வாய்த்த - கவித்தவனான, உனக்குப் பூவாகப் பிறந்தவனான என்றபடி. என்னான் முகனை - என்னுடைய चतुर्मुखனை, எனக்கு ஸ்வாமியாய் चतुर्मुखशरीरகனா யிருக்கிறவனே என்றபடி. ஏத்தரும் - ஏத்துகைக் கருமையான, அநஸங்குளாகையாலே स्तीतुमशक्യங்களான என்றபடி. கீர்த்தியினாய் - கீர்த்திகளை உடையவனே, கீர்த்தியை உடையவன் கீர்த்தியினான், கீர்த்தியினாயென்று சங்கீதம். நீ - सर्वनियस्त्वான நீ, வந்தது - என் அபேகாநிரபேகனாக வந்து, என்னருயிர் - எனக்கு வ்யாஸனான आत्मा, மத்ஸ்வரூபஸ்தி ப்ரவ்ஸி-ப்ரயோஜகனென்றபடி. ஆனால் - இப்படியானால், நீ सर्वनिर्वाहकனாய் நான் அத்யந்தபரதஸ்வனாயிருந்தபின்பு என்றபடி. உன்னை - गोवर्धनधरणदर्शयில் ஸதிரமணியனாயிருந்த உன்னை, எங்குத்தலைப்பெய்வன் - எங்கே கிட்டப் புகுகிறேன், உன் சூரீ ஒழிய எனக்கு வேறு ரதி இல்லை என்றபடி. தலைப்பெய்கை - கிட்டுகை. (3)

கொங்கலர் தண்ணைத் துழாய்முடி - मधुस्यन्दिविकसितशीतलसुन्दरतुलसियை முடியிலே உடையவனான, கொங்கு - मधु, ஶாகபாஸிவவத் சமாச:. அலர் - विकसितं, தண்-शीतकம், அம்-सुन्दरं, என்னுடைக் கோவலனே-என்னுடைய

மு. என்னுடைக் கோவலனே! என்பால் ஸாக்கரு மாணிக்கமே!

உன்னுடை யுத்தி-மலர் உலக மவைமுன் றும்பாந்து

உன்னுடைச் சோதிவென் னத்தகம் பாவுன்னைக் கண்டுகொண்டிட்டு

என்னுடை யாருயிரார் எங்ங் னேகொல்வந் தெய்துவரே?

(5)

ஆ. (என்னுடைக் கோவலனே) ब्रह्मशानாதிகளுடைய சதாவிபூதிகள்
सप्रसादादीनமேயாகிலும் स्वदपेक्षितमदर्शनप्राप्त्युपायத்தை நீயே அநுஷ்டிக்கவேணு
மென்றொரு நிவ்ந்முண்டாகில் त्वज्ञाभीकमलोद्भूतसकललोकान्तर्वीतिसर्वविषयங்களி

ஐந்தாம் பாட்டு

இ. என்னுடையாருயிராரென்று தம்முடைய ஆத்மாவை बहुवचनத்
தாலே சொல்லுகை असङ्गतமன்றோவென்ன, இதுக்குத் तात्पर्य சொல்
லுகைக்காக अवतरिப்பிக்கிறார் (ब्रह्मशानेत्याद்யால்). இது ஆழ்வாரைக்
குறித்து எம்பெருமானருளிச் செய்கிற वाक्यமாகச் சொன்னபடி.
உண்டாகிலென்கிறதற்கு முடியாததுண்டோ என்கிறதோடே अन्वयம்.
द्वितीयपादத்துக்குத் तात्पर्यமருளிச்செய்கிறார் (त्वज्ञाभीत्याद்யால்). என்னுடை

ச. गोपालனே, உன்னழகை என் मनस्ஸுக்குப் प्रकाशिப்பித்த गोपालனே
என்றபடி. எழில் - स्वदங்களான, नानाविधैश्वर्ययुक्तங்களான என்றபடி.
முவுலகும் - மூன்று லோகங்களும், நீயே - तच्छरीरकன் நீயே என்றபடி.
स्वदग्तங்களான अतिशयங்களெல்லாம் स्वदधीनங்கள் என்கையிலே तात्पर्यம்.
அங்கு - அந்த सकलपदार्थங்களிலும், உயர் - उच्छ्रितனான, ज्ञानशक्त्यैश्वर्यादि
களாலே उत्कृष्टனான என்றபடி. முக்கட்பிரான - त्रिनयनனாய் स्वर्गोदேக்கு
उपकारகனான சிவனும், முக்கண்பிரானென்கிறவிடத்திலே ணைகாரஸ்வ
பகாரே பரே டகாராदेश. அவன் - அந்த प्रसिद्धனான, பிரமபெருமான் -
ब्रह्माவாகிற स्वாமியும், அஷ்டாதிபதியான ब्रह्माவும், நீ - तच्छरीरकனும் நீ
என்றபடி. அவர்களுடைய पशुपतिस्वरजापतिநங்கள் स्वदधीनங்கள்
என்றபடி. வெங்கதிர் - வெவ்வியதான கதிரை உடைத்தான, வெம்
சுடம் उणावाच. கதிர் - கிரணம், प्रह्लादि போலே प्रतापोऽवसमान
என்றபடி. வச்சிரக்கை - वज्रத்தைக் கையிலே உடைத்தான,
இந்திரன் முதலா - इन्द्रன் முதலான, தெய்வம் - देवதைகளும், நீ - तच्छरीरक
னும் நீ என்றபடி. அவர்களுடைய अतिशयங்களும் स्वदधीनங்கள்
என்றபடி. நான் - अस्यन्ताकिञ्चनனான நான், எங்குத் தலைப்பெய்வன் -
எங்கே கிட்டப் புகுகிறேன், உன்னை इति शेषः. அந்த ब्रह्मादிகளுக்கும்
पुरुषार्थங்களைக் கொடுத்தாப்போலே என்னுடைய अभिमतத்தையும் நீ
தானே செய்தருள வேணுமென்று கருத்து.

(4)

ஆ. லும் ப்ரவணமான என்னுடைய ஆர்மா ப்ரதிபவ்நிரசனத்தைப்பண்ணி
நிரதிசயவேஜமயமான திருநாட்டிலே உன்னைக்கண்டு ப்ரபிக்கும்படி
எங்ஙனே இம் மஹாஸாவுக்கு முடியாததுண்டோ என்று தம்மை ஸ்பாஸிப்தி
துக் கொண்டு சொல்லுகிறார். (5)

இ. யாருயிராரென்கிறதை உரைக்கிறார் (என்னுடைய ஆர்மா என்று).
சூரியபாதத்தில் அய்ஸிதாந்ததை அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரதிபவ்யாதியால்).
அதுக்குத் தாத்யம்ருளிச்செய்கிறார் (நிரதிசயேத்யாதியால்). எங்ஙனே இவ்விதி
க்குத் தாத்யம்ருளிச்செய்கிறார் (ப்ரபிக்குமித்யாதியால்). என்னுருயிராரென்
கிற ப்ரவணத்துக்குத் தாத்யம்ருளிச்செய்கிறார் (இம்மஹாஸேத்யாதியால்). (5)

ச. என்னுடைக் கோவலனே - என்னுடைய கோபாலனே, ப்ரபுக்களை
மேய்த்து வாவென்று நியமிக்கலாம்படியான அபிதபவ்யதையை எனக்குப்
ப்ரகாசிப்பித்தவனே என்றபடி. என்-என்னுடைய, எனக்குள் ப்ரபுதையைப்
ப்ரகாசிப்பித்தவனான என்றபடி. பொல்லா-பொல்லாததான, துணியாத
தான என்றபடி. அநுபபுக்மான என்று தாத்யம். கருமாணிக்கமே -
நிலரதமே, அநுபபுக்மான நிலரதம் போலே அபிபாஸமான என்றபடி. உன்
னுடையுந்தி - உன்னுடைய நாமியில், மலர் - பூபத்தில், தாமரபூபத்
திலே உண்டான என்றபடி. லோகங்களுடைய காத்யம்ருணாய் இவ்
பிஷேபம். உலகம் - லோகங்களுடைய, அவை - ப்ரபிபுங்களான, முன்றும்-
முன்று பிஷயங்களையும், பூபபிஷயத்தாலே பிஷயங்களான பிஷயங்களை
என்றபடி. பரந்து - ப்ரபித்து, ப்ரபுதபிஷயங்களிலும் அபிதபவ்யமாயி
ருந்து வைத்து என்றபடி. இதுக்கு எங்ஙனே கொல்வந்தெய்து
வரென்கிறத்தோடே அபித்யம். என்னுடையாருயிரார் - என்னுடைய
பூரீரான ஆர்மாவானவர், அந்த ப்ரபிஷயங்களுக்கும் தம்மையே ப்ரபுவாக
அபிமானித்து பூரீமந்யராயிருக்கிற ப்ரபுவானவரென்றபடி. இவர் மஹா
வன்றோ, இவர் சாபிக்கமாட்டாததுண்டோ வென்று தம் ஆர்மாவை
ஸ்பாஸிபிக்கிறபடி. உன்னுடை - உன்னுடையதான, உனக்கே
அபாபாரணமான என்றபடி. சோதிவெள்ளத்து - ப்ரபிபுபவாதத்தை உடைத்
தான, 'அபிபுபவாதத்தே தத் த்யானம் பிஷிம்ஹாஸம:' என்கிறபடியே அபிதேபிஷ
மான என்றபடி. அகம்பால் - அகத்தைப் பாலாக உடையவனான,
அகம் - பூஹ், பால் - இடம், அபிதேபிஷமான ப்ரபிபுபுபத்தை த்யானமாக
உடையவனான என்றபடி. உன்னை - இப்படி அபிபுபவாதத்தே தத் த்யான
மான உன்னை என்றபடி. கண்டு கொண்டிட்டு - ப்ரபிபுபமாக அநுபபி-
க்கப்பெற்று, எங்ஙனே கொல்வந்தெய்துவர் - எப்படித்தான் வந்தடை
வர், அபிபுபுபான இவ்ஆர்மா ஒருக்காலுமடையமாட்டானென்றபடி. (5)

மு. வந்தெய்து மாறறியேன்-மல்கு நீலச் சுடர்தழைப்ப
செஞ்சுடர்ச் சோதிகள் பூத்தொரு மாணிக்கம் சேர்வதுபோல்
அந்தர மேல்செம்பட்டோட்டி யுந்திகை மார்வுகண்வாய்
செஞ்சுடர்ச் சோதி விடஉறை என் திரு மார்பினையே. (6)

ஆ. (வந்தெய்துமாறறியேன்) அசமமாய் நீலமாயிருந்த ஸ்வேதிஸ்ஸைத் தழைத்து சிவந்த ஒளியைப் பூத்தொரு மாணிக்கம் கிடந்தாப்போலே दिव्यरूपगतनीलज्योतिस्ஸாலும் பிதாம்பரவரணநிமன்னாபீகமலகரதலகோஸ்துமலக்ஷ்மி-விராஜிதவக்ஷஸ்யவிலோசனவदनारुणकिरणங்களாலும் दीपमानனுமாய், श्रियःपति யாய்க்கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற உன்னைக் காணுதொழியில் ஸரிக்கமாட்டுகிறிலேன், காண்கைக்கோர் ஸபாயமும் காண்கிறிலேனென் கிறார். (6)

ஆறும் பாட்டு

இ. மல்குநீலச் சுடர்தழைப்ப என்கிறதற்குத் தாத்ஸ்யமருளிச் செய்கிறார் (அசமமத்யாடியால்). செஞ்சுடர்ச் சோதிகள் பூத்தென்கிறதற்குத் தாத்ஸ்ய மருளிச்செய்கிறார் (சிவந்த இत्याடியால்). சேர்வது போல் என்கிறத்தை உரைக்கிறார் (கிடந்தாப்போலே என்று). நீலரत्नद्वन्द्वத்தாலே அபிப்ரேத மான அனந்ததை அருளிச் செய்கிறார் (दिव्येत्याடியால்). செம்பட்டோட்டி த்யாதி சோதிவிட इत्यन्तத்துக்குத் தாத்ஸ்யமருளிச் செய்கிறார் (பிதாம்பரெत्यादि யால்). பிதாம்பர வரணி च निमन्ननाभीकमल च करतल च कौस्तुभलक्ष्मीविराजितवक्श-स्यल च विलोचन च वदनचेति इन्द्रः. திருமார்பின என்கிறதற்குத் தாத்ஸ்ய மருளிச்செய்கிறார் (श्रियःपति யாயென்று). உறை என்கிறதற்குத் தாத்ஸ்ய மருளிச்செய்கிறார் (கோயிலிலே इत्याடியால்). வந்தெய்துமாறறியே னென்கிற இடத்தில் அபிப்ரேதாத்ஸ்யமருளிச்செய்கிறார் (காணுதொழியிலித்யாदि யால்). இதுக்குத் தாத்ஸ்யமருளிச்செய்கிறார் (காண்கைக்கித்யாடியால்). (6)

ச. மல்கு - प्रबुद्धमान, நீலச்சுடர் - नीलज्योतिस्ஸானது, தழைப்ப - तழையாநிற்க, சந்திக்குகளிலும் निबद्धमाकப் பரம்பா நிற்கவென்றபடி. இதுககுச் சேர்வது போலென்கிறத்தோடே अन्वयம். செஞ்சுடர் - சிவந்த வந்ததை உடையவையான, சோதிகள் - तेजस्ஸ-க்களை, அருண-வரங்களான प्रभ-க்களை என்றபடி. பூத்து - पुष्पित्तु, நீலஜ்யோதிஸ்ஸின் நடுவே நடுவே पुष्पित्तாப் போலே अरुणकान्तिकளை உடைத்தாயென்றபடி. ஒரு மாணிக்கம் - विससणमान ஒரு நீலரत्नமானது, சேர்வது போல - पठित्तुக்கிடந்தது போலே, இதுக்கு உறை என்கிறதோடே अन्वयம்.

மூ. என் திருமார்பன்றன்னை யென்மலைமகள் கூறன்றன்னை
என்றும்என் நாமகனை யகம் பால்கொண்ட நான்முகனை
நின்ற சசிபதியைநிலங் கீண்டெயில் மூன்றெறித்த
வென்று புலம்தூந்த விகம் பானியைக் காணேனோ?

(7)

ஆ. (என்றிருமார்பன்றன்னை) உன்னுடைய மோகவூதிகள் தவதீனமாருப்
போலே ஶ்வேந்திராதிசயனுடைய மோகவூதிகளும் தவதீனம்; ஆனபின்பு என்

ஏழாம் பாட்டு

இ. என்றிருமார்பன் தன்னையென்று திய:பதிவத்தை இப்பாட்டிலும்
சொல்லுகை பூநகியன்றோ என்ன இது துண்டாந்தமென்கிறார் (உன்
னுடைய இயாதியால்). மோகவூதிகளென்றது தவதீனம், மோகங்களும்
வூதிகளுமென்றபடி. மோகவூதத்தாலே திருமார்பனென்கிறதற்குத் தாத்ய
மும் வூதிகளவூதத்தாலே நிலங்கீண்டென்கிறதற்குத் தாத்யமும் சொல்
லிற்றாயிற்று. ஶ்வேந்திராதிசயனுடே சுவேந்திரனுக்கு சாமாநாதிசயநிதீசம்
பண்ணியிருக்க இப்பாட்டிலும்படி சாமாநாதிசயநிதீசம் சொல்லுகை
பூநகியன்றோ என்ன இதுக்குத் தாத்யமருளிச்செய்கிறார் (ஶ்வேந்திராதிசயனால்).

ச. அந்தரமேல்-அந்தரத்தின் மேலே, அந்தரம் - மடியம், கதிததத்திலென்ற
படி. விரிததுக்கு மடியமிதே கதிததம். செம்பட்டோடு-சிவந்த பட்டோடே,
கதிததவிராஜமாநபிதாஸ்வரத்தோடே என்றபடி. அடி - திருவடிகளும்,
உந்தி - திருநாடியும், உந்தியென்று நாமிக்குப்பேர். வசுநயயுகதமாகை
யாலே நாமியையும் கர்வரநாதிசயனுடே கூட எடுக்கக் குறையில்லை
யிதே! கை - திருக்கைகளும், மார்பு - வசுநயயும், வசுநயயுமவிராஜித
மாகையாலே திருமார்பையும், சிவந்த வசுநயயும்களோடே சேரவெடுக்கக்
குறையில்லையிதே! கண் - திருக்கண்களும், வாய் - திவ்யாசரமும்,
செஞ்சுடர்ச்சோதி - வசுநயயும்களான பசுநயயு, விட - பசுநயயுபியா நிறக,
உறை - கண்வளர்ந்தருளுமவனான, கோயிலே என்று கருத்து. என்
றிருமார்பனை - என மாதாவான பெரியபிராட்டியாரை வசுநயயு உடை
யாரான பெரிய பெருமானை என்றபடி. வந்தெய்துமாறு - வந்தது
கட்டும் வசுநயயுதை, எய்துகை - கிட்டிகை, ஆறு - வசுநயயு, அறியேன்
- கண காணேன், நீயே என் வசுநயயுதைச் செயதருள வேணுமென்று
கருத்து.

(6)

என்றிருமார்பன்றன்னை - என்னைப் பெற்ற தாயான பெரிய
பிராட்டியாரை வசுநயயுத்திலே உடையவனான, தன்னையென்று வசுநயயு
பூநயயு. என - என்னுடையவனான, என் ஆண்டவனான என்றபடி.

மு. காண்டுங்கொலோ நெஞ்ச மேகடி யவினை யேழுயறும்
ஆன்திறல் மீனிமொய்ம்பில் அரக் கன்குலத் தைத்தடிந்து
வேண்டும் அவன் தம்பிக்கேனிரி நீரிலங் கையருளி
ஆண்டுதன் சோதிபுக்க அமரர் அரி யேற்றினையே? (9)

ஆ. யாகப் பரிகூலர்க்கு சூதுமூதரான பெரியதிருவடி திருத்தோளிலே ஏறி
சக்தியைச்சென்றடர்த்து அவிவசராகமராயிருந்த மாலிசுமாலிகளை சசீவமாகக்
கொன்றருளிப்போலே பிடுபியான என்னுடைய வாய்க்கணியும்
போக்கி எனக்கென்றோ தன்னைக்காட்டி அருளுவதென்கிறார். (8)

இ. மருளிச்செய்கிறார் (பரிகூலர்க்கியாதியால்). கடாயென்கிறதற்குத்
தாழ்வமருளிச்செய்கிறார் (திருத்தோளிலே ஐயாதியால்). அடர்த்தென்றது
பிடித்தென்றபடி. விரலென்கிறதற்குத் தாழ்வமருளிச்செய்கிறார் (அதி-
வசையாதியால்). மாலியைச்சொன்னது வசலுமென்று காட்கிறார் (மாலி-
யாதியால்). பின்னுமிவாடிகளுக்குத் தாழ்வமருளிச்செய்கிறார் (சசீவமித்யாதி-
யால்). (8)

ச. ஸ்ரீவாஸீகிபகவான் சொன்ன துஷாந்தஸ்யையாலே சொல்லுகிறார். அரக்கர்
- ராசசரானவர்கள், ஹதேஷரான ராசசர்களைன்றபடி. அன்று - அந்த
புதுகாலத்திலே, ஊரையிட்டு - மயாவிசயத்தாலே சசீவமாகக் கூடப்பிட்டு,
இலங்கை கடந்து - சக்தியை அதிகரித்து, குளவிகள் கூண்டைவிட்டுப்
பறந்து போமாப்போலே சக்தியை விட்டுடன்றபடி. பிலம்புக்கு -
விசத்தைப் ப்ரேசித்து, துஷஸ்துக்கள் மயத்தாலே விசத்தைப் ப்ரேசிக்கு
மாப்போலே ரசாசலத்திலே ப்ரேசித்து என்றபடி. ஒளிப்ப - ஒளிகளும்
படி, இதுக்கு அடர்த்தானை என்கிறத்தோடே ஈசுவரம், மீனி - சூது
வான, மீனிமென்று சூதுவுக்குப்பேர். பரிகூலர்க்கு சூதுவான என்றபடி.
அம் - சூதரமான. அசுகூலர்க்கு அயந்தஸோவான என்றபடி. புள்ளை -
சுருணை, கடாய் - கடாவி, சசீவமாக நடத்தி என்றபடி. விரல்மாலியை
- பராகமவானை மாலி என்கிற ராசசனை, சாகபாஸிவசமாச:. கொன்று -
சஹரித்து, பின்னும் - அதின் மேலேயும், ஆளுயர் குன்றங்கள் செய்து
- ஆள்களாலே உயர்ந்த குன்றங்களைச் செய்து, ராசசர்களைக் கொன்று
அந்த ராசசர்களைப் ப்ரேசங்களாகக் குவித்தென்றபடி. அடர்த்தானையும் -
இப்படி அவர்களை சஹரித்த அவனையும், அடர்த்தானையுமென்கிறதது
சகாராய்த்தாலே அவனைக் காண்கை அதிசுலபமன்றோவென்று தோற்று
கிறது. காண்டுங்கொலோ - காணப்போமோ, அப்படியும் நமக்கொரு
காலம் வருமோ என்று கருத்து. (8)

ஆ. (காண்டுங்கொலோ) பின்னையும் கூரகம்த்திலே நிரதனாய் வீர்தலு-
விசிஷ்டனாய் மூலசுரதனுமாயிருந்த ராவணனுடைய குலோத்தமத்தைப்பண்ணி
அவனைக்கொன்றோமென்று திருவுள்ளத்திலே நொந்து அவன் தம்பி

ஒன்பதாம் பாட்டு

இ. கடியவியையே முயலுமென்கிறதற்குத் தாபயம்ருளிச்செய்கிறார்
(பின்னையுமியாடியால்). பின்னையுமென்றது மிகவுமென்றபடி. ஆண்
டிறலென்கிறதற்குத் தாபயம்ருளிச்செய்கிறார் (வியையாடியால்). மீளிமொய்யம்
பிலென்கிறதற்குத் தாபயம்ருளிச்செய்கிறார் (மூலசுரதனுமாய்). அரக்கன்
குலத்தைத்தடிந்து என்கிறதற்குத் தாபயம்ருளிச்செய்கிறார் (ராவண
னுடைய இயாடியால்). அவன் தம்பிக்கே என்கிற இடத்தில் வயிதா
த்தை அருளிச்செய்கிறார் (அவனைக்கொன்றோமியாடியால்). மீண்டு

ச. கடியவியையே-கூரகமங்கலையே, ஐயனகராஜன் திருமகளைப் பிரிகைத்
துடக்கமான அதிகூரகமங்கலையே என்றபடி. அவதாரத்தாலே
பூசகமங்கலையில்லை என்று தோற்றுகிறது. முயலும் - வயிதா
தோடே வாரிசுக்கிறவனான, முயலுக்க - வயிதாத்தோடே வாரிசுக்கை.
ஆண் - ஆண்மையிலே, பூசுத்திலே என்றபடி. திறல் - பராபவன-
சாமய்த்தை உடையவனான, திறல் - பராபவனசாமய்யம். ஆண்
லென்று வயிதாத்தோடே. ஆண் திறலென்கிற இடத்திலே டகாராசை.
பூசுத்திலே பார்த்தால் சுவாபிபாவகனான என்றபடி. மீளிமொய்யம்
பில் - மூலசுவாபிபாவக மிடுக்கை உடையவனான, மீளி - மூலசு,
மொய்யம் - மிடுக்கு, இல்லென்று மத்யயம். மூலசுவாபிபாவக அயு-
வதையை உடையவனான என்றபடி. அரக்கன் குலத்தை - ராவணனுடைய
குலத்தை, ராவணனுடைய வாதாவான குமகனும் இவ்விதமுதி பூசு
குலத்தை என்றபடி. தடிந்து - சேதித்து, தடிகை - சேதிக்கை, அவன்றம்
பிக்கே - அவனுடைய தம்பிக்குத்தானே, விவியாழ்வானுக்கென்ற
படி. விவியாழ்வானுக்கு சகலம் கொடுத்த அவன் மனுகூலாயிருந்தா
னென்கிற இத்தாலேயன்று, ராவணனைக் கொன்றோமே என்று திருவுள்
ளத்திலே நொந்து இனியவன் தம்பிக்காகிலும் ராவணனைக் கொடுக்க
வேணுமென்று பார்த்து நம்முடைய வாயாதிசயத்தாலே இவன் அவன்
தம்பியாயிருக்கப் பெற்றோமென்று இவ் வாகாரத்தாலே என்று கருத்து.
விரிசு - விசுவசுத்தை உடைத்தான, விவிரிசுமூலபரிவர்த்தமான என்றபடி.
இலங்கை - சகலம், அருளி - கொடுத்தருளி, மீண்டு மாண்டு - பின்னையு
யும் வரிபாலன் பண்ணி, ராவணவானந்தர் மீண்டெழுந்தருளி திருமூலையிலே

டி. ஏற்றுஅரும் வைகுந்தத்தையரு ளும்நமக்கு ஆயர்குலத்து
 ஈற்றிளம் பிள்ளையொள்ளும்பு புக்கு மாயங்க ளேயியற்றி
 கூற்றியல் கஞ்சனைக் கொன்றுஹவர்க் காய்கொடுஞ்சேனை தடித்து
 ஆற்றல்மிக் கான்பெரியவாஞ் சோதிபுக்கஅரியே. (10)

ஆ. யான ஶ்விசீபநாமுவானுக்கு ஸங்கீரவந்ததைக் கொடுத்தருளி மீண்
 டெழுந்தருளி ஸ்வஸ்திவஜநிதநிவதிசுவசனத்தாலே விநயபாயமான திரு
 அயோநாரியிலுள்ள சுவரஜஜ்ஜமாசமமான சர்வஜநுஜாதத்தையும் ரசித்தருளி
 அவர்களையும் கூடக்கொண்டு திருநாட்டிலே எழுந்தருளி திருமாமணி
 மஹத்திலே அயர்வறுமமரர்கள் நடுவே பரிகூலநிரசனமான அபத்தோடே
 கூட எழுந்தருளி இருக்கிற இருப்பை நெஞ்சே, காழுமொரு நாள்
 காணவல்லோமோ என்கிறார். (9)

(ஏற்றறும்) ஶ்விநந்தோபகாமராய வந்து பிறந்தருளி திண்கொளசுரரை

இ. மாண்டென்று ஸ்வயித்துத் தாபய்மருளிச்செய்கிறார் (மீண்டெழுந்
 தருளி இயாதியால்). தன் சோதி புக்க என்கிறதற்குத் தாபய்மருளிச்செய்
 கிறார் (அவர்களையுமியாதியால்). அமரரிடேற்றிணையே என்கிறதற்குத்
 தாபய்மருளிச்செய்கிறார் (திருமாமணி இயாதியால்). காண்டும் கொலோ
 நெஞ்சமே என்கிறதற்குத் தாபய்மருளிச்செய்கிறார் (நெஞ்சே இயாதியால்).

பத்தாம் பாட்டு

ஆயர்குலத்திற்றிளம்பிள்ளை என்கிறதற்குத் தாபய்மருளிச்செய்கிறார்
 (ஶ்விநந்தோபகாமராய). மாயங்களை இயற்றி என்கிறதற்குத் தாபய்மருளிச்
 செய்கிறார் (திண்கொளையாதியால்). அசய அய்: - திண்கொள் - திண்மை

ச. சகலஜநுக்களையும் பதினோராயிரமாண்டு பரிபாலன பண்ணி என்றபடி.
 தன்சோதி - தன்னுடைய உயிர்ஸஸை, ஸயகநிசநிபுமான தன்னுடைய
 பரமபதத்தை என்றபடி. புக்க - 'விவெச வ்ணவ் தெசசசரீரசசஹாஸு:' என்கிற
 படியே எல்லாரையும் கூட்டிக்கொண்டு பரிசித்தவனான, அமரரி
 டேற்றிணை - அமரருடைய ஹிவ்யபத்தை, அரி - ஹி, சிஹ்மென்றபடி.
 எறு - வ்யமம், ஹிதீயகவனத்திலே ஏற்றிணை என்று ஸ்மாயிருக்கும்,
 நியசூரிகளுடைய சிஹ்நதத்தை என்றபடி. ராவாதிபரிகூலநிரசனநித-
 ஹ்நியுதிபாலே நியசூரிகள் நடுவே சிஹ்நவம் போலே ஹ்நுயெழுந்
 தருளி இருக்குமவனான சகலவித்திருமகளை என்கை. நெஞ்சமே - என்
 னுடைய மனஸஸை, சந்திபநம். காண்டுங்கொலோ - காண்போமோ
 காணமாட்டுவோமோ என்றபடி. (9)

ஆ. த்தேய வளர்ந்தருளி வயுஷண போய்ப்புக்கு பதிகூலனான க்ஸனை வசித் துக்கொன்றருளி பின்னை பாண்டவர்களுக்காக தர்பதிகூலனான வுயிதனனையும் க்ஸமான அவனுடைய சேனையையும் நிஷேமமாக நசிப்பித்துப் பாண்டவர்க ளுக்கு ராஜத்தைக் கொடுத்துப் பின்னையுமவர்களுக்கொன்றும் செய் யாதானாய்த் திருநாட்டிலே போய்ப்புக்கருளின பரமபுஷணே அந்த டுஷாபமான திருநாட்டை நமக்கும் தந்தருளுமென்று தம் திருவுள்ளத்தை அாசிப்பிக்கிறார். (10)

இ. யைக் கொண்டிருக்கிற, வக்ரகோடிகனியாவரான என்றபடி. அசுரரை - வசுரரை. ப்ரமாய் விவியா, பூணாவதங்கடாசுரர்களை என்றபடி. தேய - சரி க்கும்படி, வளர்ந்தருளி - அவர்களை வசிக்கப் பண்ணிக் கொண்டே வளர்ந்தருளி என்றபடி. ஒன்றுப்பிக்கென்கிறதற்குத் தாஸ்யமருளிச் செய்கிறார் (வசிவஸாடியால்). கூற்றியல் கஞ்சனைக கொன்றென்கிற தற்குத் தாஸ்யமருளிச்செய்கிறார் (பதிகூலனான டுஷாடியால்). ஐவர்க்காய் கொடுஞ்சேனை தடிந்தென்கிறதற்குத் தாஸ்யமருளிச்செய்கிறார் (பின்னை பாண்டவர்களுக்கிடாடியால்). ஆற்றன் மிக்கானென்கிறதற்குத் தாஸ்ய மருளிச்செய்கிறார் (பாண்டவர்களுக்கு ராஜத்தை டுஷாடியால்). பெரிய டுஷாடிக்குத் தாஸ்யமருளிச்செய்கிறார் (திருநாட்டிலே டுஷாடியால்). ஏற்றரு மென்கிறதை உரைக்கிறார் (டுஷாபமான என்று). வைகுந்தத்தை அருளும் நமக்கு என்கிறதற்குத் தாஸ்யமருளிச்செய்கிறார் (திருநாட்டை நமக்குமிடாடியால்). இத்தானித்திருவாய்மொழியில் முதலிரண்டு பாட்டுகளாலே பாயுனவனென்று சொல்லுமிடத்தைச் சொல்லி மேலைந்து பாட்டுகளாலே பாயுனவனென்று மிடத்தைச் சொல்லி ஐந்தர மிரண்டு பாட்டாலே அவனுடைய விருவிரசனசுவரையச்சொல்லி இப் பாட்டிலே இப்படி இருக்கிறவனே நமக்கு வசிவதத்தைச் செய்தருளு மென்று தம்முடைய திருவுள்ளத்தை அாசிப்பிக்கிறாரென்று சங்கதி சூசிக்கை. (10)

ச. ஆயர் குலத்து - சிபர்களுடைய குலத்திலே, கூற்றியம்பின்னை - கூற்றப்பட்ட, வாகுமாரனான், கூற்றுகை - வனிக்கை. இது க்ஸனுக்கு விசேஷம். மாயங்களை இயற்றி - அாஜயங்களைப் பவசிப்பித்து, இயற்று கை-பவசிப்பிக்கை, பூதநாபூணாவதங்கடாசுரநிரசனரங்கனான அாஜயங்களைப் பவசித்தி என்றபடி. ஒன்றுப்பிப்புக்கு - ஒரு வாயத்தாலே பவசித்து, வனுயித்துக்கு வருகிற வயுக்களோடே தானும் வயுவாயத்தாலே வசுர யிலே பவசித்தென்றபடி. கூற்றியல் - மயுஸவாவனான், கூற்றம் - மயு,

மூ. புக்க அரியுரு வாய்அவு ணன்உடல் கீண்டுக்கந்த
சக்கரச் செல்வன்றன் கீனக்குரு கூர்ச்சட கோபன்சொன்ன
மிக்கஓ ராரிரத்துன் இவை பத்தும்வல் லார்அவரை
தொக்குப்பல் லாண்டிசைத் துக்கவரி செய்வர்-ஏழையரே. (11)

ஆ. (புக்கவரியுருவாய்) வாசாமகோவரமாம்படி. महाश्रयंமான சிங்குபரனாய்ப்
புக்கு அசுரனைப்பிளந்தருளி ப்ருஷ்டனாய் தத்ப்ரதிகூலநிரசனோவிரசவ்விவ்யாபுஷ-
சம்பரிரபுஷ்னாய் அபிரதாய்ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகனான பரமபுஷனுக்குப் ப்ரதிபாடக
மாய்ப் ப்ரதிபாசத்தினாலும் மஹத்தான திருவாய்மொழியில் இத்திருவாய்
மொழி வல்லார்க்கு ப்ரகவரிரசயேகமோராயிருப்பாரெல்லாரும் திறந்திற
மாக சர்வஜீவாதிகளும் பண்ணுவார்களென்கிறார். (11)

திருக்குருகைப்பிரான் பின்னான் திருவடிகளே ஸாரணம்.

நிகமனம்

இ. புக்கு அ அரியுருவாயென்று ப்ருஷ்டமும் பண்ணி அ அரியுருவா
யென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச் செய்கிறார் (வாசாமத்யாவியால்). அவுண
னுடல் கீண்டுக்கந்த என்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (அசுரரை
த்யாவியால்). சக்கரச்செல்வனென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச் செய்கிறார்
(தத்ப்ரத்யாவியால்). மிக்கவோராயிரத்துளென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்
செய்கிறார் (ப்ரதிபாசத்தினாலுமியாவியால்). ஏழையரே என்கிறதற்குத்
தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (ப்ரகவரிரசயேகமாவியால்). தொக்கென்கிறதற்குத்
தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (திறந்திறமாக என்று). பல்லாண்டியாதிக்குத்
தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (சர்வத்யாவியால்). (11)

ச. இயல்.ஸ்வभावம், மூலுவுக்கு ஸ்வभावமாவது ப்ரானையும்தேஹத்தையும் பிரிக்
கையும்தே. சிவசுதேவதிகளுக்குப் ப்ரானபூதனான தன்னை அவர்கள் பக்கல்
நின்றும் பிரிக்குமவனான என்றபடி. கஞ்சனை - கஞ்சனை, கொன்று -
சந்திரித்து, ஐவர்க்காய் - ப்ரபாண்டவர்களுக்காக, சர்வவிஷவஸ்துமவர்களுக்காக
பென்றபடி. கொடுஞ்சேனை - கொடியதான சேனையை, வரிகூரங்களான
துஷ்டனாதிசேனையை என்றபடி. தடிந்து - நசிப்பித்து, ஆற்றன் மிக்கான் -
பொறுமை விஞ்சினவனான, ஆற்றல் - பொறுமை, நாம் பாண்டவர்கள்
காவ்மெல்லாம் சாதித்துக்கொடுத்தோமென்று ப்ரதிபாதிக்காதே 'ஐம் ப்ரவீ-
சிவ மெ' என்கிறபடியே இவர்களுக்கொன்றும் செய்யாதானாயிருக்குமவ
னான என்றபடி. பெரிய - ப்ரபிரசேசமான, ப்ரஞ்சோதி - ப்ரஜ்யோதிஸ்ஸை,
சிவசுதேவத்தை என்றபடி. புக்க - ப்ரவீசித்தவனான, மூலாவதரநானந்தரமெழுந்

ச. திருளிவனான, அரி - ஹரியானவன், கண்ணனவனென்றபடி. ஏற்ற
 ரும் - ஏறுகைக் கருமையான, மகவர்குபையொழிய துஷ்பமான என்றபடி.
 வைகுந்தத்தை - தீவீகூடத்தை, நமக்கருளும் - அவன் துபை ஒழிய வேறு
 வலவனமில்லாத நமக்குத்தந்தருளும். (10)

அ அரியுருவாய் - அந்த ஹிரூபாய், பரிசுமான சிஹூபத்தை
 உடையவனாய் என்றபடி. அ என்று பரிசுவாகம். அதுதனரிசிஹூபவரு
 யென்கை. புக்கு - தவூபிதத்திலே பரிசுத்து, அவுணனுடல் - ஹிரூப
 னுடைய சரீரத்தை, கீண்டு - பரிசுத்து, உகந்த - அபரிசுதிருவினா
 த்தாலே பரிசுது, சக்கரச்செல்வனென்கை - சக்கரான துரிசுது, சாக-
 பரிசுதுவசுமாசு. தன்கையென்று சுவூபுபரிசுது. குருகூர்ச் சடகூபன்
 சூான் - சூபுது. மிக்க - அபரிசுதுமான, மகவதுபரிசுதுபரிசுதுமானகையாலே
 அபரிசுதுமான என்றபடி. ஓர் - அபரிசுதுமான, ஆயிரத்துளியை பரிசுது-
 சூபுது. வல்லாரவரை - அபரிசுது வல்லவர்களை, ஏழையர் - சபுதுகள்,
 மகவதுபரிசுதுபரிசுதுகளாய் மகவதுபரிசுதுபரிசுதுகளாயிருக்கிற திவ்யாபரிசுதுசுது
 னென்றபடி. தூக்கு - சபுதுபரிசுதுகளாய், தூக்குதல் - சபுதுபரிசுதுதல்,
 பல்லாண்டு - மகவதுபரிசுதுபரிசுதுகளாய், இசைத்து - பரிசுது, கவரி - சாமரிசுது
 துது, சபுதுபரிசுதுபரிசுதுகளாயுமென்றபடி. செய்வர்-பண்ணுவர்கள். (11)

ஜானவீராமானுஜானசேவதிசுரிமதுவதான்தராமானுஜமதுவதிகாய நம:

ஏழாம் திருவாய்மொழி

மூ. ஏழையர் ஆவியுண்ணும் இணைக் கூற்றங்கொலோ? அறியேன்!
ஆழியங் கண்ணபிரான் திருக்கண்கள்கொ லோ? அறியேன்!
குழவும் தாமரைநாண் மலர் போல்வந்து தோன்றும்கண்டர்
தோழியர் கான்! அன்னைமீர்! என்செய் கேள்துய ராட்டியேனே? (1)

ஆ. (ஏழையராவி) இப்படி எம்பெருமானுடைய அபிதவாஸ்யகுண-
சந்நாத்தாலே சுவேதததைச் செய்தருளுமென்று அபிதவாஸ்ய ஆழ்வார்,

ஏழாம் திருவாய்மொழி

இ. ஏற்றரும் வைகுந்தத்தையருளும் நமக்கென்றிப்படி அபிதவாஸ்ய
ஆழ்வார் அந்நரமே இத்திருவாய்மொழியிலே வ்யசனததையிலே போலே
விரஹியான பிராட்டியினுடைய பாசுரங்களைப் பேசுகை அசங்கதமன்றோ
வென்ன அவதரிப்பிக்கிருர் (இப்படி இத்யாதியால்). அநுசந்நாத்தாலே
என்கிறத்துக்கு அபிதவாஸ்ய என்கிறத்தோடே அந்நரம். ததாஸாஸ்காரரா
யென்று மானசாஸாஸ்காரத்தைச் சொன்னபடி. ததஸ்ஸேஷமென்றது
வாஸ்யஸ்ஸேஷத்தை என்றபடி. சாஸாஸ்குதாதிமணியேத்யாதி. இத்தாலே மரணவிஷத
மென்கிற மரணவிஷதமித்திருவாய்மொழிக்குப் பரிபாஷமென்று சூசித
மாயிற்று. ஆனாலெவ்வளையோ அன்னைமீரிதகாட்டில் இத்திருவாய்
மொழிக்கு விசேஷமெதென்னில், அதிலே பரித்யபரிதிகளிரண்டும் சமமா
யிருக்கும். இதிலே அபரித்யம் அதிகமாயிருக்கும். இவ்வயம் பரித்யமானரா
யென்கிற பரித்யத்தாலே சூசிதம். ஏழையராவியுண்ணுமிணை கூற்றங்
கொலோ என்று எம்பெருமானுடைய திருக்கண்களை மூதுக்களாகச்
சொல்லுகையாலே அந்நரபரித்யமானத் தோற்றுகிறதென்று கருத்து.
(அந்நரபரித்யேத்யாதி). பரித்யசமானாகாதத் தம்முடைய மனஸ்ஸிலே வந்து
தோற்றுகிற அவனுடைய திவ்யவயவசைகளாலே பரித்யமானரான ஆழ்வார்
தம்முடைய அபரித்யைக் கண்டு நிவிணரான சூதுத்துக்களுக்கும் அந்நுக்
களுக்கும் தமக்கும் நடக்கிற இத்தத்யைத் தாம் அபிதவாஸ்யத்துக்
கொண்டலற்றுகிற பரித்யத்தை விரஹியான ஒரு பிராட்டியினுடைய
பாசுரங்களாலே பேசுகிறாரென்றபடி.

முதற்பாட்டு

ஏழையரென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிருர் (பரித்யேத்யாதி).
ஆவியுண்ணுமிணைக் கூற்றங்கொலோ என்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்
செய்கிருர் (பரித்யேத்யாதி). ஆழியங்கண்ணபிரானென்கிறதற்குத்

ஆ. அவன் செய்தருளாமையாலே பின்னையுமவனோடேச் சேர்த்து ஆசை
 ப்பட்டு தஸீன்யாநுஸ்தானபுரவந்தரஸாஷாஸ்காரராய், தஸீன்யம் அலமமானராய்
 சாஷாஸ்காரதிரமணியதரீயதீவ்யவயவங்களாலே பீடிமனராய்க்கொண்டு அந்யாப-
 தேதத்தாலே கூப்பிடுகிறார். பரமபுரவந்தரஸாஷாஸ்காரதிரமணியதரீயதீவ்யவயவங்களாலே
 அன்றியே அயதாதிமணியதரீயதீவ்யவயவங்களாலே எம்பெருமானுடைய
 திருக்கண்கள் கொலோ அறிகிறிலேன், அப்போதலாந்த தாமரைப்
 பூப்போலே சூழ வந்து தோன்றி என்னை வாடியா நின்றன, தோழியர்
 கான் அன்னைமீரென்றும் து:ஷமே படப்பிறந்தேனாகாதே என்று 'ஹ ராம
 ஹ லக்ஷ்மண ஹ சுமித்ரே ஹ ராமமாதஸ்சுஹ மே ஜனந்யா' என்று அஷோகவனிகையிற் பிராட்டி
 கூப்பிட்டாப்போலே கூப்பிடுகிறார். (1)

இ. தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (அயதேதாதிமணியால்). சேதாசேதனரை அகப்படுத்து
 வது கண்ணாலேயாகையாலே தன்னையகப்படுத்தின கண்களை
 மற்றை அயதவங்களுக்கு முன்னே அநுபவிக்கிறாரென்று கருத்து.
 தாமரை நாண்மலரென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (அப்போ
 தியாதிமணியால்). தோன்றுங்கண்மலரென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்
 கிறார் (தோன்றி இயாதிமணியால்). தன்னுடைய அயதபாஷணத்தை நிவேதிக்கக்
 கடவாரான தோழிமாற்கும் அன்னைமாற்கும் தன்னுடைய வயசநங்
 களைச் சொல்லுவானென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஹ ராமேதாதிமணியால்).
 அவனைப் பிரிந்திருக்கமாட்டாதே வயசையான இவன் அவனுடைய
 திருமுகத்திலழகை மிகவும் நினைத்துக்கொண்டு போருகையாலே
 இத் திருமுகமண்டலத்திலே இவனுடைய ஹ்ருதமகப்பட்டு வாய்விஷயம்
 அநுபவிக்கைக்கு வசூராடிகரணங்களுக்குத்தான் சதுகாரி ஆகமாட்டாதே
 அந்த முகசீன்யத்தையே நிரந்தரமாக அநுபவிக்கையாலே கண்முன்னே
 வந்து நின்றாப்போலே ப்ரத்யக்ஷதாபஸமாய்க்கொண்டு அவ்வழகு ப்ரதிபாசிக்
 கத்துணுக்கென்றெழுந்திருந்து இவன் கிட்டச்செல்ல, நினைத்தபடி
 சந்தேசிக்கப் போகாமையாலே நடுக்கடலிலே அகப்பட்டாப்போலே
 மூஷ்வாகுல்யாய் து:ஷஹ்ருதவேரீயாய் இஃஜனங்களை யெல்லாம் நினைத்து முறை
 யிடுகிறாளென்று கருத்து. (1)

ச. ஏழையராவி - ஏழைகளுடைய ப்ராணனை, ஏழைகள்-வயல்கள், அவன்
 பக்கலிலே வாய்விஷயத்தைப்பண்ணி அவனைக்கிடையாவிடில் வரிக்
 காட்டாத வயல்களுடைய ப்ராணனை என்றபடி. இவை வயல்களையே
 நாடி நவிகிறன அத்தனை ஒழிய இச்சாபலத்தை உண்டாக்கின அவனை
 யும் இது வேண்டாவென்று மீட்கப்பார்க்கிற அன்னை முதலானோரை

ச. பும் கிட்டுகிறதில்லை. அவனையும் நம்மைப்போலே நலிந்ததாகில் இவை படுத்துகிற பாட்டையறிந்து நம் பக்கல் இரங்கானோ? அன்னை முதலானாரை நலிந்ததாகில் அவர்களும் இவள் படுகிறதெல்லாம் யுஷ்மென்றிரார்களோ என்று கருத்து. உண்ணும் - ஸ்சிக்கக் கடவதான, ஏழையரை நலியுமிடத்திலும் அவர்களுடைய தேழும் ஸ்சுரமுமிருந்த படியே இருக்க ராமசரம் போலே பாணையே உண்கிறான் என்று கருத்து. இணை - ஈஹமான, இவை பரஸ்பரம் சஞ்ஜம் பண்ணிக்கொண்டு வந்தாப் போலே இருக்கிறனவென்று கருத்து. கூற்றங்கொலோ - சூயுக்களோ, கூற்றம் - சூயு, கொலோ என்று ஸ்வய், வாஸதாய்க்ம். அறியேன் - நிஷயிக்க மாட்டுகிறேனில்லை. இவை சூயுக்களாகிலிப்படி டர்னியங்கனா யிருக்குமோவென்று கருத்து. அன்றிக்கே என்று ஒரு பத் ஸ்வாஹ்யம். ஆழியங்கண்ணை - சமுத்சுதவங்கனாய் சூந்ரங்கனான கண்களை உடைய வனான, ஆழி - சமுதம், அம் - சூந்ரமான, கண்ணுடையவன் கண்ணன், கண்ணபிரானென்று சமஸ்பதம். ஶீரசமுதங்கள் போலே ஸ்யஸவிசாலஸிதமசுரவதங்களாய் ஸ்திசூந்ரஸிவெசங்களான திருக்கண் களை உடையவனான என்றபடி. பிரான் - முன்பெனக்கு விஷயன யென்றோடு ச்லேவித்து ஸபகரித்த ஶுணனுடைய, திருக்கண்கள் கொலோ - திருக்கண் தானோ, அறியேன் - அதுவும் நிஷயிக்க மாட்டு கிறிலேன், இவை அவனுடைய திருக்கண்களாகிலிப்படி ஶீடகங்களா யிருக்குமோ, சூதஸூசிவதங்களன்றோ அவனுடைய திருக்கண்களென்று கருத்து. இப்படி ஶாகங்களானவற்றில் அகப்படாதே தப்பிப் போனாலோவென்ன? சொல்லுகிறான். தாமரை நாண்மலர் போல் - ராமரஸத்தினுடைய ஸமினவபுஷ் போல, நாள் - ஸமினவம், நாண்மலர் என்கிறவிடத்திலே ஸகாரஸ்ய மகாரே பரே ஸகாராஸ்ய: துழவும் - சுற்றிலும், மூலவஸ்யுதத்தினன்று பார்த்த பார்த்தவிடமெல்லாம் பெருமானேயா யிருந்தாப்போலே இருக்கிறது ராசசர்க்கு ராமசரங்களைத் தப்பிப் போகலாகிலன்றோ ஸவசைகளுக்கு இக்கண்களைத் தப்பிப் போகலாவ தென்று கருத்து. வந்து தோன்றும் - வந்து தோன்று நின்றது, ஏதோ ஒன்று ஸி ஸி: கண்மர் - கண்மர்களோ, உங்களுக்குத் தோற்றுகிறதில்லையோவென்று கருத்து. தோழியர்காள் - ஸிவிகாள், அன்னைமீர் - தாய்மார்காள், துயராட்டியேன் - து:ஷங்களை உடைய வளான நாண், துயர் - து:ஷ், துயரை உடையவள் துயராட்டி, இச்சுதத் தாலே தன்னைச் சொல்லிக் கொள்ளும் போது துயராட்டியெனென்று ஸ்யமாயிருக்கும். து:ஷ்காசியான நானென்றபடி. என் செய்கேன் - என்ன செய்யக்கடவேன், இந்த து:ஷத்துக்கு என்ன பரிஹாரம் பண்ணக் கடவேன், தோற்றுகிற திருக்கண்களை மறைக்கமாட்டேன், கிட்டி ஸபுஸவிக்கவும் மாட்டேனென்றபடி.

ஜ. ஆட்டியும் தூற்றியும் நனை மீர்! என்னை நீர்நலிந்தென்!
மாட்டுயர் கற்பகத்தின்வக்லியோ? கொழுந்தோ? அறியேன்
சட்டிய வெண்ணெயுண்டான் திருமுககென தாவியுள்ளே
மாட்டிய வகிள்ளக்கின் கட ராயிற்கும் வாலியதே. (2)

ஆ. (ஆட்டியும்) சீர்மயோபாநமாய்க் கொண்டு முளைத்தெழுந்த
கற்பகத்தினுடைய கிசகமான வலியோ, அன்றிக்கே அதினுடைய
கொழுந்தோ, அதுவுமன்று, சட்டிய வெண்ணெயுண்டான் திருமுகு
அந்த வெண்ணெயினுடைய திவ்யவாசனாவாசினமான திருமுகுமுகு

இரண்டாம் பாட்டு

இ. மாட்டுயரென்கிறதற்குத் வாய்மருளிச்செய்கிறார் (சீர்மயோபா
யால்). சீர்மயத்தைப் தனக்கு உபாநகாரணமாக உடைத்தாய்க்
கொண்டென்றபடி. இது ரமயோபா. சூரியபாதத்தில் அநிபேதாய்மருளிச்
செய்கிறார் (அந்த வெண்ணெயினுடைய இயாதியால்). மாட்டிய இயாதிக்

ச. மாட்டுயர் - மாட்டிலே உயராகின்ற, மாடு - பரிசுரம், சுவியிலே
உகாரிதவம். சீரானவயுக்கபரிசுரத்திலே அந்த சீரதரவுக்கதத்தாலே சுகித
மாயொரு கலகக்கொடி வளருமாப்போலே திருக்கண்களின் பரிசுரத்
திலே வளராகின்ற என்றபடி. கற்பகத்தின் - கலகதவலினுடைய,
வலியோ - கொடியோ, கொழுந்தோ - சதாயமோ, கலவாக நீண்
டிருக்கையாலே கொடி. என்னவுமாம். அநிபேதகிசகமான கூர்மையா
யிருக்கையாலே கொழுந்தென்னவுமாமென்று கருத்து. அறியேன் -
சுயதம். என்னெஞ்சிலே தோற்றுகிற இது கலகசுரீயோ, அதின்
கொழுந்தோ, அறியேனென்று அதுயம். சட்டிய - திரட்டின,
சட்டுகை - திரட்டுகை, கடைந்தெடுத்துத் திரட்டி வைத்ததான என்ற
படி. துணனுக்கு முக்கைக்கிட்டி மண்டி உண்ணலாமபடி திரளா
யிருந்ததான என்கை. வெண்ணை உண்டான்றிருமுகு - வெண்
னையை உண்டவனுன துணனுடைய திவ்யவாசிக், இது கலகக்
கொடியுமன்று, கொழுந்துமன்று, நவனிதசீர்மமுடைத்தாயிருக்கை
உடலே இந்த துணனுடைய திருமுகுக்கே என்று அதுயம். இது நிவ்யான -
சுதலகாரம். மாவநாகவநிசவகவாதிதவத்தாலே துணனுடைய திருமுகுகில்
நவனிதசீர்மமும் கூட இவனுக்கப்போது வயுமயமானமகையாலே இப்படிச்
சொல்லுஞ். எனதாவியுள்ளே - என் அமானினுள்ளே, மதவகததுக்
கள்ளே என்றபடி. மாட்டிய - மாட்டப்பட்டதான, ஏத்தப்பட்டதான

ஆ. என்னுடைய அராமானினுள்ளே அரோபிதமாய் சதத்தாயிருப்பதொரு விளக்கினுடைய சுவர் போலே நின்று டஹியா நின்றது. அவ்வளவன்று அதிலும் வாகமாயிரா நின்றது. என்னை அலைத்துக் கொண்டெங்கும் ஓயித்து கின்றென்னை வடித்தால் அன்னைமீர், உங்களுக்கு என்ன பரிசுமூண்டென்கிறான். (2)

இ. குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (அரோபிதமித்யாதியால்). வாலியதென்கிற தற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (அவ்வளவித்யாதியால்). பரிசுமூண்ட குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (என்னை அலைத்தித்யாதியால்). இத்தால் தோழியர்காளன்னைமீரென்று கீழே இவர் முறையிட்டவாறே அவர்க ளெல்லாரும் வந்திப்படி நீ அலற்றுக்கிறது சுகமன்றென்றிவனைக் கூப்பிட அவர்களைக் குறித்து இப்படிச் சொல்லுகிறுளென்று சங்கதி சூசிதை. (2)

ச. என்றபடி. மாட்டுகை - தூண்டுகை, ஏத்துகை என்றபடி. வல் - வலியதான, சதத்தான என்றபடி. விளக்கின் கூடராய் - சிவத்தி னுடைய சுவர்மாய், நிற்கும் - சிவரமாய் இருக்கிறது. அந்தத் திருமுக்கு டிவி சிவ. அவனுடைய திருக்கண்கள் சுற்றிலிருந்த சாவமாகையாலே அவற்றைக் கயிர் தப்பிலும் தப்பலாம். இது என் வாசவசுரத்துக் குள்ளே பற்றி நிற்கையாலே ஒருபடியாலுமிதைத் தப்பிப்போக முடியா தென்று கருத்து. இங்கு திருமுக்கை சுவாசாவைப்பற்றின சிவசுவர்மாயாகச் சொன்னது அசுசுவரவநீயவசசிவசுவரமாயிராவிருக்கச் செய்தே தான் பற்றின வசுவை டஹிக்கிறதென்று சிவசுப்பிக்கைக்காக. வாலியது - வலியது, வசுவத்தென்றபடி. சிவசுவர்மையக்காட்டிலும் வசிகமாக டஹி கிறதென்றபடி. அதை மனிசநாடிகளாலே சிவசுவர்க்கலாம், இதை ஒன்றாலும் சிவசுவர்க்க முடிகிறதில்லை என்றதாகவுமாம். அன்னைமீர் - தாய்மார்காள், நீர்-எனக்குப் பரிசுரர்களான நீங்கள், ஆட்டியும்-அலற்றி யும், டிவரங்காளான நிசுரவாகங்களாலே என்னை இருந்த இடத்திலே இருக்க வொட்டாதே பண்ணியுமென்றபடி. தூற்றியும் - அபசுவாசி பண்ணி வைத்தும், தூற்றுக்கை - அபசுவாசி பண்ணுகை, நீங்களாக என்னை அலற்றுக்கிற அளவன்றிக்கே ஊரல்லாரோடும் என் பக்கல் குற்றங்களைச் சொல்லியுமென்றபடி. நின்று - சுவர்மாய், ஒருக்கால்- சொல்லிவிடுகை அன்றிககே எப்போதுமிப்படியே சொல்லிக் கொண்டு நின்று என்றபடி. என்னை கலிந்து - இப்படி என்னைப் பிடித்து, என்? என்ன பரிசுமூ? (2)

மு. வாலிய தோர்கனிகொல்? வினை யாட்டியேன் வல்வினை கொல்?
கோலம் திரள்பவனக் கொழும் துண்டங்கொலோ? அறியேன்!
நீல நெடுமுகில்போல் திரு மேனியம் மான் தொண்டைவாய்
ஏனும் திசையுளெல்லாம் வந்து தோன்றுமென்னுயிர்க்கே. (3)

ஆ. (வாலியதோர்) பவமாய் அமூரதமாயிருப்பதொரு கனியோ,
அன்றியே வாசகமாகையாலே சதுரவிரகவசனீயாயிருந்த என்னுடைய
மஹாபாமோ? சிவ்யசாரசமுதாயமான பவளத்தினுடைய கொழுவிப்பாயி
திருப்பதொரு முறியோ? அவை எல்லாமல்ல நிரமஹாவலாகரமணிய-
வியரணவனுடைய வாசரவியசத்யமான திருப்பவளம், தவீயவியர-
சுவியசத்யமாய்க் கொண்டென்னை முடிக்கைக்காக எல்லா திக்குகளிலும்
வந்து தோன்று கின்றதென்கிறார். (3)

மூன்றாம் பாட்டு

இ. வினை யாட்டியேன் வல்வினை கொலென்கிறதற்குத் தாச்யம்ருளிச்
செய்கிறார் (வாசகமீத்யாடியால்). வாசகமாகையாலே என்கிறத்துக்குப்
பாமோ என்கிறத்தோடே ஸ்வயம். கோலந்திரளென்கிறதற்குத்
தாச்யம்ருளிச்செய்கிறார் (சிவ்யத்யாடியால்). கொழுவிப்பது - கொழுத்
தது, சுகீதமாக வளர்ந்தது என்றபடி. முறி - ஸ்வம். சூரியபாதத்
துக்குத் தாச்யம்ருளிச்செய்கிறார் (அவை எல்லாமீத்யாடியால்). நீல
நெடுமுகில்போலென்கிற விசேஷத்தாலே சமித்த அயத்ததை அருளிச்
செய்கிறார் (தவீயத்யாடியால்). எனின்னுயிர்க்கே என்கிறதற்குத்
தாச்யம்ருளிச்செய்கிறார் (என்னை முடிக்கைக்காக என்று). (3)

ச. வாலியது - வாலியதான, பரிபவமான என்றபடி. ஓர் - விரகவ-
மான, நிரதிசயமமூரதசாலியான என்றபடி. கனிகொல் - பழமோ,
வினை யாட்டியேன் - இடங்கத்தை இப்போதே அநுபவிக்கப்பெறுதபடி.
துகர்மங்களை உடையவளான என்னுடைய, வல் - உதமான, அநுபவித்
தும் கழிக்க முடியாததான என்றபடி. வினை கொல் - பாபமோ, அன்றிக்
வித்தனை சந்தாபனகமாயிருக்குமோ என்று கருத்து. பூஷபாபங்களா
வன அபவநீதிகிபங்களாகையாலே தன்னுடைய பாபத்தை அவன்
பக்கலிலே இருக்கிறதாகச் சொல்லக் குறை இல்லையிறே. கோலந்
திரள் - சிவ்ய திரண்டதான, கோலம் - சிவ்ய, சிவ்யங்களெல்லாம் கூடி.
அநிபூதமானப்போலே இருக்கிறதான என்றபடி. பவளம் - பவளத்
தினுடைய, விசுவத்தினுடைய என்றபடி. கொழும் - கொழுத்ததான,
சுகீதமாக வளர்ந்ததான என்றபடி. துண்டங்கொலோ - ஸ்வமோ,

ம. இன்னுயிர்க் கேனமுயர்மேல் வளையும்இணை நீலவிற்கொல்
மன்னிய சீர்மதனன் கருப் புச்சினை கொல் மதனன்
தன்னுயிர்த் தாதைகண்ண பெருமான்புரு வம்? அவையே
என்னுயிர் மேலனவாய் அடுகின்றன என்று நின்றே!

(4)

ஆ. (இன்னுயிர்க்கு) பரமபுஷ்பசந்தனத்திலே சாக்ஸமான காமினிசந்தி
னுடைய ப்ராணையே சத்யமாக உடையவையாய் நமமாய் நீலமாயிருப்பன
விரண்டு விற்களோ அன்றிக்கே? மதனனுடைய சৌந்த்யனிகேதனமான
சுதுகோதஸமோ? இவை எல்லாமல்ல சৌந்த்யசாரணை மதனனுக்கு ஜம்-
மூமியான புஷ்பரிகிலோசனுடைய புருவங்களே இவை என்னுடைய
ப்ராணைகளை எப்போதும் வாழ்க்கின்றன என்கிறார்.

(4)

நாலாம் பாட்டு

இ. ஏழையரென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (பரமேத்யாடியால்).
இன்னுயிரென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (ப்ராணையே இத்யாதி-
யால்). வளையுமீத்யாதிக்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (நமமாயீத்யாடியால்).
மன்னிய சீரென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (சৌந்த்யனிகேதனமான
என்று). மதனன் தன்னுயிர்த்தாதை என்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்
செய்கிறார் (சৌந்த்யசாரணை என்று). சூரியபாதத்திற்குத் தாப்யம்ருளிச்
செய்கிறார் (என்னுடைய இத்யாடியால்).

(4)

ச. அறியேன் - ஸ்பந்தம். சৌந்த்யம்சுடாயமாயிருக்கையாலே பாபமென்று
நிஷயிக்க மாட்டுகிறிலேன். சந்தாபஜனமாயிருக்கையாலே கனிபவள
மென்று நிஷயிக்கவும் மாட்டுகிறிலேனென்றபடி. நீல - நீலவண்மான,
நெடுமுகில் போல் - மஹாலாக்ஷ்மீ போலே இருக்கிற, திருமேனி -
தீவ்யமஜ்ஜதவிந்நததை உடையவனான, அம்மான் - சுவாமியினுடைய,
தொண்டைவாய் - விஷாபரமானது, தொண்டை - விஷபல், வாய் -
வபரம், இரணியமணிசுந்தமான திருமேனிக்குப் பரமாமாமம்படி சிவந்திருக்-
கிற தீவ்யாபரமானதென்றபடி. என் - என்னுடைய, இன்னுயிர்க்கு -
இனியதான் அரமாவுக்கு, மூலமான மத்சுவரூபத்திற்கென்றபடி. மத்சுவரூப-
தைக் கொல்லுகைக்காக என்கை. ஏலும் - மூலமான, இதிலகப்-
படாதே தப்பிப்போகைக்கு மூலமான என்றபடி. திசையுள்ளெல்லாம் -
திசைகளிலெங்கும், பார்த்த பார்த்த திசைக்குக்கொங்குமென்று
பயிச்சித்யம். வந்து தோன்றும் - வந்து தோன்ற நின்று.

(3)

மூ. என்னுமின் நேதிகளும் செய்வன்கடர் வெண்மின்னுக்கொல்?
அன்றியென் ஆவியும் அணி முத்தங்கொலோ? அறியேன்!
குன்றம் எடுத்தபிரான் முறு வல்என தாவிவடும்
ஒன்றும் அறிகின்றிலேன் அன்னை மீர்! எனக் குய்விடமே.

(5)

ஆ. (என்று கின்றே) தோன்றி மாயாதே என்றும் நின்று விளங்கா
கின்று சிவந்த சுடரை கன்றி நின்ற வெள்ளை மின்றோ? அன்றிக்கே

ஐந்தாம் பாட்டு

இ. என்று கின்றே திகளுமென்கிறதற்குத் தாய்மருளிச்செய்கிறார்
(தோன்றி த்யாடியால்). செய்ய சுடர் கன் என்று அவ்வித்துத் தாய்
மருளிச்செய்கிறார் (சிவந்த த்யாடியால்). அணிமுத்தங்கொலோ என்

சு. இன்னுயிர்க்கு - சோயமான ப்ராணுக்காக, ப்ராணை வபஹர்க்கைக்காக
என்றபடி. ஏழையர் மேல் - வபல்கள், மேலே, வரமவுபஸ்வயங்காசு
குளான வபல்கள் மேலே என்றபடி. வளையும் - தார்தானே வசுமாகா
நிற்கும், இணை - துந்மாயிருக்கிற, கிலவிற்கொல் - துந்மாயிருக்கிற
வநுசுக்களோ, மன்னிய சீர் - சிவரமான சீர்வய்த்தை உடைத்தான,
சீர் - கத்யாபுஷம், இங் த சீர்வய் விவசுதம். இது கருப்புச் சிலைக்கு விசுஷம்.
மதனன் கருப்புச்சிலைகொல் - மதனனுடைய துந்மாயிருக்கிற, சிலை -
வநுஸ்ஸு, ஏதேனுமொரு சிலைவநுசுக்களாகில் ஏழையர் மேலே வளைய
வேணுமென்று நிவ்ஸமில்லையிதே. ஆதவானிவ மதனனுடைய வநுஸ்ஸு
க்கொன்று கருத்து. மதனன்றன் - மதனன் தனக்கு, சிவசீர்வத்
தாலே சுகங்களைபெல்லாம் மொஹிப்பிக்கிற அந்த மதனனுக்கும் கூட
என்று தன்வய்த்துக்குக் கருத்து. உயிர் - வரமாவான, அவனுக்கும்
கூட சதாசிவரவாதிதேவான என்றபடி. தாதை - வநகளுன, கண்ண
பெருமான் - துணுன சிவசீர்வதுடைய, புருவமவையே - புருவங்கள்
தானே, அழகிலே ப்ரஸித்தங்களான அந்தப் புருவங்கள் தானே என்றபடி.
மதனவநுசுக்களுக்கித்தனை வசிவயம் கூடுமோ? அவனுக்கும் கூட
வநகளுன துணுதுடைய திருப்புருவங்களே இவை என்று கருத்து.
என்னுயிர் மேலனவாய் - மத்யாவிவயங்களாய்க் கொண்டு, உயிரின்
மேலே இருக்கிறவை உயிரின் மேலன, மத்யாவிவயங்களாய்க் கொண்
டென்றபடி. என்றும் - சிவகாலமும், என்றும் என்கிற மகாரத்துக்கு
சிவியிலே சிவம். நின்று - வசுசுவத்திலே சிவியியாய் நின்று, அந்
கின்றன - திவிக்கிறன.

(4)

(5)

(5)

(5)

மூ. காண்மின்கள் அன்னையர்காள்! என்று காட்டும் வகையறியேன்!
 காண்மன்னு வெண்திங்கன்கொல்? நயந் தார்கட்கு நச்சிலைகொல்
 சேண்மன்னு நாற்றடந்தோள் பெரு மான்றன் திருநுதலே?
 கோண்மன்னி யானியடும் கொடி யேன்உயிர் கோளிழைத்தே! (7)

ஆ. (காண்மின்கள்) (காண்மன்னு) பூவுயிர்த்தில் அஃமீசுந்திரை!
 அந் திக் கே ஆசைப்பட்டார்க்கு நச்சவேண்டா திருக்கிறதோ! கொழுந்து
 விட்டுச் சுற்றுடைத்தான நாலு திருத்தோளையுடைய சுவரனுடைய
 திருநெற்றியே இப்படி நோவு படுகைக்குப் பாபத்தைப் பண்ணின என்
 மாபனை முடிக்கையிலே துணிந்து அபிநிவேசித்து நலியா நின்றது,
 இத்தைக் காண்மின்கள் அன்னையர்காள் என்று காட்டும் வகை
 அறிகிறிலேனென்கிறாள். (7)

ஏழாம் பாட்டு

இ. பரிகரணம் பண்ணியதுக்குத் தாபயம்ருளிச்செய்கிறார் (பூவாடியால்).
 வெண்டிங்கள் கொலென்கிறதற்குத் தாபயம்ருளிச்செய்கிறார் (அஃமீசுந்திரை
 யால்). நயந்தார்கட்கு நச்சிலைகொலென்கிறதற்குத் தாபயம்ருளிச்செய்
 கிறார் (ஆசை இயாடியால்). நச்சவேண்டா திருக்கிறதோ என்றது நச்ச
 வேண்டாதபடி இருக்கிற ஒரு விஷயவஸ்துவோ என்றபடி. சேண்மன்னு
 நாற்றடந்தோளென்கிறதற்குத் தாபயம்ருளிச்செய்கிறார் (கொழுந்தி
 யாடியால்). திருநுதலே என்கிறத்தை உரைக்கிறார் (திருநெற்றியிலே
 என்று). கொடிபேனியாதிக்குத் தாபயம்ருளிச்செய்கிறார் (இப்படி இயாடி
 யால்). கோண்மன்னி என்கிறதற்குத் தாபயம்ருளிச்செய்கிறார் (அபி-
 நிவேசித்து என்று). ஆவியடுமென்கிறதற்குத் தாபயம்ருளிச்செய்கிறார்
 (நலியா நின்றதென்று). (7)

ச. விஷத்தையமுடையவனான திரு அனந்தாழ்வானை அய்யாக உடைய
 எம்பெருமானுடைய என்றபடி. திருக்குண்டலக் காதுகளே - மகரகூடம்
 சூரபங்காளான திருக்காதுகள் தானே, பரவங்கொன்றபடி. அவற்றுக்
 கித்தனை வாயகரவாதி உண்டோவென்று கருத்து. கை விடலொன்று
 மின்றி - கைவிடுகை இஷத்துமின்றிக்கே, இஷத்துமொட்டாதே என்றபடி.
 அடுகின்றன - ஸிவியா நிற்கின்றன, காண்மின்கள் - பாருங்கோள்.
 தன்னைப்போலே அவர்களுக்கும் பரவமாகத் தோற்றுமென்றிருக்
 கிறாள். (6)

ச. நாண்மன்னு - நாங்களிலே மன்னு நிற்கிற, நாள்தோறும் அயி
யாமல் வீடியா நிற்கிற என்றபடி. பூவ்பசுரானு என்றதாயிற்று.
வெண் - வெளுத்தவனான, அங்காரனாயிருக்கையாலே கருகூரஹிதயா
சுடனான என்றபடி. திங்கள்கொல் - சந்திரனே, திங்கள் - சந்தன்,
நயந்தார்கட்கு - ஆசைப்பட்டவர்கட்கு, நயக்கை - அளிப்படுகை,
தன்னை அளிப்பட்டார்க் கென்றபடி. நச்சிலைகொல் - அளி இல்லையோ,
நச்சு - அளி, தன்னை அளிப்பட்டாரை முடித்துவிடுகையாலே இனி
அவர்களுக்குத் தன்னை அளிப்பட வேண்டாதபடி இருக்கிறதோ என்ற
படி. இப்படி அளிப்பட வேண்டாதபடி இருப்பதொரு விசயப்படியேமோ
என்கை. சேண்மன்னு - தேய்நீரமாயிருக்கிற, சேண் - வீழ்நீர். இங்கே
தேய்நீரைக்காட்டுகிறது. 'அயதாசு சுவதாசு' என்கிறபடியே அயதாசு
களான என்றபடி. நால் - நாலுகளான, தோளழகு கண்டு அநுபவிப்
பார்க்கு ரசமிரட்டிக்கும்படி நாலுகளாயிருக்கிறவையான என்றபடி.
தடம் - விபூசங்களான, மாசநங்களான என்றபடி. தோள் - பூசங்களை
உடையவனான, பெருமான்றன் - அவ்வழகாலே என்னை அடிமை
கொண்டவனுடைய, தன் என்று சுவாமிநாயகர். திருநுதலே - திரு
நெற்றியே, நுதல் - நெற்றி, மறறவை ஒன்றுமித்தனை சந்தாபனக
ங்களாகமாட்டா என்று கருத்து. கொடியேனுயிர் - பாபியான என்
னுடைய பூனை, கொடுமை - கீழ்மை, பாபமென்றபடி. கொடுமையை
உடையவன் கொடியான், இச்சந்தத்தாலே தன்னைச் சொல்லிக்
கொள்ளும்போது கொடியேனென்று ஸம். உயிர் - பூன், கோள் -
கொள்ளுக்கையை, பூனை அபஹிக்கையை என்றபடி. கோள் - அபஹம்.
இழைத்து - நிரூபித்து, இழைக்கை - ரவிக்கை, இங்கு நிரூபிக்கையைச்
சொல்லுகிறது. பூனை அபஹிக்கையிலே துணிந்து என்று மஹாத்மம்.
கோண்மன்னி - கொள்கையிலே நிரமாய், பூனை அபஹிக்கையிலே
அநிநிவிஷமா பென்றபடி. ஆவி - மஹானை, அடும் - வீடியா நிற்கிறது,
இது நலியா நின்றதென்று சொல்லா நின்றாய், எங்களுக்குத் தெரிகிற
தில்லை, எங்களுக்குத் தெரியும்படி சொல்லிக் காண்பென்ன? அதுக்
குத்தாமே சொல்லுகிறான். அன்னையார்காள் - தாய்மார்காள், காண்மின்க
ளென்று - இதைக்கண்டுகொள்ளுங்கோளென்று, காட்டும் வகை -
காட்டும் அகாரத்தை, அறியேன் - அறியமாட்டுகிறேனில்லை, எனக்கு
அது கையிலே அகப்படுகையாதல், என்னைப்போலே உங்களுக்கும்
அநிநிவிஷமாக்காரவிஷயமாகையாதல், செய்யிலிறே உங்களுக்குத்தெரியச்
சொல்லலாவதென்று கருத்து.

மு. கோளிழைத் தாமரையும் கொடியும்பவளமும்விலும்
கோளிழைத் தன்முத்தமும் தனி நும்குளிர் வான்பிறையும்
கோளிழை யாடடைய கொழுஞ் சோதிவட் டங்கொல் கண்ணன்
கோளிழை வான்முகமாய்க்கொடி யேனுயிர் கொள்கின்றதே? (8)

ஆ. (கோளிழைத் தாமரையும்) தன் ஒளியைத் தனக்கு அபரணமாக உடைய தாமரையும், கொடியும், பவளமும், வில்லும், அழகை அபரணமாக உடைய குளிர்ந்த முத்தும், தனிரும், குளிர்ந்து பெருத்த பிறையுமாய்த் தன் அழகை தனக்கு அபரணமாயிருக்கிற ஸ்யோதிமஃஹமோ? தன் ஒளியை தனக்கு அபரணமாக உடைய துணுதுடைய அழகிய திருமுகமென்றொரு பேரை இட்டுக் கொண்டு இப்படி தூஷப்படுகைக்கு ஈடான பாபத்தை உடைய என்னுடைய பாணனை நலிகிறதென்கிறார். (8)

எட்டாம் பாட்டு

இ. கோளிழை என்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (தன் ஒளியை ஐயாடியால்). இரண்டாம் கோளிழைக்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (அழகை ஐயாடியால்). வான்பிறையுமென்னதை உரைக்கிறார் (பெருத்த பிறையுமென்று). கோளிழையாவுடைய என்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (தன்னழகை ஐயாடியால்). சோதி வட்டங்கொலென்கிறதை உரைக்கிறார் (ஸ்யோதிமஃஹமென்று). இதுக்கு நலிகிறதென்கிறத்தோடே அவயம். வான்முகமாயித்யாதிக்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (அழகிய திருமுகமியாடியால்). இத்தால் கீழ் ஏழு பாட்டுக்களாலே திருமுகத்தில் அவயவசோமீகனை தனித்தனியே சொல்லி இப்பாட்டிலே அதின் சமுதாயசோமீயைச் சொல்லுகிறார் என்று சங்஘தி சூத்திரம். (8)

ச. கோளிழை - தன் கान्तியையே தனக்கு அபரணமாக உடையவை யான, கோள் - கान्ति, இழை - அபரணம், தாமரையும் - தாமரசபூஷங்களும், கொடியும் - கற்பகலதீயும், 'கற்பகத்தின் வலியோ' என்ற திறே. பவளமும் - விஜும், வில்லும் - ஐந்தரிசமணியவஸுஸுக்களும், 'இணை நிலவிற்கொ' லென்றதிறே. கோளிழை - தன்னழகையே தனக்கு அபரணமாக உடையவையான, கோள் ஐதமிங்கே அழகைக் காட்டுகிறது. தண் - அதிசீதனங்களான, முத்தமும் - மீவிகளாகளும், தனிரும்-பலவங்களும், 'மகரந்தழைக்குதனி' ரென்றதிறே. குளிர்-சீதனமான, வான்-பெரியதான, வான் ஐதம் விபுலவாசி. பிறையும் - சந்திரனும், ஐதமீசநுடைய கலியுமென்றபடி. இவை இத்தனையும் சமுதிதமா

மூ. கொள்கின்ற கோளிருளைச் சுகிர்த்திட்ட கொழுஞ்சுருளின்
உள்கொண்ட நீலநன்னூல் தழை கொல்? அன்று; மாயன்குழல்
விள்கின்ற பூத்தண்துழாய் விரை நரவந் தென்னுயிரை
கள்கின்ற வரறியீர் அன்னை மீள்-கழருகிறிறே. (9)

ஆ. (கொள்கின்ற) ஸ்ரவகாலத்தில் திவாராவியமயின் றிக்கே ஸ்ரத்தை
அடைய வ்யாபியா கின்ற மிக்க சமஸ்சைப் புறவாயிலே வெளிநுன
ஸ்ரத்தைக்கழித்து அதினுள்ளே உண்டான கொழுவின இருண்ட
சுருளினுடைய சாரமான கறுத்த நூற்றிரளோ? அங்ஙனமன்று,
ஈசாசய்மான அழக உடைய துணுடைய திருக்குழல் அவரா
கின்றன அழகிய திருத்தழாயினுடைய பரிவசம் நரவந்து
ஏன்னுடைய பரணை அபுரிக் கிறபடி அறிகிறிலிகோள், ஏதேனு
மொன்றைச் சொல்லிப் பொடியாகிறிகிறிகோளென்கிறான். (9)

ஒன்பதாம் பாட்டு

இ. கொள்கின்ற என்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (ஈசுவரையா
யால்). கோளிருளை என்கிறதை உரைக்கிறார் (மிக்க சமஸ்சை என்று).
சுகிர்தென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (புறவாயிலே ஈசாதி
யால்). புறவாயிலே என்றது விரிவடிவங்களிலே என்றபடி. வெளிநுன
என்றது ஸ்ரம் போராததான என்றபடி. கொழுஞ்சுருளின் என்கிற
தற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (அதனுள்ளே ஈசாதிவாயால்). கொழுவின-
கொழுத்த, அதாவது ஈசுவரையான என்றபடி. உள்கொண்ட நீல
நன்னூற்றழை கொலென்கிறதை உரைக்கிறார் (சாரமான ஈசாதி
யால்). சூரியபாதத்துக்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (அவரா கின்றன
ஈசாதிவாயால்). கள்கின்றவாறென்கிறதை உரைக்கிறார் (அபுரிக் கிறபடி
என்று). கழரு கிறிறென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார்
(ஏதேனுமொன்றை ஈசாதிவாயால்). (9)

ச. யிருக்கிற என்றபடி. இது சோதிவட்டத்துக்கு விசேஷம். கோள் -
தன்னழகையே, இழையாவுடைய - ஈசரணமாக உடையதான,
கொழும் - கொழுத்ததான, ஈசுவரையான என்றபடி. சோதிவட்டங்
கொல் - ஈயிர்மீள்வமோ, இதுக்குக் கொள்கின்றது என்கிறத்தோடே
ஈசுவம். கண்ணன் - துணுடைய, இதுக்கு வான்முகத்தோடே ஈசுவம்.
கோளழை - தன் காந்தியையே தனக்கு ஈசரணமாக உடையதான,
வான்முகமாய் - அழகிய திரு ஈசுவரையாய், திரு ஈசுவரையே மென்று

ச. பேரிட்டுக்கொண்டென்றபடி. வான் - உவ்வம், அழகியதென்றபடி. கொடியேனுயிர் - அவனழகாலே நோவு படும்படியான வாழ்த்தை உடையவளான என்னுடைய பாணனை, கொள்கின்றது - அபஹரியா நின்றது. (8)

கொள்கின்ற - அத்ததை எல்லாம் வாயியா கிற்கிற, அக்கானத் திலே சூரியதேவஸஸுக்களில்லாமையாலே நிரந்தரமாக எங்கும் வாயியா கிற்கிற என்றபடி. கோள் - வசிக்ஷமான, நிவிஷமான என்றபடி. இருளை - தமஸஸை, சுகிர்த்து - எஃகி, கந்தல் - கழியும்படி பண்ணி என்றபடி. சுகிருகை - எஃகுகை, அதாவது - அசாரிசமெல்லாம் போய் நூல் நன்றாக விழுக்கக்காகப் பஞ்சை வில்லாலே தறிக்கையை எஃகுகை என்பார்கள். இட்ட - இடப்பட்டதான, அந்த தமஸஸாலே ரவிக்கப் பட்டதான என்றபடி. கொழும் - கொழுத்ததான, அதிநிஷமான என்ற படி. சுருளின் - சுருட்டினுடைய, உள்க்கொண்ட - உள்ளே கொண்ட தான, கை அழகுபடாதே உள்ளே நூர்க்கப்பட்டதான என்றபடி. தமஸஸின் சாரிசத்தைத்தானே ஒரு காபிசு போலே சுருட்டி அதினுள்ளே நூர்க்கப்பட்டதான என்று வ்யாயம். இத்தனை விசேஷித் ததாலாயிற்று இந்நூற்றழை அபமானமாகப் போராடுதென்று சொல்ல யோகமாவது. நில - அதிநிஷங்களான, நல் - நல்லவைபான, சிந்தாமக- சூதங்களான என்றபடி. நூற்றழைகொல் - தந்நுபூஷமோ? இது ஷேபாய்கம், உபேஷயன்று, அந்த நூற்றழை இத்தனை அழகியதாயிருக்க மாட்டுமோ வென்று கருத்து. அன்று - ஆதலானந்த நூற்றழையு மன்று, மற்றெதென்னில்? மாயன்குழல் - சிந்தயிவாயங்களாலே அந்யாயம்மூலான துணுடைய துந்தங்கள், விள்கின்ற - விக்ஷரங்களான, பூம் - அதிசுந்தரங்களான, பூம் வ்யம் சுந்தரவாசி. தண் - சூசிதங்களான, துழாய் - துஷிகருடைய, விரை - பரிமதமானது, நாற - பரிமதிக்க, வந்து - சுற்றிலும் வந்து, என் உயிரை - மதாசுவை, கள்கின்றவாறு - அபஹரியா கிற்கிற அகாரத்தை, கள்கை - அபஹரிக்கை, ஆறு - அகாரம், சந்தி வகாராதேஃ. அறியீர் - அறியமாட்டுகிறிகோளில்லை, அன்னையிர் - தாய்மார்காள்! கழறு நின்றிர் - கழறு நின்றிகோள், நிரஹித்து வாரீ சொல்லா நின்றிர்களென்றபடி. கழறுகை - நிரஹித்து வாரீ சொல் லுகை. (9)

மு. நின்றிமுற்றத்துள் என்று நெரித்த கையராய்என்னைநீர்
சுற்றியும் சூழ்ந்தும் வைதிர்; சுடர்ச் சோதி மணிரிறமாய்
முற்றமும் முவுலகும் விரி கின்ற சுடர்முடிக்கே
ஒற்றுமை கொண்டதுள்ளம்; அன்னை மீர்! நசை பென்றுங்கட்கே? (10)

ஆ. (நின்றிமுற்றத்துள்) தன்னகத்துமுற்றத்தே நின்றியென்று அயுகத்
செய்தேனாகக் கொண்டு என்னுடைய தலையை அறிந்த நீங்கள் விடாதே
சுற்றியும் சூழ்ந்தும் வையா நின்றி கோள், நிரவிகதேஜஸ்ஸான ரனங்களி
னுடைய ஒளியை உடைத்தாய்க் கொண்டு சமஸ்தானங்களையும் ஒரிடம்
ஒழியாமே வியாபிக்கிற தைஸ்ஸை உடைய திரு அபிஷேகத்திலென்னுடைய
ஹ்ருதயமகப்பட்டது, இனி என்னைப் பொடிந்து அன்னைமீர், உங்களுக்கு
கொரு ப்ரயோஜனமில்லை என்கிறாள். (10)

பத்தாம் பாட்டு

இ. நின்றிமுற்றத்துளென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (தன்ன
கத்தியாடியால்). நிரென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (என்
னுடைய ட்யாடியால்). சுடர்ச்சோதிமணி நிறமாயென்கிறதற்குத்
தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (நிரவிகதேஜாடியால்). முற்றமும் முவுலகும்
விரிகின்ற சுடர்முடிக்கே என்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார்
(சமஸ்தேஜாடியால்). ஒற்றுமைக் கொண்டதுள்ள மென்கிறதற்குத்
தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (என்னுடைய ஹ்ருதயாடியால்). நசையென்
னுங்கட்கே என்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (இனி என்னை
ட்யாடியால்). (10)

ச. முற்றத்துள் - சூழ்நிலை, நின்றியென்று - நிலநிற்கிற
யென்று, 'யா ந ஸ்யா புரா ட்யு மூரேகாசிரி' என்னும்படி இருக்கக்கடவ
நீ எல்லாரும் காணும்படி முற்றத்திலே புறப்பட்டு நிலநா நின்ற
யென்று கவித்தென்றபடி. நெரித்த - நெரிக்கப்பட்ட, கையினிராய்.
கையை உடையவர்களாய், கையை உடையவர்கள் கையினர். அபிஷே
கைச் சொல்லும்போது கையினிரென்று ஓம். கவித்து வையும்போது
கையை நெரித்து வைகிறார்களென்று கருத்து. நீர் - என்னுடைய
தலையை அறிந்த நீங்கள், எம்மை - அவனுடைய சிவதீவாஷங்காளே
விடக்கப்படா நிற்கிற என்னை, சுற்றியும் சூழ்ந்தும் - போயும் வந்தும்,
சுற்றுகை - வெளியிலே திரிகை, சூழ்கை - வந்து கிட்டுகை, வைதிர் -
வையா நிற்கிறி கோள், சுடர்ச்சோதி - தைஸ்ஸினுடைய சோதிஸ்ஸைப்
போலே தக்க சோதிஸ்ஸை உடையவையான, சுவாதீதேஜஸ்ஸுக்களுடைய

மூ. கட்கரி யபிரமன் சிவன் இந்திரன் என்றிவர்க்கும்
கட்கரி யகண்ணனைக் குரு கூர்ச்சட கோபன்சொன்ன
உட்குடை யாயிரத்துள் இவை யும்ஒரு பத்தும்வல்லார்
உட்குடை வானவரோ டுடனாயென்றும் மாயாரே. (11)

ஆ. (கட்கரிய) மனுஷருடைய இन्द्रியங்களுக்கு விஷயமன்றிக்கே இருக்கிற
ஐயாதினாக்கும் கண்ணால் காண அரியனான துணைக் குருகூர்ச்சட
கோபன் சொன்ன (உட்குடையாயிரம்) வாச்யத்தை வசிக்க வல்ல
வாசியோத்ததை உடைய ஆயிரத்திலித்திருவாய்மொழி வல்லார் மயவத்யு-
வெட்சங்களைப் பூர்வமாக மனுஷவிக் வல்ல அயர்வறுமமரர்களோடே
நித்யசந்தேசம் பண்ணப் பெறுவரென்கிறார். (11)

திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே ஸரணம்.

நிகமனம்

இ. கட்கரிய என்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (மனுஷருடைய
ஐயாதினாள்). இரண்டாங்கட்கரிய ஈவத்துக்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்
கிறார் (கண்ணாலியாதினாள்). உட்குடையாயிரமென்று பரிகரஹ்
பண்ணியதுக்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (வாச்யத்தை ஐயாதினாள்).
இரண்டாமுட்குடை ஈவத்துக்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (மயவத்யுஸ்தாதி
யால்). வானவரோடு ஐயாதிக்குத் தாஸ்யம்ருளிச் செய்கிறார் (அயர்வறு
மியாதினாள்). (11)

ச. பரீ போலே தக்க பரீயை உடைத்தான என்றபடி. மணிரிறமாய் -
ரன்ங்களினுடைய பரீயை உடைத்தாய், இம்மூவுலகும் - இந்த மூன்று
லோகங்களையும், முற்ற - காரஸ்யன், விரிகின்ற - வ்யாபரியாகிற்கிற, கூடர் -
காந்தியை உடைத்தான, முடிக்கே - முடியிலே, திவ்யகிரீடத்திலே
என்றபடி. அக்கரைக்கே இக்கரைக்கே என்னுமாப்போலே முடிக்கே
என்று சப்தமயஸ்தம். உள்ளம் - என்னுடைய மனஸ்ஸானது, ஒற்றுமை-
பேகாயத்ததை, கொண்டது - அடைந்து விட்டது, அன்னைமீர் - தாய்
மார்காள்! நுங்களுக்கு - உங்களுக்கு, நசைபென் - வாய் என்ன,
பாஸ்யிவநீகளாய் நாயகசந்தேசமறிந்த பெண்கள் பக்கலிலே தாய்மார்
களுக்கு வாய் உண்டோவென்று கருத்து. (10)

கட்கு - கண்ணுக்கு, அரிய - வசயரான, மனுஷவத்யுஸ்துக்கு
வாச்யரல்லாதவரான என்றபடி. பிரமன் - ஐயா, சிவன் - ருடன், இந்திரன் -
ருடன், என்று அவர்க்கும் - என்று பரிசுடரான அந்த தேவர்களுக்கும்,

ச. கட்கரிய - கண்ணுக்கு அசக்யனான, அவர்கள் கண்ணுக்கும் தூதன்
 னானவன் தமக்கு மறக்கவொண்ணாதபடி நெஞ்சிலே நிலைநின்றானென்று
 அபிபிராயம். கண்ணனை - அத்யந்தசுலபமான துணை, குருகூர்ச்சடகோபன்
 சொன்ன - ஸ்பஷ்டம். உட்குடை - உட்கை உடைத்தான, உட்கு -
 சக்தி, பகவத்புணாதிபிரதிபாதசக்தியுத்தமான என்றபடி. ஆயிரத்துள் - சகசத்
 தில், இவையும் - இப்படியுமொரு விலகலங்களான, ஒரு - அநிதீயங்
 களான, பத்தும்-பத்து பாட்டுக்களையும், வல்லார் - அச்யசிக்க வல்லார்
 கள், உட்குடை - சக்தியை உடையவரான, பகவத்புணங்களைப் பரிபூர்ணமாக
 அநுபவிக்கும் சக்தியை உடையவர்களான என்றபடி. வானவரோடு -
 நியதூரிகளோடு, உடனாய் - அநுபரராய், என்றும்-சர்க்காலமும், மாயாரே -
 நவியர்கள், அவர்களை விட்டுப் பிரியார்களென்றபடி. (11)

ज्ञानवैराग्यानुष्ठानशेवधिश्रीमद्वेदान्तरामानुजमहादेशिकाय नमः

எட்டாம் திருவாய்மொழி

மூ. மாயா வாமனனே! மது குதா! நீயருளாய்
தீயாய் கீராய் நிலனாய் விகம்பாய்க் காலாய்
தாயாய்த் தந்தையாய் மக்களாய் மற்றுமாய் முற்றுமாய்
நீயாய் நீநின்ற வா நிலைவ யென்ன நியாயங்களே!

(1)

ஆ. (மாயாவாமனனே) கீழுருவு வெளிப்பாடென்றறிந்து நோவு
படச்செய்தே தன்னைக் காட்டி. சாதி தீராதொழிகிறபடியையும்,
அங்ஙனே இருக்கமுடியாதபடி தம்மை நடத்துகிறபடியையும் கண்டு
'இவ் வாய்மிருந்தபடி என்' என்றெம்பெருமானுக்கறிவிக்க,
அவனும் இவ்வளவோ என் படி என்று தன்னுடைய விசிவவிபுலித்வ
த்தைக் காட்டி யருளக் கண்டு இதிருந்தபடி என்? என்று விசிவராசிரார்.
அத்யாயம்மூலாய் விசிவவிருஷநிரசனசீலனான நீ என்னைத் தெளிவிக்க
வேண்டும், சிவத்தில், சிவசகஸ்மாக்காசவாயுக்களையும் தாயையும் தந்தை
யையும் மக்களையும் மற்றெல்லாரையும் விபுலியாக உடையையாய்,
இவற்றோடு பிரிய அசாधारணாகரத்தையுமுடையையாய்க் கொண்டு நீ
நின்றபடி என்னென்று விசிவராய் எம்பெருமானைக் கேட்கிறார். (1)

எட்டாம் திருவாய்மொழி

இ. கீழ்த்திருவாய்மொழியிலெம்பெருமானோடு வாடிசர்வத்தை ஆசைப்
பட்டுப்பெருமையாலும் சாசாநாதரவியவிஷயவசனீகங்களாலே பிரதமாவநீ
யாலும் வலிவப்பட்ட ஆழ்வார் வந்தார் இத்திருவாய்மொழியிலே
அவனுடைய விபுலிமத்வத்தை விசிவராய்ப் பேசுகை அசங்கதமன்றோ
வென்ன அவதரிப்பிக்கிறார் (கீழியாடியால்). உருவு வெளிப்பாடென்றது
ரூபரகாசாபதி என்றபடி. அதாவது:—விரஹிக்கு வருவதோர் அவஸ்தா-
விஷயம். நாயகனைப்பிரிந்து டிரக்கமாட்டாத நாயகியானவள் பிரிந்த டிர
துடங்கி அவனுடைய சிவசகஸ்மாக்களின் நிரந்தரமாக நினைத்துக்
கொண்டே இருக்க அந்த வ்ஸனீகரத்தாலே 'அந்வஹி: பூர: அஸாத் சர்வவிஷய
சீவ மே' என்கிற கணக்கிலே பார்த்த பார்த்த இடமெல்லாம் அவன்
ரூபம் ப்ரதமமாய்த்தோற்றுகை. (உருவு வெளிப்பாடென்றறிந்தியாதி)
எம்பெருமானுடைய ரூபம் ப்ரதமமாய்த்தோற்றினவாறே அவன்
வந்ததாகவே எண்ணி சந்த்ரமமாக எழுந்திருந்து திருவடிகளைப் பிடிக்க,
அது கையிலே அகப்படாதொழிந்தவாறே இது உருவு வெளிப்
பாடென்றறிந்து நோவுபட்டாரென்று கருத்து. முடியாதபடி என்றது

ஆ. (அங்கண்மலர்) அழகிய மயுவோடே கூடின பூவைபுடைய திருத்துழாபை திருமுடியிலே உடையையாய், இவ்வழகுக்கு ஒரு

இ. வரீரவிலேயும் வாராதபடி என்றபடி. 'வ்யசநேஷு மனுஷ்யாநாं பூஷ் ஸயதி து:ஸித:' என்னும்படி இருக்கிறவன் ஆழ்வார் நோவுபடாநிற்க வாசியைத் தீரா தொழுகிற இதுவும் இத்தனை விரஹாபம் நடக்கச்செய்தேயும் இவரை முடியாதபடி நடத்துகையும் அத்யாக்ஷய்மிதே! (வिविचेत्यादि) இத்தால் விவிநிவமிதகஸ்யமென்கிற மகவதுணமித்திருவாய்மொழிக்குப் பரிபாஷமென்ற தாயிற்று.

முதற் பாட்டு

மாயாவாமனனே என்கிறதற்குத் தாத்ஸய்மருளிச்செய்கிறார் (அத்யாக்ஷ-
யாடியால்). மதுகுதா என்கிறதற்குத் தாத்ஸய்மருளிச்செய்கிறார் (வாஸிதே-
யாடியால்). நீயருளாயென்கிறதற்குத் தாத்ஸய்மருளிச்செய்கிறார் (நீ
இத்யாடியால்). சூரீயபாடத்துக்குத் தாத்ஸய்மருளிச்செய்கிறார் (சூகத்திலே
இத்யாடியால்). நீயாய் நீ நின்றவாறென்கிறதற்குத் தாத்ஸய்மருளிச்செய்
கிறார் (இவற்றோடியாடியால்). இவற்றோடு பிரிய என்றது இவற்றிற்
காட்டில் வ்யாபுதமாக என்றபடி. இவை இவாதிக்குத் தாத்ஸய்மருளிச்செய்
கிறார் (விஸிதாதித்யாடியால்). (1)

ச. மாயா - வாக்ஷய்மருளி, இத்திருவாய்மொழியில் சொல்லப்படுகிற
வாக்ஷய்மருளிங்களை எல்லாம் சாமான்யமாக நிர்देशித்தபடி. அதிலே ஒன்றை
உவாஹரிக்கிறார். வாமனனே - மஹாசேதனம் மாட்டும் மணியாகச் சுருக்கி
னாப்போலே அத்யாக்ஷமான வாமனரூபத்தை உடையவனே, மதுகுதா -
மயுசூதனனே, வாஸிதவிருவிநிரசனஸ்வரூபனே என்றபடி. நீயருளாய் - நீயே
அருள் செய்யவேணும், மேல் நான கேட்கப் புகுகிற அய்ங்களை நீயே
அருள் செய்ய வேணுமென்றபடி. தீயாய் - அநியாயம், கிராய் -
கலமாய், நிலனாய் - பூயிவியாய், விசும்பாய் - வாக்ஷமாய், காலாய் -
வாயுவாய், ததஸ்காரகனாயென்றபடி. தாயாய் - சூகத்திலே மாசாக்களா
யிருக்கிற வனங்களாய், தக்தையாய் - பிதாக்களாய், மக்களாய் - புத்ர
களாய், மற்றுமாய் - இன்னுமுள்ள வனங்களாய், மற்றுமாய் - சத்-
ஸதிரிதஸ்யவனங்களுமாய், காரணபூதபூதபஞ்சமாய் காய்மாதாபிவாதிக்குமாய்
என்றபடி. நீயாய் - உன்னுடைய அசாவாரணாகாரவிசிஷ்டனாயென்றபடி.
இத்தனையுமாயிருக்கச் செய்தேயும் தத்ஸததொர்ஸ்யுடையக் கொண்டு
'सत्यं वाचं न सत्यमभवत्' என்கிறபடியே கர்யாநகதானனாயென்னக. இவை

ரூ. அங்கண் மலர்த்தன் துழாய்முடி அச்சதனே! அருளாய்
திங்களும் நாயிறு மாய்ச்செழும் பல்கட ராய்இருளாய்
பொங்கு பொழிமழை யாய்ப்புக ழாய்ப்பழியாய்ப்பின்னும்நீ
வெங்கண்வெங் கூற்றமும் ஆய்இவை பென்ன விசித்திரமே! (2)

ஆ. நாளுமொரு சூரி இல்லாதவனே, திங்களும் ஞாயிறுமாய் அழகிய
தாய்ப் பலவகைப்பட்ட நளினங்களுமாய் சமஸ்சுமாய் பொங்கு பொழி
மழையாய் புகழாய் பழியாய், பின்னும் நீ வெவ்விய கண்ணை
உடைய வெவ்விய சூசுவுமான படிகளென்ன வீசித் தானென்கிறார். (2)

இரண்டாம் பாட்டு

இ. அங்கண்மலரென்கிறதற்குத் தாழ்மருளிச்செய்கிறார் (அழகிய
இயாதியால்). அச்சதனே என்கிறதற்குத் தாழ்மருளிச்செய்கிறார்
(இவ்வழகுக்கியாதியால்). செழும்பல் கூடரென்கிறதற்குத் தாழ்
மருளிச்செய்கிறார் (அழகியதாய்இயாதியால்). வெங்கண்வெங்கூற்ற
மென்கிறதற்குத் தாழ்மருளிச்செய்கிறார் (வெவ்விய இயாதியால்).
வெவ்வியது - சமமானது. (2)

ச. நீ நின்றவாறு - நீ நின்ற இந்த ஸ்காரங்கள், ஆறு - ஸ்காரம், என்ன
நியாயங்கள் - என்ன நாயங்கள், என்ன ஸ்பந்தியுக்களென்றபடி.
நாரமும் நாய்மும் நீயேயாயிருக்கச் செய்தேயும், நீ சுவர்தொடர்ச்சுடனா
யிருக்கிற இடஸ்காரங்களுக்கு ஸாகங்களை வொந்தரஹ்ஸ்யோபஸ்களென்ன
நாயங்களாயிருக்கிறன, இவற்றை நீயே சொல்லவேண்டுமென்று
கருத்து. இந்த ஸ்வாகாரவாதிகளைக்கீழே அநேகஸங்களிலே அநுபவித்தாரே
யாகிலும் “அப்பொழுதைக்கப்பொழுதென்றாவமுதம்” என்கிற
கணக்கிலே அபூர்வோலே ரசிகையாலே இப்படி விசித்திராய்ச் சொல்
லுகிறார். (1)

அங்கள் - அழகியதான கண்ணை உடையவையான, கள் - சூனா-
சவம். சமஸ்கரந்தாநிகளான என்றபடி. கள் மலர் என்கிற இடத்
தலே ஸ்காரஸ்ய ஸ்காரேவரே ஸ்காராநிஷ: மலர் - சூனங்களை உடையவை
யான, தண்டுழாய் முடி - ஸித்தஸுலசிகளைக் கிரித்திலே உடையவை
னான, அச்சதனே - அசூதனே, இந்த திவ்யசீநந்தத்துக்கொருக்காலும்
சூரி இல்லாதவனே என்றபடி. அருளாய் - நீ அருள் செய்யவேணும்,
மேல் சொல்லப்புகிற வீசிவையை என்றபடி, திங்களும் நாயிறுமாய்-
விஷாஹ்நகரனான சந்தனும் தாபகரனான சூய்னுமாய், செழும் - அழகியது
களான, செழுமென்று அழகியதுக்குப் பேர். பல் - ஸ்ருவிஷங்களை,

மு. சித்திரத் தேர்வல வா! திருச் சக்கரத் தாய்! அருளாய்
எத்தனை ஒருக மும் அவை யாயவற் றுள்ளியலும்
ஒத்தஒண் பல்பொருள் கள் உலப்பிலனவாய்வியவாய்
வித்தகத் தாய்நிற்றி நீ! யிவை யென்ன விடமங்கனே! (3)

ஆ. (சித்திரத்தேர்வலவா) சாரய் பண்ணும் போது அந்நாய்மாம்படி
தேரை நடத்த வல்லவனே! ஜயஜயவத்தினன்று பகலை இரவாக்கின
அந்நாய்மான திருவாழியை உடையவனே! தூதாடிகளான அந்நாயுங்களை
யும் அவ்வவ் காலங்களிலுண்டான ஒரோர் வகையாலே ஒத்தும்
ஒரோர் வகையாலே வேறுபட்டும் தேவநுஷ்டாதிருஷ பலவாய் பரிவ்யக-
த்யைமான பதாய்ங்களையும் விசுவாயக உடையவாய், இப்படி
விசுவநாயகம் கில்லா கின்றாய். இவை என்ன சேராச் சேர்த்திகள்
என்கிறார். (3)

முன்றும் பாட்டு

இ. சித்திரத்தேர் வலவா என்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார்
(சாரயமீதியாடியால்). திருச்சக்கரத்தாயென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்
செய்கிறார் (ஜயஜயவாடியால்). எத்தனையோருகமென்கிறதற்குத் தாப்யம்
ருளிச்செய்கிறார் (தூதாதிருஷாடியால்). அவற்றுள்ளியலு மென்கிற
தற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (அவ்வவ் காலங்களிலுண்டான என்று).
அந்தந்த காலங்களிலுண்டாயென்றபடி. ஒத்த என்கிறதற்குத் தாப்யம்
ருளிச்செய்கிறார் (ஒரோர் வகை இயாடியால்). வியவாயென்கிறதற்குத்
தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (ஒரோர் வகையாலே வேறுபட்டு மென்று).
பல் என்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (தேவநுஷ்டாதிருஷாடியால்). உலப்பி
லென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (பரிவ்யகத்யைமீதியாடியால்). பொருள்
களாயென்று அந்நாயித்துத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (பதாய்ங்களை இயாடி
யால்). சூரியபாதத்துக்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (இப்படி விசுவநாயக
மீதியாடியால்). (3)

ச. கூடராய் - சேவஸஸுக்களாய், நகரங்களா யென்றபடி. இருளாய் -
பதாய்ந்தன் பண்ணவொட்டாத சமஸஸாய், பொங்கு பொழி - பொங்கிப்
பொழியா நிற்கிற, அந்நாய் வியா நிற்கிற என்றபடி. மழையாய் - வய்
மாய், புகழாய் - கீதியாய், பழியாய் - அபகீதியாய், பின்னும் - அதின்
மேலேயும், சரணாபிகமான அபகீதியாயிருக்கிற இதுக்கு மேலேயுமென்ற
படி. இதுக்குக் கூற்றமுமா யென்கிறத்தோடே அந்நாயம். நீ -
கரணாபிகமான நீ, வெங்கண் - வெவ்விய கண்ணை உடைத்தான,
அந்நாயமான தூதாதிருஷை உடைத்தான என்றபடி. வெங்கூற்றமும் -
கூற்றமான சூயுவும், கூர்வாயமான சூயுவமென்றபடி. கூற்றம் - சூயு,
ஆயிவை - ஆகிறவிவை, நீயே இத்தனையுமாகிற இந்த பகரங்களென்ற
படி. என்ன விசித்திரம் - என்ன விசித், என்ன அந்நாயமென்றபடி. (2)

மு. கள்ளவிழ் தாமரைக் கட்கண்ணனே! எனக்கொன்றருளாய்
உள்ளது மில்லது மாய்உலப் பிலன் வாய்வியவாய்
வெள்ளத் தடங்கட லுள்ளிட நாகனை மேல்மருவி
உள்ளப்பல் யோகுசெய்தி மிலை யென்ன உபாயங்களே!

(4)

ஆ. (கள்ளவிழ்) மயுச்யந்நியான தாமரை போன்ற திருக்கண்களை

நாலாம் பாட்டு

இ. கள்ளவிழென்கிறதற்குத் தாய்மருளிச்செய்கிறார் (மயுச்யந்நியான

ச. சித்திரத்தோர்வலவா - விநமாகத்தேரிலே வலவனே, வலவன் -
சமயன், சாரய் பண்ணும்போது விவிநமாகத்தேரை நடத்த வல்லவ
னவனே, மீமரோடிகள் விடுகிற வானங்கள் தப்பிப்போம்படியாக
வும் வர்ஜன் விடுகிற வானங்கள் தப்பாதே இலக்கிலே விழும்படியாக
வும் வர்ஜன் விட்ட வானங்கள் தன் தேருக்குப் பிந்தும்படி வானவையினை
மாரும்படியும் மற்றுமிப்படி விவிநமாகத் தேரை நடத்த வல்லவனே
என்றபடி. திருச்சக்கரத்தாய் - சிவசுத்ததை உடையவனே, சக்கர
முடையவன் சக்கரத்தான், சந்திரயிலே சக்கரத்தாயென்று ருபம். பகலை
இரவாக்கின அக்ஷரங்களுளே என்றபடி. அருளாய் - நீ அருள்
செய்ய வேணும், எத்தனை - அநேகங்களான, கருணைநீரே வடிவ
ங்களான என்றபடி. ஓர் - அநேகங்களான, ஒன்றுக்கொன்று சந்தரங்
களாக மாட்டாமையாலே அநேகங்களான என்றபடி. அவை - சந்திர
ங்களான, உகமுமாய் - யுகங்களுமாய், அவற்றுள் - அந்த யுகங்களுக்
குள்ளே, இயலும் - சந்திரயா நிற்கிற, அந்த காலவரங்களாய் நடவா
நிற்கிற என்றபடி. ஒத்த - சந்தரங்களான, ஒரோர் அகாரங்களாலே
பரஸ்பரசந்தரங்களான என்றபடி. வியவாய் - விவரங்களாயிருப்பது
களான, மற்றோர் அகாரத்தாலே பரஸ்பரவிவரங்களான என்றபடி.
ஒண் - ஒள்ளியதுகளான, குறையங்களான என்றபடி. பல் - தேவசுந்தரி
நீரே வடிவங்களான, உலப்பிலன் - அவன் இல்லாதவைகளான,
உலப்பு - அவன், தேவசுந்தரிதானாலும் அசுந்தரிதானாலும் என்றபடி.
பொருள்களாய் - வரையங்களாய், தரகாரகனாயென்றபடி. வித்தகத்தால் -
விசயநியதீயால், இப்படி விவிநவரையகாரகமாகிற விசயநியதீயாலே
என்றபடி. நீ நின்றி - நீ நில்லா நிற்கிறாய், இவை என்ன விடமங்கள் -
இவை என்ன விசயங்கள், இந்த அசுந்தரிதானவன் அசுந்தரிதானவனான
படி.

(3)

மூ. பாசங்கணிக்கியென் னையுனக் கேயறக் கொண்டிட்டு நீ
வாச மலர்த்தன் டொய்முடி மாயவ னே! அருளாய்
காயமும் சீவனு மாய்க்கழி வாய்ப்பிறப் பாய்ப்பின்னும்நீ
மாயங்கள் செய்துவைத்தி யிவை யென்ன மயக்குகளை!

(5)

ஆ. உடைய கண்ணனே, எனக்கொன்றருளிச் செய்யவேணும், நியமா
யிருக்கையாலே உண்டென்று சொல்லலாம், சேதனனும் परिணாமஸ்வभाव
மாய்க் கொண்டு प्रतिक्षणमवस्थान्तरமாகாகையாலே இல்லை என்னலாம்
प्रकृतियुமாய் வெள்ளத்தடங்கடலுள் விடநாககிணமேல் மருவி திரு
வுள்ளத்தாலே பல रक्षणचिन्तैகளைப் பண்ணு கிறறி, இவை என்ன
விரகுகளென்கிறார்.

(4)

இ. என்று). உள்ளது மென்கிறதற்குத் தாத்யம்ருளிச்செய்கிறார் (நிய
மாயென்று). இல்லதுமா யென்கிறதற்குத் தாத்யம்ருளிச்செய்கிறார்
(परिणामस्यादियால்). சூரியபாதத்துக்குத் தாத்யம்ருளிச் செய்கிறார் (திரு
வுள்ளத்தாலே इत्यादियால்).

(4)

ச. கள்ளவிறு - கள்ளுகள் அவிழாநிறகிற, கள் - பூஷாசவ், அவிழுகை -
गळनं, गळमकरन्दमान என்றபடி. तक्षणविकसितमान என்கை. தாமரைக்
கண் - तामरसं போலே இருக்கிற திருக்கண்களை உடையவனான, கண்
கண்ணனே என்கிறவிடத்தில் ணகாரस्य ககாரே பரே டகாராவேஷ: கண்ணனே
- कृष्णनே! எனக்கொன்றருளாய் - எனக்கொன்றருளிச் செய்ய
வேணும், உள்ளதும் - सततैकरूपமாகையாலே अस्तिशब्दवाच्यமான சேதன-
वस्तुவும், இல்லதுமாய் - सततविकारशीलமாகையாலே नास्तिशब्दवाच्यமான
अचेतनமுமாய், மூலप्रकृतियुமாயென்றபடி. உலப்பிலனவாய்-अवधि இல்லாத
வையாய், வியவாய் - विलक्षणங்களான वस्तुக்களாய், तत्प्रकारकणाय என்ற
படி. வெள்ளம் - पूर्णजलमान, தடம் - विशालमान, கடலுள் - क्षीराण्व
த்திலே, விடநாககிண மேல் - विषத்தை உடைத்தான नाशयनத்தின்
மேல், விடம்-विषं, शाकपाथिववत्समास: . प्रतिकूलர்க்குக்கிட்டவொண்ணாதபடி
विषशालियான शेषशयनத்தின் மேலே என்றபடி. மருவி - आदरित्तु, सादर
மாகக் கண்வளர்ந்தருளி என்றபடி. உள்ளப்பல்யோகு - உள்ளத்
தாலே बहुविधयोगங்களை, செய்தி - செய்யாநிற்கிறாய், योगம் - चिन्तै, திரு
வுள்ளத்தாலே बहुविधरक्षणचिन्तैகளைப்பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறாயென்ற
படி. இவையென்ன उपायங்கள் - अवतरणोपायமோ? अनिष्टनिवृत्त्युपायமோ?
अभिमत्प्रदानोपायமோ? आश्रितसंश्लेषोपायமோ? அறிகிறிலேன், ஒன்றை
निकषित्तु அருளிச்செய்ய வேணும்.

(4)

மு. மயக்கா வாமனனே! மதி யாம்வண்ணம் ஒன்றருளாய்

அயர்ப்பாய்த் தேற்றமு மாய் அழ லாய்க் குளி ராய் வியவாய்
வியப்பாய் வென்றிக ளாய்வினை யாய்ப்பயனாய்ப்பின்னும் நீ
துயக்காய் நீநின்ற வாறிலைவ யென்ன துயரங்களே!

(6)

ஆ. (மயக்காவாமனனே) ஶீவாமனனான அழகாலே பிச்சேற்றி
கினைத்தது முடித்துக்கொள்ளவல்ல விரதனான நீ தெளிவுடையேனும்
படி ஒன்று பண்ணி அருளாய், அஜானஜானோஷஸிதவிஸ்மயாவிஸ்மயபாபுஷ்யாதகந-
நிவாஹகராய் அதுக்குமேலே அந்யாஜானாதிவநகராய் நீ நின்ற பிரகாரமென்ன
து:வாசகங்களென்கிறார்.

(9)

ஆறாம் பாட்டு

இ. மயக்காவாமனனே என்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார்
(ஶீவாமனனியாடியால்). மதியாம்வண்ணமொன்றருளாயென்கிறதற்குத்
தாஸ்யம்ருளிச் செய்கிறார் (தெளிவியாடியால்). அயர்ப்பாய்த்தேற்றமு
மாய் என்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (அஜானஜான என்று).
அழலாய்க் குளிராயென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (ஊஸித
என்று). வியப்பாய் வியவாயென்று அந்நிவாஹகராய் தாஸ்யம்ருளிச்செய்
கிறார் (விஸ்மயேத்யாடியால்). வினையாயென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்
செய்கிறார் (பாபுஷ்ய என்று). பயனாயென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்
செய்கிறார் (தகலேத்யாடியால்). துரியாடத்துக்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்
கிறார் (அந்யேத்யாடியால்).

(8)

ச. மயக்கா - மயக்குமவனான, வடிவழகாலும் நடையழகாலும் ஸ்கி
யாலுமெல்லாரையும் மீட்டிப்பிக்குமவனான என்றபடி. வாமனனே -
ஶீவாமனரூபத்தை உடையவனே, மதியாம் வண்ணம் - வுடி உண்டாம்
படி, எனக்குக் கலக்கம் தீர்ந்து தெளிவுண்டாம்படி என்கை. ஒன்றரு
ளாய் - ஒன்று பண்ணி அருளவேணும், அயர்ப்பாய் - அஜானமாய், சிக
த்திலுள்ள அஜானத்தை எல்லாம் தனக்கு சரீரவடிவேயமாக உடையவனான
என்றபடி. அயர்ப்பு - அஜான, தேற்றமுமாய் - தெளிவுமாய், விவசான
முமாயென்றபடி. சிகத்தில விவசானங்களைப் பிரகாரமாக உடையவ
னான என்கை. அழலாய் - ஊஸிதமாக, அழலென்று ஊஸிதத்துக்குப்
பேர். குளிராய் - ஶீதமாய், வியப்பாய் என்கிறத்தை முற்பட அந்நி
வாஹகராய். வியப்பாய் - விஸ்மயமாய், தகலேத்யாடியென்றபடி. வியப்பு -
விஸ்மயம், வியவாய் - விவசானமாய், விஸ்மயாதிவசானமான அவிஸ்மயத்தை நயும்
பிரகாரமாக உடையவனான யென்றபடி. வியந்தது - விவசானமானது,

மு. துயரங்கள் செய்யுங்கண்ணு! சுடர் நீண்முடியாய்! அருளாய்
துயரம்செய் மானங்க ளாய்த னுகி உகவைகளாய்
துயரம்செய் காமங்க ளாய்த் துலையாய்நிலையாய் நடைபாய்
துயரங்கள் செய்துவைத்தி-யிவை பென்னகண்டாயங்களை. (7)

ஆ. (துயரங்கள் செய்குங்கண்ணு சுடர் நீண்முடியாயருளாய்) உன்னு
டைய திரு அமிஷத்திலழகாலே நலியும் கண்ணே! அப்படியே விபூதி
யினுடைய அரணத்தாலேயும் நலிவு படாமே தெளிவிக்கவேணும்,
துஃசுருவான அமிமானம், அத்தாலே வந்த சரம், உகப்பு - து:சுரமான
காமம், பரிமாணம், சிவசிவமனங்கள், எவ்வுமாய் து:சுரமகமான அபாரங்களைப்
பண்ணிவைத்தாய், இவை என்ன விளையாட்டுகளென்கிறார். (7)

ஏழாம் பாட்டு

இ. சயமபாத்துக்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (உன்னுடைய இயாதி
யால்). துயரஞ்செய்மானங்களாயென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்
கிறார் (து:சுருவான இயாதிபால்). துலையாய் என்கிறதற்குத் தாப்ய
ம்ருளிச்செய்கிறார் (பரிமாணமென்று). நிலையாய் நடைபாபென்கிற
தற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (சிவசிவமனங்களென்று). துயரங்கள்
செய்து வைத்தி என்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (எவ்விதவி
யால்). (7)

ச. வென்றிகளாய் - அயங்களாய், விளையாய்-கழங்களாய், பூசுபாபங்களா
யென்றபடி. பயனாய் - ஈசங்களாய், பயன் - ஈசம், பின்னும் - அதின்
மேலேயும், நீ துயக்கா - நீ அய்யாஜானத்தை சரிமாக உடையனாய்,
துயக்கு - அய்யாஜானம், நீ கின்றவாறு - நீ கின்ற அகாரங்கள், இவை
என்ன துயரங்கள் - இவை என்ன து:சுரமகங்கள், இப்படி சிதோஷாதி-
பதாங்கிரகஞாயிருக்கிற இந்த விவிரகாரங்கள் உனக்கு சிதையாபிருக்
கின்றன, எங்களுக்கிவை து:சுரமகங்களாயிருக்கிறன என்றபடி. (6)

சுடர் - சுவாமமான, நீள் - சதுர்ஜமான, முடியாய் - கிரீடத்தை
உடையவனே, முடியை உடையவன் முடியான். முடியாபென்று
சுருதி. துயரங்கள் செய்யும் - து:சுங்களைப் பண்ணுகிறதற்கு, துயரம் -
து:சு, உன்னுடைய திரு அமிஷத்தில் அழகைக்காட்டி என்னை வசை
ப்படுத்தாக்கிறவனான என்றபடி. கண்ணு - கண்ணே, அருளாய் -
நீ கழீ பண்ணவேணும், இந்த விபூதிவீசுவதற்குக் கண்டு நான் நலிவு
படாதபடி என்னைத் தெளிவித்து கழீ பண்ண வேணும், துயரம்செய்
- து:சுங்களைப் பண்ணக்கடவதான, மானங்களாய் - அமிமானங்களாய்,

மு. என்னசுண்டாயங்களாலின்றிட்டாய்-என்னையாரும் கண்ணு!
இன்னதோர் தன்மையை என்றுன்னை யாவர்க்கும் தேற்றரியை
முன்னிய மூவுலகும் அவையாய் அவற் றைப்படைத்து
பின்னுமுள்ளாய்! புறத்தாய்! இவையென்ன இயற்கைகளே!

(8)

ஆ. (என்னசுண்டாயங்களால்) என்ன சிளையுக்குய் நிற்கின்றாய்
என்னை அடிமைகொள்ளுகிற கண்ணே, இன்னதொரு சுவாசமென்று
சாநாபிகருக்கும் அறியவொண்ணாத நீ பழையதான மூவுலகுக்குங்
கடவையாய் அவற்றை சூழித்து பின்னையும் மந்தர்ஹி சூழித்து
நின்றாய், இவை என்ன அபாயமென்கிறார்.

(8)

எட்டாம் பாட்டு

இ. என்ன சுண்டாயங்களாலின்றிட்டாயென்கிறதற்குத் தாழ்
மருளிச்செய்கிறார் (என்ன சிவையாடியால்). தீர்த்தபாதத்துக்குத் தாழ்
மருளிச்செய்கிறார் (இன்னதொரு தீர்த்தபாடியால்). முன்னிய மூவுலகு
மலையாயென்கிறதற்குத் தாழ்மருளிச்செய்கிறார் (பழையதான தீர்த்தபா
டியால்). உள்ளாய் புறத்தாய் என்கிறதற்குத் தாழ்மருளிச்செய்கிறார்
(மந்தர்ஹிதீர்த்தபாடியால்).

(8)

ச. சுவர்களாயென்றபடி. மதனாகி - மதமாய், அபிமானாதிபி: சுவஸ்திசூர்தவநுதி:
மதம், கருவாகுத்யமோத்யம்தோ மதம் மதம். மதமென்கிற சுவத்துக்கு மதமென்று
னகாராந்தரமொழிமுண்டு. உகவையளாய் - சிவிகளாய், துயரம்செய் -
'காமாஸ்கோஸிமயாயே' 'சூதிநாஸாஸ்யயி' என்கிறபடியே து:சுவங்களை உண்
டாக்கக் கடவதான, காமங்களாய் - சுவம். துலையாய் - தூக்கமாய்,
சூதவலசூதங்களாயென்றபடி. துலை - தூக்கம், நிலையாய் - சிவியாய்,
நடையாய் - மதமாய், துயரங்கள் செய்து வைத்தி - து:சுவங்களைப்
பண்ணி வையாநிற்கிறாய், இவை என்ன சுண்டாயங்கள் - இவை
என்ன சுவாசப்புவீசிகள், உனக்கிவை சிவாஸ்வாசப்புவீசிகளாயிருக்கிறன,
எங்களுக்கு து:சுவங்களாயிருக்கிறன என்றபடி.

(7)

என்ன சுண்டாயங்களால் - என்ன சுவாசப்புவீசிகளாலே, நின்றிட்டாய் - நின்றருளியாய், எத்தனை அபாயமான சிவீகளை உடையவனாய்
நின்றனியென்று அடையம். என்னையாரும் கண்ணு - உன் சுவங்க
ளைக்காட்டி என்னை அடிமை கொள்ளுகிற கண்ணே, இன்னதோர்
தன்மையை என்று - இன்னபடியான ஒரு பிரகாரத்தை உடையவ
னென்று, தன்மை - பிரகாரம், உன்னை - அபரிஷதசுவாசமுன் உன்னை,
யாவர்க்கும் - எத்தனை சாநாபிகர்க்கும், தேற்றரியை - நீ தேருகைக்

மூ. என்ன இயற்கைகளால் என்ன நின்ற டாய்-என்கண்ணு?

துன்னு கரகர ணம்முத ளாக என் லு உறுப்பும்

உன்னு கலைமொளி ஆடுவென நின்ற முற்றும்நீயே

உன்னை யுணர் உறிக உன் மில்லை நுணுக்கங்களே.

(9)

ஆ. (என்ன இயற்கைகளால்) என்ன சுவாவங்களை உடையனாய் எந்த வாகாரத்திலே நிற்கிறாய் எனக்கு வயனான குணனே, நெருங்கின கரகரன் முதலான எல்லா (உறுப்பும்) வயவங்களுக்கும், ரசம், ருப், ருயம், வயம், ருயம், இவை எல்லாவற்றுக்கும் கடவையான உன்னை வுணர்ச்சிக்கப்பக்கால் உன்னுடைய வுணர்ச்சிக்கு முடிவிலை என்கிறார்.

(9)

ஒன்பதாம் பாட்டு

இ. எங்ஙனே நின்ற டாயென்கிறதற்குத் தாழ்மருளிச்செய்கிறார் (எந்த வாகாரத்திலே நிற்கிறாய் என்று). என் கண்ணு என்கிறதற்குத் தாழ்மருளிச்செய்கிறார் (எனக்கியாடியால்). துன்னு என்கிறதை உரைக்கிறார் (நெருங்கினவென்று), நிமிஷங்களான என்றபடி. உறுப்புமென்று வரிவருவது. வயவங்களுக்கும்மென்றது அதின் வந்ததைச் சொன்னபடி. ருயியாததற்குத் தாழ்மருளிச்செய்கிறார் (ரசம்சொல்லால்). உன்னையுணர்வுறலென்கிறதற்குத் தாழ்மருளிச் செய்கிறார் (உன்னை யுணர்வால்). உடையவென நுணுக்கங்களென்கிற தற்குத் தாழ்மருளிச்செய்கிறார் (உன்னுடைய வுணர்வால்).

(9)

ச. கரியனானவன், அற்கைக்கு வயவனென்றபடி. அரியன் - வயவன், வயவனைச் சொல்லும் போது அரியன் என்று ருமாயிருக்கும். முன்னிய - வயவனான, வயவனானவன் என்றபடி. முடிவருமவையாய் - அந்த மூன்று வாகாரங்களால், கருக, வகருக, கருகாகருகமென்று வயவங் களான வயவங்களுக்கும் வயவையென்றபடி. அவற்றையென்பதென்று - அந்த வாகாரங்களைச் சொல்லும் போது, மின்னும் - அதின்மேலேயும், உள்ளாய் - வயவனானவனானவன் என்றும், உள்ளே இருக்கும்வன் உள்ளான, வயவனைச் சொல்லும் போது உள்ளையென்று ருமாயிருக்கும். புறத் தாய் - வயவனானவன் என்றும்! புறத்திலே இருக்கும்வன் புறத்தான். வயவனைச் சொல்லும் போது புறத்திலேயும் ருமாயிருக்கும். இவை என்ன இயற்கைகள். உயற்கை - வயவன், இதனை வயவவயவங்களுக்கென்ற படி.

(8)

மு. இல்லை நுணுக்கங்களேயித னில்கிறி தென்னும்வண்ணம்
தொல்லைநன் னூலில் சொன்ன உருவும் அருவுமீயே
அவ்வில் துழாயலங்கல் அணியாப்பிள் அச்சதனே!
வல்லதோர் வண்ணம்சொன்னால் அதுவேபுனக் காம்வண்ணமே. (10)

ஆ. (இல்லை) இதிற்காட்டில் (பிறிது) வேறு சூசமில்லை என்னும்
படி பழையதான வேதாந்தத்திலே சொன்ன அவித்துக்கும் வித்துக்கும்
நிவிடிகளுனவனை அல்லியை உடைய திருத்துழாய் மாலையாலே
அசத்தமான அழகிய மார்பை உடையையாய் இவ்வழகுக்கு ஒரு
நாளுமொழிவில்லாதவனே! வேதங்களும் சனகாடியோசிகளும் உன்னுடைய
அவரவருணவிசுவிகளைப் பேசப்படுக்கால் பேசின அளம் பேசிறுமத்தனை
போக்கி பேசாததுக்கு அவை இல்லை. அவை, உனக்கு நல்லராய்
உன் குணங்களிலே நடுபட்டிருப்பார் உன்னை ஏதேனுமொருபடி
பேசினால் அதுவே உனக்காம் அகாரமென்கிறார். (10)

பத்தாம் பாட்டு

இ. தொல்லை நன் னூலென்கிறதற்குத் தாழ்மருளிச்செய்கிறார் (பழைய
தான ஐயாடியால்). உருவுமருவு கீயே என்கிறதற்குத் தாழ்மருளிச்
செய்கிறார் (அவித்துக்குமியாடியால்). அச்சதனே என்கிறதற்குத்
தாழ்மருளிச்செய்கிறார் (இவ்வழகுக்கு ஐயாடியால்). சூரிவாடித்துக்குத்
தாழ்மருளிச்செய்கிறார் (வேதங்களும்விசுவிகளும்). இந்த யோனீயிலே
உனக்காம் வண்ணமென்கிறாவிடத்திலே காதுவென்கிறவக வேண்டுகை
யாலே இந்த யோனீ விசுவமரகையாலே யோனாந்மருளிச்செய்கிறார்
(அவையாடியால்). (10)

ச. என் கண்ணா - என்னுடைய கண்ணே, எனக்கு அவனான கண்ணே
என்றபடி. என்ன இயற்கைகளால் - என்ன அசுரவசங்களாலே,
என்ன அசுரவசவசுதனையென்று தாழ்மரு. என்னுடைய கண்ணிடையால் -
என்ன அகாரத்திலே நின்றருளினாய், எத்தனை விசிவவிசுவிகளாய் நின்றரு
ளினையென்றபடி. துன்னு - நிவிடங்களான விரித்திலே நிவிடங்களா
யிருக்கிற என்றபடி. கரகரணமுதலாக - கரகரணமுதலான, எல்லா
வறுப்பும் - எல்லா அவசங்களும், உறுப்பு - அவசம, இதுக்கு கீயே
என்கிறத்தோடே அவசம். உன்னு - உன்னுடையபடுதான, மீயுமரகை
யாலே அசுரவசம்படி இருக்குமவையான என்றபடி. உன்னுனை -
அசுரவசம்படுக, சுவை - ரசம், ஒளி - ரூபம், ஒளிமயமான ரூபத்துக்குப்பேர்.
உன்னு ரூபம், உன்னுனை - சுவைக்கையிறு ஒளி வசம், நன்றம் -

மு. ஆம்வண்ணம் இன்னதொன்றென் றறிவதரி யஅரிவைய
ஆம்வண்ணத்தால்குரு கூர்ச்சடகோபன அறிந்துரைத்த
ஆம்வண்ண ஒண்தமிழ் னன்னிவை யாயிரத் துள்ளிப்பத்தும்
ஆம்வண்ணத் தால்உரைப் பாச் அமைந்தார்தமக் கென்றைக்குமே. (11)

ஆ. (ஆம் வண்ணம்) ஒருவராலுமொருவகையுமறிய வொண்ணாத
சுவீசரனை உள்ளபடியே அறிந்தங்குத்தைக்கு சுவீசமாக ஆழ்வாரருளிச்
செய்த ஆயிரத்திலுமித் திருவாய்மொழியை யதாஸித் சொல்லுமவர்
களே என்றைக்கும் கருகூரென்கிறார். (11)

திருக்குருகைப்பிரான் பின்ளான் திருவடிகளே ஸரணம்.

நிகழ்வு

இ. பரமபாதத்துக்குத் தாழ்மருளிச்செய்கிறார் (ஒருவராலுமித்யாதியால்).
ஆம்வண்ணத்தாலறிந்து என்று அந்நித்துத் தாழ்மருளிச்செய்கிறார்
(உள்ளபடியே அறிந்தென்று). துதீயபாதத்தில் ஆம்வண்ணத்தத்
துக்குத் தாழ்மருளிச்செய்கிறார் (அங்குத்தைக்கு சுவீசமாக என்று).
ஆம்வண்ணத்தாலுரைப்பாரென்கிறதற்குத் தாழ்மருளிச்செய்கிறார்
(யதாஸித்யாதியால்). அமைந்தார் தமக்கென்கிறதற்குத் தாழ்மருளிச்
செய்கிறார் (கருகூரென்று). (11)

ச. தாழ்ம, காற்றென்கிற விடத்தில் மகாரம் சுவீசரிடே ஸூசம். முற்றும் -
- சூசம், நீயே - இவை இத்தனையையும் மகாரமாக உடையவன்
நீயே என்றபடி. உன்னையுணர் - உன்னையறிவதற்கு, உறில் - அறிவி
க்கில், நுணுக்கங்கள் - சூசங்கள், நுணுக்கம் - சூசம், விசுவங்கங்கள்
என்றபடி. உலப்பிலை - அறிவி இல்லை, அந்நங்கனாயிருக்கிற
என்றபடி. (9)

இதனில் - இதற்காட்டில், மிறிது - வேறு, நுணுக்கங்கள் - சூச
ங்களானவை, இல்லையென்றும் வண்ணம் - இல்லையென்றும்படி,
இதுக்குச் சொன்ன என்கிறத்தோடே அந்நம். தொல்லை - அநாதியான,
மன்னூலில் - நல்ல தாழ்மத்திலே, தூல் - தூசம், அந்நியமான வேதந்தத்திலே
என்றபடி. சொன்ன - சொல்லப்பட்டதான, 'அந்நம்மரே லியதே அந்ந
மரதி லியதே சந அந்நம்மரதி' தாழ்மத்தாழ்வாரங்கனிலே அந்நம்மரதி
மாகச் சொல்லப்பட்டதான என்றபடி. உருவும் - சுவீசம், காய்வு
யிலே காய்வுமாகத்தக்க சூசமும் என்றபடி. அருவும் - அந்நியம்,
காரணவாய்வு நுணுக்கங்களையும், நீயே - இவை இத்தனையையும் மகார

ச. மாக உடையவன் நீ என்றபடி. அல்லித்துழாய் - பூசுங்களை உடையவையான துளிகளுடைய, அலங்கல் - மாலையை, அணி - வலங்காரமாக உடைத்தான, மார்பன் - வளஸ்ஸை உடையவனான, அலங்கல் - மாலே, அணி - வலங்காரம், என்னச்சுதனே - என்னுடைய வசூதனே, இவ்வழகுக் கொருகாளும் ஸூதி இல்லாதபடியை எனக்குக்காட்டினவனே என்றபடி. பூர்த்தித்தாலே சீலாவிமூர்த்தியோமும், தூதியபாதத்தாலே வபாசுதவிசுதாதி-
 நியதிவிமூர்த்தியோமும் சொல்லிற்றாயிற்று. வல்லதோர் வண்ணம் - தாங்களறிந்ததொரு பிரகாரத்தை, சொன்னால் - சொன்னார்களாகில், வேதங்களும் சகாதிசுளும் இவ்விசை. அதுவே - தமாமமே, உனக்காம் வண்ணமே - உனக்கு வசாபாரமமான பிரகாரமோ என்றபடி. அவ்வளவே உனக்குப் பிரகாரமன்று. இன்னுமுன்னுடைய பிரகாரங்கள் வபரிசுசெவங்களென்றபடி. இது ஆரூபிரப்படியில் ப்ரமயோவனக்கு வநுபுமமான சந்தாயம். திரியயோவனக்கு சந்தாயமெங்ஙனையென்னில; வல்லதோர்வண்ணம் சொன்னால் - உன் பக்கல் ப்ரமயோவனையிருப்பார் தாங்கள் வல்லதேதேனுமொரு பிரகாரத்தைச் சொன்னால், ஏதேனுமொருபடி உன்னைப் பேசினாலென்றபடி. அதுவேயுனக்காம் வண்ணம் - அதுவே உனக்கு நல்ல பிரகாரமாய்ப்படி வபரிசுசெவையிருப்பது என்றபடி. (10)

ஆம் வண்ணம் - ஆகாநிற்கிற பிரகாரம், அவனுக்குண்டாயிருக்கிற பிரகாரமென்றபடி. இன்னதொன்றென்று - இப்படிப்பட்ட தாயிருப்பதொன்றென்று, அறிவதரிய - அறிவதிலே அரியவனான, அறினகக்கு வபரிசுசெவ என்தபடி. அரியை - தூரியை, ஆம் வண்ணத்தால் - உண்டாயிருக்கிற பிரகாரத்தாலே, உள்ளபடியே என்றபடி. அறிந்து குருகூர்ச் சடகோபனுரைத்த - சந்தம். ஆம் வண்ணம் - ஆகத்தகபடியான, அவனுக்கு வநுபுமாய்ப்படியான என்றபடி. ஒண் - அழகியதான, தமிழ்களிலை - இந்த திவ்யாசைகளுடைய, ஆயிரத்துள் - சதசத்திலே, இப்பத்தும் - இந்த பத்து பாட்டுக்களையும். ஆம் வண்ணத்தால் - ஆன பிரகாரத்தாலே, உங்களுக்கு வபரிசுசெவமான பிரகாரத்தாலே என்றபடி. வய்நானத்தோடேயாதல், அதன்றிக்கேயாதல், மாயுசுமாவாதல், கீவச மாவாதலென்றபடி. உரைப்பார் - சொல்லுமவர்கள், என்றைக்கும் - சங்காசத்திலும், தமக்கமைந்தார் - தமக்கு ப்ரயாசிராயிருப்பார்கள், அமைவு-
 யாயி. அவர்களுக்கு தீவரனையும் வநுபரிசுசெவெண்டா, இத்திருவாய் மொழியின் சங்காசத்தாலே கருகூராய் விடுவார்களென்றபடி. (11)

द्रमिडोपनिषत्तात्पर्यरत्नावलिः

(மாயாவாமனனே)

भूतेश्चन्द्रायमाद्यैस्तकलयुगगतैर्वस्तुभिश्चेतनाद्यै-

‘स्वैर्लोकानां नियत्या स्मरणतदितरोत्पाद²नान्माननाद्यैः ।

दुर्ज्ञेयत्वात्स्वभाजां बहुशुभकरणाद्देवदेवत्वमावात्

श्रीमानाश्चर्यनानाविभव इति ततश्श्रीघरः प्रत्यपादि ॥ ८८ ॥

(भूतैः) தீமாய் கிராயித்யாदि-பசுமூதங்கனாலும், (चन्द्रायमाद्यैः) திங்களும் காயிதுமாயித்யாदि - சந்திரதீபனசந்திராதி கனாலும், (सकलयुगगतैर्वस्तुभिः), எத்தனை யோருகமுமவையாயித்யாदि-கூதவேதாदிககலகாலவதிபதாய்க் கனாலும், (चेतनाद्यैः) உள்ளதுமில்லதுமாயித்யாदि-நித்யானித்யங்கனான சேதனாசேதனவஸ்துக்கனாலும், (लोकानां नियत्या) காயமுஞ்சீவனுமாயித்யாदि - புன:புன: ஜன்மவிநாசாடிகளை உண்டாக்கிறதாக்கத்தான் கட்டிவைத்த லோகமயாதிபாலும், (स्मरणतदितरोत्पादनात्) அயர்ப்பாயத்தேற்றமுமாய் - ஸ்மரணவிஸ்மரணங்களை உண்டாக்குகையாலும், (माननाद्यैः) துயரஞ்செய்மானங்கனாயித்யாदि-மானமடாடிகனாலும், (दुर्ज्ञेयत्वात्) இன்னதோர் தன்மையை என்றுநனை யாவர்க்கும் தேற்றரியை - இப்படிப்பட்ட சுவாவத்ததை உடையவனென்று எத்தனையேனும் அதிசயிதனாலுமறிய வொண்ணாதபடி நிற்கையாலும், (स्वभाजां बहुशुभ-करणात्) நின்றுட்டாயென்னை யாளுங்கண்ணு - தன்னை அபயித்தபேர் களுக்கு நன்மைகளைப் பண்ணுகையாலும், (देवदेवत्वमावात्) தொல்லை நன்னூலிற் சொன்ன உருவமருவ ரீதிய - சூகமநிதவிநிதிரிஷ்டதயா ‘சுதேவ சோமேதமய வாஸித்’ இவாடியாலே பரிதாடிககப்படுகையாலும், எம்பெருமான் அபயவீமூதிகனென்று ‘மாயாவாமனனே’ என்கிற டிசகத்திலே மாறனாலே பரிதாடிககப்பட்டதென்கிறார்.

(88)

श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஏழாம் பத்தில் எட்டாம் திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

ஒன்பதாம் திருவாய்மொழி

மூ. என்றைக்கும் என்னையுய் யக்கொண்டு போகிய
அன்றைக்கன் நென்னைத்தன் னுக்கியென் னுல்தன்னை
இன்றமிழ் பாடிய ஈசனை யாதியாய்
நின்றஎன் சோதியை என்சொல்லி நிற்பனோ?

(1)

ஆ. (என்றைக்குமென்னை) இப்படி மஹிமமான வரதூபத்தையும், அபாகுதஸாசாபாரணவியரூபத்தையும், இவையவன் பக்கலிலே சங்குதமாயிருக்கிறபடியையும் அநுசந்தித்து அந்நிவசித்தவராய் நிரதிரசயபிரதிபுத்தராய் நிரதிரசமஸ்தபுத்தவசனராயிருந்து நிரதிரசிகாசயிபயவிசாகாரத்தை உள்ள படியே சொன்னார், இதுதானும் நிரதிரசத்தவாரே அவன் செயலாயிருந்தது. இத்தை அநுசந்தித்து அந்நிவசித்தவராயிருந்த என்னைக்கொண்டு திருவாய்மொழி சொல்லிவித்தருளுவதே என்று தம்மைக் கொண்டு திருவாய்மொழி பாடுவித்தருளின அவனுடைய சர்வசக்திவசோகிய-

ஒன்பதாம் திருவாய்மொழி

இ. சந்தாரஸத்தைப் பொறுக்கமாட்டாதே பரிதபிக்கிற தம்மை இஸ் சந்தாரத்திலே வைத்து வரிப்பிக்கிற வாரித்ததை அநுசந்தித்து வரதூபத்தாலே கீழ்த்திருவாய்மொழியிலே அவனுடைய விசித்திரவியூதிகவத்தை அநுசந்தித்த ஆழ்வார் பரிசுத்தமான அவ்வநுசந்தம் தலைக்கட்டின பின்பு பழையபடியே அவிசந்தித்தசந்தாரநிவசித்தையப் பரிசுத்தப் பரிசுத்தமாயிருக்க சந்தாரத்திலே பொருந்துவார் சொல்லுமாப்போலே தம்மை இச்சந்தாரத்தோடே வைத்துக் கவி பாடுவிக்கிற இத்தை இத்திருவாய்மொழியிலே கொண்டாடிக் கொண்டு பேசுகை அசந்தாரமன்றோவென்ன? இத்தை அவதரிப்பிக்கைக்காக வரதூபத்தை அநுசந்திக்கிறார் (இப்படி இत्याடியால்). நிரதிரசாதி, இங்கு வசனமாவது பரிசுத்திபுத்தவரிசந்தாரத்ததை அவன் நிவசிப்பியாமையாலே வந்த து:வம். அவனுடைய விசித்திரவியூதிகவத்தையாலே இந்த து:வ் நிவசித்தமாயிற்றென்று கருத்து. இந்த வரதூபத்தாலே அசந்தாரத்தையுக்குப் பரிசுத்தமென்றாயிற்றென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இது தானுமிत्याதி). இதுதானுமென்றது - இப்படித்தான் சொன்னதுதானுமென்றபடி. இதுதானுமென்கிறவிடத்தில் வகாரத்தாலே கீழ்ச்சொன்ன வாரிங்கள் போலே இதுவமொரு வாரிமென்று வரிசந்தாரமாயிற்று. நிரதிரசத்தவாரே இत्याதி - பரிசுத்தம் பொறுக்கமாட்டாதே பரிதபியா நின்ற தாம் அந்த வரிசந்தாரை மறந்து அவனுடைய விசித்திர-

ஆ. வாत्ஸல்யாதிக்ஷணாநுபவவநிதநிரவதிகபிரிதியாலே சொல்லுகிறார். பாஸா-
நதிக்ஷரத்வெந் சுவீகரித்து ப்ரதிதிநமுமென்னைத் தன்னைப்போலே பரிசுடஞக்கி

இ. விபூதியோகத்தைப்பேசி விஸிதராய்ப் ப்ரக்தியோடு பொருந்தாத நாம் இப்
ப்ரக்தியோடே இருந்து கொண்டு இதென்ன செய்கிறோமென்று
வினித்து த்வஸாதிவிருதியாயுள்ள ப்ரக்திசம்வதத்தை அறுத்தருளவேணு
மென்று பல காலம் ப்ரேஸிக்கச் செய்தேயுமவன் செய்தருளாமைக்குக்
காரணமென்னென்று நிரூபித்தவாறே ஶரதஸ்த்திலே பிஷ்மரை வைத்து
லுக்கத்தாருக்கு வஸ்த்தைச் சொல்லி வைத்தாப்போலே தன்னை ஆதரித்
தார்க்கும் தனக்கும் பிஷ்மமாகத் தம்மைக்கொண்டு கவி பாடுவித்துக்
கொள்ள நினைக்கிற அவனுடைய வ்யாபாரமிது என்னுமிடத்தைக் கண்டா
ரென்றபடி. வ்யஸ்தநிஹினித்யாதி - வேதங்களும் ஶ்ரீவாஸ்பிகிபகவான் துடக்க
மாக உண்டான ஶுபிகள் சொன்ன கவிகளும் எனக்கு முந்தினவர்
களான முதலாழ்வார்கள் அருளிச்செய்த கவிகளும் கிடக்க வ்யஸ்த-
நிஹினனான என்னைக்கொண்டு கவி பாடுவித்துக் கொள்ளுகிற
இதென்ன ஆதரய்மென்றபடி. சொல்லிவித்தருளுவதே என்று என்கிறத்
துக்குச் சொல்லுகிறாரென்கிறத்தோடே வ்யஸ்தம்.

முதற்பாட்டு

என்றைக்குமென்னைய்யக் கொண்டென்கிறதற்குத் சாஸ்யம்ருளிச்
செய்கிறார் (வாஸ்யாந்த்யாடியால்). என்னைத்தன்னுக்கி என்கிறதற்குத்

ச. என்றைக்கும் - எல்லாக் காலத்துக்கும், மேலுள்ள சர்க்காஸத்து
துக்குமென்றபடி. யாவதாஸ்பாவித்யாக மேலெல்லாம் அநுவதிக்கும்படி
என்கை. என்னை - வஸ்துஸ்தான என்னை, உய்யக் கொண்டு -
சஜிவிப்பித்து, கிஷ்ரத்வெந் சுவீகரித்து என்றபடி. போகிய - போனவை
யான, அன்றைக்கன்று - தின்தின தோரும், என்னைத் தன்னுக்கி -
என்னைத்தன்னுக்க ஆக்கி, ஹ்யாஸ்பதனான என்னைத் தன்னைப்போலே
பரிசுடஞக்கி என்றபடி. என்னால் - ஶானஸ்யாதிகளொன்றுமில்லாத
என்னைக் கொண்டு, தன்னை - வேதங்களுக்கும் இதஹாஸ்புராணாடிகளுக்கும்
பரிசுடெடிக் முடியாத தன்னை, இன் - பிஷ்மங்களான, ஶந்தஸந்தம்
தானே வதிமநிஹரமாயிருக்குமவையான என்றபடி. தமிழ் - சர்க்காஸமாம்
படி ஶமிஷ்ரபங்களான வாய்களை, பாடிய - பாடின, ஶாஸனை - சர்க்காஸந்
வான, சர்க்காஸஸ்தான என்றபடி. சர்க்காஸஸ்தானையாலே துணத்தை
வ்யாஸ்யமாக்கினுப்போலே என்னைக் கொண்டு தன்னைக்கவி பாடவும்

மு. என்சொல்லி நிற்பன்என் இன்னுயி ரின்றென்றாய்
என்சொல்லால் யான்சொன்ன இன்கனி யென்பித்து
தன்சொல்லால் தான் தன்னைக் கீர்த்தித்த மாயன் என்
முன்சொல்லும் முவுரு வாம் முதல்வனே?

(2)

ஆ. என்னை ஸபகரணமாகக்கொண்டு திருவாய்மொழி பாடும் தன்னுடைய
சர்வசுவிதவத்தையும் எதரவசுவிதமாறிவெதுவகூதநிரவதிகசெயல்செய்யும் எத்தைச்
சொல்லி பர்வசிப்பன், காலதவமுள்ளதெல்லாம் சொன்னாற்றாணர்வனே
என்கிறார்.

(1)

(என்சொல்லி) என்னையுமொரு வசுவாகக் கொண்டு என் சொல்
லால் யான் சொன்ன இன்கனியென்பித்து வறுவாடிகளுக்கு வாராவாய்

இ. தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (என்னை இயாதியால்). என்னுற்றன்னையின்
றமிழ்பாடிய என்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (என்னை ஸபகரண
மிதாடியால்). என்னை என்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (சர்வ-
சுவிதவத்தையுமென்று). ஆதியாய் நின்ற வென்சோதியை என்கிற
தற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (எதரவசுவிதாடியால்). என் சொல்லி
நிற்பனே என்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (எத்தைச் சொல்லி
இயாதியால்).

(1)

இரண்டாம் பாட்டு

என்னின் னுயிரின்றென்றையென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்
கிறார் (என்னை இயாதியால்). முவுருவாமுதல்வனே என்கிறதற்குத்
தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (வறுவாடியால்). வுரீயபாத்துக்குத் தாஸ்யம்ருளிச்

ச. வல்லவனே என்று கருத்து. நானொரு ஸபகரணமிருந்த மாய் கவி
பாடினவன் அவனென்று திருவுள்ளம். தன்னை இந்தமிழ் பாடிய
என்று, திகம்கவம். ஆதியாய் நின்ற - இதுக்கு சூதகாரணமாய்
நின்றவனான, எனக்கு வாராவாவாய் நின்று கவி பாடுதையாலே
இக்கவிக்கு வாராவகாரணமாய் நின்றவனான என்றபடி. என் சோதியை-
என்னுடைய ஸுரிசுஸ்தை, தான் இப்பவசம் செய்தருளி அத்தாலே
வசுவசனாய் இருக்குமிருப்பை எனக்குக் காட்டினவனான என்றபடி.
என் சொல்லி நிற்பனே - என்ன வாகக் சொல்லி நிற்கக் கடவேன்,
அவனுடைய சர்வசுவிதவசீலிவசுவசுவிதாடிகளிலே எத்தைச் சொல்லி
நிற்கக் கடவேனென்றபடி. ஒரோரு வுரீயங்களைக் காலதவமுள்ளதனை
யும் பேசினாலும் முடியுமோவென்று கருத்து.

(1)

ஆ. நின்று சூட்சுதிகளைப் பண்ணிடுப்போலே என்னை ஸ்ரீராமமாகக் கொண்டு திருவாய்மொழி பாடியருளின தன்னுடைய இந்த சூட்சுதை எத்தைச் சொல்லி ஸ்ரீராமப்பென்கிறார். (2)

இ. செய்கிறார் (திருவாய்மொழி ஐயாடியால்). என்சொல்லி நிற்பனென் கிறதற்குத் தாழ்வுமருளிச்செய்கிறார் (எத்தை ஐயாடியால்). (2)

ச. என் - என்னுடைய, இன் - இனியதான், நல்லதான் என்றபடி. விபரிதசங்கரா ஐயமான என்றபடி. உயிர் - ஐயமானது, இன்று- இன்றைக்கு, ஒன்று - ஒரு படியாய், இத்தனை நாள் ஐயரூபமான இது இன்றைக்கொரு வசுவாயென்றபடி. என் சொல்லால் - என்னுடைய சொல்லாலே, யான் சொன்ன - நான் சொன்னதான், இன் கவி - ஐயமான கவி, என்பித்து - என்னும்படி பண்ணிவித்து, ஐயமுமென்னதன்றிக்கே கவி பாடினவனும் நானன்றிக்கே இருக்க; ஐயமுமென்னதாய் கவி பாடினவனும் நானே என்று லோகத்திலே ஐயமுமாய்ப்படி பண்ணிவித்து என்று ஐயம். ஐயத்திலே கவி யென்று பாட்டுக்குப்போர். தன் சொல்லால் - தன்னுடைய சொல்லாலே, தான்றனைக் கீர்த்தித்த - தான் தானே தன்னை ஸ்ரீராமத்து வனான, மாயன் - ஐயமுதான, என்முன் சொல்லும் - நான் கவி சொல்லும்போது எனக்கு ஐயராமாவாயிருந்து கொண்டு எனக்கு முன்னுரு சொல்லுமவனான, அவன் தான் முன்னே சொல்லிக் கொண்டு போக நான் பின்னாலே சொன்னதைத்தனை என்று கருத்து. முவுருவாம் - முன்று ஐயமாக நிற்கிற, ஐயுருவாக நிற்கிற என்றபடி. முவுருவமென்கிறவிடத்தில் மகாரத்துக்கு ஐயுருவிலே லோகம். விஷயதாரஸ்யுய்க் கொண்டு ஐயன் பண்ணுகிறப்போலே ஐயா- நாயியாய்க் கொண்டு ஐயசங்கரங்களையும் தான் பண்ணச் செய்தே ஐயர்கள் செய்கிறார்களென்று லோகத்திலே ஐயம் பண்ணிவித்தாப் போலே தான் பண்ணச் செய்தேயும் இப் ஐயத்தை நான் பண்ணினதாகப் ஐயம் பண்ணிவைக்கிறாரென்று ஐயப்பிக்கக்கூக இவ்விஷயம். முதல்வனே - காரணமுதலானவனை, என் சொல்லி நிற்பன் - எத்தைச் சொல்லி நிற்கக் கடவேன், இந்த ஐயமுமென்னாலே சொல்லி முடியாதென்று கருத்து. (2)

மு. ஆம்முதல்வன் இவனென்றுதற் றேற்றி என்

நாமுதல் வந்து புகுந்துநல் லீன்கனி

தூமுதல் பத்தர்க்குத் தான்தன்னைச் சொன்ன என்

வாய்முதல் அப்பனை என்று மறப்பனே?

(3)

ஆ. (ஆமுதல்வன்) ஆம் இவனே சர்வரென்று தன்னை உள்ள படியே அறிவித்து என் நாவை நியமித்துக்கொண்டு வந்து புகுந்து அயர்வறுமமரர்களுக்குப் மோசமாக நல்லனவாய் இனியவான கவி களைத் தான் தன்னைச் சொல்லுகையாகிற இம்மஹோபகாரத்தை என்று மறப்பனென்கிறார்.

(3)

முன்றும் பாட்டு

இ. ஆமுதல்வனிவனென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (ஆமி வனே ட்யாடியால்). தற்றேற்றி என்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய் கிறார் (தன்னை ட்யாடியால்). என்னுமுதல் வந்தென்று அவ்யித்துத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (என்னுவை ட்யாடியால்). தூமுதற்பத்தர்க்கு நல்லீன்கனி என்று அவ்யித்துத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (அயர்வறு மியாடியால்). அப்பனை என்று மறப்பனேவென்கிறதற்குத் தாஸ்ய ம்ருளிச்செய்கிறார் (இம்மஹோபகாரத்தை ட்யாடியால்).

(3)

ச. முதல்வன் - ஜகத்காரணபூதன், இவனுமென்று - இந்த நாராயணனே என்று, நான் கவி பாடி ஏத்தும்படி ஜகத்காரணதயா சர்வரெனயிருப்பானி வனே என்றபடி. தற்றேற்றி - தன்னை நான் தேறும்படி பண்ணி, தன்னை நான் அவ்யிக்கும்படி பண்ணி என்றபடி. தற்றேற்றி யென்றது அஷ்டபதமாய் தன்னைத்தேற்றி என்கிற அய்த்தைக் கொடுக் கும். என்னு முதல் - என்னுடைய நாக்கு முதலாக, என்னுடைய வாய்விசைத்துக்குக் காரணபூதனாய் என்றபடி. வந்து புகுந்து - என் னாக்கிலே வந்து ப்வேசித்து, 'மஞ்ஜுதா தேவ தே ப்ரஹ்ம ப்ரவீசய் சரஸ்வதி' என்கிறபடியே ஸ்ரீவாஸ்தீகிபுரவானுக்குச் சதுர்முகன் மூலமாக சரஸ்வதி வந்து நாக்கிலே புகுந்தாப்போலே அன்றிககே தன் ப்ரஸாதத்தினாலே தான் தானே வந்து புகுந்தென்றபடி. தூ - ப்ரஸாதரான, முதல் - அநாதிகளான, அநாதியாக அஸ்பூஷஸ்சாரரான என்று ப்ரத்யயதாஸ்யம். பத்தர்க்கு - மகந் களுக்கு, நிரதிசயப்ரேமசாலிகளான நிரத்யசூரிகளுக்கென்றபடி. நல்லீன்க - நல்ல இனியவைபான, நிரதிசயமோசயங்களான என்றபடி. 'கேட்டாரார் வானவர்கள்' என்றதிறே. இன் என்கிறதற்கு நன் என்று தீவ்மாக ஸ்ரீமுண்டு. கவி - கவிகளை, தான்தன்னைச்சொன்ன - தான் தானே தன்னை ச்வேசித்துச்சொன்னவனான, என் வாய்முதல் - என்னுடைய வாய்முதலுக்குக் காரணபூதனான, அப்பனை-ஓபகாரகளை, என்றுமறப்பனே - என்னுகிலும் மறப்பேனே, ஒருநாளும் மறவேனென்றபடி.

(3)

மூ. சீர்கண்டு கொண்டு திருந்நூல் லீன்கவி

நேர்பட யான்சொல்லு நீர்மை யிலாமையில்

ஏர்விலா என்னைத்தன் னுக்கியென் னுல்தன்னை

பார்பரவு இன்கவி பாடும் பரமரே.

(5)

ஆ. (சீர்கண்டு) தன்னுடைய கத்யாணுணங்களை உள்ளபடி கண்டு கொண்டு திரிந்து நல்லீன் கவி நான் சொல்லும் நீர்மையிலாமையில் எனக்கு சதவரில்லை, இப்படி ஸுலேஷமின்றியே இருந்த என்னைத் தன்னைப்போலே ஹேபுரத்யானிகத்வசர்வஜ்வாதிபுணவிசிஷ்டஞாக்கி என்னால் தன்னை சர்வலோகமும் இக்கவியை சூதிக்கும்படி இன்கவி பாடும் பரமனை என்று மறப்பனென்கிறார்.

(5)

ஐந்தாம் பாட்டு

இ. சீரென்கிறதை உரைக்கிறார் (தன்னுடைய இத்யாடியால்). ஏர்விலா என்கிறதற்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (எனக்கித்யாடியால்). என்னைத் தன்னுக்கி என்கிறதற்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (இப்படி இத்யாடியால்). பார்பர என்கிறதற்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (சர்வத்யாடியால்).

ச. சீர் - அவனுடைய கத்யாணுணங்களை, கண்டுகொண்டு - சாஸாந் கரித்துக்கொண்டு, திருந்து - திருந்தாநிற்கிற, சுவாந்ங்களை நன்றாகப் பரிபாடியா நிற்கிற என்றபடி. நல் - நல்லதான, சுவாந்ங்களைபேதமான, சன் - இனியதான, சன்வே மஹுமான என்றபடி. கவி - கவியை, நேர்பட - நாய்க்கும்படியாக, அவனுக்கும் அவன் பக்கல் ப்ரேமவான்களுக்கும் ப்ரேமஜனகமாய்க்கொண்டு கலிக்கும்படி என்கை. யான் சொல்லு நீர்மையிலாமையில் - நான் சொல்லும்படியான நீர்மை இல்லாமை யிலே, நீர்மை - சுவாவம், சொல்லுமென்கிற மகாரத்துக்கு சந்வி லோபம். நான் சொல்லுகைக்கீடான ஜானசக்யாதிசுவாவங்கலில்லாமையிலே என்ற படி. ஏர்விலா - சதவரஹிதஞான, ஏர் - சதவம், என்னை - இப்படி ஸுலவ-ஸூந்ஞான என்னை, தன்னுக்கி - தன்னைப்போலே சமஸ்தஹேரஹிதஞாய் சர்வஜ-த்வாதிவிசிஷ்டஞாக்கி, என்னால் - என்னை ஓபகரணமாகக்கொண்டு, தன்னை - அபரிச்சேதவீசயஞான தன்னை, இதுக்குப்பாடுமென்கிறத்தோடே ஸ்வயம். பார் - ப்ரமியானது, பாரென்று ப்ரமிக்குப்பேர், சர்வலோக முமென்றபடி. பரவு - கொண்டாடும்படி, பரவுதல் - கொண்டாடுதல், இன்கவி - மஹுமான கவிகளை, பாடும் - பாடாநிற்கிறவனான, பரமர் - சர்வோகூடனை, இத்தனை ஹேயஞான என்னைக்கொண்டு இப்படி கவிபாடுவிதத இத்தாலே அவ னுடைய சர்வஹரத்வ் சாஸ்வ் கொண்டு அறியவேண்டாதபடி ப்ரத்யக்சிதமாயிற் றென்று கருத்து. பூஜாய் பஹுவநம். என்று மறப்பனென்று கீழோடே ஸ்வயம்.

(5)

மு. இன்கனி பாடும் பரம கவிகளால்

தன்கவி தான்தன்னைப் பாடுவி யாது இன்று

நன்குவந் தென்னுடன் ஆக்கியென் னுத்தன்னை

வன்கனி பாடும்என் வைகுந்த நாதனே.

(6)

ஆ. (இன்கனி) இன்கனி பாடும் பரமகவிகள் தனக்குளராயிருக்கச் செய்தே அவர்களைக் கொண்டு தன்னைக் கவி ஒப்பில்லாத தீவினையே னாயிருக்கச்செய்தே என்னை ஈரமாவதாக அடிமைகொண்டு மேன்மேலன நன்மை செய்து பாடுவியாதே இன்று நான் வந்து என்னுள்ளே புகுந்து வீடங்களினுள்ளுமடங்காத தனக்கும் கூட அடங்காத கவி களைப்பாடின என் வைகுந்தநாதனை என்று மறப்பனென்கிறார். (6)

ஆறாம் பாட்டு

இ. பூர்த்தித்தில் அய்யிசதாய்த்நாத அருளிச்செய்கிறார் (தனக்குளராயிருக்கச் செய்தே என்று). இத்தால் ஜாஷரான கவிகளில்லாமையாலே உம்மைக்கொண்டு கவி பாடுவித்துக் கொண்டான் இத்தனையாகையாலி தொரு சூரமோ என்ன இதுக்குத் சாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் இப்பாட் டாலே என்று சங்கதி சூரிதை. என்னுடனுக்கி என்கிறதற்குத் சாஸ்ய மருளிச்செய்கிறார் (என்னுள்ளே புகுந்தென்று). வன்வீடத்துக்குத் சாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (வீடங்களிலாடியால்). அடங்காத என்றது அபரிஷதமான என்றபடி. சாவிஷயகலாணமான என்கை. (6)

ச. இன் - 'நாதே' எய் வ மயூர்' என்கிறபடியே அய்யந்தமனோஹங்களான, கவி - பவங்களை, பாடும் - பாடத்தக்கவர்களான, பரமகவிகளால் - பரமகவி களாலே, சீவாஸமீகிபராசரவ்யாசாடிகளாலும் முதலாழ்வார்களாலுமென்ற படி. தன் கவி - தனக்கு சடவங்களான கவிகளை, தான் தன்னைப்பாடு வியாது - பயோசகனான தான் நிர்வகிசமாஹாஸ்யனான தன்னை முன்பு போலே இப்போதும் பாடுவித்துக்கொள்ளாதே, இன்று - இப்போது, நன்கு - நன்றாக, உவந்து - உகந்து, இக்கவிபாடுகை தானே பயோச மாக உகந்து என்றபடி. என்னுடனுக்கி - என்னை அவிநாபூதனுக்கி, உடன் - அவிநாபூதன், என்னை அவிநாபூதமான அபகரணமாக்கி என்றபடி. என்னால் - அவஸ்துமூதனான என்னாலே, தன்னை - அபரிஷதமாஹாஸ்யனான தன்னை, வன் கவி - பவங்களான கவிகளை, சய்ஷரனுக்கும் பரிஷதெக்க முடியாதபடி நிர்வகிசகலாணமான கவிகளை என்றபடி. பாடும் - பாடா விற்கிற, என் வைகுந்தநாதனே - என்னுடைய வீகூதநாயனை, தான் வீகூதநாயனையெழுந்தருளி இருக்கிற பெருமையைப் போலே திருவாய் மொழி பாடுவிக்கிற இத்தைத் தனக்கு மிகவும் பெருமையாக உடைய னாயிருக்கிற இருப்பை எனக்குப் பகாசிப்பித்தவனை என்றபடி, என்று மறப்பனென்று கீழோடே அவ்யம். (8)

மூ. வைகுந்த நாதனென் வல்லினை மாய்ந்தற
செய்குந்தன் றன்னையென் னுக்கியென் னுத்தன்னை
வைகுந்த னாகப் புகழவன் டின்கனி
செய்குந்தன் றன்னையென் னாட்சிந்தித் தாள்வனோ! (7)

ஆ. (வைகுந்தநாதன்) சிவகுடநாயனாயிருந்து வைத்து என்னுடைய வல்லினைகளை எல்லாம் போக்கி ஆதலால் சூதனென்னும் திருநாமத்தை உடையனாய் என்னைத் தன்னைப்போலே தூயனாக்கி என்னால் தன்னை வைகுந்தனாகப்புகழ வன்மன்கவிசெய் குந்தன் தன்னைக் காவரவெல்லாம் அநுபவித்தாற்றாளுள்வனோ என்கிறார். (7)

ஏழாம் பாட்டு

இ. என் வல்லினை மாய்ந்தறச்செய் என்கிறதற்குத் தாதயம்ருளிச்செய்கிறார் (என்னுடைய இயாதியால்). குந்தனென்கிறதற்குத் தாதயம்ருளிச்செய்கிறார் (ஆதலால் இயாதியால்). 'சூமுத: சூதர: சூவ:' என்றதிதே. தன்னை யென்னாக்கி யென்கிறதற்குத் தாதயம்ருளிச்செய்கிறார் (என்னைத்தன்னைப்போலே இயாதியால்). தூயனாக்கி - பரிசுடனாக்கி. (7)

ச. வைகுந்தநாதன் - சீகந்தநாயனான தான், 'சிகந்தா: புரா ஸூதா சூமீதீ தாத: சிவசூதி' என்கிற கணக்கிலே சிவசூதநாயனாயிருந்துவைத்து ஒரு சீவாரிபக்கனிலே இத்தனை மேல் விழுந்தால் என்னால் ஆறி இருக்கப்போமோ என்று கருத்து. என் - பாப் போகவேணுமென்று இச்சாஸையில்லாத என்னுடைய, வல் - பவகங்களான, விலை - பாபங்களை, மாய்ந்து - வசித்து, அற - அறும்படி, நிர்ஷணிவூதங்களாம்படி என்கை, செய் - செய்தவனான, குந்தன் - சூதபூஷ் போலே பரிசுடனான, தன்னை என்குக்கி - என்னைத்தன்னாக்கி என்று பரயங்களை மாறி அந்விப்பது. இவனான என்னைத் தன்னைப்போலே அந்நாதிவோரஹிதனாக்கி என்றபடி. என்னால் - இப்படி தான் விஷயிகரித்த என்னால், தன்னை - அபரிஷ்டவீமவனான தன்னை, வைகுந்தனாகப் புகழ - சீகந்தனாம்படி சூதிக்க, அவனுக்கு சீகந்தவழண் டாம்படி நான் சூதிக்க என்றபடி. சீகந்தவமாவது நிர்வசூரிநாயகவம். நானாதவழங்களுக்கு ஒருக்காலும் சூதாமில்லாதார் சீகந்தர். சீகந்தநாம: பிபரி: சீகந்த:, அவனுக்கு சீகந்தவழண்டாம்படி இவன் சூதிக்கையாவது சிகந்திலே இன்னான் வாக்காலே கவி பாடின பின்பு இவனுக்கு சீவர முண்டாயிற்றென்னுமாப்போலே இவர் புகழ்ந்த இத்தால் தனக்கு விசூதி உண்டானதாக அவன் நினைத்திருக்குமென்று கருத்து. வன் -

மு. ஆர்வனே ஆழியங் கையெம்பி ரான்புகழ்

பார்வினாரீர் முற்றும் கலந்து பருகிலும்

ஏர்விலா என்னைத்தன் னுக்கியென் னுலத்தன்னை

சீர்பெற இன்கனி சொன்ன திறத்துக்கே?

(8)

ஆ. (ஆர்வனே) என்னைக் கொண்டு தானுளனும்படி கவி பாடின இந்தக் குணத்தை இவ்ஷ்ணான்த்வீதிகளான ஸ்ச்ஷ்யாசுமாக்களுடைய வாசுபுரணங்களையும் அயர்வருமமரர்களுடைய வாசுபுரணங்களையும் கொண்டு அநுபவித்தாற்றினாரவனே என்கிறார். (8)

எட்டாம் பாட்டு

இ. சீர்பெற என்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (தானுளனும்படி என்று). இன்கவிசொன்ன என்றிருக்கையாலே எம்பிரான் புகழ் என்கிறது கவி பாடின இந்த குணத்தைச் சொல்லுகிறதென்கிறார் (கவி இत्याடியால்). தீரீயபாதத்துக்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (இவ்ஷ்ணான்த்வீதியிவ் அநுபவித்தாற்றினென்று மளவாலே). (8)

ச. சடாரங்களான, தின் - அதிசுவாவான, தின் என்று சுவாவுக்குப்பேர். கவி - கவிகளை, செய்-செய்யா நிற்கிறவனான, குந்தன்றன்னை - குந்தனப் போலே இருக்கிறவனை, என்னைக் கவி பாடுவிக்கை தன் பேரு இருக்கையாகிற சுவாசுவாதத்தை உடையவனை என்றபடி. சிந்தித்து - அவனுடைய இந்த குணங்களை அநுபவித்து என்றபடி. எந்நாளார்வன் - எந்த காலத்திலே சூசனாவேன், காலமெல்லாம் அநுபவித்தாலும் சூசிவாராதென்றபடி. (7)

ஏர்விலாவென்னை - ஏர்விலாதவனான என்னை, ஏர்வு - யோமதி, கவி பாடுகைக்கு யோமதியான ஜானசக்யாதிகளில்லாதவனான என்னை என்றபடி. தன்னுக்கி - தன்னைப்போலே ஜானாதிபுகுளுக்கி, என்னுற்றன்னை - ஸ்ரீடம். சீர் பெற - கல்யாணகுணங்களுண்டாம்படி, சுவதசகல-கல்யாணகுணநிபியானவன் நான் கவி பாடின இத்தால் தனக்குக் கல்யாணகுணங்களுண்டாயிற்றாக நினைத்திருக்கிறானென்று கருத்து. இன்கவி சொன்ன திறத்துக்கு - மதுரங்களான கவிகளைத்தான் சொன்ன பிரகாரத்துக்கு, திறம் - பிரகாரம், இதுக்குப்பருகிலுமென்கிறத்தோடே அவ்யம். ஆழியங்கை - திருவாழியாலே அழகியதான கையை உடையவனான, எம்பிரான் - இவ்வழகைக்காட்டி என்னை அடிமை கொண்ட சுவாமி பிணுடைய, புகழ் - கல்யாணகுணத்தை, என்னால் தன்னைக் கவி பாடுவித்த இக்குணத்தை என்றபடி. இதுக்குப் பருகிலுமென்கிறத்தோடே அவ்யம்.

ம. திறத்துக்கேய் துப்பா வந்திரு மாலின்சீர்
 இறப்பெதிர் காலம் பருகிலும் ஆர்வனே
 மறப்பிலா என்னைத்தன் னுக்கியென் னுல்தன்னை
 உறப்பல இன்கனி சொன்ன உதவிக்கே. (9)

ஆ. (திறத்துக்கே) அநாதத்துக்கும் கூட அபயமல்லாமையாலே
 அவிசுலபமுமிருந்த என்னைத் தன்னைப்போலே ஆக்கி என்னைக்கொண்டு
 பிராட்டியும் தானுமாகத் திருவாய்மொழி பாடின இம்மஹிபகாரத்தை
 முன்பு சொன்ன சரீரகரணபூதமுய்க்கொண்டு பூதமரணபூதமானகாலமெல்
 லாம் அநுபவித்தாற்றாளுர்வனே என்கிறார். (9)

ஒன்பதாம் பாட்டு

இ. மறப்பிலாவென்னை என்கிறதற்குத் தாத்ரயம்ருளிச்செய்கிறார்
 (அநாதத்துக்குமித்யாதியால்). திருமாலென்கிற பரத்துக்குத் தாத்ர
 யம்ருளிச்செய்கிறார் (பிராட்டியும் தானுமாக என்று). சீர என்கிற
 பரம் சூரியபாசுபூஷத்தாலே தம்மைக்கொண்டு கவி பாடின பூதத்தைச்
 சொல்லுகிறது என்று காட்டுகிறார் (திருவாய்மொழி இத்யாதியால்).
 என்னுள் சிந்தித்தார்வனே என்று கீழ்ச்சொன்ன அர்த்தத்தையே இறப்
 பெதிர்காலம் பருகிலுமென்று சொல்லுகிறதாகையாலே இப்பாட்டு
 பூதமரணபூதம் என்கிற இங்கு அபிபிராயம்ருளிச்செய்கிறார் (முன்பு சொன்ன
 இத்யாதியால்). இறப்பெதிர்கால மென்கிறதற்குத் தாத்ரயம்ருளிச்செய்கிறார்
 (பூதமரணபூதம்). (9)

ச. பா - மூமியும், சுவயபாசிகளுமென்றபடி. 'மஃசா: சோஹி' இவ்வசனா.
 விண் - வரமயோமமும், சுவயபாசிகளுமென்றபடி. கீர் - அனங்கனும், சுவய-
 பாசிகளும், முற்றும் கலந்து - இவை இத்தனைபையும் கூட்டிக்
 கொண்டு, இவைற்றினுடைய வாய்ப்புபகரணங்களெல்லாத்தையும் கொண்
 டென்றபடி. பருகிலும் - வான் பண்ணினாலும், அநுபவிக்கிலுமென்றபடி.
 ஆர்வனே - சுவனாவனே? (8)

மறப்பு - விசமரண, இலாவென்னை - இல்லாதவனான என்னை, சமரண
 முண்டாமவனுக்கிறே சதவாசுபமான விசமரணமுண்டாவது. ஒருக்காலும்
 அநாதவயதில்லாமையாலே அநாதவயதில்லாதபடி அவிசுலபமுன்
 என்னை என்றபடி. தன்னுக்கி - தன்னைப்போலே அவிசுலபமானவனுக்கி,
 என்னால் - 'மறந்தேனுன்னை முன்னம்' என்கிற அநுபவமும் கூட இல்லாத
 என்னால், தன்னைபுற - தன்னை வாயாக சரீரக்கும்படி, உறுதக -

கு. இங்குமங் கும்திரு மாலன்றி இன்மைகண்டு
அங்ஙனே வன்குரு கூர்ச்சடகோபன்
இங்ஙனே சொன்னஓ ராவிரத் திப்பத்தும்
எங்ஙனே சொல்லிலும் இன்பம் பயக்குமே.

(11)

ஆ. (இங்குமங்கும்) திவ:பதியானவனல்லது ஸபகாரகரில்லை என்னு
மிடத்தை வநுசநித்து அந்த வாயுத்தரான ஆழ்வார் தம்மைத் திருவாய்
மொழி பாடுவித்தருளின இம்மஹோபகாரத்தைச் சொன்ன இத்திருவாய்
மொழி எங்ஙனே சொல்லிலும் இன்பம் பயக்குமென்கிறார். (11)

திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே ஸரணம்.

நிகமனம்

இ. திருமாலன்றியிங்குமங்குமின்மை கண்டு என்று வந்வித்துத் தாத்ய
மருளிச்செய்கிறார் (திவ:பதியாடியால்). அங்ஙனே என்கிறதற்குத்
தாத்யம்ருளிச்செய்கிறார் (அந்த வாயுத்தரான என்று). இங்ஙனே சொன்ன
என்கிறதற்குத் தாத்யம்ருளிச்செய்கிறார் (தம்மை இत्याடியால்). (11)

ச. எண்ணில் - நினைத்துப்பார்க்கில், ஆங்கு - அவ் அவச்யியிலே, ஸத்ய-
பகாரம் பண்ணி ஸரிக்க வேண்டும் அவச்யியிலே என்றபடி. அதுவும் -
அந்த வாத்மவஸ்துவும், மற்று - சத்யதிரிவதங்களான வாத்மியங்களும், அவன்
தன்னதே - அந்த சவ்ஹரனுடையதே, ஸத்யபகாரம் பண்ணி ஸரிக்க
வேண்டும் அவச்யியிலே என்னதாயிருப்பதொன்றுமில்லாமல் போய்விட்ட
தென்று சத்யதாத்யம். என்னால் - ஸத்யபகாரவந்தைக்கும்கூட யோசனை இல்லாத
என்னாலே, தன்னை - மஹோபகாரகனான தன்னை, பதவிய - மூலக்களான,
பதவியது - மூலவானது, இன் - ஸ்வாதுக்களான, கவி - பாட்டுக்களை,
பாடிய - பாடினவனான, அப்பனுக்கு - ஸபகாரகனுக்கு, இங்கும் - இந்த
சூகத்திலும், அங்கும் - திருநாட்டிலும், இங்கு சகசுசிவசானனாயிருந்த
வதவச்யியிலே ஸத்யபகாரமில்லையாகிலும் மூலதவச்யியிலே உண்டாகலாமே
யென்ன அங்குமில்லை என்கிறார். இங்கே கதாசித் த்ரானி சமாவித்யாகை
யாலே ஏதேனுமொன்றை என்னதாக ஸமித்து ஸத்யபகாரமாகக்
கொடுக்க நினைத்தாலும் நினைக்கலாம். மூலதவச்யியிலே இப்படி நினைக்
கவும் கூட வகாசமில்லை என்று கருத்து. செய்வது - ஸத்யபகார செய்ய
த்தக்கது, எதுவுமொன்றுமில்லை - ஏதேனுமொரு வஸ்து இல்லை. (10)

ச. திருமாலன்றி - பி: பரி அல்லது, இங்குமங்கும் - அபரணதர்
 யிலும் கசதர்யிலும், இன்மை - இல்லாமை, வேறு ரஜகரில்லாமைமைய,
 கண்டு - அநுசந்தித்து, "பண்டைநாளாலே நின்றிருவருளும் பங்கயத்
 தான் திருவருளுங்கொண்டு வின் கோயில் சீய்த்து" என்றதிறே.
 அங்ஙனே - அப்படி இருக்குமவனான, வாயின் அபேசிக்கிற சமய
 க்திலே செவ்வையாயிருந்து புறம் போனால் அநாவாயப்போகுகிற
 நம்மைப்போலன்றிக்கே யிசுவனே சர்தா ரஜகனென்கிற மாவொருக்
 காரணம் மாறுதவனான என்றபடி. வண் - உதாரான, குருகூர்ச்சட
 கோபன் - ஸ்ரீம். இங்ஙனே சொன்ன - இப்படிச்சொன்னதான,
 என்னைக் கொண்டு திருவாய்மொழி பாடுவித்தான், இதுக்கொரு
 ரஸுபகாரமில்லை என்றுப்படி அருளிச்செய்ததான என்றபடி. இது
 பத்துக்கு விசேஷம். ஓர் - மஹிமமான, ஆயிரத்து - சஹத்திலே, இப்
 பத்தும் - இந்த பத்து பாட்டுக்களும், எங்ஙனே சொல்லிலும் -
 ஏதேனுமொருபடி சொல்லிலும், மாவந்நத்தோடே ஆதல், மாவந்ந
 மன்றிக்கேயாதல், ஏதேனுமொரு சகாரம் சொல்லிலுமென்றபடி.
 ஸடகோபனுடைய பாணரங்களைக் கற்றவர்களென்றிறே இவ்ரணி
 வர்களைக் கதாஜிப்பது. ஆதலாலிவர்களுடைய மாவந்நசரஸுமாவங்களி
 ரண்டும் அபயோகங்கொண்டு கருத்து. இன்பம் - மாவந்நத்தை,
 மிதானந்நத்தை என்றபடி. பயக்கும் - கலிக்கும், உண்டாக்குமென்றபடி.
 பயக்கை - கலிக்கை.

(11)

ज्ञानवैराग्यानुष्ठानशेषविधौमद्वेदान्तरामानुजसंज्ञादेशिकाय नमः

தமிழ்மொழிபாடிய நூல்கள்

(என்றைக்குமென்னை)

स्वामित्वाश्रयभावादपि च करुणया दत्तवाग्जुष्मणत्वा-

दुज्जीवापादकत्वादघटितघटनाशक्तिवैकुण्ठयोगात् ।

शुद्धस्वान्तत्वचक्रायुधजलधिसुतावत्सभत्वात्पितृत्वा-

स्ववे स्तोत्रे विष्णुरप्रत्युपकृतिविषये स्वाभ्युनवसीत्यगायत् ॥ ८९ ॥

(स्वामित्व) இன்றுமிழ்பாடிய நூல்கள் - சர்வஸ்வாமியாகையாலும், (அசுர-
பாபா) தன்சொல்லாற்றாற்றன்னைக் கீர்த்தித்தமாயன் - அத்யாசுரயோகி-
யுக்தனாகையாலும், (கருணா தத்வாஜுஸ்மணத்வா) என்வாய்முதலப்பனை -
புதுவனுக்குப்போலே தன் கற்பையாலே தானே அபிதரக்கு வாக்கை
உண்டாக்குமவனாகையாலும், (துஜிவாபாடகத்வா) ஒப்பில்லாத்திவினை
யேனைபுய்யக் கொண்டு - அத்யந்தநிகுடர்களைபும் சஜிவிப்பிக்குமவனா-
கையாலும், (அபதரிதததநாசவித) எர்விலாவென்னை த்தன்னுக்கி இயாதி -
தன்னைக்கவிபாடுகைக்கு சர்வகாரத்தாலும் அசுரரானவர்களைபும்
கொண்டு பாடுவித்துக் கொள்ள வல்ல அபதரிதததநாசாமய்யத்ததை
உடைத்தாகையாலும், (வீகூஸ்யோகா) வன்கவி பாடுமென் னைஞந்த
நாதனை - சிவீகூஸத்திலெழுந்தருளி இருக்கையாலும், (சுத்தஸ்வான்த-
வல்லினைமாய்க்தததச்செய் குந்தன்னனை - அபிதருடைய பாபங்களை
நிவர்த்திப்படி பண்ண வல்ல பரிசுத்தஸ்வभावனாகையாலும், (வகாயுத)
ஆர்வனெனவாழியங்கையெம்பிரான் புகழ் - திருவாழியை திவ்யாயுதமாக
உடையவனாகையாலும், (அசுரபிசுதாவதததத்வா) திருமாலின் சீர் - அபி:பதி
யாகையாலும், (பிதृத்வா) பதவிய இன்கவி பாடியவப்பனுக்கு - மஹே-
காரகனாகையாலும், எம்பெருமான் அபிதரை அநந்யபயோவநஸ்வவிஷயஸ்தோ-
த்திலே முட்டா கிற்கிருரென்று "என்றைக்குமென்னை" என்கிற
ததத்திலே ஆழ்வாரருளிச்செய்தாரென்கிறார்.

(89)

श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः

ஆழ்வார் திருவாழ்களை நமஸ்கரிக்க.

ஏழாம் பத்தில் ஒன்பதாம் திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

பத்தாம் திருவாய்மொழி

மு. இன்பம் பயக்க எழில்மலர் மாதரும் தானும்இவ் வேழுலகை
இன்பம் பயக்க இனிதுடன் வீற்றிருந்து ஆன்கின்ற எங்கள்பிரான்
அன்புற் றமர்ந்துறை கின்ற அணிபொழில் சூழ்திரு வாறன்வினை
அன்புற் றமர்ந்து வலம்செய்து கைதொழும் நாள்களும் ஆகுங்கொளோ! (1)

ஆ. (இன்பம் பயக்க) இப்படி என்னைத் திருவாய்மொழி பாடுவித்
தருளுகைக்காகத் திருநாட்டினின்றும் அங்கே எழுந்தருளி இருந்த
படியை சரீரகரமாகத் திருவாறன்வினையிலே வந்து புகுந்து என்னைத்
திருவாய்மொழி பாடுவித்துப்பாட்டுக்கேட்டருளி திருவடி பெருமாள் சூர
ங்களைச் சொல்லக் கேட்டருளி அசோகவனிக்யிலே பிராட்டி நிவ்ரீயாயிருந்
தாப்போலே நிவ்ரீயாயிருந்த திருவாறன்வினையை என்ருே சென்று நாம்
அநுபவிக்கப்பெறுவதென்று சரீரவிக்கிறார். பரஸ்பரிஹ்யத்தாலே தங்க
ளுக்கின்பமுண்டாம்படியாகவும் அயர்வறுமமரர்களுக்கு இனிதாம்படி
யாகவும் பிராட்டியோடே கூடத்திருமாமணி சாஷத்திலே வீற்றிருந்
தருளி இவ்வேழுலகை இன்பம் பயக்க ஆன்கின்ற எங்கள் பிரான்
அன்புற்றமர்ந்துறைகின்ற அணிபொழில் சூழ் திருவாறன்வினை
அன்புற்றமர்ந்து வலம் செய்து கைதொழுநாள்களுமாக அற்றேயோ
என்கிறார். (1)

பத்தாம் திருவாய்மொழி

இ. என்னுடைய ஸ்திதிரஸ்திதை இப்போதே போக்கி என்னை உன்
திருவடிகளிலே சேர்த்தருள வேணுமென்று “பாமருமுவுலகிலே”
அலத்தின ஆழ்வார் ஸகலாநுஸகலமாக வந்த விவிரிவூரிகளானுஸ்வானமும்
தம்மைக்கொண்டு கவி பாடுவித்த அஷத்ததை அநுஸித்த இதுவும்
தலைக்கட்டின பின்பு பழையபடியே ச்ஸாரநிவ்ரீதம் தலை எடுத்து என்னை
இப்போதே திருநாட்டிலே சேர்த்தருள வேணுமென்று ஸர்விக்
வேண்டி இருக்க இன்னமிச்சரீரத்தோடே இருந்து திருவாறன்
வினையிலே போயடிமை செய்ய வேணுமென்று இத்திருவாய்மொழி
யிலே பேசுகை அசுஷமன்றோவென்ன அவரீரப்பிக்கிறார் (இப்படி
இत्याடியால்).

முதற் பாட்டு

இன்பம் பயக்க என்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (பரஸ்பரி-
ஹ்யாடியால்). இனிதென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (அயர்வறு
மித்யாடியால்). ஆகவற்றேயோவென்றது ஆகமாட்டுமோ என்றபடி.
சேவம் ஸஹம். (1)

ச. இன்பம் - ஶானந்தமானது, பயக்க - கலிக்கும்படி, அந்யோந்யசாஹித்யத் தாலே தங்களிருவருக்கும் ஶானந்தவாடி உண்டாம்படி என்றபடி. இனிது - இனிதாக, நியத்யூரிகளுக்குப் பாயமாக என்றபடி. இதுக்கு வீற்றிருந்து என்கிறதோடே ஶ்வயம். எழில் - உவலியான, 'ராகவோஹி விவேகி' என்று வகுவாதித்திருமுகனே இவனுக்கு அநுரூபனென்னும்படி நிரதீசவ-
 சிந்த்யஸாபந்யஸாவிநியான என்றபடி. மலர்மாதரும் - சரசீஹ்வாவிநியான பெரியபிராட்டியாரும், தானும் - அவளும் மேல்விழும்படி ஶதீசனோஹ னுன தானும், உடன் - இருவரும் கூட, வீற்றிருந்து - வீறு தோற்ற இருந்து. வீறு - சுகரீம், சய்ஷேவிரவரூபமான சுகரீம் தோற்றும்படி திரு மாயணிமரபத்திலே இருந்தருளி என்றபடி. இவ்வேழுலகை - இந்த ஶ்வலோகங்களை, லோயதே இதி லோக, பதாய். திருமுகாலகுடசுவயம்மூர்தவானரூபவ-
 விவாசேதனமும், வஹுநதநியரூபவிவீசவதனருமென்றிப்படிப் பமாணசிடங்கனான சுவயபதாய்க்களையுமென்றபடி. இதுக்கு ஆள்கின்ற என்கிறத்தோடே ஶ்வயம். இன்பம் பயக்க - ஶானந்தம் பிறக்கும்படி, 'ராமஸீதாமநுபாப ராந்ய புநரவாஸ்தவான்' 'பஹுமுகிதோ லோக:' என்கிறபடியே சாஸாபிதாக்களான தாங்களி ருவரும் கூட இருந்து ரசிக்கத்துடங்கினவாறே லோகங்களுக்கு நிரதி-
 சயானந்தமுண்டாம்படி என்கை. ஆள்கின்ற - ரிபாஸியா நிற்கிற, எங்கள் பிரான் - எங்களுடைய சபகாரகன், தன்னுடைய சபத்தை எங்களுக்குக் காட்டி என்னைக்கொண்டு திருவாய்மொழி பாடுவித்து எனக்கும் என் அநுவநிகளுக்கும் சஹோபகாரகனுன என்றபடி. அன்பு - ஶ்நேஹத்தை, உற்று - ஶாஹமாக ஶர்ஸித்து, திருவாய்மொழி கேட்கைக்கு அநு-
 ரூபமாயிருப்பதொரு தேவத்தைப் பெற்றோமென்று அந்த தேவத்திலே ஶாஹ-
 ஶ்நேஹுதனென்றபடி. அமர்ந்து - ரிபிஸ்தனாய், அத்நேவத்திலிருந்து திரு வாய்மொழி கேட்கையிற்காட்டில் வேறொரு பாயனத்தை அபேஷியாத வனாய் என்றபடி. உறையும் - அவதாரங்கள் போலே ஶீர்ஷம் பசாதித்துப் போகாதே நியவாசம் பண்ணுகிற ஶீவாஸமீகிஶவான் பாடின ஶிராமாஷ்ய கேட்கைக்கு இத்திரு அயோஷ்யிலே திருத்தம்பிமாரும் தாமும் கூடப் பெருமான் பேரோலக்கமாக இருந்தாப்போலே நான் பாடின திரு வாய்மொழி கேட்கைக்காகத் திருவனந்தாழ்வான் மேலே நாய்ச்சி மாரோடே கூட நியபரிஜனங்களோடே கூட அவன் பசிக்கிற தேமான என்றபடி. அணிபொழில் - ஶ்ருக்கு அநஹாரமான உயானங்களாலே, சூழ் - ரிபிஸ்தமான, திருவாறன்வினை - திருவாறன்வினை என்கிற ஶிஷ்ய-
 தேவத்தை, இதுக்குக் கைதொழுமென்கிறதோடே ஶ்வயம். அன்புற்று - திருவாய்மொழி கேட்கைக்கு அநுரூபமான தேவமிதுவென்று அத்நேவத் திலே ஶாஹ்நேஹத்தைப் பண்ணி, அமர்ந்து - அத்நேவாஸத்திற்காட்டில்

மு. ஆகுங்கொல் ஐயமொன் நின்றி? அகலிடம் முற்றவும் ஈரடியே
ஆகும் பரிசு நிமிர்ந்த திருக்குறள் அப்பன் அமர்ந்துறையும்
மாகம் திகழ்கொடி மாடங்கள் நீடு மதிட்டிரு வாறன்வினை
மாகந்த நீர்கொண்டு தூவி வலஞ்செய்து கைதொழக்கூடுங்கொலோ! (2)

ஆ. (ஆகுங்கொல்) ஒரு சندهமின்றிக்கே அகலிடமுற்றவும் ஈரடியே
யாகும்படி அளந்தருளின ஶீவாமனனையெழுந்தருளி இருக்கிற திருவாய்
மொழி பாடுவிக் கையாகிற மஹோத்ஸவத்துக்காகக்கொடி கட்டி வசன்குதமான
திருவாறன்வினையை சந்தனகர்பூராதிராசுவரவாசினமாய் ஹிமவீதகமான நீர்
கொண்டு தூவி வலஞ் செய்து கைதொழக்கூடுமோ என்கிறார். (2)

இரண்டாம் பாட்டு

இ. ஆகுங்கொலையமொன்றின்றி என்கிறதை உரைக்கிறார் (ஒரு
சندهமின்றிக்கே என்று). எழுந்தருளி இருக்கிற என்கிறது திருவாறன்
வினைக்கு விசேஷம். மாகந்திகழியாதிக்குத் தாத்ரயம்ருளிச்செய்கிறார்
(திருவாய்மொழி ஸ்யாடியால்). மாகந்த நீரென்கிறதற்குத் தாத்ரயம்
மருளிச்செய்கிறார் (சந்தனையாடியால்). (2)

ச. வேறோரு பயோஜனத்தை வமிசநி பண்ணாமல், வலஞ்செய்து - ப்ரதஸிஷங்
களைப்பண்ணி, கைதொழுநாள்களும் - கைகளாலே தொழும்படியான
தினங்களும், 'வதாஜ்ஜலிபுடா: ஹ்யா:' என்கிறபடியே வஜ்ஜலி பண்ணிக்
கொண்டு அநுபவிக்கும் தினங்களுமென்றபடி. நாள்களுமென்கிற வ்யய்
த்தாலே அவற்றினுடைய பூபாபரவ் வனிக்கிறது. ஆகுங்கொலோ -
உண்டாகுமோ, 'அபீதானி சகாலஸ்யாநம சோகஸ்யவிஷவ:। சமாய் யதஹ் ப்ராநா
பரேயமிஹ் ராஜவம்' என்னுமாப்போலே இக்காலமே அக்காலமாகாதோ
என்றபடி. (1)

ஆகுங்கொல் ஐயம் - ஆகமாட்டுமோ என்கிற சندهம், இது வ்ய
மாமோவென்கிற சندهமென்றபடி. ஐயம் - சندهம், ஒன்றின்றி - இவ்
த்துமில்லாமல், இத்தனை முடிவான இவ்வாமனவாசாரிக்கு லோகங்கள் அளக்கச்
சவ்யமோவென்று கலங்கின தேவர்களுடைய சندهமெல்லாம் போம்படி
என்கை. இதுக்கு நிமிர்ந்த என்கிறத்தோடே வ்யயம். அகலிடம் -
விஸ்தீர்ணமான பூமியானது, இடம் - பூமி, முற்றவும் - கூஸ்பமும், ஈரடி
யேயாகும் பரிசு - இரண்டடியேயாகும்படியாக, நிமிர்ந்த - நிவிக்ஷ
னாயளந்தவனான, திருக்குறளப்பன் - ஶீவாமனனான மஹோபகாரகன்,
குறள் - வாமனன், அமர்ந்துறையும் - பரமபதத்திற்காட்டிலும் பொருந்தி
விசக்கிற ஸ்யமமான, மாகம் - மஹாகாசத்திலே, மா - மஹத்து, கம் - வாகாச

மு. கூடுங்கொல் வைகலும் கோவிந்தனை மதுகுதனைக் கோளரியை
ஆடும் பறவை மிசைக்கண்டு கைதொழு தன்றியவனுறையும்
பாடும் பெரும்புகழ் நான்மறை வேள்வியைந் தாறங்கம் பன்னிநர்வாழ்
நீடுபொழித்திரு வாறன் விளைதொழ வாய்க்குங்கொல் நிச்சலுமே? (3)

ஆ. (கூடுங்கொல்) சிசிலியவாசஸ்யாதிகல்யாணகுணவிசிஷ்டஞான எம்பெருமான்
பெரிய திருவடி மேலே எழுந்தருளி இருக்கும்படியைக்கண்டு கை
தொழுகை அன்றியே அவனுக்கும்கூடப் பாய்மாய், சாஹ்சகசவேதவிதபிரை
சாய், ததய்மரமபுரவாராஹரூபபஞ்சமஹாபாஷாநுதானசிலராயிருந்த திவ்யபுரங்கள்
வாழ்கிற திருவாறன்விளையை நிச்சலும் தொழக்கூடுமேயோ
என்கிறார். (3)

முன்றும் பாட்டு

இ. கோவிந்தனை ஐயாதிபதங்களுக்குத் தாபயம்ருளிச் செய்கிறார்
(சிசிலியவாசஸ்யாதிகல்). அதிசஷத்தாலே விருவிநிராசகதமும் சநுநா் அநி-
பவநியதமும் திவ்விதம். ஆடு பறவை மிசைக்கண்டு கைதொழுதன்றி
என்கிறதற்குத் தாபயம்ருளிச்செய்கிறார் (பெரிய ஐயாதிபதம்). அவ
னுறையுமென்கிறதற்குத் தாபயம்ருளிச்செய்கிறார் (அவனுக்குமித்யாதி
பதம்). சூரியபாதத்துக்குத் தாபயம்ருளிச்செய்கிறார் (சாஹ்சவாதிபதம்).
அதில் சாஹ்சஷத்தாலே ஆறங்கமென்றது வ்யாஸாதம். பஞ்சமஹாபாஷா
த்தாலே வேள்வி ஐந்து என்கிறது வ்யாஸாதம். (3)

ச. மென்றபடி. திகழ் - விளங்காநிற்கிற, கொடி - தவங்களை உடைய
வையான, மாடங்கள் - சூங்களையும், நீடு - அயுசுதங்களான, மதிள் -
பாகாரத்தையுமுடைத்தான, மதிள் திருவாறன் என்கிறவிடத்திலே
ளகாராதபே தகாரே உமயோஸ்யானே டகாரதீவாதே: திருவாறன்விளை - திருவாறன்
விளை என்கிற திவ்யதேவத்தை, மா கந்த - மஹாசுவமான, சந்தனகபூராதிதிவ்.
சுவவாசிதமான என்றபடி. நீர் கொண்டு - சலிதங்களைக் கொண்டு, தூவி
- 'சிவந்து வஸுதா கர்ஸா ஹிமசீதேவ வாரிதா' என்கிற சுணக்கிலே எங்கும் திரு
நீர் பரிமாறி, வலஞ்செய்து - தவ்விதங்களைப்பண்ணி, கை தொழக்கூடுங்
கொலோ - அசுரலி பண்ணிக்கொண்டு அனுமவிக்கக்கூடுமோ? (2)

வைகலும் - சர்தா, கூடுங்கொல் - இது அடராசியத்தாலே கீழ்ச்
சொன்னத்துக்கு அனுமாபணம். கோவிந்தனை - ரிவிந்தன, ரிங்களை ரிசிக்
கையாலே சிசிலியவாசஸ்யகுணவிசிஷ்டஞான என்றபடி. மதுகுதனை - மதுசூதன
ஞான, திவ்யவிருவிநிராசகஞான என்றபடி. கோள் - திவ்யமான, அரிதைய -

மூ. வாய்க்கும்கொல் நிச்சலும் எப்பொழு தும்மனத்து ஈங்கு நினைக்கப்பெற
வாய்க்கும் கரும்பும் பெருஞ்செந் நெலும்வயல் குழ்திரு வாறன்வினை
வாய்க்கும் பெரும்புகழ் முவுல கீசன் வடமது ரைப்பிறந்த
வாய்க்கும் மணியிறக் கண்ணபி ஞான்றன் மலரடிப் போதுகனே? (4)

ஆ. (வாய்க்கும்கொல்) சிமசூரியிலே வந்து திரு அவசாரம் பண்ணி
அருளுகையாலே ஐயுவசமான அம்மருங்கினையும் ஐயுங்கனையுமுடைய
னாயிருந்த அவனெழுந்தருளி இருந்த திருவாறன்வினையிலே அவன்
திருவடிமலர்களை நெஞ்சால் என்று ஐயுமவிக்கக்கூடுமென்கிறார். (4)

நாலாம் பாட்டு

இ. வடமதுரைப்பிறந்த வாய்க்கும் பெரும்புகழென்று அவியத்துத்
தாபயம்ருளிச்செய்கிறார் (சிமசூரியிலே ஐயாடியால்). வாய்க்கும் மணியிற
மென்கிறதற்குத் தாபயம்ருளிச்செய்கிறார் (ஐயாடியால்). ப்ரமபாவத்
துக்குத் தாபயம்ருளிச்செய்கிறார் (நெஞ்சாலே ஐயாடியால்). (4)

ச. ஹரியை, சிவத்தை, சிவம் போலே ஐயுக்களுக்கு அநிமயவரியான
எம்பெருமானை என்றபடி. ஆடு - ஆடாநிற்கிற, ஆடுகை - நன்ன
பண்ணுகை, எம்பெருமானுக்கு வாஹமாயிருக்கிற ஹரிதிசயத்தாலே
நன்ன பண்ணுமாப்போலே வன்னியதிரையான என்றபடி. பரவை மிசை-
படியின் மேலே, ஈசன் மேலே என்றபடி. கண்டு - திருவாறன்வினை
யினின்றும் என்னைக் கண்டிக்கக்கூட இங்கே எழுந்தருளக்கண்டு,
கை தொழுதன்றி-கைகளாலே தொழுகையன்றிக்கே, இதுக்குத்தொழ
வாய்க்கும்கொல் என்கிறத்தோடே அவ்வம். எழுந்தருளினவிடத்திலே
அவனைக்காண்கை போராது, அவ்வூரிலே போயவனைக் காணவேணு
மென்று கருத்து. அவனுறையும் - அவன் நியவாசம் பண்ணு நிற்கிற
இடமான, இது திருவாறன்வினைக்கு விசேஷம். பாடும் - பாடாநிற்கிற,
சுவீசுவரமாகச் சொல்லப்படாநிற்கிறவையான என்றபடி. பெரும்
புகழ் - விபூஷணவடிவமுதிபாடகங்களான, நான் மறை - நாலு வேங்களை
யும், வேள்வியைந்து - யான்களைந்தையும், ப்ரமபாவங்கனையுமென்ற
படி. ஆறங்கம் - ஐயுங்கனையும், பன்னினர் - நன்றாக நிர்வீத்தவர்
கள், வாழ் - ப்ரமபாவத்தாலே சுவியா நிற்கிற ஈசமான, நிடு பொழில்-
விபூஷணவையான, திருவாறன்வினை - திருவாறன்வினை என்கிற
விவ்வேதத்தை, நிச்சலும் - நியமும், தொழ - சேவிக்க, வாய்க்கும்கொல் -
கிடைக்குமோ, நியமும் சேவிக்கும்படி என்றைக்குக் கிடைக்கப் புகுகிற
தென்று உத்தேசிக்கிறபடி. (3)

மு. மலரடிப் போதுகள் என்னெஞ்சத் தெப்பொழுதும்இருத் திவணங்க
பலரடி யார்முன் பருளிய பாம்பணை யப்பன் அமர்ந்துறையும்
மலரின் மணிகெடு மாடங்கள் நீடு மதின் திரு வாறன் வினை
உலக மலிபுகழ் பாடநம் மேல்வினை ஒன்றும்நில் லாகெடுமே.

(5)

ஆ. (மலரடிப்போதுகள்) தன் திருவடிமலர்களை என்னெஞ்சத்தெப்
பொழுதுமிருத்தி வணங்கித் திருவாய்மொழி பாடி அநுபவிக்கும்படி
திருவனந்தாழ்வான் முதலாகவுள்ள பலரடியார் முன்பருளிய பரமகா-
ரிகன் அமர்ந்துறையும் திருவாறன்வினையினுடைய உலகமனி புகழ்
பாட நம்முடைய க்ஷெமெல்லாம் தீரும் திருவாறன்வினையைப் பாடுங்
கோளென்று சீவணவர்களைக் குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

(5)

ஐந்தாம் பாட்டு

இ. வணங்க என்கிறதற்குப் ப்ரகரணமுமாகத் தாய்மருளிச்செய்கிறார்
(வணங்கி இயாடியால்). பாம்பணை என்கிற விசேஷத்துக்குத் தாய்
மருளிச்செய்கிறார் (திருவனந்தாழ்வானியாடியால்). பாட்டுக்குப்
கலிதாய்மருளிச்செய்கிறார் (திருவாறன்வினையைப் பாடுங்கோளியாடி
யால்).

(5)

ச. வடமதுரை - சூரவேசையான சீமசூரீயிலே, பிறந்த - அவதரித்தவ
னான, வாய்க்கும் - அத்தாலே வாயா நிற்கிற, சமூரீயிலே அவதரிக்கை
யாலே அயன் ப்ரகாசியா நிற்கிறவையான என்றபடி. பெரும் புகழ் -
கவரிசெய்க்குங்களான கல்யாணமுங்களை உடையவனான, முவுலகீசன் -
விரிவெதனாவெதனியனாவான, வாய்க்கும் - கலியாநிற்கிற, அவதரிக்கை
யாலே மிகவும் ப்ரகாசியா நிற்கிற என்றபடி. அணி - வசுதாரமான,
அதிமதிஹமான என்றபடி. நிறம் - கந்திரை உடையவனான, கண்ண
பிறுன்றன் - சீகண்ணான சஹோபகாரனுடைய, தன்னென்று சுவய்நுபயோமம்.
மலர் - விகசிதங்களான, அடிப்போதுகளை - வரணகமலங்களை, போது -
பூ, இங்கு கமல் விவசிதம். இதுக்கு நினைக்க என்கிறதோடே அவ்யம்.
சங்க - இந்த லோகத்திலே, வாய்க்கும் - வசுமலமாகப் கலியா நிற்கிற,
கரும்பும் - இசுக்களும், பெரும் - பெரியதுகளான, கரும்புகளுக்கும்
நிழலாம்படி சூரங்களுமான என்றபடி. செந்நெலும் - சிவந்த கதிர்களை
உடையவையான நெல்லுப்பயிர்களுமான, வயல் - கழனிகளாலே,
சூழ் - விரிவான, திருவாறன்வினை - திறவாறன்வினை என்கிற
விவ்வேத்திலே, நிச்சலும் - நிச்யமும், எப்பொழுதும் - சுவாஸி வரண தோறும்,
மனத்து - மனஸ்ஸிலே, நினைக்கப்பெற - சமரிக் கப் பெறுகைக்கு, பெற
என்கிற இத்தாலே சமரிக்கையே பேறென்று தோற்றுகிறது. 'சுபதசுவ
சம்சுதி:' என்றதிதே! வாய்க்கும்கொல் - கிடைக்குமோ? (4)

மு. ஒன்றுநில் லாகெடு முற்றவும் தீவினை; உள்ளித் தொழுமின் தொண்டர்!
அன்றங் கமர்வென் றுருப்பிணி நங்கை யணிகெடுந் தோள்புணர்ந்தான்
என்றும்எப் போதுமென் னெஞ்சம் துதிப்பஉள்ளேயிருக் கின்றபிரான்
நின்ற அணிதிரு வாறன் வினையென்னும் நீணகரம் அதுவே. (6)

ஆ. (ஒன்று நில்லாகெடும்) அன்றங்கமர்வென்றுருப்பிணி நங்கை
யணி கெடுந்தோள் புணர்ந்தருளி அத்திருமணம் புணர்ந்தருளின்
திருவழகை என்றுமென்னெஞ்சந்துதிப்ப என்னெஞ்சள்ளே புருந்திருக்
கிற பிரான் நின்ற அணிதிருவாறன்வினை என்னும் நீணகரமதுவே
உள்ளித்தொழுமின் தொண்டர்! உங்கள் சமஸ்து:சங்களும் போமென்
கிறார். (6)

ஆறும் பாட்டு

இ. என்னெஞ்சந்துதிப்ப என்கிறதற்குத் தாழ்மருளிச்செய்கிறார்
(அத்திருமணமியாடியால்). (6)

ச. மலர் - விகசிதமான, அடிப்போதுகள் - தன் திருவடித்தாமரை
களை, என்னெஞ்சத்து - என்னுடைய சந்ஸாரிலே, எப்பொழுதும் -
சர்வஜங்களிலும், இருத்தி - பரிசேசங்காக்கி, வணங்க - நான்
சேவிக்கும்படி, திருவாய்மொழி பாடி அநுசவிக்கும்படி என்கை.
இதுக்கு அருளிய என்கிறதோடே அவ்யம். பலரடியார் முன்பு -
சிரிவாஸ்கிபகவான், சிவேஷாசபகவான், சிராசரமகவான், முதலாழ்வார்கள்
என்கிற இத்தனை பேர்களான அடியார் முன்னே, அடியார் - தாஸ்யரஸிகர்
கள், அருளிய - என்பக்கல் விசேஷித்துக் கீழ் பண்ணினவனான, “வஹ்நி
மஹா ஹ்ருமந்தமவீசர” என்று முதலிகளெல்லாருமிருக்கச் செய்தே திருவடி
பக்கலிலே விசேஷகராகும் பண்ணினாப் போலே என்று கருத்து.
பாம்பினை - நாசனானான, அப்பன் - பரமகாசனிகன், அமர்ந்து - பரிசே
னாய், அத்நேசாசத்திற் காட்டில் வேறொன்றை அபிசந்தி பண்ணாம
லென்றபடி. உறையும் - நித்யவாசம் பண்ணுதிற சயனமான, மலரில் -
பூசங்களை உடையவையான, இல்லென்றது சரவயீயம், பூசாகக்ஷத்
களான என்றபடி. மணி - ரத்னமயங்களான, கெடு - உருக்கங்களான,
மாடங்கள் - சூழங்களையும், நீடு-அநுபவங்களான, மதிள் - சாகாரங்களையு
முடைத்தான, திருவாறன்வினை - திருவாறன்வினை என்கிற திவ்யதேவத்தி
னுடைய, இதுக்குப் புகழோடே அவ்யம். உலக மனி - லோகத்திலே மலிந்த
தான, சர்வாஸிகமான என்றபடி. புகழ் - கீர்த்தியை, பாட - பாடினால்,
நம்மேல் வினை - நம்முடைய மேலே இருக்கிற கர்மங்கள், ஒன்று நில்லா-
இயத்தும் நில்லாமல், கெடும் - ஸூதங்களாம். (5)

மு. நீணகரம்அது வே;மலர்ச் சோலைகள் சூழ்திரு வாறன்வினை
நீணகரத்துறை கின்ற பிரானெடுமால்சன்னன் விண்ணவர்கோன்
வாண புரம்புக்கு முக்கட் பிரானைத் துலையவெம் போர்கள் செய்து
வாணனை யாமிரந்தோள் துணித் தான்சரன் அன்றிமற் றென்றிலமே. (7)

ஆ. (நீணகரமதுவே) திருவாறன்வினையென்னும் நீணகரமதுவே
வரசபாவம், அது பெறுகைக்கு ஸபாயம், அதிலே நின்றருளின அவன்
அவனாகிறான் அயர்வறுமமரர்களதிபதியோடிருந்து வைத்து வாசித-

ஏழாம் பாட்டு

இ. நீணகரமதுவே என்கிறதற்குத் தாத்யம்ருளிச்செய்கிறார் (திருவாற
னியாடியால்). நீணகரத்துறைகின்ற பிரான் ஸரணென்கிற பதங்களுக்குத்
தாத்யம்ருளிச்செய்கிறார் (அதுபெறுகைக்கியாடியால்). நெடுமா

ச. அன்று - சிசுபாலன் வலாகிரிப்பதாக சபதஞாய் வந்திருந்த காலத்
திலே, அங்கு - அந்த யுத்யுமியிலே, அமர் - யுதத்திலே, வென்று -
வெய்தி, சிசுபாலாடிகளை இதி சேவ: நங்கை உருப்பிணி என்று மாறி
வெய்திப்பது. நங்கை - கல்யாணபுண்புணியான, நங்கை - புண், உருப்பிணி -
சுவிமயிப் பிராட்டியினுடைய, அணி - அலங்காரசாலிகளான, அணி -
அலங்காரம், சாகபாதிவத்சமாச: நெடும் - பெரியதுகளான, வதிவயிதமாய்
ங்களான என்றபடி. தோள் - மூலங்களை, புணர்ந்தான் - சர்வசெய்த
வனான, என்றும் - சர்வவினங்களிலும், எப்போதும் - தவாஸி சர்வவினங்
களிலும், என்னெஞ்சம் - என்னுடைய மனஸ்ஸானது, துதிப்ப - சூதிக்க
கும்படி, அவ்வுபவாதத்தையும் அவ்வழகையும் கொண்டாடும்படி என்ற
படி. உள்ளே - என் நெஞ்சுக்குள்ளே, இருக்கின்ற - சுவமிப்பிராட்டி
யைக் கல்யாணம் பண்ணின போதுள்ள அத்திருக்கோலத்தோடே
வந்திருக்கிறவனான, பிரான் - மஹோபகாரகன், நின்ற - எல்லாரும்
கண்ணாலே காணும்படி நின்றருளுகிற சயலமான, அணி - அலங்கார
மான, திருவாறன்வினை என்னும் - திருவாறன்வினை என்கிற,
நீணகரமது - அந்த பரிசுடமான மஹானரத்தை, நீர் நகரமென்கிற
இடத்திலே ளகாராஸரே நகாரே உபயோகார: ஏகாதிச: தொண்டர் - மஹா-
விபயத்திலே சாபமுடையவர்கள், தொண்டு - சாபம், தொண்டுடைய
வர் தொண்டர், தொண்டமென்று சந்தேகம். உள்ளி - மனஸ்ஸாலே
அனுமதித்து, தொழுவின் - சேவியுங்கோள், தீவினை - தூஷாபங்கள், ஒன்று
நில்லா - இயத்தும் நிற்கமாட்டா, முற்றவும் - கூசனயமும், கெடும் -
நஷ்டமாய் விடும், கெடுமென்கிற மகாரத்துக்கு சந்தையா லிப: (6)

ஆ. வாஸ்யமஹோதயியாகையாலே श्रीमद्वரையிலே ஆஸ்திபரிவாணாய்மாக வந்து திரு அவதாரம் பண்ணியருளின ஆஸ்திவிருவிரசனீகமொரு குணன் அவனல்லது உபாயமில்லை, அவனைச் சரணு புதுங்கோளென்கிறார். (7)

இ. ஸ்திதி தோள் துணித்தானித்யந்தத்துக்குப் பயோஜனமருளிச் செய்கிறார் (அவனாகிறுனித்யாடியால்). அதில் நெடுமாலென்கிறதற்குத் தாஸ்யம் மருளிச்செய்கிறார் (ஆஸ்திவாஸ்யத்யாடியால்). கண்ணென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்மருளிச்செய்கிறார் (श्रीमद्वரையிலே இத்யாடியால்). பண்ணியருளின என்கிறதற்குக் குணனோடே ஸ்வயம். வாணபுரமத்யாதிக்குத் தாஸ்யம்மருளிச் செய்கிறார் (ஆஸ்திவிருவிரசனீத்யாடியால்). அன்றி மற்றொன்றிலென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்மருளிச்செய்கிறார் (அவனல்லது இத்யாடியால்). இதுக்குப் பரமதாஸ்யம்மருளிச்செய்கிறார் (அவனை இத்யாடியால்). (7)

ச. அதுவே - அந்த திருவாறன்விளையே, நீணகரம் - வீரகாலமிருந்து சகலவிவகீட்யங்களும் பண்ணும்படியான பரஸுதம், மலர்ச்சோலைகள் - வங்கவகுடாதிருபுஷங்களாலே, துழை - பரிவர்த்தமான, திருவாறன்விளை நீணகரத்து - திருவாறன்விளையாகிற மஹாபுரத்திலே, உறைகின்ற - நித்யவாசம் பண்ணு நிற்கிறவனான, பிரான் - என்னைக் கொண்டு திருவாய்மொழி பாடுவித்த மஹோபகாரகனான, விண்ணவர்கோன் - நித்யசூரிநாயகனான, நெடுமால் - ஆஸ்திப் பக்கனிலே வீரவாமோஹத்தை உடையவனான, கண்ணன் - அதேவ் குணனாய் வந்து அவதரித்தவனான, வாணபுரம் புக்கு - வாணபுரனுடைய புரத்தை ப்வேசித்து, முக்கட்பிரான் - ப்வேசித்தித்யஸ்திபுருவமான சேவரத்தை உடைய வாணபுரனுக்கு உபகாரகனான, சரணு, இதுக்குப் போர்கள் செய்து என்கிறத்தோடே ஸ்வயம். கண்பிரான் என்கிற இடத்திலே ணகாரஸ்ய பகாரே பரே டகாராदेश: துலைய - சமாஸநாமம் படி, வாணபுரரक्षणம் பண்ணினது போருமென்று உபரதநாமம் படி என்கை. வெம் போர்கள் செய்து - ஸ்த்யுபங்களான யுத்தங்களைப் பண்ணி, வெம் என்று - உபம், போர் - யுத்தம், உதனை யுத்தங்களைப் பண்ணி என்று திகம்கத்வம் த்மிதஸ்வாபாயாதுபபவம். வாணனை - வாணபுரனை, ஆபிரம் தேவன் - சகலசங்கங்களான பூதங்களை, திகம்கத்வம். துணித்தான் - உபிதத்தவன், சரணு - சரணு, திருவாறன்விளையப் பரிக்த்தைக்கு உபாயம் என்றபடி. அன்றி - அவனன்றிக்கே, மற்றொன்றிலம் - வேறொரு உபாயமுண்டோமல்லோம். (7)

மூ. 'அன்றிமற் றென்றிலம் நின்சரணே!' என்றகலிரும் பொய்கையின்வாய்
நின்றுதன் கீழ்கழலேத்திய ஆணையின் நெஞ்சிடர் தீர்த்தபிரான்
சென்றங் கினிதுறை கின்ற செழும்பொழில் சூழ்திரு வாறன்வினை
ஒன்றி வலஞ்செய்ய ஒன்றுமோ? தீவினை யுள்ளத்தின் சார்வல்லவே. (8)

ஆ. (அன்றிமற்றென்றிலம்) ஶரண புக்கால் நம் அபேஷம் செய்தருளுமோ
வென்னில் ஶரமாதம் ஶாபனஞய் ஶரணாதன ஶிரமேந்தாழ்வானுடைய
ஶரத்ததை எல்லாம் போக்கி அவனை ரசித்தருளின ஶரணாதவதவனல்லனோ
திருவாறன்வினையிலே இருக்கிறான், அவன் நம்முடைய அபேஷம்
செய்தருளும், ஆதலாலுங்களுடைய சமஸ்தது:வங்களும் போம்படி
திருவாறன்வினையிலே போய் அநுபவிபுங்கோளென்கிறார். (8)

எட்டாம் பாட்டு

இ. அகலிரும்பொய்கையின் வாய் நின்று என்கிறதற்குத் தாத்யம்ருளிச்
செய்கிறார் (ஶரமேதாதியால்). அன்றி த்யாதிக்கும் தன்னீள் கழலேத்திய
என்கிறதற்கும் தாத்யம்ருளிச்செய்கிறார் (ஶரணாதன என்று).
ஆணையின் நெஞ்சிடையினை த்யந்தத்துக்குத் தாத்யம்ருளிச்செய்கிறார்
(ஶிரமேந்தாதி இருக்கிறுனென்னுமளவாலே). இவ்வளவுக்கும் ஶரம-
தாத்யம்ருளிச்செய்கிறார் (அவனிடையால்). ஶுரிதாதத்துக்குத் தாத்ய-
ம்ருளிச்செய்கிறார் (ஆதலாலிடையால்). (8)

ச. அகல் - விஸ்திர்மான, இரும் - பெரியதான, ஶரமமான என்றபடி.
பொய்கையின் வாய்-ஶரஸ்ஸினிடத்திலே, வாய்-இடம், நின்று-ஶாத்யம்
ஞய்க் கொண்டு ரசிக்கமாட்டாதே நின்று, இதுக்கு ஏத்திய என்கிற
தோடே ஶ்வயம், நின் ஶரணேயன்றி - உன் திருவடிகளே ஒழிய
மற்றென்றிலமென்று - வேறோரு ரசி உடையோமல்லோமென்று,
தன் - தன்னுடைய, நீள் - நீளுமவையான, ஶாபனிருந்த இடத்தளவும்
வரத்தக்கவையான என்றபடி. கழல் - திருவடிகளை, ஏத்திய - ஶ்ரீ
பண்ணின், ஆணையின் - ஶிரமேந்தாழ்வானுடைய, நெஞ்சிடர் -
மனஸ்ஸில் து:வத்தை, தாமரஸ்பூங்கங்களைத்திருவடிகளிலே சாத்தப்
பெற்றதிலோமென்கிற மனது:வத்தை என்றபடி. தீர்த்த - நிவாரண
பண்ணினவனான, பிரான்-ஶஹோகாரகன், ஆனை இடரைப் போக்கினது
ஶம் தமக்கு ஶகரித்ததாக நினைத்திருக்கிறார். சென்று - தாத்யாதியத்
தாலே வந்து, அங்கு - அவ்விடத்திலே, இனிது - இனிதாக, ஶிரமமாக,
உறைகின்ற - ஶசியா நிற்கிற ஶ்ரமமான, இது ஶ்ரமக்கு விசேஷம்.
செழும் - அழகியதான, பொழில் - ஶ்ரவங்காளே, துழ் - ஶரிவரமான,

மூ. தீவினை யுள்ளத்தின் சார்வல்ல வாகித் தெளிவிகம் பேறலுற்றால்
நாவினுள் னும்உள்ளத் துள்ளும் அமைந்த தொழிலினுள் னும்நவின்று
யாவரும் வந்து வணங்கும் பொழிந்திருவாறன் வினையதனை
மேவி வலஞ்செய்து கைதொழக் கூடுங்கொல்? என் னும்-என் சிந்தனையே. (9)

ஆ. (தீவினை) திருவாறன்வினையோ பாயும், திருநாடன்றோவென்னில்?
நிரஸ்தசமஸ்தபரிவச்சகராய்த் தெளிவிகம்பேறலுற்றால் திருவாறன்வினையை
ககண்டால் திருநாட்டை விட்டு இத்தையே பாயமாகக் கொண்டு
சர்க்கரங்களாலும் அநுமதிப்பார் திருநாட்டிலுள்ளார்க்குமிதுவே பாயம்.
என் னெஞ்சும் திருவாறன்வினையை மேவி வலம் செய்து கைதொழக்
கூடுமேயோ என்று மனிரயியா நிற்கும், அதுவே பாயமென்கிறார். (9)

ஒன்பதாம் பாட்டு

இ. திருவாறன்வினை வடாக்கு அபயிக்கைக்காக ஷ்ரீரஞலே பரிவருத்
மாயிருக்க இத்தை நிவருத்தபரிவச்சகராய்த் திருநாட்டிலே போமவர்கள்
வந்து அநுமதிப்பென்று இப்பாட்டிலே சொல்லுகை அசங்கமன்றோ
வென்ன அவதரிப்பிக்கொ (திருவாறனியாதியால்). தீவினையுள்ளத்
தன் சார்வல்லவாகி என்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (நிரஸ்த-
த்யாதியால்). இரதிரபாதத்தில் அபாய்சித்திக்கு அய்யத்தை அருளிச்செய்கிறார்
(திருவாறன்வினையை கண்டால்த்யாதியால்). இரதிரபாதத்துக்குத்
தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (சர்வத்யாதியால்). யாவருமென்கிற பதத்திலே
அபிரதமான அய்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் (திருநாட்டிலே த்யாதியால்).
பாட்டுக்குப் பரமதாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (அதுவே பாயமென்று). (9)

ச. திருவாறன்வினை - திருவாறன்வினை என்கிற திவ்யநரத்தை, ஒன்றி -
கிட்டி, வலஞ்செய்ய - பரிவருத் பண்ணினால், தீவினையொன்றும் -
நரபாபங்களொன்றும், ஒவென்று சர்வபநம். வாரீர் ஜனங்காளென்றபடி.
உள்ளத்தின் சார்வு - உள்ளத்திலே சார்வை உடையவை, அல்ல -
மனஸ்ஸிலே சித்தி உடையவை அல்ல, மனஸ்ஸிலே நிறகமாட்டாதே
நிதித்துப் போமென்கை. ஆதலாலங்கே போய் அநுமதியுங்கோளென்று
தாஸ்யம். (8)

என் சிந்தனை - என்னுடைய சிந்தனையானது, என்னுடைய மனிரய
மானதென்றபடி. இதுக்குக் கூடுங்கொலென்றுமென்கிறதேதோடே
அவ்யம். தீவினை - நரபாபங்கள், உள்ளத்தின் சார்வு - மனஸ்ஸிலே
சார்வை உடையவை, மனஸ்ஸிலே சித்தியை உடையவை, அல்லவாகி-

மூ. சிந்தைமற் றென்றின் திறத்ததல் லாத்தன்மை தேவபிரான் அறியும்
சிந்தையி னுல்செய்வ தானறி யாதன மாயங்கள் ஒன்றுமில்லை
சிந்தையி னுல்சொல்லி னுல்செய்கை யால்நிலத் தேவர் குழுவணங்கும்
சிந்தை மகிழ்திரு வாறன் வினையுறை தீர்த்தனுக் கற்றபின்னே. (10)

ஆ. (சிந்தை) திருநாடு பாய்மென்னும் பரிசுதியாலே உம்மைத் திரு
நாடேறக்கொண்டெழுந்தருளிற் செய்வதென்னென்னில், திருவாறன்
வினையே பாய்மென்றிருக்கைக்கு விருவியான பாதத்தைப்போக்கி
என்னைத் திருவாறன்வினையே பாய்மென்றிருக்கப்பண்ணின பின்பு
திருவாறன்வினை என்றால் என்னெஞ்சு தாழ்ந்து கிடக்கும்படி அறி
யாதோ, சுவ்னனல்லோ என்கிறார். (10)

பத்தாம் பாட்டு

இ. திருவாறன்வினையொழிய வேறென்றை என் னெஞ்சறியாதென்று
கீழ்ப்பாட்டிற்சொன்ன அய்யத்தைச் சொல்லுகிறதாயினாலே இப்பாட்டு
புனர்தியன்றோவென்ன இதுக்குத் தாப்யம் சொல்லுகைக்காக அவதரிப்பிக்
கிறார் (திருநாட்டிலியாதியால்). தீர்த்தனுக்கென்கிற பதத்துக்குத்
தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (திருவாறன்வினையே பாய்மினியாதியால்). சூரிய-
பாதத்துக்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (என்னை இனியாதியால்). ப்ரயமபாத
த்துக்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (திருவாறன்வினையென்றாலியாதி
யால்). திசியபாதத்துக்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (சுவ்னனல்லோ
என்று). (10)

ச. அல்லாததுகளாய், அய்யம் நிவ்ருதங்களாயென்றபடி. தெளி விசம்பு -
தெளிவைக் கொடுக்கும் அகாசத்தினுடைய, பரிபூரணநிவ்ருதமான
பரிபூரணத்தினுடைய என்றபடி. ஏறல் - அரோஹமானது, உற்றால் -
கிட்டினால், உறுகை - கிட்டுகை, பரிபூரணம்ங்களும் நிவ்ருதங்களாய்
பரிபூரணாரோஹமும் வந்து கிட்டினாலென்று அடையும். இதுக்கு வணங்கு
மென்கிறத்தோடே அவ்யம். நாவியுள்ளும் - வாக்கிலும், உள்ளத்
துள்ளும் - மனஸ்ஸிலும், அமைந்த - அந்த பரிபூரணங்களுக்கு அநுரூபமாய்
படி பூர்ணமான, அமைவு - பூர்ண, தொழிலினுள்ளும்-காவிக்ஷாபாரங்களிலும்,
சூரியாய் சப்தமி. மனோவாக்ஷங்களாலே என்றபடி. நவின்று - அவ்யசித்து,
நவிலுகை - அவ்யசிக்கை. அடராதிசயத்தாலே பூயி பூயிநிவ்ருதத்தென்ற
படி. யாவரும் - எல்லாரும், முகராய்ப் போவாரெல்லாருமென்றபடி.
இது நியதிகளுக்குக் உபதேசம். வந்து வணங்கும் - இவர்களால்

மு. தீர்த்தனுக் கற்றற்பின் மற்றோர் சரணில்லை பென்றெண்ணித் தீர்த்தனுக்கே
தீர்த்த மனத்தன னாகிச் செழுங்குருகூர்ச்சட கோபன்சொன்ன
தீர்த்தங்க ளாயிரத் துள்ளிலை பத்தும்வல்லார்களைத் தேவர்கை
தீர்த்தங்க ளேபென்று பூசித்து கல்கி புரைப்பர்தம் தேவியர்க்கே. (11)

ஆ. (தீர்த்தனுக்கற்றற்பின்) திருவாறன்விளையே சாய்மென்றிருக்
கைக்கு விருதியான என்னுடைய பாபத்தைப் போக்குகையாலே பவிசு.
அதில் நின்றருளின எம்பெருமான் அதிலும் பவிசு. அவனைப்
பரிபாடித்த திருவாய்மொழிகள் இவை வல்லார் அவைற்றிலும் பவிசு-
பூசொன்று இவ்விதேவர்கள் சுகரித்துக்கொண்டு தங்கள் பரிசுகளுக்குக்
குச் சொல்லுவரென்கிறார். (11)

திருக்குருகைப்பிரான் பின்னான் திருவடிகளே ஸரணம்.

நிகமனம்

இ. மனத்தனாகி இயந்ததுக்குத் தாய்மருளிச்செய்கிறார் (திருவாறனி
சுயாதி எம்பெருமானென்னுமளவாலே). அதில் நின்றருளின எம்பெரு
மான் பாபத்தைப் போக்குகையாலே பவிசுமென்று கவயம். பவிசுவ
ததாலே தீர்த்தசுவம் வ்யாசம். சூரியபாதத்தில் தீர்த்தசுவத்துக்குத்
தாய்மருளிச்செய்கிறார் (அதிலுமிவாடியால்). திருவாய்மொழிகள் அதி
லும் பவிசுமென்று கவயம். தீர்த்தங்களை என்று பூசித்தென்கிறதற்குத்
தாய்மருளிச்செய்கிறார் (இவை வல்லாரசுயாடியால்). பரிபாடித்த திரு
வாய்மொழிகளென்னுமளவும் ஆழ்வார் தாமாக அருளிச்செய்ததைச்
சொன்னபடி. இவை வல்லார் அதிலும் பவிசுபூசொன்றது இவ்விதேவர்கள்
சொன்னதாக ஆழ்வார் அநுகரித்ததைச் சொன்னபடி. (11)

ச. லாரும் வந்து செவிக்கிற சயமான, பொழிற்றிருவாறன்விளையதனை.
சுயானங்களை உடைத்தான திருவாறன்விளையாகிற அந்த திவ்-
தேசத்தை, மேவி - சாவித்து, வலம் செய்து - பவிசு பண்ணி,
கை தொழ - கைகளாலே அசுர பண்ணிக் கொண்டு அநுமவிக்க,
கூடுங்கொலென்னும் - கிடைக்குமோவென்று நினையா நின்றது. (9)

நிலத்தேவர்குழு - பூசுரான பாவதருடைய சமூஹமானது, குழு -
சமூஹம், சிந்தையினால் - மனஸ்ஸாலே, சொல்லினால் - வாக்காலே,
செய்கையால் - காயிகவ்யாபாரத்தாலே, வணங்கும் - செவியா நிற்கிற,
இவ்வுருக்கு விசேஷம். சிந்தையகிழ் - அநுமவிக்கிறவர்களுடைய சித்தத்தை
அநுமவிப்பிக்கிறதான, திருவாறன்விளை - திருவாறன்விளை என்கிற
திவ்யதேசத்திலே, உறை - வசியா நிற்கிற, தீர்த்தனுக்கு - சீய்னுக்கு,
பரிபாடினபூசுனுக்கு என்றபடி. அற்ற பின்னே - அறுதியாகத் தீர்த்த

ச. பின்பு, அவ்வூரிலெம்பெருமானுக்கே அந்நாஹ்வேமாக வயவசித்துத் தீர்த்த பின்பென்றபடி, சிந்தை - என்னுடைய சிந்தையானது, மற்றொன்றின்றிறத்ததல்லாத் தன்மை - திருவாறன்வினை ஒழிய வேறொன்றின் விவரத்திலே இராத சுவாவத்தை, இங்கு வேறென்றது திருநாட்டை. அதின் பேர் சொல்லுகையும் கூட வசஸுமாகையாலே வேறொன்றென்று சாமான்யமாக நிர்வகிக்கிறார். திறம் - விவரம், திறத்திலே இருக்குமது திறத்தது, தன்மை - சுவாவம், வேறொன்றை வ்யவசயமாக உடைத்தாயிராத சுவாவத்தை என்றபடி. தேவபிரான் - நியதூரிநாயகன், அறியும் - அறிவன், சிந்தையினால் - என்னுடைய மனஸ்ஸாலே, செய்வ - செய்யப்பட்டவையான, மாயங்கள் - ஒருவர்க்கும் தெரியாதே மறைக்கப்பட்ட அயங்கள், தானறியாதன - சர்வஞான தானறியாதவைகள், ஒன்றுமில்லை - என்னுடைய மனஸ்ஸிலே இருக்கிற அயங்களிலே அவனறியாததொன்றுமில்லை என்றபடி. ஆதலாலென்னைத் திருவாறன்வினையிலே தானே கொண்டுபோய்ச் சேர்ப்பனென்று கருத்து. (10)

தீர்த்தனுக்கு - பாவனமூலனவனுக்கு, அற்றபின் - அந்நாஹ்வேமாகத் தீர்த்தபின்பு, மற்றொரு ஸரணில்லை என்றெண்ணி-வேறொரு ஸபாயமில்லை என்று நினைத்து, தீர்த்தனுக்கே - திருவாறன்வினையிலே இருக்கிற பரமபாவனுக்கே, தீர்த்த - வ்யவசிதமான, சிவகூடநாயனையும் விட்டு இவனுக்கே அடிமையாக வ்யவசிதமான என்றபடி. மனத்தனனாகி-மனஸ்ஸை உடையவனாய், செழும் - செழித்ததான, பாசமுயங்களைச் செழிப்பிக்குமதான என்றபடி. குருகூர்ச்சடகோபன் சொன்ன - திரு நகரியிலே இருக்கிற ஆழ்வாரருளிச்செய்ததான, தீர்த்தங்கள் - சிவங்களான, பரமபாவங்களான, ஆயிரத்துள் - சஹசத்தில், ஆயிரம் பாட்டும் ஆயிரம் சிவமென்று கருத்து. இவை பத்தும் வல்லார்களை-இந்த பத்து பாட்டுக்களையும் வ்யவசிக்குமவர்களை, தேவர்-இந்திரதேவர்கள், வைகல் - சுவா, அபர்ணி கடலைத் தீண்டலாகாதென்றால் போலே ஒரு காசநியதி அன்றிக்கே என்றபடி. தீர்த்தங்களே பென்று - பரம-பவிசமூதரே என்று, ஏகாரத்தாலே அதில் சங்கலேசமில்லை என்றபடி. இதுக்கு உரைப்பரென்கிறத்தோடே அந்வயம். பூசித்து - பூசித்து, நலகி - ஸ்நேஹித்து, தம் தேவியர்க்கு - தங்களுடைய தேவிகளுக்கு, உரைப்பர் - சிதிபரிவாஹத்தாலே சொல்லா நிற்பார்கள். (11)

द्रमिडोपनिषत्तात्पर्यरत्नावलिः

(இன்பம் பயக்க)

वैकुण्ठे निरत्ययोगात् श्रितविवशतयाऽनन्तकीर्त्युज्ज्वलत्वा-

चछेषे शाश्वित्वरुक्मिण्यभिमतसुरजिह्वाणदोःखण्डनाद्यैः ।

ग्राहप्रस्तेभरक्षाभिरुचितविषये सन्निधानाच्छचित्वा-

स्ततोत्तृणां दुःखजातं विषदयति हरिस्तोयपादोऽभ्यधायि ॥ ९० ॥

शाठ्याशङ्कासहिष्णुं प्रशमितजनतागर्हणं स्पष्टरक्षं

व्याकुर्वन्तं स्वरक्षाक्रममखिलजनस्नेहितां दर्शयन्तम् ।

स्वोपाकन्दच्छिदोत्कं स्मरणसुविशदं विस्मयार्हद्विभूति

स्तोत्रे युञ्जन्तमाह स्तुतिकृदघहरं सप्तमेऽनिष्टचोरम् ॥ ९१ ॥

(வீகூழை நியயோகாந்) இன்பம் பயக்க இயாதி - பெரியபிராட்டியாரும் தானுமாக நல்லமந்தமில்லதோர் நாட்டுக்குள்ளே நியயாசம் பண்ணுகையாலும், (சிவசிவசதயா) அகலிடமுற்றவுமியாதி - கூடுங்கொம்பைவகலும் கோவிர்தனை இயாதி - வாமனதுணாதிருவே அவதரித்து சாசிதர்க்குச் சொல்லிற்றுச் செய்யுமவனாகையாலும், (வனஸ்கோத்யுந்நவாந்) வாய்க்கும் பெரும்புகழ் முவுலகீரான் - நிரவவிககிதியாலே சுவனாகையாலும், (சேஷ சாமித்ய) பாம்பணையப்பனமர்ந்துறையும் - திரு அனந்தாழ்வானைத் திருப்படுக்கையாக உடையவனாகையாலும், (ஹிமயமமத) உருப்பிணை நங்கையணி நெடுந்தோள் புணர்ந்தான் - ஹிமயப்பிராட்டிக்கு வசி- சசிதசமயத்திலே உதவுகையாலும், (சுரஜிதாநத:சுரநாந்) வாணபுரம் புக்கு முக்கட்பிரானைத்துலைய வெம்போர்கள் செய்து வாணனையாயிரம் தோள்துணித்தான் - நெற்றியிலே கண் படைத்த ஷணை ரசகனாகப் பற்றினோம் என்றிறுமாந்து தேவர்களோடே விரோதித்த பாணசுரனிருந்த இடத்தே சென்று சந்தசகநாயத்தாலே அவனுக்கு ரசகனான ஷணை முன்னே சநாமிமானாகப்பண்ணி பின்னை அவனுடைய ஆயிரம் கரங்களைக்கழிக்கையாலும், (பாஹ்யஸ்தேமரசாமி:) அகலிடும் பொய்கையின் வாய்யிதாதி - சவலமான முதலை கையிலே அகப்பட்டு வனநயமதியாய் நின்ற ரஜேநாழ்வானை சூர் பண்ணி அதில் நின்றும் விடுவித்து ரசி- க்கையாலும், (சிவசிவசதயே சநிதாநாந்) யாவரும் வந்து வணங்கும் பொழில் திருவாறன்வினையதனை - அயர்வறுமமரந்தனும் வந்து

ஶாஸ்திரிக்கு஡்படி ஶதிஸூஶ்ய஡ான திருவாஹன்விஶையிலே ஂழுந்தருளுகையாலு஡், (ஸுஶிர்வாத்) திருவாஹன்விஶையுஹை தீர்த்தனுக்கற்ற பின்னே-தன்னிடத்திலே ஶவணரானுரை இतरவிஷயநிஸ்பூஹா஡்படி பண்ணவல்ல ஶரிஸூ஢ு஢ுக்கையாலு஡், திருவாஹன்விஶை ஂ஡்பெரு஡ான் தன்னை ஸ்தோத்ர பண்ணுகிற ஶேர்களுடைய ஢ு:ஶத்தைபெல்லா஡் ஶமிப்பியா நிற்கிரு஢ென்று "இன்ப஡் பயக்க" ஂன்கிற ஢சகத்திலே ஂழ்வாராலே ஂறுதி இடப்பட்டதென்கிருர். (90)

இப்படி ஶப்த஡சதகத்தில் பத்து ஢சகங்களாலு஡் ஶதிஶா஢ிதங்களான ஂயங்களை ஶஶஹிக்கிருர்.

ஶா஢யாஸங்கூயை ஶஹிக்கு஡வனுய், ஂஸ்திதருடைய ஶஹீயைஶ் ஶமிப்பிக்கு஡வனுய், தன்னுடைய ரஶகத்வத்தை வெளியிடு஡வனுய், ஂதின்னுடைய ஶகாரங்களைப் ஶகாஸிப்பிக்கு஡வனுய், தன்னுடைய ஶவ்ஶநஸோ஢ாத்த்தை ஢ாஸிப்பிக்கு஡வனுய், ஶவாஸ்திதருடைய கூப்பீட்டைப் ஶரிஹரிக்கு஡வனுய், ஂவர் களுக்கு விஸ஢மாக ஶ஡ூதிவிஷயனு஡ாய், ஂஸ்யஸிஶ்ஶூதிகனுனு஡ாய், ஂஸ்திதரை ஶவவிஷயஸ்தோத்ரத்திலே யோஸிக்கு஡வனுய், ஸ்தோதாக்களுடைய ஢ு:ஶத்தை ஹரிக்கு஡வனு஢ ஂ஡்பெரு஡ானை ஶப்த஡சதகத்திலே ஂஸ்திதாநிஸ்டநிவத்களுக ஂழ்வாரருளிச்செய்தாரென்கிருர். (91)

ஶ்ரீ஡தே நிஶ஡ாந்த஡ஹா஢ேஸிகாய ந஡:

ஂழ்வார் திருவடிகளே ஶரண஡்.

ஂழா஡் பத்தில் பத்தா஡் திருவாய்஡ொழி ஡ுற்றிற்று.

ஂழா஡் பத்து ஡ுற்றிற்று.

